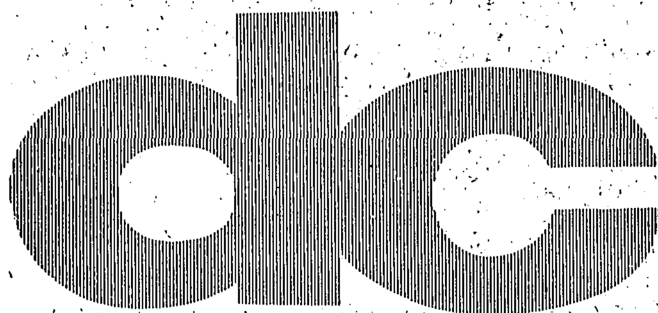
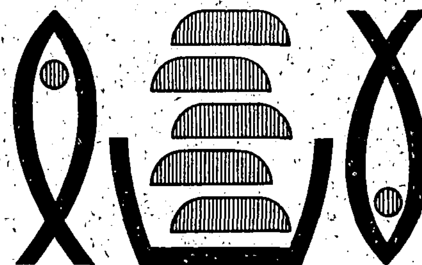

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 1 - 8 januari 1982

SLECHTS EEN HAND VOL

Aan het begin van dit nieuwe jaar is het voor uw nog maar pas beginnende voorzitter van de Unie Commissie, een vreugde u allen een gezegend en vruchtbaar jaar toe te wensen. U allen! dat zijn alle broeders en zusters met hun gezinnen, werkzaam en levend in vele gemeenten. Dat zijn ook allen die hun taak en plaats op een bijzondere wijze gevonden hebben binnen onze Uniegemeenschap op de verschillende buro's, in het evangelisatiewerk, op het seminarie en in de zendingsarbeid, binnen en buiten onze grenzen. U allen! dat is ook iedereen, waarmee we ons verbonden weten in Christus. En als wij hier een wens uitspreken, dan is dat niet alleen maar een wens, maar een oprechte bede, opdat wij allen in dit nu begonnen jaar de zegen van de Here God zullen ervaren.

Wij beleven deze jaarwisseling in een minder rooskleurige tijd. Het jaar dat voorbij is gaf ons grote demonstraties te zien, waarin mensen hun angst kenbaar maakten - en terecht - voor de alles vernietigende kracht van de kernwapens, welke in deze wereld opgeslagen liggen. Op het moment dat we dit schrijven is in Polen de noodtoestand afgekondigd. Een land en volk, dat reeds geplaagd werd door honger en armoede, krijgt ook dit nog te verwerken. Daarnaast zijn er, op een andere wijze, heel wat noodtoestanden in deze wereld, zowel op politiek, economisch, maar ook op geestelijk terrein. Op politiek terrein zijn er veel brandhaarden aanwezig die elk voor zich wereldbranden zouden kunnen ontketenen. Economisch zitten we in een tijd van teruggang, terwijl er veel mensen zijn die van de vooruitgang nog nooit geprofiteerd hebben. Maar vooral geestelijk is het een donkere tijd. Er wordt geklaagd dat kerken leger worden en dat grote groepen mensen niet meer te bereiken zijn. In deze situatie bevinden wij ons bij de grensovergang naar 1982.

Wij! dat zijn iets meer dan twaalfduizend Baptisten in Nederland, met hoogstens een invloedsfeer van het dubbele van dit aantal. Dat is niet meer dan een handvol. Wat kunnen wij nog beginnen in deze wereld? Toch horen we het Paulus zeggen: „Als ik zwak ben, dan ben ik machtig". Dan kan pas Christus ten volle zijn kracht in ons openbaren.

Een oud psalmwoord laat ons zien, dat onder Gods zegen, een handvol koren, en wat is dat nu helemaal, gaat ruisen als een groot korenveld. En laat de Bijbel ons niet het verhaal van Gideon zien. Neen, we zijn niet zo machteloos als we vaak denken.

Maar we zullen bij alles wat we doen bepaalde zaken voor ogen moeten houden. We zullen nooit moeten vergeten dat de gemeente, en daarbij al de arbeid, die we doen, van de Here Jezus Christus is. Om hem gaat het.

En zoals Hijzelf eenmaal door de Vader gezonden is, zo zendt Hij nu ons in deze wereld. Hij is onze Opdrachtgever. Waar Hij werkelijk centraal staat in al onze arbeid komt zegen.

We zullen daarom ook meer oog moeten gaan krijgen voor elkaar. Commissies, gemeenten, organisaties en zelfs enkele gemeenteleden staan niet als individuele lichamen in het geheel van de arbeid. Want wij zijn samen onderweg, en daarom zullen we altijd het belang van de ander voor ogen moeten houden.

Om dat samen onderweg zijn te bevorderen hebben wij ook allerlei regels opgesteld. Dat zijn geen wetten, maar wel regels, waardoor wij meer verantwoordelijk zijn voor elkaar. Aan die regels zullen we ons moeten houden opdat we ook naar buiten optreden als een groep mensen die bij elkaar horen, waarin liefde en respect de boventoon voeren.

Als we zo op de Here zien en met elkaar onderweg gaan, zal dit handvol, dat we zijn, worden tot een Gideonsbende, die in de Naam des Heren overwinningen gaat boeken op het rijk der duisternis.

Dan worden onze gemeenten bronnen van warmte en licht, waardoor velen die nu in koude en duisternis leven, zullen worden aangetrokken.

Dan wordt onze Unie tot een gemeenschap waarin het fijn is om te leven en te werken. Dan zijn we met elkander tot zegen. Een handvol, maar in de hand des Heren een keurbende.

Dat is het gebed van uw aller broeder in Christus,

Jac. Schouten,
voorzitter Unie-Commissie

STUDENT VERTELT

Ik ben één van de studenten aan ons Seminarium achter wiens naam op lijsten met adressen van Vinkenhof-studenten de letters E. R. prijken.

Dit raadselachtige letterpaar verwijst naar de niet minder raadselachtige aanduiding: Eigen Risico. Voluit: „studeert op eigen risico", dit in onderscheid van wat C.v.d.O.-studenten doen, dat zijn diegenen die aanvaard zijn door de Commissie van de Opleiding als voorganger in wording.

Gegeven dit „eigen risico", ben ik in de gelukkige gelegenheid te kunnen studeren aan de Vinkenhof, zonder dat er bij mij duidelijkheid bestaat over de vraag of de weg naar het voorgangerschap in één van onze gemeenten voor mij het juiste pad is om te gaan. Wat overigens niet wil zeggen dat ik me niet sinds enige tijd met schuchtere schreden op dat pad waag door, in navolging van mijn medestudenten, 's zondagsmorgens met preek, bijbel en Lofzangen & Gebeden in de tas baptisten-Nederland te doorkruisen. U zult me vast wel eens zien verschijnen! Het doet me ongelooflijk goed om telkens weer in verschillende gemeenten nieuwe, frisse, totaal andere mensen te ontmoeten: „broeders en zusters in Christus".

Daarnaast ervaar ik het enigszins als een soort opdracht, om van hetgeen ik hier in mijn theologiestudie allemaal meemaak en oppik, als het ware „verantwoording af te leggen", door het te verwoorden in een preek, die dan z'n plaats krijgt in een viering op zondag in de gemeente.

Studeren! Dat is mooie dingen ontdekken, verrassende mensen en ideeën ontmoeten én hard blokken en zweten. Ik ben nu bezig met m'n vierde jaar theologie aan de rijksuniversiteit in Utrecht en volg eveneens nu vier jaar de colleges op de Vinkenhof, waar ik me bovendien drie jaar terug in een kamer op de studentenetage genesteld heb.

Het leven bestaat hier uit stevig studeren, enthousiast meedoen in de verschillende werkgroepen binnen het seminarium-programma, een naar roodgloeiend tenderende telefoon voor de studentenspreekbeurtencentrale, een bruisende studentenvereniging in het organiseren van studieavonden (dit jaar over de Charismatische Beweging) en van enige onmisbare gezelligheidsfestiviteiten.

En dan is er natuurlijk de gemeente waar ik lid van ben: Utrecht-Centrum.

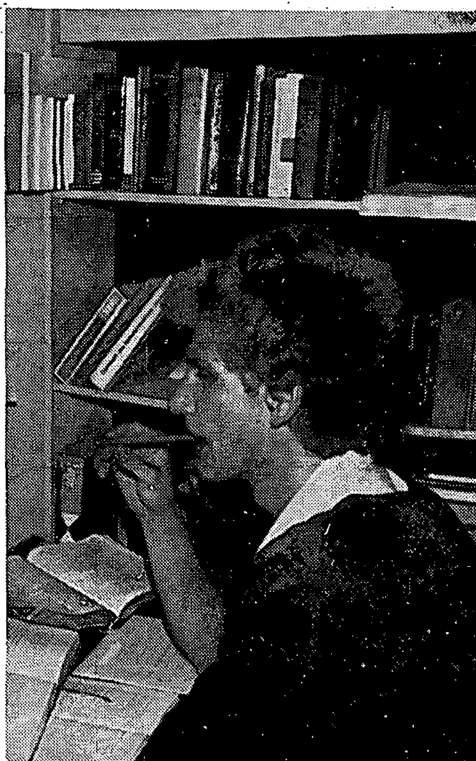
Helaas ben ik, wegens verblijf op preekgestoelte elders, regelmatig niet in de gelegenheid om de zondagse diensten mee te maken.

Nog drie (misschien twee) jaar en dan hoop ik m'n doktoraalexamen theologie naar tevredenheid afgelegd en de leeftijd van 24 jaar bereikt te hebben.

Hoe dan verder?

Wel, misschien... tot ziens!

Theo van Willigenburg

NIEUWJAARSGEBED
van een afrikaans christen

Heer, almachtige, oneindige,
schepper, voleinder,
een jaar is voor u maar een ogenblik.
Maar voor ons is het 365 dagen lang,
breed en diep, niet te overzien.
Heer,
ieder jaar is voor ons van te voren
volgepakt met goed en kwaad.
U bent de Heer van het jaar,
wij zijn angstige knechten van de tijd.
Maar, Heer,
één ding is waar,
ieder jaar brengt ons dichter bij u.
Mensen worden ieder jaar ouder,
maar christenen jonger.
Er ligt een jaar achter ons,
een jaar dat nu vertrokken is.
Een kaarsrechte straat door de savanne,
bochten over steile heuvels, gaten in de weg,
pech, gemiste verbindingen en gelegenheden.
Heer,
van deze gemiste gelegenheden zou ik wanhopig kunnen worden,
als u niet zou vergeven.
Heer,
iedere dag is uw genade nieuw, sinds de regenboog,
en uw goedheid, sinds Jezus Christus.
De duivel en zijn makkers
slepen zich door de jaren heen,
en zijn er iedere dag slechter aan toe.
Maar wij groeien in uw zon, met uw Geest.
Heer,
met u wordt het jaar tot een korte genadetijd.
Er liggen 365 dagen voor mij,
maar mijn Heer weet, wat daarin met mij gebeurt.
Heer,
zoals u de haren op mijn hoofd geteld hebt,
zo hebt u ook mijn dagen geteld,
de minuten en sekonden.
Heer,
iedere polsslag brengt mij dichter bij u.
Amen.

vertaling van Janca Loot

KRACHT VAN BOVEN
Filippenzen 4 : 13

Wat ik niet kan, dat zult U Zélf mij leren
Wat ik niet weet, U hebt 't al lang bedacht
Ben ik te zwak, moet ik alle kracht
ontberen
Houd ik niet vol... U sterkt mij door Uw
macht!
Mijn Heiland, U zult mij terzijde staan
Zo U mij leidt, zó wil ik altijd gaan...

Dordrecht — W. J. van der Leer

IMPRESSIES UIT BULGARIJE

De afgelopen zomer hadden wij het voorrecht onze vakantie door te brengen aan de Zwarte Zee in Bulgarije.

Een mooi land, een heerlijke temperatuur en vriendelijke mensen.

U zult wel begrijpen dat dit geen reisbeschrijving wordt, daar is dit blad niet voor, maar ik wilde u iets vertellen over de gemeente die we bezochten in Varna. Op zondagmorgen gingen we per taxi naar het adres dat we van ons Uniebureau hadden gekregen. De taxies zijn niet duur en het voordeel is dat je niet hoeft te zoeken in zo'n grote stad.

Het kerkje was eenvoudig maar zag er goed onderhouden uit. Een kleine woning was er aan vastgebouwd waarin de voorganger met zijn gezin woonde. Naast de kerk was een binnenplaats met een zitje onder de bomen. Ook stond er een stenen zuil waaraan een waterkraan.

De dienst begon om 10 uur en tot onze verrassing speelde het orgel de melodie van „Breng mij de aloude tijding" vooraf. De voorganger gaf vervolgens een lied dat de melodie heeft van „Wij prijzen U God voor de komst van Uw Zoon". Of zij dezelfde woorden hebben als wij weet ik niet, want het Bulgaars is voor ons onverstaanbaar en ook onleesbaar vanwege het Cyrillische schrift.

Wij neuriëden maar wat mee.
Tijdens de schriftlezing staat de gemeente evenals bij het gebed, waarbij de voorganger neerknielt.

Dan weer een verassing, vooral dit jaar ons jubileumjaar. We zongen (neuriëden) een lied met de melódie van „Gezegend en Gezonden", of ze het erom deden! Voor de rest zongen ze liederen op prachtige Slavische melodieën.

De gemeente telt ongeveer 120 leden. In de diensten telden we echter zo'n 140 mensen van alle leeftijden.

Na de dienst werden we hartelijk begroet door de mensen. Enkelen spraken duits of engels zodat we toch contact kregen.

Oudere mensen drukten ons de hand en wezen dan naar boven, alsof ze zeggen wilden: we verstaan elkaar wel niet maar we zijn één in de Heer. En zo voelden wij het ook.

De 2e zondag waren we al vroeg bij het kerkje en dachten dat de dienst al begonnen was. Dit was echter niet het geval, maar men hield voor de dienst een bijbelstudie, een soort GBS dus.

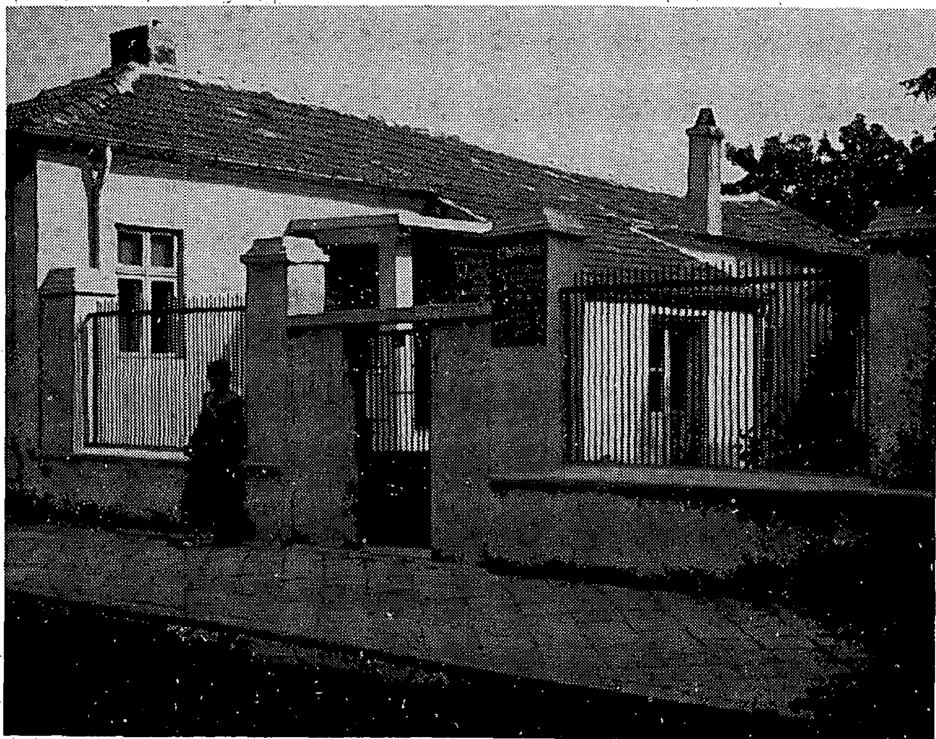
Een prachtige gewoonte vonden we ook dat veel mensen bloemen meenamen naar de kerk. Vòòr in de kerk staan vazen gereed, water erin uit de kraan buiten, de bloemen erin en in korte tijd stonden links en rechts van de preekstoel prachtige boeketten. Een feestelijk gezicht.

Het was avondmaalszondag. Het koor zong in de dienst enkele prachtige liederen.
't Was geweldig deze eenvoudige mensen zulke mooie melodieën te horen zingen. En ook nog a capella.
Waren we de vorige zondag reeds welkom geheten door de voorganger, voor ons onverstaanbaar dus, deze 2e zondag waren er meer gasten, waaronder uit Duitsland, Frankrijk en zelfs een Hollander die daar al 14 jaar zijn vakantie doorbrengt. De gasten, ook wij, brachten de groeten over in het duits hetgeen spontaan werd vertaald door een Bulgaarse broeder.
Tijdens de prediking ontstaat soms zomaar een samenspraak tussen voorganger en gemeenteleden. De mensen reageren ook op de preek.
Nadat het koor nog een lied had gezongen, waarbij zelfs 2 solisten optraden, vierden we het avondmaal.
De mensen die deelnemen eten het brood en drinken de wijn staande. Door te blijven zitten geeft men te kennen niet aan het avondmaal deel te nemen.
Eén van de ouderlingen die aan de tafel bediende was jarig. Aan het slot van de avondmaalsviering werd hij hartelijk door de voorganger gefeliciteerd met een omhelzing en een toespraakje, waarna de gemeente hem een lied toezong. Hij had ook een traktatie meegenomen en bij de uitgang deelden 2 meisjes chocoladeblokken uit.
De gemoedelijkheid waarmee alles toeging deed weldadig aan.
Kinderen en ook ouderen verlieten tijdens de diensten rustig de kerk om buiten naar het toilet te gaan of wat water te drinken. Buiten konden ze trouwens ook de preek wel volgen want alle ramen stonden wijd open, wat inhield dat de voorganger wel eens moest stoppen als er een straalvliegtuig overkwam.
Zoals ik in het begin reeds zei: een heerlijk klimaat en mocht u uw vakantie ook eens gaan doorbrengen in een Oost Europees land, ga dan vooral naar uw broeders en zusters. Het wordt erg op prijs gesteld en ondanks de taalproblemen voelt u de band die daar is in Christus de Heer.
Rest mij nog te vertellen dat de gemeente in Varna op woensdagavond bidstond heeft waar ruw geteld zo'n 65 mensen komen.
De avond voor ons vertrek naar Holland namen we afscheid van de voorganger en zijn gezin en van de broeder en zuster waar we wat kontakt mee hadden via de duitse taal.
In de pastorie mochten we voor elkaar bidden; zij voor een goede reis voor ons en wij voor hen de gemeente daar. Want al merkten wij als toerist niet zoveel van onvrijheid, die is er wel en ze vroegen ons om toch vooral te blijven bidden voor hen.
Dat hebben we beloofd.

Alkmaar A. en G. Bakker

ZEER BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad.
De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Sneek, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1982 vast te stellen op *f* 38,—.
In de loop van het eerste kwartaal 1982 zal aan de abonnees een accept-girokaart worden toegezonden.
De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1982 *f* 50,—.
Administratie De Christen

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Gisteravond heb ik een lang bezoek gehad van een intelligente jongeman. Dat kan een weldaad zijn. Hij kwam niet om mij wel te doen maar zonder dat hij het kon vermoeden, verloste hij mij van enerzijds een hele avond naar de tv te kijken en anderzijds door mijn gedachten weg te halen van mijzelf. Wel ben ik met u van mening dat het op zijn tijd goed is stil in 't eigen hart te kijken, maar de betrokkenheid op eigen zijn en leven kan ook te sterk worden en leiden tot een zeer bezig zijn met jezelf. Er is meer aan de hand in onze dagen. Ik kende hem van bouw, niet van binnen. Zoals dat vaker voorkomt onder mensen. Wist dat hij een pijnlijke ervaring had beleefd, maar hoedde mij wel dat zelf aan te snijden. Als hij wilde had hij immers de gelegenheid daarover zelf te beginnen. Hetgeen hij ook deed. Zijn huwelijk strandde. Slechts wrakhout bleef in zijn hart en herinnering achter. Zijn vrouw verliet hem en ging met een andere man samenwonen.

Het gesprek werd rijker naarmate de avond voortging want de namen van God en van Jezus werden genoemd. Over de Eeuwige, zei ik, kan een mens filosoferen. Zijn geest tast naar de randen van de Oneindige. Job zei al: „Ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep". Hij sloot met woorden als: „Daarom herroep ik en doe boete in stof en as". Mijn bezoeker zei: „Jezus is konkreter voor ons" en ik beaamde dat. Hij heeft immers onder ons gewoond en spreekt nog tot ons. En hoe! Toch kwam zijn diepe teleurstelling weer boven. Nee, hij was niet hals over kop in het huwelijk getreden, maar toch, hij had misschien grondiger moeten zoeken in het verleden van zijn vrouw. Waarschijnlijk waren daar al signalen die hem hadden kunnen waarschuwen.

Maar hoe gaat dat. 't Is praat achteraf. Van die dit lezen zullen er ook zijn die dezelfde gedachten hebben en misschien zeggen ze: we zijn te snel getrouwd. Overweldigd door wat liefde genoemd wordt hebben ze elkaar het jawoord gegeven. Natuurlijk zouden we niet graag willen dat het hier zo zou gaan als in streken waar ouders de huwelijken vaststellen. Toch doet het je goed als je in de huwelijksaankondiging leest: mede namens wederzijdse ouders.

Trouwen, je binden aan een ander mens „for better and for worse", voor goede en kwade dagen, met iemand levenslang verbonden te zijn, dat is geen kleinigheid. Om niet te zeggen: dat is het meest ingrijpende wat een mens kan doen. Een halszaak.

Fr. Schiller heeft een zeer lang gedicht gewijd aan een luidklok en heeft de boodschap van die klok in allerlei toonaarden verwoord. Komend tot het klokgelui bij een huwelijk zegt hij: „Drum prüfe, wer sich ewig bindet, ob sich das Herz zum Herzen findet! Der Wahn ist kurz, die Reu' ist lang". Hij zegt: weet wel wat je doet als je trouwt. Of wel je hart het hart van de ander vindt. De waan duurt kort en lang duurt het berouw.

Ik veronderstel dat hij bij het woord hart ook gedacht heeft aan de aard, het karakter, het wezen van de andere met wie wij denken het hele leven te delen. Maar wie denkt aan al die dingen als hij of zij verliefd wordt? Later, als de wittebroodsweken voorbij zijn, komt ander brood op tafel. Maar voor het totale leven rijker en gezonder.

Ik wilde wel dat ik ten aanzien van echtscheiding een onwrikbaar, onaantastbaar standpunt kon innemen. Ik weet wel zo ongeveer wat daaromtrent in de bijbel beschreven staat. Maar mij staat niet voor de geest wat de schrijvers in het grote boek vermelden over hun eigen huwelijksproblemen; over konflikten, onenigheden, deraillementen. In het oude testament kom ik gelovigen tegen die meer dan één vrouw hadden (en veelal veel meer verdriet), maar of Jezus' leerlingen allemaal wel of niet getrouwd waren en hoe hun huwelijken waren? Sommigen hebben wel gezegd hoe een christelijk huwelijk moest zijn, maar over zichzelf schrijven ze daaromtrent niet. In de regel beginnen we maar bij het begin: Adam en Eva.

God gaf de eerste mens een ander mens: een vrouw. Wanneer dat nu nog zo ging zouden we minder problemen hebben.

In „Het verstoorde leven", een dagboek van Etty Hillesum, las ik: „Ik vroeg aan Henny: Heb jij ooit willen trouwen?" Toen antwoordde ze: „God heeft me nog nooit een man gestuurd".

In een burolade van mij ligt een stapeltje huwelijksaankondigingen. Sobere en luxe. Op enigen ervan schreef ik later: gescheiden. Ze trouwen in de kerk. Zeiden voor Gods aangezicht en ten aanhoren van deze getuigen hun ja. 't Is nee geworden. Oordeel niet! Hoevaak waren wij niet gescheiden van hen aan wie wij trouw beloofden? Hoevelen blijven fatsoenshalve of vanwege de zaak of positie niet samen, ofschoon ze duizend kilometer van elkaar verwijderd zijn?

U wacht er op dat ik zal zeggen: het is niet geoorloofd te scheiden. Of u wacht er op dat ik schrijf dat het onder omstandigheden het beste is uitelkaar te gaan. Waarom wacht u op wat iemand anders zegt? Zou u het daarom doen of laten? Ik waag het er op te schrijven:

Christenen scheiden niet maar leven ook in moeilijke omstandigheden samen met de andere, bij zichzelf gedurig overwegend of hij of zij mede aanleiding geeft aan de toenemende vervreemding en belasting van de partner. Het woord geduld, samenhangend met dulden, kan en mag niet vergeten worden. Een mens is door de inwerking van Woord en Geest veranderbaar. Sommigen hebben dat ervaren na de scheiding en hebben die betreurd. Zulke wonden helen niet.

Maar, zal iemand zeggen, als onze samenleving een woestijn geworden is en er geen enkel uitzicht bestaat dat daarin verandering kan komen; als het geloof in elkaar gestorven is, liefde reeds lang het huis verliet en de hoop weggeschrompeld is, - en ook dat gebeurt in sommige levens - moeten wij dan tot de dood toe samen onder één dak blijven wonen, stom, elkaar mijdend en ontwijkend?

Het lijkt mij raadzaam dat u een ouderling, een oudere, gehuwd en die het leven kent, uitnodigt u te komen bezoeken. Dat wil zeggen: u beiden moet dat willen. En leg dan de boeken open. Maar dan ook helemaal. En geef de broeder een week tijd om over wat hij hoorde en zag na te denken. Een echte ouderling is niet lichtvaardig. Hij zal u ook niet tot iets dwingen. Hij beseft wat op het spel staat: het verder-samen of alleen-leven van twee mensen. Hij is zich bewust van zijn verantwoordelijkheid.

Dit artikel is al te lang geworden. En zou nog veel langer kunnen zijn als men op alle aspekten van samen komen en uitelkaar gaan moest ingaan.

Verleden jaar was ik dienaar bij een trouwplechtigheid. De tekst die de jongelui mij gaven kwam niet uit de bijbel. Ik schreef u daarover al eens. Ik zal wel het woord herhalen dat mij als vertrekpunt werd gegeven:

„God zal ons helpen *en zij met ons* tot Hij ons helpt".

Huizinga

OPROEP AAN ALLE SCHOOLVERLATERS

Op 23 januari a.s. is er weer een informatiedag van ons seminarium. Studenten en docenten van De Vinkenhof geven dan informatie over wat een studie aan ons seminarium jou te bieden kan hebben. Ook zal er gelegenheid zijn om eens een „life"-college mee te maken.

Heb je er wel eens over gedacht om straks theologie te gaan studeren of wil je gewoon eens wat meer weten over die mogelijkheid, kom dan op 23 januari naar De Vinkenhof.

Vraag de sekretaris of jeugdleider van je gemeente om meer informatie. Hij heeft een folder waar alles wat je weten moet in staat.

Tot ziens op De Vinkenhof!

Namens de voorbereidingscommissie:

Frits Heikens

uit het Uniebureau

Verantwoording van de in november van gemeenten, partikulieren en anderen binnengekomen bijdragen.

CvdO

Amsterdam-Centrum 61,75; Amsterdam-Noord 119,50; Arnhem 50,—; Dokkum 100,—; Emmeloord 78,—; Emmen 1800,—; Foxhol 97,50; Harderwijk 191,25; Harlingen 257,95; Hengelo 375,—; Hoogeveen 1200,—; Musselkanaal 272,—; Noordbergum 171,25; Sittard 190,16; Stavoren 100,—; Vroomshoop 1155,—; Winschoten 1134,—; Zwolle 527,—; NN 10,66; PPP,L 25,—.

ECU

Alkmaar 135,—; Amsterdam-Centrum 44,—; Amsterdam-Noord 119,50; Arnhem 100,—; Dokkum 156,70; Emmen 1510,—; Foxhol 97,50; Harderwijk 256,95; Harlingen 412,08; Hengelo 400,—; Hoogeveen 1100,—; Musselkanaal 340,—; Noordbergum 152,55; Sittard 190,60; Sneek 3177,—; Vroomshoop 243,—; Winschoten 924,—; Zwolle 441,68; NN 8,94; DJB,A 25,—; CLV,A 100,—; PPP,L 25,—; Zusterhulp Stavoren 200,—.

UZC

Alkmaar 145,—; Amsterdam-Centrum 175,55; Amsterdam-Noord 236,25; Arnhem 1166,26; Emmeloord 185,60; Emmen 2750,—; Foxhol 112,50; Harderwijk 233,77; Harlingen 645,75; Heerenveen 25,—; Hengelo 500,—; Hoogeveen 2000,—; Musselkanaal 521,50; Noordbergum 488,50; Rotterdam-Centrum 159,75; Sittard 410,48; Sneek 4538,—; Vroomshoop 1050,—; Winschoten 1722,—; Zwolle 805,35; Noordbergum (WIN) 441,60; GFB,B 120,—; HK,H 10,—; NN 16,29; HJH,H 25,—; PPP,L 25,—; NN,L 30,—.

Projekten

IJsselgewest (Djarengol) 10.000,—; School Haarlem (studieb. Mambolo) 960,—; St. Wereldgebedsdag (vrouwen Noord Kameroen/stud. Bijbelschool Zuid Kameroen) 1500,—; Aktie 40 mm (middelbare school S.L./boot S.L./herstel kliniek S.L.) 1600,—.

NBJB

Alkmaar 159,55; Amsterdam-Noord 40,75; Arnhem 508,66; Emmen 460,—; Foxhol 65,—; Harlingen 225,36; Heemskerk 238,96; Heerenveen 25,—; Hengelo 200,—; Hoogeveen 400,—; Musselkanaal 18,45; Noordbergum 269,70; Sittard 50,56; Sneek 965,—; Vroomshoop 57,—; Winschoten 294,—; Zwolle 134,06; NN 2,71; PP,L 25,—.

UBS

Alkmaar 109,15; Amsterdam-Noord 23,75; Arnhem 50,—; Dokkum 15,—; Emmen 250,—; Harderwijk 204,55; Harlingen 10,—; Heerenveen 25,—; Hoogeveen 150,—; Sittard 44,—; Sneek 25,80; Vroomshoop 275,—; Winschoten 126,—; NN 1,40; CLV,A 400,—; PPP,L 25,—.

Noodfonds

Heemskerk 176,50; Arnhem (Polen) 1604,56; Arnhem (zending oostblok) 100,—; Hoogeveen 500,—; Heerenveen 25,—; Hengelo 80,—; Winschoten 874,50; Utrecht-Centrum 61,—; JMV,A 50,—; GdG-M,A (kerk Polen) 100,—; WB,E 50,—; H-JH,H 25,—; PPP,L 25,—; UM-O,G 25,—; WV,A 30,—; HT-S,D (Polen) 50,—; JB,H 10,—; R,A 15,—; JS-S,G 25,—; HJH,H 50,—; JB,E 100,—; FGR,U 5,—; GBD,A (Polen) 50,—; OO,H 85,—.

Voor deze bijdragen, zowel bestemd voor ons eigen werk als ook bedoeld om anderen te helpen, zeggen wij de gemeenten en alle gulle gevers (geefsters) heel hartelijk dank.

De verantwoording over december kunt u binnenkort tegemoet zien.

Voedselhulp aan Polen

Aansluitend op een uitvoerige mededeling in één van de vorige nummers berichten wij u met vreugde, dat uit het Noodfonds voor *voedselhulp aan Polen* ƒ 5.000,— werd overgemaakt. In september werd voor hetzelfde doel reeds ƒ 20.000,— beschikbaar gesteld. Een groot aantal gemeenten heeft daarnaast meegedaan aan hulpakties, die plaatselijk of in regionaal verband zijn georganiseerd.

Een ton voor Kameroen

We hebben het afgelopen jaar een geldinzameling voor *medisch werk in Noord-Kameroen* gehouden. Op 31 december hadden onze gemeenten en haar leden en vrienden daarvoor ruim ƒ 64.000,— bijeengebracht. Via de „Wilde Ganzen" hebben wij meer dan ƒ 36.000, —ontvangen. En dat betekent, dat de ton voor Kameroen - honderdduizend gulden, jawel - binnen is! We danken allen, die dit resultaat hebben mogelijk gemaakt!

Sekretarissen opgelet

We hebben in november en december verschillende brieven en stukken verzonden, waarop *reakties van de gemeenten* worden verwacht: de Statistiek der Unie per 1 januari 1982, de Sprekerslijst voor 1982 én het voorstel tot aanvaarding van br H. W. Oosterloo als zendeling voor Sierra Leone. Willen de sekretarissen ervoor zorgen, dat deze reakties op 31 januari in het Uniebureau zijn ontvangen?

Wet Gelijke Behandeling

Het vorige kabinet heeft het *voorontwerp van een Wet Gelijke Behandeling* in de publiciteit gebracht, dat „beoogt ongerechtvaardigheid onderscheid tussen mensen op grond van geslacht, homofilie dan wel huwelijkse staat of gezinsverantwoordelijkheid tegen te gaan in het sociaal en ekonomisch verkeer tussen burgers onderling en tussen burgers en overheid", aldus een mededeling van de Voorlichtingsdienst van het Ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk.

Van UC-zijde zal aan deze zaak aandacht worden besteed, zo is in de vergadering op 9 december besloten.

Namen- en adressenboekje

Blz. 8 (Jubileumkommissie):
De Jubileumkommissie is inmiddels opgeheven, zodat alle daaronder vermelde namen kunnen worden doorgehaald.

Blz. 21 (Oost-Overijssel):
Voorzitter: ds Chr. Eijer, Enschede.
Sekretaris: A. Kortenhoeven, *Wierden*.
Penningmeester: H. Wessels, Westerhaar.

Blz. 25 (Dordrecht):
S.: J. C. Kuiters

Blz. 39 (letter B):
Doorhalen: H. de Bruijn, Papendrecht.

Blz. 46 (letter K):
Wijzigen: A. Kortenhoeven, Lavendelhof 5, 7641 GG Wierden, telefoon 05496-1250.
Toevoegen: J. C. Kuiters, Sonsbeek 4, 3334 GM Zwijndrecht, telefoon 078-10 09 69.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

........dat ik ziende mag worden........

Dat is het antwoord van een blinde op de vraag van Jezus: Wat wilt gij dat Ik u doen zal (Lucas 18 : 35-43). Een vanzelfsprekend antwoord. Welke blinde zou niet ziende willen worden? Bloeit zijn leven niet geheel anders open als hij de beschikking krijgt over zijn gezichtsvermogen?. Ontwaardt hij dan niet mogelijkheden waarvan hij voorheen het bestaan slechts vermoeden kon?
Worden de verhoudingen tussen hem en de wereld rondom hem niet geheel anders als hij kan zien? Zal hij niet op een nieuwe wijze in de wereld staan? Zeker, hij zal tot herschikking van veel dingen moeten komen; als blinde heeft hij een levenspatroon opgebouwd dat als ziende niet altijd en zó gehandhaafd kan worden. Maar die moeite getroost hij zich graag. Dat ik ziende mag worden. Zou dat veel gebeden zijn in de nacht waarin 1981 overging in 1982? Ik weet het niet. Maar wellicht heeft hier en daar iemand ontdekt dat hij 1981 blind of halfblind of geblinddoekt doorgegaan is. En daardoor o zoveel dingen en gebeurtenissen niet heeft gezien. En daardoor geleden heeft aan zijn waarachtig mens-zijn, aan zijn christen-zijn.
Wat zien? Waarvoor moeten de ogen opengaan? Voor Gods werken in wereld en gemeente. Men kan critisch staan tegenover het gemeentelijke leven, maar... de Heer werkt. Jezus is aanwezig. Daarvoor moet men dankbaar zijn. Ziende op de weldaden, wordt danken gewoon, ja een hartsbehoefte.
Ogen moeten geopend worden voor de behoeften der gemeente, voor de taak die men zelf daarin vervullen kan.
Ogen moeten ook opengaan voor de nood in de wereld. De rijke man heeft de arme Lazarus wellicht nooit zien liggen, alhoewel hij bij wijze van spreken zijn benen over hem had kunnen breken.
Christenen moeten ook open oog hebben voor de werkelijkheid van de boze en van het boze. Zij kunnen onmogelijk onbegrensd optimistisch zijn als het gaat over en om de toekomst van leven en samenleven.
Dat ik ziende mag worden... Het zou de vervulling van een langgekoesterde en intens ervaren wens zijn, voor een man die in duisternis leefde.
Of hij alles wat hij nadien zag als even prettig ervoer? Eén ding is zeker: wat hij zag, zag hij immer in het licht van Jezus' daad aan hem.
Dat wil zeggen: Hij die ons wil doen zien, zal ook de kracht geven te aanvaarden wat komt. Ja, te veranderen wat veranderd kan worden, en zich niet te laten overmeesteren door wat niet veranderd kan worden. Bar-Timeüs volgde Jezus. Ging met Jezus op weg naar Gods Koninkrijk.

P.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

1982: Een jaar van evangelisatie?

Er staat in 1982 heel wat op het programma. Het meest opvallende gebeuren zal „Project '82" zijn. Onder het thema „Er is hoop" zullen millioenen Nederlanders worden aangesproken vanuit het evangelie. Vele kerken en christenen in dit zo verdeelde land hebben hiertoe de handen ineengeslagen. Gelukkig doen ook vele van onze gemeenten van harte mee. Het is een kans om mensen te bereiken en tot persoonlijke gesprekken te komen. Het zou goed zijn om alsnog tot deelname te besluiten, wanneer uw gemeente dit nog niet heeft gedaan. De volmaakte actie komt nimmer en zonder inspanning zal het ook wel nooit lukken. Daarom is het wijzer om samen met mede-christenen het risico van fouten-maken te aanvaarden, dan betweterig buiten schot te blijven en te wachten tot er eindelijk eens iets opduikt, dat naar ons gevoel helemaal àf is.

De andere weg: E '82

Het gebeurt nogal eens dat Project '82 en Evangelisatorisch jaar 1982 met elkaar worden verward. Helemaal onbegrijpelijk is het niet, ook al werd het veelvuldig en bij allerlei gelegenheden uitgelegd. Het project '82 is een actie, die wordt aangeboden en begeleid door het Instituut voor Evangelisatie. Het Evangelisatorisch jaar (= E '82) wordt aangebracht door de Evangelische Alliantie. E '82 is eigenlijk een soort „verzamelbegrip", waarin allerlei organisaties op hun eigen manier meedoen. Project '82 b.v. is zo'n onderdeel daarvan. Youth for Christ zal in september een grote landelijke actie voeren. De Bond voor Inwendige Zending in Amersfoort heeft ook een aantal activiteiten onder dit opschrift gebracht. Waar het de Evangelische Alliantie vooral om gaat is het aanmoedigen en bevorderen van evangelisatie. Daarbij behoort ook een stuk doordenken en formuleren van de opdracht, die de Heer aan de gemeente achterliet. Een voorbeeld hiervan is het dezer dagen bij Kok in Kampen verschenen boek „Evangelisatie - wat verstaan we er onder?", waarin een aantal schrijvers van verschillende kerkelijke achtergronden hun visie geven. Belangrijk is daarbij vooral de z.g. basis-verklaring, die ook afzonderlijk bij de Evangelische Alliantie verkrijgbaar is.

Openingscongres in de Doelen

Op zaterdag 23 januari a.s. wordt in de Doelen in Rotterdam een belangrijk congres gehouden, waarmee het jaar van evangelisatie wordt ingezet. Sprekers van verschillende achtergrond zijn gevraagd een korte toespraak te houden. Onder hen is dr. Osei Mensah, secretaris van het Lausanne-committee een speciale gast. Een kindermusical, een panelgesprek, muzikale bijdragen van de zanggroep „Discipel" wekken de verwachting van een inspirerend samenzijn. Behalve dat worden een zevental „werkshops" gehouden, waarin de bezoekers geïnformeerd kunnen worden op het speciale terrein van hun interesse. Zij zullen speciaal gericht zijn op Kinderevangelisatie - Jeugdevangelisatie - Missionaire toerusting - Nazorg - Christelijke levensstijl - Lectuurevangelisatie - Evangelisatie door zang en muziek. Een heel scala van mogelijkheden, waar eigenlijk iedereen, die op de hoogte wil zijn van wat op dit gebied in evangelisch Nederland gaande is, niet mag ontbreken.
Het congres in de Doelen (vlak bij Centraal Station) zal om 10.30 uur beginnen en om ongeveer 16.00 uur eindigen. Mijn aandeel zal bestaan uit opening en leiding. Ik doe dat van harte. Misschien zien we elkaar nog op 23 januari!

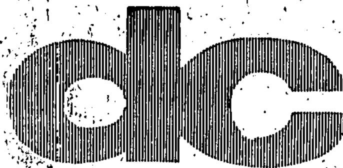
Uw evangelist in algemene dienst,

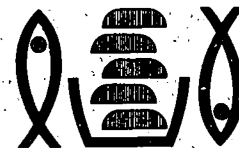
Romke Reiling,
3328 AE Dordrecht; tel. 078-180007

GEMEENTEBERICHT

Heemskerk - (N.M.). Het is al weer geruime tijd geleden dat u een levensteken van de gemeente Heemskerk heeft kunnen lezen. En toch leert de ervaring dat het een goede zaak is om via ons weekblad zo af en toe iets te mogen vernemen over het wel en wee van ons gezamenlijk werk. Als je hier en daar eens vraagt wat de lezers bij voorkeur het eerst lezen, krijg je vaak te horen, dat de gemeenteberichten er toch wel uitspringen. Wat de gemeente Heemskerk betreft, kunnen wij u doorgeven dat de Heer ook hier doorgaat met Zijn werk. Het is goed, ondanks ons klein aantal, te mogen ervaren dat de Heer der gemeente niet laat varen het werk dat Hij éénmaal is begonnen.
Op zondag 30 augustus jl. mochten wij br Nico v. d. Leer begroeten in de gemeente, die zich voor een half jaar aan onze gemeente verbond om zijn stage-periode af te ronden. Ondanks dat het maar een korte tijd is, mogen wij ervaren wat het is om iemand in de gemeente te hebben, die daar zijn tijd en gave helemaal aan kan en wil besteden. Dan besef je destemeer, wat een gemeente toch eigenlijk mist. Als gemeente zijn wij dankbaar dat deze gelegenheid ons via de C.v.d.O. geboden is.
De zondagmorgendiensten worden goed bezocht. Ook de G.B.S. die vóór de dienst is, wordt goed bezocht.
Wij willen de broeders, die ons in het afgelopen jaar met het woord gediend hebben, hartelijk dank zeggen.
Inmiddels is onze kapel iets groter geworden, door de aanbouw van een prachtige ontmoetingshal. Die is het meest met eigen krachten tot stand gekomen, wat natuurlijk een stuk voordeliger was. En zo mogen wij voorwaarts gaan.
Wij willen alle broeders en zusters in den lande een goed 1982 toewensen, en spreken de wens uit dat de Heer ons ook in het nieuwe jaar wil gebruiken om de grote daden van Hem bekend te maken.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr. J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 36,— per jaar *f* 18,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 46,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Oud gedichtje...
Ik ben een kind
van God bemind
en tot geluk geschapen
zijn liefde is groot
'k heb speelgoed, kleertjes, melk en brood
een wieg om in te slapen

Met verwondering en vreugde over dit nieuw geboren leven dat God ons heeft toevertrouwd maken wij u bekend de geboorte van onze dochter

MIRJAM EILEEN

Wij noemen haar Mirjam

Harry en Betty Nobbe-van Oosten

24 december 1981

Troelstralaan 20
3705 CR Zeist

1957 — 1982

D.V. vrijdag 15 januari 1982 hopen onze ouders

WIEBE KOSTER
en
RINSKE LEEGSTRA

de dag te vieren dat zij 25 jaar getrouwd zijn.

Een ieder die hen hiermee wil feliciteren is van harte welkom op de receptie welke gehouden wordt van 20.00 uur in de Lichtboei, Rommelhaven te Harlingen.

Otto en Aukje
Gitta

De Heer nam tot Zich onze broeder

HENDRIKUS MIK

in de ouderdom van 80 jaar.

Hij wist zich door God volkomen aanvaard in Christus en hij had de Heiland van harte lief.

16 december 1981

Baptistengemeente Hoogezand

Op de gezegende leeftijd van 87 jaar werd op 29 december door de Heer thuisgehaald onze zuster

MARIJKE ALBADA-REINSMA

Jesaja 25 : 8

Baptistengemeente Stavoren

Geheel onverwacht nam God tot Zich onze broeder

JOSEPH GERRIT JOHAN VAN BAREN

op de leeftijd van 57 jaar.

22 december 1981

Baptistengemeente Almelo-Geraniumstraat

Lukas 22 : 27 (oude vertaling)
Maar Ik ben in het midden van u als Eén die dient

Als een moeder, lief en zorgzaam is onverwacht in volle vrede in haar Heer en Heiland ontslapen mijn vrouw, onze moeder en oma

GRE DE JONG-OOSTDIJK

in de leeftijd van 63 jaar.

Saron:
Ds M. de Jong

Almelo:
Ria en Wim Heuer

Enschede:
Ralph en Lidia de Jong

Saron:
Bram en Irene de Jong

Enschede
Margreet en Henk van de Wetering
en kleinkinderen

21 december 1981

7588 PZ Beuningen
Paandersdijk 2

De teraardebestelling heeft plaatsgevonden op donderdag 24 december 1981.

In de ouderdom van 81 jaar is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

GEESSIEN DOL

echtgenote van R. Poede

26 december 1981

Baptistengemeente Pernis-Hoogvliet

Op de leeftijd van 84 jaar is onverwacht thuisgehaald onze zuster

METJE ONGERSMA-NIJBOER

30 december 1981

Baptistengemeente Drachten-Elim

Jonge man, 31 jaar, zoekt kennismaking met een Baptisten meisje.

Brieven onder nummer 11.150.

Verzeker u nu al vast van een appartement voor uw vakantie in het landelijke Noord Denemarken; zee, bos, hei, meren, fjorden etc.
Telefoon 05120-15687.

BOEKBESPREKING

Jaarboek Anno Domini 1980. Uitg. De Vuurbaak, Groningen. 240 pag. Geb. *f* 27,50.

Dit is het eerste van een reeks waarin jaaroverzichten in woord en beeld worden gegeven. De inhoud is ontleend aan het Nederlands Dagblad.
Met foto's, dagkronieken, commentaren, nieuwsoverzichten e.d.

Uiteraard is de inhoud tot stand gekomen op grond van een selectie. Dat betekent dat men niet alles vindt wat er gebeurde, en wat in het ND gepubliceerd werd.

Maar zeker vindt de lezer hier wat hem kan dienen het verleden iets vast te houden, iets van het voorbijgegane niet te vergeten. Als zodanig hebben dit soort reeksen een grote waarde.

P.

J. Catling Allen/Malcolm Porter: Bijbellanden in woord en beeld. Uitg. Educaboek, Culemborg. Ingen. 64 pag. *f* 16,—.

Dit in samenwerking met het Ned. Bijbelgenootschap verschenen werk wil trachten zowel in de geschiedenis van Israël en de gemeente als in de omgeving waarin deze geschiedenis zich afspeelde inzicht te geven. Vandaar de vele kaarten en foto's, vandaar de tijdtafels. Begonnen wordt met een inleiding over de bijbel zelf. Vandaar gaat het verder met oud en nieuw testament.

Voor wie beginneling is, biedt dit boek veel waardevols. Wie al langer aan bijbelstudie doet, zal ongetwijfeld in zijn geïllustreerde bijbel veel aantreffen van wat in dit boekje bijeengebracht is.

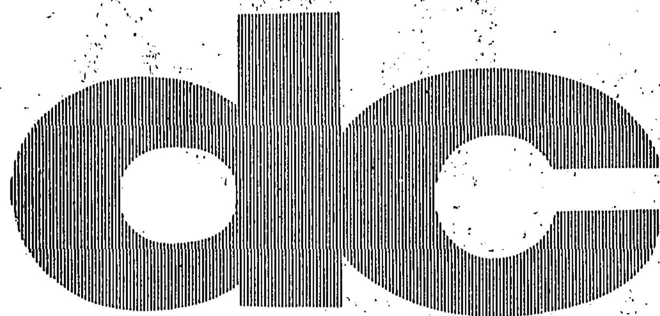
P.

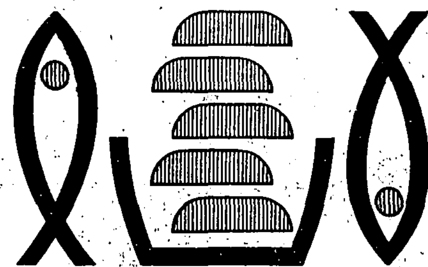
BEVESTIGING EN INTREDE
Ds W. KOS

D.V. zondag 24 januari zal te Musselkanaal ds W. Kos in de morgendienst, aanvang 9.30 uur, bevestigd worden door ds J. Bouritius.

Om 15.00 uur hoopt hij dan zijn intrede te doen.

Zij die beide diensten willen bijwonen, zijn van harte welkom.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 2 - 15 januari 1982

HONDERD JAAR DE CHRISTEN

Een terugblik

Het geschreven woord heeft in onze Uniegemeenschap steeds tweeërlei functie vervuld. Enerzijds moest het de gemeenschap en de onderlinge band versterken door uitwisseling van ervaringen en de innerlijke opbouw der Gemeenten bevorderen. Anderzijds diende het om de boodschap en de beginselen, die de grond der Gemeenten vormden, uit te dragen.

Het weekblad der Unie „De Christen" heeft van de aanvang beide functies in zich verenigd. Het evangelisatieblad „De Zaaier" en de uitgaven van het Depôt en later het Lectuurfonds vervulden alleen de tweede functie.

„De Christen"

Op de Unievergadering van 1881 werd besloten tot uitgave van een maandblad. Het verscheen vóór het eerst op 15 januari 1882 onder de naam „De Christen". Redacteuren waren Kloekers en Horn. De redactie omschreef haar doel als volgt:

> „Ons hoofddoel zal zijn, om den Christen en het ware Christendom te doen uitkomen, zoals beide ons in de Schriften des Nieuwen Verbonds voorgesteld worden, teneinde tot bekering en christelijk leven, en tot de gemeenschap der heiligen op te wekken en aan te sporen".

Duidelijk dus de tweede functie. Maar

> „Niet minder was het met de uitgave doel der broederen om in „De Christen" een correspondentieblad voor de Gemeenten en arbeiders in 's Heeren wijngaard ook buiten het vaderland te hebben. De Gemeenten zouden door middel van haar orgaan voortdurend voeling met elkander houden, tot elkander over haar wedervaren spreken, in één woord den band der gemeenschap sterker en vaster te doen worden..." (N. van Beek in het „Feestnommer van De Christen," 5 juli 1906). De eerste functie van het geschreven woord.

Kloekers werd reeds in 1885 door N. van Beek opgevolgd als redacteur. Horn in 1895 door Van Meerloo en vanaf 1899 wordt de redactie gevormd door Van Beek en Planting. Aanvankelijk een maandblad, werd De Christen in 1884 een tweewekelijks blad en eind 1890 een weekblad.

Uit de inhoud, die het blad in die jaren had, blijkt dat het in hoofdzaak gericht was op de eigen kring. Gemeentenieuws heeft er nooit in ontbroken. Stichtelijke artikelen en artikelen ter verdieping van het gemeentelijke leven evenmin. Verkeer met andere bladen in den lande was er niet. Wel kwam er een soort kroniek van feiten van de dag in voor, doch de berichten, die De Christen vermeldde, waren doorgaans berichten over buitenlandse opwekkingen. Er werd daarentegen vaak zeer openhartig van mening gewisseld over Uniezaken, doorgaans in de vorm van ingezonden stukken met wederwoord, getuige de bepaald vinnige discussie over een eigen drukkerij in 1904, waarop wij in ander verband nog terugkomen. Financieel ging het in die periode niet voor de wind. Herhaaldelijk lezen we van tekorten, hoewel de oplage niet slecht was: ruim 600 abonnés op 1200 Baptisten. Dat betekent een abonnement op iedere twee Baptisten. Thans is deze verhouding ongeveer een op vijf! Tot 1913 bleven Van Beek en Planting redacteuren. Daarop volgde een periode, waarin de redacteuren elkaar snel opvolgden. Eerst in het begin der jaren twintig werd de samenstelling der redactie wat meer stabiel. Toen werden naast Van Beek, die tot zijn dood in '31 redacteur is gebleven, twee mannen in de redactie gekozen, die een lange reeks van jaren hun stempel op het blad hebben gedrukt:

J. Louw en J. W. Weenink.

Als vierde man trad eerst op K. Reiling en later G. Bouritius. In 1931 nam L. de Haan de plaats van Van Beek in en in 1934 volgde F. E. Huizinga Bouritius op. Deze redactie heeft weer een reeks van jaren De Christen gevuld. Met de intrede van Louw en Weenink in de redactie veranderde langzamerhand een en ander in de inhoud van het blad. 't Meest in losse, maar toch ook wel in aaneengeklonken schakels zorgde de eerste voor meer theologische diepgang en voor meer voorlichting

No. 1. 15 JANUARI 1882. 1ste Jaargang

DE CHRISTEN,

MAANDBLAD,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij leerende leeringen die geboden der menschen zijn.
MATTH. XV: 9.

DIT BLAD VERSCHIJNT EENS IN DE MAAND.

Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.
MARK. XVI: 16.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar, franco per post . . . . f 1.00.
Enkele nummers . . . . „ 0.10.

Bijdragen en Ingezonden Stukken
WORDEN FRANCO INGEWACHT BIJ DE REDACTIE,
Adres: H. Z. KLOEKERS, te Nieuwe Pekela.
ADVERTENTIËN AAN DEN DRUKKER.

ADVERTENTIEPRIJS:
Een tot vijf regels . . . . f 0.50
Elke regel meer . . . . „ 0.05
Groote letters naar plaatsruimte.

over en gesprek met kerkelijk Nederland. Zijn theologisch dieplood peilde aanmerkelijk dieper dan dat van zijn voorgangers. De tweede bracht wat meer ruimte in het blikveld der lezers. Hij wist, dat de wereld allereerst de akker van het Godsrijk was. Zijn visies waren breed en dynamisch. K. Reiling en Bouritius zorgden voor een gedegen rubriek voor de Zondagsschoolonderwijzers. Deze rubriek is later op bevel van de Algemene Vergadering stopgezet. De Haan heeft hoofdzakelijk en met vrucht gewerkt als chroniquer. Zijn „Oog en Oor" tastten de gehele wereld af en beperkten zich niet tot het dusgenaamde geestelijk terrein. Huizinga, tenslotte, was (en is) niet op één typering vast te leggen: boeiend en geestig en met een vaart, die soms oppervlakkigheid deed vermoeden, maar veeleer bewogenheid verborg.

De financiën werden in de jaren dertig opnieuw zorgelijk, zo erg zelfs, dat „De Christen" enige tijd om de 14 dagen moest verschijnen. Talrijk waren in die dagen de voorstellen, die het blad financieel zouden moeten genezen, maar eerst langzamerhand heeft het geldelijk wat meer lucht gekregen. Thans is er financieel geen koude aan de lucht. Het aantal abonnés bedroeg in 1934 nog geen duizend en in 1956 ongeveer 1500.

In october 1942 viel „De Christen" als oorlogsslachtoffer. Een klein mededelingenblaadje onder redactie van Huizinga zorgde voor althans een beetje onderling contact. Reeds in mei van het bevrijdingsjaar verscheen „De Christen" weer opnieuw.

De redactie heeft in de loop der jaren sterke wijzigingen ondergaan, vooral doordat in 1948 de verplichte aftreding voor de redacteuren is ingevoerd.

Het zou te ver voeren om de namen van allen, die in de laatste dertig jaren deel hebben uitgemaakt van de redactie. Twee van hen zijn ook vandaag nog redacteur. Zij keerden na de sinds 1948 verplichte wachttijden regelmatig weer terug. Slechts één keer slaagde een niet-voorganger er in tot het college der schrijvers door te dringen. De Christen is daardoor een domineesblad gebleven.

J. van Dam

Eén naam mag echter niet ontbreken als we terugzien op de laatste kwart eeuw. In 1958 koos de algemene vergadering J. van Dam tot lid van de redactiecommissie en hij is het gebleven tot zijn plotseling heengaan in maart 1979.

Reeds na korte tijd werd hij eindredacteur en doorgaans trad hij in het jaar van verplichte rust op als secretaris van de redactie en zette de eindredactie in die functie gewoon voort.

Van Dam schreef gemakkelijk en zijn belangstelling was breed. Zijn aandacht ging vooral uit naar ethische vragen. Hij heeft op het denken van vooral de jongere generaties grote invloed uitgeoefend.

Huisorgaan

Iemand die de laatste dertig jaren deel heeft uitgemaakt van de redactiecommissie is niet de meest geschikte persoon om zijn oordeel te geven over het blad waarvoor hij zo lang medeverantwoordelijk is geweest. Toch mag een enkel ding wel worden genoemd. Ons blad is vooral een huisorgaan geweest en gebleven. Dat is een nuttige en nodige functie. Maar wij zijn er naar mijn mening niet voldoende in geslaagd in te spelen op de sterk veranderde leefwereld van onze gemeenten. Leefden zij vroeger maatschappelijk gezien in een isolement, tegenwoordig is dat al lang niet meer het geval. Of wij het willen of niet, wij leven in de maatschappij en ondergaan de invloed van de samenleving. Is DC daarbij niet te veel een blad voor de zondagmiddag gebleven waarmee je van maandag tot en met vrijdag eigenlijk niets kunt? Ik zou de mening van de lezers hierover wel eens willen vernemen, bij voorkeur van die lezers die in theologische vraagstukken niet zo geïnteresseerd zijn. Hebben zij iets aan ons blad? Kunnen ze met wat ze lezen ook in de week vooruit? Ik nodig bij dezen uit om ons hierover eens te schrijven. Wie dat doet helpt ons een beetje op weg de tweede eeuw in.

J. Reiling

Uit: „De Christen, 15 januari 1882

AAN DE LEZERS

Het zij ons vergund om bij de verschijning van ons eerste blad in het kort mede te delen, wat ons bewoog om tot de uitgave er van te besluiten.

Reeds lang hebben wij gezien, dat een christen te zijn iets anders is, dan waarvoor het over het algemeen wordt gehouden; reeds lang hebben wij opgemerkt, dat hetgeen de Kerk van Christus genoemd wordt dien naam eigenlijk niet mag dragen.

Men is geen christen door de geboorte uit ouders, die den naam dragen, dat zij christenen zijn; ja, men is zelfs geen christen door de geboorte uit ouders, die in waarheid in Christus gelooven; en evenmin kunnen kinderen of volwassenen tot christenen gemaakt worden door eene besprenging, die gezegd wordt in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes te geschieden: maar men wordt een christen door persoonlijk geloof in den Christus, en den daarop gevolgden doop, zooals de Christus dien ingesteld heeft. Hij is een christen, die zelf inwendig gezalfd is met den *Heiligen* Geest, zoodat dezelfde innerlijke gezindheid van Christus zich openbaart in de woorden en den wandel van hem, die van zich zelven zegt, dat hij een christen is, en die, geloovende zich zelven tot gemeenschap met - tot gehoorzaamheid aan - en tot leven en sterven voor Christus en zijne Gemeente laten doopen.

Eveneens is de Christelijke Kerk geene vereeniging van personen, die uit naam- of ware christenen geboren en besprengd zijn geworden; maar zij is eene vereniging van personen, die ieder voor zich den Geest en den zin van Christus bezitten en zich als zoodanig tot Hem en Zijne Gemeente hebben laten doopen. De schrift zegt uitdrukkelijk: „Zoo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt hem niet toe". Rom. 8 : 9.Zij zegt: „Gij zijt allen kinderen Gods door het geloof van Christus Jezus, want zoo velen als gij (geloovende) tot Christus Jezus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan". Gal. 3 : 26, 27. Zij zegt: „Wij zijn allen door éénen Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstbaren, hetzij vrijen: en wij zijn allen tot éénen geest gedrenkt." 1 Cor. 13 : 13. En zij vermaant ons „Trekt niet een ander juk aan met de ongeloovigen: want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? en wat samenstemming heeft Christus met Belial? en wat deel heeft de geloovige met den ongeloovige? en wat samenstemming heeft de tempel Gods met de afgoden? want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkerwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen mij een volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u lieden aannemen, en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige." 2 Cor. 6 : 14-18.

Zoo spraken en handelden de Apostelen. Zij waren gezonden om aan alle menschen het evangelie te verkondigen, om de geloovigen te doopen en om hen, die als geloovigen gedoopt waren, te leeren onderhouden alles wat Jezus hun geboden had. Hand. 1 : 8; Mark. 16 :15,16; Mt. 28 : 18-20; opdat het zoude zijn ééne kudde onder den éénigen Herder; eene gemeente, die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk; één lichaam, en één geest in dat ééne lichaam. Eén Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen die daar is boven-allen, en door allen, en *in u allen.*" Ef. 4 : 4-6.

Langzamerhand is men echter van die reine beginselen afgeweken; heeft men degenen, die enkel uit het vleesch geboren waren in de gemeente opgenomen; is men tot uitwendige werken, waaraan de *Heilige* Geest ontbrak de toevlucht gaan nemen, en is men dan ook begonnen om van de Kerk *in* de kerk, en eindelijk om van de uitwendige kerk, die geene kerk meer kon genoemd worden, als van *de* Kerk van Christus te spreken.

Helaas! welk een verval.

Sedert den tijd der Hervorming is men echter weder van de Kerk *in* de Kerk beginnen te spreken, en dit is eene goede schrede op de rechte baan van wederkeering tot den toestand der Kerk in den tijd der Apostelen; maar daarmede zijn wij er nog niet ganschelijk. Er moet nog één stap gedaan worden om er te zijn; en geloofd zij de Heere, die door het losmaken van alle uitwendige kerkelijke banden, en door de verwarring van menschelijke begrippen, tot vereeniging van de geloovigen roept; die in veler harten de zucht naar de gemeenschap der heiligen heeft gewekt; en die ons in den bijbel den weg aanwijst om er toe te komen, en waartoe wij gewisselijk komen zullen, zoodra wij onze gedachten maar gevangen geven onder de gehoorzaamheid van Christus, en eigen willen en weten, eigen eer en voordeel aan Hem ten offer brengen.

Daarop te wijzen, zietdaar, wat wij ons voorgenomen hebben te doen door middel van dit blad, dat vooreerst maandelijks, en bij genoegzame belangstelling en aanmoediging vervolgens om de veertien dagen of wekelijks verschijnen zal.

Den Christen voor te stellen naar de Schriften des Nieuwen Verbonds in zijne wording bestaan en wandel; in zijne huiselijke, gemeentelijke en maatschappelijke roeping; in zijn werken, strijden, lijden en heerschappij: zietdaar, wat gij in ons blad verwachten moogt. Misschien zullen er ook wel stukken in opgenomen worden, die over de natuur, de geschiedenis en het geweten, - over Heidendom, Jodendom en Mahomedanisme, alsmede over Romanisme en Protestantisme, over Orthodoxie en Modernisme handelen; zelfs zullen wij ons niet ontzien om uit andere bladen en talen het een en ander, dat stichtelijk of wetenschappelijk is, over te nemen; maar het zal toch ons hoofddoel zijn om den christen, en het ware christendom te doen uitkomen; zooals beiden ons in de Schriften des Nieuwen Verbonds voorgesteld worden, ten einde tot bekeering, en tot christelijk leven, en de gemeenschap der heiligen op te wekken en aan te sporen.

Dat hieraan grote moeielijkheden verbonden zijn, wordt door ons diep gevoeld. Liefde tot zulk eene taak is niet genoeg; maar in den strijd met vleesch en bloed, met macht en list, met de geestelijke boosheden in de lucht, wordt een geopend oog, en voorzichtigheid, maar ook oprechtheid vereischt. Gevatheid en de consequentiën van elk stuk, dat ter plaatsing ingezonden wordt; wetenschappelijke kennis om de nodig geachte aan- en opmerkingen daaraan toe te voegen zijn eveneens van geene geringe beteekenis.

Zijn die vereischten in voldoende mate aanwezig?

Het troost ons eenigermate te hebben opgemerkt, dat niemand volmaakt is in wetenschap, en dat de logica van de meesten hare gebreken heeft, terwijl de grootste wijsheid menigmaal als dwaasheid ten toongesteld is geworden. Dit doet ons hopen, dat bij alle gebrek, hetwelk ons mocht aankleven, zelfs door wijzen en geleerden, een bescheiden oordeel over ons zal geveld worden. Bovendien vertrouwen wij, dat, gelijk een kind al waggelend het loopen leert, alzoo ook onze beenen langzamerhand gesterkt zullen worden, om al balancerende te blijven staan, en zelfs vooruit te komen. Eindelijk, dewijl den armen het evangelie verkondigd wordt, en de Heer beloofd heeft Zijne hand tot de kleinen te zullen wenden, zoo willen wij ook meer voor den ongeleerden dan voor den geleerden stand geacht worden de pen op te vatten, en vertrouwen voor hen wel het een en ander leesbaars en nuttigs te kunnen leveren.

Zal ons blad levensvatbaarheid hebben? Dit zal voor een groot deel afhangen van den grond, waarin het gestrooide zaad zal vallen; maar vooral van den zegen des Heeren en de medewerking der broederen. Die zegen wordt door ons van den Heer vertrouwelijk afgebeden, en die medewerking wordt thans gevraagd van allen, die den Heere Jezus in onverderfelijkheid liefhebben. Schrijvers worden uitgenodigd

WAT OPVALT IN DE EERSTE JAARGANGEN VAN DE CHRISTEN

Allereerst moet opgemerkt worden dat van de eerste jaargangen van ons weekblad slechts weinig is overgebleven. Uit de nalatenschap van wijlen ds J. Hekhuis gewerden mij de eerste tien jaargangen, die thans in het archief van de Unie zijn. Ds Hekhuis had deze wel van zijn schoonvader, ds J. de Hart, die tot de eerste redactie behoorde.

Oorspronkelijk was DC een maandblad, met 8 pagina's, dat werd gedrukt op de „sneldrukpers van J. J. Wiarda te Sneek". Ook thans wordt ons blad in Sneek gedrukt.

Een waagstuk

Toen op 26 januari 1881 de Unie van Gemeenten en Gedoopte Christenen in Nederland een feit werd - zeven gemeenten sloten zich aaneen: Stadskanaal, Nieuwe Pekela, Groningen, Foxhol, Haulerwijk, Hengelo en Sneek, met slechts enkele honderden leden - werd de behoefte aan een orgaan duidelijker gevoeld dan ooit tevoren. Uitvoerige kostenberekeningen toonden aan dat met ruim 100 abonné's een sluitende exploitatie mogelijk was. Dus werd tot uitgave besloten. Op 15 januari 1882 verscheen het eerste nummer. Het tweede nummer, dat op 15 februari d.a.v. verscheen, opende met een artikel onder de kop Bemoediging: „Het is ons aangenaam onzen vrienden te kunnen mededeelen, dat ons eerste blad gunstig werd ontvangen.

Van verscheiden personen ontvingen wij aanmoediging om voort te gaan, en het getal inteekenaren is reeds zo hoog geklommen, dat wij meenen het bestaan van ons blad in zooverre verzekerd te mogen achten.

Zulk een gelukkigen aanvang hadden wij ons nauwelijks durven voorstellen. Er zijn reeds zoovele dag-, week- en maandbladen, dat de vrees ons wel eens bekroop: voor *onze* eenvoudige woorden zal misschien geene plaats te vinden wezen".

Wij die overspoeld worden met tijdschriften en bladen van allerlei aard glimlachen wellicht als wij de verwijzing naar de vele verschijnende dag-, week- en maandbladen lezen. Maar vergeten we niet dat ná de opheffing van het dagbladzegel in 1869 er inderdaad een vóór die tijd nooit gekende stroom van bladen begon te vloeien. De opkomende politieke partijen en de vakbonden hadden daarin een aandeel maar ook godsdienstige lectuur verscheen in steeds ruimere mate. Hoewel velen van de burgers dezes lands niet konden lezen!

Uitvoerige gemeenteberichten

Zouden de gemeenteberichten vandaag nog in dezelfde uitvoerigheid aan de redactie worden aangeboden, ons blad zou menigmaal geen ruimte voor andere zaken laten (de stijl was destijds tóch al breedsprakig). De berichten zijn vrijwel allemaal afkomstig van de voorganger die van hun ervaringen in gemeenten en op evangelisatiesamenkomsten vertellen.

Nogmaals: er waren in die tijd veel minder mensen die konden lezen dan thans, maar ook schrijven was niet ieder mogelijk. Vandaar dat de voorgangers wel genoodzaakt waren tot die berichtgeving om zo de gemeenten van elkaars wedervaren en welvaren op de hoogte te houden. Maar er is nog een andere reden voor de uitvoerigheid aan te wijzen. De leden der gemeenten laafden zich aan het schriftonderricht dat in de gemeenteberichten en campagneverslagen naar voren kwam. Vergelijking met wat men zondags hoorde, was mogelijk. Uitbouw van de eigen geloofsbeleving was wenselijk.

Maar er is nòg een reden aan te nemen: ook buitenstaanders lazen ons blad. Door de uitvoerigheid van berichtgeving wisten velen wat „die baptisten" (een regelrechte scheldnaam!) leerden en deden.

Wellicht dat echter de diepste reden voor de uitvoerigheid te vinden is in het feit dat men zich oprecht verheugde in het werk dat de Heer deed door de dienst van een Van Beek, Hart, Horn, Kloekers en Roeles, om maar enkelen te noemen.

Heel de 19e eeuw is een eeuw van geweldige geestelijke worstelingen geweest. De Afscheiding van 1834 was een begin met verstrekkende gevolgen. Het werk van ds J. de Liefde ging niet ongemerkt aan de samenleving voorbij. De stichting van de eerste baptisten gemeente (een volkomen onafhankelijke, vrije gemeente) was een zaak die niet op zichzelf stond. Er werden her en der vrije gemeenschappen gesticht, vooral toen koninklijke erkenning makkelijker te krijgen was dan tientallen jaren daarvoor. De Doleantie, die in 1886 een feit werd, zat reeds lang in de lucht. Het ontwakende besef, ook bij christenen, dat de schreiende sociale ongerechtigheid, die meer dan schrikkelijke woningtoestanden, het ongekende hoge alcoholgebruik, en nog enkele dingen meer, een begeleiding van de Schepper waren en een aantasting van de waardigheid van Gods schepsel, brak sterk door.

Welnu, de bewogenheid bij geredden voor ongeredden was diepgaand. Vandaar dat men de bekering van één enkele zondaar als een feest ervoer. In de gemeenteberichten klinkt dat helder door.

Verdediging

Natuurlijk ontbreken in de eerste jaargangen niet de stukken die duidelijk een verdediging van het baptistisch geloofservaren zijn. Er werd - bewust of onbewust - vaak in kerkelijke kringen op een geringschattende, ja verguizende wijze over de gemeente der gedoopte christenen gesproken en geschreven. Zulke verdedigende artikelen hadden een ophelderende werking voor de buitenstaanden, maar ze gaven tegelijkertijd de eigen mensen nieuwe en duidelijker argumenten in de hand in hun gesprekken met anderen. En gesproken werd er! Elke baptist een evangelist, mag dan nooit helemaal waar geweest zijn, het was in zeer sterke mate waar voor een zeer groot gedeelte der gemeenteleden.

Wat in die verdedigende artikelen opvalt, is het beroep op de Schriften en de

---

om stukken te leveren; anderen om ons blad door inteekening te ondersteunen, en allen om anderen tot dit een en ander op te wekken en aan te sporen. Zij, die hunne schriftelijke medewerking reeds beloofden, waren bereid die gratis te verleenen, en het getal inteekenaren is reeds tot 193 geklommen. Mocht dit getal tot 300 klimmen, en mochten nog een paar goede schrijvers hunne liefdediensten aanbieden, dan is het bestaan van ons blad verzekerd, en gaan wij met moed de toekomst tegen.

De prijs per jaargang is slechts een gulden, franco per post, en zouden er tegen dien prijs geene 107 personen zijn, die althans gedurende een jaar de proef wilden nemen van hetgeen in dit blad voorkomen zal? Bovendien, de Redactie beoogt geene geldelijke voordeelen voor zichzelven, maar de opbrengst, hoewel in de eerste plaats bestemd om de onkosten goed te maken, zal voor het overige worden besteed tot bevordering van het Evangelie, overeenkomstig de besluiten eener daartoe benoemde commissie; zou ook dit niet tot des te bereidvaardiger ondersteuning opwekken?

Gewis, waar zulk een liefdewerk wordt ondernomen, daar meenen wij op een aanvankelijken zegen des Heeren te mogen rekenen; alsmede dat onzen arbeid steeds vruchtbaarder zal worden, naarmate de schrijvers in getal toenemen, en er in slagen zullen om belangrijke en aantrekkelijke stukken te leveren.

Vrienden van het Godsrijk! helpt ons dan door met uw inteekeningen en schriftelijke bijdragen ons blad te steunen, opdat het zich voorspoedig ontwikkele tot verheerlijking van onzen Verlosser; en gebiede Hij over u en ons eenen rijke zegen in dezen arbeid der liefde. Dat zij zoo!

DE REDACTIE

verwerping van elke andere gezagsdrager in godsdienstige zaken.
Ook de toon is als regel gematigd. De vriendelijkheid blijft herkenbaar.
Dat was bij de tegenstanders der baptisten niet altijd het geval. Maar over en weer werden er wel fouten gemaakt.

Zending

Reeds in het derde nummer, van 15 maart 1882, vinden we van de hand van H. Z. Kloekers te Nieuwe Pekela over de zending, en wel die in China. Dat hoeft niet te verbazen, want Kloekers was een oudzendeling, wiens arbeidsterrein in China lag. Ook in volgende nummers komen kortere of langere berichten voor over Gods werk buiten Nederland, in de zogenaamde heidenlanden.
Zo werd aan twee zaken toch - ondanks de geringe omvang van het blad - redelijk veel aandacht geschonken: aan evangelisatie én aan zending. Beide vormden het hart van de gemeentelijke arbeid. Al konden dan de Nederlandse Baptisten aan zending weinig of niets doen, zij werkten in de eigen omgeving, en dat niet zonder zegen.

Gemeenschap

Gemeente is gemeenschap. Het bijelkaar horen kwam tot uiting door de gemeenteberichten en door de verslagen van evangelisatieacties, het kwam ook naar voren door berichten over het leven van enkelingen. En dan meestal als gevolg van rampen.
DC van 15 augustus 1882 bericht onder het kopje Brand:
„Zaterdagavond (7 augustus jl.) brandde de woning van eenen armen broeder te Valthermond totaal af; niets is kunnen gered worden; zoomin van meubelen, kleederen als gereedschappen. Daardoor is hij ineens doodarm geworden, temeer daar zijn huisje nog niet geheel zonder schuld was. Bovendien is deze lichamelijk zwak en voorziet met grote moeite in het onderhoud van de zijnen. Wie helpt ons een handje de ramp van dit zoo zwaar beproefde gezin te verzachten. Elk een penningske geofferd en wij hebben een Gode welaangenaam werk verricht. Door de weinige verdiensten in de Veenkoloniën zijn de broeders en zusters hier niet in staat dezen broeder voldoende te helpen; en de nood dringt. Een woning te huren is voor hem te kostbaar".
De oproep is ondertekend door B. Roeles, Evangelist, Weerdingermond; J. Groote, Ouderling, Valthermond; Sj. Bos, Diaken, Valthermond.
Reeds in het nummer van 15 september werd een lange lijst van ontvangen giften gepubliceerd, zowel van personen als van verenigingen en gemeenten.
De grootste gift bedroeg *f* 10.00, van de vervener F(ilippus) L(indeman) te Weerdingermond. De kleinste gift (maar dit is dan uitsluitend bedoeld in de zin van geldelijke waarde!) die van twee postzegels van à 5 cents door een dienstmeisje. (Later bleek de gift van F. L. van de gemeente te zijn).
Ik kan niet nalaten nog even bij deze mededeling te blijven staan en enkele plaatsnamen te noemen waar gevers woonden, om daarmee aan te tonen, dat er in die tijd overal in ons land al baptisten woonden: Lemelerveld, Goes, Delden, Vianen, Leiden. Opzettelijk laat ik de namen der plaatsen waar gemeenten gevestigd waren, weg.
Zulke oproepen om hulp werden ook later geplaatst. Een brede diaconale arbeid hebben onze gemeenten in die tijd niet kunnen ontvouwen; de leden der gemeenten behoorden eerder tot de sociale onderklasse dan tot de middenklasse, terwijl „rijken" er wel helemaal niet te vinden waren (en die er waren, konden niet rijk blijven).

Advertenties

Ongewild bieden oude jaargangen van tijdschriften een tijdsbeeld. DC doet dat ook. Advertenties zijn wat dat aangaat bijzonder leerzaam. Ze laten méér zien dan alleen maar een bepaalde gebeurtenis: een geboorte, een huwelijk, een overlijden. Ze laten ons verhoudingen, inzichten, visies zien.
Dat de vrouw (min of meer?) gezien werd als ondergeschikt aan de man, is te zien aan de geboorteaankondigingen:
„Door 's Heeren goedheid voorspoedig bevallen van een zoon G. van Meerloo, geliefde Echtgenote van G. de Vries. Haulerwijk, 23 februari 1882".
„Heden werd ons een Dochtertje geboren, waardoor wij zeer verblijd en onzen God van harte dankbaar zijn. Groningen, 25 Augustus 1882. Jan ten Wolde en A. ten Wolde-de Jong".
Kindersterfte kwam veelvuldig voor; in een lange advertentie deelden ds J. de Hart en echtgenote mee dat hun zoontje Marinus Alexander op 26 juni 1882 op de „aanminnige leeftijd van bijna zeven jaren" was overleden.
In DC van 15 december 1882 stond: „Tot smart van ons ouderhart werd ons door den dood ontnomen, ons jongste Zoontje Geert in de ouderdom van bijna vier maanden. Wij zwijgen Gode, wiens wil heilig is. L. Dol, H. Dol-Beens. Groningen, 24 November 1882".
De verleiding is vreselijk groot u nog veel meer advertenties vóór te schotelen, temeer omdat er namen in voorkomen, die onder ons nóg (zeer) bekend zijn:
„Getrouwd: J. Reiling en L. Forsten. Stads-Kanaal, 23 Mei 1882".
„Voorspoedig bevallen van een zoon L. Reiling-Forsten. Gass. Nijveen, 13 Mei" (aldus DC van 15 mei 1883).
Daaronder: „Ondertrouwd: Jakob Zoethout, van Heeg, en Abeltje Bootsma, van Sneek. Heeg, 6 Mei 1883".
Niet alleen kindersterfte teisterde de gezinnen, ook kraamkoorts e.d. ziekten eisten hun slachtoffers. Meerdere advertenties maken melding van het overlijden van de moeder, enkele weken na haar bevalling.
Na leed kwam ook weer vreugde; de familie De Hart ontving op 1 Januari 1884 een dochtertje, die later de echtgenote werd van ds J. Hekhuis.
Dat ook in de 19e eeuw sommige mensen zeer oud werden, moge gestaafd worden door de volgende advertentie:
„*Heden middag omstreeks vier uur* overleed tot onze diepe droefheid onze innig geliefde Vader Dirk Jans de Vries, Oud-Kommandeur der Korenmeters en Hovenier in het Anthony Gasthuis, in den ouderdom van bijna 90 jaren. Namens de Kinderen, Jan Dirks de Vries, Leeuwarden, 8 Juni 1884. Eenige kennisgeving aan Vrienden en bekenden".
Uiteraard werden ook andere advertenties opgenomen. waarin „een flinke dienstmeid" werd gevraagd, of een „logement" hartelijk aan het reizende publiek werd aanbevolen. Kleermakers boden hun diensten aan, terwijl elders aardappelen te koop werden aangeboden: „De beste Hoogelandsche Klei-Aardappelen". Enzovoort.

Uitbreiding

Met ingang van 1 januari 1884 werd De Christen een veertiendaags orgaan.
Bedroeg de abonnementsprijs voor het maandorgaan franco per post *f* 1.00 en enkele nummers *f* 0.10, het veertiendaags orgaan kon franco per post per jaar voor *f* 1.30 worden geleverd; enkele nummers bleven op *f* 0.10 geprijsd.
In de nieuwe uitgave komen niet minder gemeenteberichten en campagneverslagen voor, maar wel meer mededelingen en berichten over ontwikkelingen in het kerkelijke wereldje van Nederland en daarbuiten. Ook „Gedachten" en „Varia" bleven als bladvulling fungeren.
Op 1 november 1890 (tijdens de 9e jaargang) wordt met vette letters in de eerste kolom op de eerste pagina meegedeeld dat van De Christen van 15 november a.s. „eenige honderden exemplaren meer" gedrukt zullen worden om ze als proefblad te verspreiden. Want... met ingang van 1 januari 1891 zal DC een weekblad zijn!
De abonnementsprijs zal franco per post per kwartaal *f* 0.45 zijn. Voor het buitenland per jaar *f* 2.20. De prijs van losse nummers wordt niet meer vermeld, dus kennelijk waren er geen losse exemplaren meer verkrijgbaar.
De omvang blijft vier pagina's in een formaat dat iets groter is dan DC, die u in handen hebt.

De Uniegemeenschap was gegroeid. In DC van 1-10-1890 is een statistiek opgenomen van aangesloten en niet-aangesloten gemeenten. Aangesloten waren 10 gemeenten, niet aangesloten waren 9 gemeenten. tot de toen niet-aangesloten gemeenten behoorden o.a. Nieuwe PePkela en Stadskanaal; dat zij toen niet meer - zij waren

Wie schrijft die blijft

Dat opschrift heb ik niet bedacht en het klopt ook niet helemaal, maar dat ziet u verderop wel. Ik onderwerp mij nu aan het gegeven onderwerp, waarvan de een zal zeggen dat het waar is en door de andere zal worden verworpen. Beiden hebben gelijk. 't Ligt er aan wat geschreven wordt. Het moet toch een schokkende ontdekking geweest zijn voor de mens die zag dat men via tekeningen en tekens een verbinding tussen mensen kon bewerkstelligen. Men ging schrijven. Niet met letters van ons alfabet. Voor u en mij zijn het ondoorgrondelijke tekens, spijkerschrift genoemd. De Egyptenaren gebruikten tekeningen: het hiërogliefenschrift.

Tot diep in de geschiedenis vinden geleerden in stenen en op potscherven mededelingen. Wat een scherpzinnigheid bij hen om te ontdekken wát er wel stond. Ware kriptogrammen.

Wij houden ons maar aan de ons bekende 26 lettertekens. Daarin verpakken we al onze gedachten, woorden. Bruggen naar de geest van de andere.

Wie schrijft die blijft. Zo luidt de oorspronkelijk spreuk niet. Ergens vond ik die, luidend: Scripta manent; verba volant. Gelukkig stond de vertaling er achter: het geschrevene blijft, het gesproken vervliegt.

---

medeoprichters der Unie - lid waren, is een geschiedenis apart. Het totale ledental van aangesloten en niet-aangesloten gemeenten bedroeg 1068. (Voor alle duidelijkheid zij gemeld, dat er te Nieuwe Pekela óók een wel bij de unie aangesloten gemeente was).

In de laatste nummers van 1891 wordt via mededelingen en advertenties de aanstaande uitgave van De Kindervriend aangekondigd, dat elke week zou gaan verschijnen à 1 cent per stuk, en bedoeld was voor de kinderen van de zondagsscholen. (Enkele jaren geleden is de uitgave van De Kindervriend gestaakt). De Kindervriend was het eerste blad naast De Christen dat onder ons zijn werk ging doen (veel later kwamen Jong Leven en De Kandelaar).

Slotopmerking

Het zou bijzonder boeiend zijn de schriftverklarende en geloofsopbouwende artikelen van de redacteuren van destijds op hun theologische gehalte te onderzoeken. Is er een ontwikkeling in theologisch denken geweest? Of worden dezelfde dingen als toen nú met andere woorden gezegd, zonder dat de inhoud gewijzigd is? Het zou boeiend zijn, daarnaar een onderzoek te doen. Wellicht later...

Ploeger

Niet de schrijver blijft, maar dat wist u al. Wat hij geschreven heeft maakt een kleine kans dat het aan een of twee generaties na hem nog wat te zeggen heeft. Doch dat is al een uitzondering. Zeer vooruitziende of erg diepdenkende filosofen op staatkundig of theologisch terrein laten hun stem soms na eeuwen nog horen, maar zelf zijn ze reeds lang tot stof vergaan. Daar vergat ik technici en kunstenaars. Ook hun namen doemen soms weer op. In zoverre blijft dus hij of zij die schrijft wel.

Sedert ongeveer vijftig jaar heb ik in het begin nu en dan en later hele tijden achter-elkaar in ons weekblad geprobeerd wat mee te delen. De bijdragen waren éénjarige plantjes. Dat te weten houdt een mens ootmoedig doch het ontmoedigt hem niet.

Ik denk aan de voorgangers, die elke zondag weer het spreekgestoelte beklimmen. Die mannen weten ook op den duur wel dat hun gehoor op de avond van de dag zich amper herinnert wat er in de morgen is gezegd. Op enkele uitzonderingen na. Desalniettemin vaart hij voort want op zekere dag zal een woord blijven haken in hart en hoofd van een luisteraar. Er dwaalt een verhaaltje door mijn hoofd. Afkomstig van Spurgeon die hier en daar nog spreekt, net als John Bunyan. Er kwam een jonge prediker bij Spurgeon. Hij klaagde zijn nood. Hij merkte geen boden van een nieuwe lente in de gemeente. Er waren geen bekeringen, voorzover hij kon constateren. Zegt Spurgeon tegen hem: „Maar verwacht jij dan dat er na elke prediking mensen toe bekering komen?" Hij antwoordde: „Nou nee, dat niet". Toen zei de grote man: „Daar heb je 't". Waarmee Spurgeon bedoelde dat hij steeds met die verwachting moest verkondigen.

Wat zijn wij anders dan zaaiers wanneer wij spreken of schrijven?

Ik beken dat ik het een zowel als het ander met vreugde doe. De schepping, de mensenwereld om je heen biedt zich gewoon aan en wie oog en oor openhoudt vindt een overvloed van stof om er opmerkzaam op te maken. Daarenboven hebben we de Schriften, waarin mannen hun gedachten hebben neergelegd. Ze wisten natuurlijk niet dat hun woord ooit zo lang stand zou houden. Hier geldt vooral: het geschrevene blijft. Het geheim is duidelijk: God gaf hun die gedachten en zij verwoordden ze. En zijn gedachten, vervat in hun woorden, duren zolang er klokken zijn. Aan een vriend uit de Joden schreef ik een dezer dagen: Zijn woord is een lamp voor onze voet. Wat kan een schrijver meer begeren dan dat dát woord hem licht geeft als hij papier beschrijft. Dat is bijna wat Hein de Bruin zegt als hij zijn gedicht over De brief (aan God) eindigt: „mij dunkt ik zit te schrijven bij Uw licht!"

Het diepste verlangen van elke schrijver die Gods heil in Christus heeft gehoord en gezien zal zijn dat zijn bijdragen doortrokken zullen zijn van dat heil en dat allen die het lezen telkens een licht opgaat. Naar Jezus' woord was de Doper een brandende en schijnende lamp en wat viel zijn licht door zijn en alle tijden. Wat in je hart brandt breekt wel door naar buiten. 't Is bij deze man misschien meer een veenbrand. De Veenkolonialen weten hoe dat gaat. Nu en dan een laaiende turfbult, dan weer ondergronds verder smeulend.

Al is 't al half januari: een door God gezegend jaar gewenst, met gezondheid, brood en vrede.

Huizinga

MARANATHA CONFERENTIE BAPTISTENGEMEENTE EMMEN

Op zaterdag 23 en zondag 24 januari hoopt de gemeente Emmen een Maranatha-conferentie te houden.

Op zaterdag 23 januari bent u van harte welkom in Het Baken, Kerspellaan te Emmen. We hopen dan twee samenkomsten te houden.

14.00 uur: Ds J. Bouritius; „Jezus Christus, triomfator!"

Medewerking: „Credo Singers".

16.00 uur: Ds H. v. d. Werf; „Jezus Christus, inspirator!"

Medewerking: „De Lofstem"

Pauze tussen de diensten.

Creche voor de kleinsten.

Boekentafel aanwezig.

Apart kinderprogramma.

Op zondag 24 januari zal in de wijkgemeentelijke samenkomsten 's morgens om 9.30 uur, verder ingegaan worden op de vraag wat de wetenschap van de weerkomende Heer concreet betekent in het gemeentelijk bestaan. Het thema zal dan zijn: „Is de bruid getooid?"

De slotsamenkomst wordt gehouden in de Voorhof, Statenweg, om 19.00 uur: Ds M. A. v. d. Vlugt; „Als de bazuin klinkt". Medewerking: Gert en Hermien Timmerman.

ZEER BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad.

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Sneek, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1982 vast te stellen op *f* 38,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1982 zal aan de abonnees een accept-girokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1982 *f* 50,—.

Administratie De Christen

GEZINSWEKEN

Na een aantal jaren gezinsweken op de Vinkenhof en op de Nieuwe Koppel moet het allemaal anders.
Allereerst naar een andere plaats (de Nieuwe Koppel is niet meer beschikbaar): Vervolgens met een nieuwe formule, op grond van suggesties van de deelnemers zelf (de leeftijden én de behoeften verschillen vaak erg).
Volgens ons hebben we iets geweldigs te bieden:

A 1 *Een bezinningsweek voor gezinnen (leeftijd 35-60 jaar)*

Waar?
Op de Bron in Oudleusen. Elk gezin heeft een eigen appartement.
Er zijn speciale medewerk(st)ers die tijdens het programma de zorg voor de kinderen op zich nemen.

Het programma?
Naast ontspanning zal er wat meer ruimte zijn voor gesprekken in en rondom de bijbel (net als vroeger).

Prijs?
f 225,—. Kinderen 10-12 jaar *f* 130,—, 3-10 jaar *f* 100,—, 0-3 jaar *f* 50,—.

Wanneer?
2-9 augustus. (maandag-maandag!)

A 2 *NIEUW! Een gezinsweek voor jonge gezinnen of enkelingen (leeftijd tot 35 jaar!)*

Waar?
Op het konferentiecentrum De Burght in Haamstede (Zeeland: fraaie omgeving vlakbij de zee). Zelfde voorwaarden als onder A 1.

Het programma?
Er worden samen afspraken gemaakt over vrije tijd, programma en gespreksonderwerpen die dicht bij het leven staan.

Prijs?
f 250,— p.p. Kinderen 10-12 jaar *f* 140,—, 3-10 jaar *f* 100,—, 0-3 jaar *f* 50,—.

Wanneer?
7-14 augustus.
Aanmelding Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

Voor een goede verwerking van de RCOB-enquête is het van belang, dat de collegae er voor zorgen, dat de gevraagde gegevens voor 8 februari D.V. worden gezonden naar het secretariaat van de Broederschap: Bredeweg 13, 9649 JH Muntendam.
Bij voorbaat reeds bedankt voor de medewerking!

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Twee jubilea in „de evangelisatie-tuin

Het jaar 1982 heeft ook op eigen terrein wel iets bijzonders te bieden. Er worden een paar jubilea gevierd, die best even de aandacht verdienen. In de eerste plaats verwijs ik naar ons maandblad: „De Zaaier".

De Zaaier bereikt pensioengerechtigde leeftijd!

Ja, de 65e jaargang is op 1 januari begonnen en dus mag „De Zaaier" eigenlijk met pensioen. Misschien zouden sommigen dat ook wel het beste vinden, want ze weten niet goed raad met colportage en lectuurevangelisatie. Dat komt niet, omdat onze deuren de laatste jaren door allerlei secten en stromingen zijn bestookt. Het heeft, denk ik, meer te maken met de algemene tendens om niet te veel te praten over je eigen overtuiging of principe. Dat moet iedereen voor zichzelf weten. Je mag geloven of denken wat je wilt, als je er een ander maar niet mee „lastig valt". Zo noemt men dat. Letterlijk genomen staan we hier ook achter. Als evangelisatie op een hinderlijke manier wordt gedaan, is het met of zonder papier in de hand, weinig doeltreffend. Maar dat heeft met het middel niet zoveel te maken, meer met degene, die het hanteert. Ik denk, dat er juist in onze dagen weer veel meer redenen zijn om onze medemens het aanbod van Gods liefde aan te reiken, Er zijn zoveel verlorenen in de wereld rondom en er komt zoveel leugenpropaganda op hen af. Dat maakt juist een hulpmiddel als „De Zaaier" extra belangrijk en het is jammer te moeten vaststellen, dat in 1981 de oplage van zowel het gewone nummer, als van het kerstnummer, is teruggelopen. De ECU wil zich juist extra inspannen om zowel over de vorm als de inhoud van ons blad na te denken en naar nieuwe wegen te zoeken. Ons blad vraagt zeer veel zorg en de verzorging kost veel tijd. We hopen, dat in onze Unie-gemeenschap het begrip hiervoor zal groeien en dat in alle gemeenten „De Zaaier" niet met pensioen zal gaan, maar met herboren ijver en gebed zal worden gebruikt om de zoekende mens van nu wakker te maken voor het heil, dat Jezus Christus heeft verworven.

De ECU 50 jaar!

Ook de Evangelisatie Commissie der Unie jubileert in 1982. Bij een vijftigste verjaardag wordt nogal eens een zinspeling in de richting van Abraham gemaakt. Wie vijftig is, heeft Abraham gezien! Nu, in onze evangelisatiecommissie hebben in de loop der tijden heel wat mensen gezeten, die in het voetspoor van Abraham wandelden. Hij was zoals u stellig weet - de vader der gelovigen. Hij verliet Zijn land en familie, op Gods bevel om te trekken naar het land, dat God hem wijzen zou. Een geweldig avontuur, maar hij ging en zijn geloof werd niet beschaamd. Voor een commissie als geheel is dit voetspoor niet gemakkelijk te volgen. Er moet gerekend worden met mandaten en inkomsten van allerlei aard. Stel u eens voor, dat op een A.V. de voorzitter van de ECU zou verklaren: „De Heer heeft ons geroepen om dit of dat stuk werk te beginnen". Wat zou de reactie zijn?
Toch zou je wensen, dat er in deze zin binnen een geloofsgemeenschap meer mogelijkheden waren, zodat in deze arbeid als het ware een teken werd gesteld in de geest van Abraham, de vader der gelovigen. Mijn wens is het wèl voor de jarige ECU en ik hoop dat velen met mij hetzelfde denken.
Overigens, van deze jubilea, krijgt u nog wel meer te horen.

Voorlopig hartelijk gegroet door uw evangelist in algemene dienst,

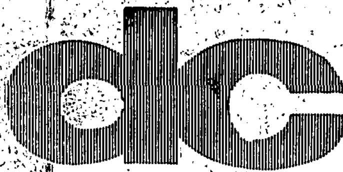
Romke Reiling, Klinkenburg 12, 3228 AE Dordrecht, tel. 078-180007

BOEKBESPREKING

Beverley LaHaye: De Geest en de moderne vrouw. Uitg. Novapres, Laren. Pap. 132 pag. *f* 17,50.
Uitgaande van de bekende vier karaktertypen (cholerisch, melancholisch, flegmatisch, sanguinisch) en de even bekende vermengingen van deze typen, gaat de schrijfster na welke mogelijkheden iedere vrouw heeft. Met name welke mogelijkheden zij heeft als zij zich door de Geest Gods laat leiden. Zij volgt de vrouw op de voet, van haar tienerjaren tot aan de weduwstaat.
Je kunt van dit soort boeken niet zeggen dat ze grote schade zullen aanrichten. Maar je kunt ook niet zeggen dat ze onze Nederlandse christenvrouwen echt zullen helpen. Het gaat allemaal erg vlotjes; werkelijk diep ingrijpende gebeurtenissen in het leven van mensen, van vrouwen, worden niet voorbijgegaan, maar evenmin in hun diepte gepeild. Het blijft allemaal wat aan de oppervlakte. Er blijven geen vragen over, geen moeilijkheden, geen problemen, en helemaal geen ruimten voor angst, eenzaamheid, twijfel.
De vertaling van An de Vries is prettig leesbaar. Daarom kun je zo'n boek wel aan. Maar nogmaals, het gaat allemaal erg gemakkelijk: als je je er maar op instelt om de Heilige Geest de ruimte te geven, dan verandert alles in de gewenste vorm, omvang, aanvaardbaarheid.

Ploeger

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 36,— per jaar, f 18,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 46,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Heden heeft de Heer Thuisgehaald onze zuster

KLAARTJE VIETJE-TEN WOLDE
weduwe van Harm Vietje

in de leeftijd van 75 jaar.

Eindhoven, 7 januari 1982

Baptistengemeente Eindhoven

„Die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid" (Psalm 103 : 4)

In hun Heer en Heiland zijn ontslapen onze lieve ouders en zorgzame grootouders

ANDRIES EIJER
26-4-1905

TRIJNTJE EIJER-DE HAAN
5-7-1899

Leeuwarden

9 en 11 januari 1982

Enschede: C. Eijer
J. Eijer-van der Werff
Anita, Christa, Bert en Peter

Correspondentieadres: Chopinplein 7, 7522 KK Enschede.

Moesten we zaterdag 9 januari 1982 vernemen dat onze zwager

ANDRIES EIJER

oud 76 jaar was overleden.

2 dagen later werd onze zuster

TRIJNTJE EIJER-DE HAAN

oud 82 jaar door de Heer thuisgehaald.

Chris en Jennie veel sterkte toegewenst door de familie.

Den Helder: H. de Haan-Gritter
Sneek: G. Hamersma-de Haan
A. Bouritius-de Haan
T. de Haan-Hager
L. de Haan
E de Haan-de Jong

Zalig zijn de doden die in de Here sterven.

Sneek, 10 januari 1982

VERBETERD BERICHT ZANGBUNDELS

De prijs van L&G bundel PVC in diverse kleuren is niet *f* 17,50 als in DC van 8 dezer vermeld staat, maar *f* 17,60.

A. v. d. Berg

OPROEP AAN ALLE SCHOOLVERLATERS

Op 23 januari a.s. is er weer een informatiedag van ons seminarium. Studenten en docenten van De Vinkenhof geven dan informatie over wat een studie aan ons seminarium jou te bieden kan hebben. Ook zal er gelegenheid zijn om eens een „life"-college mee te maken.
Heb je er wel eens over gedacht om straks theologie te gaan studeren of wil je gewoon eens wat meer weten over die mogelijkheid, kom dan op 23 januari naar De Vinkenhof.
Vraag de sekretaris of jeugdleider van je gemeente om meer informatie. Hij heeft een folder waar alles wat je weten moet in staat.
Tot ziens op De Vinkenhof!
Namens de voorbereidingscommissie:

Frits Heikens

OUDE JAARGANGEN DE CHRISTEN

Van de vijf banden met de jaargangen 1882-1891 van De Christen, die door mij beschikbaar zijn gesteld voor het Uniearchief, ontbreekt de band met de jaargangen 1888-1889. Wie heeft deze in zijn bezit? Graag zo spoedig mogelijk bericht!

H. Ploeger

OPENING CURSUSJAAR 1982-1983 SEMINARIUM

Deze is vastgesteld op zaterdag 11 september 1982. Wilt u deze dag alvast noteren in uw agenda, want we hopen op uw aanwezigheid.

Th. van der Laan, conrector

WIJZIGING TELEFOONNUMMERS

Het netnummer van Leeuwarden wordt per 23 januari a.s. gewijzigd in 058.
Derhalve voortaan draaien J. de Boer 058-151688; R. Kievit 058-883942; A. de Vries 058-125380; M. v. d. Werf 058-150347.

DE KAMPFOLDER IS UIT!

De N.B.J.B. heeft weer voor *oud* en *jong* mogelijkheden om met vakantie te gaan:

Ouderen kunnen terecht op de Bron in Dalfsen:
O1 19 juni-26 juni
O2 26-juni-3 juli
O3 21 augustus-28 augustus

Gezinnen hebben de volgende mogelijkheden:
A1 (leeftijd 35-60 jaar) bezinningsweek op *de Bron* in Dalfsen 2-9 augustus.
A2 (Nieuw! leeftijd tot 35 jaar) Week op *de Burght* in Haamstede 7-14 augustus.

Jongeren

1. *Tentenkampen op de Vinkenhof:*
   Leeftijd 12-14 jaar:
   24-juli-31 juli
   31 juli-7 augustus
   Leeftijd 14-16 jaar:
   17 juli-24 juli
   24 juli-31 juli
   31 juli-7 augustus.
   Leeftijd 17 jaar e.o.:
   17 juli-24 juli
   24 juli-31 juli

2. *Zeilkamp op de friese meren:*
   Leeftijd 16 jaar en ouder:
   21 juni-30 juni

3. *Buitenlandse reis:*
   Kriskras door Frankrijk met bus en tent.
   Leeftijd 16-25 jaar:
   19 juli-2 augustus

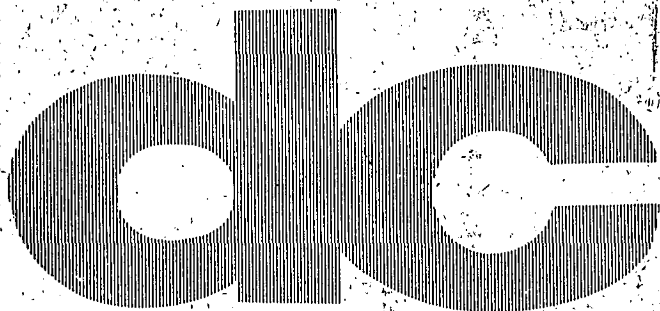
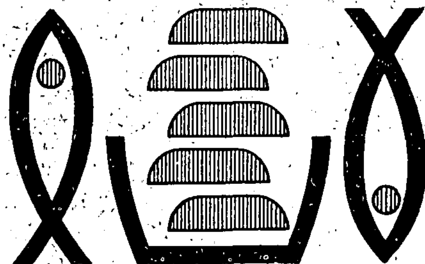
4. *Internationaal Jeugdkamp in Duitsland:*
   Leeftijd 16 jaar en ouder:
   19-31 juli

De sekretaris van uw gemeente of de jeugdleider heeft de folders ontvangen.

U kunt ze ook zelf rechtstreeks aanvragen bij het Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten (tel. 05120-15687).

Hebt u belangstelling, wees er dan snel bij; sommige kampen zijn sneller vol dan u denkt.

De kampkommissie

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 3 - 22 januari 1982

GAAT DAN HEEN IN DE GEHELE WERELD....

Zo rondom het kerstfeest word je onwillekeurig bepaald bij de tijd, waarin de geboorte van de Here Jezus plaatsvond, en waarin het Nieuwe Testament tot stand kwam.
Als je een kaart neemt, waarop het Romeinse rijk van die dagen staat aangegeven, kom je onder de indruk van het grote gebied dat onder kontrole stond van de Romeinse keizer Augustus. Jezus werd geboren in een wereldrijk.
Een van de kenmerken van dat rijk was de betrekkelijke vrede en veiligheid, die er in die gebieden heersten. Er waren goede wegen, en een gedegen wetgeving maakte het leven in dat rijk beslist niet onaangenaam. Het was ook mogelijk om zonder al te grote risico's grote reizen te maken.

Al met al dus een gunstig klimaat voor de verspreiding van het evangelie. Paulus en de anderen hadden, naar de mens gesproken, de tijd mee om de boodschap van Jezus Christus in vrij korte tijd te brengen naar de ontmoetingscentra van de toenmalige beschaafde wereld. Want dat is wel duidelijk de strategie geweest van Paulus, om op centrale plaatsen het evangelie te brengen. Van daar uit zou het zijn weg wel vinden naar de omliggende gebieden.

Het evangelie heeft zich snel verbreid, in die dagen. Dank zij de gunstige mogelijkheden, maar ook dank zij het roepingsbewustzijn van de apostelen en hun medewerkers, voor wie ook geen moeiten te zwaar waren en geen kosten te hoog. Boven dat alles staat natuurlijk het krachtige werk van de Heilige Geest, die meewerkte om de boodschap ingang te doen vinden. Maar de Geest werkt door het woord, en het woord is de mensen in handen gegeven.

Vergeleken met de tijd, waarin wij nu leven, is het voor Paulus en de zijnen maar behelpen geweest. Alles moest mondeling overgebracht worden, ze konden geen boeken nalaten als ze uit een plaats met een pasgestichte gemeente vertrokken waren. Wat hebben we dan in onze tijd een ongekende mogelijkheden om het evangelie te brengen aan alle volken, en de hele wereld te bestrijken met de boodschap. Alle moderne middelen staan ons ter beschikking. De drukpersen, de radio, de TV, grammofoonplaten en casettebandjes, films, dia's. Er zijn deskundigen, die weten hoe je in vrij korte tijd een vreemde taal op schrift kunt stellen en die dan ook het evangelie in die taal weten over te brengen.
Het evangelie verspreidt zich over de wereld. Het kan via de radio gesloten grenzen passeren en mensen achter allerlei gordijnen toch laten kennismaken met de ware vrijheid. Bijbels worden gedrukt in allerlei talen.
Er zijn instanties als Gospel Recordings die platen met een evangelie-boodschap leveren in diverse talen, eventueel met een eenvoudig afspeel-apparaat er bij.

Er zijn zoveel mogelijkheden, dat je je afvraagt hoe het komt dat het evangelie zich niet duizenden malen sneller verspreidt dan in die beginperiode. Waar zit dat op vast?
Het kan verschillende oorzaken hebben.
We weten dat de verkondiging van het evangelie tegelijk allerlei tegenkrachten oproept, die het willen tegenhouden, Die tegenkrachten kunnen zich op een brute manier keren tegen de verkondiging, maar ze kunnen zich ook bedienen van geraffineerde redeneringen, die moeten aantonen dat die verkondiging van het evangelie niet nodig is. Als de apostel Paulus in onze dagen geleefd had, was hij wellicht door sommige theologen wel teruggeroepen.
Een andere oorzaak is de kerkelijke verdeeldheid, die de krachten soms versnippert.
En verder heeft het de kerk een hele tijd ontbroken aan echte zendingsvisie.
Zou het ook een kwestie kunnen zijn van gelddmiddelen, dat er nog veel te weinig getuigenis de wereld ingaat?
Als dat laatste het geval is, zou de schrik ons om het hart moeten slaan. Want als we zien naar de snelle verbreiding van het evangelie van die eerste tijd, dan zien we ook de inzet, die daar achter gezeten heeft. Wij leven in een land waarin velen zich nog met een betrekkelijke luxe kunnen omringen, en het zou erg zijn als door geldgebrek de verspreiding van het evangelie gestagneerd zou worden. Bijdragen aan de verbreiding van het evangelie is, naast zingen en bidden, eerbetoon aan God.

H. G. de Winkel

DE VOLGENDE GENERATIE

Het zou best eens kunnen gebeuren, dat dit artikel een beetje onsamenhangend, verward, gaat worden. Want ergens weet ik wel waar ik ga beginnen, maar niet waar ik zal eindigen. Zo ging het ergens Abraham ook; waarmee ik mij evenwel op geen enkele wijze met deze geloofsvader wil of durf te vergelijken.

Ik wil beginnen bij „Kruistochten", het blad, dat uitgegeven wordt door de stichting „De akker is de wereld". Ik durf te veronderstellen, dat verreweg de meeste lezers van DC weten wat voor stichting dit is. Ook de naam Anne van der Bijl zal velen bekend zijn. Al weer meer dan dertig jaren geleden had ik het voorrecht om, via mijn werk als voorganger der gemeente in Alkmaar, met deze broeder kennis te mogen maken. Hij was nog jong, net in de twintig, maar zeer actief op het terrein van het evangelie. Ik zie hem in gedachten nog zitten in de voorkamer van ons bovenhuis aan de Laat, op de grond, de rug tegen de muur. Hij was in het gezelschap van enkele andere jonge mensen, net als hij toen nog leden van de gereformeerde kerk in Sint Pancras. Ze vertelden over het werk dat ze deden in hun kerk, althans probeerden te doen. Want hun pogingen om weer leven in de brouwerij te brengen, meer bewogenheid voor de wereld die Jezus niet kende, werden hen niet in dank afgenomen.
Ze ontmoetten dermate veel weerstand, dat praktisch al deze jongeren hun kerk verlieten en in allerlei andere geloofsgemeenschappen hun liefde voor Jezus Christus en de medemens gingen uitleven.
Kees Glas, momenteel mede leidinggevende in „Operatie Mobilisatie", (u hoorde wel eens van de evangelieschepen „Logos" en „Doulos"?) en gedurende vele jaren werkzaam als zendeling in Korea, was ook een van hen. Anne van der Bijl verwierf grote bekendheid door zijn bezoeken aan en activiteiten onder christenen achter het ijzeren- en het bamboe-gordijn. Ooit kreeg ik via hem eens de groeten van een oud studiegenoot uit Polen, die, evenals ik, zijn opleiding genoot aan het seminarie van de Deense Baptisten. Dat was in de tijd, dat de christenen in Polen het even moeilijk hadden als ze het momenteel weer dreigen te zullen krijgen.
Vanuit deze acties onder vervolgde christenen werd de stichting „De akker is de wereld" geboren, een instelling, die tot zeer veel zegen en bemoediging voor deze mede-gelovigen is geweest en nog steeds is. Allicht vernam u van hun jongste actie, „Operatie parel" die, dank zij de onmiskenbare hulp en zegen van de Heer, als resultaat had, dat meer dan één miljoen bijbels, in het geheim afgeleverd, per schip, aan de stranden van China, grotendeels in handen van de chinese christenen kwamen. Wanneer deze actie zou hebben plaatsgevonden op een of ander niet christelijk terrein, had de wereld ongetwijfeld gesproken van een ongelofelijke stunt. Nu heet (en ís het) een wonder Gods!

In „Kruistochten" wordt geregeld verteld over het leven èn lijden van de vele christenen achter allerlei gordijnen, die bedoeld zijn om „het Licht des levens" buiten de levens van de mensen te houden.
Er worden namen genoemd van gelovigen, die gevangen gezet worden, naar concentratiekampen gebracht, soms zelfs vermoord. En er wordt opgeroepen om voor deze mensen te bidden. Vele tienduizenden, die nog nooit een eigen bijbel hadden bezeten, kwamen, dank zij de acties van genoemde stichting, in het bezit van Gods woord.
Over al deze zaken kunt u lezen in het bovengenoemde blad. Misschien ten overvloede toch maar even de mededeling, dat u gratis iedere maand dit blad kunt ontvangen, door een verzoek daartoe te zenden aan „Kruistochten", antwoordnummer 47, 3840 XA Ermelo.

En nu kom ik dan eigenlijk pas aan het punt dat me op het spoor zette van dit artikel. Het was een verhaal in „Kruistochten", waarin deze twee fragmten voorkomen:

„Maar als kind van christelijke ouders kon je die rood-zilveren ster niet op je jas dragen. Die ster, die alle kinderen dragen, betekende immers, dat je trouw zou zijn aan de grote vader van de revolutie, Lenin? En ook, al was je nog maar zes jaar, je begreep, dat de Goede Herder erg veel verdriet zou hebben, als je die goddeloze Lenin je „vader" zou noemen. Maar op school werd alles anders toen je „Nee" zei. De juf zette je voor de klas voor schut en de kinderen dachten, dat ze heel flink waren, als ze je uitscholden voor „baptist"..."

En dit: „De directeur van de middelbare school in Martoek, blinkt uit als atheïst, maar voor pedagogiek zou hij in het westen een dikke onvoldoende krijgen. Tegen Agnessa Thiessen (15 jaar) zei hij, vlak voor de zomervakantie: „Als jij in de vakantie met je fiets de omgeving rondrijdt om alle kinderen en inwoners van de stad te overreden baptist te worden, dan geef ik iedereen het recht, om een touw om je nek te binden en je aan een paal te hangen".

Het artikel, waarin deze beide fragmenten voorkomen, gaat over het evangelisatiewerk onder kinderen, in Rusland. Officieel is het geven van bijbelonderricht aan kinderen verboden. Maar vele kerken en gemeenten storen zich daar niet aan. In het geheim worden de kinderen toch uit de bijbel onderwezen. Maar de overheid doet bepaald niet alsof haar neus bloedt, wanneer ze van deze activiteiten lucht krijgt. Vele Russische christenen, ook baptisten, zitten in kampen, omdat ze bezig waren met dit kinderwerk. Ella Kasper kreeg drie jaar werkkamp, omdat „ze schade had berokkend aan de geestelijke gezondheid van jonge Sovjet-burgers".

Kinderen wordt de weg naar Jezus Christus gewezen, in een land, waar het leven voor hen een hel dreigt te worden wanneer zij werkelijk de hen gewezen weg kiezen. En het flitste even door mij heen: Wat een stuk verantwoording nemen deze christenen op zich, door deze jonge kinderen weloverwogen in deze richting te leiden. Dan moet je toch wel zeer diep overtuigd zijn van de geweldige betekenis en waarheid van het evangelie. Want welke ouder zou zijn kind welbewust naar zorg en strijd leiden, wanneer hij er niet zeker van was, uit eigen ervaring (!), dat het kennen van en het leven met Jezus elke vorm van lijden en strijd meer dan waard is?

De vorige generatie heeft in de harde werkelijkheid van het leven ervaren wie Jezus Christus is, wat Hij kan en wat Hij schenkt, voor dit leven en voor de eeuwigheid. Van daaruit durven ze het aan om de volgende generatie dezelfde weg te wijzen. Dan moet je wel stevig in de schoenen staan!

Vele verhalen, feiten, bewijzen, waartoe Jezus, zelfs in het leven van kinderen en tieners, in staat is. Ongelofelijke staaltjes van trouw en moed zijn bekend in de levens van jongeren. Ergens kan dat alleen maar, dacht ik, wanneer de tweede generatie het voorbeeld van de eerste voor ogen heeft.

Wij leven in heel wat gezegender omstandigheden (zou dat waar zijn?) dan de christenen in het oosten. Geen vervolging en vrijheidsberoving of dreiging. Desniettemin vraagt het volgen en onvoorwaardelijk dienen van Christus van ons een even sterk vertrouwen op Hem als daarginds. Een even vaste overtuiging, dat zonder Jezus, zonder God, leven niets anders is dan langzaam maar zeker dood en verloren gaan.

Wanneer ik lees over Rusland en Gods kinderen daar, durf ik soms niet in de spiegel te kijken. Wie ben ik... En mijn kinderen, de tweede generatie...

C. van Wier

ADRESWIJZIGING

Secretaris van de gemeente te Tweede Exloërmond is thans br. R. Veldman, Johan 2, 9571 AK Tweede Exloërmond; tel. 05997-1366.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Over het huwelijk schreef ik de vorige keer en dat naar aanleiding van een katastrofe in het leven van een jongeman. In dat stukje, van deze kant bekeken, citeerde ik een paar woorden uit „Het verstoorde leven" van Etty Hillesum. Ik heb de lezing van dat dagboek voortgezet en stootte daarbij op het volgende:

> „Mijn innerlijke intuïtie heeft me nog nooit „ja" laten zeggen tegen een man voor het leven en die innerlijke stem moet mijn enige leidraad zijn, bij alles, maar vooral in deze zaken. Ik bedoel maar dat er een soort rust in me moet komen en het zeker weten een eigen weg te gaan, gebaseerd op een innerlijke stem. En niet niet-trouwen om de reden: je ziet zo weinig gelukkige huwelijken om je heen. Dat is dan ook een soort oppositie en angst en gebrek aan vertrouwen, maar niet trouwen omdat je weet dat het je weg niet is. En je dan niet troosten met de schampere opmerking die je overal hoort van ongetrouwde juffrouwen: het is me nogal wat moois wat je op huwelijksgebied om je heen ziet. Ik geloof wel in gelukkige huwelijken en misschien zal ik er toch wel toe in staat zijn, maar laat het maar groeien zoals het groeit, houd er geen theorieën over, vraag je niet af wat nu eigenlijk het beste voor je zou zijn, bereken niet in deze dingen, als „God je een man stuurt" is het goed en anders zal je weg een andere blijken te zijn..."

Wat mij in het bovenstaande trof en me trouwens bij tijd en wijle bezighoudt is de uitdrukking: een gelukkig huwelijk. Wat verstaan de mensen toch daaronder. Ik bedoel: wat is dat nu eigenlijk: gelukkig.

Zoiets als: Hoe zachtkens glijdt ons bootje al op het spieg'lend meer!? Zo'n versje was er toch als ik het wel heb. Glijdt dat huwelijksbootje dan voortdurend over een spiegelgladde oppervlakte, waarop zelfs geen rimpel te bekennen is? Nee. Ik weet natuurlijk niet hoe dat bij u thuis is, mijn ervaringen zijn anders.

Ik ben in de verste verte geen volmaakt man en aan mijn vrouw zal ook wel het een en ander mankeren. Er vallen wel eens wat woorden als er geen visite is. Je ergert je aan dit of dat en je zegt niks maar heel je aanwezigheid is min of meer een dreigende donderbui. Het zwijgen vooral kan ontzettend drukken. En, hoe vreemd het u mag voorkomen: ik kán zwijgen. Als mij op dat ogenblik iemand zou vragen of ik een gelukkig huwelijk heb, zou ik waarschijnlijk alleen naar de vrager (vraagster) aankijken met een blik die iets van een bliksem in zich heeft. Dat valt u tegen. Zoiets overkomt u nooit. U vaart evenwichtig verder, U windt zich niet op. Uw woord blijft even hartelijk. Wie in zijn *spreken, of zwijgen, niet struikelt is een* volmaakt man (of vrouw). Ik ben dat niet.

U moet niet denken dat ik het zo leuk vind zo te schrijven. Dit is min of meer een biecht. En ik kom daartoe omdat ik over dat gelukkig huwelijk zit te denken. Wie heeft die term eigenlijk uitgevonden. En wat stelt dat dan voor. Ik zie heel duidelijk een man voor me, die ik beschouw als een uitnemend en bescheiden man met een groot hart, een gezond verstand en zeer dienstvaardig. Zijn er in zijn leven schaduwen? Zijn vrouw overheerst hem in menig stuk en deelt de lakens uit. Is hij wat dat deel - en het is een groot deel - van zijn leven betreft gelukkig? Zoiets vraag je niet aan de man zelf. Maar ik geloof niet zo sterk in gelukkige huwelijken, wanneer men daaronder alle dagen zonneschijn verstaat. Afwezigheid van oorlog is nog geen vrede.

Of ik alleen maar negatieve elementen kan ontdekken? Dat zou erg zijn. Het hele leven is een schoolgang. In een school moet je van alles leren. Ook de vakken die je tot wanhoop drijven: geschiedenis, rekenen, wiskunde. Daarnaast zijn er uren die te kort duren: tekenen, zingen, verhalen opdissen. Toch moet alles geleerd worden.

Aan het eind blijken alle dingen mee te werken ten goede. Als je dat nou ook op het huwelijk betrekt is er de kans dat je door 't eksamen heenkomt. Dat jij en de andere groeien naar elkaar aksepteren en waarderen. Opeens vraag ik me af of Adam en Eva, die in het paradijs begonnen, een gelukkig huwelijk hadden.

Misschien valt het u tegen dat ik geen Schriftwoorden aanhaalde en ook de naam van God niet heb gebruikt. Het ligt toch voor de hand dat wij ook in dit levensverband in ons denken en doen doordrenkt worden van wat geschreven is en wat God door zijn Geest tot de zijnen zegt. Wij hebben het man en vrouw zijn niet bedacht.

Het was de Heer die ze beiden schiep opdat ze elkaar zouden aanvullen. De eenzaamheid van Adam werd opgeheven toen Eva naast hem kwam. God korrigeerde zijn werk dat toch goed was en zorgde voor een hulp die bij hem paste. Eén woord om goed te lezen: dat passen bij.

Natuurlijk zal ik allen die gaan trouwen een gelukkig huwelijk wensen. Gelukt is een huwelijk als het leven van beide partijen samen tot een diepere waarde van de enkeling heeft geleid. Nog eens herhaal ik de trouwtekst, in geen bijbel te vinden, maar mij ter overweging aangeboden door een jong bruidspaar:

„God zal ons helpen - en zij met ons - tot Hij ons helpt!".

Huizinga

GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

Rotterdam-Zuid - (J.T.). Wij hebben een goed jaar achter de rug, waarin we de groei van de opkomsten in de diensten konden bemerken. Het is goed te zien, dat gasten vrienden worden van de gemeente en daarna leden.

Onze evangelisatiediensten, die we eerst 's avonds hielden, blijken 's zondagsmorgens meer mensen te trekken.

Met de kerstdagen hebben we goede diensten gehad, waarin de activiteit en de creativiteit van de verschillende verenigingen opvielen.

Met grote belangstelling wordt er geluisterd naar de prediking van onze voorganger ds Stuut, wat niet alleen leidt tot versterking van de gemeente maar ook tot gesprekken met gasten en vrienden.

Haast aan het eind van 1981 werd Martin van Deuzen gedoopt en in het begin 1982 (3 januari) gebeurde hetzelfde met Boudewijn Hageman. Voor beide diensten bestond veel belangstelling. Wij willen allen in de lande hartelijk groeten en een gezegend 1982 toewensen.

Utrecht-Silo - (J.R.). Mochten wij de lezers van DC onlangs vertellen van de vernieuwing van ons kerkgebouw en de succesvolle start van ons Leerhuis, nu mogen we doorgeven dat op de eerste zondag van het nieuwe jaar twee echtparen door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Het betrof een echtpaar dat al tot de bejaarden kan worden gerekend en al verschillende jaren onze samenkomsten bezocht, en een echtpaar dat samen nog maar vijftig lentes telt en eerst kort geleden zich in de buurt van Utrecht vestigde. Afkomstig uit een gereformeerd milieu hadden zij reeds eerder contacten gehad met baptistengemeenten en voor zichzelf de beslissing om zich te laten dopen reeds genomen. Omdat een verhuizing aanstaande was werd deze beslissing nog niet aanstonds in een daad omgezet, want zij wilden ook de keuze van de gemeente waarin ze zich zouden laten dopen ernstig nemen.

Op zondag 3 januari werden ze in een feestelijke dienst na een duidelijke belijdenis van hun geloof gedoopt. Onze voorganger, ds Voorhaar, pas hersteld van een ziekte, was nog niet zover dat hij zelf in de dienst kon voorgaan.

Wel legde hij de dopelingen de handen op en droeg hen in gebed op aan de Heer. De dienst werd geleid en de doop verricht door een van onze voorgangers in bijzondere dienst waaraan onze gemeente door de nabijheid van De Vinkenhof rijk is. Bij het avondmaal werden de nieuwe leden door br. P. Vos hartelijk welkom geheten. Onze voorganger heeft inmiddels zijn arbeid volledig hervat.

Het is fijn wanneer we als gemeente het jaar met zoveel zegen mogen beginnen.

We ervaren het ook als een opdracht van de Heer tot grotere toewijding aan Zijn zaak. Wij groeten de broeders en zusters in den lande.

uit het Uniebureau

Representatie

Ter gelegenheid van de jaarwisseling, ontvingen H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Claus op 13 januari tal van personen uit het kerkelijk, kultureel en maatschapelijk leven. Ook *ds J. Schouten,* de voorzitter van de Commissie der Unie, gaf daarbij namens onze Unie en de in haar verbonden gemeenten „acte de présence". 't Is maar, dat u het weet!
De UC liet zich bij het afscheid als dienstdoend voorganger van ds W. Hessels op 17 januari vertegenwoordigen door *br A. Niessink.* In verband met vijftien jaar Tabitha-werk in Amterdam is er op 23 januari aldaar een herdenkingsdienst, waarin de UC door *ds J. A. Brandsma* zal worden vertegenwoordigd.
De intrededienst van ds W. Kos te Musselkanaal op 24 januari zal namens de UC worden bijgewoond door *ds H. G. de Winkel.*
Binnenkort vindt een drietal uitzendingsdiensten plaats wegens het vertrek van enkele nieuwe zendelingen naar Sierra Leone: op 31 januri te Leeuwarden voor zr Ducky Rosier; op 7 februari te Emmen voor zr Anneke Oppenhuizen; en op 14 februari te Utrecht-Centrum voor br Jos en zr Joke van der Leur. De UC zal zich laten vertegenwoordigen door resp. *ds J. Schouten, ds J. A. Brandsma en br A. Niessink.*

Nieuwjaarsontmoeting

Op 16 januari was er te Apeldoorn een *nieuwjaarsontmoeting voor kommissieleden en stichtingsbestuurders,* die bijzonder geslaagd mag heten. De Commissie der Unie had daartoe uitnodigingen gezonden aan de leden van de Permanente Commissie (Commissie voor de Opleiding, Evangelisatie Commissie der Unie en Unie Zendings Commissie), de Financiële Commissie der Unie, het Dagelijks Bestuur van de Jeugdraad, het Hoofdbestuur van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging en de Stichtingsbesturen (Stichting Pensioen- en Invaliditeitsfonds, Stichting Tabitha en Unie Bouw Stichting).
Doel van deze bijeenkomst: samen God danken voor alle zegen, die Hij gaf; Hem bidden om zijn hulp, nu 1982 z'n intrede heeft gedaan. En daarnaast, maar zeker niet minder: elkaar beter leren kennen om zo tot een grotere waardering voor elkaar te komen. In zijn toespraak hield Unievoorzitter ds J. Schouten de meer dan zeventig aanwezigen voor, dat wij de gemeenten hebben op te wekken tot *bekering, christelijk leven en gemeenschap der heiligen,* en daar ook zelf met onze verschillende gaven en mogelijkheden aan moeten werken.
Het is een fijne nieuwjaarsontmoeting geworden, waarin we met elkaar gezongen en gesproken hebben, waarin we samen aten en dronken, waarin de vrolijke noot niet ontbrak. Zo had de voorzitter van onze Unie het gezegd: „Dàt is het hoogste, waartoe wij worden geroepen: *Letten op het belang van de ander.* Geen gemeente, die denkt: Als wij het maar hebben. Geen kommissie, die zich op de eerste rij dringt om toch vooral maar niet aan de aandacht te ontsnappen. *We moeten samen in de dienst staan"!*

Vergaderingen

Het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie vergaderde op 11 januari. Zoals we reeds eerder hebben geschreven, zullen gesprekken met besturen en kommissies waar mogelijk met een DB-of UC-vergadering worden gekombineerd om zo de kosten te drukken. Zo vonden op 11 januari gesprekken plaats met de Stuurgroep - Gemeentebijbelschool, het Dagelijks Bestuur van het Pensioen- en Invaliditeitsfonds en de Financiële Commissie der Unie. Op 22 maart zal het Dagelijks Bestuur het DB van de Jeugdraad der Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging ontvangen.

Enkele kommissie-vergaderingen in januari en februari:
27 januari - Commissie voor de Opleiding te Bosch en Duin (10.00 uur);
28 januari - Evangelisatie Commissie der Unie te Bosch en Duin (10.00 uur);
3 februari - Unie Zendings Commissie te Bosch en Duin (14.00 uur);
8 februari - Commissie der Unie te Apeldoorn (10.00 uur);
16 februari - Publiciteitskommissie te Bosch en Duin (14.30 uur).

Adressenboekje

Blz. 12 (Werkgroep Toerusting):
De Werkgroep Toerusting, oorspronkelijk een subkommissie van de Commisie voor de Opleiding, is een subkommissie van de Commissie der Unie geworden. De op blz. 12 onder „Werkgroep Toerusting" vermelde namen dienen derhalve thans naar blz. 8 te worden overgebracht.
Blz. 15 (Advieskommissie inzake het beroepingswerk):
Eén van de leden van deze kommissie, br J. Germeraad te Hengelo, heeft zich daaruit teruggetrokken. Vanwege zijn leeftijd, zo schreef hij in een brief aan de Commissie der Unie! We zijn br Germeraad bijzonder dankbaar voor zijn inzet en trouw!
Blz. 38 (letter B):
Het telefoonnummer van br J. de Boer te Leeuwarden wordt met ingang van 23 januari gewijzigd in: 058-15 16 88.
Blz. 46 (letter K):
Het telefoonnummer van br R. Kievit te Leeuwarden wordt met ingang van dezelfde datum: 058-88 39 42.
Blz. 54 (letter V):
Het telefoonnummer van ds A. de Vries te Leeuwarden luidt sindsdien: 058-12 53 80.
Blz. 55 (letter W):
Het telefoonnummer van zr M. van der Werf te Leeuwarden idem: 058-15 03 47.

Uitzendingsdiensten

Zoals reeds werd aangegeven, is er op 31 januari om 15.30 uur in de Baptistenkerk te Leeuwarden een uitzendingsdienst voor *zr Ducky Rosier.* Zij vertrekt D.V. op 11 februari naar Sierra Leone.
Op 7 februari vindt om 19.00 uur in „De Voorhof" te Emmen een uitzendingsdienst voor *zr Anneke Oppenhuizen* plaats. Ook haar vertrek naar Sierra Leone is vastgesteld op 11 februari.
De uitzendingsdienst voor *br Jos en zr Joke van der Leur* zal op 14 februari worden gehouden om 15.30 uur in het kerkgebouw „Silo" te Utrecht-Centrum. Zij hopen op 18 februari naar Sierra Leone te vertrekken.

Begin deze week zijn de uitnodigingen tegelijk met een groot aantal brieven en mededelingen, aan de gemeenten gezonden. *We verzoeken de sekretarissen dringend, de antwoordkaarten zo spoedig mogelijk aan het Uniebureau terug te sturen!*

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Studentenweekend in oktober
(Een verslag en aanzet)

Op 9, 10 en 11 oktober is er op de Bron in Dalfsen een weekend geweest voor studerende jongeren uit de baptisten gemeenten. Steeds vaker hoorden we nl. dat studerenden zich niet of nauwelijks thuis voelden in baptist Nederland en vaak daar uit verdwenen. Vandaar dat het ons goed leek om eens met elkaar te praten en ja, om ca. 20.00 uur vrijdagsavonds druppelden de studenten uit alle delen van het land binnen met het doel om nader kennis te maken met elkaar en om te praten hoe wij t.g.v. onze studie zijn komen te staan tegenover onze thuisgemeenten.

Het kennis maken met elkaar is uitstekend verlopen, mogen we wel zeggen.
Voor, na en tussen de programma's werd gepraat, getafeltennist, geklaverjast en gezongen, 's avonds zelfs tot drie uur ('s nachts dus), waarbij iedereen met iedereen omging. De bonte avond op zaterdag mocht er ook zijn. Bijna iedereen had wel een bijdrage of deed mee met de spelen die er gehouden werden.

Wat het andere betreft en waar het ons met name om te doen was, ook daarover is stevig gepraat, gediscussieerd en nagedacht. Zaterdagmorgen hebben we gepraat over vervreemding in het algemeen n.a.v. een Poolse film, die dusdanig chaotisch was, dat ik maar niet zal proberen uit te leggen waarover de film ging. 's Middags hebben drie studenten een toneelstukje opgevoerd. Ze speelden een sociologie-student (Erik Hazelaar) in Groningen die bezoek kreeg van zijn vader en van ouderling Bok uit zijn oude gemeente. Erik, zwaar aktief in allerlei maatschappelijke groeperingen, kreeg het behoorlijk aan de stok met br Bok en zijn vader, zij het met de laatstgenoemde in mindere mate, die dat niets vonden.
Erik echter zag de in zichzelf gekeerde gemeente niet meer zo zitten.

De bedoeling was dat de toeschouwers stop zouden roepen als ze vonden dat één van de drie heren te ver ging of waar de realiteit geweld aangedaan werd. Hoewel alles wat moeizaam op gang kwam werd het toch een daverend succes. N.a.v. het stukje werd dan ook uitvoerig gepraat en kwamen er een paar opmerkelijke conclusies en gevoelens boven drijven.

1. Een student ziet in werkelijkheid bijna nooit een ouderling op bezoek komen. (Van de 30 studenten hadden dat er slechts 2 mee gemaakt).
2. Verschillende studenten voelden zich in hun gemeente eenzaam, omdat ze de vragen en problemen, die ze t.g.v. hun studie hadden niet konden bepraten in de gemeente, omdat daar geen begrip voor was.
3. Bijna allemaal voelden we ons in meer of mindere mate vervreemd van onze thuisgemeente.
4. Wij, als studenten, willen niet weg uit de baptisten gemeenten, maar willen in die gemeenten een eigen plaats, waar ruimte is voor ons met onze vragen en problemen. M.a.w. we willen een stukje erkenning, zoals omgekeerd ook het geval is.

Zoals al eerder gemeld hebben we 's avonds een bonte avond gehad. Zondagmorgen hebben we een kerkdienst gehouden, die, voor zover ik het kan bekijken, door allen zeer gewaardeerd is. De prediking was n.a.v. de gelijkenis van de farizeeër en de tollenaar. Dat gedeelte liet ons zien dat we onszelf mogen zijn en dat we ons niet hoeven afmeten aan anderen, ja, dat het zelfs fout is, omdat dat leidt naar òf minachting òf verafgoding. Nee, we mogen onszelf zijn en de ander mag dat ook (wederzijdse acceptatie dus).

Zondagmiddags was er dan de eindevaluatie. We hebben toen m.n. gepraat over „Wat kunnen we nu konkreet doen om onze situatie kenbaar te maken en in gesprek te komen met de gemeente?" U zult begrijpen dat dit een moeilijke zaak is, immers geen gemeente is bij ons gelijk. Toch zijn er een aantal goede suggesties gedaan:

1. Een stukje schrijven over het weekend in het gemeenteblaadje.
2. Een gesprek aanvragen met raadsleden, pastorale werkgroep of voorganger.
3. Gaan praten met andere studenten in de thuisgemeente.

Ook hebben we, zij het zijdelings, gepraat over de oorzaken van onze vervreemding. Een paar willen we voor u lezers, op een rijtje zetten.

1. Het op kamers wonen en dus het zelfstandig wonen, heeft een eigen problematiek en brengt een identiteitsverandering met zich mee. (Dit geldt dus ook voor werkende jongeren).
2. Dit alles wordt nog versterkt door de studie waarin allerlei invloeden op ons afkomen. En waar we altijd gedacht hebben van dat is fout, goddeloos of wat dan ook, daar zeggen we nu ja tegen of misschien. Tot dan vaststaande geloofsfeiten worden ineens of langzaam relatief. Ze gelden vaak nog wel, maar in de eerste plaats voor onszelf!
3. Ook is het zo dat de situatie zich voor doet dat de studenten niet meer in de plaats wonen, waar zich de thuisgemeente bevindt. Wat we daar aan moeten of kunnen doen weten we ook niet.

Goed, nu zouden we kunnen zeggen: „Dat was het weekend, wat nu?" Ja, wat nu? Met het weekend is uiteraard nog niet alles afgelopen, integendeel het begint pas. Nu moeten we allemaal aan het werk om te komen tot integratie van alle mensen, dus ook studenten, in de gemeenten. Dat kan als we met elkaar gaan praten, ons gaan verdiepen in de problemen die het student zijn met zich meebrengt. Belangrijk is dat we daarbij luisteren naar wat we elkaar te zeggen hebben.

Ik denk dat het ongelooflijk belangrijk is dat we aan de slag gaan, immers tot nu toe verlaten veel academici de baptistengemeente. Aan die uitloop van kader moeten we, samen, een halt toeroepen, tenzij u dat natuurlijk niet erg vindt, maar dat geloof ik niet. Ook kunnen gemeenten studenten opzoeken, die in die plaats zijn komen te wonen. Dat kan als de thuisgemeenten de adressen doorgeven.

Al met al is de conclusie gerechtvaardigd dat er veel gebeurd is in het weekend, het is een begin geweest. Samen zullen we het vervolg moeten maken. Niet in eenzaamheid, maar verbonden in God, onze Schepper.

Het organisatie comité:

Hilda Haagsma
Erik Broekman
Theo van Willigenburg
Bert Wijchers
Eduard Groen

P.S. Het is de bedoeling dat we in maart weer een weekend hebben.
Als je in ieder geval de uitnodiging wilt hebben, stuur dan even een kaartje met je naam en adres en thuisgemeente naar: Eduard Groen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.
Ook secretarissen kunnen nog adressen doorgeven van studenten.
Bij voorbaat dank.

ZEER BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad.
De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Sneek, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1982 vast te stellen op *f* 38,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1982 zal aan de abonnees een accept-girokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1982 *f* 50,—.

Administratie De Christen

LEZERS AAN HET WOORD

GEACHTE BROEDER DE WINKEL

Hoewel door omstandigheden erg laat, zou ik toch nog even willen reageren op uw artikel „Vrede! ! Vrede? ?" in De Christen van 13-11-'81. In grote trekken ben ik het met u eens dat de chaos van wetteloosheid waarin ons land verkeert een grotere bedreiging is als de kernwapens. Maar u schrijft toch als baptisten voorganger in een blad van de Unie van Baptisten Gemeenten. Zouden we dan met verootmoediging en schuldbelijdenis niet in eigen kring beginnen?
Zijn we niet afgeweken van God, Zijn woord en geboden, zijn ook wij niet slap en lauw geworden door de welvaart en onze gemakzucht?
Wat is er allemaal bij ons persoonlijk èn als Unie binnengeslopen van wereldgelijkvormigheid? Laten we toch bij ons, zelf beginnen, niemand houdt ons tegen, of... ons hoogmoedige eigen „ik" misschien? Bv. waarom zouden wij de eerste zijn?
Dan spreekt u dat we dan als we alles in orde hebben gebracht kunnen gaan bidden om vrede en daar dan de politieke partijen bij moeten uitnodigen.
Dat is mij ten enenmale een raadsel. Als wij ons werkelijk verootmoedigen en God ons de zonde vergeeft, en nieuw leven in de gemeente komt hoeven we niemand uit te nodigen. Dat zal dan wel zichtbaar worden, in het leven van de gemeente. Reklamemakers heeft God echter niet nodig.
Tot slot nog dit: of God na onze schuldbelijdenis onze zonden vergeeft, dáár behoeven we dank zij het verlossingswerk van Jezus Christus niet aan te twijfelen. Maar of God dan niet straft is toch nog maar een vraag. Lees 2 Samuël 12 maar, ondanks Davids berouw stierf het kind van David en Bathséba en het zwaard zou van Davids huis niet wijken.
Zo zijn er wel meer voorbeelden in de schrift. Kortgeleden raadde iemand mij aan de profeet Habakuk eens goed te lezen, vooral de laatste verzen spraken mij bijzonder aan, inderdaad, al razen Gods oordelen over gemeente en ons land, nochthans, nochthans mogen wij juichen in de God van ons heil. Nooit kan het geloof te veel verwachten! Moge God ons klein geloof te hulp komen.
Hoogachtend,
Ter Apel M. W. de Koning

GEACHTE BROEDER DE KONING

Hartelijk dank voor uw meedenken. Door drukte rondom kerst en jaarwisseling is ook mijn reaktie wat later. Het onderwerp is echter aktueel genoeg om er nog in ons weekblad op terug te komen. U merkt op dat ik als baptisten voorganger schrijf in een blad van de Unie van baptisten gemeenten, en met verootmoediging en schuldbelijdenis zouden wij in eigen kring moeten beginnen. Anders is er gevaar, dat we het kwaad buiten onze kring wel signaleren, maar niet voor onze eigen tekorten willen uitkomen. Zo meen ik uw woorden te moeten begrijpen.
Dat je bij jezelf en je eigen kring moet beginnen, ben ik met u eens. Maar mijn gedachte is, dat je als gelovige niet alleen burger bent van het Koninkrijk der hemelen, doch ook van het Koninkrijk der Nederlanden. Daarmee dragen we, samen met alle andere Nederlanders, de verantwoordelijkheid voor wat er in ons land gebeurt. Die verantwoordelijkheid is voor ons, levend in een democratie, zelfs groter dan voor de mensen die leefden in de tijd waarin de bijbel geschreven werd, en die onder een andere bestuursvorm stonden.
Door haar omgang met de Heer en zijn woord is de gemeente, de kerk, naar mijn mening het orgaan, dat het geweten van het volk wakker moet houden. De gemeente zal moeten waarschuwen tegen onrecht, het recht aanwijzen en voorop moeten gaan als er schuld beleden moet worden. Het is niet zo, dat mensen, die niet geloven, daarom ook niets te maken hebben met Gods recht. Gods recht en mensenrechten zijn nauwer verbonden, dan algemeen erkend wordt. Juist omdat we deel uitmaken van het Nederlandse volk zou zo'n oproep tot bezinning op onze manier van leven niet binnen de kerkmuren moeten blijven hangen, maar doorgegeven moeten worden aan de mede-burgers daarbuiten, als een appèl. Zou het de gemeente niet aangerekend kunnen worden, als de leefwijze van een volk inderdaad een ramp naar zich toetrekt, en de gemeente heeft niet gewaarschuwd? Aan de andere kant: Wat zou het een indrukwekkend getuigenis zijn naar ongelovigen toe, als kerken van harte eendrachtig tot bezinning komen en anderen oproepen om mee te doen? Zou het niet aantonen dat het ons menens is met het geloof in Jezus Christus, en zou het niet een aantal mensen tot nadenken stemmen?
De gemeente leeft niet op een eiland in de Staat der Nederlanden, maar maakt er deel van uit, met rechten en plichten. Waarom zouden we voor het uur van bezinning niet de politieke partijen uitnodigen? Om mee te doen, of anders om de ernst te zien waarmee wij hulp, verlossende woorden en verlossende daden verwachten van God? Nee, daar zit geen bedoeling achter van reclame maken, wel van getuigen.
Of God na schuldbelijdenis nog straft? U haalt voorbeelden aan uit het Oude Testament, dus vóórdat God in Christus de verzoening der wereld met Zichzelf tot stand gebracht had.
Ik ben van mening, dat na het sterven en de opstanding van de Here Jezus Christus de situatie anders geworden is. Als Jezus de straf voor de zonden gedragen heeft, zijn die zonden na schuldbelijdenis ook werkelijk door Christus overgenomen en weggenomen, en dan kan God ze ons niet op een of andere manier nog eens in rekening brengen.
Een andere zaak is, dat zonden soms zo diep ingrijpen in ons leven of in ons lichaam, dat wij ons verdere leven de gevolgen ervan moeten dragen. De zonden zijn vergeven, het geweten is bevrijd van zijn last, maar de littekens dragen we mee tot aan het graf.

H. G. de Winkel

GOSPELTEAM EXODUS

Het Hengelose Gospelteam „Exodus" is sinds 1963 aktief bezig met Gospelmuziek en de laatste 5 jaar vooral met reli-musicals.
In november jl. ging de musical „Jij ook" in premiere.
Een musical van Henny Blaak en Theis Grobben, gebaseerd op het boek „Kent u de weg" van Jörg Zink.
Het doel in je leven te vinden is voor velen een probleem.
Jezus zegt: „Heb God lief boven alles en je naaste als jezelf".
Daar gaat het over in deze musical, waarbij het accent ligt op „de naaste".
Het 25 personen tellende team zal D.V. deze musical spelen tot medio 1983.
Het heeft nog een aantal data onbezet. Voor geïnteresseerden is een informatieblad beschikbaar, dat op aanvraag graag wordt toegestuurd.

Bert Derks
A. van Scheltemastraat 12
7552 WH Hengelo (O.)
Telefoon 074-919598

BREEK ER EENS UIT

Vanaf 1 september 1981 nemen (alweer voor het derde seizoen) een aantal jongeren deel aan dit project.
Acht jonge mensen die willen ontdekken wat dienstbaar zijn betekent.
Op zo'n „ontdekkingsreis" gebeurt er veel, zeker als je uit de vertrouwde omgeving vertrekt en gedurende plm. tien maanden in werksituaties komt waarvan je het bestaan nauwelijks had vermoed.
Midden tussen mensen, hulpvragers, collega's.
In het Schippers-internaat in Leeuwarden, in Rustoord „De Strubben", in Schoonloo, in Tabitha in Amsterdam, in „Maartenswoude" in Drachten, in „Herbranda" in Buitenpost.
Aktief deelnemen aan het arbeidsproces, juist daar waar mensen vragen om hulp, juist daar waar je kunt laten zien wat je meegekregen hebt aan talenten.
Dat is de éne kant.
De andere kant is dat „Breek er eens uit" je begeleiding biedt, in samenwerking met de instelling/het bedrijf waar je werkt.
Dat je als jong mens geruggesteund wordt in het ontdekken van *jouw* mogelijkheden. *Jij* bent het doel en een „Breek er eens uit"-project is het middel.
Zeker als je uitgaat van de blijde boodschap van het Evangelie is dit een prachtige mogelijkheid te laten zien wat de waarde is van je geloof.
Dát, onder meer, hebben de deelnemers tot nu toe al ontdekt.
Op 20 februari a.s. is er in Zwolle weer een informatiedag.
Je bent hartelijk welkom.
Blijf de volgende edities van DC lezen.
Je kunt ook alvast bellen naar:

Jeugdbureau N.B.J.B.
05120-15687

HANDEL IN TWEEDE HANDS WAPENRUSTINGEN?

Die is er, en die is winstgevend. Maar of er handel in tweede hands wapenrustingen Gods mogelijk is? Toch las ik enige tijd geleden zo'n advertentie: weinig gebruikt, in goede staat. Een onmogelijke zaak. Maar de advertentie is wel begrijpelijk voor wie ziet dat zoveel christenen hun wapenrusting niet gebruiken. En zo'n wapenrusting omvat nogal wat, leest u maar eens na in Efeziërs 6.

Jammer dat een bijzonder waardevolle zaak renteloos blijft liggen. Geen effect heeft wegens niet-gebruik.

Een ernstige oproep aan alle gelovigen is zeker op zijn plaats. Staat in de wapenrusting Gods, zo moet het klinken. Onverminderd en telkens weer. Want zonder wapenrusting houdt geen gelovige het uit. Dat moet elke christen beseffen. Wie dat niet beseft, lokt de vijand aan.

P.

BOEKBESPREKING

Ds. N. Warner: Wie geloven wij? Uitg. Callenbach, Nijkerk. Pap. 96 pag. *f* 15,90.

Met vermijding van theologisch-dogmatische taal wil de schrijver de inhoud van het geloof nader beschrijven. Hij doet dat op vlotte wijze, goed leesbaar. Praktisch alle onderwerpen komen aan de orde. Dat betekent dan ook, dat de schrijver zich uitermate moet beperken in de verleiding ietwat uitvoerig in te gaan op de aangesneden stof. Deze constatering leidt meteen één van mijn bezwaren in. Het is allemaal erg brokkelig, daardoor soms zonder voldoende samenhang, ja springerig. De schrijver beschikt over voldoende uitdrukkingsvermogen om boeiend te zijn, maar in het gezichtsveld komende gedachten, vragen, problemen krijgen soms (of vaak, al naar je instelling) te weinig aandacht.

Een tweede bezwaar is dat er wel aanhalingen uit en verwijzingen naar bijbelteksten zijn; maar waar je deze kunt vinden, wordt niet aangegeven. Daardoor ben je niet in staat de bijbel naast dit boekje te leggen ter controle, ter nadere informatie, ter vergelijking met andere bijbelwoorden.

Daardoor is het boekje eigenlijk alleen maar geschikt voor mensen die de bijbel goed kennen en de aangeduide tekstsamenhang begrijpen.

Voor hen, die geestelijke rijpheid paren aan een stevige bijbelkennis, opent de schrijver waardevolle vergezichten!

Ploeger

RUSSISCHE HUMOR

Op een mooie zomerdag besloot een oude Jood de dag door te brengen op een bank in het park en de tijd te gebruiken om hebreeuws te leren. Terwijl hij zijn boek bestudeerde, bemerkte hij een jongeman die steeds maar achter zijn bank op en neer liep.

Goede dag, kameraad, mooi weertje vandaag hè?, grijnsde de oude man.

Ik wil u niet storen, partijgenoot, maar wat leest u daar? vroeg de jongeman.

De oude man zuchtte, legde zijn boek op zijn knieën en verklaarde: Kameraad, ik leer hebreeuws. Dat is de taal van mijn volk, en deze taal zal men later in de hemel spreken.

De jongeman begon meewarig te glimlachen: Wat gebeurt er dan als u niet in de hemel komt?

Waarop de oude Jood met beslistheid antwoordde: Daarover hoef ik me geen zorgen te maken. Ik ken toch reeds russisch!

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Komen we toch wat dichter bij elkaar?

Het schijnt, dat er enige ontspanning intreedt tussen „Kerk en Wereld" met „Leusden" aan de ene kant en de Evangelische Alliantie aan de andere kant. Ogenschijnlijk is er nog niet veel meer merkbaar dan een wolkje als een mans hand, maar ook Elia keek naar een dergelijk teken van hoop en niet naar de overgrote rest van een koperen hemel.

Wat dat betreft bevinden we ons in goed gezelschap, als we voorlopig het wolkje in de gaten houden en zien of het groter wordt en waarheen de wind het voert. Het is inmiddels algemeen bekend, dat de bekende prof. dr. J. Verkuyl zich inspant om de kloof tussen - wat hij noemt - de evangelicals en de oecumenicals te overbruggen. Tijdens de voorgangers-ontmoeting, die in augustus 1981 in Zwolle werd gehouden, legde hij daarvan met grote ernst getuigenis af. Inmiddels hoorde ik dr. Vuist - directeur van Kerk en Wereld in Driebergen - verklaren dat er vanuit zijn visie geen enkel bezwaar was voor plaatselijke Hervormde Kerken om bv. aan Project '82 mee te doen. Naar zijn mening werd daar ook in het Gereformeerde Instituut voor Evangelisatie in Driebergen soortgelijk over gedacht. Dat wilde natuurlijk nog niet zeggen, dat men nu ook achter de methodieken van het Instituut voor Evangelisatie zou staan, maar toch.

Het mag dus en dat klinkt al beter dan eerdere publicaties (die men overigens zegt te betreuren) deden vermoeden. Een ander heugelijk feit is, dat er een gesprek begonnen is tussen de Evangelische Alliantie enerzijds en de Hervormde en Gereformeerde instellingen voor evangelisatie of apostolaat anderzijds. Gezien de enorme publiciteit die deze controverse heeft gekregen en die ook onder ons niet onopgemerkt en zelfs zonder gevolgen is gebleven, leek het mij dienstig u deze berichten door te geven.

De kern van het verschil

Gesprekken kunnen mensen dichter bij elkaar brengen, maar ook duidelijk maken hoe ver men van elkaar verwijderd is. Daarom is het een riskante zaak om een dergelijk gesprek aan te gaan. Het moet ook wel enige tijd duren, want niet zelden gebruikt men wel dezelfde woorden, maar bedoelt er toch iets anders mee. Ik heb de indruk, dat de verschillende visie op evangelisatie niet de kern van het verschil is, maar dat deze gezocht dient te worden in een verschillende waardering van de bijbel. Daarbij komen woorden als „schriftkritiek", „inspiratie", „schriftgezag" en alle daarmee verbonden onderwerpen op tafel te liggen. Het is nog maar de vraag, wat de uitkomst van een gesprek over deze dingen aan het licht brengt. Ik vrees, dat dit niet alleen geldt voor de hierboven genoemde gedachtenwisseling. Je vraagt je wel eens af, wat er zou gebeuren, wanneer ook in onze gemeenschap een soortgelijk gesprek zou worden gevoerd. Zouden we elkaar dan nog allemaal herkennen en voldoende gemeenschappelijks ontdekken om ongebroken verder te trekken?

Praten en bidden

Wanneer je écht samen verder wilt zonder de waarheid geweld aan te doen, zal het gesprek gepaard moeten gaan met veel gebed. Het zit in de geest van de tijd om uit elkaar te gaan. Polarisatie is meer dan een modewoord, het is een virus. Als je er niets dan koude eerlijkheid tegenover stelt, vermenigvuldigt dit virus zich snel tot een ongeneeslijke ziekte, die beide partijen verslindt. Daarom zal in dit soort gesprekken een geweldig stuk gebed en verootmoediging moeten worden ingebracht van beide kanten. Anders zijn we misschien wel eerlijk tegenover elkaar, maar niet tegenover God. We zullen in het gesprek ook ons geloosleven moeten inbrengen. Wie de ander wel in zijn hoofd, maar niet in zijn hart wil laten kijken, werpt toch een grote hindernis op voor een werkelijke ontmoeting. Iedere deelnemer zal van zijn hoogmoedig voetstuk moeten afdalen en de vrees overwinnen, dat die ander dat niet doet en hem dan zal „pakken". Ik denk zelfs dat een schuldbelijdenis tenslotte onvermijdelijk is, want je hebt over die ander misschien al zoveel gedacht en hem ergens ingedeeld. Zo kom je tenslotte in de enige sfeer terecht, waarin een open gesprek over deze geweldige vragen ergens toe leiden kan. Het is de geest van liefde voor de Heer en voor elkaar, voor Gods woord en voor zijn werk, waarin onoverkomenlijke scheidingen *werkelijk* overbrugd kunnen worden.

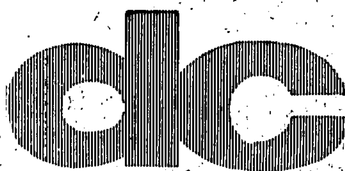
Eigenlijk hoop ik op een dergelijke ontmoeting terwille van het getuigenis van Jezus Christus aan onze wanhopige generatie.

En om de eenheid van de gemeente, ook binnen onze eigen geloofsgemeenschap, waaraan wij allen zo met hart en ziel verbonden zijn.

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
3328 AE Dordrecht; tel. 078-180007

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar, voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEDENKWAARDIGE DAGEN

In bijna ieders leven, in bijna elke organisatie zijn er dagen welke het waardig maken deze te gedenken. Gedenkdagen kunnen uitnodigen tot dankbaarheid, tot her-overweging. Zij kunnen leiden tot herbezinning. Christenen mogen, dankend voor het verleden, biddend de toekomst tegemoet gaan.

De achttiende januari 1982 is voor de „Tabitha-gemeenschap" te Amsterdam zulk een dag. Dan zal het vijftien jaar geleden zijn dat de deuren van het gerenoveerde, oude huis aan de Amstelweg 591 zich openden voor mensen die geen andere thuiskomst hadden dan bij ons. En velen kwamen, soms onvoorbereid, soms zo maar door kinderen of buren gebracht. Daar waren er die in koude en gure dagen op de stoep stonden, zonder een jas of hoed. Anderen kwamen met een versleten koffertje.
Hun dierbaarste bezit bestond uit een paar foto's, herinneringen aan betere en mooiere dagen.

De achttiende januari 1982 zal het tien jaar geleden zijn dat wij het nieuwe verpleeghuis in Amsterdam-West betrokken. De 54 dames en heren uit het oude huis vonden een nieuw onderkomen met allerlei moderne voorzieningen. Het was ruim en mooi van opzet, bestemd voor meer dan 150 bewoners.

De achttiende januari werden de ouderen en de medewerkers toegesproken en opgeroepen te leven in een sterke wederzijdse gemeenschap. Zo zouden we elkaar tot hand en voet en hoofd kunnen zijn.

Een klein citaat uit die toespraak luidt:

— Er zullen mensen komen in dit huis die verschillen in leeftijd, in karakter, in afkomst. Daar zullen mensen komen, ieder met eigen verleden, met zware „hartebagage", mensen met doffe berusting, met hoop, met verwachting. Zij zullen komen met grote en kleine zorgen, komen met nood, schuld. Er zal geroepen worden om hulp, gesmeekt worden om verlichting van de lijdensweg, gebeden worden om kracht. In dit huis zullen mensen komen met de glans van de jeugd, met de stralende lach van toewijding. En voor al die mensen bidden wij: „Here,... laten Uw ogen dag en nacht open zijn over dit huis. Als wij niet meer kunnen, van vermoeidheid de ogen sluiten, of soms ons hart op slot zullen doen omdat wij de schare in hun nood geen antwoord kunnen geven..., laten Uw ogen, Uw ogen vol barmhartigheid, dag en nacht open zijn over dit huis!"

De achttiende januari is voor ons een gedenkwaardige dag. Gebeden werden verhoord.
Soms ontvingen wij antwoorden welke niet begrepen werden. MAAR HIJ WAS ER! ! Merkbaar! Gods „open ogen" zijn vol ontferming voor alle ontredderde, doch ook voor alle hulpbiedende mensen.

Wij hopen op 23 januari 1982 om 14.30 uur in ons verpleeghuis aan de Jan Bongastraat 5, een gedenkdienst te houden.

Gedenkwaardige dagen kunnen leiden tot dankbaarheid, tot herbezinning.

Uw mede-dankbaarheid, uw voorbede zullen wij niet gaarne missen.

Namens bestuur en directie van Stichting Verpleeg- en Verzorgingshuizen Tabitha-Amsterdam:

W. Veenstra

De bijbel naar/in Oosteuropa

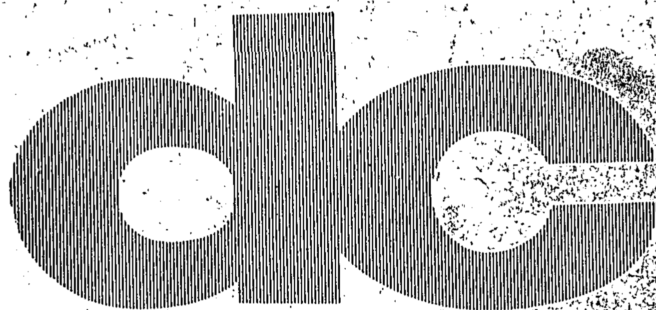
Het opmerkelijke feit doet zich voor dat er vele nieuwe mogelijkheden zijn om langs wettige weg bijbels in oosteuropese landen ter beschikking der gelovigen te stellen. In het eerste half jaar van 1981 werden in Polen evenveel bijbels verspreid als in geheel 1980. En toen was het al hoog.
In Polen, Hongarije, Tsjechoslowakije en Roemenië verleent de overheid aan de kerken menigmaal vergunning om bijbels te drukken of in te voeren. Dat geeft echter wel enkele problemen, die we hier gaarne onder ieders aandacht brengen.
Indien in genoemde landen bijbels gedrukt mogen worden, kan men meestal niet aan het geschikte papier komen. Dat papier moet dan in het westen gekocht worden. Maar daarvoor worden geen deviezen beschikbaar gesteld. De westerse bijbelgenootschappen moeten dan wel bijspringen - ze doen dat met vreugde.
Indien men bijbels in het westen mag kopen, worden daarvoor evenmin deviezen ter beschikking gesteld. Hetgeen er op neerkomt dat deze bijbels door het westen betaald moeten worden - hetgeen de bijbelgenootschappen zonder mopperen doen. Maar... de bijbelgenootschappen zijn in hun mogelijkheden beperkt. Hun polsstok reikt niet verder dan de goedgeefsheid van leden en begunstigers. Elk bijbelgenootschap is aangewezen op een stroom van giften - die geregeld binnen komen.
De situatie - wat bijbels betreft - is in Rusland moeilijker. Alleen al de baptisten kunnen één miljoen bijbels gebruiken. Mede als gevolg van het feit dat iedere gelovige graag zijn eigen bijbel heeft. Op legale wijze is nauwelijks aan deze vraag te voldoen. Het smokkelen van bijbels is echter voor de smokkelaars een riskante zaak. Maar ook voor hen die op deze wijze in het bezit van een bijbel komen, dreigen er problemen. Grote voorzichtigheid is geboden. De liefde doet de naaste geen kwaad, geldt ook zeer zeker in betrekking tot deze kwestie.
De situatie in Albanië is wel zeer triest. De daar aanwezige christenen - ze zijn er nog maar er is weinig over hen bekend - mogen noch bijbels drukken, noch deze in het westen kopen.

P.

ALS IN DE HEMEL

Kortgeleden ging ik ergens voor. Voor de dienst begon werden de zogenaamde afkondigingen gedaan. Daarin beklaagde Zusterhulp zich over de te kleine belangstelling voor een verkoopavond. Daardoor werden de doeleinden niet bereikt.
Dat herinnerde me aan wat ik eens las: Op een mededelingen bord in een kerk ergens in Amerika stond te lezen: Op onze laatste fancy fair was het als in de hemel. Velen die men er verwacht had, waren er niet.

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 4 - 29 januari 1982

Standvastig is gebleven het hart in tegenspoed

„Mijn moeder heeft tijdens de hel van '40-'45 op een opmerkelijke wijze geleefd volgens de joodse traditie, dat het leven op zich ongelofelijk waardevol is. *Ze heeft nooit willen capituleren voor de gedachte, dat je als individu niet tegen de machten van de tijd opgewassen zou zijn.* Ze heeft bijv. geweigerd de rugzak te pakken, die bijna alle Joden klaar hadden staan voor het geval van de razzia, die je zou weghalen en deporteren. Iedereen heeft haar daar gek voor verklaard en ook onverantwoordelijk en onrealistisch, want het gebeurde immers toch op een gegeven ogenblik, zei men en dan had zij geen warme kleren en dekens bij zich voor haar kinderen. Maar zij zei: „Op het moment dat ik die rugzak klaarzet, ben ik al gecapituleerd om mee te gaan. Maar ik zal nooit meegaan!" Dat heeft ze ook inderdaad volbracht. Want toen mijn vader niet thuis was, is ze op een dag overvallen door negen man van de Wehrmacht en samen met mijn twee zusjes gesommeerd om mee te gaan. Ze zei: „Dat gaat niet, want mijn kind is ziek". „Dan wikkelt U het maar in een deken". Ze heeft gezegd: „Nee dat doe ik niet, ik ga niet mee". Daarop zeiden ze: „We tellen tot drie en als U dan niet meegaat, kunt U ter plekke doodgeschoten worden". Toen heeft ze geantwoord: „Ik kan wel merken, dat U geen kinderen hebt". De man, die de leiding had, heeft toen zijn pistool laten vallen van de schrik. Hij zei: „Ich habe drei Kinder". Hij begon te vloeken en zei tegen de mensen: „Abmarchiert, lass das verdammte Judenweib zu Hause bleiben".

Achteraf heeft mijn moeder gezegd: „ALS IK DIE RUGZAK IN DE KAST HAD GEHAD, WAS IK MEEGEGAAN".

Vandaar die opdracht. Ze heeft in haar leven beklemtoond, *dat het individu nooit mag zeggen: ik kan niet tegen een collectiviteit op, ik kan niet tegen de machten van de tijd op, ik kan niet tegen het systeem op*".

Het bovenstaande las ik in „aksent" van november '80 en ik legde het weg om het u te zijner tijd te laten lezen.

Als ik „te zijner tijd" schrijf heb ik steeds de neiging om de kleine z in een Z te veranderen, daarmee doelende op het feit dat alle tijd, ook de uwe en de mijne, Gods tijd is, die de Eeuwige ons hier laat zijn.

Waarom ik het toen terzijde legde? Omdat het besluit niet te wijken voor welke bedreiging van welke kant ook komend, niet een plotselinge gedachte was maar zeer diep geworteld in de joodse traditie.

Toen de Joden, ook in dit land, werden samengedreven om ergens in het Oosten te worden afgemaakt als waardeloze dieren, zei de moeder van Lea Dasberg: „Op het moment dat ik die rugzak klaarzet, ben ik al gecapituleerd om mee te gaan. Maar ik zal nooit meegaan!"

Standvastig is gebleven haar hart in tegenspoed.

Ze liet zich niet meesleuren door de wilde stroom van angst die zovelen wegspoelde.

Ik weet niet precies waar het anker van deze vrouw lag - haar dochter spreekt over de joodse traditie -, voor ons is die traditie het ten allen tijde luisteren naar de Stem in het gebeuren.

Voor dit volk was het in de morgenstond, gaande door de hete middagzon, door steeds donkerder wordende avond tot de nacht daalde; altijd aarzelend, niet wankelend. Het bleef wachten op de Eeuwige. Op de Stem.

U las het bovenstaande verhaal. Eén zo menselijk verhaal. Over een moeder én een vader. Met op de achtergrond zes kinderen. Drie van haar, drie van hem, de soldaat. Zo vér weg en zó dichtbij is Hij als Stem van het verleden, opklinkend in dat heden. De Heer doorbrak het systeem en negen man van de Wehrmacht moeten Iemand in de verte gehoord en gezien hebben.

We lezen nergens waar Henoch of wanneer hij God ontmoette, maar op zekere dag wandelde hij met Hem.

Hoeveel lichter moet het ons zijn dat ook te doen nu de Eeuwige onze tijd in Jezus is binnengegaan. Opdat we niet moedeloos zouden worden en de koffers maar pakken.

We doen niet aan retraite zoals r.k. gelovigen dat veel deden en misschien weer zullen doen. Zoals nu ook protestanten op diverse verzamelplaatsen bij elkaar komen om „bij te tanken". Beter dan dat massale is wellicht de volgende weg, die een man ging die tegen de machten van zijn dagen opstond en daarom met de dood bedreigd werd:

„... Het was alsof tegelijkertijd al mijn angsten op me aanvielen; ik kon er niet meer tegenop. Ik gleed uit mijn bed en begon heen en weer te lopen door de kamer.

GELIJKE BEHANDELING

Het voorontwerp van een wet gelijke behandeling heeft de laatste weken aanleiding gegeven tot hevige discussies en protesten.

Zoals dat vaak gaat wanneer emoties in het spel zijn, munten de meeste redeneringen van voor- en tegenstanders niet altijd uit door helderheid en evenwichtigheid. Toch is het goed om bij een belangrijke kwestie als deze het hoofd koel te houden en de argumenten zuiver. Dat is temeer van belang omdat het niet alleen gaat om de gelijke behandeling van alle leden van onze samenleving en ook niet alleen om respectering van bezwaren die voortkomen uit diepgewortelde geloofsovertuigingen maar ook om de geloofwaardigheid van het evangelie van Christus in een geseculariseerde samenleving.

Voorontwerp

De problemen die door het voorontwerp van wet gelijke behandeling worden opgeworpen zijn niet gering en er zit maatschappelijk gezien heel wat aan vast, meer misschien dan de opstellers hebben vermoed. Het is dan ook een goede zaak dat de voormalige staatssecretaris van CRM de voorkeur heeft gegeven aan een voorontwerp boven een wetsontwerp. Een voorontwerp wordt met toelichting gepubliceerd om discussie en reactie uit te lokken bij alle betrokkenen en geïnteresseerden.

Dat is in dit geval dan ook gebeurd en het laatste woord is nog niet gezegd of geschreven. Waarschijnlijk zal het na 1 februari wel weer wat rustiger worden maar voorbij is de discussie niet.

Er is hier immers meer aan de hand dan bestrijding van discriminatie en handhaving van christelijke normen. Als ik het goed zie zijn hier de volgende dingen te onderscheiden. In de eerste plaats gaat het om de vraag van *samenleving en levensbeschouwing*. Vervolgens om de plaats van de *christelijke gemeente in een geseculariseerde wereld*. In de derde plaats gaat het om het verband tussen *christelijk geloof en christelijke normen en waarden*.

Dwars door de meeste van deze vragen heen loopt de vraag die mij eerlijk gezegd het meest bezighoudt: welke gevolgen zullen al deze discussies en debatten hebben voor de *geloofwaardigheid van het evangelie van Christus*. Een vraag die in 't bijzonder klemt bij het begin van het jaar van de evangelisatie 1982.

Wetsontwerp

Eerst een paar opmerkingen over het wetsontwerp zelf. Eerlijk gezegd vind ik het geen sterk ontwerp. Ik heb de indruk dat de meeste aandacht van de ontwerpers is gaan zitten in hoofdstuk II waarin de bevoegdheden en de werkzaamheden worden geregeld van de Commissie (met hoofdletter) die moet onderzoeken of een „gedraging" niet in strijd is met de wet en die van zo'n onderzoek advies uitbrengt. Vijftig van de 88 wetsartikelen zijn daaraan gewijd. Mij lijkt deze commissie een tamelijk overbodige instelling. Het zal toch uiteindelijk de rechter moeten zijn die beslist of de wet al dan niet is overtreden. De rechter kan de commissie om advies vragen maar ik verwacht niet dat de rechterlijke macht daar veel behoefte aan zal hebben, want zij beschikt over eigen mogelijkheden om tot een oodeel te komen.

Een tweede opmerking heeft te maken met het feit dat de wet gelijke behandeling in het maatschappelijk verkeer zou moeten afdwingen. Afdwingen is een naar woord maar geeft toch wel aan waar het om gaat. Er zullen ongetwijfeld veel mensen zijn die met wat deze wet wil geen moeite hebben. Voor hen is hij dus niet nodig. Er zijn echter kennelijk ook mensen, waarschijnlijk minder in aantal, die er wel moeite mee hebben. Voor hen is de wet dan kennelijk gemaakt en dus is afdwingen wel degelijk het goede woord. Nu zijn er in Nederland nog altijd veel voorstanders van de opvatting dat de overheid de geboden Gods moet opvolgen. Dat hangt samen met de gedachte dat de samenleving een theocratie behoort te zijn en de vaak heimelijke overtuiging dat ons land een christelijk land is. Toch is het een zomin als het ander juist. Wij zijn niet het volk Israël waarmee de Here God een verbond heeft gesloten en dat onder het beslag van Zijn geboden leeft. Wij zijn een heidens volk waarin christenen wonen. Er is een tijd geweest dat de samenleving in haar gedrag tamelijk christelijk was maar die tijd is voorbij. De overheid is nooit christelijker dan de samenleving. Het is ongetwijfeld in overeenstemming met het gevoelen van de meerderheid van onze nederlandse samenleving dat gelijke behandeling wordt geëist voor vrouwen, homofielen en ongehuwd samenwonenden in vergelijking met mannen, heterofielen en gehuwden. Het lijkt mij alleen een moeilijke zaak wanneer dit door middel van een wet moet worden afgedwongen. Naar mijn mening kan dit afdwingen alleen maar leiden tot onverkwikkelijke verhoudingen binnen de werksfeer of instelling waar dat afdwingen plaatsvindt. Minister De Ruiter is van mening dat de wet vooral mentaliteitsbeïnvloedend zou gaan werken maar hij kan er op rekenen dat dat zeker niet het geval zal zijn waar de wet op principiële tegenstand stuit. De kans dat de wet niet zal kunnen worden gehandhaafd zou wel eens groot kunnen zijn. Een wet die niet kan worden gehandhaafd is een slechte wet. Daarvan zijn er in onze samenleving voldoende voorbeelden.

Godsdienstige aard

Mijn derde opmerking betreft het artikel waarin wordt geregeld op welke instellingen en organisaties de wet niet van toepassing zal zijn. Dat zijn in de eerste plaats voorzieningen en activiteiten van godsdienstige of levensbeschouwelijke aard; vervolgens besloten gezelligheidsverenigingen terwijl tenslotte onderscheid (tussen mannen en vrouwen etc.) geoorloofd zal zijn bij belangenbehartiging op ideële gronden wanneer tenminste die belangenbehartiging zo'n onderscheid rechtvaardigt. Dat laatste is een vrij duistere aanduiding (ik heb het nog een beetje

---

Op het laatst ging ik naar de keuken en warmde een pot koffie. Ik was bereid me over te geven. Ik trachtte uit te denken hoe ik van het toneel zou kunnen verdwijnen zonder een lafaard te lijken. In deze toestand, uitgeput, zonder enige moed, besloot ik God mijn probleem voor te leggen. Mijn hoofd in mijn handen, boog ik me over de keukentafel en bad hardop. De woorden die ik toen in het holst van de nacht aan God heb gezegd, staan mij nog helder in de herinnering. „Ik heb stelling genomen in een zaak die naar mijn vaste overtuiging gerechtvaardigd is. Maar nu ben ik bang. De mensen zoeken in mij een leidsman en als ik voor hen sta, zonder kracht en moed, zullen ook zij gaan wankelen. Ik ben aan het eind van mijn krachten. Ik heb niets meer over. Ik ben op het punt gekomen dat ik er niet meer alleen tegenop kan!"

Op dat ogenblik ervoer ik de tegenwoordigheid van de Allerhoogste zoals ik Hem nog nooit had ervaren. Het was alsof ik een stem in mij rustig hoorde verzekeren: ‚Sta pal voor de gerechtigheid, sta pal voor de waarheid en God zal voor eeuwig met je zijn".

Op 4 april '68 werd deze man vermoord, maar zijn ogen hadden de heerlijkheid van God gezien. Na zijn wereldwijd verbreide droom werd hij weggenomen: M. L. King.

Het wordt niet meer gezongen, maar sommigen van u herinneren zich wel:

> Met al hun schone woorden, met al
> hun stout geschreeuw,
> zij zullen ons niet hebben, de goden
> dezer eeuw,
> tenzij het woord des Zwijgers moedwillig werd verzaakt:
> 'k Heb met de Heer der Heren een
> vast verbond gemaakt.

Huizinga

vereenvoudigd) maar uit de toelichting blijkt dat de samenstellers denken aan bijv. vrouwenorganisaties of homofielen-verenigingen. Ik laat dit verder rusten. Wat anders ligt het met de besloten gezelligheidsverenigingen waar, zegt de toelichting, „onder het genot van een drankje over koetjes en kalfjes wordt gepraat". Naar zulke verenigingen is nog steeds vraag en zij mogen discrimineren als ze dat willen. Waarom zij wel? Op die vraag komt geen antwoord.

Dan blijven dus de „voorzieningen en activiteiten van godsdienstige aard". We moeten dat ruim nemen, aldus de toelichting: TM, Vrijmetselarij en Baghwan vallen er ook onder. Daar zal niemand in onze plurale samenleving veel tegen in kunnen brengen. De overheid discrimineert niet. Maar hoe ver mag die „godsdienstige aard" gaan? Niet erg ver, blijkt uit de toelichting. Instellingen van maatschappelijke dienstverlening in de welzijns- of gezondheidszorg of het onderwijs vertonen „met het belijden geen of slechts een verwijderd verband". Deze uitspraak geeft blijk van een tweeledige miskenning van wat een levensbeschouwelijke grondslag betekent en brengt mij tot de conclusie dat dit een slecht wetsontwerp is.

Miskenning

Ons land is rijk aan christelijke organisaties en instellingen. Dat is mede een gevolg van de schoolstrijd maar hangt ook samen met de hiertelande beleden godsdienst, met name de protestantse. Deze organisaties zijn geboren uit de overtuiging dat het christelijk geloof niet alleen kerkelijk en innerlijk maar ook in de samenleving gestalte moet krijgen. Was die godsdienst overwegend luthers geweest dan had het er wellicht anders uit gezien. De geschiedenis van ons land is de laatste eeuw hierdoor bepaald en getekend. Niet alle christelijke activiteiten hebben de stormen van de 20ste eeuw overleefd en er was ongetwijfeld ook wel wat doodgegaan hout bij. Dat doet nu minder ter zake. Waar het op aankomt is dat de christelijke organisaties voortgekomen zijn uit de vaste overtuiging dat het geloof in Jezus Christus ook moet doorwerken in de samenleving, omdat Jezus Christus alles met de samenleving van doen heeft.

Wanneer nu gesteld wordt dat deze georganiseerde en geïnstitutionaliseerde activiteiten in de samenleving eigenlijk niets of maar heel weinig met het christelijk geloof te maken hebben dan is dat ten eerste niet juist en in de tweede plaats geen zaak waarover de overheid een oordeel moet vellen.

Maar misschien heeft men bij 't schrijven van deze wet heimelijk een ander criterium gehanteerd en is men er van uitgegaan dat wie gemeenschapsgeld aanvaardt voor maatschappelijke activiteiten op levensbeschouwelijke grondslag, zich nu wel niet meer op die grondslag zal beroepen. Van verschillende kant, o.a. het Humanistisch Verbond, is dit meer of minder onverholen naar voren gebracht en niet tegengesproken. Maar ook deze gedachte is in strijd met de hier gegroeide en diep gewortelde traditie dat de overheid de godsdienstige en levensbeschouwelijke grondslag respecteert. De memorie van toelichting op het voorontwerp wekt de indruk dat de overheid dit niet langer doet. De grondslag mag blijven staan maar er mogen geen consequenties aan worden verbonden.

Ontkenning

Nu zal men mij tegenwerpen dat dit natuurlijk zo niet bedoeld is: de levensbeschouwelijke grondslag mag wel consequenties hebben maar niet de consequenties die deze wet verbiedt omdat de samenleving in meerderheid dat niet wil. Dat is niet anders dan een koekje van hetzelfde deel. Want nu wordt ontkend dat een levensbeschouwelijke grondslag consequenties kan hebben die tegen de gevoelens van de samenleving ingaan.

Hier is zorgvuldigheid geboden om geen misverstand te wekken. De consequenties die van bepaalde zijde aan de christelijke grondslag worden verbonden ten aanzien van de verhouding man/vrouw, de homofilie en het ongehuwd samenwonen, deel ik niet en daarom heb ik met de strekking van de wet persoonlijk eigenlijk geen moeite. Ik heb zelfs grote bezwaren tegen de wijze waarop af en toe over homofiele medemensen is gesproken en geschreven. Ik heb als evangelisch theoloog ook ernstige bezwaren tegen de manier waarop eigen standpunten voor absolute bijbelse normen zijn uitgegeven. Maar dit neemt niet weg dat ik het onverdraaglijk vind dat de samenleving en de overheid ontkennen dat een levensbeschouwing überhaupt consequenties met betrekking tot huwelijk en sexualiteit kan hebben die doorwerken in het beleid van instellingen op de grondslag van die levensbeschouwing.

Om al deze redenen vind ik dit voorontwerp een misser.

Dit geconstateerd hebbend gaan wij niet over tot de orde van de dag want wij hebben het alleen nog maar gehad over samenleving en levensbeschouwing. De volgende stap is dat wij de hand in eigen boezem steken. Daarover in een volgend artikel.

J. Reiling

BOEKBESPREKING

Colin Winter: Een tijd om te breken. Uitg. Ten Have, Baarn. Pap. 152 pag. *f* 16,50.

Heel dit boek is een hartstochtelijk pleidooi voor de vorming van een kerk, die zich één weet met de armen, de uitgebuiten, de onderdrukten. Winter verwijt de kerk - en hij heeft met name het oog op zijn eigen, Anglicaanse kerk, maar betrekt daarin evenzeer de roomskatholieke en de andere grote, reformatorische getinte kerken - dat zij gemene zaak maakt met de rijken, de uitbuiters, de onderdrukkers.

Het feit dat Jezus gekomen is om aan armen het evangelie te prediken, om het aangename jaar des Heren uit te bazuinen, Lucas 4 : 18, 19. is voor hem grondleggend geworden voor zijn denken, spreken en handelen.

Zijn betrokkenheid bij de vrijheidsstrijd van de oorspronkelijke - zwarte - bevolking van Namibië, heeft hem een verbanning opgeleverd. Zijn deportatie destijds baarde veel opzien.

Winter - vorige herfst plotseling overleden - wil een proces op gang brengen waarin de kerk naar sociale gerechtigheid streeft ten gunste van de verschoppelingen der wereld. Daartoe moet zij breken met haar verleden, haar tradities. Zij moet de banden verbreken met allen die haar schijnbaar helpen kerk te zijn, maar die haar in feite verhinderen de gestalte van Hem te laten zien, die arm was, geen rijkdom begeerde, en voor en met de armen leefde.

Of men zijn mening deelt of niet, het doet weldadig aan te luisteren naar een man, die geen ander begeren heeft dan in de kracht van de Geest Gods te leven naar de boodschap van Jezus.

Het is schokkend de feitenrelazen te lezen betreffende onderdrukking en armoede, foltering en deportatie, apartheid en rassenwaan.

Wie bedenkt dat alle mensen schepselen Gods zijn, wordt het benauwd te moede als hij (opnieuw) geconfronteerd wordt met het afschuwelijke gemak, waarmee machthebbers - groten en kleinen - hun medemensen als pionnen op hun schaakbord hanteren.

Wie heimwee heeft naar een kerk die er voor de armen is, lezen dit boek.

Ploeger

ZEER BELANGRIJK

Aan de abonnees van dit weekblad.

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Sneek, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1982 vast te stellen op *f* 38,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1982 zal aan de abonnees een accept-girokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1982 *f* 50,—.

Administratie De Christen

Van de buitenkant bekeken Of toch van binnen?

Ik zal de zetter er opmerkzaam moeten maken dat hij deze keer niet het gewone kopje gebruikt, maar dit opschrift neemt, waarin van buiten- of binnenkant gesproken wordt.

Overigens wil ik u wel zeggen dat je dank zij de buitenkant heel wat van de binnenkant kunt ontdekken. Dat wil zeggen: tot op zekere diepte. Een bewijs, zij het zwak. Ik had een man een paar keren gezien en gehoord en maakte zo mijn voorstellingen.

Onlangs betrad ik zijn woning en toen ik binnen was wist ik dat ik er geen mijlen naast zat. In mijzelf zei ik: kitsch! U weet: net echt, maar 't is het niet. Dan krijgt het wat blufferigs over zich. Je kijkt er aardig door heen. Och, bijna ieder mens leurt met zijn eigen visitekaartje.

Nu wilde ik deze keer zo opgewekt beginnen en meteen zit ik weer in de doolhof, die mens genoemd wordt. Dat dankt u aan uw weekblad van 15 januari jl., waarin br Jannes Reiling vertelt over de mannen die tijdens de honderd jaar van het bestaan van DC getracht hebben de lezers en lezeressen iets te geven wat hun leven zou kunnen verrijken. Hoe snel is een eeuw voorbij. Hoofden, harten en handen die toen dachten en schreven rusten van hun werken.

In de rij der genoemden valt ook mijn naam, nog levende, en met instemming las ik de typering van de man achter die naam. Zo, zei ik tegen mezelf, ziet je broeder R. je dus. Hoor je het ook eens van een ander. Hij heeft zich in de loop der jaren een beeld gevormd en wat hij van je denkt staat nu open en bloot in dit blad. U vindt dat ik daarop maar niet moest terugkomen. Het is ook vreemd. 't Is natuurlijk maar een topje van de ijsberg - overigens geen warme vergelijking want wie wil graag een ijsberg *zijn - goed, het is slechts een tuiltje uit* mijn tuin geplukt. In die tuin is meer: een forse kaktus, een blad kruidje-roer-me-niet en, geheel overschaduwd door het lover, een lelietje van dalen. Enzovoort.

Br Reiling heeft gelijk: het is moeilijk mij vast te pinnen op een onderdeel want ik handel niet in specialiteiten. Alles wat zich afspeelt op de planken - ik bedoel het echte leven - is zo boeiend, schoon en verschrikkelijk, dat alles en allen mij intereseren en mij geen tijd gunnen me te bepalen bij een deel van het gebeuren.

Dat kan inderdaad leiden tot oppervlakkigheid. Soms heb ik het gevoel dat ik meer met mijn hart denk dan met m'n hoofd, al laat ik dat hoofd niet helemaal links liggen.

De zaak zit zo: ik heb ontdekt dat men de wezenlijke zaken van het leven nooit tot op de bodem kan doorvorsen. Nog altijd heb ik niet de diepten van God doorgrond en indien ik iets over de Eeuwige denk of zeg is dat in mezelf onder voorbehoud.

En wat ik ook probeer over grote vragen van de samenleving in de gemeente of wereld te doorzien, steeds blijft daar nog het weten dat je niet alles weet en dat je daarom uiterst voorzichtig moet zijn. Wie weet wat onder de oppervlakte aan gevoelens en gedachten wroet? Zodat ik bijna het begin moet herroepen en zou moeten zeggen: wat steekt onder of achter die kitsch? Een roep om erkenning, waardering! Is kitsch een zo graag willen zijn wat men in wezen niet is en heeft? En dat daarom maar een greep in de wereld van de schijn wordt gedaan? Hoe voorzichtig moet men zijn met het leven, van zichzelf en van anderen. Wat zie je van de huizen? Meestal alleen de voorgevels.

Br Reiling meent dat ik boeiend schrijf. Indien al dat woord past, dan zal dat alleen toe te schrijven zijn aan wat ik boven al betoogde: het leven is boeiend. Naar welke kant je kijkt, naar boven of beneden, naar links of naar rechts, alles en ieder is aan het woord, stelt vragen, vraagt aandacht en daagt het denken uit om naar de essentie van het dáár zijn en zó zijn te zoeken. Al wat leeft is een gave Gods en wie zou die gaven niet willen onderkennen? Het is hier beneden één grote ontdekkingsreis, een wandeling door het park dat God heeft aangelegd en ons soms doet belanden in een doolhof. Ik heb dat ooit in jonge jaren meegemaakt, dat belanden in een doolhof, en nog speur ik de angst van toen er nooit meer uit te komen.

Br Reiling gebruikt ook het woord geestig. Het is de vrije en tot op zekere hoogte bevrijde geest, die met woorden speelt en al spelend de andere wil leren. Niet alle bijbels worden in een zwarte band verkocht. Witte zijn er ook, al zijn ze bij veelvuldig gebruik niet praktisch. U kent de uitdrukking: huppelen van zielevreugd, kapriolen als het ware, en opent die mens op dat ogenblik zijn mond, dan zal dat mogelijk voor sommigen geestig klinken, de spreker of schrijver steekt op dat moment vol ernst.

Blijde ernst.

Deze keer was het vooral over mijzelf. Wie doet dat nou?

Huizinga

ZUID EN WEST NEDERLAND

Op de najaarsconferentie van 7 november 1981 was veel belangstelling voor het onderwerp „Samenwonen" hetwelk ds M. Cohen behandelde.

Het was heel goed om over dit niet eenvoudige onderwerp met elkaar van gedachten te wisselen.

Op zaterdag 13 maart hopen we elkaar te ontmoeten in het hernieuwde kerkgebouw „Silo". De gemeente Utrecht-Centrum wil als gastvrouw optreden en zij zal ons hartelijk verwelkomen, aldus haar schrijven. Noteer die datum vast!

Wij hopen u spoedig de agenda en het onderwerp door te geven.

Het zal zo ongeveer weer van 10.30 uur (koffiedrinken) tot 14.00 uur duren.

Tot ziens D.V. in Utrecht-Silo.

J. Tessers, secr.

GRONINGER BOND

Op 30 januari a.s. zal wederom een studiemiddag worden belegd, waarvoor als onderwerp dient: gesprekken met zoekenden. Evenals voorgaande middagen zal ook deze bijeenkomst gehouden worden in het gebouw van de gemeente Hoogezand aan de Beukemastraat 26; de aanvang is om 14.00 uur.

Deze middag is van veel belang voor kerkeraadsleden en leden van evangelisatiewerkgroepen.

Echter, geïntereseerde leden en vrienden van onze gemeenten zijn evenzeer welkom.

VALTHERMOND

Br. H. Rengers, Exloërweg 19, 7872 RL Valthe, tel. 05919-2992, zorgt er voor dat de gemeente sprekers krijgt.

Voor toegezegde spreekbeurten neme men dus met hem contact op.

BAPTISTEN KERK IN EINDHOVEN BESCHADIGD

In de nacht van woensdag op donderdag (20/21 januari) hebben onbekenden een 20-tal ramen ingegooid. Vermoed wordt dat deze vernieling samenhangt met een in de pers breed aangekondigde (en niet altijd even sympathiek) voorlichtingsavond over het voorontwerp gelijke behandeling, die - buiten verantwoordelijkheid van de baptistengemeente - donderdag 21 januari in de baptistenkerk zou worden gehouden. Deze bijeenkomst is afgelast.

's Avonds waren echter een 125 demonstranten bij de kerk te vinden, die overigens geen schade hebben aangericht. De politie was ter plekke aanwezig, die onheil kon voorkomen.

Vrijdagavond 22 januari kon een trouwdienst ongestoord doorgang vinden.

P.

Gemeente en evangelisatie in 1982

De Evangelische Alliantie heeft 1982 uitgeroepen tot evangelisatorisch jaar. Een jaar waarin de kerken gestimuleerd worden om de blijde boodschap aan de man te brengen. Het Instituut voor Evangelisatie te Driebergen speelt in die visie mee en heeft een plan ontwikkeld, dat in een aantal plaatsen in interkerkelijke samenwerking uitgevoerd gaat worden, onder de benaming Projekt '82.
Een aantal van onze gemeenten zullen op deze plannen inhaken. Andere gemeenten hebben hun eigen opzet voor evangelisatie, of misschien helemaal geen planmatige opzet. Het evangelisatiewerk gebeurt volgens de traditionele methoden, die al jaren gebruikelijk zijn.
Daar is niets op tegen, als ze maar werken. En dat is wel eens de vraag. Het is helemaal niet afkeurenswaardig als een raad of evangelisatiekommissie eens nuchter de balans opmaakt van het aantal mensen, dat met een methode bereikt wordt, en de respons die er op komt.

Natuurlijk mag in een evangelisatiedienst verwacht worden dat de gemeente zèlf er in elk geval is, want die is gastvrouw. Helaas gebeurt het nog maar al te vaak dat de opkomst van de eigen mensen maar mager is. En welke indruk moet dat maken op de mens, die dan gelukkig gereageerd heeft op de advertentie of de folder, en die eens gaat kijken wat hem in die samenkomst geboden wordt? Welke indruk krijgt hij van een halfvolle zaal of kerk? Wat denkt hij over die gemeente, die zo'n avond op touw zet?
Maar àls dan op zo'n avond het gebouw behoorlijk gevuld is, en het blijkt dat het dan voor vijfennegentig procent „eigen mensen" zijn, is dan het doel van de evangelisatiedienst bereikt? Moet je dan zoeken naar andere methoden om de mensen uit te nodigen, of om het aantrekkelijker te maken voor buitenstaanders? Kerken hebben nog steeds hoge drempels, zelfs al zijn ze aangepast aan de eisen voor gehandicapten...
Hoe denkt het gewone gemeentelid over evangelisatie? Het zou erg goed zijn als we daar eens een duidelijk zicht op hadden.

Als we een enquête zouden houden, zouden we zeker van zeventig procent van de gemeenteleden horen dat ze vóór evangelisatie zijn. Evangeliseren moet. Maar hoe vult men dit verder persoonlijk in? Hoe is de betrokkenheid van de gemeente bij wat de evangelisatiewerkgroep of de raad aan akties ontketent?
Dan komt, naar ik vrees, het verschil aan de dag tussen het invullen van een formulier, en de bereidheid tot inzet. Uit evangelisatiekommissies komt nog wel eens de klacht, dat men het gevoel heeft dat de gemeente er niet zo achter staat en het wat langs zich heen laat gaan. De motivatie lijkt wat te ontbreken.
Er zijn wellicht wat dingen te noemen, die een rol zouden kunnen spelen. De mens wordt meer individualistisch, gaat meer op zichzelf leven en maakt het zich gezellig in zijn eigen huis. Heeft dus minder de neiging om er bijvoorbeeld 's avonds nog eens uit te gaan voor een bijzondere dienst. De avonddiensten zijn immers al grotendeels verdwenen uit onze gemeenten. Onze evangelisatiekommissies doen hun uiterste best om de evangelisatiediensten op te luisteren met zo goed mogelijke muziekgroepen, aantrekkelijk voor jong en oud. (Zelfs dat is al een moeilijkheid, want het volume waar de jeugd zich lekker in vindt, pijnigt soms de trommelvliezen van de ouderen, zelfs al is hun gehoor al wat achteruit gegaan).
Toch denk ik dat we de oorzaak voor het grotendeels ontbreken van de motivatie bij de gemeente dieper moeten zoeken dan alleen de gehechtheid aan huiselijke gezelligheid of vrije tijd, of de afweging of spreker en medewerking wel aantrekkelijk genoeg zijn. Het heeft, dunkt me, te maken met twee dingen: de beleving van je geloof en het roepingsbesef.
Israël werd met elke paasviering herinnerd aan de wonderbare uittocht uit Egypte, waarin de Here God had getoond dat Hij boven alle bestaande machten stond, en de Almachtige was. Die viering had de bedoeling, dat de mensen die macht van God ook zouden erkennen en beleven in het leven van elke dag. Maar zo'n feest kan ook verstarren tot een traditie, een gebeurtenis uit het grijze verleden wordt herdacht, maar heeft weinig meer te betekenen voor vandaag. Zo kan het gaan met zulke vieringen.

Onze gemeenteleden vieren elke zondag van de maand hun uittocht, in het avondmaal. Het sterven van Jezus Christus aan het kruis is immers de daad van God, die ons bevrijd heeft uit de slavernij en de druk van de zonde, en ons in de vrijheid gesteld heeft om God te kunnen dienen. Wat beleef je van die bevrijding in je dagelijkse leven? Zien we het verzoenend sterven van de Here Jezus alles als de daad waarmee onze schuld bij God is doorgehaald, zodat wij gerust en blij de hemel tegemoet reizen, of is het ook het begin geweest van een nieuwe manier van leven in de toewijding aan God? Beleven we dat we niet alleen in onze doop met Christus gestorven en begraven zijn, en daarmee niet meer ontvankelijk voor de beschuldigingen, maar dat we ook met Hem zijn opgewekt om op de nieuwe levensweg te wandelen?

Als we dat laatste beleven, de nieuwe levensweg met de Heer, dan zal er steeds wel stof zijn om te praten. Over strijd, ja, maar ook over overwinningen in zijn kracht en genade. Over bemoediging en troost. Genoeg te beleven om te getuigen en anderen deelgenoot te maken van je vreugde over het leven met de Heer.
Maar je beleeft dat alleen als je ook een levende omgang hebt met Hem. Als zijn woorden daden worden, omdat je er uit leeft. En als je je biddend voor Hem openstelt.
De beleving van je geloof kun je niet binnen je muren houden.
En dan roepingsbesef. Misschien staan we er nog te weinig bij stil, dat we als gelovigen lid zijn van de gemeente, het lichaam van Christus. Door dat lichaam is de Heer niet alleen op aarde vertegenwoordigd, maar door dat lichaam werkt Hij in deze wereld. We mogen gerust zeggen: De Heer moet het doen, maar de Heer doet het wèl door ons heen!
Wij hebben geen rust, want de boodschap van zijn heil moet doorgegeven worden. Tot aan de einden der aarde. En onze aarde is rond, er zit eigenlijk geen eind aan.
Dat betekent dus dat zijn boodschap ook vlakbij gebracht moet worden, en dat we er niet mee klaar zijn met de U.Z.C. eens te bedenken met een extra gift, want vlakbij wonen ook „heidenen"; mensen die geen weet hebben van de zaligheid, die Jezus brengt.
Moet dan iedereen de straat op, en vanaf een kistje achter de microfoon de menigte toespreken? Of moet iedereen dan maar huis aan huis aanbellen om te proberen een gesprek te krijgen?
Vooropgesteld: In de kracht van de Heer kunnen we meer dan we zelf vermoed hadden.
Maar goede voorbereiding is altijd nodig. De Here Jezus stuurde zijn discipelen niet de eerste de beste dag de straat op; Hij had ze eerst wel onderwijs gegeven. Maar verder zal het ook niet ieders roeping zijn om sprekend het evangelie te verkondigen. God geeft verschillende gaven en verschillende taken in de gemeente. Hij geeft evangelisten, maar ook andere krachten. Er zijn mensen, die niet zoveel kunnen uitleggen met hun mond, maar wel met hun handen...
Waar het om gaat, is dat we het besef hebben als gemeente geroepen te zijn om de „grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht". Als we geroepen zijn tot het heil, zijn we ook geroepen tot de dienst. Dat kun je niet van elkaar scheiden.
Dit alles kan ons nog weer het gevoel geven van „moeten", en we moeten al zo veel, zegt men. Nu, zodra dat „moeten" om de hoek komt, zit er toch iets fout. Want dan zullen we ons moeten afvragen, of onze liefde tot de Heer en zijn werk nog wel leeft.
Want waar de liefde brandt, daar gebeurt wat. Met blijdschap, en spontaan.
Of onze gemeenten nu inhaken op de aktie van de Evangelische Alliantie en Projekt '82 of niet, we wensen u graag een aktief en gezegend evangelisatie-jaar toe! En u weet, we hebben een evangelist in algemene dienst, die u graag raad geeft.

H. G. de Winkel

uit het Uniebureau

Wet Gelijke Behandeling

Zoals wij in het nummer van 8 januari meedeelden, is onder verantwoordelijkheid van de vorige regering een *voorontwerp van een Wet Gelijke Behandeling* tot stand gekomen en in de publiciteit gebracht .Volgens de Voorlichtingsdienst van het Ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk beoogt het ontwerp, „ongerechtvaardgd onderscheid tussen mensen op grond van geslacht, homofilie dan wel huwelijkse staat of gezinsverantwoordelijkheid tegen te gaan in het sociaal en economisch verkeer tussen burgers onderling en tussen burgers en overheid".

Hier is dus (nog) niet sprake van een wetsontwerp"., maar van een vóórontwerp van wet. De Commissie der Unie heeft, gebruikmakend van de gelegenheid om daarover haar mening kenbaar te maken, zich op 18 januari in een schrijven gewend tot de *Directie Coördinatie Emancipatiebeleid,* waarvan de tekst luidt:

Geachte Directie,

De Commissie der Unie van Baptistengemeenten in Nederland richt zich hiermee tot u inzake het voorontwerp van een Wet Gelijke Behandeling, en zou in reaktie daarop het volgende onder uw aandacht willen brengen.

Hoewel de Unie als kerkgenootschap niet valt onder de werking van het voorgenomen wetsontwerp, menen wij toch ernstig bezwaar te moeten aantekenen tegen het feit, dat deze wet bedoeld is ook te gelden voor organisaties en instellingen, die weliswaar niet zelf een kerkgenootschap zijn, maar die in hun grondslag en/of uitgangspunt nauw verwant zijn met het belijden van één of meer kerken.

In de Memorie van Toelichting wordt ten aanzien van deze organisaties en instellingen gesteld, dat hun aktiviteiten en voorzieningen „met het belijden geen of slechts een verwijderd verband vertonen" (blz. 70). Hiermee wordt een oordeel uitgesproken over de betekenis en de draagwijdte van de levensbeschouwelijke of godsdienstige grondslag van de desbetreffende organisaties en instellingen.

Naar onze mening komt het de overheid niet toe, hierover een oordeel te hebben en aan dat oordeel wettelijke gevolgen te verbinden. Wij kunnen hierin niet anders zien dan een beknotting van de vrijheid om op levensbeschouwelijke of godsdienstige grondslag institutioneel samen te werken op gebieden, waarvoor deze grondslag relevant is.
Zulk een beknotting zou bovendien in flagrante strijd zijn met een lange, diepgewortelde en zegenrijke traditie in ons land.

De Commissie der Unie van Baptistengemeenten in Nederland.

Internationale kontakten

De Unie mag dan in Nederland tot de kleine(re) kerkgenootschappen worden gerekend, door haar lidmaatschap van de Baptisten Wereld Alliantie, de Europese Baptisten Federatie en de Europese Baptisten Zending maakt zij deel uit van een wereldwijde broederschap. Van tijd tot tijd verschijnen daarover berichten in ons weekblad, al moet de redaktie zich beperken.

Wie geregeld en uitvoerig(er) geïnformeerd wil worden, neme een abonnement op *The Baptist World,* maandelijkse uitgave van de Baptisten Wereld Alliantie. Men kan zich daartoe ook opgeven bij het Uniebureau. In het kwartaalblad *Gemeente en Zending,* dat door de Unie Zendings Commissie wordt uitgegeven, staan eveneens lezenswaardige berichten. Eén dezer dagen verschijnt het eerste nummer van de nieuwe jaargang.

Met de *Europese Baptisten Federatie* - en door haar met de andere Unies in ons werelddeel - worden ook goede kontakten onderhouden. In haar vergadering op 9 december gaf de Commissie der Unie goedkeuring aan het Nederlandse aandeel in de EBF-begroting voor 1982, dat neerkomt op een bedrag van DM 1.580 (iets meer dan *f* 1.700,—). Het Seminrium in Rüschlikon, dat in 1949 werd gesticht, dient voor tal van bijeenkomsten en vergaderingen als een plaats van ontmoeting, gedachtenwisseling en besluitvorming. Van 20-27 januari was daar een internationale konferentie voor jeugdleiders. De jaarlijkse konferentie voor hen, die in evangelisatie en vormingswerk aktief zijn, wordt van 3-7 mei gehouden. Van 12-18 mei vindt in Rüschlikon een konferentie van Baptistenvrouwen uit Europa plaats. En dan is er, om daarmee te eindigen, van 29 mei-26 juni het Summer Institute of Theological Education, afgekort SITE, waarvoor ook vanuit Nederland belangstelling blijkt te bestaan.

Daarnaast onderhoudt onze Unie hechte internationale kontakten op zendingsgebied door middel van de *Europese Baptisten Zending,* die zich niet tot Afrika (Kameroen en Sierra Leone) beperkt, maar haar werkzaamheden sinds 1980 ook uitstrekt naar Latijns-Amerika (Argentinië, Brazilië en Peru). De dagelijkse leiding berust bij het Uitvoerend Komité, dat vier à vijf keer per jaar vergadert, afwisselend in de Duitse Bondsrepubliek, Frankrijk, Nederland en Zwitserland. De jaarlijkse bijeenkomst van de Zendingsraad, waarin alle deelnemende Unies zijn vertegenwoordigd, wordt deze keer in Hamburg gehouden, en wel van 11-14 maart. De Nederlandse afvaardiging - wij mogen op grond van ons ledental vier afgevaardigden sturen - zal bestaan uit zr J. Blaauw-Van Lune, ds J. ter Braak, ds J. A. Brandsma en br T. J. J. B. Wolters.

Velen van u zullen zich mevr. Barbara Askew herinneren, die in de herdenkingsdienst in Sneek ter gelegenheid van ons honderdjarig bestaan het woord voerde voor de *Baptist Union of Great Britain and Ireland,* de Britse Baptistenunie, die ook Noord-Ierland (Ulster) omvat. Via haar bereikte ons de uitnodiging, een delegatie naar Engeland te zenden en zo de betrekkingen over-en-weer te versterken. Van 16-23 mei zullen ds Chr. Eijer, zr R. Kos-Servaas, br A. R. Schaap en ds H. G. de Winkel namens onze Unie deze kontakten leggen.

Radiokerkdienst uit Ede

Op 7 februari zal een dienst vanuit Ede om 17.00 uur via Hilversum 2 voor de radio worden uitgezonden. Daarin zal voorgaan ds J. L. Muilwijk, met als onderwerp: „De tijd van Gods genade". De schriftlezingen zijn uit Jesaja 61 : 1-6 en Lukas 4 : 14-30. Aan deze dienst wordt meegewerkt door het koor, dat een tweetal liederen zingt. Samenzang: Lied 290, psalm 136, lied 33 (Supplement) en lied 526.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

De kern van de zaak

Evangelisatie vindt zijn diepste grond in het geloof, dat God de Schepper en Eigenaar is van hemel en aarde. In Zijn scheppingswerk vervult de mens een centrale plaats. Maar de verbinding tussen de mens en zijn God is verbroken. Het evangelie is de goede boodschap, dat God niet alleen herstel van de relatie wil, maar ook de weg daartoe geboden heeft.

Die weg is Jezus.

Het is niet toevallig, dat de eerste vier boeken van het NT „evangelieën" genoemd worden en de schrijvers „evangelisten". Zij stelden immers het leven van Jezus, de weg, de waarheid en het leven, te boek. Het verrassende begin van deze evangeliën openbaart, dat God op de weg van de mens gekomen is. Hij werd „een van ons", zoals Rien Poortvliet het in beeld heeft gebracht. In Jezus doorbreekt de Schepper van hemel en aarde de scheidsmuur tussen Hem en zijn schepsel. Hij maakt door woord en daad bekend wat het Koninkrijk Gods inhoudt voor de mens en wereld: Een totaal herstel van het leven en de samenleving in de meest volledige zin van het woord. Duidelijk wordt eveneens, dat Jezus Christus aanvaard moet worden als HERE. Hij is de andere weg, de weg van geloof en vertrouwen in God. Allen, die Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods genaamd te worden, hun die in Zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn. Het is de weg van bekering en wedergeboorte. Zonder dit kan niemand het Koninkrijk Gods zien of er zelfs maar een zinnig woord over zeggen.

Maar wie deel heeft aan dit Koninkrijk zal zich gedragen als een burger daarvan. Dat is de keerzijde van de medaille zowel voor de christen als enkeling, alsook voor de gemeente, de kerk, de gemeenschap der heiligen. Uit woorden en daden van Gods kinderen moet het Koninkrijk Gods binnen de gezichtskring van de mensen komen, zodat geloof en vertrouwen in Jezus Christus worden gewekt en steeds meerderen de weg van bekering en wedergeboorte vinden en kiezen. Iedereen, die Jezus Christus heeft leren kennen als de weg, de waarheid en het leven, elke geloofsgemeenschap, die zich als zodanig manifesteert, heeft de roeping om in woord en werk, in getuigenis en dienst, in geloof en gedrag, de aandacht te vestigen op Gods voornemen een nieuwe hemel en aarde te stichten.

Dat is evangelisatie in de ware zin des woords. Als de christenen zich dusdanig tussen de mensen opstellen, dat er een carricatuur van Gods programma voor de toekomst ontstaat, rust er een zware schuld op hen. Wij willen ootmoedig bekennen, dat dit vaak het geval is geweest en wij erkennen ons aandeel daarin. Ook dat willen we niet ongezegd laten op een dag als deze.

Wie de evangeliën onbevangen leest, ontdekt al spoedig, dat ruim een derde deel daarvan zich bezig houdt met het lijden en sterven van Jezus en van zijn opstanding uit de dood. Er was de evangelisten kennelijk veel aan gelegen om dit aspect van Zijn komst in de wereld zwaar te onderstrepen. In het vervolg van het NT wordt deze lijn doorgetrokken. Dat blijkt uit de prediking van apostelen en evangelisten. De brieven aan de gemeenten, alsmede de pastorale brieven vertonen ditzelfde kenmerk. De hele evangelie-boodschap spitst zich toe in het kruisen de opstanding.

Het is overduidelijk dat Jezus Christus zijn leven geeft in plaats van het onze. Hij sterft niet als martelaar of als politiek idealist. Hij is „het Lam Gods, dat de zonde der wereld op zich neemt".

Hier wordt het karakter van „de andere weg" echt zichtbaar. Jezus sprak: Ik ben de weg, de waarheid en het leven; *niemand komt tot de Vader dan door Mij*. De andere weg is de weg tot de Vader, tot God.

Op die weg kan niemand de schuldvraag overslaan. Wie Gods toekomst wil beleven, heeft vergeving van zijn zonden nodig. Hij kan niet bij de heilige God binnengaan, zoals hij bij zijn kennisen over de vloer komt. Hij kan geen nieuw leven, geen nieuwe wereld eisen, maar hij moet daarom bidden in erkenning van zijn eigen aandeel in de vernietiging van de schepping als zodanig en van het beeld Gods in hemzelf.

In een van mijn eerste gemeenten was een ouderling, die vertelde hoe hij tot geloof gekomen was. In de hongerwinter '44-'45 zwierf ook hij uit om iets eetbaars voor z'n gezin te bemachtigen. Hij moest overnachten in een boerenschuur tussen voedsel-zoekers, zoals hijzelf. Er werd daar gevloekt, gelachen en gebeden. Daar overviel hem plotseling een besef van collectieve schuld. Verbonden met zoveel anderen, voelde hij zich mede aansprakelijk voor de chaos in de wereld en de ontwrichting in zijn eigen leven.

Vanaf dat moment begon hij te zoeken naar de oplossing van dit probleem.

Van dit schuldbesef kom je niet los door goede daden en troostende woorden van anderen. Daarvoor is de schuld te gecompliceerd en zit de zonde, de afkeer van God, te diep in ieder van ons. Hier zul je moeten kiezen tussen menselijke oplossingen en de andere weg van het evangelie.

Het is de inhoud van het evangelie, de goede boodschap van het Koninkrijk van God. De kern van het evangelie is geen dogma, geen „way of life", geen ideaal. De kern van het evangelie is een persoon: Jezus Christus, gekruisigd en opgestaan, die nu leeft in de troon van God en die wij weldra verwachten om Zijn heil te openbaren.

Hij moet de inhoud zijn van alle evangelisatie-arbeid. Hij moet *door een compleet getuigenis* binnen de gezichtskring van onze generatie worden gebracht. Wij hebben de roeping om het vertrouwen in en de verwachting van het Koninkrijk van God te wekken bij mensen om ons heen. Maar zonder de confrontatie met het lijden en sterven van Jezus Christus, met zijn opstanding uit de dood, zonder de dringende vraag Hem als zodanig te erkennen en aanvaarden, is het eigenlijke werk nog niet gedaan.

Hier ligt stellig de diepste ergernis en de grootste dwaasheid van het evangelie. Die kunnen wij niet wegnemen en wij weten, dat dit heftige reacties kan oproepen. Laten we er wèl op toezien, dat de weerstand tegen het evangelie niet wordt aangewakkerd door onze gebrekkige manier van getuigen in woord en daad.

Mogen we tevens bewaard worden om uit vrees voor tegenstand de boodschap van Jezus Christus en het Koninkrijk Gods in te korten of aan te passen.

Want het zwakke van God is sterker dan de mensen en de dwaasheid Gods is wijzer dan de mensen.
Moge de liefde van Christus onze drijfveer zijn en mogen steeds meerderen zich in deze liefde en in dit getuigenis verbinden.

Hartelijk groetend, uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling, Kinkelenburg 12
3328 AE Dordrecht
Telefoon 078-180007

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 38,— per jaar, *f* 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEMEENTEBERICHTEN

Delfzijl - (W.P.v.W.) Een dezer dagen kregen we een rouwkaart toegezonden waar boven stond: „Tel uw zegeningen, tel ze een voor een".
De familie had ondanks het verdriet van het overlijden van vader en opa Scherphuis kunnen ervaren Gods rijke zegeningen. Is het ook niet zo in onze gemeenten?
Worden we ook daar niet overladen met zegening op zegening?
Het afgelopen jaar hadden we bv. veel doopdiensten, op 6 december 1981 werden drie jonge mensen gedoopt, terwijl 1982 ook al weer met een doopdienst begon. Een al wat oudere zuster gaf de wens te kennen gedoopt te willen worden. Met ontroering mochten we luisteren naar haar getuigenis, waarop ze dan zondag 3 januari werd gedoopt. en we geloven dat de Heer doorwerkt, vandaar dat we hierboven schreven: tel uw zegeningen.
Dat weet onze opnieuw geboren zuster en dat wist ook onze br Scherphuis.
Hij was al jaren een oude vriend van onze gemeente, een vriendschap die al dateert uit de tijd dat wijlen ds Sj. Zijlstra hier predikant was, maar onze br Scherphuis wist zich nauw verbonden met onze gemeente, en dat alleen door het wonderbare bloed van onze Here Jezus Christus. Die verbondenheid merken we ook vaak in onze gemeenten onderling.
Het is al weer bijna 2 maanden geleden dat onze gemeente, samen met 12 gemeenten uit de regio, een fijne actie mocht voeren in de vorm van een voedseltransport naar een 20-tal Poolse baptistengemeenten.
Dat onze gemeenten enthousiast waren om brs en zrs daar te helpen, mag wel blijken uit het feit dat er, samen met enkele andere giften een bedrag van *f* 42.000,— bijeengebracht werd. Omgezet in 17.000 kg levensmiddelen, samen met 11.000 kg gebruikte kleding, werden deze goederen met 2 grote vrachtwagens uit een onzer gemeenten verzonden en in grote dankbaarheid in Polen ontvangen.
Een actie waarvan we zelf een grote zegen mochten ontvangen, maar ook de verbondenheid in onze Heiland mochten ervaren.
Een actie die we in maart nog graag een keer willen herhalen, maar met nog meer schouders er onder.

Toch nog onverwacht is heden in haar Heer en Heiland ontslapen onze lieve zuster, schoonzuster, tante en oud-tante

ELISABETH SIKMA

op de leeftijd van 88 jaar.

Uit aller naam:
Y. 't Hart-Sikma

Haarlem, 11 januari 1982
„Overspaarne"
Correspondentieadres: Parallelweg 121, 2182 CR Hillegom.

Door haar Heer thuisgehaald onze zuster

ELISABETH SIKMA

op de leeftijd van 88 jaar.

Elke dag hield ze haar stille pleit met God en riep ook ons daartoe altijd op als we haar bezochten.

Ps. 121.

Baptistengemeente Haarlem

Op 9 januari 1982 nam de Heer der gemeente tot Zich onze broeder

ANDRIES EIJER

en op 11 januari 1982 diens echtgenote, onze zuster

TRIJNTJE EIJER-DE HAAN

Baptistengemeente Leeuwarden

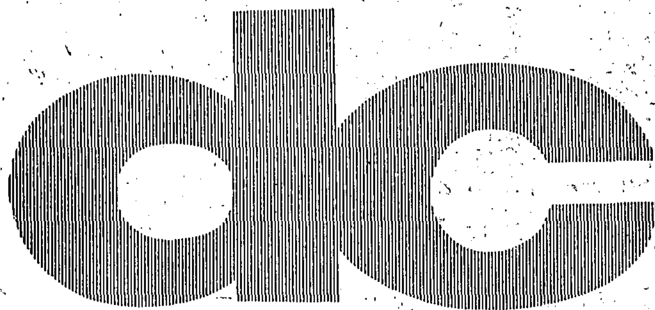
Geheel onverwacht is in Jezus ontslapen onze lieve zuster, schoonzuster en tante

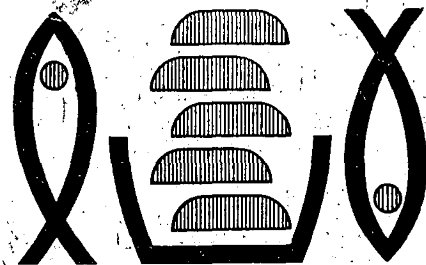
ELISABETH BAKKER

op de leeftijd van 72 jaar.

Uit aller naam:
H. Bakker

Zandvoort, 24 januari 1982
Nicolaas Beetslaan 52
Correspondentieadres: Grasland 2, 3833 CC Leusden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 5 - 5 februari 1982

KERK EN STAAT

De discussies rondom het voorontwerp van wet gelijke behandeling (anti-discriminatie-wet) hebben opnieuw de vraag aktueel gemaakt naar de verhouding tussen kerk en staat. In hoeverre aan de kerk (c.q. de gemeente van Jezus Christus) haar visie opdringen aan de staat? Aan de overheid? In hoeverre kan de staat voorbijgaan aan eisen van de kerk?
Het moge duidelijk zijn dat in het onderstaande slechts een paar punten kunnen worden aangeduid; het gebeurt in de vorm van een vijftal stellingen.

1. *Het nieuwe testament spreekt geen voorkeur uit voor een bepaalde staatsvorm.*
Er wordt maar al te vaak voorbijgegaan aan het feit dat Israël ten tijde van de vervulling der beloften Gods een bezet land was, welks volk geen souvereiniteit kende. Binnenlandse aangelegenheden werden door een koning Herodes (c.s.) of door een stadhouder (Pilatus b.v.) geregeld. Van een eigen buitenlandse politiek was geen sprake terwijl een eigen leger ter verdediging van de eigen grenzen niet bestond.
Rome regelde deze laatste dingen wel. Rome was de hoofdstad van het keizerrijk dat in de eeuw voor Christus' geboorte begon en dat duurde tot in de vierde eeuw. In dat keizerrijk was de keizer oppermachtig, maar niet de enige die heerschappij had en gezag uitoefende. De senaat, de legeraanvoerders, de stadhouders, enz. hadden ieder voor zich ook macht en oefenden heerschappij uit. De tyrannie (als alleenheerschappij) werd geschraagd door de aristocratie (de heerschappij van de voornamen), maar tevens beperkt.
Deze staatsvorm kennen wij in ons land niet (meer). Wij leven onder de wetten van een constitutionele monarchie. Feitelijk is de situatie zo, dat het koningschap erfelijk is; het staatshoofd wordt niet gekozen. De bevoegdheden van het staatshoofd zijn nauwkeurig omschreven in de grondwet en de daarop stoelende wetten. De uitoefening van het gezag van het staatshoofd wordt grotendeels verricht door de regering, die als uitvoerende macht het parlement als wetgever en controleur (naast, boven, onder zich?) heeft. Kortom: Nederland is een democratisch land: de volkswil regeert.
Het probleem is de wil van het volk organisatorisch en technisch tot uitdrukking te brengen. Het is hoogst zelden dat wetten zonder tegenstemmen door het parlement worden aangenomen. Volksvertegenwoordigers maken veelvuldig gebruik van hun recht van vragenstellen en interpellatie. Geen minister kan doen alsof hij het voor het zeggen heeft.

2. *De Bijbel laat er geen twijfel over bestaan dat elk volk een gezaguitoefenend orgaan nodig heeft.*
In Richteren 17 : 6 lezen we: In die dagen was er geen koning in Israël; ieder deed wat goed was in zijn ogen. Als de kat van huis is, mauwen de muizen, zegt onze volkswijsheid. Het lijdt geen twijfel: wij zijn als mensen niet in staat in vrede met elkaar te leven, als er geen gezag boven ons is. Er moet (in het gezin, in een bedrijf, op school, in de samenleving, ook in de gemeente) een gezagsinstantie zijn, die de wetten (dat zijn de onderlinge afspraken) handhaaft en overtreders straft.
Paulus spreekt over de overheid die ons ten goede is gegeven, Romeinen 13 : 1 vv. Zij is een instelling Gods, om mens en samenleving voor ondergang te behoeden. De staat is de organisatie van de maatschappij aan welks spits de overheid staat, zeggen we: de regering. Deze regering zal - om aan haar doel te kunnen beantwoorden - zich moeten voorzien van wetten en verordeningen, die zij dwingend aan alle onderdanen oplegt. Zij moet over instrumenten beschikken om kracht bij te zetten aan haar dwang.
In ons land komen wetten tot stand bij meerderheid van stemmen in het parlement. Dit parlement kiezen wij - als leden van ons volk - uit de kandidaten die door de politieke partijen gesteld worden. De moeilijkheid bij elke wetgevende arbeid is en blijft dat zowel kool als geit gespaard moeten worden. Geen wet mag machtigen bevoordelen boven zwakken noch zwakken maken tot overheersers van de

(economisch en sociaal) machtigen. Maar als er gekozen moet worden, gaan de belangen van de zwakken boven die der machtigen.

3. *De wetten van Mozes - voorzover zij de samenleving betreffen - waren weerspiegeling van de barmhartigheid Gods.*

Zij boden bescherming aan die groepen, die het minste hadden om zich tegen rijken en machtigen te verzetten: vrouwen, kinderen, vreemdelingen, slaven, dagloners. Het sabbatsgebod betrok zelfs de dieren in de voorgeschreven rust. In veel opzichten waren deze wetten uniek. Sommige voorschriften vinden we ook bij andere volken. Maar bij andere volken worden wetten gevonden die Israël niet kende, omdat deze niet van toepassing waren op het leven in Israël. Een tijdgenoot van Abraham, koning Hammurabi die in Mesopotamië regeerde, maakte voorschriften betreffende de bereiding van bier. In Israël was bier onbekend, mitsdien vind je er geen voorschriften betreffende de bereiding van bier.
In Israël werden de wetten Gods - want de wetten van Mozes werden aanvaard als wetten van God - niet altijd en niet overal en niet door alle mensen gehouden. De klachten der profeten richtten zich voortdurend tegen de wetsovertreders, waardoor weduwen en wezen, de armen en de vreemdelingen, geen „leven" meer hadden. De profeten wilden handhaving van het gebod: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf en God boven alles.
In onze samenleving kunnen de wetten van Mozes als voorbeeld dienen, voorzover zij grondleggend zijn voor de verhouding tussen mensen onderling. De erkenning van de gelijkwaardigheid van allen, het besef dat met name de zwakken extra bescherming behoeven, de zekerheid dat overtreding van de wet tot straf leidt, zijn zaken die bij de totstandkoming van wetten onontbeerlijk zijn.
Maar er zijn een massa wetten nodig, die geen voorbeeld vinden in de Schriften van oud en nieuw testament. Heel onze verkeerswetgeving is daarvan een voorbeeld. Maar ook de leerplichtwet.

4. *De gemeente van Jezus Christus heeft niet de opdracht aan de volken wetten op te leggen.*

Het Evangelie van Jezus is geen wet, die moet worden nageleefd, maar een heilsboodschap die gepredikt moet worden. Als heilsboodschap richt het Evangelie zich tot alle volken en tot alle mensen om te getuigen van de barmhartigheid Gods, zoals die in Jezus Christus zichtbaar en tastbaar is geworden. De barmhartigheid Gods biedt alle mensen vergeving van zonden en bevrijding uit de heerschappij van de „machten" aan, zodat een nieuw leven, en dus een nieuw samen-leven mogelijk is.

De gemeente, de kerk, kan en mag nooit een staat in de staat zijn. Wat de gelovigen voor zich als gebed Gods zien, mogen zij niet zonder meer aan ongelovigen opleggen. Dat er op zondag gedurende de kerktijden geen bovenmatig lawaai geproduceerd mag worden, is een goed ding, opdat de kerkdiensten ongestoord gehouden kunnen worden. Maar de kerk heeft niet het recht het gejuich in een stadion bij het scoren van een doelpunt aan banden te leggen. Dat bedrijven en scholen op zondag stilliggen, is goed, maar de staat kan niemand verbieden op zondag zijn tuintje te wieden of zijn auto te wassen.

De kerk heeft geen recht op bijzondere privileges. Vóór de reformatie (maar ook nog daarna) had de geestelijke stand bijzondere voorrechten (waarvan vandaag de dag nog resteert de vrijstelling van militaire dienst voor predikanten en soortgelijke lieden). Dat kerken en dergelijke gebouwen niet onder de wet onroerendgoedbelasting vallen, is een erkenning van het belang van kerkelijk leven (zoals ook scholen er buiten vallen).

De gemeente van Christus kan niet buiten een plaats van samenkomen. Maar het behoort niet tot haar taak om scholen, ziekenhuizen e.d., vormingscentra enz. te stichten. Als zij dat toch doet, kan zij geen bijzondere voorrechten in aanspraak nemen. Scholen, ziekenhuizen, bejaardentehuizen zullen zich moeten houden aan de uitgevaardigde, door het parlement aanvaarde wetten.

5. *De kerk in Nederland zal moeten leren leven als minderheid in een meerderheid.*

Zij zal moeten leren leven met wetten die haar verantwoordelijkheid weerspreken. Zij hoeft bij de voorbereiding van wetten niet sprakeloos te zijn. Als burgers van dit land kunnen ook christenen zich beroepen op grondwettelijke rechten, op de rechten voortvloeiende uit de universele verklaring van de rechten van de mens, en rechten voortvloeiende uit het verdrag van Rome. Maar zij zal niet kunnen voorkomen dat er door een meerderheid in het parlement wetten worden aangenomen waarop zij op hoofd- en nevenpunten kritiek heeft, omdat zij die als strijdig met haar geweten ervaart.

Het moet dan wel duidelijk zijn dat zulke wetten het functioneren van de christen in de samenleving betreffen. De staat kan nimmer enige zeggenschap worden toegekend over het kerkleijk leven op zich. Geen overheid kan de kerk opleggen wie zij wel en wie zij niet tot het lidmaatschap moet toelaten. Geen overheid kan welke gemeente dan ook maar dwingen tot de ambten toe te laten, die de gemeente - om welke reden dan ook - niet tot een ambt wil toelaten (Nazi-Duitsland wilde kerken verbieden christen-joden tot de ambten toe te laten).

Slotopmerking

Wellicht dat de discussies rondom het voorontwerp van wet gelijke behandeling duidelijk zullen maken dat de gemeente van Jezus Christus een volstrekt enige, unieke verschijning is in de wereld. Je kunt de gemeente met geen enkele vereniging, stichting, partij e.d. groepen vergelijken. Zij is een Fremdkörper, een vreemde eend in de bijt van de wereld. God heeft een bres geslagen in de burcht van de boze (satan wordt de god dezer eeuw genoemd in de Schrift) en daarin Zijn gemeente geplaatst.
Christenen werken niet aan de christianisering van de wereld; zij getuigen van Gods heilswerk. Dat „christianisering" daarvan het gevolg kan zijn, is voor kerk en wereld een zegen. Maar als „de wereld" (als niet behorende tot de gemeente) zich verzet tegen de gemeente en mitsdien tegen de boodschap van God, dan zal de gemeente moeten aanvaarden dat zij om Christus' wil naar de rand van de samenleving geschoven wordt.
Het lijden behoort tot het wezen van de gemeente, niet hetheersen door welke soort van wetten en machtsposities.

Ploeger

BERICHT VAN DE R.J.C.

Jullie worden weer uitgenodigd voor het jongerenweekend in Dalfsen op 26, 27, 28 februari 1982 bestemd voor *aktieve* jeugdleden en natuurlijk alle jeugdleid(st)ers.
Deze keer is het thema
„ANGST VOOR DE TOEKOMST?"
Op alle mogelijke manieren via film, spel, gesprek en bijbelstudie willen we ons bezig houden met angst voor de toekomst, en de beste manier om er mee om te gaan.
Het wordt niet iets theoretisch.
Je zult er zelf helemaal bij betrokken worden (zeker door de film op de eerste avond).
Veel jongeren zijn bang op de één of andere manier voor de toekomst (oorlog, dood, Oordeel).
Vaak worden de angsten weggeduwd.
Soms zijn er goedkope zoethoudertjes.
Wij willen proberen samen op een heel gewone manier duidelijkheid te krijgen over onszelf en anderen.
Kom, meld je aan voor dit weekend.
Je kunt er alleen maar beter van worden.
Naast (of juist door middel van) dit thema is er natuurlijk de ontmoeting, de ontspanning en ook de ruimte voor jezelf.

INFORMATIE:
Tijd: vanaf 26 februari plm. 20.00 uur tot 28 februari plm. 16.00 uur.
Plaats: „De Bron", Dalfsen.
Prijs: ƒ 50,—.
Aanmelding: Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten. Tel. 05120-15687.

Namens de RJC-Werkgroep,
Piet Brongers

DE TWEEDE GENERATIE

Dit onderwerp zou u moeten interesseren. Immers: òf u bent het zelf, die tweede generatie, omdat u bent voortgekomen uit ouders die Christus kenden en u naar Hem hebben verwezen, òf het gaat over uw kinderen. Die kinderen zijn wellicht inmiddels al volwassen en dragen hun eigen verantwoording, maar dat betekent allicht niet, dat u hen hebt losgelaten en dat hun geestelijk wel of wee u geen vreugde meer schenkt of zorgen baart.

We hadden het in een vorig artikel over de christen-ouders in Rusland. Ondanks het feit, dat ze weten dat veel moeilijkheden hun kinderen te wachten staan wanneer ze de God en Heiland van hun ouders zouden gaan dienen, trachten zij de harten van hun kinderen te openen voor Jezus. Wat een verantwoording! Maar ook: wat een stuk geloofszekerheid en overtuiging! Onwillekeurig bekruipt je een stuk zelfverwijt, schuldgevoel, wanneer je je eigen prestaties als gelovige ouders daarmee vergelijkt!

In Rusland blijkt dat de tweede generatie, die voor Jezus kiest, er duidelijk is. Jongeren kiezen voor Jezus en aanvaarden het lijden. Ouders danken God voor deze vorm van gebedsverhoring! En die andere jongeren dan? Zouden er in Rusland geen jonge mensen zijn, die ondanks alles wat hen voorgehouden en voorgeleefd is, toch Gods weg niet kiezen? Je krijgt soms het gevoel van niet, maar dat zal wel niet met de werkelijkheid overeenstemmen.
Ongetwijfeld komen leden van de tweede generatie, zoals die in Richteren 2 omschreven wordt, overal voor: „Na hen kwam een ander geslacht, dat de Here niet kende, noch het werk dat Hij voor Israël gedaan had" (vers 10).

Het is een moeilijk te verwerken zaak voor een christen, wanneer je de vader of moeder van zo'n tweede geslacht bent. Dat zulke ouders zichzelf verwijten gaan maken is voor de hand liggend. Want welke ouders, ook gelovige, maken geen fouten? En welke kinderen, die hun ouders ergens van zouden willen beschuldigen, vinden niet al te licht een stok waarmee ze kunnen slaan?

En toch... Het komt voor, dat kinderen van zeer serieuze gelovige ouders, zich van Jezus Christus afwenden. Misschien niet uitgesproken vijandig, maar tochwel onverschillig. Terwijl ouders, die, naar onze maatstaven gemeten, hun christen-zijn best een beetje meer inhoud zouden kunnen geven, het voorrecht genieten dat hun kinderen tot geloof komen! Waarmee we maar willen zeggen, dat zelfonderzoek nooit fout kan zijn, maar dat zelfbeschuldiging soms wel eens al te spontaan komt. Er is ook nog zoiets als de eigen verantwoordelijkheid van het volgende geslacht.

Wie de boeken Koningen en Kronieken leest, komt deze zaken daarin tegen. De levens van Israëls en Juda's koningen worden hierin beschreven. En een zinnetje, ontzettend veelzeggend, dat telkens terug komt, is: „En hij deed wat kwaad was in de ogen des Heren", of: „Hij deed wat recht was in de ogen des Heren".
Logischerwijze mag je verwachten, dat, wanneer er van een vader gezegd wordt, dat hij zich van de God van Israël niets aantrok, datzelfde ook gezegd moet en kan worden van zijn zoon. En inderdaad is dat vele keren het geval: „Zo vader, zo zoon". Wie een illustratie wil, leze bv. 2 Kronieken 33 : 21 vv.

Het is een onmiskenbaar iets, dat het voorbeeld der ouders grote invloed heeft op de kinderen. Een moeder vertelde, dat zij tot geloof en overgave kwam, nadat haar dochtertje eens vroeg: „Moeder, bent u een christen?" Toen de moeder aarzelde met haar antwoord, antwoordde het meisje prompt: „Oh, dan hoef ik het ook niet te zijn"!
Leringen strekken, maar voorbeelden wekken. Onze tijd, vol verleiding en verzoeking, vol moeilijke vragen en keuzen, vraagt om ouders, die het volgen van Jezus serieus nemen. Ze weten toch wat er op het spel staat? Leven of dood!

En toch komt het in de verhalen van 2 Kronieken ook voor, dat de zoon van een uitermate goddeloze koning het spoor van zijn vader *niet volgt*. Achaz (hoofdstuk 28) was een vreselijk mens, die zelfs zijn kinderen offerde aan de afgoden, terwijl zijn zoon Hizkia beschreven wordt als het voorbeeld van een koning die God vreesde!

Je zou willen weten, hoe dat mogelijk is. Wat bewoog Hizkia er toe om zich te bekeren? Het wordt ons niet verteld en gissen heeft weinig zin. In elk geval mogen we concluderen: de goede keuze van een kind is nimmer een logisch gevolg van het voorbeeld der ouders. Het is en blijft een stukje genade van Godswege, ook al past het levenspatroon der eerste generatie ergens wellicht in zijn plannen.

Het vervolg op Hizkia's verhaal is al even verassend, alleen helaas in negatieve zin. Zijn zoon Manasse dient de afgoden, zoals zijn grootvader het deed. Hizkia's voorbeeld heeft blijkbaar niets uitgericht... Hoe is zoiets nu mogelijk? Vroegere baptistische generaties plachten nogal eens te zeggen: „Genade is geen erfgoed". Je wordt geen christen, enkel en alleen omdat je ouders het zijn.
Voor iedere generatie geldt: „Kiest u heden wien gij dienen zult"!
En hoe pijnlijk het voor de ouders mag zijn, niet elke generatie die na ons komt, kiest in positieve zin! Moeten we daarom maar gedwee, fatalistisch afwachten? U kent het gebod van de dochter van William Booth? „God, red mijn kinderen, want ik wil later niet zonder mijn kinderen voor U staan"! ... „En het gebed van een rechtvaardige vermag veel, omdat er kracht aan verleend wordt"!

Ja, de tweede generatie moet kiezen, hoe of wat de ouders ook mogen zijn. En de keuze gaat in feite tussen de twee mogelijkheden die de koningen van Juda en Israël hadden: Doen wat recht is in de ogen van God, dan wel wat kwaad is in zijn ogen. Wat God wil, wat Hij goed of verkeerd noemt, dát alleen kan voor een christen de norm zijn voor zijn handelen. Niet wat de mens vindt, wat de meerderheid er van maakt, wat de tijdgeest propageert. „Uw wil geschiede"!

Het is voor een mens, „verduistert in zijn verstand en vervreemd van het leven Gods vanwege de onwetendheid die in hem heerst, vanwege de verharding van zijn hart" (Efeze 4 : 18), niet zo simpel om achter Gods wil te komen. Hij kan niet en hij wil het niet.
Eerst zal hij Christus moeten leren kennen (vers 20), in Hem geloven, op Hem vertrouwen, Hem willen volgen in alles. Dát is Gods wil in de allereerste plaats: Geloof in Hem, die door God gezonden is! (Johannes 6 : 29).
Het is te wensen, dat door allen die bij de vorming van een nieuwe generatie betrokken zijn, deze fundamentele bijbelse waarheid aan de jeugd doorgegeven wordt. Dát heeft de huidige en de komende generatie te weten, dat al de op zichzelf wellicht edele en menslievende idealen, die de jongeren (en de ouderen) al of niet demonstrerende en protesterende nastreven, uiteindelijk tot niets zullen leiden, wanneer ze niet gedreven worden door een innige geloofs- en vertrouwensrelatie met Jezus Christus en het hartstochtelijk verlangen om God te verheerlijken, zijn wil te volbrengen en zijn koninkrijk te doen komen.

God opene de ogen van onze kinderen en van ons zelf voor het feit, dat in wezen alles wat niet voorkomt uit de liefde van en voor Christus, kwaad is in de ogen des Heren.

C. van Wier

Br. M. G. DE VINK

De voorganger van de Baptistengemeente te Kollumerzwaag, br M. J. G. de Vink uit Bergum, is benoemd tot geestelijk verzorger van het psycho-geriatrisch verpleegtehuis „Nieuw Toutenburg" te Noordbergum. Hij zal deze funktie gaan vervullen in kombinatie met de geestelijke zorg in het „Talma Huis" te Veenwouden, waaraan hij reeds verbonden is.

In verband met het hierboven genoemde beëindigt ds De Vink met ingang van 1 april a.s. zijn voorgangerschap der gemeente Kollumerzwaag.

Dankbaar terugblikkend, verwachtingsvol vooruitzien

Zo zou je de viering van het derde lustrum van Tabitha-Amsterdam kunnen karakteriseren. Dankbaarheid voor wat God aan mogelijkheden gegeven heeft in drie tehuizen om mensen op een stuk - meestal het laatste stuk - van hun leven te kunnen en te mogen begeleiden. Om mensen een stuk geborgenheid, veiligheid, kortom een thuis te geven.

Familie-contact-groep

Spontaan is er door een aantal familieleden van bewoners van het verpleegtehuis Tabitha aan de Jan Bongastraat een contactgroep gevormd. Om - zoals een der dames het formuleerde - elkaar bij te staan. Dat geldt met name voor de familie van bewoners, die nieuw opgenomen zijn. Sommigen van hen hebben enkele jaren lang een steeds minderwordende vader of moeder begeleidt, verzorgd, verpleegd. Dan gaat het niet meer. Dan moet een verpleegtehuis gekozen worden. Maar wat heet kiezen in een land en in een stad met te weinig bedden in verpleeg- en verzorgingstehuizen? Mensen die verpleging nodig hebben, worden ergens heen verwezen. Zo komen ze ook in Tabitha. Een voor de meesten volkomen vreemde omgeving. Dat is wennen.
En voor de naaste familie vaak een tijd van spanningen. Zal het gaan? Gaat het niet? Had men nog een poosje moeten volhouden met de verpleging van vader, moeder?
Dán, juist dán heb je steun nodig van mensen die hetzelfde hebben meegemaakt. Daarvoor wil de familie-contact-groep zich inzetten. Een geweldig initiatief.

Tijdens en na de kerstdagen hoorde deze groep van het derde lustrum. Spontaan hebben familieleden geld bij elkaar gebracht. Daarvan kregen alle personeelsleden een bloemetje of een doos bonbons. En voor plaatsing in de hal bleef er nog geld over voor de aanschaf van een prachtige spiegel (die er nog steeds niet was!). Maar dat is nog niet alles. Er zal door familieleden van opgenomen patiënten een wandkleed geknoopt worden (32.000 knopen) waarin enerzijds de diacones Tabitha uit Joppe (zie Hand. 9) wordt afgebeeld, en anderzijds Tabitha-Amsterdam.
Men kan zich voorstellen dat deze mededeling een geweldig enthousiasme ontlokte aan de aanwezigen.
Dat ook de bewoners niet vergeten werden, mag niet onvermeld blijven: allen kregen een doos bonbons.

Een drieluik

Op drie plaatsen werkt de Amsterdamse Stichting Tabitha. In een verpleegtehuis in Amsterdam-Geuzenveld (180 plaatsen), terwijl daarbij een dependance behoort met 60 bedden.
In Amsterdam-Zuid is het Pieter van Foreesthuis, ook Tabitha genoemd. Daar worden 85 extra-zorg behoevende bejaarden begeleid en verzorgd.
In Watergraafsmeer (Amsterdam-Oost dus) staat het bejaardentehuis Tabitha met 130 bewoners.
Drie categorieën bejaarden kunnen geholpen worden, in totaal zo'n 450 mensen. Met enkele honderden personeelsleden. En met een „omzet" die in de miljoenen loopt.
Maar bovenal: met een opdracht tot hulpverlening, tot liefdebetuiging, tot bijstand die een dagelijks weerkerende uitdaging aan alle medewerkers is.

Niet alleen soep en zeep

zijn belangrijk, ook de persoonlijke aandacht voor elke bewoner, elke verpleegde. Er is een vrij zware bezetting van de pastoraal-maatschappelijke dienst. Er zijn twee predikanten in volledige dienst, de brs De Jong en Mostert, de eerste in West, de tweede in Oost en Zuid. Zij verzorgen de kerkdiensten die elke zondagochtend in de drie tehuizen gehouden worden. Zij worden af en toe vervangen door de broeders Bos, Dijk en Kruizinga, die ook inzetbaar zijn voor de maatschappelijke zorg van de bewoners. Men probeert zoveel als mogelijk is in de diensten gebruik te maken van zang- en muziekgroepen, e.d. Volledigheidshalve zij vermeld dat in de dependance van het verpleegtehuis in Geuzenveld op vrijdagochtend een dienst gehouden wordt.

Herdenkingsdienst

Ter gelegenheid van het vijftien-jarig bestaan van de Tabitha-arbeid in Amsterdam werd op 23 januari een herdenkingsbijeenkomst gehouden. Ds De Jong leidde deze. De zanggroep van de gemeente te IJmuiden zong (en naar mijn gevoelen op meer dan voortreffelijke wijze) een aantal prachtige liederen. De pianist verstond zijn vak eveneens bijzonder goed.
Unie-Commissie, landelijk Tabitha, enkele andere Tabitha-stichtingen, Amsterdamse baptistengemeenten, (oud-)personeelsleden, familie van verpleegden en bewoners, zij vormden het gehoor.

Tussen spiegelornament en vensterruit

was het thema van de prediking van ds W. Veenstra, oud-geestelijk verzorger van Tabitha-Amsterdam. Zulks naar aanleiding van Jacobus 1 : 5 en Spreuken 9 : 1-6. En ook naar aanleiding van een Joods verhaal, waarin een oude Jood zijn kleinzoon probeert te verklaren waarom sommige mensen zo hatelijk doen jegens anderen, omdat zij zo zelfzuchtig zijn. Wie in een spiegel ziet, ziet alleen zichzelf. Wie door een vensterruit kijkt, ziet de mensen, b.v. op de markt van het voormalige Waterlooplein.
Wat is wijsheid? De Joden waren wijs, in het Jodendom ligt een schat van wijsheid verborgen. Deze is ook beschikbaar voor de christenen. Wat is wijsheid? Veenstra: wijsheid is de bedoelingen Gods te kennen zonder ze te doorgronden, en tweedens: wijsheid is aan Gods bedoelingen praktische gestalte te geven.
De wijsheid heeft haar huis gebouwd. God wil een huis geven aan al wat leeft, ook in de herschepping. Een huis is een ruimte om in te leven, bescherming, geborgenheid te vinden, je zelf te mogen zijn, een thuis.
Toen Tabitha in 1938 in Scheveningen begon, keken baptisten niet in de spiegel om zichzelf te bewonderen, maar zij keken door een venster naar buiten om mensen die hulp nodig hadden, een hand te reiken.

Drie

Voorzitter Van der Riet vatte in enkele woorden de dank van het bestuur aan directie, personeel, bewoners-contact-groep samen.
Het *derde* lustrum, onder de zegen van de *drie*-enige God, in *drie* tehuizen, met *drie* geledingen: bewoners-personeel-bestuur.

Na afloop

was er natuurlijk wat te drinken en te eten. Mensen die elkaar een tijd niet gezien hadden, moesten bijpraten. Nieuwtjes werden uitgewisseld, afspraken gemaakt. Zo doen we dat, omdat we zo zijn.

Mogen Gods ogen open blijven over alle mensen in Amsterdam, en vooral ook over alle mensen in Tabitha-tehuizen!

Ploeger

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Even overwoog ik de eindredakteur de bruine foto mee te zenden opdat u teruggevoerd zou worden naar de tijden der vaderen. Wanneer en door wie die plaat ooit geschoten werd kan ik niet nagaan. Zes mannen zittend op de eerste rij en acht daarachter staande, allen in hun beste donkere kostuum.
Ten tijde van kerst en wisseling van het jaartal worden je allerlei kaarten, platen en brieven gezonden. Het waren er vele deze keer. Toch mooi, zeg je dan en je ziet de afzenders voor je. Maar tegelijkertijd denk je: moet ik die nu allemaal bedanken, beantwoorden? Dat kost zeventig postzegels, enveloppen, vellen papier en zeker vijfendertig uur. Tijd heb ik weliswaar, al weet ik niet hoeveel, maar AOW'ers en pensioen-trekkenden passen op de kleintjes. Mocht u ons het beste gewenst hebben en daarop niets van deze kant gehoord hebben, dan weet u een beetje hoe dat zit. Ik bedank u bij dezen en wens u, zij het wat laat, gezondheid, brood en vrede.

Maar nu die foto, veertig, vijftig jaar oud. Voorzover ik weet leeft er niet één meer van die veertien mannen, eens voorgangers in de gemeenten. Is die genomen ter gelegenheid van een voorgangerskonferentie? Een broeder en zuster zonden mij het plaatje en ze hebben mij daarmee verheugd.
Ik zal u de namen noemen en doe dat vooral met het oog op de ouderen onder ons om ze wat aan het mijmeren te zetten. „Wanneer het verleden heden wordt is men oud" heb ik ergens gelezen. Oud worden en jong blijven is een zegen.
Van links naar rechts dus. Zittend: de brs Kuipers, Hartman Visser, A. Hof, Jac. Jeronimus, B. Planting, J. v. d. Schors; en staande: K. Reiling, J. Hekhuis, J. W. Weenink, J. Huizinga, J. Louw, J. de Haan, Habecker? en G. Bouritius.
Die deze mannen gekend hebben denken aan de gemeenten waarin ze werkzaam waren. Denken aan hun gestalte, geaardheid, aan hun gaven. De meesten van hen hebben vooral in de noordelijke provincies gewerkt. En onder welke omstandigheden soms.

Enigen verdienden hun dagelijks brood met hun handen en gingen 's avonds langs onverlichte wegen, zandwegen en paden, een carbidlamp voor op de fiets - van rooie achterlichten wist men niets - hun mensen opzoeken. Zondags werd gepreekt, soms in twee verschillende dorpen. Toen mijn vader z'n kleine zaak verkocht werd hij „fulltimer" in een gemeente en kreeg voor zijn gezin 400 gulden in het jaar plus vrij wonen en vrij brand (turf). De tijden zijn veranderd, zegt u dat wel. Er liggen ook bijna 70 jaar tussen toen en nu. Pioniers leven altijd onder andere omstandigheden dan hun zonen.
Waren de mannen van die dagen beter, trouwer, ijveriger dan die van onze tijd? Wie kan dat zeggen? Zij hadden ook hun gebreken, eigenaardigheden, tekortkomingen. En toch bekijk ik de meesten van hen met een glimlach. Vanwege hun trouw, wijsheid en liefde.
Opdat we hun vrouwen niet te kort doen: hoe vaak zullen ze niet in zorg hebben gezeten over hun mannen die langs donkere paden, zich eenzaam voortspoedden om naar gemeenteleden om te zien. Van geldzorgen zullen we niet spreken.
Ik kan alleen uit mijn herinnering putten. Lang geleden luisterde ik naar mijn vader: een man had hem achterna gezeten op een der meest verlaten wegen tussen Nieuw Weerdinge en Musselkanaal - de Vetstukken als ik het wel heb - maar mijn vader ontkwam hem, fietsend als een gek. En wat te zeggen van een niet onbemiddelend man die dreigde mijn vader om te brengen. Diens vrouw was namelijk lid geworden van de gemeente.
Weerbarstige lieden in een armoedig, eentonig land. Daar werd het evangelie verkondigd en een bekering ging als een lopend vuurtje door het dorp.
Nu verbinden brede asfaltbanen de dorpen. De televisie overspoelt alle huizen, ook de verst afgelegenen. In de kerken hangen geen bordjes meer: Verboden te roken! De koster hoeft geen pruimbakballen meer te verwijderen. Het loddereinedoosje van de vrouwen gaat niet meer door de rij van hand tot hand, van hoofd tot hoofd. (Dat loddereinedoosje moet toegelicht worden: een soms vierkant busje, het liefst van zilver, bevatte een sponsje, gedrenkt in l'eau de la reine, letterlijk: het water van de koningin; bedoeld is een of ander reukwater. Tijdens de dienst bestreken daarmee vrouwen hun voorhoofd. Misschien om wakker te blijven).

Zijn de mensen veranderd? Het woord schaaf zegt al dat een beschaving niet gelijk is aan wezenlijke vernieuwing. Enige wilde uitwassen worden misschien weggesneden. De mens wordt wat geraffineerder. En aan die mensen verkondigen in Gods naam nu onze voorgangers de boodschap van de wedergeboorte, het opnieuw mogen beginnen en God zegene ze. Wij zullen ze niet vergelijken met de vaderen. In hun aderen stroomt toch hetzelfde bloed?

Huizinga

BOEKBESPREKING

Here, leer ons bidden. Uitg. Instituut voor evangelisatie, Postbus 271, 3940 AG Doorn. Pap. 88 pag. *f* 8,90.

Dit boek (dat ook besteld kan worden bij Interlektuur b.v., Postbus 355, 6800 AJ Arnhem) is een eenvoudige handleiding voor de praktizering van het gebed in het persoonlijke en gezinsleven, in groepen en in de gemeente. Naast een korte schets van wat de bijbel over gebed zegt, volgen de hoofdstukken over het gezamenlijk gebed. Het boekje besluit met het aangeven van een groot aantal bijbelgedeelten over het gebed, terwijl ook veel hulpmiddelen en boeken over de onderhavige, wezenlijk christelijke bezigheid worden aangewezen.

Het boekje lijkt me uitstekend geschikt om in kleine groepen besproken te worden. Daarbij zullen vele vragen gesteld worden, want daartoe geven de (onbekende) schrijvers wel aanleiding. Anderzijds: de gebedspraktijk is meeromvattend dan hier aangeduid wordt én er doemen meer problemen op dan hier bekendgemaakt wordt.

Bidden is een geweldige zaak in het leven van gelovigen, in en buiten de gemeente. Maar of je dorheid en doodsheid in het persoonlijk geloofsleven alleen maar kunt terugvoeren op gebrek aan gebed, lijkt me aanvechtbaar. Welke oorzaken zijn er voor een dor gebedsleven?

Maar ook: dat de wereld zo reilt en zeilt als ze reilt en zeilt, ligt toch niet alleen aan het feit dat de gemeente van Jezus Christus te weinig bidt (als het tenminste waar is, dat de gebeden der heiligen de wereld regeren).

Graag onder ieders aandacht gebracht.

Ploeger

AFSCHEID Ds AGTEREEK

Zondag 14 februari a.s. zal in een dienst in de Ned. Herv. Goede Herderkerk, Velserduinweg te IJmuiden, die om 15.00 uur begint, afscheid van de gemeente genomen worden door br A. H. Agtereek.

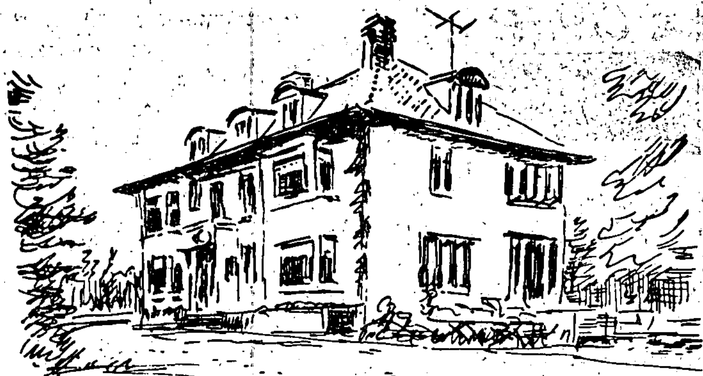
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

Na de dienst kunnen zij die van ver komen, een broodmaaltijd gebruiken in de eigen kerk der gemeente aan de J. P. Coenstraat.

AFSCHEID Ds J. BROERTJES

In het kerkgebouw De Cirkel, Korreweg 47, Groningen, zal op zondag 21 februari a.s. om 16.00 uur afscheid gepreekt worden door br J. Broertjes.

Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

uit het Uniebureau

Adressenboekje

Blz. 23 (Almelo-Geraniumstraat):
S.: J. van Dijk (tijdelijk).
Blz. 26 (Tweede Exloërmond):
S.: R. Veldman.
Blz. 28 (Musselkanaal):
V.: W. Kos.
Blz. 30 (Stadskanaal-Zuid):
S.: P. de Raaf.
Blz. 30 (Treebeek):
Adres van het kerkgebouw: Trichterweg 116, 6446 RD Brunssum.
Blz. 31 (Vroomshoop):
V.: Vakant.
Blz. 32 (Zwolle):
S.: G. W. Vrooland.
Blz. 32 (Goes):
K.: J. Zijlstra.
Blz. 37 (letter B):
J. G. J. van Baren (Almelo) komt te vervallen.
Blz. 39 (letter B):
H. de Bruijn (Papendrecht) idem.
Blz. 39 (letter B):
U. G. Buwalda (Stadskanaal) idem.
Blz. 41 (letter D):
Toevoegen: J. van Dijk, Elswout 59, 7608 JM Almelo, tel. 05490-60958.
Blz. 41 (letter E):
A. Eizema (Kollum) woont thans: Scholekster 9, 9101 GV Dokkum.
Blz. 43 (letter H):
H. G. de Heer (Goes) komt te vervallen.
Blz. 46 (letter K):
Ds W. Kos (Vroomshoop) woont thans: Schoolstraat 58, 9581 GC Musselkanaal, tel. 05990-12384.
Blz. 50 (letter P):
Het adres van J. Poutsma (Treebeek) is gewijzigd in: Engerstraat 5, 6446 XH Brunssum.
Blz. 50 (letter R):
Toevoegen: P. de Raaf, Mezenhof 22, 9502 TN Stadskanaal, tel. 05990-18213.
Blz. 54 (letter V):
W. van der Veen (Tweede Exloërmond) komt te vervallen.
Toevoegen: R. Veldman, Johan Fabriciusstraat 2, 9571 AK Tweede Exloërmond, tel. 05997-1366.
R. Venema (Bosch en Duin) woont thans: Bemuurde Weerd O.Z. 54-bis, 3514 AS Utrecht.
Toevoegen: G. W. Vrooland, Tesjeslaan 20, 8042 HN Zwolle, tel. 05200-19081.
Blz. 56 (letter Z):
E. A. Zantvoord-Nagelhout (Hattem) komt te vervallen.
Toevoegen: J. Zijlstra, Hornikswei 44, 4466 AR Goes, tel. 01100-13975.

Uitzendingsdiensten

De afgelopen zondag - 31 januari - vond de eerste uitzendingsdienst plaats (in een serie van drie) ter gelegenheid van het vertrek van *zr Ducky Rosier* naar Sierra Leone, waar zij in het medische werk van de Europese Baptisten Zending werkzaam zal zijn. Voorgangers in deze dienst, die werd gehouden in de Baptistenkerk te Leeuwarden, waren ds J. ter Braak en ds A. de Vries. De belangstelling van de zijde van familieleden en vrienden was groot. Uit alle delen van het land waren afgevaardigden van gemeenten, kommissies en zendingswerkgroepen naar het Noorden gekomen.
Zeer veel gemeenteleden, zowel uit Leeuwarden zelf als uit andere gemeenten, waren aanwezig. Ds J. ter Braak, de voorzitter van de Unie Zendings Commissie, sprak naar aanleiding van Handelingen 16 : 4-10. Na de prediking - het was een woord vol bemoediging - werd onder handoplegging met en voor zr Rosier gebeden. Namens de Commissie der Unie sprak ds J. Schouten, namens de Unie Zendings Commissie zr W. A. M. van Dam-Deursen, namens de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging zr W. Haagsma-Miedema en namens de Leeuwarder Baptistengemeente ds A. de Vries. In een kort dankwoord gaf zr Rosier uiting aan haar geloof in Gods leiding en trouw. Het was een fijne dienst, die de honderden aanwezigen iets gezègd en gedààn moet hebben!
Op 7 februari wordt in „De Voorhof" te Emmen een uitzendingsdienst voor *zr Anneke Oppenhuizen* gehouden, die om 19.00 uur begint. De Commissie der Unie zal door ds J. A. Brandsma worden vertegenwoordigd, de Unie Zendings Commissie door ds J. ter Braak en de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging door zr R. Kos-Servaas. Zr Oppenhuizen zal eveneens als verpleegkundige worden uitgezonden. Haar vertrek is, samen met dat van zr D. Rosier, vastgesteld op 11 februari, zoals wij reeds eerder hebben meegedeeld.
En dan vindt, tenslotte, op 14 februari te Utrecht-Centrum in het kerkgebouw „Silo" om 15.30 uur een uitzendingsdienst plaats in verband met het vertrek van *br en zr Jos en Joke van der Leur.* Ook zij zullen in het kader van de Europese Baptisten Zending in Sierra Leone werkzaam zijn, met name in pastoraat, onderwijs, jeugd- en vrouwenwerk. Namens de Commissie der Unie zal br Niessink aanwezig zijn, namens de Unie Zendings Commissie br T. J. J. B. Wolters en namens de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging zr D. H. de Vries-Heilbron.

BWA-zondag 1982

De eerste zondag in februari - dit jaar op 7 februari - wordt in verschillende landen de *Zondag van de Baptisten Wereld Alliantie* gevierd. Opgericht in 1905, omvat deze thans in meer dan honderd landen zo'n dertig miljoen Baptisten, een wereldwijde geloofs- en werkgemeenschap. Ook in ons eigen land vinden hier en daar speciale kerkdiensten en bijeenkomsten plaats. Zo is er op 7 februari in de Baptistenkerk te Utrecht-Centrum om 10.30 uur een samenzijn, waarin de gemeente met een aantal geloofsgenoten in lied, prediking, gebeden, ontmoeting en de viering van de tafel des Heren haar geloof wil belijden en aan haar besef van verbondenheid en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid gestalte wil geven.

Algemene Vergadering

Zoals u waarschijnlijk weet, zal de komende Algemene Vergadering in Hengelo worden gehouden. De gemeente had ons daartoe uitgenodigd, en de Commissie der Unie besloot in haar december-vergadering om de uitnodiging aan te nemen. *In dit verband zij meegedeeld, dat voorstellen voor de Algemene Vergadering 1982 vóór of op 1 april in het Uniebureau moeten zijn binnengekomen.* Waarvan acte!
We groeten de gemeenten en wensen allen, die daarin op verschillend terrein bezig zijn, bemoediging, wijsheid, onderscheidingsvermogen, blijdschap, de gezindheid van Christus!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Op 20 februari a.s. ben je hartelijk welkom in Zwolle, in de Baptistenkerk „De Samenhof", Zamenhofsingel, houden we een

INFORMATIEDAG,

aanvang 10.00 uur, einde uiterlijk 15.00 uur.

Je bent in je laatste schooljaar?
Je weet nog niet precies wat je daarna gaat doen?
Je kunt moeilijk aan werk komen?
Je wil best een jaartje dienstbaar zijn tegen „slechts" onkostenvergoeding en wat zakgeld?
„Breek er eens uit" wil je helpen, begeleiden, je laten ontdekken wat je kunt.
Wij bereiden ons al weer voor op het seizoen september 1982-mei 1983.
Hou die zaterdag 20 februari vrij en kom naar Zwolle.
Wij zijn er om je te vertellen hoe alles in z'n werk gaat en welke werk-projecten er zijn.
Wat er „te koop" is in de wereld van de hulpverlening.
Jij kunt ons vertellen wat je wilt en kunt.
Neem je broodje mee, wij zorgen voor de soep.
Nog vragen vooraf?

Stap naar je jeugdleider of bel naar:
Jeugdbureau N.B.J.B. Drachten
Telefoon 05120-15687

Tot ziens!

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Thema-nummer van DE ZAAIER

Het maart-nummer van De Zaaier zal evenals vele andere bladen aansluiten op Project '82 met een speciaal themanummer. U mag drie keer raden, hoe dit thema luidt. U kunt er niet opkopen? Dan haal ik u graag uit de onzekerheid. Het thema luidt: Er is hoop! Ook op deze manier willen we inhaken bij een geloofsgetuigenis, dat in deze maand in Nederland aan de orde is en dat we in ons evangelisatieblad op onze eigen wijze willen verwoorden.

Opa voelt zich niet zo lekker

U weet, dat De Zaaier 65 jaar is geworden. Een vorige keer liet ik u weten, dat de oude baas nog springlevend is. Dat moet ik nu helaas herroepen. De oplage loopt terug, terwijl men de inhoud en het uiterlijk prijst. Daarmee komt ons blad in een gevaarlijke spiraal. Kleinere oplage betekent verlies of prijsverhoging. In beide gevallen ontstaan daaruit situaties, die weer een negatieve uitwerking hebben op het voortbestaan van dit instrument, dat God ons gaf. Wilt u zich in de gemeente er eens op beraden, of u niet wat meer aandacht aan dit werk kunt besteden? Er zijn gemeenten, die De Zaaier tot het uiterste benutten, anderen doen er niet veel mee. Als we werkelijk eens konden komen tot een minimum aantal van 5 ex. per gemeentelid, dan waren we uit alle zorgen en konden een beter blad tegen nog lagere prijs aan de gemeenten leveren.

Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie

(2e openbare aankondiging)

De 10e werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie is bepaald op 27, 28 en 29 september a.s. Niet, dat dit vandaag voor de eerste keer wordt bekendgemaakt, maar de ervaring leert, dat herhaling de toverkracht der reclame is. Willen alle *contactpersonen* voor evangelisatie en alle *secretarissen van de gemeenten* hiervan a.u.b. goede nota nemen en beginnen te werken aan het verzamelen van een aantal deelnemers? Wij doen ook nu weer een dringend beroep op onze *voorgangers* om zich voor deze dagen vrij te maken.
Het programma wordt vooral gericht op het houden van een training voor persoonlijke evangelisatie. Behalve het persoonlijk nut, dat men hiervan heeft, kan door de deelnemers een dergelijke training worden gegeven in eigen gemeente. Deze toerusting is een onderdeel van een volledig programma binnen het kader van „LAAT DE LIEFDE WINNEN". Ik kom daar nog nader op terug.

Retraite

De Werk- en Studiegroep voor Evangelisatie, die o.a. verantwoordelijk is voor het programma van de werkbijeenkomsten in Dalfsen, zal zich op 9, 10 en 11 februari a.s. op de Eemhof bezinnen op alle aan zijn zorg toevertrouwde opdrachten. Er is een omvangrijk programma, dat ons gedurende de hele dag bezig zal houden. Er zal tijd zijn voor studie en overleg, voor gebed en bezinning. Leden van deze groep zijn: C. Eijer, W. Hessels, W. Kos, A. de Vries, M. v. d. Vlucht en ondergetekende. We zullen worden gevoed en gelaafd door mijn vrouw.

Mogen we op uw gebed voor deze dagen rekenen? We willen immers vooral de stem van de Meester verstaan.

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht; tel. 078-180007

GEMEENTEBERICHTEN

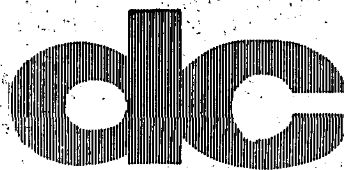
Vroomshoop - Een tot de laatste plaats bezet baptistencentrum aan de Hammerstraat heeft 11 januari jl. afscheid genomen van ds en mevr. Kos.
In de vijf en een half jaar die ds Kos in Vroomshoop stond, beleefe hij dat de baptistengemeente in Westerhaar zodanig groeide dat er een predikantsplaats gesticht kon worden, maar zag hij ook de gemeente in Vroomshoop bloeien.
In die tijd werd ook een rigoureuze verbouwing uitgevoerd en kreeg de baptistenkerk meer plaatsen en zaalruimten, nodig voor het verenigingswerk.
Ds Kos had voor zijn afscheidspredikatie gekozen uit de brief van Judas, de „roeping van de lezer" en wel het 20e en 21e vers.
Het is dat deel waarin Judas de gemeente oproept zich de woorden der apostelen te herinneren en die welke voor hen gesproken zijn door Jezus Christus.
Woorden die, aldus ds Kos, ook vandaag opgeld doen, gelet de komst van sekten die proberen de gelovigen los te weken van hun kerken en spotters die van mening zijn dat het evangelie alle waarden verloren heeft. Dat evenwel is beslist niet waar.
Ouderling Hamer sprak de scheidende predikant toe. Hij blikte terug op de achterliggende jaren en dankte ook mevrouw Kos voor de steun die zij haar man had gegeven en voor het vele dat zij zelf in de gemeente heeft gedaan.
Burgemeester A. van Walsum prees de samenwerking met ds Kos en vooral de sfeer waarin de gesprekken plaatsvonden.
Namens Westerhaar voerde ouderling Luisman het woord, hoewel daar twee weken geleden uitvoerig afscheid van ds en mevrouw Kos is genomen. Hij kwam toch nog even groeten en al het goede wensen in Musselkanaal, waarvan een deputatie het afscheid bijwoonde.
Namens het Convent van Kerken sprak ds Ribberink, namens de Bond van Baptistengemeenten en Twente, mevrouw Nederhof uit Hengelo, namens de Pinksterbeweging de heer Hilberink.
Ds Kos ging op de van hem bekende wijze in op de sprekers, waarbij hij tal van anecdotes aanhaalde.
's Avonds is door de gemeente in besloten kring afscheid genomen van het echtpaar Kos.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Rotterdam-Centrum: J. B. van der Veen, oud-zendeling te Dordrecht.

Beroepen: te Almelo-Geraniumstraat: W. P. van Berkel te Winschoten.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Slechts 5 maanden na het heengaan van haar man is in Christus ontslapen onze zuster

JOHANNA JOZEFINA
BREIDER-SCHOMAKER

weduwe van Jan Breider

op de leeftijd van 75 jaar.

Jesaja 40 : 31

Amsterdam, 21 januari 1982

Baptistengemeente Amsterdam-West

God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.

Plotseling door de Heer geroepen onze zuster

ELISABETH BAKKER

op de leeftijd van 72 jaar.

Ze was een trouw lid van onze gemeente.

1 Petrus 5 : 10

Baptistengemeente Haarlem

„DE VLAM", een muziek- en zanggroep uit Stadskanaal, die hoofdzakelijk in kerken en gemeenten speelt, zoekt een

PIANIST

met ervaring.

We treden gemiddeld 2x per maand op.

Ons repertoire bestaat uit nederlandstalige liederen.

Heb je interesse? Bel dan Kees tel. 05990-16068 of schrijf naar Ahornhage 18, 9501 VE Stadskanaal.

WIE HELPT?

LEERLING VERPLEGER (18 jaar)

zoekt per 1 maart a.s. een kamer in Amsterdam.

Het liefst met mogelijkheid zelf te koken.

Reacties naar: S. Dijkhuizen, Staverdenseweg 260, 8075 RG Elspeet; tel. 05770-7364.

TE HUUR:

Sta-caravan in bosrijke omgeving in Markelo.

f 300,— per week.

Inl.: Tel. 074-663216.

TE HUUR:

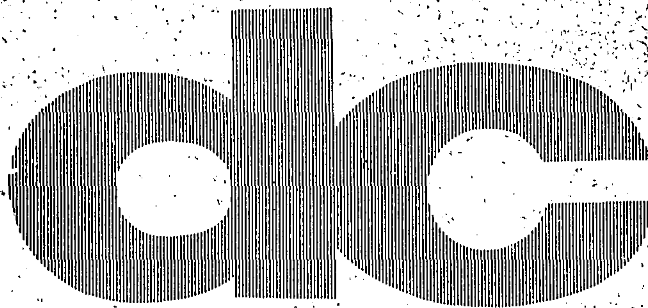
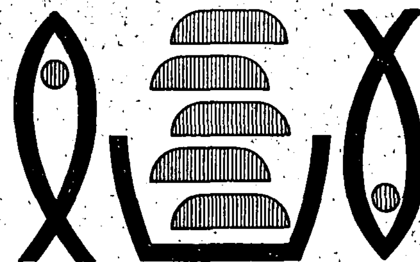
Sta-caravan met visboot, vlak bij het strand van Stavoren.

Prachtig zwemwater ook voor kinderen.

Brieven: W. Smits, Vinkebuorren 10, 8563 AR Wijckel post Balk.

ADRESWIJZIGING

Secretaris van de gemeente te Kollumerzwaag is thans br H. W. Vis, Ruiterstraat 7, 9285 RW Buitenpost; 05115-1231.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 6 - 12 februari 1982

Gelijke behandeling (2)

Geloofwaardig?

Het eerste artikel over het voorontwerp gelijke behandeling eindigde met de belofte dat we in een volgende bijdrage de hand in eigen boezem zouden steken. Die belofte wil ik met dit artikel gaan inlossen maar doe het wel met enige schroom. De protesten tegen het voorontwerp hebben zulke heftige reacties opgeroepen dat ik enige neiging heb mijn bezwaren tegen die protesten maar voor me te houden.

Professor Berkhof heeft er in een bijdrage in Trouw op gewezen dat in een bepaald opzicht deze reacties doen denken aan wat zich de vorige eeuw rondom de schoolstrijd afspeelde, met dit verschil dat de reacties nu niet alleen van niet-kerkelijken komen maar voor een belangrijk deel ook van christenen.
Daaruit blijkt wel dat de grote diepe meningsverschillen die in de samenleving rondom dit voorontwerp aan de dag zijn getreden dwars door de christelijke kerken en gemeenschappen heen lopen. Dat maakt het nog onvermijdelijker om juist als christenen ons af te vragen wat er gebeurt. Wij willen immers in ons land het evangelie van Christus bekend maken. More message in the media, lees ik wel eens. Maar hoe treden wij naar buiten? Let wel: alle naar buiten treden is een vorm van getuigenis en dus van evangelisatie. Getuigenis omvat echter meer dan wat wij als specifiek evangelisatiegetuigenis van ons doen horen of zien. Al ons optreden is getuigenis. Is het optreden verkeerd, dan is het getuigenis verkeerd, en dan bedrijven wij anti-evangelisatie.

Rechten

In een helder artikel in NRC-Handelsblad van 22 januari heeft professor Velema zijn bezwaren tegen het voorontwerp uiteengezet. Enkele van zijn bezwaren deel ik, zoals reeds te lezen was in het vorige artikel. Maar het viel mij op dat hij zoveel nadruk legde op de aantasting van de rechten van de christenen, vooral de vrijheid van godsdienst, de vrijheid van het onderwijs en de vrijheid van vereniging. Dat zijn grondrechten die in de grondwet verankerd liggen. Het voorontwerp kan op dit punt dus aan de grondwet worden getoetst. Daarvoor bestaan in onze rechtsstaat wettelijke middelen. Voordat dit voorontwerp tot wet wordt is er nog ruimschoots gelegenheid voor deze toetsing. Ik kan mij niet voorstellen dat de verantwoordelijke minister niet eerst zelf zo'n toetsing zal laten plaatsvinden voordat hij een definitief wetsontwerp naar de volksvertegenwoordiging stuurt.
Het lijkt mij redelijk vroeg om daarover nu al in te zitten. Want er staat veel meer op het spel.

Angstig

Er is van de kant van de tegenstanders van het voorontwerp op een beangstigende manier over homofiele mensen gesproken en geschreven. Ergens las ik van een vooraanstaand Evangelisch iemand, blijkbaar een werkgever, die het verschrikkelijk vond dat je straks een homofiel op je jongere personeel zou moeten „loslaten". in de bewoordingen van een besturenraad in het christelijk onderwijs die vond om jongens aan te randen. Een gevaarlijk wezen dus. Iets dergelijks klinkt door in de bewoordingen van een besturenraad in het christelijk onderwijs die vond dat men op de christelijke scholen homofiele leerkrachten en leerlingen zou moeten kunnen „weren". Dat is een veelzeggend woord. Weren doe je ongewenste elementen. Het woord roept negatieve gedachten op. Weren doe je mensen die in jouw wereld niet mogen komen. Zijn de homofielen de melaatsen van Evangelisch Nederland? Waar zulke uitspraken vallen is veel meer aan de hand dan een kwestie van rechten en normen. Hier spreken gevoelens, angstige gevoelens. Dat is niet eens zo verwonderlijk want homofilie en ongehuwd samenwonen hebben te maken met sexualiteit en dat is nog altijd een moeilijk onderwerp. Daarover wordt minder gedacht dan gevoeld en die gevoelens komen uit diepe diepten.
Vooral als we geconfronteerd worden met vormen van sexuele relaties die afwijken van het gewone, dan worden redelijke overwegingen gemakkelijk verdreven door onredelijke emoties en worden oordelen vertroebeld. In die vertroebelde oordelen

worden twee dingen over het hoofd gezien. Ten eerste wat we de homo's en de hokkers met zulke oordelen aandoen en ten tweede welk beeld van ons christelijk geloof (en dus van onze boodschap) daarmee wordt opgeroepen.

Mensen

Er wordt meer gesproken over het verschijnsel homofilie dan over homofiele medemensen en medechristenen. Over een verschijnsel oordeel je op afstand, met een mens kun je dat niet maken. Van al dat spreken en schrijven over het verschijnsel gaat iets vervreemdends uit. Het wordt onpersoonlijk en daardoor leeg. Het berooft de mensen over wie het gaat van hun menselijkheden vernedert ze tot gevallen die aan een verschijnsel lijden.
Tegen die achtergrond klinkt het beroep op absolute normen volstrekt ongeloofwaardig. Het gaat nu niet om de vraag wat in een christelijke context absolute normen nu precies zijn. Daarop hoop ik later nog eens in te gaan. Het gaat er op dit moment alleen om dat het beroep op absolute normen die gehandhaafd moeten worden ook wanneer de mensen op wie ze worden toegepast nauwelijks nog als mensen worden gezien, gewoon niet opgaat.
In een gesprek bij Sonja Barends heeft de politieke leider van de RPF het geprobeerd. Vooropgesteld zij dat men zijn moed om dat vijandige hol binnen te gaan moet bewonderen want op een eerlijke ontvangst kan men daar niet rekenen. Maar als je op een vraag waarom je vindt dat homofielen geweerd moeten worden, niets anders weet te zeggen dan dat er absolute normen zijn die dat eisen, dan doe je de homofiele mensen geweld aan. In tweede instantie probeerde hij nog een ander element in het gesprek in te brengen door te zeggen dat het uit liefde werd gedaan. Dat klonk volstrekt ongeloofwaardig en is het ook. Want het is toch wel iedereen duidelijk dat het weren van homofielen en ongehuwd samenwonenden uit scholen, ziekenhuizen e.d. een beschermende maatregel is die dient om het eigen milieu van ongewenste invloeden vrij te houden. Van een handelen uit liefde kunnen we dan beter niet spreken.

Aanstoot

Dat brengt ons bij de tweede vraag: welk beeld van ons christelijk geloof roepen wij op deze manier op? Wij worden geregeld opgewekt dat wij een missionaire gemeente (moeten) zijn en dat is terecht. Dat betekent dat wij geloven dat wij mensen die niet geloven iets te bieden hebben. Het evangelie is immers een boodschap van heil voor alle mensen en als wij zelf de bevrijdende kracht van de Heer van wie dat evangelie spreekt hebben ervaren, dan is dat iets dat we willen delen. Niet om te winnen of te werven - dat is reclametaal - maar om te redden zoals wij gered zijn.
Een van de voorwaarden waaraan een missionaire gemeente moet voldoen is dat *het ons niet mag gaan om winst of invloed* maar om mensen. Dat betekent in de praktijk dat wij ons nooit of te nimmer mogen stellen boven de mensen om wie het ons gaat. Dat deed ook Jezus niet. Maar we kunnen vandaag de dag onmogelijk volhouden dat we ons niet stellen boven homofielen en samenwonenden als we ze tegelijkertijd beschouwen als mensen die geweerd moeten worden. Daarmee maken we onze boodschap ongeloofwaardig.
Daar komt nog iets bij. De indruk is gevestigd dat de kern van het christen zijn bestaat uit afwijzing van homofilie en het absoluut stellen van het burgerlijk huwelijk. Wat moet de buitenwacht anders concluderen uit de heftige afwijzing van het voorontwerp? Dit misverstand roepen we zelf op.
Maar, zo hoor ik hier en daar, het evangelie is de natuurlijke mens tot een aanstoot. Is die heftige afweer tegen de kritiek op het voorontwerp daar ook niet een teken van? Is dat niet haast een aanwijzing dat we op de goede weg zijn? Want zo'n reactie mogen we toch verwachten wanneer de wereld met het evangelie wordt geconfronteerd?
Maar dat is een drogrede want het verzet tegen het voorontwerp gelijke behandeling is allesbehalve een confrontatie van de wereld met het evangelie. Het is een poging om ongewenste sexuele relaties buiten de christelijke levenssfeer te houden. De aanstoot die daarvan uitgaat is niet hetzelfde als de ergernis die van het evangelie uitgaat. Die ergernis raakt Joden en Grieken, gelovigen en ongelovigen, ja ook gelovigen. Ik vind het een van de meest verontrustende dingen van deze tijd dat wij christenen zo weinig de ergernis van het evangelie in onze ziel ervaren maar die projecteren op anderen die het met onze opvattingen niet eens zijn.
Maar de kern van de zaak is: wat zijn bijbelse normen? Liggen die kant en klaar of moeten we ze afleiden uit wat we in de Schrift vinden? Daarover in het laatste artikel.

J. Reiling

ADRESWIJZIGING

Het secretariaat van de gemeente te Alphen aan de Rijn-Noord berust thans bij br J. A. Jongejan, Toussaintstraat 62, 2406 XR Alphen aan de Rijn; telefoon 01720-73885.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Groningen-Noord: J. B. van der Veen, voorheen zendingspredikant, te Dordrecht.

INFO-DAG 20 FEBRUARI
aanvang 10.00 uur
„DE SAMENHOF" ZWOLLE
Inlichtingen: Jeugdburo NBJB
tel. 05120-15687

ISLAM-NUMMER VAN WERELD EN ZENDING

Wereld en Zending is een blad voor missionaire informatie, met een redactie van katholieken en protestanten en is verkrijgbaar op het adres Prins Hendrikstraat 37, 1075 BA Amsterdam.
In het Islam-nummer gaat het om de ontmoeting van christendom en Islam, met name in verband met onze situatie in Nederland. Vandaar artikelen over Christenen en Moslims in Nederland, in Europa en de VS; over de landen waaruit een groot deel van de in Nederland verblijvende Moslims afkomstig is: Marokko, Turkije, Suriname. Verder veel informatie over diverse zaken.
Over en weer bestaat er veel misverstand. Veel van onze kennis is gebaseerd op vroeger ontvangen onderwijs en informatie, waarin de Islam er bijzonder slecht afkwam. In Moslimlanden bestaat nauwelijks een feitelijke kennis van het christendom, maar alleen een hele reeks van vooroordelen die sterk verwant zijn aan het kolonialisme.
Beide religies hebben sterke overeenkomsten én verschillen. Overeenkomst: beide geloven in de absoluutheid van Jezus Christus, en van Mohammed.
Mohammed gaat boven Jezus Christus uit; Jezus Christus is de enige weg.
Inmiddels is de Islam in Nederland de tweede godsdienst geworden met zo'n 300.000 belijders.
Wie degelijke informatie wil hebben en enige aanwijzingen voor zijn visie op het kontakt tussen christendom en Islam, vindt in dit nummer - dat men bestellen kan door overmaking van *f* 12,— op giro 493248 t.n.v. Ned. Zendingsraad te Amsterdam - bijzonder veel.

Ploeger

VAN DEZE KANT BEKEKEN

In de dagen dat we een nieuw jaartal tegemoet gingen en onze voorgangers in de Schriften ronddoolden om passende gedeelten te vinden, die over de onstandvastigheid in en van mensen spreken en van de standvastigheid van de Eeuwige, las ik de geschiedenis van de twaalf spionnen die door Mozes werden uitgezonden om te zien hoe het land, vloeiend van melk en honig, erbij lag. U kunt het verhaal lezen in Numeri 13.

De opdracht die de twaalf kregen is daar uitvoerig beschreven en zeer interessant. Duidelijk is dat Mozes opgroeide aan het hof van het machtige Egypte en daar van de organisatie van de geheime dienst in dat land wel wat heeft opgestoken. Goed geïnstrueerd gaan ze hun toekomstig woongebied binnen.

Na een week of zes keren alle twaalf terug en u kunt zelf lezen welke rapporten ze uitbrengen. Ze nemen zelfs uitstekende monsters van het fruit mee en dat zal de woestijnreizigers wel aangesproken hebben. Eenparig is hun oordeel: 't is een pracht-land. Maar dan scheiden zich de geesten. Tien van hen vertellen dat de stammen die daar wonen sterk zijn en dat de steden ware vestingen zijn. We kunnen 't wel vergeten, zeiden ze.

Twee dachten er anders over. Ze zeiden: „Laten we gerust optrekken en het in bezit nemen. We zullen het zeker kunnen overmeesteren".

Waarop de tien ondergronds gaan en het volk infiltreren met defaitische gedachten, neerkomend op: 't is een verschrikkelijk land, hard, wreed en de mensen die er wonen zijn reuzen. Enakskinderen. We hebben geen schijn van kans. Letterlijk zeggen ze: „Ook zagen wij daar reuzen, Enakieten, die tot de reuzen behoren, en wij waren als sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen".

Nu zijn sprinkhanen volgens de verhalen vraatzuchtige dieren, die maar vanwege massale overvallen een uurtje nodig hebben om kaalgevreten landschappen achter zich te laten. Het is duidelijk wat de tien bedoelen: het zou onverantwoordelijk zijn om ook maar een voet op gindse bodem te zetten want we worden vernietigd.

Het woord „ogen" valt twee keer: wij waren sprinkhanen in onze eigen ogen en ook in hun ogen. Een paar van de spionnen zullen wel met de inwoners gepraat en terloops vermeld hebben dat die Israëlieten wel eens zouden kunnen proberen het land binnen te vallen. Toen hebben die Amelekieten, Jebusieten, Hethieten en Amorieten geglimlacht en gezegd dat die woestijnratten dan zeker van de koude kermis thuis zouden komen.

Zie maar onze mannen en muren. Alles is hier groot, breed en sterk.

Ja, dat zagen de spionnen en de moed zonk weg als lood in het water.

Wij zijn sprinkhanen in hun ogen. Talrijk misschien, maar als 't er op aankomt worden we vertrapt, geroosterd.

Het is erg als een christen in wanhoop geraakt. Ziende op wind en golven. Als de statistieken hem te pakken krijgen, die vertellen dat het kerkbezoek in de „grote kerken" afneemt. Verleden week was ik in een vergadering van „geestelijken", waarin één vertelde dat er maar 20% van toch te verwachten mensen de kerkdiensten bezocht en dat de jongeren helemaal niet kwamen. Wij zijn sprinkhanen in hun ogen. Tros en Veronica, waardeloze shows zonder echte geestigheid staan hoog genoteerd en de diskotheken zijn overvol. Duizenden zitten in wind en sneeuw om hun voetbalklub te ondersteunen. En dat zijn nog maar randverschijnselen. Hoog op de maatschappelijke ladder staan de machtigen van het bankwezen en de industrie zal blijken vuile handen te hebben. Wij zijn als sprinkhanen in hun ogen. De leugen is vanzelfsprekend en het geweld heeft de overhand, Wat kan de gemeente daar tegenover stellen? Zij staat aan de berm en ziet hoe met vaart de wereld verder vaart. Wat willen die lui aan de wegkant?

Niets van aantrekken. Ze stellen niets voor. Het zijn dromers, idealisten. Zij kunnen geen kwaad, Sprinkhanen in de ogen der Enakskinderen.

Nog erger is wat die tien van zichzelf zeggen: we zijn sprinkhanen in onze *eigen* ogen. Wij kunnen niet op tegen wat zij daar te bieden hebben. We gebruiken grote woorden, maar als 't er op aankomt geloven we ze zelf nauwelijks meer. We zeggen wel dat we het geloven - dat wat God is, zei en deed - maar de machtspreuken halen niets meer uit. Volgens Lukas gebeurde in Efeze het volgende: En toen Paulus hun de handen oplegde kwam de Heilige Geest over hen en zij spraken in tongen en profeteerden. En het waren in het geheel ongeveer twaalf mannen.

Twaalf mannen. Mozes zond de twaalf uit en tien faalden.

Jezus zond er twaalf uit. Een handjevol sprinkhanen, maar ze hebben het geweten, de Joden, Grieken en Romeinen.

Twaalf mannen in Efeze. Twaalf mannen (en vrouwen) in Rotterdam, Musselkanaal, Leeuwarden en alle twaalf zonder angst voor eendaagse Enakskinderen. Die twee van Mozes' twaalftal zijn het beloofde land wel binnengegaan: Jozua en Kaleb.

Mij schreef een jongeman op 7 mei 1969 als slotwoord van zijn brief: „Ik geloof in God, omdat ik geloof, dat God ook in mij gelooft".

Om over na te denken.

Huizinga

BOEKBESPREKING

We vestigen graag de aandacht op twee uitgaven-reeksen van het Nederlands Bijbelgenootschap, Postbus 620, 2003 RP Haarlem:

1. de bijbel boek voor boek. Afzonderlijke boeken van de bijbel, vertaald in hedendaags Nederlands, met toelichtingen.

Ons werd gezonden Een gevangene schrijft..., waarin opgenomen de brieven van Paulus aan de gemeenten in Efeze, Filippi, Kolosse en aan Filemon.

Zo'n boekje laat zich gemakkelijk in de zak steken. Zulke boekjes zijn ook geschikt om eens weg te geven. Prijs *f* 3,50.

2. voor kinderen heeft het NBG ook wat, inzonderheid voor hen die naar de lagere school gaan. David en Absalom is één van de deeltjes (in stijve kaft), die in een makkelijke vertaling de boodschap aan kinderen willen doorgeven. Die vertaling is eenvoudiger leesbaar dan de statenvertaling of de vertaling van 1951. Maar toch wel zo „bijbels" dat geen kind op een dwaalspoor kan komen. Misschien moet ter verduidelijking worden opgemerkt, dat niet alleen de vertaling belangrijk is, maar vooral de zinsbouw waarin de vertaling gegoten wordt.

Het onderhavige boekje met 90 pag. kost *f* 6,75.

Er zijn ook begeleidingsboekjes verkrijgbaar à *f* 2,50. Deze zijn bestemd voor ouders en leerkrachten.

Een mogelijkheid dus om met de kinderen zélf de bijbel te lezen.

Ploeger

BIJBEL IN 1739 TALEN

De gehele bijbel is in 277 talen te lezen. Het Nieuwe Testament bovendien in 518 andere talen. Tenminste één bijbelboek is te lezen in 944 talen. Er wordt nog steeds gewerkt aan de vertaling van de Bijbel. Enerzijds wil dat zeggen dat er nog steeds talen zijn waarin geen enkel bijbelboek vertaald is. Anderzijds betekent dat dat steeds meer delen van de Bijbel vertaald worden. Want elk volk moet de boodschap van de Heer kunnen lezen in zijn eigen taal.

Een belangrijke zaak is tevens de alfabetisering. Steeds meer mensen leren - door verbeterde onderwijsmogelijkheden - lezen.

P.

HET HUWELIJK OP DE HELLING

Op de helling... daar kun je verschillende dingen bij denken. Wat zich op een helling bevindt, loopt de kans af te glijden naar de diepte. Dat is voor een huwelijk géén denkbeeldig gevaar. Er zijn nogal wat huwelijken, waarin het zo scheef zit dat je elk moment de glijpartij naar de diepte kunt verwachten. En onderaan de helling vormt zich een steeds grotere berg van brokstukken van huwelijken. Tussen die brokstukken kruipen kinderen rond, op zoek naar een thuis met een vader en een moeder...

Op de helling kan ook betekenen dat iets eens grondig nagekeken moet worden. De term komt uit de scheepsbouw, waar een schip van tijd tot tijd op de helling moet voor een grondige inspektiebeurt.

Beide betekenissen zouden we eens kunnen verbinden. Moet het instituut „huwelijk" misschien eens op de helling voor een grondige inspektiebeurt? Zou je met zo'n inspektie misschien kunnen voorkomen dat het op de gevaarlijke helling terechtkomt, gaat glijden en in brokken valt?

Ongetwijfeld is het huwelijk in onze dagen een omstreden zaak. Reden genoeg om het maar eens ter onderzoek op de helling te zetten. We snijden daarmee uiteraard niets nieuws aan, want bijna elke jaargang van De Christen bevat wel minstens één artikel over dit thema. Maar wat in beweging is en aan meningen gebracht wordt, maakt het wel noodzakelijk om ons er regelmatig op te bezinnen.

Verbintenis

Het huwelijk is een verbintenis, een verbond. Men wordt „in de echt verbonden". Twee mensen hebben het besluit genomen zich aan elkaar te verbinden.

Uit Genesis 2 : 18-24 wordt ons duidelijk dat het huwelijk geen menselijke uitvinding is, doch een gegeven, een instelling van de Schepper. Terwijl er in het scheppingsverhaal met geen woord gerept wordt over mannelijke en vrouwelijke dieren - het zit alleen stilzwijgend in vers 20 van hoofdstuk 2 - wordt in hoofdstuk 1 nadrukkelijk vermeld dat God man en vrouw schiep.

In Genesis 2 blijkt de man voorlopig alleen te zijn. Hij wordt zich die eenzaamheid bewust, als hij de dieren in paartjes ziet optrekken.

De uitspraak van de HERE God: Het is niet goed, dat de mens alleen zij, moeten we zeker niet beperken tot de behoefte aan een vrouwelijke partner. Het is een uitspraak die de mens bestempelt als gemeenschapswezen, bestemd om met andere mensen om te gaan en niet alleen te blijven.

Maar de meest konkrete en direkte uitwerking is wel, dat God hem een vrouwelijke medemens toevoegt.

Prachtig en vol betekenis is de wijze, waarop de formatie van de vrouw getekend wordt. Ze wordt uit de man vandaan geformeerd, rondom een van zijn ribben. En je voelt de opgetogenheid van de man, als hij zegt: Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees. Die mens, die daar op mij toekomt, is iets van mijzelf, het is een deel van mijn eigen lichaam, mijn eigen vlees en bloed. Daarmee is de diepste basis van het huwelijk aangegeven: Twee mensen vinden elkaar, om naar de bedoeling van de Schepper een twee-eenheid te vormen, om elkaars lichaam, elkaars vlees en bloed te zijn.

Die samenbinding van twee levens tot een eenheid komt ook uit in vers 24: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn. De Statenvertaling zegt inplaats van aanhangen „aankleven", en dat drukt de betekenis nog beter uit. Twee levens worden aan elkaar gekleefd, gelijmd tot een onverbrekelijke verbinding.

Die gedachte van verbondenheid klinkt ook door in Efeziërs 5 : 28-29: Zo zijn ook de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben als hun eigen lichaam. Wie zijn vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief; want niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij voedt en koestert het. En dan wordt de verbondenheid van Christus met de gemeente ten voorbeeld gesteld: Hij voedt het en koestert het, zoals Christus de gemeente.

De liefde van Christus voor de gemeente, die zo groot is dat Hij zich zelfs vóór haar in de dood heeft overgegeven, staat model voor de verbondenheid tussen man en vrouw. Zoals Hij één is met zijn lichaam, de gemeente, zo worden man en vrouw tot één vlees.

Om tot een zodanige hechte verbintenis te komen, moeten er andere banden worden losgemaakt. De band met het ouderlijk huis bijvoorbeeld. De man moet zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen. De vrouw zal hem voortaan zijn thuis bieden.

Veel narigheid is ontstaan, als mensen zich niet hieraan hielden. Als na het huwelijk de jongeman toch de nauwe konnekties hield met het ouderlijk huis, en de invloed daarvan zich deed gelden in de relatie van het huwelijk. Als de jonggehuwde man alles nog bespreekt met moeder en vader, en ook de ergernissen over zijn vrouw op de proppen komen, dan gaat het oordeel van de ouders de gang van zaken in het jonge gezin bepalen en voelt de vrouw zich buiten spel gezet. Er komen konflikten. Het omgekeerde kan zich natuurlijk ook voordoen, dat het jonge vrouwtje alles met haar moeder bespreekt en de man zich buitengesloten voelt.

Aanvulling

„Het is niet goed dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past".

Als de HERE God de vrouw schept en bij de mens brengt, komt er niet alleen een gezelschapsmens, een speelkameraad in zijn leven. Ze wordt aan Adam gegeven als een hulp, die bij hem past.

Dat „bij hem passen" zullen we ook weer in zijn volle betekenis moeten zien te vatten. Het woord „hulp" zou allicht wat discriminerend kunnen klinken: de man kan het niet alleen af, en moet wat hulp hebben.

Er wordt ons hier iets heel anders gezegd. De vrouw past bij de man, om samen een kompleet geheel te vormen. Vroeger maakten we sluit-appels. Met een mes maakten we zig-zag inkervingen die de appel in twee helften verdeelden. Die helften pasten natuurlijk prachtig in elkaar en vormden samen de hele appel.

Man en vrouw vormen elkaars aanvulling, ze kompleteren elkaar, geestelijk en lichamelijk. Hun verschillende eigenschappen sluiten op elkaar aan, en zo vormen ze één geheel. Daarmee wil niet gezegd worden, dat een ongehuwd mens geen kompleet leven zou kunnen hebben; het gaat nu om het huwelijk.

Ongetwijfeld is het een ideaal beeld, dat hier geschetst wordt, dat man en vrouw elkaar geheel aanvullen. Dat beeld past ook in de situatie van voor de zondeval. Doch net zomin als de huwelijksgrondslag door de zondeval verloren gegaan is, is ook deze bedoeling van elkaar aanvullen verloren gegaan. Alleen zal de relatie te lijden hebben van de gebrokenheid van de zondeval. Het op elkaar aansluiten is niet meer zo vanzelfsprekend, maar zal in een goed samenspel gewonnen moeten worden.

Maar juist die voortdurende oefening om elkaar te blijven vasthouden en te begrijpen, ondanks verschillen van inzicht, karakter en aanvoelen, is van grote waarde voor een positieve karaktervorming. In een ingezonden stuk las ik eens in Trouw iets van Pitrim Sorokin, een socioloog. „De grootste betekenis van het levenslange monogame huwelijk ligt in de verandering die de partners zelf ondergaan. Hun ego's versmelten, Zij leren elkaar te accepteren en aan te vullen en door de voortdurende

groei van hun wederzijdse genegenheid en zorg, in onvoorwaardelijke trouw, worden hun beste creatieve impulsen gewekt en versterkt en kunnen zij ook het beste geven aan hun kinderen".

Samenbindend element

Het zal onnodig zijn te betogen dat het wezenlijke element, dat de partners in een huwelijk behoort samen te binden, de liefde is. Er zullen wel huwelijken uit berekening gesloten worden, of om andere oorzaken, maar de grondslag behoort wel de liefde te zijn.
Helaas blijft het begrip liefde nog wel eens steken bij alleen de erotiek, de aantrekkelijkheid van de andere sekse. Die aantrekkelijkheid is van wisselende sterkte en kan zelfs op bepaalde momenten wegvallen, zodat men „er niets meer aan vindt en niets meer aan de ander heeft".

Het huwelijk, zoals door de Schepper bedoeld, moet dus een steviger band hebben dan alleen de erotiek. Het huwelijk moet zijn houdbare, duurzame verbinding vinden in de afstraling van de agape van God. Die eigensoortige liefde, die zich niet in de eerste plaats afvraagt wat de ander terug kan geven, en te bieden heeft, maar die uit zichzelf geeft om voor de ander iets te kunnen zijn. Dat bepaalt onze houding in het huwelijk. Niet: hij, zij is er voor mij, maar ik ben er voor hem, voor haar. Een liefde die niet begint met eisen te stellen, doch met zichzelf te geven.

Omdat die liefde ontspringt aan God Zelf, heeft ze ook de verdere eigenschappen van God in zich. De trouw om bij de ander te blijven en zich aan de ander te blijven hechten. Barmhartigheid, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, vergevensgezindheid. Allerlei eigenschappen die de twee partners in staat stellen om tot het einde toe samen te blijven en steeds verder samen te groeien.

Het is daarom, dat voor de Here Jezus in feite echtscheiding onmogelijk is. In de bergrede, Mattheüs 5 : 27-32, wordt het huwelijk geplaatst in het licht van de agape-houding van de kinderen van het Koninkrijk der hemelen. Wie door Jezus geroepen is, is geroepen om lief te hebben. Dat is het grote gebod, de hoge roeping van Gods kinderen.
Als twee mensen het niet meer met elkaar menen te kunnen uithouden, kunnen daar allerlei bijkomstige redenen voor aangesleept worden, maar het is te herleiden tot één punt: De liefde is verdwenen. En wie niet meer liefheeft, mag niet konstateren dat de ander niets meer te bieden heeft, doch dat in hem- of haarzelf de liefde gestorven is. En liefde is nu juist het kenmerk, het uitvloeisel van de levende omgang met de Heer.

Echtscheiding is daarom niet zonde om allerlei wettische bijbelse argumenten. Het is zonde omdat mensen, die door de Heer samengevoegd zijn om elkaar lief te hebben, die roeping opzeggen en verzaken. Al zullen we moeten vaststellen dat soms bij één partner de liefde zo totaal verdwenen is, dat het leven onhoudbaar wordt en er niet meer mee te leven valt. Een scheiding kan soms noodgedwongen nodig zijn ter bescherming van de ander en het gezin.

Wat voegt God samen?

Als het niet gáát tussen twee mensen, die toch wel weet hebben van het door God samengevoegd zijn, hoort men wel het argument: Het lukte niet tussen ons, blijkbaar waren wij niet door God samengevoegd.

Wanneer zijn twee mensen door God samengevoegd? Gebeurt dat op speciale aanwijzing vanuit de hemel?

Mensen vinden elkaar op de wonderlijkste manieren. Het hart speelt daarin mee, maar net zo goed het verstand, dat afweegt of die ander om verschillende redenen wel bij je zal passen. Lang niet iedereen trouwt met de eerste de beste.

Ik denk dat we dat „samengevoegd door God" niet moeten zien als een bijzondere besturing van de hemel.

Als een man en vrouw, gelovig of ongelovig, doet er niet toe, besluiten om samen verder te gaan en te huwen, dan zijn ze in de weg van Gods scheppings-bestemming, en hebben ze Gods zegen mee. Hun levens hebben ze, in een persoonlijke, vrije beslissing, samengevoegd naar Gods bedoeling. Daar houdt God ze dan ook aan. Daaraan kun je je niet onttrekken met het argument: We waren zeker niet voor elkaar bestemd.

En als mensen elkaar wel liefhebben en het volhouden? In „Hoe de wereld begon" beschrijft Helmut Thielicke een bezoek aan een bejaard echtpaar. Het straalde een buitengewoon geluk uit. „Vooral de vrouw, die door ouderdom en ziekte zich bijna niet kon bewegen en op wier vriendelijk, oud gelaat de vreugde en de droefheid diepe sporen hadden nagelaten, was zo vervuld van dankbaarheid over het leven, dat het mij ontroerde en ik mij onwillekeurig afvroeg, waaraan de stralende blijdschap toe te schrijven was van dit vriendelijke oudje. Opeens wist ik het, toen ik die beiden met elkaar zag praten en merkte aan hun ogen hoe ze aan elkaar hingen. Toen werd het mij duidelijk dat deze vrouw in haar leven zeer bemind was door haar man... Die man heeft al die jaren zijn vrouw liefgehad, niet omdat het zo'n blijmakende weldoende vrouw was, maar eerder omgekeerd: omdat haar man zoveel van haar had gehouden, was zij de vrouw geworden die ik nu voor mij zag".

H. G. de Winkel

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Momenteel hebben we van 16 gemeenten een reactie gehad op onze brief betreffende het inlegvel „Gezegend en Gezonden". Ze zijn goed voor plm. 2600 exemplaren.

Daar we een en ander met spoed willen afhandelen, wijzen we nog even op de sluitingsdatum van 16 februari a.s., om uw bestellingen door te geven. Het ligt niet in de bedoeling van deze inlegvellen voorraad aan te leggen. De prijs zal liggen tussen *f* 0,10 en *f* 0,15 per stuk netto, franco thuis.

Ook nog de voorradige bundels L & G zullen van een inlegvel worden voorzien.

Verder overwegen we, ook in de Grootdruk bundels een dergelijk vel aan te brengen.

Geïnteresseerden gelieven omgaand te reageren via hun secretaris van de gemeente.

De Zangbundel Commissie.

Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21
7552 ME Hengelo
Telefoon 074-421911

BIJBELVERTALING IN HET GRONINGS

Het is een niet onbekend verschijnsel dat veel Groningers hun taal ongeschikt achten voor het vertolken van geloofservaringen. Bidden, een getuigenis geven, dat doe je in het „hollands". Waarom toch? Waarom kan een mens in zijn moedertaal niet zijn geloof uitdrukken?

Het zijn niet bepaald fanatieke Groningers die bezig zijn aan een vertaling van de bijbel in het Gronings. De (blinde) predikant Struif te Zuidhorn heeft daarin het voortouw. Br Jans Bijmolt te Winschoten, bekend van de boekentafel aldaar, is medewerker.

De redactie van DC rekent er op t.z.t. een recensie-exemplaar van de „Biebel in de grunniger spraok" te ontvangen!

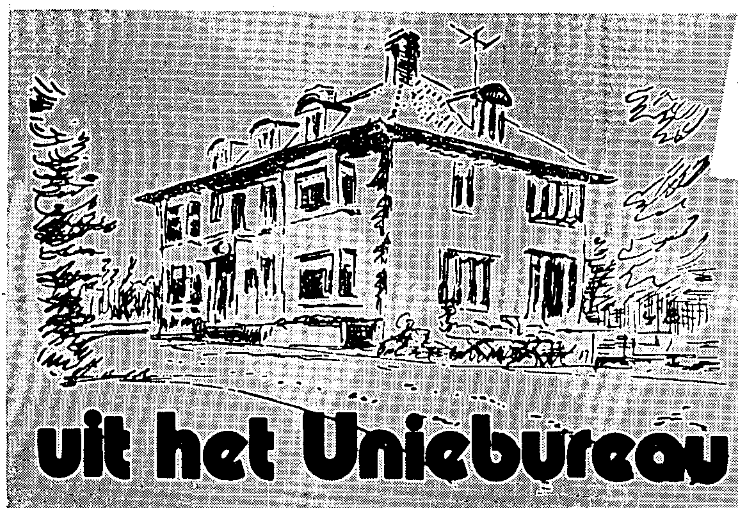
P.

INTREDE A. H. AGTEREEK

Zondag 21 februari om 15.00 uur zal br A. H. Agtereek zijn intrede doen als voorganger van de gemeente te Westerhaar.

De dienst wordt gehouden in de Gereformeerde Kerk, Wollegrasstraat, aldaar.

Belangstellenden zijn van harte welkom.

Verantwoording van de binnengekomen vrijwillige bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand december 1981

CvdO:

Alkmaar 112,—; Amsterdam-Centrum 56,15; Amsterdam-West 124,40; Apeldoorn 690,41; Arnhem 516,95; Assen 400,—; Borne 82,75; Coevorden 350,—; Delfzijl 358,10; Deventer 294,10; Doetinchem 545,28; Dordrecht 719,60; Ede 1176,14; Eindhoven 1017,83; Emmercompascuum 211,40; Enschede 706,—; 2e Exloërmond 375,—; 's-Gravenhage 2000,—; Groningen-Zuid 212,20; Harlingen 145,50; Heemskerk 235,85; Heerenveen 50,—; Hengelo 280,80; Hoogezand 1102,26; Klazienaveen 495,—; Kollumerzwaag 400,—; Krommenie 168,11; Leeuwarden 732,60; Muntendam 166,05; Nieuwe Pekela 193,05; Nieuw Weerdinge 554,30; Noordbergum 247,60; Rotterdam-Centrum 121,20; Rotterdam-Zuid 467,53; Scheveningen 99,05; Siddeburen 95,98; Sneek 2990,—; Spijkenisse 174,34; Stadskanaal-Noord 1100,—; Ter Apel 300,—; Utrecht-Noord 1465,85; Veendam 1500,—; Vriescheloo 272,85; Westerhaar 500,—; IJmuiden 164,25; Zutphen 523,—; WB,H 250,—; HB,A 275,—; HtC,Z 27,75.

ECU:

Amsterdam-Centrum 63,85; Apeldoorn 578,80; Arnhem 383,56; Assen 400,—; Coevorden 350,—; Delfzijl 1153,65; Deventer 362,66; Doetinchem 344,53; Dordrecht 603,11; Ede 1033,30; Eindhoven 572,25; Emmercompascuum 236,65; Enschede 837,20; 2e Exloërmond 325,—; 's-Gravenhage 450,—; Harderwijk 351,15; Harlingen 20,—; Heemskerk 299,20; Heerenveen 25,—; Hengelo 403,03; Hoogezand 924,51; Klazienaveen 460,—; Kollumerzwaag 350,—; Krommenie 57,50; Leeuwarden 378,20; Muntendam 448,—; Nieuwe Weerdinge 600,90; Noordbergum 217,35; Rotterdam-Zuid 391,84; Scheveningen 138,—; Siddeburen 80,45; Spijkenisse 174,34; Stadskanaal-Noord 1100,—; Stavoren 50,—; Ter Apel 300,—; Utrecht-Noord 1228,55; Veendam 1400,—; Vriescheloo 336,75; Westerhaar 500,—; IJmuiden 618,55; Zutphen 471,25; WB,H 250,—; HtC,Z 27,75; JCvB,O 25,—.

UZC:

Alblasserdam 34,18; Amsterdam-Centrum 10,—; Amsterdam-Noord 100,—; Amsterdam-West 233,16; Apeldoorn 1210,61; Assen 615,60; Borne 247,40; Coevorden 726,75; Delfzijl 974,65; Deventer 335,36; Doetinchem 914,68; Dokkum 196,50; Dordrecht 1654,75; Ede 1761,89; Eindhoven 586,23; Emmercompascuum 1329,75; Enschede 1576,85; 2e Exloërmond 2000,—; 's-Gravenhage 6100,—; Groningen-Zuid 2750,—; Harderwijk 347,22; Harlingen 432,85; Heemskerk 304,95; Heerenveen 25,—; Hengelo 561,80; Hoogezand 1692,36; Klazienaveen 1002,—; Kollumerzwaag 650,—; Krommenie 227,95; Leeuwarden 1487,70; Muntendam 723,35; Nieuwe Pekela 172,70; Nieuw Weerdinge 650,—; Noordbergum 663,25; Rotterdam-Zuid 724,49; Scheveningen 70,29; Siddeburen 146,69; Spijkenisse 348,67; Stadskanaal-Noord 2880,—; Stavoren 150,—; Ter Apel 455,—; 2240,14; Veendam 3250,—; Vriescheloo 405,—; Vroomshoop 890,—; Westerhaar 1600,—; Workum 100,—; IJmuiden 1007,35; Zutphen 1027,96; Zwolle 50,—; NN,E 1099,—; WB,H 250,—; EB-B,B 100,—; KK,A 650,—; NN,L 30,—; JCvB,O 25,—; GM,H 100,—; HK,H 10,—; NN 100,—; HK,H 10,—; Zusterhulp Doetinchem 145,—.

Projekten:

Friese Bond (projekt) 1025,—; Gewest Holland (Fébe) 25,—; Gewest Z.O.-Drenthe (Kameroen) 2000,—; Utrecht-Noord (Fébe) 1000,—; Utrecht-Noord (Fébe) 708,17; Groninger Bond (Medisch werk Kameroen) 5000,—; HdV (Onderwijs Douala) 150,—; IJmuiden (150 jaar Aktie Kameroen) 25,—; Rotterdam-Zuid (Jeugdwerk Freetown) 2000,—.

NBJB:

Apeldoorn 148,05; Assen 154,70; Coevorden 50,—; Delfzijl 371,45; Deventer 8,—; Doetinchem 268,11; Dordrecht 183,06; Ede 244,55; Eindhoven 275,80; Enschede 630,70; 2e Exloërmond 125,—; 's-Gravenhage 200,—; Hengelo 109,25; Hoogezand 270,75; Kollumerzwaag 100,—; Krommenie 87,65; Rotterdam-Zuid 118,93; Scheveningen 40,20; Siddeburen 24,42; Stadskanaal-Noord 400,—; Ter Apel 100,—; Utrecht-Noord 372,91; Veendam 250,—; Vriescheloo 303,15; Westerhaar 180,90.

UBS:

Amsterdam-Centrum 73,95; Arnhem 272,65; Assen 66,90; Deventer 4,—; Doetinchem 42,76; Dordrecht 94,53; Ede 256,60; Enschede 70,—; Heemskerk 302,65; Hengelo 329,46; Hoogezand 163,80; Krommenie 28,30; Leeuwarden 250,—; Leiden 268,95; Scheveningen 16,—; Siddeburen 12,61; Utrecht-Noord 192,55; Veendam 200,—; IJmuiden 181,65; Zutphen 51,40.

Noodfonds:

Stavoren 165,95; Apeldoorn 392,56; Ede (Polen) 257,25; Eindhoven 449,50; 's-Gravenhage 100,—; Stadskanaal-Noord 150,—; Dokkum 137,—; Assen 148,20; Groningen-Zuid (Polen) 828,95; Utrecht-Noord 316,35; Enschede 532,85; Stavoren 73,15; Borne 107,25; Arnhem 50,—; Groningen-Zuid (Polen) 10,—; Heerenveen 25,—; Coevorden 50,—; Sneek 709,35; Haarlem 317,20; Haarlem (Polen) 270,—; Emmeloord 113,—; Musselkanaal 187,—; Hoogezand 477,15; Zwolle 50,—; Amsterdam-Noord 100,—; GS-W,H 25,—; WB,E 50,—; BP,S 25,—; JCvB,O 37,—; JB,P 100,—; JK,G 500,—; JB,H 10,—; R,A 15,—; NN,E 1099,—; KB,E 50,—; HG,H 100,—; GFB,B 60,—; JS-S,G 25,—; AGB-S,Z 10,—; RD,D 25,—; AMK,A 250,—; HV,A 50,—; AJM,H 50,—; LP,L 150,—; JMV,A 100,—; RAV,D 100,—; MJH,D 100,— (part. voor Polen) CP,V 25,—; TL,B 50,—; WN,H 25,—; RdV,S 25,—; SB,O 50,—; TJ,A 50,—; HWO,H 100,—; WB,H 25,—; CvW,H 25,—; HWH,D 100,—; DJB,A 30,—; RJV,U 100,—; JvL,M 100,—; NBVB Rotterdam-Zuid (Polen) 227,65; NBVB (Doetinchem (Polen) 200,60.

Het is een lange en indrukwekkende lijst van bijdragen geworden, zoals u ziet. Namens alle kommissies en organisaties zeggen wij u daarvoor hartelijk dank!

Aanvullingen en wijzigingen in het namen- en adressenboekje

Blz. 13 *Pensioen- en Invaliditeitsfonds*
vice-voorzitter: ds W. P. van Berkel, Winschoten, toevoegen
J. H. Wolters, IJmuiden, doorhalen.

leden: ds W. P. van Berkel, Winschoten, doorhalen
A. Niessink, Vaassen, toevoegen
adviseurs: A. Niessink, Vaassen, doorhalen
Blz. 18 *Emeriti:* ds W. Veenstra, Alphen aan de Rijn wordt Wormer
Blz. 23 *Alphen aan de Rijn* V: C. Vork (pastoraal medewerker)
Blz. 26 *'s-Gravenhage:* V: M. Cohen doorhalen
S: wordt P. de Grooth-Wierenga
Harlingen P: wordt Jac. Algera
Blz. 27 *Kollumerzwaag* S: wordt H. W. Vis
Blz. 37 *letter A:* toevoegen Jac. Algera, Groen van Prinstererstraat 23, 8862 AA Harlingen, tel. 05178-3308.
Blz. 38 *letter B:* nieuw telefoonnummer J. de Boer, Leeuwarden, tel. 058-141688.
Blz. 40 *letter C:* doorhalen M. Cohen, Wateringen.
Blz. 41 *letter D:* doorhalen E. van Dijk, 's-Gravenhage.
letter E: doorhalen A. Eizema, Dokkum.
Blz. 42 *letter G:* toevoegen P. de Grooth-Wierenga, Nachtegaallaan 28, 2665 EH Bleiswijk, tel. 01892-3209.
Blz 43 *letter H:* nieuw telefoonnummer W. Haagsma-Miedema, Leeuwarden, tel. 058-126806.
Blz. 46 *letter K:* nieuw telefoonnummer R. Kievit, Leeuwarden, tel. 058-883942.
Blz. 48 *letter M:* nieuw adres W. Meijer, wordt de Frisia 49, 9207 CN Drachten.
Blz. 49 *letter N:* doorhalen A. M. Nederlof-Grobben, Hengelo.
Blz. 54 *letter V:* nieuw adres W. Veenstra, Alphen aan de Rijn, wordt Roerdompstraat 38, 1531 XH Wormer, tel. 02982-5290.
letter V: toevoegen R. Veldman, Jan Fabriciusstraat 2, 9571 AK 2e Exloërmond.
letter V: toevoegen H. W. Vis, Ruiterstraat 7, 9285 RW Buitenpost, tel. 05115-1231.
letter V: toevoegen C. Vork, Van Boetselaerstraat 58, 2406 BG Alphen aan de Rijn, tel. 01720-91740.
letter V: nieuw telefoonnummer A. de Vries, Leeuwarden, tel. 058-125380.
Blz. 55 *letter W:* nieuw telefoonnummer M. van der Werf, Leeuwarden, tel. 058-150347.
Blz. 56 *letter W:* doorhalen J. H. Wolters, IJmuiden.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

WERKLOOS

Natuurlijk heb ik zo mijn ideeën over de oplossing van de huidige werkloosheid (ruim 400.000 mannen en vrouwen, onder wie zeer veel jongeren). Maar ik ben geen politicus en geen econoom; 't is trouwens de vraag of zij enige oplossingen kunnen aandragen. Indien het zo ware, zouden ze het wel al gedaan hebben. Politici en economen hebben allemaal hun ideeën, maar die lopen nogal eens uiteen; ze botsen op elkaar.
De gemeente van Jezus Christus zoals die in onze gemeenschap tot openbaring komt, heeft niet de opdracht de overheid gebiedend te zeggen wat zij moet doen om de werkloosheid te verminderen en tenslotte op te heffen. Zij heeft zich echter wel te bekommeren om mense die werkloos zijn geworden.

Voorzover ik het kan bekijken, zijn er daarbij twee groepen die het bijzonder moeilijk hebben. De schoolverlaters komen voor een groot deel niet aan de slag. Dat is bijzonder frustrerend. Je kunt je de moedeloosheid voorstellen van jongeren die een vakopleiding gevolgd hebben en niet ergens ingezet kunnen worden. Begrijpelijk, dat andere jongeren helemaal geen zin meer hebben in het leren van een beroep; je kunt er immers toch niets mee, is hun reactie.
De andere groep is de der oudere werknemers, zo vanaf zo'n 45 à 50 jaar. Wie wil hen nog hebben? Enkelen vinden weer werk, maar de meesten blijven zonder.
In het pastorale vlak ligt hier een opdracht voor de gemeente. Zoals zieken en bejaarden extra aandacht krijgen, zo zouden ook werklozen extra pastorale aandacht moeten krijgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden, moet op de een of andere wijze ook doordringen in de gemeente als het gaat om werkloosheid.
Een andere mogelijkheid zou kunnen zijn om mensen die werkloos zijn geworden en die vermoedelijk ook niet meer aan de slag komen, in allerlei gemeentelijke arbeid in te schakelen. Er is genoeg te bedenken voor zulke mensen.
Nieuwe mogelijkheden voor vrijetijdsbesteding, en vrije tijdsbesteding komt, indien over de gehele linie in de samenleving de arbeidstijd verkort zal worden, steeds meer voor.
Die vrijkomende tijd moet gevuld, benut worden. Ook door gelovigen. Ook in de gemeente ontstaan daardoor kansen om arbeid te doen. Je zou kunnen denken aan jeugdwerk, met name kinderwerk. Maar evengoed aan evangelisatie door lectuurverspreiding.

P.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Evangelisatie in de tachtiger jaren

Onder deze titel verscheen een boekje geschreven door ds. W. J. Bouw. Hij is verbonden aan de Hervormde Bond voor Inwendige Zending voor het instructiewerk voor evangelisatie. Tevens is hij secretaris van de Evangelische Alliantie in Nederland. In de jaren 1967-1976 werkte hij als zendingspredikant in Kenya. Vanuit deze betrokkenheid bij zending en evangelisatie was hij aanwezig op de wereldconferentie die in juni 1980 te Pattaya in Thailand werd gehouden over zending en evangelisatie.
Dit beraad werd gehouden onder het thema: „Hoe zullen zij horen?".
In dit boekje geeft ds. Bouw een samenvatting van een aantal rapporten van het beraad in Pattaya. Het is een zeer instructief boekje geworden, dat in een 10-tal hoofdstukken belangrijke onderwerpen aan de orde stelt.
De prijs bedraagt *f* 11,50, het is uitgegeven bij Echo te Amersfoort.

Bezinnen en toch beginnen

Dat is weer een vrucht van eigen bodem. Het is een verzameling van gedachten over het stichten van nieuw werk. Aan deze verzameling heeft een aantal mensen met ervaring op dit terrein meegewerkt. Het is bedoeld als een handreiking aan gemeenten of enkelingen, die het plan hebben opgevat om ergens een stukje nieuw werk op te zetten. Deze brochure verschijnt in het Werkboek voor Gemeente en Evangelisatie, maar zal ook afzonderlijk verkrijgbaar zijn. De prijs bedraagt *f* 3,50 en bestellingen kunt u richten aan mijn adres.

We hopen, dat aan dit geschriftje goede aandacht zal worden gegeven. Het is de eerste aanzet tot een strategie voor de opzet van nieuw werk. We geloven, dat in ons land een groeiende behoefte zal ontstaan aan evenwichtige geloofsgemeenschappen, die als zodanig kunnen functioneren.

Als baptisten mogen en moeten wij daaraan een positieve bijdrage leveren.

Tot zo ver voor vandaag.

Met hartelijke groet, uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht, tel. 078-180007

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Groot is Uw trouw o Heer ook hen bewezen
Op 4 februari waren onze ouders opa en oma

KLAAS en TINY BRONGERS

40 jaar getrouwd.

Wij hebben dat afgelopen weekend in de familiekring dankbaar gevierd.

Ans en Richard
Ina en Gerard
Gerbert
Joop en Thea
Miriam, Michiel

Na een langdurige ziekte van 14 jaar is in de Here Jezus ontslapen broeder

RUTGER HUISMAN

op de leeftijd van 79 jaar.

Sneek, 26 januari 1982

Baptistengemeente Sneek

Op 27 januari 1982 overleed nog zeer plotseling mijn zeer geliefde man, onze vader en grootvader

BE WIND

in de leeftijd van 71 jaar.

„Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin"

Canada, Calgery: J. Wind-Siccama
Londen: G. Wind
J. Wind-Horsley
Jeffrie
Port Albernie Canada: M. Macnab-Wind
H. Macnab
Christina
Heather

Correspondentieadres:
2215 Userroad, Calgery-Alberta,
postcode T2N4E1

Heden is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

ANTJE BOK-SCHREUDER
weduwe van Jan Bok

op de leeftijd van 76 jaar.

„De Here is mijn herder,
mij ontbreekt niets".

Eindhoven, 31 januari 1982

Baptistengemeente Eindhoven

CAMPING „DE BETTELD"
Telefoon 08342-2528
Aaltenseweg 11, 7021 HR Zelhem.

Wilt u wel es duidelijk weten wat we bedoelen met verantwoorde rekreatie en wat onze ploegende boer symboliseert?

Bel of schrijf meteen even en u krijgt gratis een keurig info-pakket toegestuurd.

In voor- en naseizoen kunt u al terecht voor f 100,— per week per gezin of voor f 5,— per persoon per nacht.

STAVOREN, nabij bos aan IJsselmeerstrand 8 pers. huisje. Idem 6 pers. bungalow aan water, veilig voor kinderen, alle comfort.

Vrij Pasen, Hemelvaart, Pinksteren.

Voor 24/7 en na 21/8, tel. 058-125186.

TE HUUR:
Eengezinswoning met grote tuin in het zuiden van Limburg.

Van 3 juli tot 17 juli.
Huur f 450,— per week.

Schriftelijke reacties: C. J. Versteeg, Jupiterstraat 55, 6446 RT Brunssum, Zuid-Limburg.

REIS NAAR OOSTENRIJK

Er zijn 4 plaatsen in de bus beschikbaar gekomen door het afvallen van enige personen in verband met ziekte e.d.

De prijs voor deze 14-daagse reis bedraagt f 950,—. Hierin zijn begrepen volledig pension, overnachting onderweg, ziekte- en ongevallen-verzekering, reisbelasting en de diverse tochtjes die we met eigen bus hopen te maken.

Het inschrijfgeld bedraagt f 50,— per persoon. Na ontvangst van dit bedrag op postrekening 81 89 88 van onderstaand adres bent u ingeschreven voor de reis. Opgemerkt wordt dat dit inschrijfgeld slechts in gevallen van ernstige ziekte e.d. terug betaald kan worden.

Spoedige aanmelding bij mej. G. van Veen, Nijkampenweg 123, 7815 GD Emmen, telefoon 05910-11363, is wel zeer gewenst.

Minder Rooms-Katholieken

Bij de algemene volkstelling van 28 februari 1971 rekende 40,4% van de nederlandse bevolking zich tot de rooms-katholieke kerk in Nederland te behoren.
Op 1 januari 1981 was dat cijfer gewijzigd in 39,5%. Een lichte teruggang dus.
Opmerkelijker is echter dat er een vergrijzing optreedt in de rooms-katholieke kerk vanwege de sterke daling van het geboortecijfer. Pil en andere voorbehoedsmiddelen zijn wel de veroorzakers van deze teruggang. Niettemin is er relatief en absoluut minder grijsheid in de rooms-katholieke kerk dan in de nederlandse bevolking. Overigens moet er nog een reden worden aangegeven waarom het aantal jeugdigen afneemt: niet meer alle in katholieke gezinnen geboren kinderen worden gedoopt, maar toch nog altijd 92,5%.
Er zijn trouwens ook minder kerkelijke huwelijksinzegeningen en minder kerkelijke begrafenissen, minder priesters en minder roepingen.
Ook de rooms-katholieke kerk zal zeker nog tot de ontdekking komen dat vermindering van kwantiteit winst in kwaliteit kan opleveren. Winst is zeker de toeneming van de woordverkondiging in de erediensten, en daarbuiten.

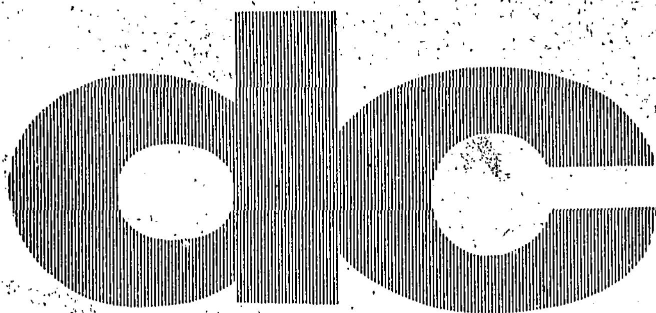
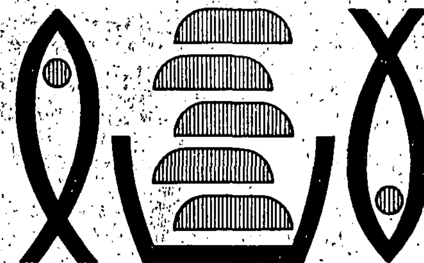
ALPHEN AAN DE RIJN-NOORD

Per 1 oktober 1981 is tot pastoraal-medewerker benoemd br C. Vork.
Br Vork is afkomstig van de Stichting „In de Ruimte", te Soest.
Het adres van br Vork luidt: Van Boetselaerstraat 58, 2406 BG Alphen aan de Rijn, telefoon 01720-91740.

ZELFVERZORGERS

De juf op school vroeg aan de kinderen wie van hen zondag naar de kerk zou gaan. Eentje antwoordde: Wij gaan niet naar de kerk, onze oma heeft zelf een kerk. Bij navraag bleek oma kosteres te zijn. Vandaar.
Er zijn heel wat mensen die niet naar de kerk gaan omdat ze zelf een „kerk" hebben: ik luister wel naar de radio, of ik lees zondags thuis een stuk uit de bijbel. Zelfverzorgers dus. Maar de kost die men als zelfverzorger kan produceren is op den duur veel te eenzijdig dan dat men er mee kan leven. En er mee kan sterven.

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 7 - 19 februari 1982

WIE WIJS IS, KIEST VOOR RECHTS!

Bij sommigen van hen die deze woorden lezen, gaan nu de haren recht overeind staan, verkleinen zich de ogen tot spleetjes en wordt het voorhoofd ontsierd door diepe rimpels... Althans, dat zou kunnen. Want tegenover rechts staat links en deze twee woorden hebben helaas onze samenleving in vele gevallen omgevormd tot twee ijzige gebieden, een noord- en een zuidpool, met daartussen regelmatig weerkerende sneeuwstormen.

Daarom haast ik mij te verklaren, dat dit verhaal beslist niet gaat over L en R in de politiek. Dat laat ik aan meer ter zake kundigen over. Mijn gedachten werden op gang gebracht door een uitspraak van de Prediker, de wijze uit het oude testament „De geest van de wijze richt zich naar rechts, maar de geest van de dwaas naar links" (10 : 2).

— 0 —

Ik kan me voorstellen, dat sommige bijbellezers in de verleiding komen om deze uitspraak toe te gaan passen op de tegenstellingen die er op allerlei menselijke leef- en werkterreinen bestaan.
Maar de Prediker leefde niet in 1982 en zijn problemen lagen op een heel ander terrein dan de onze. In het gedeelte waarin de geciteerde woorden voorkomen, heeft hij het te kwaad met het feit dat de raad en de woorden van de wijzen zo zelden worden beluisterd en opgevolgd. De dwazen gaan naar links en keren de wijzen de rug toe. Zij menen zichzelf wel te kunnen redden.

— 0 —

In de Heilige Schrift komen de begrippen „wijs" en „dwaas" heel vaak voor. En dikwijls met een diepere betekenis dan die welke wij er in ons spraakgebruik aan geven.
„De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij bedrijven gruwelijk en afschuwelijk onrecht, niemand is er die goed doet".
Zo wordt in Ps. 4 (en 53) het wezenlijke kenmerk van de dwaas en de dwaasheid geschilderd. De dwaas is hoogmoedig; eigenwijs; hij gelooft in zichzelf en volgt zijn eigen inzichten. Daar meent hij voldoende aan te hebben. Voor God heeft hij geen interesse.
Of hij nu wel of niet het zijn van God erkent of ontkent, hij laat in geen geval die God in zijn leven een rol spelen. Dát maakt hem tot een dwaas, omdat hij het licht van God, dat hem wegwijs in het leven zou kunnen maken, afwijst. „De dwaas wandelt in de duisternis" (2 : 14). Hij verwoest zijn eigen leven en dikwijls direct of indirect ook het leven van zijn medemens.

— 0 —

Dat is een tragische zaak. Maar... het meest tragische is, dat wij, volgens de woorden uit Ps. 14, die door Paulus geciteerd worden in Rom. 3, allemaal tot deze categorie van mensen, van dwazen, behoren. Tenzij en totdat wij welbewust en weloverwogen onze levensramen openzetten voor het licht der wereld, Jezus.
„Wie in Mij gelooft, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar het licht des levens hebben", sprak Jezus zelf.

— 0 —

Een dwaas, die zijn levenshuis op zand bouwt, kan een wijze worden, die zijn levensfundament zoekt in de Here Jezus Christus: in zijn verzoenend lijden en sterven, waardoor hij van zijn onbetaalbare grote schuld tegenover God verlost wordt; en in Jezus' wijze woorden, waardoor hij zeker mag weten dat hij de juiste koers vaart.
Een „wijze" is de tegenpool van de „dwaas", die met geen God rekent.

DE RECHABIETEN......

oftewel: een verhaal, waarmee je het niet volkomen eens behoeft te zijn, om er toch van te kunnen leren.

Jonadab

De goddeloze, wrede en laffe koning Achab, die, geregeerd door zijn nog goddelozere vrouw Izebel, Israël in de grootste ellende stortte, is dood. Een „toevallig" afgeschoten pijl verwondde hem dodelijk. Maar de dienst van Baäl gaat rustig door, dank zij Achabs zoon Ahazia, die ook al helemaal onder invloed van Izebel staat. Ongehinderd en ongestraft?

Door de velden van noordelijk Israël raast een ruiterstoet met getrokken zwaarden. Een profeet heeft, in opdracht van Elisa, hun aanvoerder gezalfd tot koning over Israël. En deze Jehu is nu onderweg om zijn van God ontvangen opdracht uit te voeren: de volledige uitroeiing van Achabs geslacht. In vliegende vaart gaat het richting Samaria.

Er nadert een ruiter. Vriend of vijand? Ze schijnen elkaar te kennen. Toch vraagt Jehu veiligheidshalve: „Is uw hart mij even oprecht toegedaan als mijn hart u? Indien het zo is, geef mij dan uw hand"! En er volgt een zeer krachtige handdruk tussen deze beide mannen.

De ander, wiens naam Jonadab is, staat volkomen aan Jehu's kant.

Hij wenst niets vuriger dan dat Jahwe weer de door Israël vereerde God zal zijn. Zijn hart klopt vol liefde voor de enige ware God, de God, die Israël uit het diensthuis bevrijdde.

En samen met Jehu trekt Jonadab op, teneinde het door God uitgesproken vonnis over Achabs nakomelingen te voltrekken.

U kunt dit verhaal lezen in 2 Kon. 10 : 12 vv.

Een voorbeeld

Het duurt ongeveer tweehonderdenvijftig jaar voor Jonadabs naam opnieuw in Gods verhaal genoemd wordt. Bedreigd door de legers van Babel is een groep nomaden gevlucht naar Jeruzalem. Het stadsleven strijdt volledig met hun eigen levensstijl, maar moeten is ook wat! Ze vallen wel op onder de stadsbevolking, deze „boertjes van buiten". Hoewel... boeren zijn ze nu juist helemaal niet! Ze bezitten geen akkers en zaaien geen koren. Huizen bouwen ze niet en evenmin doen ze aan wijnbouw, want ook het drinken van wijn komt op hun programma niet voor. Ze hebben steeds in tenten gewoond en een rondzwervend leven geleid, zonder vaste woon- of verblijfplaats. En dat temidden van een volk, dat zijn draai in Kanaän volledig gevonden had!!

Dan gebeurt er op een dag iets zeer merkwaardigs voor deze Rechabieten. De profeet Jeremia nodigt hen uit voor een bijeenkomst in een van de zalen bij de tempel. Het gebeurt weer in opdracht van de Here zelf. De verwonderde vreemdelingen vinden daar een welgedekte tafel met een overvloed aan wijn. En Jeremia nodigt hen uit om het glas te heffen en te drinken. Maar de Rechabieten weigeren zeer vastberaden en ze verklaren ook nadrukkelijk waarom. „Onze vader Jonadab, de zoon van Rechab, heeft ons geboden: Nimmer zult gij of uw kinderen wijn drinken; ook zult gij geen huis bouwen, geen zaad zaaien en geen wijngaard aanleggen of in bezit hebben, maar gij zult uw leven lang in tenten wonen, opdat gij lang leeft in het land waar gij als vreemdelingen vertoeft".

Tussen Jonadab en deze Rechabieten ligt een periode, we noemden het al even, van tweehonderdenvijftig jaar... Gedurende zo'n lange tijd hebben Jonadabs nakomelingen het gepresteerd om hun eenmaal gegeven belofte van vader op zoon te vernieuwen en na te komen! Geen kleinigheid. Mag je zoiets geen karaktervastheid noemen?

Dat de Heer dit allemaal positief waardeert, blijkt wel uit het feit, dat Hij de Rechabieten tot een beschamend voorbeeld stelt voor Israël. Jeremia moest deze mensen op de proef stellen, teneinde de Joden te laten inzien: deze mensen houden zich nauwgezet aan een belofte, die ze eenmaal aan een mens gegeven hebben, terwijl Israël lichtzinnig omspringt met de trouw aan hun God en Bevrijder!

Wie dit allemaal zelf eens wil nalezen, kan het vinden in Jeremia 35.

Motivatie

De vraag ligt voor de hand: Wat dreef Jonadab er toe om zijn kinderen zo'n diep in hun leven ingrijpende belofte te laten afleggen? Had hij daartoe het recht? En wat was zijn beweegreden? Het is toch geen kleinigheid, om je kinderen en kindskinderen tot een zo primitieve leefwijze te dwingen?

Jonadab vocht, samen met Jehu, voor de naam en de eer van Israëls God. Met groot verdriet en diepe afkeer heeft hij gezien hoe de Baälsdienst Israël in zijn greep kreeg en ongetwijfeld heeft hij nagedacht over de oorzaken daarvan. Toen is hij tot een conclusie gekomen, een conclusie, waarmee je het eens kunt zijn, of die je kunt verwerpen. Maar Jonadab heeft wel overeenkomstig zijn overtuiging gehandeld. Israël is afgedwaald vanwege zijn weelde. Het gaat hen te goed, sinds ze in het land wonen, ze kunnen de luxe niet dragen. Ze behoeven niet meer te vechten tegen allerlei heidense vijanden. Integendeel, ze hebben veel te nauwe relaties met de heidenwereld aangeknoopt en nemen niet alleen heidense gewoonten over, doch dienen zelfs de heidense goden. Wat Israël nodig heeft, is een hard en sober leven, zonder overdaad en zonder verleidende relaties, los van de kanaänitische cultuur.

In deze trant heeft Jonadab kennelijk met zijn kinderen gesproken en hij heeft hen kunnen overtuigen. Daarom hebben ze hun vader beloofd om het primitieve leven van rondreizende herders te zullen blijven leiden en alle contacten en levenspatronen die tot ontrouw jegens Jahwe zouden kunnen voeren, te mijden. Geen bezittingen, geen luxe, geen alcohol, geen relaties met ongelovigen!

Een gelovige, een christen, is de mens, die weet: „De vreze (d.i. het gehoorzaam dienen van God) des Heren is het begin der wijsheid". De oplossing van ieder levensprobleem ligt in principe in het willen luisteren en handelen naar Gods wil en plan.

— 0 —

Een „wijze" verwacht in feite niets van mensenwijsheid. Hij wacht er zich voor om daarop zijn geloof te bouwen. Hij bouwt op Jezus, de wijsheid Gods en de kracht Gods. En dat geldt zowel voor zijn persoonlijk wel en wee als voor dat van de samenleving, de wereld.

Immers, hij kent Jer. 8 : 9 en weet, dat die woorden in feite niet alleen slaan op de „dwazen" in Israël, maar ook op die van hier en nu: „Zie, het woord des Heren hebben zij verworpen, wat voor wijsheid zouden zij dan hebben?"

— 0 —

„De geest van de wijze richt zich naar rechts". Waarom keerde de Prediker de zaak niet om en laat hij de geest der wijzen zich niet naar links richten? Toevallig? Ik denk van niet. Rechts komt in de bijbel, net als bij ons dikwijls, gunstiger over dan links, hoewel de begrippen op zichzelf allicht gelijkwaardig zijn. Rechts is de richting naar God. Wanneer in Matth. 25 „Schapen" en „bokken" van elkaar gescheiden worden, zijn het de schapen die naar rechts, d.w.z. naar Gods koninkrijk gaan.

De ware wijze, de oprechte navolger van Jezus Christus, kiest voor rechts, het spoor van de Grote Herder. Hij vraagt: „Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?" En de mening, het verzet, de spot van de „dwaze" zullen hem daar nooit vanaf mogen brengen. Van deze levensinstelling verwacht hij zijn heil, persoonlijk, maar ook voor deze wereld. Dát is zijn wijsheid". „Heer, tot wien zullen wij gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven".

C. van Wier

VERSLAG EUROPESE BAPTISTEN FEDERATIE JEUGDCOMITE CONFERENTIE.

Van 20-27 januari 1982 vergaderde het Baptisten Jeugdcomité in Neu St. Johann in Zwitserland.
De volgende landen waren vertegenwoordigd: Rusland, Joegoslavië, Tsechoslowakije, Roemenië, Zweden, Finland, Denemarken, Noorwegen, Oost-Duitsland, West-Duitsland, Spanje en Nederland.
Van Nederland waren Piet Brongers, Jelly Visser (van het jeugdburo, die daar ook een klein „burootje" had) en Bertha Pots (als vertegenwoordigster voor het kinderwerk) aanwezig.
Dit jaar waren er voor het eerst mensen van het kinderwerk (club en zondagsschool) op de conferentie. Er is trouwens besloten, dat ze er in het vervolg elk jaar bij zullen zijn.
Het thema van de conferentie was: „vrede".
's Morgens hadden we eerst een uur Bijbelstudie. Daarna bestudeerden we plm. 2 uur het thema „Vrede". We hebben ons verdiept in het „kernvraagstuk". Er is een psychiater geweest, die ons vertelde, hoe we de kinderen konden opvoeden tot „vredemakers".
Dr. Lorenzen uit Rüschlikon sprak over „vrede" vanuit Bijbels-historisch theologisch gezichtspunt. Het waren erg interessante colleges.
's Middags hielden we ons bezig met de zakelijke dingen zoals o.a. het internationaal kamp. In 1981 was dat in Nederland, in 1982 zal het in Duitsland gehouden worden.
's Avonds vertelden 3 mensen hoe het jeugdwerk in hun land functioneerde, wat voor materiaal ze gebruikten, welke moeilijkheden zich voordeden. Duidelijk kwam hier het verschil tussen de „Oosterse" en „Westerse" landen naar voren.
In het oosten hebben ze een groeiende kerk, maar haast geen jeugd- en kinderwerk. Veel tegenwerking, maar daardoor „vechters" voor het evangelie.
In het westen hebben ze veel materiaal, veel vrijheid en mogelijkheden. Maar de kinderen en de jongeren willen niet altijd naar de clubs en zondagsschool komen.
Het was goed om met elkaar te praten en ervaringen uit te wisselen. Wij, als westerlingen, konden ons warmen aan het enthousiasme van onze oosterse broeders. Zij konden van ons leren omdat onze kerken ouder zijn. Zij kunnen onze materialen vertalen.
's Zondags zijn we in Rüschlikon geweest. Ieder heeft, zo mogelijk, bij de studenten uit hun eigen land gegeten. Wij bij Piet en Jannie Kingma en Riek en Martin v. d. Vlas.
's Avonds was er een kerkdienst en vierden we samen het Heilig Avondmaal. Dit was een groots gebeuren. Om samen met zoveel mensen, uit zoveel verschillende landen te zingen, te bidden en de dood van Christus te gedenken. Dan voel je echt „In Christus is geen Oost, geen West".
We hebben niet alleen gepraat, maar hebben ook concrete afspraken gemaakt. Elk land zal dit jaar werken aan het project „VREDE".
Volgend jaar zullen we het materiaal meenemen, zodat de anderen het ook kunnen gebruiken. Ook hebben we een brief geschreven die aan alle Europese Baptisten Unies zal worden toegezonden.
Het was een gezellige week, waar we Gods aanwezigheid duidelijk hebben ervaren.

Borger — Bertha Pots

Wereldvermijding?

Evenmin als vandaag zal ook in Jonadabs dagen iedereen zijn visie hebben gedeeld! Kun je als gelovige zo leven, naar Jonadabs patroon? En mag je je kinderen daartoe verplichten? Dan zou je immers de wereld uit moeten gaan?
Misschien moeten we meer letten op de drijfveren dan op de methode van deze godvrezende Jood. Hij was kennelijk iemand van Jozua's geslacht „Maar wat mij betreft, ik en mijn huis wij zullen de Here dienen!" En hij was bereid om de prijs daarvoor te betalen. Dát lijkt mij iets om goed voor ogen te houden. Jonadab was een man die niet in de gemeente van Laodicea paste, een gemeente, rijk en verrijkt en zonder aan iets gebrek te hebben, doch in werkelijkheid arm, jammerlijk, blind en naakt, vanwege hun wereldgezindheid, hun Baälsdienst!

Woorden en daden

Wie ziet in onze dagen geen alarmerende overeenkomsten met de situatie onder Israël in Jonadabs tijd? Er is verval, ontrouw, afgoderij onder het volk dat zich Gods volk noemt. Gods woord en wil is voor sommigen geen norm en doel meer. Dat te constateren, bij anderen èn... bij jezelf wellicht, is één ding. Maar een ander punt is wat doe je er aan?
Jonadab liet het niet bij constateringen, woorden, maar hij deed er iets aan!
Wat doe je er aan, wanneer je merkt, dat de eerste liefde bezig is uit je leven weg te ebben? Je offerbereidheid, je inzet, je belangstelling worden er niet intenser op!
Wat doe je, wanneer je merkt, dat je gezin geen tempel meer is? Er zijn zoveel gezinnen, waar men elkaar eigenlijk alleen nog maar ontmoet voor de beeldbuis, maar dan niet om te praten...
Ik vraag me af, wat Jonadab van die TV zou denken en wat hij er aan zou doen. Immers, TV staat maar al te vaak voor Totale Vervlakking...
Wat doen we, wanneer in de gemeente het tegendeel van geestelijke groei dreigt?
En wat doen we, wanneer we geconfronteerd worden met al de ellende, brutaliteit, godslastering in de wereld? Wat kunnen we?

Vragen stellen is gemakkelijker dan antwoorden geven. Maar de trouw der Rechabieten aan een eenmaal gegeven belofte, werpt ergens toch wel een beetje licht op ons pad. Hoe moeilijk het ook kan zijn en welke offers het ook mag vragen, trouw en gehoorzaamheid aan God, aan Jezus Christus, zullen toch wel ten allen tijde het uitgangspunt voor onze beslissingen moeten blijven!
Jeremia 35 leert, dat God deze levensinstelling waardeert en honoreert.

C. van Wier

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN

Hebt u, heb jij de kampfolder al in gezien? Wees er dan snel bij en maak je keuze. Want... er zijn al een paar kampen vol!
Het *internationale kamp* in Duitsland, en het *C1-kamp* op de Vinkenhof zijn helemaal volgeboekt.
Sommige kampen zijn bijna vol, anderen hebben nog plaats genoeg.
Denk eens na over:
- Ouderenweek op de Bron
- Gezinsweek op de Bron (of tot plm. 35 jaar op de Burght in Zeeland)
- Zeilkamp op de friese meren
- Kriskras reis door Frankrijk
- Tentenkampen op de Vinkenhof

Vraag de kampfolder bij sekretaris, jeugdleider of bij het Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

De kampkommissie

MEDEDELING

Voorgangersconvent Gewest Holland: Maanadag 22 februari om 12.30 uur Triomfatorkapel, Molenwerfstraat 11, Alphen aan de Rijn.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Wat of ik drinken wil - ze hebben van alles in huis!
Wat dat dan wel allemaal is.
Een enkele keer heb ik zo'n party - zo heet dat - meegemaakt en dan noemde de gastheer een reeks van drankjes op. Glazen werden uitgezocht want je drinkt bier uit een ander glas dan sherry of wijn. Ingewikkeld voor een leek op dit terrein.
Het onderstaande dankt u aan een uitdrukking die ik las in het boek „Lijden aan de kerk" van prof. dr. H. Thielicke, die zich in een persoonlijk woord vooral richt aan de predikanten en die het willen worden. Iedere gelovige die lezen kan maakt hier winst.
Al op een der eerste bladzijden valt het woord limonade, zoiets als vruchtensap. Hij schrijft: „Wie weten wil of een merk limonade werkelijk zo goed is als de reclame-mannequin op het beeldscherm wil doen geloven, mag zich niet laten overtuigen door de fonetisch hoog opgevoerde aanbeveling, maar moet nagaan of de man thuis en privé deze limonade werkelijk drinkt. Drinkt de prediker zelf wat hij op de kansel uitschenkt?
Is hij dus geloofwaardig?"
Interessant wat deze hoogleraar verder zegt over bovengenoemde personen en waardevol voor alle verkondigers dezer dagen. Leest dat boek, broeders.
Maar ik viel wel over die limonade. Had de prof niet een andere vloeistof kunnen aanbieden? Bij het horen van dat woord komt mij een zoete smaak in de mond, begeerlijk voor kinderen, maar mannen willen toch wat sterkers. 't Is waar, sterke en nog sterkere dranken zouden het hier ook niet doen. Maar limonade heeft iets van een wee-drank.
Het bracht mij overigens wel op sterke drank en toen nam ik de bijbel. Ik vrees dat u niet leest wat in Lev. 10 : 9-11 staat. Daarom: De Heer sprak tot Aäron: Wijn of bedwelmende drank zult gij niet drinken, gij noch uw zonen, als gij de tent der samenkomst binnengaat, opdat gij niet sterft (...), opdat gij scheiding kunt maken tussen heilig en onheilig, tussen onrein en rein, en opdat gij de Israëlieten kunt onderwijzen..."
In zo'n woord komt het kwalijke van het drinken van zekere dranken wel om de hoek kijken. Je verliest de heldere blik. Je kunt het niet meer zo uitelkaar houden. Je doet het werk van de Heer wat meer uit de losse hand. Je neemt de verkeersregels niet meer zo nauw en passeert soms de ononderbroken witte streep. Met alle gevolgen van dien.
Goed zegt u, maar dat betrof echt alleen de „kerkdienst". Daar moet de dienaar des Woords nuchter zijn. U hebt gelijk als u naar Deut. 14 verwijst waarin nota bene staat dat men wel van de tienden mag afnemen om er feest van te vieren en dat komt dan neer op: gij zult het geld besteden voor alles waarin gij lust hebt, voor runderen of kleinvee, voor wijn of bedwelmende drank of wat gij ook wenst...
Als u zo redeneert maak ik u attent op Richt. 13, waarin over de aanstaande komst van Simson geschreven wordt. Zijn moeder van straks mag geen wijn of bedwelmende drank gebruiken. Dat zegt de Engel des Heren. Zij brengt die boodschap over aan haar man. Hij laat het zich ook nog eens van Gods boodschapper zeggen. Toekomstige moeders mogen zich wel aan deze woorden herinneren als zij het glas heffen.
Vijftig jaar geleden schreef de geref. pred. K. Schilder: ons gerecht is ons gericht. Jezus heeft toen hij op Golgotha arriveerde de wijn, vermengd met bitter kruid, nadat hij die geproefd had, geweigerd te drinken. Men gaf de ter dood veroordeelde drank, wijn, met soms daarin een stukje wierook om het bewustzijn te benevelen.
Het staat in de Spreuken: „Geef bedwelmende drank aan wie te gronde gaat en wijn aan wie bitter bedroefd zijn, opdat hij drinke en zijn armoe vergete en aan zijn moeite niet meer denke.
In datzelfde boek staat ook: „De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs".
Onze Hogepriester wilde onbeneveld, met heldere geest, de dienst der verzoening verrichten, opdat hij scheiding zou kunnen maken tussen heilig en onheilig, onrein en rein.
Hij wilde wel drinken, want hij proefde. Maar na het proeven weigerde hij. „Hij is niet de hel in*geschoven* maar in*gedaald*". (K. Schilder).
Of ik u iets wil opleggen? Dat mag, kan en wil ik niet. Maar u zou uw gewoonten nog eens kunnen overdenken. Toen ik een jaar of vier was werd ik in een lokaal waarin de Hoop der toekomst bijeenkwam op een tafel gehesen „opdat ik gehoord en gezien kon worden.
Ik leverde mijn eerste toespraakje: een gedichtje van dr. E. Laurillard.

> In de apteek zag 'k een fles met een stop
> en het beeld van een doodshoofd er op.
> En dat teken vertolkte de zin:
> „Wees voorzichtig, want gif is hierin".
> En ik dacht: van des tappers karaf
> blijft geregeld de waarschuwing af,
> schoon ook dáárop zou voegen de les:
> „Pas toch op voor de dood van de fles".

Bijna 100 jaar geleden werd het boekje, waarin dit versje, uitgegeven. Ouderwets en aktueel.

Huizinga

UIT GEMEENTEBLADEN

Het zal niemand verwonderen dat in bijna alle gemeentebladen, van januari (en ten dele ook van februari) nabetrachtingen op het kerst- en jaarwisselingsgebeurtenissen te vinden zijn.

In STADSKANAAL-ZUID werden door Relaese (een zanggroep?) kerstbomen verkocht, kennelijk met de bedoeling de kas te spekken. Als goede kooplieden spraken de jongeren de wens uit niet met een deel van de bomen te blijven zitten.

UTRECHT-SILO (dat samen met Utrecht-Noord een bijzonder goed verzorgde gemeentebode uitgeeft) is een gemeente met veel „buitenleden". De eerste kerstdag was er 's morgens dienst en 's middags kerstviering voor allen. Voor ieder, met name dus ook voor de buitenleden, maar ook voor hen die het gewoon fijn vonden, bleef de kerk tussen morgen- en middagbijeenkomst open. Er was koffie, brood en zelfs soep. Waarna thee. Met spelletjes tussendoor voor jong en oud. Als je op die manier geen band kweekt...

TREEBEEK, onze oudste gemeente in Limburg, gaf de nieuwjaarsreceptie een ander jasje (sinds de kolen op zijn, is Limburg dus kennelijk in de textiel gegaan). Er was een ongedwongen en gezellig samenzijn. De Bazuin (een fameuze muziekvereniging) opend met het spelen van enkele liederen.
Het jeugdkorps deed eveneens een muzikale duit in een der zakken van het nieuwe nieuwjaarsreceptiejasje. Maar het kon niet op: de zangvereniging bleef niet achter en zong dat het een lieve lust was. Dat er tussendoor gebeden, schriftlezingen, gesprekken, versnaperingen e.d. waren, moet niet onvermeld blijven.

Een goed-verzorgde bibliotheek van opbouwende, geestelijke onderwerpen behandelende boeken kan zeer waardevol zijn. ALKMAAR is daarmee bezig. Boeken horen in een boekenkast. Omdat de oude kast te klein was, schonk een meelevend echtpaar uit de gemeente een nieuwe kast. Elke zondagmorgen na de dienst kunnen boeken geruild worden. Zal dat effe gezellig zijn!

Uitnodiging voor:

INSTRUKTIEWEEKEND JONGEREN-EVANGELISATIE

Wat houdt het in?

* Speciale aandacht voor koffiebarwerk en andere middelen van evangelisatie onder jongeren.
* Wij krijgen iemand van Youth for Christ, die veantwoordelijk is voor de Impulsprogramma's.
  (Korte stukjes die jongeren rechtstreeks aanspreken).
* Oefeningen in het voeren van gesprekken met andere jongeren.
* Mogelijkheden om je op te geven voor evangelisatie-akties in de zomer (koffiebar, tent, strand, camping).

Dit weekend is dus bestemd voor:

* Jeugdleiders die met hun jeugdgroep wel iets willen, maar nog niet weten hoe.
* Jeugdgroepen die al koffiebarwerk kennen.
* Losse jongeren die zich aangesproken weten om het evangelie uit te dragen.

Plaats: Dalfsen, „De Bron".
Prijs: f 30,—.
Datum: 5, 6 maart a.s. (vanaf vrijdag 20.00 uur - zaterdag 16.00 uur).
Aanmelding: Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

VOORJAARSBIJEENKOMST BOND ZUID- EN WEST NEDERLAND

Op zaterdag 13 maart a.s. houden wij onze Voorjaarsbijeenkomst in het hernieuwde kerkgebouw „Silo" van de gemeente Utrecht-Centrum.

AGENDA:

10.30 uur:	Ontvangst met koffie.
11.00 uur:	Opening voorzitter K. Brongers.
11.15 uur:	Onderwerp „Christen zijn in deze wereld" door Drs J. G. Brongers.
11.45 uur:	Bespreking van het onderwerp.
12.45 uur:	Lunchpauze.
13.15 uur:	Huishoudelijk gedeelte, o.a. verkiezingen en 15 minuten praten met en luisteren naar de Stuurgroep Gemeente Bijbel School.
14.00 uur:	Mededelingen en Sluiting.

Tot ziens D.V. in de Herenstraat 34-36 te Utrecht.

J. Tessers

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Almelo-Geraniumstraat: W. P. van Berkel te Winschoten.

Beroepen: te Emmen: G. van 't Wout te Arnhem.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Voorbereiding van de Werkbijeenkomst in Dalfsen

Zoals u reeds bekend is, wordt de Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie dit jaar D.V. op 27, 28 en 29 september in het conferentiecentrum De Bron te Oudleusen gehouden. Het zal een echte *werk*-bijeenkomst worden. Onder het thema *„De liefde van Christus dringt ons"* zullen we samen een complete toerustings-cursus doen, die we daarna ook in eigen gemeente kunnen houden. Het gaat om een poging onze relaties vanuit de gemeente aan te spreken met het evangelie van Christus, dat ons leven zo rijk heeft gemaakt.

De Werk- en Studiegroep heeft zich de vorige week enkele dagen zeer intensief voorbereid in een nu al bijna traditionele retraite van drie dagen. Bovendien hebben we ons diepgaand bezig gehouden met het bijbelse begrip „bekering", dat zoveel te maken heeft met onze visie op evangelisatie. Het ligt in de bedoeling t.z.t. in het „Werkboek" een aantal artikelen te publiceren, over onderwerpen die een belangrijke rol spelen in de theologie van de evangelisatie.

Conferentie voor Evangelisatie en Toerusting in Rüschlikon

Ook dit jaar wordt van 3-7 mei de bekende E en E conferentie van de E.B.F. in Rüschlikon bij Zürich gehouden. Deelnemers uit vele landen van Europa worden daar voor enkele dagen van studie en gemeenschap verwacht. We hopen, dat evenals vorig jaar, enkele broeders of zusters uit ons land, die in evangelisatie-arbeid een belangrijk deel van hun tijd investeren, aan deze conferentie willen deelnemen. De tijd van aanmelding is nogal kort, maar wanneer u de komende week reageert, zal een en ander nog wel lukken.

Team-evangelisatie

Op woensdag 24 februari a.s. zal een aantal voorgangers bijeenkomen om samen te praten over de mogelijkheid om kleine posten of gemeenten behulpzaam te zijn in een evangelisatiecampagne. Het is de bedoeling om eens na te gaan, hoe we dit het beste kunnen aanpakken en met welk aanbod we ons tot de betrokken plaatsen kunnen wenden. Misschien wordt deze mededeling wel gelezen door leidende broeders uit een nieuwe arbeid, misschien hebben ze behoefte om de nood van hun omgeving onder onze aandacht te brengen. Mogelijk komen deze regels onder de ogen van een voorganger, die heel graag met een team bestaande uit leden van zijn gemeente mee wil doen. Bel dan even op, maar wel vlug. We nodigen u dan uit tot deelname aan ons eerste gesprek over dit onderwerp.

Tot zo ver de berichten van deze keer. Volgende week gaan we hopenlijk verder, want er is nog veel te vertellen.

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht, tel. 078-180007

Financiën

Op geregelde tijden wordt op deze plaats een *verantwoording* gepubliceerd van de bijdragen, die in een bepaalde periode zijn binnengekomen. Het merendeel daarvan is afkomstig van onze gemeenten. Maar ook partikulieren, kommissies, stichtingen en andere organisaties laten zich niet onbetuigd, zo blijkt telkens weer.
In de DB-vergadering op 11 januari heeft *br A. van den Hoef*, de penningmeester-administrateur, een overzicht van de bijdragen over het afgelopen jaar gegeven. De cijfers laten een stijging zien van 15,6% ten opzichte van 1980; in dat jaar lagen de bijdragen namelijk plm. *f* 54.000,— lager. We hebben dan ook reden om dankbaar te zijn!
Maar daaruit moogt u niet konkluderen, dat de voor 1981 begrote bijdragen metterdaad werden gerealiseerd, want dat is - helaas - niet het geval. Hoezeer ook de voortgaande stijging een positieve ontwikkeling mag worden genoemd, het *achterblijven* van de bijdragen voor de verschillende takken van arbeid ten opzichte van de begroting, zoals die blijkt uit onderstaande opstelling, verdient onze aandacht:

	Begr. 1981	Res. 1981	Res. 1980	Stijging
C.v.d.O.	129.765	93.970	75.430	24,5%
E.C.U.	108.765	86.549	74.180	16,5%
U.Z.C.	198.200	183.195	163.063	12,3%
U.B.S.	18.000	12.855	12.291	4,5%
N.B.J.B.	33.000	24.655	22.064	11,9%

Deze cijfers spreken voor de aandachtige beschouwer duidelijke taal. Zo springt de stijging van de bijdragen voor de opleiding (CvdO) eruit, terwijl de kerkbouw (UBS) - we bedoelen het tien-cent-fonds - opvallend achterbijft. De bijdragen voor de zending (UZC) zijn *eksklusief* de projektgelden, omdat die niet worden begroot. Ook de evangelisatie (ECU) doet een flinke stap vooruit!

Zendelingen

De afgelopen zondag vond in de gemeente Utrecht-Centrum de uitzending van *br Jos van der Leur en zr Joke van der Leur-Posthumus* plaats.
's Morgens was hij bevestigd als predikant van deze gemeente in bijzondere dienst. Donderdag jl. vertrokken br en zr Van der Leur van Schiphol naar Sierra Leone (West-Afrika). Na een kort verblijf in de hoofdstad Freetown zullen zij zich vestigen in Mambolo, waar het geven van godsdienstlessen hun eerste taak zal zijn.
Onlangs hebben de gemeenten uit het Uniebureau bericht ontvangen, dat *zr Janca Loot* definitief naar Nederland zal terugkeren. Gedurende een aantal jaren heeft zij in Kameroen als vroedvrouw en verpleegkundige gewerkt, aanvankelijk in Zidim en naderhand in Dagai. Op het ogenblik is zij bezig om haar werkzaamheden daar in het noorden af te ronden. Voor haar inzet, doorzettingsvermogen en vindingrijkheid willen we haar nu reeds hartelijk danken!

In het noorden van Kameroen heeft *zr Janneke van Oosten* inmiddels haar taak hervat. Zij was het afgelopen jaar een tijdlang in ons land, maar keerde in november naar Kameroen terug. De bedoeling was, dat zij zich met name zou gaan bezighouden met de preventieve medische zorg. Het ziet er op het ogenblik wel naar uit, dat dit voorlopig op kleinere schaal zal gebeuren dan Janneke's bedoeling was.

Eind november hebben de gemeenten een brief ontvangen inzake de voorgenomen uitzending van *br Hans Willem Oosterloo*. Dit voorstel van de UZC, waarover de gemeenten zich door middel van een schriftelijke stemming moesten uitspreken, is thans aanvaard met 175 van de uitgebrachte 180 stemmen (5 stemmen waren ongeldig). De uitzending van br H. W. Oosterloo zal plaatsvinden op 21 maart, door omstandigheden om 10.00 uur. Binnenkort worden de uitnodigingen verzonden. Voor logies kan in Treebeek gezorgd worden, ná tijdige aanmelding! Br Oosterloo vertrekt op 25 maart naar Sierra Leone. Daar zal hij les geven aan de middelbare school te Gbendembu en ook worden belast met de administratie van deze school, de enige in de wijde omtrek!

Twee jaar geleden werd *br Jan G. F. Oosterloo*, broer van Hans Willem, vanuit Treebeek uitgezonden. Ook naar Sierra Leone, waar hij als bouwkundige verantwoordelijk is voor de bouwprojekten van de zending en de BCSL. Hij neemt ook de administratie van de middelbare school te Gbendembu zolang waar, totdat deze door broer Hans Willem wordt overgenomen. Voorts is br Jan Oosterloo de man, die de penningen van de Unie in Sierra Leone (Baptist Convention of Sierra Leone) beheert en daar de financiën van de Europese Baptisten Zending verzorgt. Hij keert in april met verlof naar Nederland terug.

De vorige week - 11 februari - is *zr Anneke Oppenhuizen* van Schiphol vertrokken. De daaraan voorafgaande zondag was er een uitzendingsdienst te Emmen, waarvoor zeer grote belangstelling bestond. Zr Oppenhuizen, vroedvrouw en verpleegkundige, heeft daartoe een aanvullende opleiding in Engeland (Londen en Liverpool) gevolgd. Zij zal in het medische werk van de Europese Baptisten Zending in het Mambolo-distrikt in Sierra Leone worden ingezet.

En dan *zr Ducky Rosier* is vroedvrouw en verpleegkundige. In augustus nam zij deel aan een tropenkursus in het Hendrik Kraemer Instituut te Oegstgeest. De laatste paar jaar heeft zij als verpleegkundige in Leeuwarden en Dokkum gewerkt.

Zr Rosier vertrok gelijktijdig met zr Oppenhuizen naar Sierra Leone. Zij zullen er samen in de verpleging en de gezondheidszorg aktief zijn.

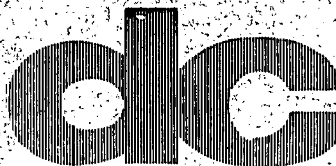
De Heer moge al deze broeders en zusters, *die immers namens ons, namens onze gemeenten zijn uitgegaan*, zegenen en bewaren. Hij geve, dat wij hier in Nederland trouw zullen zijn in gebed en voorbede, in ons meeleven met hen, trouw ook in het geven!

Beroepbaar

De Commissie der Unie heeft in haar vergadering op 8 februari op voorstel van de Commissie voor de Opleiding besloten, een beroepbaarstelling ex artikel 5 van het Reglement inzake voorgangers (plaatselijke beroepbaarstelling) te verlenen aan de broeders *A. H. Agtereek* (voor Westerhaar); *C. Helderop* (voor Amsterdam-Centrum, met ingang van 1 april) en *B. Louwerse* (voor Steenwijk). Dat zij hun dienst met vreugde mogen verrichten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar, voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457, postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

1947 1982

25 februari is het 35 jaar geleden dat wij in het huwelijk zijn getreden.

Er is gelegenheid om ons te feliciteren vanaf 20.00 uur in de J. W. Weeninkzaal.

B. Meijer
H. Meijer-Wils
kinderen en kleinkinderen

Esdoornstraat 30
9501 GH Stadskanaal

Dinsdag 9 maart a.s. zijn onze ouders

SIETZO en JOOP EDENS

25 jaar getrouwd.

Dankbaar zijn zij voor de fijne tijd, die God hen en het gezin heeft gegeven.
Op zaterdag 6 maart willen wij dit met elkaar vieren in Huis te Zaanen, Zaanweg 93-94, Wormerveer.

Voor de receptie van 16.00-18.00 uur nodigen wij u hartelijk uit.

De kinderen:
Marineke en Harm, Fred en Marjan
Karin en Freek, Hans, Maaike

Dorpsstraat 89, 1531 HB Wormer (N.H.)

Op 10 januari 1982 is op 79-jarige leeftijd, na een korststondig ziekbed, in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

MARGARETHA FREDERIKA
HALKES-VAN GESSEL

Baptistengemeente Rotterdam-Zuid

Echtpaar met kinderen hoopt in augustus a.s. aan het Seminarie te Rüschlikon de studie te beginnen.

Wie is bereid om plm. 15 m3 meubels e.d. voor hen op te slaan, op een droge plaats, over langere tijd. (enkele jaren).

Uw reakties worden gaarne ingewacht door de fam. Lepper, Spaansekamp 109, 7771 BP Hardenberg. Tel. (05232) 4700 (m.i.v. 2/3/82 64700).

Mooie woning te huur in Zuid-Limburg voor 5 à 6 personen, van 24 juli t/m 7 augustus. Inlichtingen tel. 045-221973.

INTREDE Ds J. BROERTJES

Zondag 7 maart a.s. zal br J. Broertjes, gekomen van Groningen-Noord, zijn intrede doen in de gemeente 's-Gravenhage.

De bevestigings- en intrededienst vindt plaats om 10.00 uur in de Mirtekerk, Vierheemskinderenstraat 91.

De bevestiging zal plaatsvinden door br J. Reiling te Bilthoven.

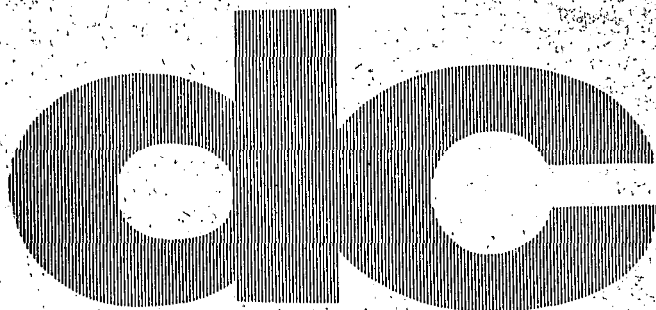
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

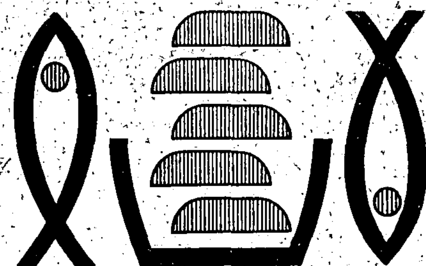
TOEVALLIG?

In een frans blad kwam de volgende mededeling voor:

de raad van de stad heeft besloten Dr D. tot directeur van het ziekenhuis te benoemen.

Tegelijkertijd werd besloten het kerkhof te vergroten.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 8 - 26 februari 1982

VORM EN INHOUD VAN DE GEMEENTE

Vorm en inhoud zijn twee verschillende dingen, die echter elkaar wel nodig hebben. Een vloeistof vraagt om een vorm, een omhulsel om het bij elkaar te houden. Melk zit in een fles of pak. Die fles of dat pak heeft op zichzelf geen funktie; de vorm ontleent zijn waarde aan de inhoud.

Er zal meestal wel verband bestaan tussen de kwaliteit van de inhoud en het omhulsel. Een goedkoop produkt als melk of frisdrank kun je gerust in een goedkope verpakking brengen, dat stoort niemand. Maar een edele oude wijn of een kostbare parfum verpak je niet in een geplastificeerd kartonnetje. Die doe je in een mooie fles met een goed etiket met goudopdruk, want de verpakking moet iets van de waarde van de inhoud tonen.

De christen draagt het leven van Christus in zich, zijn heerlijkheid. Dat is een schat in aarden vaten, schrijft Paulus. De verpakking is maar aardewerk, en ontleent zijn waarde aan de inhoud Christus, die in u woont.

Maar de verpakking moet wel in overeenstemming zijn met de waarde van de inhoud. Wij worden opgeroepen om te wandelen waardig aan onze roeping. De vorm, ons leven, moet iets van de kostbare inhoud weerspiegelen.

Ook de gemeente is een lichaam, een levend iets. Wat voor de gelovige individueel geldt, gaat eveneens op voor de gemeente. Zij draagt de heerlijkheid en de majesteit van Christus in zich. Dat bepaalt haar waardigheid en de wijze waarop ze zich presenteert.

Het gebouw

Om maar bij het uiterlijke te beginnen: Onze kerkgebouwen mogen die waardigheid wel tonen. Buitenstaanders mogen aan een kerk wel zien, dat daar de gemeente samenkomt die eerbied heeft voor God en wat voor Hem over heeft. Het mag wel iets aparts zijn en een beetje opvallen in zijn omgeving. Door een zekere schoonheid van vorm mag het gebouw wel getuigen van de Schepper.

Schoonheid van vorm is iets anders dan luxe. Soberheid blijft geboden, want de gemeente heeft in de wereld meer te doen dan een kerkgebouw te zetten en te betalen. En de arme zwerver moet niet afgeschrikt worden om de voet over de drempel te zetten. Het verschil met de huiskamer van de gewone man moet niet te groot worden, en het gebouw moet uitnodigend zijn.

Een goed onderhouden gebouw met een tuin die bijgehouden wordt, is een waardige vorm voor de kostbare inhoud van het evangelie.

Eredienst

Ook de eredienst met zijn liederen, gebeden en woordverkondiging is een vorm, die de waarde van de inhoud moet weergeven. Er mag een zekere waardigheid zijn in de dienst, zonder daarmee te vervallen in stijve plechtigheid waarin niemand zich thuisvoelt. De kostbare inhoud van het geloof mag tot uitdrukking komen in de wijze waarop een dienst wordt opgebouwd.

Misschien wordt er wel eens gedacht dat je het evangelie nooit dicht genoeg naar „de wereld" toe kunt brengen. Trek dus daarom een vuile spijkerbroek aan naar de kerk, om te tonen dat daar ook maar „gewone" mensen zitten. Laat in de prediking eens een paar krachttermen horen, opdat een verdwaalde buitenkerkelijke merkt dat we onze tijd verstaan, en vooral middenin deze wereld leven.

Ik vrees dat deze wat nieuwsgierige gast teleurgesteld de wenkbrauwen zou optrekken: Hij had in de kerk, waar hij toch iets van Gods tegenwoordigheid zoekt, iets anders verwacht.

Zijn vormen onveranderlijk?

Onze samenkomsten hebben langzamerhand een vast patroon aangenomen. Daar mag wat variatie inzitten, maar we hebben ons gewend aan dat ene uur op zondagmorgen. Niet veel langer, want dan begint de maag om koffie te vragen.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Ik stond in de kamer en las een brief voor, hetgeen zelden gebeurt. Nu wel, want deze was door een 88-jarige geschreven. Bijna 89 naar hij met dank en vreugde vermeldde.

Als u dit leest zal hij dat feest al gevierd hebben. Tenzij?... juist!

De inhoud was zo dat ik hem deelde met iemand anders, die, toen ik klaar was met de handbeschreven 3½ vellen, zei: „Zoiets moest nou ook eens in DC staan". „Misschien", zei ik, „maar waarom?" „Denkt u dan dat de mensen alles lezen wat erin staat?"

„Nou, alles," antwoordde ik, „dat weet ik niet. Ze zullen wel eens wat overslaan. Soms is het misschien wat te zwaar, te ingewikkeld, wat lang, maar een mens moet ook eens iets willen lezen dat verder gaat dan aap, noot, mies. Je zou een soort enquête, een onderzoek dus, kunnen houden onder lezers en lezeressen over wat ze van de inhoud denken.

Je zou in een kolom wat vragen moeten stellen met het verzoek daarop te antwoorden.

Zo'n vragenlijstje moet je dan wel verstandig en voor ieder toegankelijk opstellen.

Natuurlijk zijn er op de algemene vergadering van de unie verkiezingen, maar je weet hoe dat gaat, ook als 't om redakteuren gaat. De gemeenten heten dat wel te doen, maar of daar altijd serieuze aandacht aan gegeven wordt, betwijfel ik een beetje. En hoeveel gemeenteleden verschijnen in vergaderingen die het uniewerk, met name tegen de AV, tot onderwerp heeft? Twintig procent?" De gast nam het woord en verkondigde dat zij die „beroepshalve" toch belangstelling zouden moeten hebben voor het weekblad weinig interesse hadden. Waarop ik antwoordde dat niet te kunnen kontroleren. Maar een onderzoek naar wat de ontvanger van DC leest zou leerzaam kunnen zijn. Misschien kunnen de redakteuren vijf of meer vragen bedenken.

Dit is een deel van het gesprek dat de brief opriep. Waarin de broeder mij schreef een nog oudere foto te hebben dan ik over welke ik u een paar maanden geleden vertelde en waarop veertien voorgangers te zien zijn die nu niet meer op aarde gezien worden. Op zijn nog bruinere foto staat het koffiehuis waarin ik ooit geboren moet zijn. Niet dat mijn ouders kermisreizigers waren. Nee, zij beheerden dat huis en verzorgden reizigers en feestvierenden met heerlijke chocolademelk en zulke waardevolle onschuldige dranken.

Vóór dat huis, ter gelegenheid van de foto, een gemengd gezelschap met mannen als Stavast (jawel, zo heette de man - u kunt hem zelfs in Van Dam's geschiedenis van het baptisme in Nederland vinden), als de veldwachter Aalmoes (ook origineel) en o.m. mijn vader: koffiehuisbeheerder, koopman en aankomend evangelist.

Dat alles vertelt mij mijn briefschrijver, die ook meedeelt een dokumentaire te hebben geschreven over het drankmisbruik in die en deze dagen.

„Ik heb een schrijfblok vol van over 100 jaar Blauwe Knoop. Mijn vader kon 's avonds goed dwarsfluit spelen en als wij met hen om de tafel zaten en oude Sankeyliederen (opwekkkingsliederen) zongen was het slotlied altijd:

> Wie het goed zal gaan moet de drank
> laten staan,
> anders zal hij gewis ten onder gaan.
> Daarom, laten wij samen vrij en blij
> oorlog voeren, zij aan zij
> tegen het drinken van de drank en
> de leuze blijve:
> sluit Schiedam!

en daarbij werd dan op de grond gestampt en dat was voor ons het teken naar bed toe".

Zo ging dat vroeger. Ware heils- en strijdzangen bij de baptisten. Kom daar nou eens om. Verder lees ik nog over de oude ds Van Beek, die in Stadskanaal voorging. De dienst duurde bijna twee uur en dan hield hij ineens op en zei: „Komt, laten we er eens van zingen" en dan ging hij vrolijk nog een half uur of meer verder. Dat klopt want ik zat naast mijn grootvader in een van die diensten en kreeg tijdens de tussenzang van hem een pepermunt tot troost.

Mijn broeder schreef nog veel meer, maar zo, dat mijn gast meende dat zoiets in dit blad moest staan. Ik zou het ook niet gek vinden als oude, heldere broeders en zusters ons uit lang vervlogen dagen iets vertelden over hun leven. Zij zouden ons kunnen inlichten over het gemeentelijk leven, over de prediking, over het huisbezoek in die tijd. Onder het thema: Van de achterkant bekeken. En hebben wij ook geen jonge leden, die nu over het nu dezer dagen zouden willen zeggen wat zij denken over onze samenkomsten, de preek, de orde van de denst enz.? Dat zou kunnen gaan onder: Van de buitenkant bekeken. Met andere woorden: waar is de stem des volks in DC?

Mijn dank gaat naar de broeder die de brief schreef en als ik zijn naam noem zullen velen in Stads- en Musselkanaal zeggen: die oude S. Metz toch.

Huizinga

Vergeleken bij vroeger is de luisterkunst achteruit gegaan. De onrustige mens van vandaag kan minder lang geconcentreerd luisteren, dus moesten de preken korter worden.

Onze diensten verschillen niet zoveel met die in de reformatorische kerken. Wat minder ritueel en liturgisch misschien. We hebben over 't algemeen gekozen voor de prediking door één voorganger.

Dat is geen standaardmodel uit de Schrift. In de eerste gemeenten was er nogal wat variatie van vorm. Het synagoge-model zal aanvankelijk overgenomen zijn: inbreng door verschillende broeders. In 1 Corinthiërs 14 tracht Paulus wat ordening aan te geven voor de soms al te vrije, en daardoor rommelige samenkomsten.

In de eerste gemeenten waren er duidelijk broeders, die de gaven hadden van de woordverkondiging. De praktijk heeft bewezen dat die gave inderdaad noodzakelijk is en ook ontwikkeld dient te worden.

Het is overigens een mooie ervaring om eens met een kleine groep gemeenteleden een preek voor te bereiden; al kost het de voorganger wel wat meer tijd, er komen soms verrassende gezichtspunten uit. Ook door de gemeente liederen te laten opgeven maakt men de betrokkenheid bij de dienst groter. Echter wel vooraf, opdat de voorganger ze op de juiste plaats in de liturgie kan inbouwen en de organist niet voor verrassingen komt te staan. Want een zorgvuldig opgestelde orde van de dienst en goed orgelspel behoren bij de goede vorm.

Omdat de vorm van samenkomen geen vast gegeven is uit de Schrift, mag er best eens iets veranderen. Aan de andere kant geven de vaste elementen velen een vertrouwd gevoel, waarin men zich thuis voelt. Daar moet je ook rekening mee houden.

Waarom zou je de kerkdienst ook niet eens op een gemeenteavond bespreken?

H. G. de Winkel

VAN DE REDACTIE

De artikelen die in DC verschenen naar aanleiding van het voorontwerp antidiscriminatiewet hebben verschillende lezers aanleiding gegeven ons te schrijven. Soms leenden deze brieven zich eerder voor rechtstreekse beantwoording en dat is dan ook gebeurd. Enkele andere bijdragen komen voor opneming en bespreking in ons blad in aanmerking. We hopen hierop in een volgend nummer in te gaan.

Red.

Gelijke behandeling (3)

BIJBELSE NORMEN

Het moeilijkste vraagstuk van de discussie rondom het voorontwerp van wet gelijke behandeling is nog niet aan de orde geweest. We hebben dit ontwerp bekeken in verband met de rechten en plichten van de wetgever. We hebben de reacties van Evangelische zijde bekeken vanuit het oogpunt van de geloofwaardigheid van onze evangelieprediking. Maar er ligt ook nog het onweersprekelijke feit dat sommige serieuze christenen menen dat hier absolute bijbelse normen in het geding zijn waaraan niet mag worden getornd, terwijl andere niet minder serieuze christenen juist van mening zijn dat de opstelling van hen die homofielen en samenwonenden willen „weren" niet in overeenstemming is met de grondprincipes van de bijbel. De eersten beroepen zich op bepaalde teksten, de anderen menen dat het letterlijk beroep op die teksten voorbijgaat aan het meest wezenlijke van wat de bijbel over God en de mens te zeggen heeft. Zo wordt de vraag naar het rechte gebruik van de bijbel klemmend: bijbelse normen, dat willen wij allen. Maar wat zijn bijbelse normen? Wat is bijbels? Wat is eigenlijk een norm?

Beoordeling

Om deze vragen recht te doen zou niet een artikel van een pagina in DC nodig zijn maar een heel boek. Voor onze eigen bezinning echter komen we ook met die ene pagina misschien al een eind op weg. We laten dan een onderwerp als de Schriftbeschouwing rusten (al speelt dat natuurlijk wel degelijk mee) en gaan ervan uit dat wij voor onze kennis van God en van ons eigen leven aangewezen zijn op de bijbel want de bijbel is het Woord van God. Wat ons eigen leven betreft verlaten wij ons echter nooit alleen op de bijbel, ongeacht onze Schriftbeschouwing.
Wij raadplegen de dokter, de psycholoog, de architect, de belastingadviseur en nog een heleboel andere deskundigen. Dat kan betrekking hebben op zeer oppervlakkige dingen maar ook op heel intieme zaken. Met de bijbel alleen komen we er blijkbaar toch niet helemaal uit. Er zijn zoveel dingen waarover de bijbel geen uitsluitsel geeft en die toch ons morele leven raken. Ieder nadenkend christen weet, dit uit eigen ervaring. Toch willen wij ons juist in morele aangelegenheden op de bijbel beroepen, ook al weten wij geen specifieke bijbeltekst te vinden. Hoe moeten wij daar uitkomen?
Op gevaar af een beetje theoretisch over te komen terwijl het toch gaat om dingen van het leven, wij moeten om te beginnen onderscheid maken tussen geboden en normen. In de discussie is dit onderscheid eigenlijk buiten de aandacht gebleven. Geboden zijn gedragsregels. Zij zeggen: zo moet worden gehandeld. Normen zijn beoordelingsregels waaraan het handelen moet worden getoetst. Toetsen is iets anders dan voorschrijven. Wie voorschrijft zegt: zo moet het gebeuren; wie toetst vraagt: is het zo in overeenstemming met de norm?

Bijbels

Voor christenen is de bijbel de norm. Daarmee komen we dicht bij de kern van de zaak. Hoe maak je uit of iets in overeenstemming is met de bijbel? Het eenvoudigste antwoord op die vraag is nog altijd: bijbels is wat in de bijbel staat. Is dat ook niet het antwoord van de Heer zelf en van zijn apostelen?
Zij zeggen toch: er staat geschreven, en dat is dan het einde van alle tegenspraak. Toch is dit antwoord minder eenvoudig dan het lijkt. Het gaat hier om dingen die met ons doen en laten te maken hebben. Met een wat moeilijker woord: het gaat om de ethiek. Wie zich in deze dingen beroept op de letter van de Schrift, vindt geen normen maar geboden. Die staan in groten getale in de bijbel maar dat maakt het niet eenvoudiger. Er zijn heel wat geboden waar wij vandaag niets meer mee kunnen en die wij dan gewoonlijk ook overslaan.
Een bekend voorbeeld is het verbod rente te vragen voor geleend geld.
Het geldt alleen voor leningen tussen volkgenoten, niet bij leningen aan buitenlanders (Deut. 23 : 19-20). Het is duidelijk bedoeld voor de samenleving en niet alleen voor een kleine kring in die samenleving. Maar in onze samenleving houden wij ons niet aan dat gebod. Onze economie zou ontwricht worden als de rente werd afgeschaft. Wij volgen dit gebod dan ook niet op.
Ook zijn er vandaag heel veel dingen aan de orde die in de bijbel niet zijn voorzien omdat ze in de samenleving van toen niet bestonden. De voorbeelden liggen voor het grijpen. De vragen van oorlog en vrede vertonen vandaag zoveel grotere en andere proporties dat wij met heel veel van wat de bijbel over oorlog en vrede zegt helemaal niet meer uitkomen. Ook kunnen we denken aan alles wat met de leefbaarheid en het milieu te maken heeft. Dat is toch geen neutraal en waardevrij terrein waarover wij alleen op het gezonde verstand zijn aangewezen (al kunnen we dat er niet bij missen). Er bestaat geen christelijke manier van gifbelten af te graven maar er is wel een bijbels grondgegeven dat de God en Vader van onze Heer Jezus Christus de Schepper van hemel en aarde is. Dat houdt in dat het er voor ons die dit geloven heel erg op aankomt hoe wij met de schepping omgaan. Maar we zoeken in de bijbel tevergeefs naar concrete geboden die we zouden kunnen opvolgen. En toch moeten wij als christenen handelen. Waar moeten we ons dan naar richten als we toch bijbels willen handelen? Als we geen voorschrift hebben, hebben we een norm nodig. Die norm ligt dan in het geloof dat in God de Schepper van hemel en aarde.
Beantwoorden onze daden die met het milieu verband houden aan de bedoeling van God met zijn schepping? Om die vraag te beantwoorden is meer nodig dan een nauwgzette kennis van de geboden. Wij komen daarop terug.

Oud en nieuw

Het beroep op de bijbel heeft ook nog andere problemen. Wij zijn ons van die problemen op andere terreinen heel goed bewust en handelen ernaar. Ik bedoel de verhouding van het Oude en het Nieuwe Testament. Om enkele voorbeelden te noemen, in het Oude Testament is de besnijdenis van alle mannelijke leden van de volksgemeenschap geboden. In het Nieuwe Testament geldt dat gebod niet meer want het gaat nu om de besnijdenis van het hart naar de Geest (Rom. 2 : 29), om nieuwe schepping. (Gal. 6 : 15), met Christus begraven en opgestaan. Wij aanvaarden ook niet dat de besnijdenis in de christelijke gemeente voorbestaat als de kinderdoop. Het oude besnijdenisgebod geldt niet meer al was het ook een van de belangrijkste geboden voor Israël.
Een ander voorbeeld is dat van het sabbatsgebod, eveneens een gebod dat voor Israël heel belangrijk was. Het geldt zelfs als een scheppingsgebod (Gen. 2 : 3, Ex. 20 : 11). Toch vieren wij de sabbat niet: de eerste, niet de zevende dag van de week is voor ons de rustdag. Het begin van de nieuwe schepping gaat boven het einde van de oude schepping uit. De keuze voor de zondag in plaats van de zaterdag is zelfs niet eens een keuze van de Heer zelf of van zijn apostelen. Het is de keuze van latere generaties christenen.
Deze voorbeelden laten zich gemakkelijk vermeerderen maar de conclusie is duidelijk: wat in het Oude Testament staat is niet zonder meer geldig in het Nieuwe. Bij het beroep op de bijbel moeten we daar rekening mee houden.
Dat roept weer andere vragen op. Voor lang niet alle geboden van het Oude Testament kunnen we op grond van een nieuwtestamentische tekst aangeven of ze ook in het nieuwe verbond nog gelden. De apostelen, Paulus voorop, beroepen zich soms wel om op de Tora, soms nemen ze er uitdrukkelijk afstand van. Wie zoekt naar wegwijzing voor zijn dagelijkse handel en wandel kan daar niet altijd mee uit de voeten.

Bevestiging en intrede

Die woorden kom je geregeld tegen in ons weekblad. Er zijn nog al wat voorgangers verhuisd, anderen in de dienst der gemeente ingetreden.
Voorgangers worden bevestigd en zij doen hun intrede. Vanwaar deze gewoonte?

Uit een niet-baptisten traditie

Wel heel in het bijzonder uit de reformatorische traditie is deze gewoonte door onze gemeenten overgenomen. De bekende Dordtse kerkenorde (artikel 4, 5) heeft het zo gewild voor de kerken der calvinistische traditie. De bevestiging wordt gezien als de openlijke verklaring van de aanneming van het beroep dat de roepende gemeente op de predikant uitbracht. Met deze openlijke verklaring van aanvaarding verbindt de beroepen predikant zich aan de gemeente, die hem riep.
In de verschillende uitleggingen van de betekenis van de bevestiging in de Dordtse kerkenorde wordt wel heel duidelijk gesteld, dat de *bevestiging* in het ambt van predikant van de roepende gemeente niet tot het wezen van de zaak behoort, want die ligt in de *roeping* zelve. De roeping is derhalve méér dan de bevestiging.
Evenzo is het gesteld met de *intrede*. Die volgt op de bevestiging.
Zij is niet de aanvaarding van de *roeping*, maar de aanvaarding van het ambt, van de werkzaamheden.
Uit de geschiedenis der vaderlandse gereformeerde kerken is bekend dat bevestiging en intrede gepaard gingen met grote feestelijkheden. De tong wilde óók wat, niet alleen het oor en het oog.

Handoplegging

De bevestiging ging en gaat gepaard met handoplegging. De bevestiger laat zich daarbij meestal bijstaan door enkele oudsten der roepende gemeente. Daarbij wordt dan tevens een gebed gesproken. Een wijdingsgebed? Een gebed om zegen?
De handoplegging is in onderscheiden godsdiensten en culturen het teken van de overdracht van gezag, soms ook van kracht.
Wien de handen worden opgelegd, dien wordt gegeven. Volmacht, gezag, recht tot handelen, tot rechtspreken. Met handoplegging stelden Romeinen hun slaven in vrijheid ze konden dank zij de handoplegging gaan en staan waar zij wilden.
Dit laatste maakt duidelijk dat de handoplegging niet maar zó iets is.
Tot het opleggen van de handen moet je bevoegd zijn. Niet een slaaf kon een slaaf de handen opleggen en deze in vrijheid stellen. Dat kon alleen de eigenaar, de heer doen.
In de rooms-katholieke kerk (trouwens, ook in de andere kerken van katholieke signatuur) wordt de handoplegging met de bedoeling om wijdingen te voltrekken, uitsluitend toegestaan aan de bisschop. Daarmee krijgen de wijdingen een heilig karakter, in die zin dat de gewijde voortaan tot een bijzondere groep van mensen behoort.

Onduidelijkheid

Er is onder ons weinig duidelijkheid omtrent de betekenis van de handoplegging. Je krijgt menigmaal de indruk dat aan de handoplegging bijzondere werkingen worden toegeschreven. Evenzo krijg je de indruk dat de handoplegging langer in de gedachten blijft voortleven dan het gebed dat uitgesproken werd. Maar één ding is wel duidelijk zonder handoplegging wordt een bevestiging tot b.v. het ambt van voorganger niet als „echt" ervaren.
Juist hier moeten echter critische vragen gesteld worden. Wat IS de bevestiging tot voorganger? Een openlijke aanvaarding van de roeping der gemeente? Maar die openlijkheid is al duidelijk geworden doordat - in onze tijd althans - de aanvaarding van een beroep in de pers wordt bekendgemaakt. Zolang de verhuizing niet heeft plaatsgevonden, kan de beroepene nog terugkomen op zijn beslissing, daarna niet of nauwelijks. Want de beroepende gemeente betaalt de verhuiskosten en de beroepene moet wel.
Is de bevestiging een openlijke verbinding aan de roepende gemeente?
Ongetwijfeld, maar die openlijke verbinding aan de roepende gemeente komt veel meer tot uiting bij de intrede. Daar is meestal een veel groter publiek aanwezig dan bij de bevestiging. Voor de intrede worden zustergemeenten, plaatselijke kerken en overheden uitgenodigd. In de intrededienst stelt de beroepen en bevestigde predikant zich voor, niet aan de gemeente (want die beriep hem immers omdat zij hem al kende en vertrouwen in hem gekregen had) maar juist aan de buitenstaanders. Daarmee krijgt de intrededienst een praktisch nut: nu weet men in de kerken met wien men het voortaan te doen heeft in de baptistengemeente; nu weet men ter plaatse (door een min of meer uitvoerig verslag in één of meer plaatselijke kranten) wie voortaan voorganger van die gemeente is.
Maar rechtvaardigt dit praktische nut een geheel van handelingen en gebeurtenissen (bevestiging én intrede) die op zijn minst ontleend is aan een rooms-reformatorische traditie en overtuiging? Een traditie en een overtuiging die uitgaan van een ambtsopvatting die niet die der baptistengemeenten is (of toch wel?).

Gevolmachtigde van de Heer of van de gemeente?

In de katholieke opvatting stelt men gaarne dat de hiërarchie (het geheel van ambten van laag tot hoog) van goddelijke oorsprong is. De instelling van de hiërarchie berust op de wil Gods. Derhalve zijn de gewijden (priesters, bisschoppen, paus) ook geen vertegenwoordigers van de kerk, van de gemeente, maar van het Hoofd der kerk, Christus.
Zij zijn gevolmachtigden van de Heer, niet van de kerk. Zij handelen in opdracht van de Heer, niet in opdracht van de kerk.
De reformatorische opvatting ligt dicht naast de katholieke. Luther en Calvijn waren van mening dat de predikant vertegenwoordiger is van het Hoofd der kerk. Daarom zijn aan dit predikantsambt ook voorrechten geschonken (of taken voorbehouden) die niet aan anderen kunnen worden overgedragen. De bediening van woord en sacrament is taak en recht van de dienaar, die daarom ook verbi divini minister, dienaar van het goddelijk woord

---

Normen

Voor de vraag hoe wij kunnen weten hoe wij als christenen moeten handelen is dit alles van groot belang. Het blijkt immers dat er veel situaties zijn waarin wij ons niet kunnen beroepen op bijbelse geboden. Daarom is het onderscheid tussen geboden en normen ook zo belangrijk. Als de geboden ontbreken hebben wij aan de bijbel ontleende normen nodig waaraan wij onze beslissingen kunnen toetsen. Dat klinkt veel minder bindend dan het beroep op de letter van de Schrift. Of dit in werkelijkheid ook zo is staat nog te bezien. Het komt er nu in de eerste plaats op aan hoe wij de bijbel ervaren en aanvaarden. Wie de Schrift in de eerste plaats ziet als gezag en als wet, zal deze gedachtengang misschien niet zo goed kunnen meemaken. Wie de Schrift allereerst ziet als een boodschap van verzoening en bevrijding, zal er zich eerder in kunnen vinden. Ook van die boodschap gaan bindende woorden uit.

Bij wijze van besluit

wagen wij ons aan een stelling die we graag ter discussie stellen: bijbelse normen berusten op het hart van het Nieuwe Testament dat ook het hart is van de hele bijbel: *de liefde van God in het kruis en de opstanding van Christus, die ons verzoent met God en met de medemens en ons bevrijdt en plaatst in de vrijheid van de Heilige Geest.* Bij al ons doen en laten moeten we ons afvragen of we ons bevinden in het spoor van deze liefde en deze vrijheid.
Het is een stelling die nadere uitwerking nodig heeft. We hopen er in enkele latere artikelen nader op in te gaan.

J. Reiling

KINDEREN IN DE DERDE WERELD

Veertig procent van de bevolking van de derde wereld is beneden 15 jaar.

17 miljoen kinderen in de derde wereld hadden in 1981 in leven kunnen blijven indien er meer hygiëne, meer gezondheidszorg en meer eten geweest was.

Dat had minder dan $ 100 per kind gekost.

Zowel de zorg voor als tijdens als na de bevalling laat veel te wensen over.

Er is in de meeste derde wereld landen een benauwend gebrek aan goed drinkwater.

Aan onderwijs ontbreekt het al evenzeer als aan sanitaire voorzieningen.

In 1981 stierf - tengevolge van deze dingen - iedere twee seconden een kind.

Van die 17 miljoen kinderen was nog geen 10% ingeënt tegen de zes meest voorkomende, gevaarlijke kinderziekten.

De prijs van inenting komt op $ 5 per kind.

In 1982 zal het er voor de kinderen in de derde wereld niet beter uitzien.

Van de 125 miljoen kinderen die het levenslicht zullen aanschouwen, zal dit levenslicht bij 17 miljoen gedoofd worden vóór de vijfde verjaardag.

De economische recessie, waarover de ontwikkelde landen klagen, tast de bestaansmogelijkheden in de derde wereldlanden nog veel sterker aan.

De enorm gestegen olieprijzen - olie is onontbeerlijk voor het opwekken van energie voor landbouw en industrie - is de economische ontwikkeling der derde wereldlanden gestagneerd en zelfs teruggevallen tot het laagste peil van de afgelopen tien jaar. Met name de armste volken in Afrika en Zuid-Azië zijn daardoor getroffen. In deze gebieden vindt driekwart van de totale kindersterfte plaats.

In Afrika zijn meer dan zes miljoen vluchtelingen; de helft daarvan bestaat uit kinderen.

Machthebbers in derde wereldlanden kunnen de problemen niet aan. Sommigen zien die ook niet.

Door de economische teruggang in de ontwikkelde landen loopt de hulp aan de derde wereldlanden terug. Kinderen - en vrouwen - worden daarvan als zwaksten het eerst de dupe.

Als Jezus in onze dagen zegt: Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij te eten gegeven (Matth. 26 : 35vv), dan kijkt Hij ons aan met de ogen van een miljard kinderen.

(bron: Aspecten van internationale samenwerking)

P.

---

wordt genoemd. Samen met de raad oefent naar calvinistische opvatting de predikant ook de sleutelmacht uit; het oefenen van tucht over de gemeente deelt de predikant met de kerkeraad, evenals het besturen. De vraag is of de uitspraak: de predikant is gevolmachtigde van de Heer en niet van de gemeente, juist is. Mag je zó Efeze 4 : 11 en 12 lezen: En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van he lichaam van Chrisus.

Ik meen, neen. Vanuit de bijbelse visie op gemeente-zijn is de mening dat een predikant een vertegenwoordiger van de Heer is tegenover de gemeente een ongeoorloofde. Het Hoofd is niet tegenstander van het lichaam, maar bezieler. Het Hoofd doorlééft het lichaam. De voorganger is dienaar van Hoofd één van lichaam. Hij is deel van het lichaam, omdat hij deel heeft aan het heilswerk van Christus. En voorzover hij deel heeft aan dit heilswerk, kan hij de heiligen toerusten tot dienstbetoon.

Hoe dan?

Er was een gemeente, die een broeder voordroeg voor de opleiding. Die broeder kreeg zijn opleiding aan een seminarium. Na volbrachte studie wordt deze broeder beroepen. Levert de school hem af, of de gemeente die hem in zijn roeping tot het voorgangerschap erkende en ondersteunde? Ik denk, dat de voordragende gemeente verantwoordelijkheid blijft dragen voor de broeder die opgeleid wordt. Welnu, als zo'n broeder in een roepende gemeente gaat werken, dan zou zijn moedergemeente hem moeten afstaan aan de roepende gemeente; anders gezegd: hem moeten zenden, uitzenden naar de roepende gemeente. Beide gemeenten zouden samen uitzending en aanvaarding moeten vieren, b.v. met en bij een avondmaalsviering. Dat zou niet op een zondag behoeven te zijn. Dat zou best op een avond in de week kunnen.

In een zondagse dienst zou dan de gemeente haar nieuwe voorganger kunnen voorstellen aan zustergemeenten, andere kerkelijke gemeenschappen en aan de overheid.

Een voorganger die wisselt van gemeente, zou op dezelfde wijze „behandeld" kunnen worden. Hij gaat van de hand van de ene gemeente in die van een andere gemeente. De ene gemeente zendt aan de andere gemeente iemand die haar het Woord des Heren verkondigen zal.

Devaluatie van het ambt?

Ik kan mij best voorstellen dat tegen deze mogelijkheden, c.q. deze zienswijze bezwaren ingebracht worden. Het laat zich nu eenmaal niet loochenen dat een groot deel van der baptisten kijk op het „ambt" (een woord dat in de bijbel niet voorkomt) voortkomt uit de rooms-reformatorische traditie. De vraag is: is die traditie juist? Baptisten wijzen beslist de katholieke ambtsidee af. Maar de calvinistische bepaalt wel voor een groot stuk ons denken. Moet dit zo blijven?

Ploeger

Lijdende vrouwen

Met name de vrouwen in ontwikkelingslanden hebben het moeilijk. Zij die in de minst-ontwikkelde landen leven, hebben het wel het moeillijkste.

De gemiddelde leeftijd die vrouwen in deze landen bereiken, ligt vijf jaar lager dan bij de mannen; in de ontwikkelde landen ligt dit juist andersom.

Scholen in ontwikkelingslanden zijn er allereerst voor de jongens; twee van de drie analphabeten zijn vrouwen. Praktisch betekent dit dat er van alle honderd vrouwen slechts zes vrouwen kunnen lezen en schrijven.

De overgrote meerderheid van de tien miljoen vluchtelingen die momenteel in de wereld zijn (waarvan vijf miljoen in Afrika) bestaat uit vrouwen.

In de hele wereld wordt zeventig procent van alle landarbeid door vrouwen gedaan. in Afrika is acht en vijftig procent van alle voedselopbrengst ontstaan door vrouwenarbeid.

Door de lage alphabetiseringsgraad bij vrouwen hebben zij nauwelijks enige invloed op de samenleving. Aan een besluitvormingsproces - in welke vorm dan ook - nemen zij niet deel; zij worden eenvoudigweg niet toegelaten.

Ontwikkelingswerkers proberen wat zij kunnen maar zij kunnen niet alles, vooral niet daar waar eeuwenoude culturen en stamgewoonten de boventoon voeren.

P.

---

1 MILJOEN HANDTEKENINGEN VOOR JODEN IN RUSLAND

Tot nu toe zijn ruim 750.000 handtekeningen verzameld. Dat is een unieke prestatie. Maar het aantal dat nagestreefd werd, was 1 miljoen. De laatste 250.000 hoopt men voor 15 maart ook verzameld te hebben. Ze zullen aan de russische ambassadeur in ons land worden aangeboden.

Ondertussen is wel duidelijk geworden, dat de positie van de Joden - en van christenen en de Moslims! - in de Sovjet-Unie er nog niet beter op is geworden. De vormen van intimidatie, treitering en achterstelling zijn vele.

Verantwoording van de binnengekomen vrijwillige bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand januari 1982

CvdO

Almelo-Geraniumstraat 486,86; Apeldoorn 344,25; Emmer-compascuum 148,25; 's-Gravenhage 700,—; Haarlem 285,85. Heerenveen 373,25; Hengelo 294,82; Stadskanaal-Zuid 2810,—; OHV,B 240,—.

ECU

Almelo-Geraniumstraat 304,45; Apeldoorn 361,86; Emmer-compascuum 188,35; 's-Gravenhage 500,—; Haarlem 423,85; Heerenveen 193,60; Hengelo 247,85; Stadskanaal-Zuid 2355,—; NN,E 100,—.

UZC

Almelo-Geraniumstraat 408,05; Apeldoorn 541,85; Emmer-compascuum 439,40; Haarlem 468,30; Heerenveen 486,10; Hengelo 683,15; Stadskanaal-Zuid 4295,—; Ter Apel 400,—; Stadskanaal-Zuid (WIN) 1650,—; GB-S,A 100,—; NN,L 30,—; Mach. Fabr. Ter Apel 2000,—.

Projekten

IJsselgewest (Djarengol) 6000,—; Friese Bond (projektfonds) 1490,—.

NBJB

Almelo-Geraniumstraat 201,30; Apeldoorn 129,65; 's-Gravenhage 100,—; Heerenveen 78,45; Stadskanaal-Zuid 715,—.

UBS

Alblasserdam 230,—; Almelo-Geraniumstraat 52,95; Stadskanaal-Zuid 325,—; NN,E 100,—.

Noodfonds

Enschede (Polen) 307,20; Utrecht-Centrum (Polen) 814,—; Hengelo 100,—; Heerenveen 135,—; Groningen-Noord 398,06; Almelo-Geraniumstraat 198,55; Den Haag 237,65; Apeldoorn 10,—; Vroomshoop 520,—; WB,E 50,—; NN,E 100,—; EB,Z 50,—; BJK,H (Polen) 100,—; JB,H 10,—; R,A 15,—; HdV,H 90,—; HT-S,D 50,—; HGW,N 50,—; FGdR,U 5,—; D-ED,E (Polen) 25,—; LB,Z 15,—; Mach. fabr. Ter Apel 1000,—.

Hartelijk dank voor deze bijdragen!

Gesprekken

Het Dagelijks Bestuur heeft in zijn vergadering op 11 januari een drietal gesprekken gevoerd. Eerst met de *Stuurgroep Gemeentebijbelschool,* die het DB over de bemoedigende voortgang van een nieuw stuk werk informeerde. Het tweede gesprek ging vooral over een voorgenomen aanpassing van het reglement van het *Pensioen- en Invaliditeitsfonds,* die door een delegatie uit het bestuur werd toegelicht. En tenslotte was er een gesprek met de *Financiële Commissie,* waarin afspraken werden gemaakt omtrent tijdige toezending van jaarstukken en rapporten, en waarin ook de kwestie van het „vrij wonen" aan de orde kwam.

De volgende vergadering van het Dagelijks Bestuur zal op 22 maart worden gehouden. Dan zullen gesprekken plaatsvinden met een *delegatie uit de ECU* en met het *DB van de Jeugdraad der NBJB.* We streven ernaar om dit soort ontmoetingen met besturen en kommissies, die op onderscheiden terrein in onze Unie werkzaam zijn, zoveel mogelijk met een DB-vergadering te kombineren en daardoor de reis- en vergaderkosten binnen de perken te houden.

Representatie

Op 21 februari deed ds A. H. Agtereek, gekomen van IJmuiden, zijn intrede in de gemeente van Westerhaar. Bij die gelegenheid werd de UC door *ds A. Visscher* vertegenwoordigd. Diezelfde zondag preekte ds J. Broertjes afscheid in Groningen-Noord. In de intrededienst op 7 maart te 's-Gravenhage, zijn nieuwe gemeente, zal *br A. Niessink* namens de UC aanwezig zijn.

Unieberichten

Eind vorige week - op 19 februari - is een *zending aan de gemeenten* de deur uitgegaan. Daaronder het nieuwe reglement van het Pensioen- en Invaliditeitsfonds, dat hierboven al werd genoemd. Voorts de Sprekerslijst 1982, een brief van de Evangelisatie Commissie der Unie over „De Zaaier", een schrijven van het College van Docenten, en nog enkele stukken. Het merendeel is aan de gemeenten gericht.

Op 23 februari heeft *een tweede zending* het Uniebureau verlaten. Er zijn een paar brieven van de Zangbundelkommissie bij. Verder de notulen (ontwerp) van de 101ste Algemene Vergadering, die van 21 t/m 23 oktober 1981 in Sneek is gehouden. In een begeleidende brief staat vermeld, dat eventuele bezwaren tegen de voorgelegde tekst, schriftelijk ingediend, vóór of op 31 maart a.s. in het bezit van de algemene sekretaris moeten zijn.

Hengelo '82

De komende Algemene Vergadering zal plaatsvinden in Hengelo, en wel op 20, 21 en 22 oktober. *Voorstellen dienen vóór of op 1 april a.s. in het Uniebureau te zijn binnengekomen,* zoals eerder werd meegedeeld.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BOEKBESPREKING

N. A. Schuman: Een reisverhaal. Leesoefeningen in Lucas. Uitg. Boekencentrum, Den Haag. Pap. 171 pag. *f* 18,90.

De schrijver hield 45 lezingen voor de NCRV-microfoon in 1979-1980. Deze lezingen zijn nu gebundeld, met alle kenmerken van dien. Er wordt terugverwezen naar voorgaande uitspraken; er worden vooruitwijzingen naar komende lezingen gedaan. Wat het meest in het oog springt bij dit soort zaken is echter dat niet meer dan grote lijnen worden getrokken. Vanuit die grote lijnen komen ook wel eens details in het zicht, maar die worden dan niet uitgewerkt.

Met de grote lijnen kan ik best instemmen. De schrijver heeft zich lang met Lucas beziggehouden en dat is te merken. Hij ziet in het evangelie het eerste deel van een groter werk waartoe dan ook Handelingen der apostelen als een vervolg behoort.

Voor wie bezig is zich een basiskennis van b.v. Lucas te vergaderen, vindt in dit boek veel waardevols, juist en mede door het feit dat elk besproken schriftgedeelte gevat wordt in een breder kader, dat uiteindelijk zijn bekroning vindt in de belijdenis dat Jezus van Nazareth de redder der ganse wereld is.

Ploeger

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

2e Exloërmond - (A.G.). In verband met het 75-jarig bestaan van onze gemeente hopen we op zaterdag 30 oktober 's middags een reünie te organiseren en 's avonds een gezellig samenzijn. Op de reünie hopen we tevens een foto-expositie te houden over onze gemeente.
We melden dit gebeuren al zo vroeg, omdat we iedereen die dit feest met ons wil vieren in de gelegenheid willen stellen hier alvast rekening mee te houden. Speciaal denken we aan onze oud-voorgangers. Eigenlijk vieren we dan het 76-jarig bestaan, maar door een grote verbouwing (nieuw jeugdlokaal, kelder, enz.) hebben we het feest moeten uitstellen.
Misschien zijn er onder u nog die foto's m.b.t. onze gemeente bezitten en deze beschikbaar willen stellen, dan kunt u hierover kontakt opnemen met br W. Dol, Tuinbouwstraat 13, 2e Exloërmond, tel. 05997-2031 of met zr H. de Jonge-Kroeze, Anne de Vriesstraat 8, 2e Exloërmond, tel. 05997-1859.
Ook broeders en zusters die willen komen en moeten overnachten kunnen zich bij deze broeder en zuster opgeven.
Dit zijn de voorlopige plannen die door ons als jubileumcommissie zijn gemaakt.

Almelo-Geraniumstraat - (J.v.D.). Vanuit Almelo hebben we de behoefte ook weer eens wat te laten horen.
Vooral 1981 is voor ons een jaar geweest, waarin veel vreugde en droefheid elkaar hebben afgewisseld. Begin vorig jaar kregen we de mededeling, dat ds Loot zijn ambt om gezondheidsredenen voorgoed moest neerleggen, hetgeen voor de gemeente een hele schok was. Op een gemeenteavond is van ds Loot afscheid genomen. Namens de gemeente werd hem een cadeau aangeboden. Ds Loot dankte de gemeente voor alles, wat hij de afgelopen zeven jaar, dat hij hier voorganger was, mocht ondervinden.
In het afgelopen jaar werden een zes-tal zusters en broeders door de Heer thuisgehaald, onder wie onze secretaris br J. van Baren.
Toch heeft de Heer ons door alle droefheid heen ook willen verblijden en zegenen. Vijf jonge mensen gaven te kennen om de Here te volgen en werden door de doop aan de gemeente toegevoegd.
Blij zijn we met onze activiteitencommissie, die zoals de naam al zegt, allerlei aktiviteiten in de gemeente organiseert, t.w.: evangelisatiediensten en gemeenteavonden om de onderlinge band te verstevigen. Verder hebben we fijne clubs, zoals twee bijbelstudieclubs, zendingswerkgroep, zusterhulp, zondagsschool, tussenjeugd en niet te vergeten onze oudere jeugd die uit ruim 40 jonge mensen bestaat. In september mochten we het 25-jarig jubileum van ons zangkoor „De Lofstem" vieren. Vier zondagen hebben we mogen genieten van zang en muziek.
Ook in de komende maand maart hebben we een jubileum te vieren, nl. het 50-jarig bestaan van onze gemeente.
Dankbaar zijn we de Heer voor de vele rijke zegeningen, die we in al die jaren mochten ervaren. Zo willen wij ook de komende tijd ingaan met die zekerheid, dat de Heer ons als gemeente, geen kalme reis heeft beloofd, maar wel een behouden aankomst.

BEROEPINGSWERK

Aangenomen: naar Rotterdam-Centrum: J. B. van der Veen te Dordrecht, die bedankte voor Groningen-Noord.

ADRESWIJZIGING

Br J. Broertjes woont thans Ocarinalaan 40, 2287 RB Rijswijk; 070-960888.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Opnieuw DE ZAAIER

De Zaaier was de laatste weken herhaaldelijk in het nieuws. Er is nl. zo het een en ander aan de hand. Enige weken geleden vertelde ik u, dat de ECU zich wil inspannen om aan ons evangelisatieblad alle aandacht en zorg te besteden, die nodig is. Een aspect daarvan is de benoeming van een soort project-groep, die zich met aandacht en zorg over de vormgeving en de opbouw zal buigen. Daarvoor is een beroep gedaan op enkele broeders en een zuster, die in meerderheid geen voorganger zijn, maar vanuit een andere invalshoek over De Zaaier zullen gaan denken en spreken. Het zijn: Ina Snippe (journaliste), S. Dijkhuizen (journalist), Geertjan Blanken (paedagoog) en ds Anne de Vries. Op woensdag 24 februari zullen ze hun eerste samenspreking met de eindredacteur hebben in Zwolle.
Hun eerste interesse zal gelden de voorbereiding van een jubileumnummer in september of oktober en het kerstnummer 1982.
Inmiddels worden de kolommen regelmatig gevuld door onze getrouwe, vaste medewerkers. Dat zijn momenteel ds H. v. d. Werf, ds F. E. Huizinga en zr Janny Kingma-van Dam. Daarin ontbreekt de naam van ds C. van Wier. Voor hem was de tijd van aftreden aangebroken en het is zeker op zijn plaats om hem ook in De Christen zeer hartelijk te danken voor zijn geestrijke en geestelijke rijke bijdragen. We hopen hem t.z.t. weer in de redactie te mogen begroeten. In zijn plaats heeft de ECU thans ds Boskamp te Vriescheloo gevraagd om zijn inbreng te geven. U zult zijn naam in de toekomst dan ook onder de redacteuren aantreffen.

Nieuw werk in Schagen

Schagen is een plaats in Noord-Holland, tussen Alkmaar en Den Helder. Daar wonen enkele gezinnen, leden van beide gemeenten. Op 28 januari jl. waren wij met hen en enkele vrienden, vermeerderd met enkele raadsleden uit bovengenoemde gemeenten bijeen om te spreken over hun verlangen om samen een bescheiden begin te maken en te gaan bouwen aan een geestelijke gemeenschap. Dat was een bemoedigend gesprek en het is mijn voorrecht om hier te vermelden, dat zij het besluit genomen hebben om in een veertiendaagse bijbelstudie- en gebedsavond bijeen te komen. We willen dit prille begin graag in uw voorbede aanbevelen. Moge het uitgroeien tot een grote zegen voor heel de omgeving. Het contactadres is G. Terlouw, Prunusstraat 14 te Schagen, tel. 02240-15662.
Het motto waarmee ik dit artikeltje beëindig, luidt:
Vestigt u te Schagen!
Of ergens anders, waar nieuw werk begonnen wordt.

Hartelijk groetend,

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht; tel. 078-180007

PLAATSVERVANGENDE DIENST

Recht op weigering van de vervulling van militaire dienst hebben de onderdanen van de Deutsche Demokratische Republiek niet. Dat staat niet in de grondwet; gaat tegen de grondwet in, zegt de communistische partij.

Juist in de laatste paar jaren wordt de vraag van vooral christen-jongeren naar plaatsvervangende dienst sterker en veelvuldiger. Ook de kerken hebben deze kwestie bij de autoriteiten aangekaart. Zij hebben de autoriteiten laten weten dat hun streven naar tegemoetkoming aan de wensen van hun jonge gemeenteleden niet gericht is tegen de staat en de zienswijze van de staat. M.a.w.: de kerken richten zich niet tegen het communisme, maar tegen de dwang op jongeren die zich beroepen op de gegarandeerde vrijheid van geweten, neergelegd in verklaringen van mensenrechten. Dat de partij daarvan niet wil weten, is duidelijk. Voorstellen als door de kerken gedaan gaan tegen de doelstellingen van de staat in. Deze wil zijn macht handhaven. Dat kan alleen als de onbeperkte heerschappij over de onderdanen onaangetast blijft.
Dat het voor de kerken niet makkelijk is, met deze mening te leven, behoeft geen betoog. Zij hebben het ook moeilijk met de zogenaamde pre-militaire opleiding op de scholen. De parades en de dikwijls gehouden militaire oefeningen geven heel het leven een militair gezicht.

P.

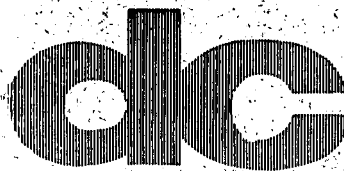
RADENKONFERENTIE FRIESE BOND

Op D.V. zaterdag 6 maart a.s. hoopt de Friese Bond zijn Radenkonferentie te houden in de Baptistenkerk, Sûd 52 te Workum.
De konferentie zal beginnen om 9.30 uur en eindigen om 13.00 uur.
Het thema van deze morgen luidt: Huwelijk en samenwonen.
Spreker: ds H. G. de Winkel van Nieuw Buinen.

Namens de sekretaris,

D. M. Stichter

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds. F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

In het volle geloofsvertrouwen heeft onze Heer en Heiland thuisgehaald, onze broeder

HENDRIK OTTENS

op de leeftijd van 52 jaar.

2 Cor. 12 : 9

Stadskanaal, 14 februari 1982

Baptistengemeente Stadskanaal-Zuid

Vrij onverwacht nam de Here tot Zich, onze broeder

ANTONIE MOORLAG

op de leeftijd van 76 jaar.

„Veilig in Jezus armen"

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

Op de leeftijd van 94 jaar werd door haar Heer thuisgehaald, onze zuster

J. DE KORT-VAN DER BURG

op 17 februari 1982.

Baptistengemeente 's-Gravenhage

Op de leeftijd van 87 jaar is in zijn Heer en Heiland ontslapen onze broeder

JAN RINSE DE WAGT

17 februari 1982

Baptistengemeente Enschede

VAKANTIE IN SPANJE EN ITALIE

De Italiaanse baptisten beschikken over een vakantie- en vormingscentrum: Centro Filadelfia, Via Luigi Colla 20, Rivoli To. Verzoeken om inlichtingen kunnen in het engels gesteld worden.

Datzelfde geldt van het Residencia Bautista, Apartado 57, Denia (Alicante), Spanje.

JAARBOEKJE HEERENVEEN

Deze gemeente heeft een traditie hoog te houden: zij zond reeds jarenlang de redactie van DC als eerste haar jaarverslag over het afgelopen jaar. Ook nu weer was dat het geval.
Keurig uitgevoerd, voorzien van een Ter inleiding, van de agenda van de jaarvergadering der gemeente, compleet met verslagen van gemeente en verenigingen, groepen enz., financiële zowel als andere, het collecteplan voor 1982-1983, met vermelding van de diverse bestuursfuncties van gemeente en verenigingen, groepen enz., een opsomming van de vertegenwoordigingen en van de buitengemeentelijke werkzaamheden van de voorganger.
Het boekje wordt afgesloten met een ledenlijst met precies 100 namen.
Van onze bewondering kan de gemeente zeker zijn.
Het is een prachtig stukje werk.

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN

Vakantie al rond?
Bent u op de hoogte van de nieuwe opzet voor de *gezinsweken?*

1. Op het konferentiecentrum De Burght in Zeeland kunnen jonge gezinnen en alleenstaanden terecht (leeftijd tot plm. 35 jaar).
   - ☆ Het programma wordt opgesteld samen met de deelnemers. (gesprekken, aktiviteiten, vrije tijd).
   - ☆ Ieder gezin heeft een eigen appartement.
   - ☆ Er zijn speciale medewerksters voor de kinderen.
   - ☆ Prijs f 250,— per persoon, kinderen vanaf f 50,—.
   - ☆ Datum: 7-14 augustus 1982.
2. Op het konferentiecentrum De Bron in Dalfsen kunnen gezinnen terecht in de leeftijd van plm. 35 jaar-60 jaar).
   - ☆ Meer ruimte voor gesprek en bezinning.
   - ☆ Ieder gezin heeft een eigen kamer.
   - ☆ Er zijn speciale medewerksters voor de kinderen.
   - ☆ Prijs f 225,— per persoon, kinderen vanaf f 50,—.
   - ☆ Datum: 2-9 augustus 1982.

Verdere informatie: Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

DE VLUCHTEN DER WILDE GANZEN

In 1981 ontving de Stichting Wilde Ganzen/Ikon in 89.133 giften meer dan 4 miljoen gulden:

52 zondagse vluchten	f 2.991.155,07
ter vrije beschikking	f 205.263,67
testamentaire beschikkingen	f 883.081,08
	f 4.079.499,82

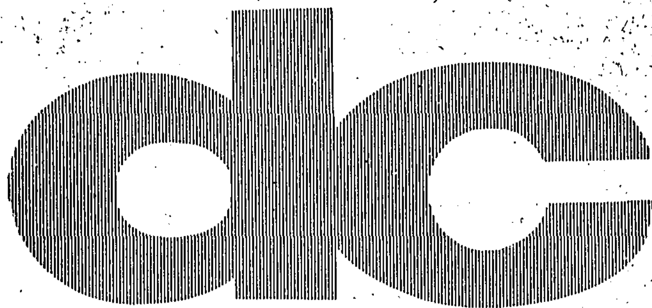
De vlucht der Wilde Ganzen op zondag 20 september 1981 was bestemd voor de „verbouwing en verbetering van medische kliniekjes in Noord-Cameroun".
Achter deze zin gaat - gelijk als bekend verondersteld mag worden - schuil het bedrag ad ruim f 40.000,— dat ten goede kwam aan het jubileumproject van onze gemeenschap in 1981.
Het werk van de Wilde Ganzen begon in 1957. Dat betekent dat in 1982 het 25-jarig bestaan van dit bijzonder gezegende werk gevierd kan worden. Ten overvloede zij opgemerkt dat giften overeenkomstig de bestemming die de gevers daaraan geven besteed worden.

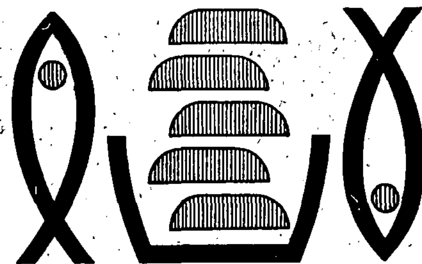
P.

HAAST? OF GEEN HAAST?

Joodse moppen zijn beroemd. Vanwege hun dubbele bodem, denk ik. Vanwege de zelfspot, waarschijnlijk. Misschien ook door het feit dat je er geen antwoord op kunt geven.
In een sneltrein (waar je vroeger extra voor moest betalen) constateerde de conducteur dat iemand een verkeerd kaartje had. Of in een verkeerde trein zat. „U hebt een kaartje voor een boemel, maar u zit in een sneltrein. U moet bijbetalen!" - „Waarom, u kunt toch langzamer rijden, ik heb de tijd".
Het ligt er maar aan dus, hoe je het bekijkt. En dát wordt nogal eens vergeten. De plaats waar je staat bepaalt wat je ziet.

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 9 - 5 maart 1982

LIJDENS WEKEN?

Er is iets in mij dat zich verzet tegen het woord „lijdensweken".
Onze voorgangers, die elke week weer trachten de Schriften te vertalen zodat de inhoud van wat geschreven staat helder en klaar bij ons binnen stroomt, ons aanspreekt, bijstuurt, zij zullen op de komende zondagen waarschijnlijk over het lijden van Jezus spreken.

Dat verzet in mij is er niet omdat ik geen aandacht zou willen geven aan Jezus, wiens weg door het korte leven van kwaad tot erger ging; die steeds steilere wanden moest beklimmen en weer afdalen. Maar is één mens in staat ook maar een grein van het gewicht dat op hem lastte aan te duiden? Ik zou Paulus hebben willen horen toen hij tijdens zijn zendingsreizen voor Jood en heiden sprak van Jezus' weg. Hij herinnert de Galaten eraan als hij ze aanspreekt als onverstandige, dwaze mensen, die als het ware behekst zijn, ofschoon Jezus Christus *voor hun ogen werd afgeschilderd* als de Gekruisigde. Men mag wel zeggen: als de Gekruisigde éér en tóen op Golgotha het kruis opstak naar de hemel. Leed Jezus niet voortdurend aan alle kanten?
Zeker, het is goed dat er weken zijn, waarin daarop wellicht meer dan anders de aandacht wordt gevestigd, maar wie is in staat af te dalen in de diepten van het leed dat hem werd aangedaan door vriend en vijand? Wie heeft hem, het Woord, werkelijk verstaan?

Over de Man
uit Nazaret vertellen;
bidden voor mensen
in hun dodencellen;
zingen dat God eens
deze wereld richt
en na de zegen
naar de koffie snellen.

Zo beschrijft Geert Boogaard een zondagmorgen. Dat laatste zinnetje doet de deur dicht. In de kerk dachten sommigen al aan die koffie! Wat is de mens dat Gij zijner gedenkt?
Als er iemand is die ooit zoveel afleed, dan is het Jezus. Bijna ieder die naar hem luisterde was doof en blind. Zelfs zijn mannen zagen en hoorden niet wie hij was, wat hij gaf. Hun eigen gedachten en voorstellingen blokkeerden de poorten waardoor hij zou willen binnengaan. Hoezeer ook zoon des mensen, hij was zoon van God, de Eeuwige, en hoe hij ook worstelde om de Eeuwige naderbij te brengen - en daardoor heil en vree -, niet alleen de duizenden maar ook de zijnen verlieten hem. Wat liet Jezus na behalve een mantel voor dobbelende soldaten? Een puinhoop, een handjevol wanhopige, teleurgestelde mannen en vrouwen. O ja, Jezus heeft geleden. Hij werd geslagen, gehoond, gemarteld, gekruisigd. En aan het einde was hij alleen. Volslagen alleen. Er heerste buitenste duisternis op Golgotha.
Over lichamelijk leed kunnen velen een woord meespreken. Maar daarna vallen we stil. Wie kan de toorn Gods, die brandend boven het sterfhout staat, verstaan en wie kan dan nog spreken?

„De bliksem van Uw borduursels
heeft onze ogen gezengd,
en van Uw mantel werden de plooien
zwepen in ons gezicht!
Als kamelen in een tyfoon
kropen wij aan de grond
om de storm, die sloeg uit Uw klederen,
verstikkend..."

Hier vergaat alle verstaan, alle spreken.
Toch, er moet gesproken worden over het lijden van Jezus Christus. Weken lang. God zij met hen die ons zullen verkondigen hoe duur wij zijn gekocht.

Huizinga

WE ZIJN GEGROEID....!

Opeens lag er in de brievenbus een brief uit Denemarken, van een oud studiegenoot die nu voorganger is van een baptistengemeente in zijn vaderland. Wat zou die, na ruim dertig jaar niets van zich te hebben laten horen, wel voor nieuws hebben? Na eerst wat te hebben verteld over eigen wel en wee, kwam de aap uit de mouw. de deense Baptisten groeien als een koeienstaart, dat wil zeggen: omlaag. Al gedurende 25 jaar zakt het ledental der gemeenten constant. Weliswaar niet met schrikbarende hoge getallen, maar er is in geen geval groei, landelijk gezien. Op een bevolking van ruim vier miljoen zielen zijn er ruim zesduizend baptisten, verdeeld over 42 gemeenten.

En toen kwam de vraag. Zou je ons eens iets kunnen vertellen over de gang van zaken binnen de nederlandse baptistengemeenten, want we hebben gehoord, dat daar al sedert jaren een gestadige groei is, in tegenstelling met vele andere Unies in Europa.

Dat er bij ons inderdaad een tot dankbaarheid stemmende toename van het ledental is, hebt u kortgeleden in DC kunnen lezen via een overgenomen bericht uit Zuid Afrika. Maar hoe liggen de feitelijke cijfers?

Aan de hand van wat oude statistieken kwam ik tot de volgende getallen. In 1945 telden onze gemeenten 6051 leden. Eind 1980 waren dat er 12055, wat dus een groei betekent van 100%.

Het aantal gemeenten, aangesloten bij de Unie, steeg in deze periode met 43, naar 81. In totaal werden er ongeveer 11000 mensen gedoopt, terwijl uit andere geloofsgemeenschappen plm. 2000 mensen kwamen. Vindt u dat geen cijfers waarvoor een welgemeend „Dank U, Heer" op zijn plaats is? Want achter deze getallen ligt een oceaan van blijdschap, die mensenharten binnenstroomde.

Toch zijn er ook andere getallen te vermelden. Ongeveer 4000 leden bedankten om de een of andere reden voor de gemeente. Wat dat voor redenen waren? Dat ligt in de statistieken niet vast. Maar allicht waren er mensen die „verachterden in de genade", zaad dat op rotsachtige bodem viel en geen diepte van aarde had, gelovigen die blijkbaar niet voldoende oog hadden voor de bedoelingen van de vijand. Toch zou het oneerlijk zijn om ook die andere oorzaak niet te noemen. Onze gemeenten verloren ook leden door een tekort aan broederlijke en zusterlijke liefde en barmhartigheid, door een schrijnend gebrek aan geduld en begrip, door veel te weinig christelijke aandacht en belangstelling. Hoe moeten we daarmee, wanneer eens de rekening komt?

Waarom groeide onze gemeenschap, in tegenstelling tot de deense geloofsgemeenschap en vele, vele kerken, ook in ons eigen land?

Een moeilijke vraag. Dat ontdekte ik, toen ik probeerde de dingen op een rijtje te zetten, teneinde te voldoen aan het deense verzoek.

Natuurlijk ligt hét antwoord in Psalm 127: „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan". Ook Paulus onderstreepte dat de groei moet komen van God (1 Cor. 3 : 7). Maar wenst die God dan niet het huis van andere kerken en gemeenschappen te bouwen of te laten groeien? Hebben de nederlandse baptisten een streepje voor? Dat gelooft u evenmin als ik. Daarom vind ik die vraag moeilijk.

Paulus onderstreept ook nadrukkelijk, dat het weliswaar God is die voor groei zorgt, maar dat er mensen moeten zijn die planten en water geven. God mag dan wel het huis bouwen, maar dat wil niet zegggen dat de bouwvakkers met de armen over elkaar kunnen gaan zitten afwachten. Er moet op het fundament, dat Jezus heet, gebouwd worden met inzet van alle krachten, van liefde en trouw. Waar dat gebeurt, groeit er een rijke oogst, rijst een indrukwekkende tempel Gods omhoog.

Is het dát, wat wij als baptisten in ons land hebben mogen meemaken? Ik denk van wel. Zonder uit het oog te verliezen dat er ook onder ons niet steeds gewerkt is met goud, zilver en kostbaar gesteente, doch ook vaak met hooi en stro, mogen we toch constateren, dat in de loop der jaren zeer velen onder ons zich hebben ingezet voor het gemeentelijk werk, met een intense en oprechte liefde voor Jezus Christus en zijn werk. En daarover giet God zijn zegen uit.

Maar... werkten er onder de deense baptisten en in allerlei kerken, die kwantitatief achtruit lopen, dan niet zulke trouwe, toegewijde werkers? Wie durft er te zeggen dat dit niet het geval was? Nogmaals: dáárom is die vraag naar dé oorzaak van onze groei zo moeilijk te beantwoorden. Ons inzicht en doorzicht in deze dingen van een geestelijke wereld is zo beperkt.

Intussen blijft daar het feit, dat God zegent en helpt, waar mensen zich inzetten voor Hem. Zo mogen we he jeugdwerk zien, dat gedurende al die jaren in onze gemeenten verricht is. Veel aandacht werd besteed aan „Jeruzalem", het dichtstbijzijnde zendingsterrein: onze eigen kinderen. Dat gebeurde plaatselijk, in de zondagsschool, de clubs en de „Jongelieden" (zondagavond jeugd oude stijl), regionaal en landelijk. Dank zij het jeugdwerk hebben honderden jonge mensen gekozen voor Christus, want daar werd hun gezegd, dat een persoonlijke, weloverwogen keuze voor Jezus onontbeerlijk is. Daar werd hen ook gewezen op de doop en het lid zijn van de gemeente. Dit jeugdwerk bleef en blijft niet zonder vrucht, want van de 11000 gedoopten waren er zeker meerdere duizenden eigen jongeren. God zij geprezen!

Ongetwijfeld denken velen onder ons terug aan meerdere voorgangers met uitgesproken evangelistische gaven. En ze doen dat met dankbaarheid, omdat mee door de inzet van deze broeders de gemeente hun drang tot getuigen en evangeliseren konden uitleven.

Maar naast deze predikers van toen en van vandaag, waren het ook met name de persoonlijke gesprekken en getuigenissen die vele mensenogen openden voor Jezus, de Heiland en Heer. Meerdere mensen uit andere kerken spraken hun verwondering uit over de vrijmoedigheid en blijmoedigheid waarmee velen in onze gemeenten spraken over hun geloof in Jezus. Uiteraard werd mee daardoor de sfeer in de gemeenten bepaald, een sfeer, die velen van buitenaf aantrok en er mee oorzaak van was, dat ook zij de blijdschap van het geloof vonden.

Ook de wijze van evangelieverkondiging speelde een belangrijke rol. Er werd onder ons geen „Latijn" gesproken. De boodschap was helder, eenvoudig en recht op de man af, afgestemd op het dagelijkse leven. Ook dat heeft zeker velen van buiten de baptistenwereld aangetrokken. Hierbij komt mij ook de Maranatha-beweging in gedachten, een beweging, die trachtte en tracht de wederkomst van Christus weer tot een levende zaak onder de gelovigen te maken. Deze boodschap vond weerklank bij meerdere voorgangers onder ons en trok zeker niet weinigen ook naar de baptistengemeenten toe.

En dan waren er de persoonlijke gesprekken over de doop, zoals die gevoerd werden tussen familieleden, buren en kennissen. Met name de oudere generatie zag het als haar roeping om ook te getuigen van de bijbelse doop, die immers zo geweldig veel betekenen kan voor het persoonlijke geloofsleven als ook voor een gezond en blijmoedig gemeenteleven. Vele harten raakten door die gesprekken in onrust, om tenslotte in gehoorzaamheid aan de Schrift het watergraf in te gaan en op te staan tot een nieuw leven.

Gehoorzaam aan de Schrift. Mogen we ook dat niet zien al een der factoren, wellicht de belangrijkste, die staat achter de groei onzer gemeenten? Naast alle mogelijke ontrouw en ongehoorzaamheid die er helaas op vele terreinen was, won toch telkens weer het verlangen om trouw te blijven aan Gods woord. Niet omdat de Bijbel gezien werd als een boek vol strenge wetten en voorschriften, op het overtreden waarvan de strengste straffen staan, maar omdat in dit boek een Vader, vol van

TIJDENS HET VOORSPEL WORDEN UW GAVEN INGEZAMELD

Zo klinkt het vanaf de kansels en vanaf vergelijkbare spreekgestoelten. Het orgel zet in, de collectanten verheffen zich om met de zakken rond te gaan, de voorganger neemt even rust door te gaan zitten, en de aanwezigen beginnen hun nieuwtjes uit te wisselen. Of stellen vragen die niet snel te beantwoorden zijn, zodat de gesprekken enige tijd vergen. Geeft trouwens niet want het voorspel duurt nog even, melodieën worden herhaald, want de collectanten zijn nog niet klaar (de opkomst is goed en niet ieder had meteen de contanten in en bij de hand, vandaar).
Deze rite vindt meestal plaats vóór de preek.
Deze rite wordt soms herhaald ná de preek.
Twee keer gelegenheid om te geven, om nieuwtjes uit te wisselen en vragen te stellen.

Maar dat is niet de bedoeling! Nee, dat denk ik ook niet. Maar wij zijn nu eenmaal een praatgraag volkje, en we hebben (elkaar) altijd wel wat te vertellen, waar of niet. En we moeten onze mededelingen toch kwijt alsmede onze vragen. Want je gaat toch niet alleen naar de kerk om te luisteren of wel soms? Nee, we zingen ook. En onder het zingen kun je ook nog wel snel tussen twee verzen door (als de organist even een tussenspel geeft) even je hart luchten, want er is altijd wel wat te zien in onze samenkomsten, nietwaar? Onder het bidden moet je stil zijn. Maar in een lawaaierige wereld is stilte zo luid.

Nee, het is niet de bedoeling om tijdens het collecteren onder voorspel te praten (en zeker niet twee keer). Want geven is belangrijk, voor de gemeente.
Want zonder geld gaat het niet.
Nee, zonder geld gaat het niet, Maar de vraag is natuurlijk of gelovigen op zondagmorgen geven wat ze de Heer, en dus de gemeente (want de Heer heeft zijn adres bij de gemeente) toegedacht hebben. Velen (hoevelen?) maken eens per maand hun bijdrage over; in de collecte zondagsmorgens doen ze een kleinigheid, en soms iets meer in de tweede collecte, vooral als die voor een sympathiek doel is.
Nee, als teken van dankbaarheid hoeft de collecte niet tijdens het voorspel worden ingezameld, om echt de aandacht bij het geven te hebben. In onze gemeenten waarin het systeem van de vrijwillig verplichte bijdragen in zwang is, vallen de beslissingen over het geven niet op de zondagmorgen. Die vallen aan het begin van de maand (en hopenlijk niet pas aan het einde als er nog het een en het ander is overgebleven).

Wordt het zingen ontwijd doordat er ondertussen een paar broeders (worden zusters ook toegelaten tot deze bediening?) met de collectezakken rondgaan? Of wordt het geven ontwijd?
In onze samenleving krijgen mensen één keer per maand hun inkomen; daarvan leggen ze een deel opzij voor het werk van de Heer, adres: gemeente. Eén keer per maand een dankzegging voor de ontvangen zegeningen en één keer per maand een gebed over de gelden die voor de gemeente beschikbaar kwamen, dát lijkt zinvol.
Dan maar niet collecteren? Waarom zou je leden, vrienden en vreemden niet in de gelegenheid stellen zo maar op een willekeurige zondag iets extra te geven? Daar lijkt niets tegen in te brengen. En tijdens het zingen van een prachtig lied, neen niet even snel wat laten vallen in het zakje, maar gewoon geven, omdat de Heer zo goed is, wat kan het hart dán blij zijn. En, weten doe ik het niet, maar misschien zingen de engelen in de hemel wel mee als hier en daar kinderen Gods tot de ontdekking komen dat ze aan het begin van de maand te zuinig geweest zijn voor de Heer...

Ploeger

---

liefde, zijn kinderen de enige weg wijst die naar het ware leven leidt: Jezus!

Ja, vanwaar die toename van het ledental? Moeten we dan ook niet even wijzen op het teruglopende ledental in andere kerken? Niet ieder die de kerk verliet deed dit uit onverschilligheid. Er waren ook mensen die in onrust verkeerden en verkeren over allerlei ontwikkelingen binnen hun kerk. Een aantal van hen vond uiteindelijk een baptistengemeente. Op zichzelf een verdrietige zaak, omdat volgelingen van Jezus Christus niets liever zouden zien dan een voortgaande groei, naar binnen en naar buiten, van heel de gemeente van Christus. Schieten wij, wat de voorbede betreft, in dit opzicht niet veel tekort?

Wel, in deze trant heb ik getracht de deense broeders en zusters iets te laten zien van de gang van zaken binnen onze gemeenten.
Ik noemde hun ook het werk van de ECU, de CvdO etc. En het werk van onze evangelist, br Reiling, alsmede de GBS. Want ook hiervan zullen na zekere tijd ongetwijfeld vruchten gevonden worden.

We zijn gegroeid! In ieder geval qua getal. Maar ook wat betreft de intensiteit van onze gemeenschap met God, van onze verlangens om zijn wil te doen en om zijn wil te kennen? Laten we daar niet al te spontaan een (positief of negatief) antwoord op geven. Vergissen is menselijk! Laten wij allereerst onszelf op de proef stellen, of wij wel in het geloof staan. Want anders zijn wij verwerpelijk, ondanks onze groei. Getallen zijn voor God zeker nooit doorslaggevend.

Mijn deens verhaal werd besloten met woorden die ik ook graag van toepassing zou willen laten zijn op ons in Nederland:

Moge de Heer u allen de kracht en volharding schenken die wij nodig hebben, zodat we kunnen blijven doorgaan met het bekendmaken van Gods wil:

„...want er is onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden".

„Jaag naar de vrede met allen en... naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien".

„...ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken..."

C. van Wier

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN

Het gaat goed met de zomerkampen. De aanmelingen komen vlot binnen, zo vlot zelfs dat de kampen *C1*, *C2* en het *internationale* kamp vol zijn!
U ziet het, het is later dan u denkt. Wilt u nog meedoen met een kamp, meldt u zich dan zo spoedig mogelijk aan.
Kampfolders zijn verkrijgbaar bij de sekretaris of jeugdleider of u belt even naar het jeugdburo, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

N.B. Het O3 kamp op de Bron is van datum veranderd.
De juiste datum is nu van *11-18 september*.
(Dit in tegenstelling tot het in de kampfolder vermelde).

ADRESWIJZIGING

Secretaris van de gemeente te Haulerwijk is thans br W. Louwes, Valkeniersweg 34, 8433 JB Haulerwijk.

Br A. H. Agtereek woont thans De Entergraven 1, 7676 EB Westerhaar; tel. 05498-8397.

De gemeente, een stad om in te wonen.

We komen er niet zo gauw toe om de gemeente te zien als een stad. Andere beelden zijn ons vertrouwder, bijvoorbeeld de gemeente als lichaam van Christus, als volk van God, als tempel of als schaapskudde, of welke beeldspraak er meer is voor de gemeente.

De gemeente zien we ook eerder als een groep pelgrims, op weg naar het beloofde land, waar het nieuwe Jeruzalem ons wacht. Vooral in de laatste tijd dook de uitdrukking „gemeente onderweg" nogal eens op.

En is iedereen wel zo gelukkig in een stad te moeten wonen? Een dorpsbewoner kan er van grillen, als hij eens in het gedrang en rumoer van de stad moet zijn. Je zult er maar moeten wonen!

Omgekeerd moet de stadsbewoner, die gewend is aan de bruisende aktiviteit van de stad, er niet aan denken dat je dag in dag uit omhuld wordt door de stilte van een dorp, waar „niks te beleven valt, en iedereen alles van een ander weet". De stad geeft je veel meer gelegenheid om privé te blijven, er wordt veel minder op je gelet. Het is maar net wat je verkiest!

Mattheüs brengt even de gemeente als stad in het vizier. Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Onmiddellijk toegegeven: Het gaat hier niet zozeer om het woonkarakter van een stad, maar om haar opvallendheid. Die verzameling huizen op die berg valt op. Zo opvallend moet de gemeente ook zijn door het doen van goede werken.

Toch is een stad natuurlijk meer dan een verzameling huizen. Het is een leefgemeenschap, waarin allerlei soorten mensen met elkaar in kontakt komen. Met wetten en regels, met allerlei voorzieningen die het leven in die stad niet alleen maar mogelijk, doch ook aangenaam maken. Naar zijn oorsprong was de stad vooral een woonplaats, die beschermd was door muren, wallen en torens, die verdedigd kon worden en dus veiligheid bood.

De stad kan een broeinest worden van ongerechtigheid. Elke stad heeft wel zijn achterbuurten. Maar door zijn kultuur, zijn onderwijs en zijn andere voorzieningen kan een stad ook tot zegen zijn voor zijn omgeving.

Zou je de gemeente ook een stad kunnen noemen, een plaats om in te wonen? Als we het oorspronkelijke beeld van de ommuring oppakken, kunnen we wel ja zeggen. De gemeente leeft binnen de muren van Gods bescherming.

Maar binnen die muren speelt zich ook een bont leven af van allerlei mensen, die op een of andere wijze samen ergens mee bezig zijn. Die elkaar niet alleen zondagsmorgens ontmoeten, maar ook in verenigingen, klubs, kommissies. De gemeenteblaadjes tonen vaak een levendig verkeer in en om die stad.

Dat wordt gelukkig door velen met vreugde gedaan. Enkelen doen het wel eens zuchtend een mens moet al zo veel, en moet ik nu in mijn vrije tijd ook dit nog?
Dat is jammer, want als mensen zuchtend hun werk in de gemeente doen, met de houding van „het moet dan maar", dan is de liefde voor dat werk wel gevlucht. En arbeid voor de Heer, die niet gedreven wordt door de liefde voor Hem, zal misschien nog wel uitwerking hebben, maar door de Heer Zelf niet gewaardeerd worden.

Een stad kan gezellig zijn, en dat mag de gemeente ook best zijn, al is dat natuurlijk niet de hoofdzaak voor haar bestaan. Een stad met een goede winkelstand, ondergebracht in gezellige loopstraten, maar zonder industrie of andere werkgelegenheid, is gedoemd uit te sterven. Onze gemeenten zijn wel eens gezelligheids gemeenten genoemd, en koffie met koek schijnt een belangrijke rol te spelen. Dat is niet verkeerd, als dat maar niet het enige is wat er over gezegd kan worden. Onze nijverheid zal toch moeten zijn dat we het woord van God beluisteren, bestuderen, doordenken en in praktijk brengen.

Vooral het in praktijk brengen van het woord moet die stad nu juist maar opvallende positie geven, die haar boven de omgeving uittilt en op de berg bouwt. „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken".

Elke stad heeft zijn werklozen, bejaarden, mensen die op een of andere manier niet mee kunnen komen. Misschien meer dan in een dorp dreigen juist zulke mensen in de eenzaamheid terecht te komen.

Dat mag in die stad van de gemeente nooit gebeuren. In een kleine niet, en vooral in een grote gemeente niet. Vooral aandacht voor de mensen die op jonge(re) leeftijd uitgeschakeld zijn van het arbeidsproces is erg belangrijk.
Ze zouden zeker in onze stad een taak moeten hebben. Ze verwachten, denk ik, geen medelijden, maar wel begrip.

We zien uit naar het nieuwe Jeruzalem, de stad zonder tempel, omdat God, de Almachtige, Zelf haar tempel is, en het Lam. Het zal een vreugde zijn daar te mogen wonen. Maar dat wil niet zeggen dat onze stad, de gemeente, verstoken is van het bestuur van God. In Efeziërs 2 wordt de gemeente immers genoemd: woonstede Gods in de Geest. En het woord (woon)stede is nauw verwant met „stad". De heerlijkheid, de vreugde, de zekerheid van de gemeente is, dat God door zijn Geest temidden van de mensen woont.

Dat bepaalt uiteindelijk het leef- en woonklimaat van die stad. En een stad met een goed woonklimaat trekt nieuwe bewoners aan. Wat een zegen, als we samen, door een woonstede Gods in de Geest te zijn, aantrekkingskracht uitoefenen op de „buitenmensen".

H. G. de Winkel

Zendingsposters

Op het Unieburo te Bosch en Duin is een voorraad zendingsposters aangekomen; de bedoeling is dat ze door het land verspreid worden.
De verzending per post is echter te kostbaar en ingewikkeld; vandaar het voorstel om per gewest voor de distributie te zorgen, gedacht wordt hierbij aan de plaatselijke en gewestelijke zendingswerkgroepen; als u belangstelling heeft (wie niet?!) wordt u verzocht kontakt op te nemen met het *Unieburo (kantoortijden op werkdagen: 030-784457)*; daar weet men wanneer de vergaderingen zijn, zodat het vervoer vanaf „de Vinkenhof" het land in zo goed mogelijk geregeld kan worden. Het duurt dan misschien wat langer, maar de posters komen dan toch uiteindelijk op de plaats van bestemming.
Wij doen dus een beroep op de *kontaktpersonen van de zendingswerkgroepen* om per gewest voor een goede distributie zorg te dragen.
Beide posters zijn in kleurendruk, afmeting resp. 44 x 62 cm. (uitgave: Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland) en 42 x 60 cm. (uitgave Europse Baptisten Zending). De prijs van de posters bedraagt *f 25,—* per 10 stuks, dit is de minimum afname, u ontvangt dan van *beide* posters 10 exemplaren (twee voor de prijs van één!). 40% van de opbrengst komt ten goede aan het zendingswerk in Afrika. Het zou mooi zijn als de zendingswerkgroepen één of meer tientallen posters voor hun rekening zouden willen nemen; wij zien uit naar uw reaktie.

N. A. v. d. Leer

VAN DEZE KANT BEKEKEN

„Jij oproerkraaier, jij onrustzaaier!" Met ongeveer die woorden begroette de koning Achab de profeet Elia. Waarop Elia antwoordt: „Niet ik, maar gij en uw hele familie storten Israël in het ongeluk..." Er zou geen trein rijden als er geen dwarsliggers waren. In een bed van stenen liggen ze: de houten, stalen of betonnen balken, waarover uw trein wegdavert en haast eindeloos lange goederenwagens. Kinderen willen bij de overweg staan en het genot van dit geweld ondergaan.

Bij dwarsliggers denkt u aan enige mensen in de samenleving. Ik mag ze wel; althans een paar. Ze brengen leven in een soms doodse gang van zaken. Voorzover er nog van gang sprake kan zijn. Steeds weer zie ik dat karretje dat op de zandweg rijdt en niet meer buiten-sporig kan gaan. Alles moet gaan zoals de geulen van gister en eergister het voorschrijven. In de gemeente zijn er in de regel ook wel van die figuren die in een vergadering opstaan en kritiek spuien. De gezagsdragers hebben de grootste moeite om ze te bezweren toch de oude paden niet te verlaten. De oude wijn is beter, voortreffelijk zelfs. De jaartallen zeggen ook wat. Maar het verleden kan verblinden. De bijbel wemelt van „dwarsliggers". Niet dat zij dat wezen en die naam op prijs stellen. Denk aan de profeten. Dat waren geen geesten die altijd maar neen zeiden. Als ze het deden was het omdat ze ja tegen God wilden zeggen. En daar was de botsing.

Gelovigen zijn zo maar dwarsliggers. Dat is een gevolg van de relatie met de Heer. Jezus heeft, gedachtig aan het verstelwerk van zijn moeder, gezegd dat je geen lapje goed van een nieuw kledingstuk op een oud moet zetten: je vernielt het nieuwe en het oude is er niet mee geholpen. En ook: jonge wijn, die nog in een proces van gisting verkeert moet je niet in oude zakken, die alle elasticiteit verloren hebben, willen bewaren want die zakken barsten. En weg zijn zakken en wijn. Spanningen alom tussen oud en nieuw.

Jezus heeft z'n mannen er op voorbereid. „Men zal u uit de synagoge bannen; ja, het uur komt dat ieder die u doodt zal menen God een heilige dienst te bewijzen". Dat is toch het toppunt. In Godsnaam tegen God strijden. Het ombrengen van een andersdenkende is een gruwel. Maar is het uitstoten van een mens die tot een gemeenschap behoort niet even erg?

Wij nemen afstand van dwarsdrijverij maar een Elia ligt dwars om Gods wil en terwille van hen die misleid worden. God drijft hem en om des gewetens wil kan hij niet zwijgen.

De banvloek der gevestigden trof Jezus, wiens liefde zo puur was als de morgen. Trof Jakobus in de gevangenis en hij sterft. Stefanus wordt gestenigd, Luther in de ban gedaan en M. L. King wordt doodgeschoten. Die door God worden aangesproken kunnen niet zwijgen. God jaagt hen op, de profeten, de apostelen, de martelaren van voor en na Christus. De Geest van God is op hen neergestreken en zij kunnen niet anders dan getuigen tegen vorsten, presidenten, prelaten en proleten. Tegen kerkelijke en wereldse machthebbers. Het zijn geen helden; het zijn gedrevenen. Geprezenen, weerloos in Gods en der mensen handen. Ze mogen dwarsliggers genoemd worden, maar zonder hen rijdt geen trein.

Hún ellende begint waar ze kompromissen sluiten. Waar hun radikaliteit ingepakt wordt door de slimheid of de bedreigingen van hen die macht hebben. Deze zeggen: wees verstandig en drijf het niet op de spits. Er zit iets van waarheid in in wat je zegt, maar je verandert de werkelijkheid niet van de ene dag op de andere. En als je zo doorgaat zullen we je moeten buitensluiten, afgrendelen, uitschakelen. Wij menen het ook goed, met ieder en met alles, maar het hemelrijk en de heilstaat liggen nog achter de horizon. Laten we samenwerken.

Wee hem die zo verstandig wordt. De spankracht slinkt, het getuigenis verzwakt en terwille van de lieve vrede verliest hij de vrede Gods. Hij stond wel maar hij kon ook anders. „De man met het geopende oog" verliest het gezicht. De zegen van Bileam wordt te niet gedaan door zijn advies hoe het gezegende Israël ten val kan worden gebracht. Dat is de tragedie van hen die falen de zegen van God te vertalen in recht en waarheid voor alle dag. God zegene de dwarsliggers om zijnentwil. Zij zullen opstaan en spreken, zelfs na hun dood. In een vurige of een wolkenwagen varen zij op tot God.

Huizinga

BIJBELGEBRUIK

Het aantal bijbels dat in Nederland te vinden is, is de laatste jaren toegenomen. Het bijbelgebruik echter is afgenomen. Dát is de uitslag van een onderzoek door NCRV en Ned. Bijbelgenootschap.

We geven hieronder enkele cijfers; slechts enkele, er zouden er meer te vermelden zijn.

onderwerp	1974	1981
bijbelbezit:		
geen	43%	35%
1 à 2 stuks	41%	47%
3 à 4 stuks	10%	13%
5 stuks of meer	6%	7%
hoe verkregen?		
gekocht	30%	27%
gekregen	60%	48%
zowel gekocht als gekregen	8%	23%
onbekend	2%	2%
gebruik:		
leest veel	47%	45%
leest nooit	54%	55%
leest bijna elke dag	55%	38%
enkele keren per maand	21%	26%
eens per maand of minder	24%	34%

BEHOUDEND OF VOORUITSTREVEND?

Als je vreemde woorden wilt gebruiken, schrijf je conservatief en progressief. In de politiek wordt dat vertaald met links en rechts. In de volkswijsheid spreekt men van ouderwets en modern.

Ten aanzien van wat is een mens conservatief of progressief, ouderwets of modern? Men kan zeggen: alles moet bij het oude blijven. De oude vormen, gewoonten moeten gehandhaafd blijven. Men ook zeggen: Vormen en gewoonten zijn het wezen van de zaak niet, dus mogen ze gewijzigd worden.

Maar: het oude is niet goed omdat het oud is,
noch is het nieuwe goed omdat het nieuw is,
zomin als het oude slecht is omdat het oud is,
noch het nieuwe slecht is omdat het nieuw is.

Men kan zeggen: het gaat om het wezenlijke, om de waarden, die moeten behouden blijven. Wie de waarden loslaat, houdt niets over.

Zó bekeken, kun je dus conservatief zijn als het om de inhoud gaat en progressief als het om de vormen gaat. Je kunt zoeken naar nieuwe vormen en naar nieuwe mogelijkheden tot beleving van de oude waarden.

Daarbij is vermeldenswaard dat élke christen vóór-uit-strevend is, want hij gaat zijn toekomst tegemoet. „Ik strek mij uit naar hetgeen vóór mij ligt", schreef Paulus. En hij deed dat terwijl hij van niets anders wilde weten dan „van Jezus Christus en die gekruisigd". Een conservatieve progressief dus. Of een progressieve conservatief?

P.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Alblasserdam: W. P. van Berkel te Winschoten.

Benoemd: tot ziekenhuispredikant te Dordrecht: A. van den Berg te Muntendam.

Bedankt: voor Emmen: G. van 't Wout te Arnhem.

uit het Uniebureau

Adressenboekje

Blz. 10 (Werkgroep Jongeren Evangelisatie):
N. A. van der Leer, Bosch en Duin, woont thans in Dordrecht;
Blz. 12 (Werkgroep WIN):
N. A. van der Leer, Bosch en Duin, woont thans in Dordrecht;
Blz. 23 (Dordrecht):
S.: J. A. Jongejan;
Blz. 24 (Arnhem):
S.: M. Germeraad;
Blz. 26 ('s-Gravenhage):
V.: J. Broertjes;
Blz. 26 (Groningen-Noord):
V.: vakant;
Blz. 28 (Maassluis):
S.: H. J. Post;
Blz. 29 (Spijkenisse):
P.: A. van Oost;
Blz. 31 (Westerhaar):
V.: A. H. Agtereek;
Blz. 31 (IJmuiden):
V.: vakant;
Blz. 39 (letter B):
J. Broertjes, Groningen, woont thans: Ocarinalaan 40, 2287 RB Rijswijk, telefoon 070-960888;
Blz. 41 (letter D):
Doorhalen: P. Dubbeldam, Elst;
Blz. 42 (letter G):
Toevoegen: M. Germeraad, Mr. Teppemastraat 18, 6871 GM Renkum, telefoon 08373-5890;
Blz. 42 (letter G):
K. M. Gerritsen, Harlingen: woont thans: Jacob Catsstraat 16, 8862 BS Harlingen;
Blz. 42 (letter G):
Doorhalen: J. F. Grootveld, Oudenhoorn;
Blz. 45 (letter J):
Toevoegen: J. A. Jongejan, Toussaintstraat 62, 2406 XR Alphen a/d Rijn, telefoon 01720-73885;
Blz. 45 (letter J):
Doorhalen: N. de Jongste, Maassluis;
Blz. 47 (letter L):
N. A. van der Leer, Bosch en Duin, woont thans: Meidoornlaan 41, 33319 HP Dordrecht, telefoon 078-160528;
Blz. 49 letter O):
Toevoegen: A. van Oost, W. Beckmanstraat 6, 3262 VP Oud Beijerland, telefoon 01860-4850;
Blz. 50 (letter P):
Toevoegen: H. J. Post, Fenacoliuslaan 16-B, 3143 AD Maassluis, telefoon 01899-17470;
Blz. 51 (letter S):
Doorhalen: C. G. Sinke, Alphen a/d Rijn;
Blz. 54 (letter V):
R. Venema, Utrecht, heeft als telefoonnummer 030-733429;
Blz. 56 (letter W):
A. Wijchers, Utrecht, woont thans: Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, telefoon 030-784457.

EBF-hulp

Op 26 en 27 februari vond in het *Baptist Theological Seminary* te Rüschlikon (Zwitserland) de voorjaarsvergadering plaats van het Uitvoerend Komité van de RBF, de Europese Baptisten Federatie. Deze bijeenkomst werd geleid door *ds Stanislav Svec* uit Tsjecho-Slowakije, die dr David S. Russell eind september 1981 als voorzitter is opgevolgd.

Een groot aantal punten en zaken passeerde de revue. Bijzondere aandacht kreeg daarbij de hulpverlening, die de Europese Baptisten Federatie het afgelopen jaar op, maar liefst DM 1.039.383 (meer dan een miljoen gulden) is komen te staan. Daarvan ging DM 443.404 naar *Polen;* het merendeel (DM 390.429) aan voedsel en medicijnen, de rest voor kerkbouw en papier voor bijbels.

Naar *Italië* ging DM 290.074 voor de slachtoffers van de aardbeving, naar *Hongarije* DM 167.274 voor kerkbouw en naar de *Sovjet-Unie* DM 32.030 voor het vertalen en drukken van bijbelkommentaren. Kleinere bedragen vonden hun weg naar *Portugal* (Cascais), *Roemenië* (zondagsschoolmaterialen) en *Tsjecho-Slowakije* (christelijke lektuur).

De eerste (zes) weken van 1982 hebben een *sterke stijging* te zien gegeven. In de periode van 1 januari tot en met 15 februari werd door verschillende Unies in Europa én de *Southern Baptist Convention* (USA) DM 495.979 (= *f* 550.000) bijeengebracht. Daarvan was het overgrote deel (DM 426.468) voor voedselhulp aan Polen bestemd.
Tot goed begrip diene, dat deze gelden via de Europese Baptisten Federatie zijn binnengekomen.
Want wat gemeenten, groepen en individuele personen hebben gegeven (en dat moeten wel aanzienlijke bedragen zijn), daarover kon sekretaris-penningmeester *ds Knud Wümpelmann* geen konkrete cijfers overleggen.

EBZ-raad

Van 11 tot 14 maart komen de Zendingsraad van de EBZ, de Europese Baptisten Zending bijeen in het *Theologisches Seminar* van de Duitse Baptisten in Hamburg. Van Nederlandse zijde zullen daaraan deelnemen zr. J. Blaauw-Van Lune en de broeders J. ter Braak, J. A. Brandsma en T. J. J. B. Wolters (we mogen op grond van ons ledental namelijk vier afgevaardigden zenden).

De agenda vermeldt o.a. *rapportage* over de voortgang van het werk in Afrika (Kameroen en Sierra Leone) en Latijns-Amerika (Argentinië, Brazilië en Peru); *toespraken* van ds André Thobois (voorzitter) en ds Helmut Grundmann (algemene sekretaris); en de *verkiezing* resp. herverkiezing van de leden van het Uitvoerend Komité.

Enkele andere punten zijn de benoeming van een opvolger van *ds Helmut Grundmann,* die begin 1984 aftreedt; de aanvaarding van nieuwe zendingskandidaten; de behandeling van de jaarstukken (resultatenrekening en begroting) én van verzoeken om samenwerking (Equatoriaal Guinea en de Centraal Afrikaanse Republiek). Ook zal de Zendingsraad zich moeten uitspreken over een huishoudelijk reglement, dat door een kommissie ad hoc werd ontworpen.

Het belooft, zo te zien, een interessante en belangrijke - ook voor ons eigen zendingswerk belangrijke - bijeenkomst te worden, waarover onze afgevaardigden u ongetwijfeld zullen informeren!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

WAT IS EEN RECHTVAARDIGE STRAF?

Het gesprek ontwikkelde zich naar aanleiding van een krantenbericht:

„Een 25-jarige man uit Enschede is gisteren tot een half jaar cel veroordeeld en tweeëneenhalf jaar ontzegging van de rijbevoegdheid. Eind vorig jaar reed hij onder invloed van alcohol de 19-jarige fietser E. Kruders uit Enschede dood. De man reed na de aanrijding door. Dagen later werd hij door een speciaal gevormd politieteam gearresteerd".

Men meende, de straf was veel te laag. Rijden onder invloed het ene misdrijf, doorrijden na het veroorzaken van een ongeval het andere misdrijf. En daarvoor dan maar een half jaar. Die tweeëneenhalf jaar ontzegging vond men eveneens een aanfluiting.

Zulke geluiden hoor je vaker. Over het algemeen heeft de burger het gevoel geen logica te kunnen vinden in de bepaling van de strafmaat. Als iemand gestolen heeft, verduisterd heeft, gefraudeerd heeft en anderen voor soms tonnen benadeeld heeft, krijgt hij ook maar een half jaar (voor de waarheid van deze mededeling sta ik niet in).

Wat is een rechtvaardige straf? Ik weet het niet.

Dat is natuurlijk nog wat anders dan de vraag op welke wijze moet iemand zijn straf ondergaan? Waar, wanneer, onder welke omstandigheden, met welke mogelijkheden en onthoudingen? Op welke wijze kan er verband gezien worden tussen de aard van de overtreding, of misdaad, en de strafmaat, de strafinhoud?

Het oude testament laat ons niet bepaald lichte straffen zien. Steniging werd nogal eens geëist. Voor zaken waarvan wij vandaag zeggen Nou, dat leek toch nergens op. Juist zo'n uitdrukking maakt duidelijk dat er een verband is tussen de mening over de zwaarte van een misdrijf en de strafbepaling. In een land en onder een volk waarin overspel als een ernstige zonde, een misdrijf werd gezien, vond men steniging, de dood ten gevolge hebbende, een normale zaak. In een land en onder een volk waar men heeft leren leven met menselijke zwakte, heeft men overspel aanvaard als een onvermijdelijke begeleiding van het verschijnsel huwelijk. Niemand zou er bij ons over peinzen op het plegen van overspel een straf te zetten.

Het nieuwe testament biedt geen overzicht van geldende wetten in Israël. Ook voor de gemeente van Jezus Christus gelden geen wetten, die in de sfeer van het strafrecht liggen. Binnen de gemeente geldt de wet der liefde, en wie zich buiten de wet der liefde plaatst en niet daarbinnen wil terugkeren, kan geen rechten doen gelden op een plaats in de gemeente.

Dát in de gemeente de wet van de liefde geldt, ligt uitsluitend aan haar Hoofd en Heer, Jezus Christus. Hij heeft zich zijn gemeente, zijn bruid, gekocht met de prijs van zijn bloed. Hij gaf zich voor zondaren en bewijst hun genade. Dat is radicaal verschillend met wat buiten de gemeente geldt.

Op grond van de bijbel kun je geen strafmaten vaststellen. Kun je niet zeggen: Op die en die wijze moet de straftoepassing plaatsvinden. Er zijn echter een paar zaken, die een christen nooit mag vergeten: Zo mag hij noiot vergeten dat de mindere nooit de dupe mag worden van de meerdere. Klassejustitie uit de boze. De zwakken hebben recht op bescherming.

Het zal in de straftoepassing ook nooit mogen gaan om wellustige wraakoefeningen. Anderzijds, degene die zich schuldig gemaakt heeft aan overtreding van de wet, wie zich vergrepen heeft aan een medemens, zal moeten beseffen dat hij méér dan een mens heeft aangerand: het beeld Gods.

De bijbel is dus geen wet- en strafrechtboek. Goddank niet. Er worden echter wel wegen gewezen naar een samenleving waarin wederzijds respct is. Wat vooral belangrijk is, is dat de bijbel de vergeving predikt. Ook voor de misdadiger. De eerste die het koninkrijk van Jezus binnenging, was een rovende moordenaar (of: een moordende rover). Dát zal nooit mogen worden vergeten, hoe stormachtig gevoelens ook kunnen ontwaken als men meent te kunnen ontdekken dat de straf in geen verhouding staat tot de aard van het misdrijf.

Ploeger

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Er is hoop!

Deze week is het gelijknamige project van het Instituut voor Evangelisatie van start gegaan. In veel plaatsen is een vorm van samenwerking tot stand gekomen tussen verschillende kerken en geloofsgemeenschappen.

In veel andere steden is dat niet gelukt.

Wat wel in elke stad en ieder dorp gebeurt, is de verspreiding van de evangelisatie-krant, waarin o.a. een gratis boekje wordt aangeboden. Het is geschreven door ds J. van Mulligen, sinds kort Christelijk Gereformeerd predikant te Amsterdam.

Mogen velen ook uit onze gemeenschap met hun gebed achter deze grootste evangelisatie-campagne staan, die ooit in Nederland is gehouden.

Er is ook nog veel geld nodig: ruim een miljoen! Ook dat is niet niks, maar het moet wel kunnen als de beurzen open gaan.

Misschien zijn er ook plaatselijke gemeenten, die zoveel bezwaar hebben tegen de methode van deze actie, dat ze er niet aan meedoen. Laat het dan niet daarbij, maar neem het initiatief tot een evangelistische inzet in uw eigen plaats, die minstens hetzelfde beoogt, nl. iedereen aan te spreken met het evangelie voor eind 1985. U zult beslist merken, dat het niet gemakkelijk is om iets beters te bedenken, maar u bent het wèl aan uzelf verplicht.

Of wilt u zich scharen bij die mensen, die alleen maar weten hoe het niet moet, maar zelf geen andere weg weten aan te wijzen?

Dan is er voor u in elk geval niet zo heel veel hoop...

Andreas-groepen

Wat stelt dat voor?

De discipel Andreas heeft bekendheid verworven, doordat hij zijn broer tot Jezus bracht. Een Andreas-groep zou gevormd moeten worden door een aantal mensen, die zich wil inzetten om andere mensen, die geen verbinding met Christus kennen, tot Hem te leiden.

Het is wel duidelijk, dat niet iedereen voor deze taak geschikt is of zelfs bereid. Als je aan zoiets begint, wordt je leven er wel anders van.

Er is toerusting en geloofs-opbouw voor nodig. Maar toch, het zou ook een grote beloning met zich meebrengen. In feite zijn er nu al gemeenten, waar een aantal mensen doelgericht bezig is met dit werk. Maar misschien kunnen we dit nog verder uitdiepen en elkaar in dit opzicht versterken.

Tijdens onze beraadslagingen in de Eemhof opperde ds Chr. Eijer deze goede gedachte en ik wil graag uw aandacht hier eens op vestigen.

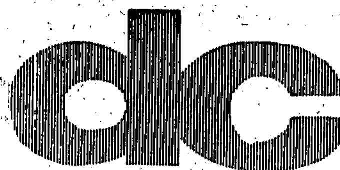
Daarbij laten we het voor deze keer.

Hartelijk groetend,

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht, tel. 078-180007

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

VOOR WIEN ZAL HET ZIJN WAT GIJ GEREEDGEMAAKT HEBT?

Een kritische vraag van God aan de welbekende rijke dwaas. Waarop hij geen antwoord gaf. Hetgeen te begrijpen is, want hij wilde alles voor zichzelf houden: hij bouwde er extra-grote schuren voor. Maar ja, de dood bracht scheiding. En die schuren hadden geen zin. En het bezit stond hem niet meer ten dienste. Wie dan wel? Voor wien was het?

Rentmeesterschap

betekent dat je een goed beheerder bent van de eigendommen van een ander. Je hebt als rentmeester wel het bezit maar niet de eigendom. De eigendomsrechten berusten bij een ander. Een christen gelooft dat de aarde des Heren is, mitsgaders haar volheid. En mitsdien dat hij geen eigendommen heeft maar slechts bezittingen. Moge voor de staat der Nederlanden dat anders liggen (dan kan ik zowel eigenaar als bezitter zijn), in onze relatie tot God kunnen we alleen maar bezitter en nooit eigenaar zijn. De Heer heeft zijn eigendommen in onze handen gesteld, en wij zijn er verantwoordelijk voor.
Tot het goede rentmeesterschap behoort de zorg voor vandaag én voor morgen. Als de rentmeester uitvalt, moet het beheer verder gaan. Voor wien zal het zijn hetgeen u toevertrouwd is?

Een testament is een goede zaak

Veel ellende in de wereld wordt veroorzaakt door de (onjuiste, onrechtvaardige) verdeling van erfenissen. De hartstochten kunnen torenhoog oplaaien als er wat te verdelen is. Vijandschap kan ontvlammen als mensen zich benadeeld wanen. Verwijdering tussen broe(de)rs en zusters is menigmaal het gevolg geweest van het ontbreken van een duidelijke laatste wilsbeschikking van de erflater/erflaatster. Verwijdering die zich voortzet in verdere geslachten, want ooms en tantes sleuren neven en nichten mee in de ellende.
Waarom laten mensen geen testament maken? Misschien is er weinig te verdelen. Misschien gelden de wettelijke bepalingen voor erfenissen. Misschien denkt men er gewoon niet aan.
Vooral voor alleenstaanden is het van belang een testament op te (laten) stellen (dat kost weinig). De verwanten kunnen na het overlijden van alleenstaanden in vrede voortleven, want met een testament mag (en kan) niet geknoeid worden.

Het is des Heren

Het rentmeesterschap van de gelovige houdt met zijn dood niet op. Hij zal rekenschap moeten afleggen van hetgeen hij heeft gedaan met zijn nalatenschap. Als wij slechts bezitters (en geen eigenaren) zijn, als de eigendomsrechten bij God blijven berusten, waarom zou dan niet testamentair bepaald kunnen worden dat (een deel van) de nalatenschap voor het werk van de Heer is? Waarom niet de arbeid der gemeente ook na het heengaan in de eeuwige rust blijven steunen?

Zegenrijk

Zulk een gedenken van het werk voor de Heer is een laatste wilsbeschikking kan zeer zegenrijk zijn. Zo las ik kortgeleden van een gemeente die door een legaat in staat is de eerstkomende jaren een voorganger te onderhouden. Op die wijze blijft het levend geld.

Ploeger

KUNNEN VOLWASSENEN GROTER WORDEN?

Kunnen zij groeien? Indien niet dan blijven zij zoals ze zijn. Lichamelijk worden mensen bij het ouder en oudworden kleiner. Ze krimpen in. Maar geestelijk? Ze kunnen groeien. Groeien is echter een kwestie van lange adem. Een mens doet er vele jaren over om volwassen te worden. Je mag niet verwachten dat hij geestelijk in een ijltempo groeit. Belangrijk voor elk groeiproces is de voeding. Goede voeding is beter dan overdadige voeding.
Belangrijk is vanzelfsprekend ook de kwaliteit van de maag. Een slechte maag begint weinig met goed voedsel. Niet al te best voedsel is voor een goede maag echter nog steeds redelijk waardevol.
Waarom dit geschreven?
In een gesprek kwam een oude geschiedenis naar boven. Die van die dame die tegen de voorganger zei: Ik wordt niet gevoed door uw prediking. Waarop hij antwoordde: Is uw maag dan wel in orde? Neen, als de mens geestelijk wil groeien, moet hij niet alleen letten op de kwaliteit van het eten. Een bedorven maag is funest voor ieder en ook voor het beste voedsel.

P.

In vol vertrouwen op hun Heer en Heiland gingen onze lieve ouders

HARMANNES KOK

en

HEMMEGIEN KOK-LEUTSCHER

naar het Vaderhuis, na een gelukkig huwelijk van 65 jaar.

Moeder werd op 23 februari opgenomen op bijna 84-jarige leeftijd.

Vader volgde haar op 1 maart op 86-jarige leeftijd.

Wij zijn dankbaar voor hun liefde en zorg.

Jezus zegt: Ik ben de opstanding en het leven.

Veendam, Huize Moria

Epe: H. Jager-Kok
L. Jager
Assen: J. Kok
J. Kok-Kluin
Arnhem: T. Ploeger-Kok
H. Ploeger
klein- en achterkleinkinderen

Correspondentieadres: Molenstraat 248, 9402 JW Assen.

BOEKBESPREKING

Hein Jansen: SCHRIJVEN VOOR JE LEZERS. Uitg. Boekencentrum, Den Haag. Paperback. 48 pag. *f* 9,90.
Een boekje voor hen die min of meer geregeld verslagen (moeten) schrijven, voor hen die mededelingen willen doorgeven aan hun eigen en aan buitenstaand publiek, kortom voor allen die informatie moeten verschaffen. Hoe doe je dat? Hoe kleed je je informatie in? Je wilt toch dat de lezers begrijpen waarom het gaat?
Deze en dit soort vragen worden op beknopte maar heldere wijze beantwoord. Zo'n nuttig boekje bevelen we graag aan.

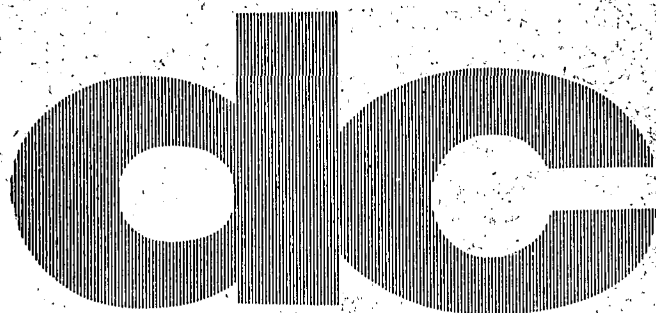
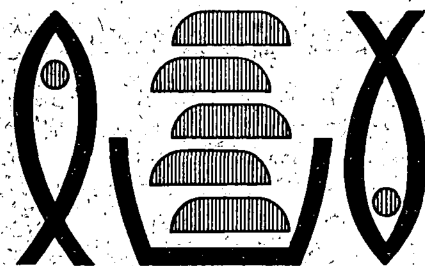
Ploeger

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN in ZUID-OOST DRENTHE

De radenconferentie wordt gehouden op zaterdag 13 maart om 14.00 uur in de baptistenkerk te Emmen, Prinsenlaan.
De agenda omvat o.a.: Zangbundelcommissie/opleiding/GBS.

GRONINGER BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN

Zaterdag 13 maart is er weer een studiemiddag in de baptistenkerk, Beukemastraat 26, Hoogezand; aanvang 14.00 uur. Onderwerp: Gesprekken met buitenkerkelijken.
Ieder is hartelijk welkom.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 10 - 12 maart 1982

REAGEERBUIS-BABY, JA OF NEE?

Rabbijnen in Israël zeggen ja. De rooms-katholieke kerk wijst elke ingreep in het voortplantingsproces af.
Waarom zegt het Joodse opperrabbinaat ja? Omdat aan het gebod Gods: weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u, wordt voldaan. Er moet dan wel aan twee voorwaarden worden voldaan: alleen een vrucht, die uit een eigen eicel en uit een zaadcel van de wettige echtgenoot is voortgekomen, mag ingebracht worden in de baarmoeder. En de vrouw moet niet op één andere, dus natuurlijke wijze zwanger kunnen worden.

Ook in Nederland kunnen nu reageerbuisbaby's worden ingebracht. Er schijnt grote belangstelling voor te zijn. Maar of aan alle aanvragen voldaan kan worden, is zeer de vraag.
De techniek schijnt men nu goed onder de knie te hebben. Een losgekomen eicel wordt uit de eileider gevist en in een vloeistof samengebracht met zaadcellen. Na bevruchting wordt de bevruchte eicel - meer is er nog niet - in de baarmoeder ingebracht voor de innesteling.
Hoe vreemd het ook moge klinken, maar bevruchten is helemaal niet gemakkelijk. Langs natuurlijke weg en op natuurlijke wijze niet, en (dus) ook niet langs technische weg. Er is - bij natuurlijke gang van zaken - maar een beperkte tijd waarin een vrouw zwanger kan worden.

Er zijn vele mogelijkheden waardoor helemaal geen zwangerschap kan ontstaan. Zelfs de inbrenging van een bevruchte eicel heeft niet altijd een zwangerschap tengevolge. Ook hier geldt te vermelden dat niet elke bevruchting, die op natuurlijke wijze tot stand is gekomen, tot een zwangerschap leidt. Slechts in één van de vijf gevallen wel.

Mag een gelovig echtpaar dat niet op een normale manier vader en moeder kan worden, tot ouderschap komen via een reageerbuisbaby? Overschrijdt de medische wetenschap haar bevoegdheden als zij reageerbuisbaby's „verwekt?"
Men kan het werk van de medische wetenschap op twee - elkaar verwante - wijzen karakteriseren: Men kan zeggen: elke medische ingreep is een ingreep in een natuurlijk (ziekte) proces. Men kan ook zeggen: elke medische ingreep is een onnatuurlijk (ziekte) proces. Beide karakteriseringen zijn geldig. Hoe dan ook: de medicus komt de (on)natuur van de mens tegemoet. Of dat nu betreft het geven van een antibioticum dan wel het toedienen van bloed. Of dat nu het verwijderen van een rotte kies dan wel van galstenen betreft. Door nierdialyse blijven mensen in leven, evenzo kunnen door een hoornvliestransplantatie mensen in het behoud van hun gezichtsvermogen blijven.

Als we geen bezwaren hebben tegen de ingrepen die lijden - verminderend, gezondheid en mobiliteit - bevorderend zijn, die de vitaliteit kunnen opvoeren en het functioneren kunnen verlengen, mogen we dan wél bezwaren hebben tegen ingrepen die aan een onpeilbaar groot verdriet een einde kunnen maken? En ongewenste kinderlooshheid is een onpeilbaar groot verdriet! Laat daaromtrent er geen misverstand bestaan!

Er zullen wel als ook bij andere ingrepen - een aantal voorwaarden gesteld moeten worden. Wil de zwangerschap zinvol beleefd kunnen worden, het kind als eigen kind kunnen worden aanvaard, dan zal de bevruchting van de eigen eicel moeten plaatsvinden door een zaadcel van de eigen echtgenoot. Er zal door de medicus aan de ouders de absolute zekerheid gegeven moeten worden, dat hij via de reageerbuis geen andere vrucht zal laten groeien. Er moet ook absolute zekerheid bestaan dat de (mannelijke) zaadcellen niet vooraf geselecteerd worden op geslacht en kwaliteit; de natuurlijke gang van zaken moet zoveel mogelijk worden nagevolgd. Belangrijk is ook dat niet gepoogd wordt een meervoudige bevruchting tot stand te brengen, zodat het beste embroy kan worden uigekozen voor de innesteling.
De lezer moge aanvaarden: het vorenstaande wil niet meer dan een aanzet voor een gedachtenwisseling zijn.

Ploeger

Burgelijke ongehoorzaamheid.

Van tijd tot tijd duikt de term op: burgerlijke ongehoorzaamheid. Als ik me niet vergis, in toenemende mate.
Burgerlijke ongehoorzaamheid is iets anders dan anarchisme, het verzet tegen elke vorm van wet en gezag. De mensen die burgerlijke ongehoorzaamheid plegen willen de noodzaak van de wetshandhaving in het algemeen wel erkennen. Doch men neemt de vrijheid om ongehoorzaam te zijn aan bepaalde wetten en verordeningen, waar men het niet mee eens is, of waarvan men meent dat ze verkeerd toegepast worden.
Een aantal jaren geleden namen enige leden van de tweede kamer deel aan een aktie ,om in een Veluwse gemeente het zwembad op zondag open te krijgen. De gemeenteverordening verbood opening op zondag in verband met de opvattingen over de zondagsrust. Met een aantal anderen waren deze kamerleden echter van mening, dat men deze opvattingen niet mocht opleggen aan mensen, die ze niet onderschrijven, en dat te hunnen gerieve het bad op zondag open moest. Men verschafte zich op een zondag toegang tot het bad en overtrad daarmee bewust de plaatselijke verordening. Burgerlijke ongehoorzaamheid dus.

Het verschijnsel kennen we nu ook uit bijvoorbeeld Rusland. Het is de grote oorzaak van de scheiding tussen de geregistreerde en niet-geregistreerde baptisten gemeenten. De bij de Unie aangesloten gemeenten trachten hun gemeenteleven te houden binnen de lijnen en grenzen, door de regering aangegeven. De niet-geuniëerde gemeenten overschrijden bewust die grenzen met een beroep op de gehoorzaamheid aan de Here God, die de gehoorzaamheid aan mensen te boven gaat.

Het kost weinig moeite om uit de bijbel voorbeelden aan te halen van burgerlijke ongehoorzaamheid. In Exodus 1 wordt beschreven hoe de Farao van Egypte de vroedvrouwen van het volk Israël opdracht geeft om de pasgeboren jongens te doden. Maar ze maken zich „schuldig" aan weigering, zij het dan dat ze er wel een uitvlucht voor bedenken.
Ook Petrus en Johannes, die van het Sanhedrin een spreekverbod opgelegd kregen aangaande de Here Jezus Christus, weigerden daaraan gevolg te geven. Ze beriepen zich er op dat men God meer gehoorzaam moet zijn dan de mensen.

Dezelfde Petrus roept echter de lezers van zijn eerste brief op om zich te onderwerpen „aan alle menselijke instellingen, om des Heren wil hetzij aan de keizer als opperheer, hetzij aan stadhouders als door hem gezonden tot bestraffing van boosdoeners, maar tot lof van wie goed doen". „Eert de keizer", is zijn slotopmerking.

In dit verband heeft vooral Romeinen 13 : 1-7 nogal eens voor discussie gezorgd. Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan, want er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God aangesteld.
Wie het gedeelte wat oppervlakkig leest, zou Paulus een onrealistische zienswijze kunnen toeschrijven. Hij schijnt een ideaal beeld te schilderen van een overheid die de goeden beloont met lof, en de kwaden straft. Die overheid staat in dienst van God om de orde te handhaven.
Nu hoef je helemaal geen revolutionaire gedachten te hebben om vast te stellen dat vrijwel geen overheid aan dat ideaalbeeld voldoet. Er zijn regimes, waaronder het recht werkelijk verkracht wordt en op allerlei manier geweld wordt aangedaan, en waaronder nauwelijks te leven valt. Maar zelfs onder de beste regeringen funktioneren recht en wet lang niet altijd optimaal, omdat de uitvoering altijd afhankelijk is van mensen met hun beperkte inzicht.

De overheid, waarover Paulus en Petrus schreven, was beslist geen christelijke. Van onze Nederlandse en westerse wetgeving kan gezegd worden, dat ze een behoorlijke invloed heeft ondergaan van het christelijk denken. Dat kun je natuurlijk van het Romeinse recht niet zeggen, want de keizer met zijn wettenmakers en wettenhandhavers waren heidenen, voor wie het evangelie volslagen onbekend was. En toch in dienst van God, zeggen de apostelen. Buiten hun willen en weten om! God, die de natuurwetten heeft vastgesteld, en de banen van sterren en planeten, om maar enige dingen te noemen, heeft ook de overheden gesteld. Aan zekere mensen geeft Hij de capaciteiten om leiding te geven en te regeren. De overheid is een instelling van God, die bedoeld is om in de samenlevingsverbanden de levens van de burgers te beschermen en ieder leefruimte te geven.
Regeringsloosheid leidt tot chaos, omdat dan ieder maar doet wat goed is in zijn eigen ogen.
Het gevolg daarvan is natuurlijk dat ieder er maar op los leeft en zijn eigen belang voorop stelt, zonder veel rekening te houden met de belangen van zijn medemensen.

De overheid, of ze zich dit bewust is of niet, draagt een verantwoordelijkheid tegenover God. Aan de hoge en lage regeerders zal de Koning der koningen in de dag van het gericht niet alleen vragen hoe ze hun persoonlijke leven hebben ingevuld, doch ook hoe ze met van God gegeven bestuurlijke gaven gehandeld hebben. De slechte regeerder, die een schrikbewind heeft uitgeoefend, mag dan op het juiste moment ontsnappen aan de handen van de revolutionairen, en met zijn geld en goed onthaal vinden in een ander land, hij zal zich toch voor de hemelse Rechter eenmaal moeten verantwoorden voor zijn wanbeleid.

De gehoorzaamheid, die de apostelen vragen van de christen, hangt daarom niet direkt af van de kwaliteit van de regeerders, maar van hun positie, als door God gewilde bestuurders.
Dit houdt allerminst in, dat hun daden en wetten kritiekloos goedgevonden moeten worden. Maar het houdt wel in, dat er zwaarwegende argumenten moeten zijn, wil de christen tegen de wetten en verordeningen ingaan. Dat kan alleen als ze duidelijk strijdig zijn met het evangelie. Zoals vele christenen in de oorlog terwille van de gehoorzaamheid aan de Heer de verordeningen van de bezettende macht ontdoken hebben door bijvoorbeeld Joden te verbergen, inplaats van ze aan te geven.

We zullen mogelijk in de toekomst meer te maken krijgen met het verschijnsel burgerlijke ongehoorzaamheid. Een beroep op de wil van God, die boven de menselijke inzettingen staat, zal erg zorgvuldig toegepast moeten worden, opdat je niet je eigen ideeën preseneert als Gods wil. Daar zijn al te veel ongelukken mee gebeurd.

Het is niet gemakkelijk om een omlijning aan te geven van de gevallen, waarin burgerlijke ongehoorzaamheid een noodzaak is, omdat God meer gehoorzaamd moet worden dan de mensen. Zeker mag het middel niet gehanteerd worden om eigen belangen af te dwingen of eigen ideeën door te zetten.
Maar de noodzaak zou zich bijvoorbeeld kunnen voordoen als de wet ons op een of andere wijze gaat belemmeren om tegenover onze medemensen te getuigen van Jezus Christus. Of ons verplicht om mee te werken aan de beëindiging van mensenlevens, en dat is een terrein waar we al dicht aan de grens zijn. Kan bijvoorbeeld van mensen die werkzaam zijn in de geneeskunde, geëist worden dat zij medewerking geven aan abortus of euthanasie, indien het tot volledige legalisering daarvan komt?

Het is niet ondenkbaar dat het in onze samenleving, die zich in zijn totaliteit steeds verder verwijdert van de christelijke beïnvloeding, door meerderheidsstandpunt komt tot wetten en voorschriften, die voor de christelijke minderheid onaanvaardbaar zijn.
De wet zal soms bepaalde dingen toestaan, waaraan de christen vanuit zijn geloof niet mee wil doen. Dat behoeft nog geen moeilijkheden op te leveren. Zodra echter dingen verplicht worden die de christen in zijn geweten niet tegenover God verantwoorden kan, komt het anders te liggen. Dan zou er een moment kunnen aanbreken waarop de christen gehoorzaamheid aan God moet stellen tegenover en boven de gehoorzaamheid aan de overheid.

H. G. de Winkel

DE VIJFDE MANIER VAN REKENEN.

Onder de Baptisten van Scandinavië pleegt men de laatste tijd steeds vaker groepsgewijze andere gemeenten te bezoeken, ook gemeenten in het buitenland. De opzet hiervan is om elkaar beter te leren kennen, maar ook om elkaar te bemoedigen en te stimuleren in het werk van de Heer, om allerlei dingen van elkaar te leren. Zo bezocht een groep gemeenteleden van de Baptisten-gemeente in Jakobsstad, Finland, onder leiding van hun voorganger, ds Rafaël Edström, een gemeente in Denemarken. Bij het afscheid hield deze predikant een toespraak, die best de moeite waard is om ook onder ons eens overwogen te worden.
Uitgangspunt was Jezus' woord in Joh. 14 : 12-14:

> Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader; en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen.

Slechts „bij wijze van spreken?"

Er zijn waarschijnlijk heel wat volgelingen van Jezus, die deze woorden slechts vermogen te lezen met een kleur van schaamte. Meent Jezus werkelijk wat Hij zegt, of is het alleen maar een kwestie van fraaie woorden, zoals wij die soms ook wel eens gebruiken? Meent Jezus het, wanneer Hij verklaart dat zijn volgelingen grotere dingen zullen doen dan Hij, omdat Hij terugkeert tot de Vader?
Wat mij betreft, ik geloof van wel! Jezus' woorden zijn niet onbegrijpelijk, zoals sommigen menen. Immers, Jezus' „werkterrein" was beperkt tot het vrij kleine Joodse land. Maar de bedoeling was, dat de vruchten van zijn werk over geheel de wereld zouden worden verspreid. Tijdens zijn leven op aarde had Jezus slechts te maken met een vrij kleine mensengemeenschap, een handjevol van de totale wereldbevolking. Wanneer wij Jezus' woorden bezien vanuit een gezichtshoek, dan zullen we zeker de zin er van verstaan.
Wij vinden het geweldig, dat Jezus zieken genas, doden opwekte en zoveel andere grote tekenen deed. Maar dat gebeurt nog steeds. Feitelijk zijn er geen grenzen voor een mens, die zijn leven volledig in Gods handen wil leggen.

Er moet nog iets anders zijn

Er was een schoenverkoper in Chicago, vele jaren geleden. Hij deed zijn werk zo goed hij kon. Maar toen het hem duidelijk werd, dat God meer voor hem te doen had dan alleen schoenen te verkopen, begon er in zijn hart een vuur te branden dat hij niet vermocht te blussen. Hij vroeg zijn predikant of hij geen zondagsschoolwerker kon worden. Maar men vond hem daarvoor niet voldoende geschikt. Toen verzamelde de man een groepje kinderen van de straat, die met hun tijd verlegen waren, en hij begon met een zondagsschool. Binnen korte tijd was zijn klas de grootste van zijn woonplaats. En het werk groeide alle kanten uit. Na verloop van tijd was de man de grootste en bekendste prediker/evangelist van de 19e eeuw: D. L. Moody. Hij kwam ook in Engeland om te evangeliseren, maar de wind had hij niet erg mee. Volgens Spurgeon vrmoordde Moody de engelse grammatica, blijkbaar omdat hij, als amerikaan, het engels niet al te fraai uitsprak. Maar alle tegenwerking ten spijt, werd hij door God gebruikt op een manier, die heel de wereld verbaasde.
Er wordt van hem verteld, dat hij dikwijls zo volledig uitgeput was, dat hij in de kerkbank in slaap viel alvorens hij aan de beurt was om te spreken. Maar hij deed dat met het hoofd in de handen, zodat de mensen dachten dat hij zat te bidden. Wanneer het aan de preek toe was, maakte men hem wakker en, onmiddellijk was hij een en al vuur.

Wat God vermag

Wat was het geheim van deze geweldige boodschapper Gods? Hij had, bij wijze van spreken, zichzelf een doel voor ogen gezet, dat wellicht als volgt omschreven kan worden: Nog heeft de wereld niet gezien, wat God vermag met een mens die zich overgeeft aan Hem. Ik wil hen dat laten zien. En wie het leven en werken van Moody kent, moet toegeven dat God via een zwakke mens wonderen kan doen. Het zou iets geweldigs zijn, wanneer steeds meer gelovigen zichzelf het zelfde doel voor ogen wilden stellen: de wereld tonen, wat God via mensen vermag te doen, mits zij zichzelf volledig willen overgeven. Dan zouden er heel wat menselijke grenzen die wij onoverkomelijk achten, wegvallen. Wij zien dan niet meer naar onze tekortkomingen, naar de talenten en gaven die we missen, maar we gaan op een heel andere wijze rekenen. We gaan rekenen met God en zijn mogelijkheden. Het is niet nodig, dat wij allerlei situaties angstvallig bekijken, om dan te concluderen, dat hier toch echt niets te bereiken valt. Want God beschikt over mogelijkheden.

Rekenen met God

Wij moeten beginnen met de vijfde manier van rekenen. We hebben al vele, vele keren moeten optellen en aftrekken, vermenigvuldigen en delen, zonder dat we daar veel mee opgeschoten zijn. De vijfde manier van rekenen houdt in, dat we nu eindelijk eens werkelijk gaan rekenen met God.
U zegt: maar dat hebben wij, als gelovigen, toch altijd al gedaan?
Waarschijnlijk wel. Maar u moet het opnieuw gaan doen en op een veel intensievere wijze. God moet een stuk werkelijkheid worden in alle situaties en op alle terreinen van ons leven. Niet slechts wanneer we als gemeente samenkomen voor een kerkdienst, maar elke dag en elk uur. Of u nu een paar schoenen gaat kopen, een auto misschien, of iets totaal anders doet, laat God er altijd bij aanwezig zijn. Wanneer u bepaalt hoe u uw vrije tijd of uw geld zult besteden, zorg er voor dat God de beslissende faktor is. En als u God op zijn woord neemt, zult u merken dat het woord van Jezus werkelijkheid is. Als wij bidden tot Hem en rekening houden met Hem, met zijn mogelijkheden, dan zullen we resultaten zien. Dan zal de wereld in ons God aanschouwen en Hij zal in ons worden verheerlijkt.

Mensen in onze omgeving moeten God zien

Hoe kan dat gebeuren? Ze komen nooit in onze kerkdiensten en bijeenkomsten. Maar u en ik, wij ontmoeten op zijn minst zo'n vijftig mensen per dag. En deze mensen moeten de kans krijgen om via ons God tegen te komen. Via ons krijgt God zijn kansen mogelijkheden.
Wagen wij het om verder te gaan met God? Rekenen wij konkreet met Hem? Dan zullen mensen in onze omgeving de kans krijgen om te ontdekken wat God vermag.

Vert. C. van Wier

GOED NIEUWS VOOR ALLE JONGEREN VAN HET GEWEST NOORD-HOLLAND

Op zondag 28 maart 1982 hopen we DV in Den Helder voor de 2e maal een jongerendag te houden. Het gebeuren zal plaats vinden in de WILHELMINA MAVO aan de MIDDENWEG te Den Helder.
De aanvang is om 14.30 uur en er is dan tot 15.00 uur de gelegenheid om wat nader met elkaar kennis te maken.
Het programma start met samenzang, waarna een optreden van het I.E.J. Combo en de zanggroep „ZIN".
Br Helderop zal vervolgens de boodschap doorgeven.
Deze dienst zal tot ongeveer 16.30 uur duren waarna we in groepjes nog eens aan de hand van een aantal vragen over de boodschap zullen napraten.
De maaltijd houden we dan van 18.00 tot 18.45 uur.
Het is de bedoeling dat je zelf brood meeneemt, voor koffie en soep wordt gezorgd.
De avonddienst, wat een echte evangelisatiedienst zal zijn, start om 19.00 uur.
Br Hoekstra zal de boodschap doorgeven en verdere onderdelen zijn: zang, muziek, declamatie en getuigenis van diverse groepen. De dienst zal tot ongeveer 20.30 uur duren waarna er nog gelegenheid is om met enkele belangstellenden na te praten over de dienst.
Tevens is er dan nog koffie.
Einde van de dag plm. 21.00 uur.

Contactadres: K. Kalk, Leeuwenbekstraat 11, 1817 BD Alkmaar; tel. 072-154893.

Enkele kanttekeningen bij de verhouding van JODEN EN CHRISTENEN

Gamaliël, lid van de Joodse Raad, Farizeeër, en wetgeleerde, sprak de befaamde woorden: Indien dit streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden, maar indien het uit God is, zult gij hen niet kunnen vernietigen; het mocht eens blijken dat gij tegen God strijdt (Hand. 5 : 34-40).
Sindsdien is het werk van de apostelen van Jezus Christus niet vernietgd. Sindsdien bestaan er twee stromingen die op een groot aantal punten volkomen met elkaar eens zijn. Die echter op één punt uit elkaar gaan: de plaats van Jezus is beslissend voor de verhouding van Joden en christenen.

I.

De Joden beroepen zich op het oude testament voor hun zelf-bepaling. Joden geloven in de openbaring Gods zoals die in het o.t. verwoord is. Zij zien in het o.t. het getuigenis van de openbaring Gods, allereerst aan Abraham, en nadien aan het volk. Israëls bestaansrecht ligt in dat getuigenis opgesloten. Dat getuigenis is er om Israël. De openbaring Gods is er geweest om een volk te roepen dat Hem een eigendom zou zijn. Om in en door dit volk alle volkeren der aarde te zegenen.
Joden zijn Joden vanwege het o.t.; vanwege wet, profeten en priesters. Zij geloven in het verbond, dat God met Abraham sloot, dat Hij vernieuwde met het volk bij de Sinai. Israël leefde van de beloften van het verbond.
Met name na de ballingschap - toen de ark niet meer in het heilige der heiligen van de tempel stond - zijn twee zaken kenmerkend geworden voor het Jood-zijn: de besnijdenis en de onderhouding van de sabbat. Daarmee samenhangend uiteraard de onderhouding van de feesten en de offerdienst.

II.

Israël heeft immer geweten en nimmer verloochend, dat de God van Israël de God van de gehele wereld was. Jahwe was niet alleen de bevrijder van de belofte-nakomelingschap van Abraham uit Egypte; maar de Schepper. God is God van eeuwigheid tot eeuwigheid, de Enige.
Deze God openbaarde zich aan Adam, en aan Noach. God zegende Noach - na de zondvloed - met een rijke belofte, Gen. 9 : 1 vv. God sloot een verbond met Noach en diens nakomelingen, toen er van roeping van Abraham nog geen sprake was. Vanuit dit gegeven heeft Israël zich altijd moeten bezighouden met zijn verhouding tot de heidenen. Anders gezegd: met de verhouding van God tot de heidenen. Enerzijds gold voor Israël het gebod van de strikte scheiding, anderzijds het gebod van barmhartigheid ten opzichte van vreemdelingen en slaven (meestal ook buitenlanders).
Belangrijk is in dit opzicht het feit dat niet alleen Abraham besneden werd, maar ook al zijn huisgenoten, die daarmee de eerstelingen van een nieuw volk onder een „nieuwe" God vormden. Ook later zijn niet uit Abraham voortgekomenen opgenomen in het Joodse volk. Bij de uittocht ging „een menigte van allerlei slag met hen mee", Ex. 12 : 38. Of deze gelijk te stellen is met „het samenraapsel" uit Num. 11 : 4, is niet duidelijk. Kaleb wordt uitdrukkelijk „de zoon van Jefunne, de Keniziet" genoemd, Joz. 14 : 6; 1 Sam. 30 : 14. Zó bloed-rein is Israël kennelijk dus nooit geweest. Hetgeen niet hoeft te verwonderen, want de God van Abraham, Izaäk en Jakob is de God der ganse wereld.
In het latere Jodendom - na de ballingschap - ontstond er zelfs een regelrechte zendingsactiviteit van Israël. Joden in de verstrooiing namen heidenen op in hun gemeenschap als deze zich aan de geboden van het o.t. wilden houden: zich onthouden van afgodendienst, ontucht, doodslag, godslastering, diefstal, gruwelijkheid bedrijven met dieren; onderwerping aan de Joodse gerechtshoven, was eveneens voorwaarde.
Op ditzelfde spoor zat trouwens ook de bekendste Joodse volgeling van Jezus van Nazareth: Paulus, die in Rom. 2 : 14-16 als zijn overtuiging uitspreekt dat heidenen deel konden/kunnen hebben aan de nieuwe wereld Gods.

III.

De christenen beroepen zich - evenals de Joden - voor hun zelf-bepaling op het o.t. Er zouden geen christenen zijn zonder de mededeling aangaande de beloften Gods zoals die in het o.t. zijn opgeschreven. De gemeente ontleent haar bestaansrecht mede aan de aanwezigheid van het o.t. De eerste christenen waren Joden. Zonder Israël geen kerk (maar zonder kerk wel Israël!). De gemeente heeft - zonder beperking - het o.t. overgenomen (de r.k. kerk ook een aantal Joodse apokriefen). Want zonder het o.t. is het nieuwe testament niet leesbaar. Het o.t. is het boek der belofte en het n.t. het boek der vervulling (maar beide zijn ieder voor zich ook méér dan dat!). Het o.t. is méér dan voorbereiding voor het n.t., en het n.t. is méér dan een woordenboek of een verklaring van het o.t. Christenen ontdekken vandaag de dag (meer dan ooit eerder) hoe Joods het n.t. is, en ja, ook, hoe christelijk het o.t. is. Vandaar dat Joden moeten toegeven dat de kerk (en later de Islam) een aantal fundamentele waarheden uit het o.t. tot alle volkeren heeft gebracht. Overal waar het evangelie van Jezus Christus wordt verkondigd, worden Abraham en Mozes, priesters en profeten naar heidenen gedragen.

IV.

Hoe kunnen Joden christenen zien? Voorzover christenen zich houden aan de besluiten van de vergadering van Jeruzalem - onthouding van hetgeen door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte en van bloed - (Hand. 15), kunnen Joden in hen heidenen (dus niet-Joden) zien die de noachietische geboden onderhouden (Gen. 9).
Maar Jezus dan? En zijn plaats in de gemeente die naar Hem genoemd wordt? In de al genoemde rede van Gamaliël, Hand. 5 : 34 vv, worden de bewegingen van Theudas en van Judas de Galileër genoemd. Zonder twijfel waren dit bewegingen die zich als messiaanse bewegingen opstelden en propageerden.
Zij hadden volgelingen, die in de strijd zijn omgekomen of verstrooid. Maar Gamaliël velt geen afkeurend woord over de voormannen noch over hun volgelingen! Want het lidmaatschap van een zich als messiaanse beweging aandienende actiegroep was geen ketterij.
Priesters, Levieten en Farizeeërs ondervroegen Johannes de doper over zijn handelwijze; ze waren het kennelijk niet met hem eens, maar zij verboden hem niets, Joh. 1 : 19-28. Want van zichzelf te zeggen de Messias of de voorloper van de Messias te zijn, was geen zonde waarop uitbanning uit de Joodse gemeenschap stond.
Dat Jezus - die beweerde de Messias Christus te zijn - tenslotte uitgebannen werd voor eeuwig door de dood aan het vloekhout der schande, is niet op grond van het feit dat Hij zich de Christus noemde, maar op grond van het feit dat Hij beweerde Zoon van God te zijn, Matth. 26 : 59 vv. Uiteraard was elke messiaanse beweging voor de heersende klasse een bedreiging, want de heersende Romeinen zouden de geestelijke leidslieden wel eens kunnen wegschuiven omdat zij het volk niet in toom hielden; Joh. 12 : 45-57 is daarvan een bewijs.
Niet dat christenen in Jezus een groot profeet zien, is Joden een ergernis, noch dat zij in Hem iemand zien die een messiaanse functie had, maar dat zij in de gekruisigde de Messias zien, die beweerde God te zijn (Ik en de Vader zijn een, zie Joh. 14-17) dát is de scheiding brengend tussen Joden en christenen.

V.

Hoe kunnen christenen Joden zien? Op vele wijzen, maar ze zitten er finaal naast als zij in Joden heidenen zien (als deze

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Het is niet onze gewoonte om bijdragen van onze mederedakteuren aan te vullen of aan te vallen en wat er nu volgt is alleen maar een gevolg van het lezen van wat br G. H. de Winkel over vorm en inhoud van de gemeente schreef, te vinden in DC van 26.2.

Tegen het einde schrijft hij: „Het is overigens een mooie ervaring om eens met een kleine groep gemeenteleden een preek voor te bereiden".

Daar kan ik in komen. In elk geval bereik je dat een deel van de broeders op die zondagmorgen ekstra aandachtig zal luisteren naar de verkondiging. Tot dusver heb ik het niet ondernomen: de toespraak in samenwerking met anderen voor te bereiden. Br d.W. gebruikte ook voorzichtig het woordje eens. Het moet dus geen gewoonte worden. Het zou voor mij misschien een goede oefening zijn om het ook „eens" te proberen, maar mijn tijd is voorbij. En waar heb ik toch ooit iets gelezen als „een allerindividueelste ekspressie van een allerindividueelste impressie". Dat zal wel uit de wereld der schone kunsten stammen. En daaronder zal preken niet vallen. Of toch?

In onze diensten vormt de verkondiging door de voorganger nog altijd de hoofdmoot en dat mag van mij zo blijven. Met alle risiko's die men daarbij kan lopen. De rooms-katholieke kerk moge het woord onfeilbaar nog kennen, de protestanten kennen het niet. Bij de r.k. gelovigen slaat dat op het leerstuk van de plaatselijke onfeilbaarheid, die geacht wordt dan te gelden wanneer de paus uit zijn leergestoelte een beslissing neemt in enig punt van geloof en zeden. Op dat tijdstip achten die gelovigen dat hij bijzondere bijstand van de Heilige Geest ontvangt. Het leerstuk is pas in 1870 afgekondigd en velen hebben de indruk dat niet ieder lid van die kerk gelukkig is met deze verklaring. Begrijpelijk want op deze manier ontstaat een boek dat op den duur een hinderlijk blok aan de benen van de gelovigen uit die kerk zal worden. Er is bij wat van mensen komt niets onfeilbaar.

Terug tot de preek van zondag. Ik neem aan dat het z'n nut kan hebben een Schriftgedeelte met een paar mensen samen te lezen en daarna van ieder te horen wat hij of zij meende te horen in het gelezene. Maar hoe moet het dan als zaken van geloof en leven aan de orde komen, waarover de gedachten nogal uiteenlopen? Om dadelijk maar met het zware woord te beginnen: als het geweten van de een anders spreekt dan dat van de andere? O, zult u zeggen, maar ontloopt u dat dubbele spoor als een man of vrouw alleen werkt? Wie, die nadenkt, ontdekt soms in zichzelf niet het zowel als ook? „Er staat geschreven", maar wat staat er dan. Wat staat er achter? Hoe leest gij?

De meesten van u staan zondags niet in of op een spreekgestoelte. U kunt dus ook niet weten wat er vóór en tijdens door die ene mens heengaat als hij zijn mond opendoet met geen andere begeerte dan God en zichzelf trouw te willen blijven in de verkondiging. Wat kán of móet hij zeggen of verzwijgen? Zal hij bij tegenwind gaan laveren, van links naar rechts en omgekeerd? Of zal hij de ploeg hanteren zonder om te zien? „Geef nooit je ruime blik prijs. Wees liever man over boord dan, dat je de vlag van het woord neerhaalt, je vingerwijzing intrekt..." zei een dichter-dominee dezer dagen. Die overigens, zichzelf verwijtend, in een ander gedicht zegt dat hij een dominee heeft gehoord, die Jezus in een preek tijds heeft vermoord. Die man staat niet alleen. Wie van hen die verkondigen zal soms niet na de dienst zichzelf als een rokende puinhoop zien? En toch: daar staat hij en hij kan niet anders. Zijn weg gaat over bergen en door dalen. Hij kent de glorievolle vrede van de hoogten en de onmacht in de laagten. Hij beklimt wel bij de aanvang met een glimlach „het kraaienest" maar strijdt zijn strijd om naar buiten te brengen wat in hem roept om lucht en licht en leven. Het kan immers de laatste keer zijn dat hij daar staat. Nee, hij kan niet in elke dienst de volle raad Gods verkondigen. Als hij maar wel een deel ervan met alle macht van Geest op tafe brengt. Tenslotte zijn er 52 zondagen in een jaar.

En wat gebeurt er tijdens en na de preek? Dat weet God alleen. Viel er slechts een steentje op een bevroren waterplas? Misschien rimpelde ergens het watervlak, maar 't is weer stil geworden. Het kan ook zijn dat iemand ontwaakt en opstaat uit de doden. Bert Hoorn begroette eens de gemeente met het volgende lied:

> Wat een gebeurtenis dat u hier bent gekomen,
> dat u uw huis verliet, misschien zelfs uw gezin,
> dat u zich losgemaakt hebt van uw eigen dromen
> en uitging om u te ontsluiten voor Gods nieuw begin.
>
> Wat een geloof dat u als Abram, vader aller vromen
> als Jezus Christus, Heer van allen die in wezen zijn verlost
> van eigen land en maagschap afstand hebt genomen
> om God te horen, te gehoren, koste wat het kost.
>
> En wat een liefde, dat u mensen wilt ontmoeten
> hen wilt begroeten als geliefden in de geest van onze Heer,
> vergetend en vergevend al het kwaad waarvoor Hij boette
> al staat het steeds voor ogen en al doen we 't morgen weer.
>
> Maar wat een ramp als u hier bent gekomen
> omdat dat er zo bijhoort, zondag kwart voor tien
> met in uw hart uw eigen goden, eigen dromen
> Gods roepstem ongehoord, uw naaste ongezien.

Ik moet stoppen, maar dacht nog net aan de boer: hij ploegde voort. Zoals de man schreeuwt uit z'n kraaienest: Land in zicht!

Huizinga

Joden tenminste het o.t. als Woord Gods erkennen). En in geen geval als „de moordenaars van onze Heiland".

Jezus, de gekruisigde, opgestane, verhoogde, die sprak Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde (Matth. 28 : 18) wees zijn volgelingen de weg, die tot zijn wederkomst begaan zal moeten worden: Gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Juda en Samaria en tot aan het uiterste der aarde? Hand. 1 : 8. Joden én heidenen én christenen zijn te vinden tot het uiterste der aarde. Ze ontmoeten elkaar voortdurend.

Ploeger

NEDERLANDS-GEREFORMEERDE KERKEN

Deze, uit de Gereformeerde Kerken ad art. 31 voortgekomen gereformeerde kerkelijke gemeenschap, heeft een eigen kerkverband gesticht met een eigen ordening.

Het hele stuk waarin deze ordening beschreven staat, heet Akkoord van kerkelijk samenleven.

Een prachtige naam, meen ik.

Daaruit spreekt duidelijk de zelfstandigheid van de plaatselijke gemeenten.

Daaruit spreekt ook de overtuiging dat gemeenten van gelijke gezindheid in een kerkelijk verdeelde wereld zich bijeen horen te scharen.

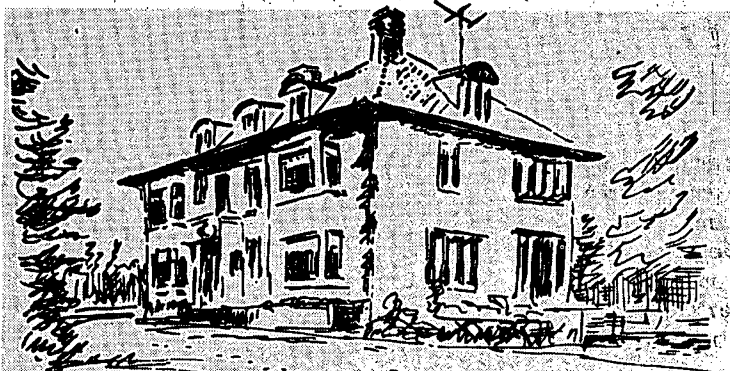
Niet vanwege de vraag: Wat hebben we aan een kerkelijk samenleven met andere gemeenten?, maar vanuit het besef dat elk ander de ander nodig heeft.

Omdat je elkaar als gemeenten nodig hebt, kun je samen veel doen. Zo is dat.

P.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Almelo-Geraniumstraat: G. van 't Wout te Arnhem.

Statistiek (I)

We kunnen u thans - een week eerder dan verleden jaar - een overzicht geven van de *ontwikkeling in 1981* van het ledental van de gemeenten, die zich in de Unie hebben verenigd:

Ledental per 1 januari 1981		12.055
Gedoopt	408	
Met attestatie binnengekomen	344	
Uit andere gemeenschappen overgekomen	111	
Wederopgenomen	32	
Korrektie ledenlijst	6	
		+ 901
		12.956
Overleden	148	
Met attestatie vertrokken	339	
Naar andere gemeenschappen overgegaan	84	
Zich onttrokken	192	
Uitgesloten	10	
Korrektie ledenlijst	3	
		— 776
Ledental per 1 januari 1982		12.180

Statistiek (II)

Uit deze cijfers blijkt, dat onze gemeenten het afgelopen jaar een *bescheiden* groei hebben doorgemaakt.

Dat is, gezien de achteruitgang in ledental van de meeste kerken in ons land, op zichzelf een verheugende zaak. Toch lijkt het erop, dat de toename van het aantal gemeenteleden minder groot is dan we de laatste jaren gewend waren.

Zien we naar het *aantal dopelingen*, dan ligt dat ten opzichte van 1980 - in dat jaar werden 522 personen gedoopt - duidelijk lager. Wel zijn er meer mensen uit andere gemeenschappen overgekomen (111 tegen 95 in 1980), maar er zijn ook meer leden naar andere gemeenschappen overgegaan (84 tegen 51).

We moeten deze cijfers uiteraard met de nodige voorzichtigheid hanteren en interpreteren. Maar ze zouden er wel eens op kunnen wijzen, dat we aan de ene kant gemakkelijker nieuwe leden *uit andere kerken* aantrekken, maar anderzijds daaraan ook eerder leden verliezen. Dat is trouwens een verschijnsel, dat we niet alleen in onze Uniegemeenschap, maar ook daarbuiten kunnen waarnemen.

Nog iets anders, dat opmerking verdient: Het aantal personen, dat zich aan onze gemeenten heeft onttrokken (192), is *bijna de helft* van het aantal dopelingen (408)! En dat moet ons - niet alleen onze raden, maar ons allen - toch wel te denken geven. Natuurlijk is de beëindiging van het lidmaatschap een persoonlijke keuze, een vrije wilsbeschikking, waarvoor het desbetreffende gemeentelid zelf de verantwoordelijkheid moet dragen. Maar misschien moeten wij ons afvragen, of we ons soms niet al te gemakkelijk neerleggen bij zijn of haar vertrek!

Jubileumprojekt

Er zijn in december en januari verschillende bijdragen voor het *medische werk in Noord-Kameroen* binnengekomen, zoals uit onderstaande verantwoording blijkt:

december 1981

Alkmaar 60,25; Ede 25,—; Den Haag 105,—; Stadskanaal-Noord 454,60; Nieuw Buinen 500,—; Heemskerk 155,55; Harlingen 800,—; Workum 510,—; Borne 30,—; Arnhem 1618,81; Sneek 20,—; Utrecht-Noord 1007,10; Utrecht-Noord 1000,—; JG,H 50,—; SB,O 500,—; HtC,S 25,—; TvdM,A 100,—; ET,W 100,—; EGL-B,W 10,—; WT,G 67,—; FI,H 100,—; Zustertrhulp diverse gemeenten 305,—; HtV,H 25,—; JH-V,A 250,—; Zusterhulp Delfzijl 5500,—; KF,R 500,—; NN 100,—; KH,H 100,—; JB,H 50,—; HV,G 16,—; JS,Z 100,—; MH,A 75,—; HS,S 50,—; HJ,V 100,—; GJR,L 100,—; BB,N 50,—; CM,L 100,—; GH,E 100,—; LJB,D 25,—; WB,D 25,—; JH,E 25,—; AJM,H 150,—; HAP,H 100,—; GM,A 100,—; GJB,A 200,—; JW,E 50,—; CP,A 100,—; AN,E 15,—; JCvB,O 25,—.

januari 1982

Hengelo 125,—; Kollumerzwaag 75,—; Apeldoorn 574,30; Den Haag 4417,95; Siddeburen 161,50; GB-S,A 100,—; NN,H 50,—. Dat is met elkaar een bedrag van *ƒ* 5.503,75. Dit brengt de totaalstand per 31 januari 1982 op *ƒ* 106.613,44. Daarvan hebben wij zelf (gemeenten, gewesten, partikulieren, etc.) *ƒ* 69.813,44 bijeengebracht, terwijl *ƒ* 36.800,— via de „Wilde Ganzen" is binnengekomen.

Allen hartelijk, hartelijk dank!

Uitzendingsdienst

Op 21 maart zal in de Baptistenkerk te Treebeek een uitzendingsdienst voor en met *Hans Willem Oosterloo* worden gehouden, die eind deze maand naar Sierra Leone vertrekt. Daar zal hij in het kader van de Europese Baptisten Zending lesgeven aan de middelbare school te Gbendembu en ook de administratie van deze school verzorgen. De dienst begint om 10.00 uur.

Wie logies nodig heeft of zondagmorgen in Sittard van de trein gehaald moet worden, wil zich wel zo spoedig mogelijk telefonisch opgeven onder nummer 045-21 11 90 (fam. Oosterloo)?!

Adressenboekje

Blz. 14 (Tabitha Scheveningen):
De onder 1. genoemde stichting heeft een naamsverandering ondergaan: *Stichting Haagse Verzorgingshuizen Tabitha.* De postkode luidt: 2587 CE 's-Gravenhage;
Blz. 19 (in opleiding):
N. A. van der Leer woont niet meer in Bosch en Duin, maar in Dordrecht;
Blz. 26 (Haulerwijk):
S. W. Louwes;
Blz. 37 (letter A):
(Ds) A. H. Agtereek woont thans: De Entergraven 1, 7676 EB Westerhaar, telefoon 05498-8397;
Blz. 47 (letter L):
Toevoegen: W. Louwes, Valkeniersweg 23, 8433 JB Haulerwijk;
Blz. 49 (letter O):
Doorhalen: R. Oostingh, Haulerwijk;
Blz. 56 (letter W):
A. Wijchers, Bosch en Duin, is telefonisch bereikbaar onder nummer 030-79 10 93.

Al onze gemeenten, haar leden en vrienden, zenden we onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

DE NATIONALE TOOGDAG VAN DE NBJB

"TOOGDAG 82"

Hemelvaartsdag, 20 mei 1982
Gemeenschapscentrum 't Huiken

Over enkele weken staat de Toogdag 82 van de N.B.J.B. al weer voor de deur. Evenals vorig jaar wordt de Toogdag ook dit jaar weer gehouden in het gemeenschapscentrum 't Huiken in Elburg.
Naar aanleiding van de goede ervaringen van verleden jaar is de keuze ook nu weer op dit gebouw met zijn vele mogelijkheden gevallen.
Een ieder die de Toogdag 81 heeft bezocht zal deze keuze kunnen beamen. Uiteraard; er kleven ook nadelen aan deze keuze. Onder andere de bijzondere (jeugd)-herinneringen aan en de prachtige omgeving van de Vinkenhof (het buiten vertoeven) werd door menigeen node gemist.
Het is een feit van algemene bekendheid dat er velen zijn, die de Toogdag om deze redenen het liefst op het terrein van de Vinkenhof zouden willen houden.
De organisatorische en financiële nadelen (o.a. tenthuur) van het Vinkenhofterrein zijn echter bijzonder groot.
Deze gegevens waren bij de keuzevorming van doorslaggevende betekenis. En om de Toogdag te kunnen blijven behouden moest daarom wel voor 't Huiken gekozen worden.
Dat we nu niet meer afhankelijk zijn van het weer en dat de Toogdag nu bij slecht weer gewoon door kan gaan, waren overwegingen die ook een rol van betekenis speelden. Evenals de vele mogelijkheden van het nieuwe gebouw met een maximale capaciteit van 3000 personen (alhoewel, zoveel bezoekers verwachten we niet, maar wie weet).
De voorbereidingen voor de Toogdag zijn al volop aan de gang. Het programma staat al grotendeels vast. Het is ieder jaar weer moeilijk om de juiste formule te vinden. Bijna alle beslissingen kunnen ook anders worden genomen. Kortom het valt niet mee om het iedereen naar de zin te maken, want door de jaren heen is de Toogdag een dag voor het hele gezin geworden.
Van deze gedachte uitgaande heeft de organisatie een programma opgesteld, dat zowel jongeren als ouderen a an zal spreken. Zo verzekerden we ons van de komst van de LORD'S MOOR SINGERS en van het DEEP RIVER QUARTET.

Meer informatie over deze groepen en de rest van het programma kunt u binnenkort in De Christen tegemoet zien.

Namens de werkgroep Toogdag 82,

Rein Kloppenburg

TROUWEN IN DE KERK?

Kortgeleden meldde de pers dat in Chicago een rooms-katholiek priester geweigerd had het huwelijk van een verlamde man in te zegenen.
Als argument gebruikte de priester het feit dat deze verlamde niet tot een gewoon huwelijksleven in staat was; volgens de priester zou hij niet in staat zijn kinderen te verwekken.
Niet de priester kwam op dit idee, maar de r.k. leer zegt al heel, heel lang, dat een huwelijk zonder sexueel verkeer tussen de partners geen echt huwelijk is. Een huwelijk, waarin geen sexueel verkeer heeft plaats gevonden, is geen voltrokken huwelijk en kan - bijna zonder meer - ontbonden worden. Geen priester is gemachtigd zijn medewerking te verlenen aan de kerkelijke inzegening van een huwelijk waarvan tevoren vaststaat dat de geslachtsdaad niet zal (kunnen) plaats vinden (zomin als hij mag meewerken aan een huwelijksinzegening dat niet met de vrije instemming van beide partners gesloten wordt).
Dat het verwekken van nakomelingschap niet altijd doorslaggevend is, blijkt uit het feit dat een huwelijk van (zeer) bejaarde mensen wél kerkelijk gesloten kan worden. Men gaat er dan kennelijk vanuit, dat althans geslachtsgemeenschap mogelijk is.
Wie ervan overtuigd is dat noch de geslachtsdaad noch het voornemen om nakomelingschap te verwekken het wezenlijke van het huwelijk is, maar het voornemen er voor de ander te zijn (hoe beperkt de mogelijkheden daartoe ook mogen zijn) in liefde, die zal met afschuw kennis nemen van een situatie als in Chicago zich heeft voorgedaan.
Wie van nabij het geluk in en door het huwelijk van gehandicapten kent, wordt versterkt in de overtuiging dat niet de handhaving van de (kerkelijke) wetten maar de barmhartigheid de boodschap van Jezus Christus weerspiegelt.

P.

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEM
EENTE **GEMEENTEBERICHTEN** GEMEEN
N - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

EINDELIJK EEN EIGEN VOORGANGER

Westerhaar - (G.K.). De lezer(es) zal begrijpen wat een vreugde 't was in de gemeente Westerhaar toen bekend werd dat de be(ge)roepen predikant ds A. H. Agtereek het beroep van Westerhaar had aangenomen. Ruim 10 jaar zonder dominee is een hele tijd vandaar dat we de gemeenten graag willen laten meedelen in de vreugde.
21 februari kwam de lang verwachte feestdag voor Westerhaar. De morgendienst werd geleid door ds W. Kos van Musselkanaal. Hebreeën 13 : 17 was het onderwerp. Goed gekozen en fijn uitgelegd. Dit moest wel een andere dominee doen, want over zoiets spreek je zelf natuurlijk niet. (Wie nu nieuwsgierig is moet lezen Hebreeën 13 : 17).
Aan 't eind van de dienst werd samen met ds Agtereek gedankt en gebeden en zong de gemeente als gebed: Zegen hem Algoede neem hem in Uw hoede en verhef Uw aangezicht over hem en geef hem licht.
's Middags om 3 uur de intrede-dienst of om met ds Ploeger te spreken de aanvaarding van de werkzaamheden in de nieuwe gemeente. De genoemde dienst werd gehouden in de Gereformeerde kerk van Westerhaar. Ds Agtereek sprak over 1 Cor. 3 : 1-9:
..noch hij die plant noch hij die nat maakt is iets, maar God die de wasdom, de groei geeft". Wij mogen samen voorganger met gemeente planten, nat maken én op de beloften van de Heer rekenen. Met deze woorden aanvaardde de voorganger zijn werkzaamheden in onze, voor hem nieuwe gemeente.
De avond van de 23ste februari was gepland voor de begroeting.
Het werd een vrolijke en erg ontspannen avond, elke vereniging stelde zich voor op zijn eigen dichterlijke wijze. Er is veel gelachen die avond, je kon lezen van de gezichten: we zijn blij met de nieuwe dominee.
We zijn ervan overtuigd dat de fam. Agtereek zich spoedig zal thuis voelen in Westerhaar - Vriezenveensewijk en Vriezenveen.
We gaan samen planten en nat maken en samen vertrouwen:
ER KOMT GROEI, DE HEER ZAL WASDOM GEVEN.

ADRESWIJZIGING

Secretaris van Ede is thans C. 't Hart, Schuurhoven 5, 6721 SM Bennekom; tel. 08389-5857.

Op 23 februari overleed onze zuster

HEMMEGIEN KOK-LEUTSCHER

op de leeftijd van 83 jaar.
Nog geen week later, op 1 maart, haar man, onze broeder

HERMANNUS KOK

op de leeftijd van 86 jaar.
Broeder en zuster Kok waren 60 jaar lid van de gemeente, eerst Muntendam, later Veendam.
Zij zijn heengegaan in de zekerheid dat zij zullen leven bij de Heer.
Maart 1982

Baptistengemeente Veendam

Eens breekt in mij het zilv'ren koord,
Dan wordt mijn aardse zang verstoord,
Maar op volmaakter, schoner wijs,
Klinkt dan mijn lied in 't Paradijs.
O wat zal 't zijn, Volmaakt en rein,
Voor eeuwig met den Heer te zijn!
Als ook mijn lied Hem hulde biedt:
Neen, zulk een sterven vrees ik niet!

Bevorderd tot Heerlijkheid onze lieve zorgzame man en vader

JAN TIMMER

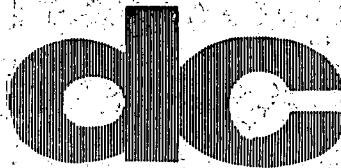
op de leeftijd van bijna 72 jaar.

C. Timmer-Wolf
Henderika
Klasina

Velp (Gld.), 7 maart 1982
Talingsingel 17

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457, - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

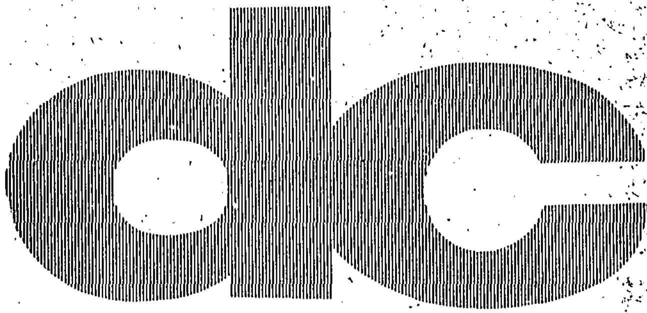
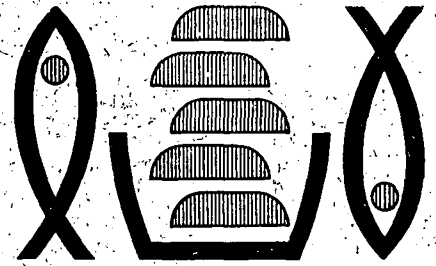

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

SAMARITANEN

Naast en temidden van Joden, hebben vanaf de vijfde eeuw voor Christus ook Samaritanen geleefd. Zij hadden een tempel op de berg Gerizim, zij hielden zich aan de vijf boeken van Mozes, zij hadden een eigen priesterdienst met een eigen hogepriester. Door de Joden werden zij niet erkend, noch als volk dat (ook) uit Abraham is voortgekomen, noch als godsdienstige gemeenschap die leefde naar de inzettingen van de openbaring Gods. Begin februari is de 87-jarige hogepriester overleden; hij is opgevolgd door zijn 84-jarige broer. Er wonen ongeveer 500 Samaritanen in Nabloes en in een voorstadje van Tel Aviv. Zij hebben het Israëlisch staatsburgerschap.

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 11 - 19 maart 1982

Gereformeerde theologe helpt baptisten in Nicaragua

Toegegeven, het is geen wereldnieuws al staat zo'n kop wel een beetje sensationeel. Maar interessant is het wel en daarom vertel ik hier het verhaal dat er zat achter een overigens onjuist bericht in Trouw.

In december van het vorige jaar stond op pagina 2 van die krant een klein berichtje over een gereformeerde theologe die naar Nicaragua zou gaan omdat haar man daar een benoeming aan een universiteit had gekregen. Zij zou, daar aangekomen, dan docent worden aan het baptisten seminarium in dat land. Dat was voldoende om mij nieuwsgierig te maken en via een collega zocht ik contact met deze theologe. Ik wilde wel eens weten hoe het kwam dat de Vrije Universiteit wel contacten had met onze geloofsgenoten in Nicaragua, terwijl wij er geen enkele relatie mee onderhouden. De kerstvakantie gaf gelegenheid voor een reisje naar Amsterdam en daar hoorde ik het verhaal dat ik voor de informatie van onze lezers doorgeef.

Eeuwfeest

Toen de Vrije Universiteit enkele jaren geleden honderd jaar bestond werd als onderdeel van het eeuwfeest contact gezocht met Nicaragua. Men wilde niet alleen voor en in eigen kring feest vieren maar ook iets doen voor een ander land. De keus viel op Nicaragua en een delegatie van de VU reisde daarheen om ter plaatse te gaan onderzoeken wat de jubilerende universiteit zou kunnen doen. Een van de instellingen waarmee de delegatie in contact kwam was het Seminario Teologico Bautista in Managua. Daar had men behoefte aan medewerking op het niveau van het theologisch onderwijs en dat was wat de Vrije Universiteit nu juist beoogde. Men wilde geld bijeenbrengen voor scholen en mogelijkheden van samenwerking in het onderwijs zoeken. De rector van het seminarium werd uitgenodigd om het eeuwfeest in Nederland bij te wonen. Bij die gelegenheid ontmoette hij een theologisch studente die vloeiend Spaans sprak en volgens haar docenten ook nog een brillant studente was. Hij nodigde haar uit om naar Nicaragua te komen en enkele jaren haar medewerking te geven aan het baptisten seminarium.

Deze uitnodiging vormde voor Ineke Bakker een uitdaging van de eerste orde. Zij verklaarde zich bereid als ook haar man, afgestudeerd econoom, in Nicaragua zou kunnen werken en haar werk aan het seminarium ook financieel rond zou zijn.

Dat kon alleen als de Zending van de Gereformeerde kerken zich er achter zou willen stellen en, zoals bij meer zendingsinstanties, zat men daar ook een beetje met financiële moeilijkheden. Tijdens ons gesprek waren die nog lang niet opgelost en stond het vertrek naar Nicaragua nog op losse schroeven maar enkele dagen geleden ontving ik telefonisch de mededeling dat het allemaal in orde is gekomen. Binnenkort vertrekt zij naar Nicaragua.

Eind vorig jaar legde zij haar doctoraal examen in de theologie aan de Vrije Universiteit af. Haar hoofdvak was de systematische theologie, de doordenking van het christelijk geloof en het christelijk handelen. Haar eerse bijvak was de sociologie van de godsdienst, het vak dat de maatschappelijke kant van kerk en godsdienst bestudeert, en haar tweede bijvak was Spaans. In Managua zal zij de hedendaagse theologie gaan doceren en - een heel ander vak - het Grieks van het Nieuwe Testament. Daarnaast wordt zij hoofd van de public relations en is vooral belast met de contacten met kerken in Europa.

De toekomstige docente aan het baptisten seminarium in Managua heeft in haar eigen land nooit contacten gehad met baptisten. Van onze gemeenten weet zij dan ook niet veel af, evenmin als van onze wereldorganisaties. Ook in dat opzicht wordt het voor haar een ontdekkingsreis. Als ze over een paar jaren terugkomt kan ze ons veel vertellen over geloofsgenoten in Midden Amerika en tegelijkertijd de nederlandse stam van het baptisme leren kennen.

Gemeente en doop

Dat de doop onlosmakelijk behoort bij het leven van de christen, zal niet veel bestrijding vinden. Mogelijk bestaan hier of daar nog groepjes gelovigen, die de doop niet essentieel vinden, en zich er liever verre van houden omdat die, naar ze zeggen, al zoveel verdeeldheid gebracht heeft.
Rondom onze visie dat de doop pas na persoonlijke aanvaarding van het heil in Christus kan plaatsvinden, zijn wij met vele gelovigen verenigd. Maar toch kan de vraag een rol gaan spelen, of die doop nu moet inhouden, dat je meteen lid wordt van de plaatselijke gemeente, zoals dat in onze gemeenten in praktijk gebracht wordt.

Een argument daarvoor is: Als je toch maar bij de Gemeente met de grote „G" behoort, of de Kerk met de grote „K", dan is dat toch genoeg? De gemeente is toch al zo verdeeld, en als ik kies voor een plaatselijke gemeente, help ik die verdeeldheid in stand te houden. Dan zie ik me liever als lid van die grote, onzichtbare gemeente, die er in elke plaats, elk land en over de hele wereld is, de gemeenschap van echte kinderen van God. Niet de gemeente met de kleine g, de plaatselijke gemeente, (trouwens, voor welke plaatselijke gemeente moet ik dan kiezen?) maar de gemeente met de grote G, de wereldwijde gemeente van Christus, daarvan ben ik lid.

Dat klinkt wel mooi, maar we komen dan in de knoop met enkele uitdrukkingen die gebruikt worden voor de gemeente. Zoals bijvoorbeeld de schaapskudde met zijn herder(s), de oudsten. Hoe weten die herders welke schapen bij hun kudde horen, als die schapen zich overal thuisvoelen en de ene zondag hier zitten, de andere zondag ergens anders, waar ook de gemeente van de Heer is? Wie zal deze schapen wat in het oog kunnen houden?

Een heel belangrijke uitdrukking voor de gemeente is ook die van lichaam van Christus. Een beeld, dat verschillende malen gebruikt wordt en duidelijke taal spreekt. Door dit lichaam openbaart Christus zich immers op aarde, terwijl Hij zelf in de hemel is. Dat lichaam voert het werk uit, dat Hij het opgelegd heeft bij zijn afscheid, zijn eigen werk.
Dat lichaam kan alleen funktioneren, als de leden op hun plaats zijn, en zich daar inzetten. Hoe zouden bijvoorbeeld in het bekende hoofdstuk 1 Corinthe 12 de leden van het lichaam dienst kunnen doen, als ze niet in dat lichaam verbonden waren?

Maar verder is een „geestelijk lichaam", een onzichtbare gemeente ook niet in te denken. Het kenmerk van een lichaam is immers, dat het vorm en gestalte heeft en waarneembaar is. Zoals de mens zich openbaart door zijn lichaam, zo openbaart de gemeenschap der heiligen, de verbondenheid van de gelovigen zich in het lichaam; de plaatselijke gemeente.
En natuurlijk heeft de gemeente onzichtbare kanten. De eenheid ervan wordt bewerkt door de Heilige Geest, die de liefde van God uitstort, waardoor mensen naar elkaar toegedreven worden en zich bewust worden bij elkaar te horen. De aanwezigheid van de Vader en de Zoon in de samenkomst, door de Heilige Geest, is niet zintuigelijk waarneembaar. Maar wel die menigte mensen, die daar met het ene doel samen is.

Het is de Heilige Geest, die ons door het geloof inbrengt in de gemeenschap van de Vader en de Zoon. De Geest doopt ons tot die verbondenheid, en dat is iets wat ook in de waterdoop uitgedrukt wordt. Maar die Geest doopt ons ook tegelijk tot het lichaam van Christus, de gemeente. Als we aan Jezus verbonden worden, worden we ook verbonden aan zijn lichaam.

Er kunnen allerlei redenen zitten achter de weigering om zich bij de plaatselijke gemeente aan te sluiten. Misschien is men bang, dat men het niet met iedereen precies eens zal zijn, en daarom blijft men liever vrij.
Er is echter wel verschil tussen eens-zijn en een-zijn. We behoeven het immers niet precies met ieder eens te zijn, om de eenheid in Christus te ervaren? Wie op zoek gaat naar mensen, die het helemaal met je eens zijn, kom op de duur volslagen alleen te staan!

Als we het in de eenheid van denken zouden zoeken, zouden we terecht komen op de weg van de geloofsbelijdenissen. De nauwkeurige omschrijving van het geloof, die door ieder onderschreven zou kunnen worden. Dat is voor de kerken die het toegepast hebben, een zeer moeilijk iets geweest, en zeker geen garantie voor de eenheid. Want het geloof is een levend iets, dat je niet kunt uitkristalliseren in een aantal stellingen.

Het gaat immers om de levende relatie met God en met Jezus Christus, de Verlosser en de Heer en Meester van je leven. Die door God aanvaard is, moet ook zijn broeder en zuster aanvaarden, die eveneens door God aanvaard is. De grond van onze eenheid is niet het onderschrijven van een visie, maar het aangenomen zijn door de Vader. God voegt ons samen tot leden van zijn gezin, tot leden van het lichaam van Christus.

Er gaat ongetwijfeld een vormende werking uit van de gemeente, dat lichaam waarin allerlei soort mensen elkaar ontmoet en samenwerkt. Je ondergaat er een verandering, waarvoor je je wel open moet stellen. In die gemeente wil de Heer ons bevrijden van een aantal lastige aanhangsels. Met hoogmoed en eigendunk, met geldingsdrang en zelfzucht loop je er stuk, die moeten er af. De gemeente is als het goed is een vormingscentrum waar je leert te zijn zoals de Heer je bedoeld heeft.

De hoofdzaak is wel, dat je daar leert wat het woord „liefde" betekent, met de inhoud die God er aan geeft. Die liefde is een gegeven door de Heilige Geest, maar het is net als met alle andere gaven: Ze moet door oefening geleerd en ontwikkeld worden.
En dat kun je alleen maar in een gemeente, waar je je eigen plaats weet en waar je elkaar niet vluchtig vanuit de verte, maar van nabij leert kennen door de omgang. Daar krijgen woorden als verdraagzaamheid, aanvaarding, vergeving en meeleven hun inhoud.

H. G. de Winkel

Steun

Eigenlijk is het een heel merkwaardige onderneming. Een gereformeerde theologe gaat doceren en werken aan een baptisten seminarium in een ver land maar kent de baptisten in haar eigen land niet evenmin als die haar kennen. En het hele project wordt gesteund door de Gereformeerde Kerken met wie wij als baptisten geen contacten onderhouden. Straks loopt er een contactlijntje, laat ik maar zeggen van Leusden, het gereformeerde hoofdkwartier, via Managua in Nicaragua naar De Vinkenhof waar de Unie haar bureau heeft. Enigszins een omweg, zou je zeggen. En ook een teken dat er in de wereldwijde wijngaard van de Heer meer aan de hand is dan in de afzondering waarin wij oecumenisch leven tot ons doordringt.
Wij wensen Ineke Bakker veel sterkte en zegen in haar werk. Wij hopen door haar ook enig contact met onze broeders en zusters in Nicaragua te krijgen. De wereld is klein en Gods wijngaard is overal. En misschien zijn de zaken die ons als kerken en gemeenten ver van elkaar houden bezien vanuit de derde wereld niet zo belangrijk als wij denken.

J. Reiling

AFSCHEID Ds PFLAUM

D.V. zondag 4 april a.s. neemt br G. H. W. Pflaum afscheid van de gemeente Hoogezand in verband met het beroep dat hij heeft aangenomen naar de baptistengemeente te Vroomshoop.
Vriendelijk nodigt de gemeente belangstellenden uit tot het bijwonen van de afscheidsdienst, welke zal worden gehouden in de „Vredekerk" v. d. Duyn van Maasdamweg 218 te Hoogezand.
Aanvang van deze dienst is 15.00 uur.

ZIJN WIJ VERLOREN

Dwight L. Moody heeft ruim een eeuw geleden eens gezegd: „Weet u waarom tegenwoordig zo weinig mensen gered worden; Omdat er zo weinig zijn die willen toegeven dat zij verloren zijn".
Dit citaat wordt aangehaald door de Luherse predikant dr G. Fafié, in een artikel, dat stond in ELK, het blad van de Lutherse kerk in Nedrland.
Dr Fafié attendeert op het feit, dat wij gedurende de laatste tientallen jaren, waarin de mensheid op zo'n enorme wijze vooruitschreed in allerlei opzichten (economisch, technisch, wetenschappelijk), tegenwoordig weer bezig zijn te ontdekken, dat de mens zichzelf toch niet zo goed redden kan als werd aangenomen. De problemen rijzen de pan uit en de gouden jaren zijn voorbij. De aarde dreigt uitgeput te geraken, de lucht is vervulid, de zee vergiftigd. De energie wordt duur, de werkeloosheid dreigt de sociale zekerheden te ondergraven. Op velerlei terrein raken wij onze zekerheden kwijt en velen kunnen dit niet of nauwelijks verwerken. Het zoeken naar een nieuwe horizon brengt sommigen tot oosterse religies en levensgevaarlijke sectarische groepen.
Men krijgt door al deze ervaringen ergens weer het 'gevoel van.: verloren te zijn. Misschien niet direct in de bijbelse zin van dit begrip. Hoewel..: Het heeft te maken met het feit dat de mens zijn God heeft „gedood" en daardoor verloren dreigt te gaan.
En ook voor deze verloren mens, in de moderne tijd, is Jezus Christus gekomen. In navolging van een duitse Lutherse bisschop typeert dr Fafié Jezus' werk als „Een zoekbeweging en een reddingsactie". Immers Jezus zelf omschreef zijn taak met de woorden: „De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren is".
Jezus' zoekbeweging gaat nog altijd door en is uiteindelijk gericht op het redden. Het bedoelde artikel eindigt met de woorden: „Daar moeten nog velen worden gered die verloren zijn".

— o —

Het doet je goed om dergelijke woorden te vernemen vanuit een andere geloofsgemeenschap, in een tijd, waarin door velen en vanuit verschillende kerken, het evangelie anders wordt geïnterpreteerd of benadrukt. Zonder uit het oog te mogen of te willen verliezen, dat het evangelie ongetwijfeld intermenselijke, sociale consequenties heeft, moeten wij toch blijven beklemtonen, dat Jezus op aarde kwam „om zijn volk te redden van hun zonde", om „te zoeken en te redden wat verloren is".
Het mag waar zijn, dat er ook vandaag niet velen zijn die zichzelf verloren weten, wanneer de gemeente van Christus het maar weet en blijft beseffen dat zij geroepen is, om vanuit de innerlijke ontferming waarmee Jezus bewogen was, een steeds onrustiger wordende mensheid voor te houden: Er is nog hoop! Stel uw vertrouwen op de Here Jezus Christus en gij zult behouden worden.

C. van Wier

IDEALE VAKANTIE VOOR JONGE GEZINNEN

WAAR?
Op het konferentiecentrum De Burght in Haamstede. (Zeeland: fraaie omgeving vlak bij de zee).

WANNEER?
7-14 augustus.

WAT KAN IK DAAR VERWACHTHEN?
- Een eigen appartement voor het gezin. Dus privacy.
- Volledig pensioen. Geen kokerij dus.
- Een klein aantal andere gezinnen met jonge kinderen die ook vakantie houden op dezelfde manier als jij.

WAT IS HET PROGRAMMA?
- Dat hangt mee van je zelf af.
- Samen met anderen bepaal je hoeveel dingen je samen wilt doen, wat voor soort kontakt je wilt met elkaar en hoeveel vrije tijd je wilt voor je gezin.

MEDEWERKERS?
- Ja zeker, om alles zo soepel mogelijk te laten verlopen en om mee te denken, mee te praten, mee te ontspannen en om samen de dag te besluiten.
- Ook nog medewerksters die een leuk programma hebben voor de kinderen.

WIE MOGEN DAAR KOMEN?
Gezinnen of enkelingen met de leeftijd tot plm. 35 jaar.

DE PRIJS?
f 250,— p.p.
kinderen 10-12 jaar *f* 140,—
3-10 jaar *f* 100,—
0- 3 jaar *f* 50,—
(Een goed huisje huren *zonder pension* is even duur!)

WIE ORGANISEERT ZOIETS UNIEKS?
Dat is onze eigen kampkommissie, die steeds weer zoekt naar nieuwe wegen om jongeren (en ook u) een fijne vakantie te bezorgen.

INFORMATIE EN AANMELDING BIJ:
Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687

BOEKBESPREKING

NOTULEN van de Alg. Kerk. Verg. v.d. Geref. Kerk onder het kruis (1844-1869). Uitg. Den Hertog, Lange Nieuwstraat 52a, Utrecht. Geb. 666 pag. Prijs *f* 49,50; na 1 april *f* 55,—.

De 19e eeuw en zeker ook de tijd waarin de eerste baptisten gemeente gesticht werd (1845) was een boeiende tijd. We beginnen meer en meer te beseffen welke enorme veranderingen de franse revolutie en de napoleontische tijd op gang brachten. Geestelijk/kerkelijk kwam er een steeds sterker verzet tegen de koers van de Ned. Herv. kerk, dat leidde tot verscheidene afscheuringen, begonnen met H. de Cock in Ulrum in 1834. De afgescheidenen waren het onderling zeer vaak zeer oneens. Hetgeen leidde tot de stichting van vele, als gereformeerd aangeduide gemeenten en gemeenschappen. Eén daarvan was het kerkverband van de gereformeerde kerken onder het kruis. Deze gemeenschap heeft jaarlijks de notulen van de algemene kerkelijke vergadering (synode) in druk laten verschijnen. Compleet met de daarin vervatte bijlagen zijn deze notulen opnieuw in druk verschenen, waaraan een inleiding, bijlagen en verschillende registers zijn toegevoegd.
Met bijzonder veel plezier heb ik dit boek gelezen. Je herkent allerlei situaties die ook vandaag voorkomen. Maar er was in die tijd zo ontzettend veel wat wij nu niet meer kennen. Er kwamen problemen aan de orde die ook nu aan de orde komen: de plaats van het diaconaat; de opleiding van predikanten; het gebruik van welke bijbelvertaling; het schandelijk vergeten van een uitnodiging tot bijwoning van een vergadering; het letterlijk missen van de boot. De strijd om het rechte kerkzijn, de plaats van de traditie, de houding t/o de overheid, het kwam allemaal aan de orde. Twisten, diepgaande theologische meningsverschillen, persoonlijke houdingen, het speelde allemaal een rol. Dat gelovigen van hun brood beroofd werden, dat ze uit hun huizen gezet werden, dat ze in hun bijeenkomsten gestoord werd, het was voor de gelovigen van die tijd een werkelijkheid.
Voor wie zich interesseert voor die tijd is dit boek zijn prijs waarachtig waard. Graag van harte aanbevolen.

Ploeger

N.B. De „Kruisgemeenten" verenigden zich in 1869 ten dele met de Chr. Afgescheiden kerk tot de Christelijk Gereformeerde kerk; de gemeenten die niet meegingen vormden later de Gereformeerde Gemeenten.

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Alblasserdam: W. P. van Berkel te Winschoten.

Nieuws over europese baptisten

BILLY GRAHAM heeft Amsterdam uitgekozen om er in 1983 van 12-21 juli een conferentie te houden voor evangelisten die - als hij - tot de rondtrekkende evangelisten gerekend kunnen worden. Meestal worden de campagnes - als door Graham - in nauwe samenwerking met de kerken gehouden. Het ligt in de bedoeling in Amsterdam zowel aan theologische studies als aan praktisch werk te doen. Slechts zij die uitgenodigd worden, kunnen deelnemen.

Een andere amerikaanse baptist van naam is JIMMY CARTER. Het seminarium in Rüschlikon heeft deze voormalige president van de Verenigde Staten uitgenodigd een aantal lezingen te houden in de herfst van 1982. De agenda van de vroegere president is blijkbaar nog altijd zwaar volgeschreven, want hij kon de uitnodiging niet aannemen.

Nu we toch „in Rüschlikon" verwijlen, vermelden we ook dat één der vroegere presidenten van dit seminarium, Dr J. D. HUGHEY, die dit ambt in 1964 neerlegde en daarna optrad als secretaris van de zending van de zuidelijke baptisten in de VS voor Europa en het Midden Oosten, bij een onderzoek in januari moest vernemen dat hij lijdt aan kanker aan de alvleesklier. Het echtpaar Hughey is inmiddels naar Amerika terug gekeerd. Wie deze beminnelijke man heeft ontmoet, zal met verdriet kennis nemen van dit feit.

Na de tweede wereldoorlog hebben de duitse baptisten moeten zoeken naar herstel van de betrekkingen met de baptisten in en buiten Europa. Duitse leidinggevende baptisten hebben zich tussen 1933 en 1945 niet altijd als tegenstanders van het misdadige regime van Hitler doen kennen. In RUDOLF THAUT vond men een man die - hoewel tijdens de oorlog officier - met een onbelast verleden aan de herbouw van de duitse baptisten gemeenschap kon werken. Als predikant in Mannheim en München, als secretaris van het studentenwerk, later als algemeen secretaris van de duitse baptisten bond, was hij ook de geschiktste figuur om Dr Luckey als directeur van het seminarium in Hamburg op te volgen. Voortijdig moest hij deze post in 1978 opgeven; de in de oorlog opgelopen verwonding aan zijn heup maakte hem verder werken in dit verantwoordelijke werk onmogelijk. Dr Thaut opende vensters voor de baptisten naar de andere kerkelijke gemeenschappen, zowel naar de grote kerken als naar de vrije kerken. In verscheidene functies, veelal als voorzitter of als vice-voorzitter, bracht hij verbindingen tot stand, die zowel voor de baptisten als voor andere gemeenschappen verrijkend werkten. Nadat hij in Amerika in december 1981 nog een behandeling aan zijn heup had ondergaan, zijn woonplaats.

Ondanks de noodtoestand in POLEN overleed hij op 15 januari jl. in Bonn, waardoor ook voor studenten allerlei beperkingen gelden, hebben de poolse baptisten half januari een nieuwe „lichting" studenten op hun seminarium kunnen opnemen, nl. 14 broeders.

De baptisten in SPANJE verheugen zich in een vrijheid als nooit tevoren. Met een grote ijver evangeliseren zij. Zij houden - om de aandacht op hun campagnes te vestigen - zelfs optochten door de steden en dorpen, compleet met vlaggen. Zij mogen adverteren zoveel zij willen. Er is groei, hoewel de spaanse unie nog altijd een kleine gemeenschap is. Haar aandacht gaat ook uit naar meer dan 33 duizend Spanjaarden, die in Brussel leven.

Ondanks alle moeilijkheden - uit de dagbladpers zijn ze welbekend - gaat de wederopbouw van het anderhalf jaar geleden door een aardbeving getroffen gebied in ITALIE onverminderd voort. De voorzitter van de baptisten unie, tevens voorzitter van de protestantse federatie, Dr Bensi, heeft een groot aandeel in de wederopbouw-arbeid. De protestantse kerken - niet erg groot wat de aantallen leden betreft - hebben op de bevolking een grote indruk gemaakt door hun medewerking aan de opbouw en door hun medemenselijke inzet, met name voor de zwaarst gedupeerden. De Europese Baptisten Federatie was voor een belangrijk deel betrokken bij de herstelwerkzaamheden.

P.

Zonde en vergeving

enkele kanttekeningen bij 2 Samuël 11 en 12

De laatste der Tien Geboden (beter, zeggen velen: Tien Woorden, Tien uitspraken) Gods luidt: Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets dat van uw naaste is, Exodus 20 : 17.

Wie na het tiende het negende, na het negende het achtste en vervolgens zo terug leest, ontdekt dat het tiende gebod het hoogtepunt (of beter het dieptepunt) is van menselijk handelen. Vanuit de begeerte komt de mens tot liegen, stelen, echtbreken, doodslaan, verachten van de ouders. Als de begeerte niet teruggedrongen wordt, als lust en drift de overhand krijgen, ligt de weg naar de afgrond open. Dan keren woestheid en leegte, chaos, terug.

David heeft de begeerte naar de vreemde vrouw niet beheerst. Daarvoor kunnen misschien een hele hoop psychologische en andere factoren worden aangehaald. Dat ledigheid des duivels oorkussen is, mag op hem van toepassing zijn. Evenals: als niets komt tot iets, kent iets zichzelf niet meer. Wat een sprookje was waar geworden: de verachte herdersjongen bleek de man naar Gods hart te zijn, en werd koning. Trouwde zelfs met de dochter van de koning. Wat wil je nog meer?

Ja, wat wilde David nog meer? De roerselen en raadselen van een mensenhart zijn ondoorgrondelijk. Wellicht ook voor David zélf is zijn daad later een mysterie geweest. Een onmogelijke mogelijkheid, een onwerkelijke werkelijkheid.

Heeft David geweten wat hij deed? Uiterlijk waarneembaar zeer zeker. In tegenstelling tot andere buitenlandse koningen, meent David niet dát omdat hij koning is hij recht heeft op deze vrouw. Hij stuurde haar na de intimiteiten waaraan hij haar onderwierp, naar haar huis terug.

Toen deze intimiteiten niet zonder gevolgen bleven, ging hij aan de slag om zijn daad te laten verdwijnen. Daartoe moest Uria komen. De oprechtheid van deze man is in dit verhaal van opperste onoprechtheid een weldaad, voor David een wanklank.

Daarom moest Uria verdwijnen.

Heeft David geweten wat hij deed? Hij heeft stellig geweten dat hij een weg beschreed die in volkomen tegenspraak tot de Woorden Gods stond.

Wie zich aan die tegenspraak waagt, komt in de woeste leegte van de goddeloosheid terecht. David vocht niet voor de overwinning van het recht, maar voor die van het onrecht.

Tussen de regels door wordt duidelijk hoezeer hij zich door Joab ontmaskerd voelde. Die had hem door. En dus kreeg Joab macht over hem. Over de koning, de hoogste autoriteit. Derhalve moet ook de stem van Joab gesmoord worden door de koninklijke terechtwijzing: Zet jij de strijd voort. Met andere woorden: Bemoei je met je eigen zaken.

Nathan's opdracht was geen gemakkelijke. Goddelijke wijsheid wees hem echter de weg. Het uit het leven gegrepen verhaal van de goddeloze rijke sloeg als een bom in bij David. Dat zóiets in zijn rijk kon plaatsvinden! Zo'n inbreuk op recht en orde. Zo'n inbreuk op de goddelijke geboden. Als zulk een mentaliteit zich doorzet, ligt de weg naar de ondergang van het Davidsrijk open. David was zich tenvolle bewust van de gevaren van de ondergraving van recht en orde. Daarom paste maar één antwoord op de heilloze en onrustbarende situatie: Die man is des doods schuldig.

Gij zijt die man!

Eén bominslag is wellicht te overleven, twee niet. „Ik heb tegen de Here gezondigd". Dát kon alleen maar door een Jood

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Herinnert u zich nog dat ik een poosje geleden iets over een foto met veertien voorgangers schreef? Nu ligt er een brief naast mij van 2 maart en een Christen van vrijdag 16 november 1923. Zuster Hamster uit Blijham zat wat in de oude spullen te rommelen en ziedaar, tussen nagelaten papieren ook deze Christen, kennelijk bewaard omdat in dit nummer die foto staat, waarover ik juist wat had verteld.

Zo'n oude Christen - ik bedoel dus ons weekblad - zal de jeudigen niet zoveel zeggen maar bij mij was er een glimlach van herkenning. Op de voorpagina, onder de kop zoals die in het onlangs verschenen jubileumnummer werd gereproduceerd, de rubriek: Aan zeer stille wateren. Deze keer geschreven door K.R., en die initialen staan voor Koop Reiling, landbouwerszoon, predikant en vader van o.m. nu in zijn voetsporen getreden zonen Jannes en Romke. Natuurlijk een degelijk stuk. Over Barnabas die de genade van God in Antiochië zag. Vervolgens de altijd leerrijke Losse Schakels van br J. Louw. Onder Ingezonden een brief van br P. de Raaf, 2e Exloërmond, die schrijft: „Als getrouwe lezer van „De Christen" is het mij meermalen opgevallen, dat er zoo weinig nieuws wordt meegedeeld uit de gemeenten. (...) Het is toch o zoo aangenaam om door onzen papieren boodschapper te hooren wat er in onze zustergemeenten voor valt, en hoe ze door God gezegend worden". Dat is dus al een oud lied, dat klaaglied over sekretarissen.

Onze eerste Predikanten-vergadering staat er boven een uitgebreid verslag. Die eerste bijeenkomst werd op 23 en 24 oktober in '23 in Sneek gehouden. En wie dacht u schreef deze woorden? Luistert u goed: „De Drentenaren spraken vroeger van „de zwarte kermis" en bedoelden daarmede de jaarlijkse vergadering hunner predikanten, die zich kenmerkten door een diepgevoelde overtuiging van eigen verdorvenheid en onmacht, en Gods alvermogen, alsmede door... een schromelijk drankmisbruik met al de indroevige aankleve daarvan.

Het is niet noodig u te zeggen, dat onze eerste predikanten-vergadering weinig met „de zwarte kermis" gemeen heeft gehad. In de eerste plaats de provincie niet, want ze werd in Friesland gehouden en nog wel in Sneek, een stadje dat Friesch is tot de derde macht. En in de tweede plaats de kerk niet, want die vertoonde van binnen de netheid, waardoor haar land vermaard is geworden, en van buiten op den voorgevel de proclamatie „Vrede door het bloed des Kruizes", iets dat als een stempel der afscheiding aanvoelt. En in de derde plaats de drank niet, want die bestond uit koffie en thee opgediend door een ouden, trouwen, blijden koster en zijn vrouw, aan wie het te bemerken was, dat ze door het zien van de broeders een riem onder het hart gekregen hadden. (Daar gaat de schrijver in de fout, want je krijgt een hart onder de riem bij zoiets, maar 't is een kniesoor die daar op let. (H.)

Alle predikanten waren verschenen, behalve de nestor Ds N. van Beek van 's-Gravenhage. (...) Ook was onze candidaat br Bouritius aanwezig. We waren met elkander een broederschap van veertien personen, vertegenwoordigende al de rassen dezer arme wereld, nl. de wit-harigen, grijs-harigen, blond-harigen, zwart-harigen en geen-harigen!" (...)

Het eerste onderwerp, dat in bespreking genomen werd, luidde: „Frischheid in den dienst". Het genoot bijzondere belangstelling. Hoe blijven Baptiste predikanten, die kort of lang in een gemeente „gestaan" hebben, frisch? Br Visser leidde de „Frischheid" in. Hij verwees naar de eenige bron van Frischheid, Gods woord en beval den ouden, beproefden statenbijbel aan als frisscher dan de nieuwe vertalingen. (Waar heb ik dat meer gehoord? (H.)

Tot zover dan maar want niet ieder proeft wie de smaak-maker was. Dat was br J. W. Weenink, die allerlei schone dingen konstateerde. Onder meer dat sommige broeders door ervaring hadden geleerd dat de preekmethode van toen nog het beste voldeed. Dat sommigen een eigen liederenbundel wilde hebben. En of de voorganger ook twijfel kende en wat hij er tegen deed.

Zo ging dat, bijna 60 jaar geleden. Een wat andere spelling. Misschien een wat andere preekmethode. Wat andere vormen van de dienst. Maar wel dezelfde boodschap. Mocht u uit lang vervlogen dagen herinneringen hebben, ik hoor ze graag van u. Zou onze jeugd opmerkingen hebben over predikanten en hun diensten vandaag, ik zou mij verheugen ze te ontvangen.

Laat ons uw dromen horen, gij ouden.
Laat ons uw gezichten zien, gij jongeren.

Huizinga

---

gezegd worden. Niet tegen Bathseba? Niet tegen Uria? Zeer zeker. Maar ook, en allereerst tegen de Here. De Spreker van de Woorden. De God die van chaos tot ordening ging. En gaat.

David ging niet hooghartig aan Bathseba en Uria voorbij. Hij kon niet aan hen voorbijgaan omdat hij niet aan God voorbij kon gaan. Zonde tegen de naaste is wezenlijk niet wat anders dan zonde tegen God.

Het zijn geen alternatieven. Het is niet óf-óf, óf zonde tegen de mens óf zonde tegen God, maar én-én, én zonde tegen de mens én zonde tegen God. Er zijn geen zonden tegen God en ook nog zonden tegen de mensen. De Here is zó verweven met zijn schepping en zijn schepselen dat kwetsing van de schepselen kwetsing van de Here is.

De Here heeft uw zonden vergeven.

Enkelvoud. Niet zonden, maar zonde. De begeerte baarde vele ellenden.

Uw zonde, die der begeerte, die daarmee de oorzaak werd van vele andere zonden, is vergeven.

Goedkoop? Neen, een mens zondigt nooit goedkoop.

Ook David niet. Zijn familieleven zou er de gevolgen van ondervinden. Zijn gezag was hij voor een groot deel kwijt: Joab bleef een gevaarlijke onderdaan. Vele beproevingen zouden zijn deel zijn.

Maar dit ene mocht hij weten: door elke en door alle beproeving heen zou hem de trouw en de vergeving van de Here oplichten. Hij zou zijn weg moeten gaan, maar op die weg zouden niet enkel schaduwen zijn.

Dat is de bijbelse boodschap. Hoe ernstig zonde, begeren, falen ook is, ze zijn geen grootheden op zich. Hoe ernstig tekortschieten en afvallen ook moge zijn, ze zijn niet absoluut. Ze hebben niet het laatste woord. In de prediking van Wet en Profeten klinkt telkens weer door de mogelijkheid van terugkeer. Wie volhardt in het kwade, die gaat een doodlopende weg op, een weg die eindigt in de dood. Maar wie terugkeert, voor die is er leven.

Bekering is terugkeer. Afkeer van een doodlopende weg. Heenkering naar een levengevende weg.

Niet dat dan de gevolgen der zonde verdwijnen. Vergeving van zonden is niet bewaring voor de gevolgen der zonden. Maar door leed en tranen heen wordt een weg gewezen naar een Hart dat klopt voor alle mensen. Voor zondaren én voor slachtoffers van zondaren.

Oprecht berouw en volledige inzet voor een herstel van wat te herstellen is maken nog immer de weg van de terugkeer vruchtbaar.

Ploeger

MORMONEN

Deze, overal ter wereld werkzame gemeenschap, die vooral in de Verenigde Staten haar aanhang en centrum heeft, zal dit jaar in totaal vijf miljoen leden tellen. In 1981 waren er zo'n 230.000 bekeerlingen. Deze Heiligen der laatste dagen zijn zeer actief.

P.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de ontvangen vrijwillige bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand februari

ECU

Alkmaar 292,59; Apeldoorn 829,37; Dordrecht; 416,09 Drachten-Elim 156,65; Groningen-Noord 765,—; Harderwijk 188,10; Haulerwijk 250,—; Den Helder 235,56; Leeuwarden 502,55; Musselkanaal 270,—; Treebeek 302,—; Zuidlaren 46,75; PvdH,H 25,—; NBVB 100,—.

CvdO

Alkmaar 124,86; Apeldoorn 1155,69; Deventer 3,—; Dordrecht 477,87; Drachten-Elim 329,55; Groningen-Noord 877,20; Harderwijk 124,60; Haulerwijk 250,—; Den Helder 281,06; Hengelo 344,50; Musselkanaal 292,60; Stavoren 100,—; Treebeek 279,—; NBVB 125,—; Zusterhulp Nieuwe Pekela 50,—.

UCZ

Alkmaar 316,15; Apeldoorn 1158,23; Deventer 418,45; Dordrecht 721,36; Drachten-Elim 459,49; Groningen-Noord 1326,—; Harderwijk 201,10; Haulerwijk 500,—; Den Helder 429,52; Hengelo 820,—; Leeuwarden 308,65; Musselkanaal 1240,—; Nieuwe Pekela 133,40; Pernis 200,—; Stavoren 150,—; Treebeek 2099,—; Valthermond 600,—; HK,H 10,—; KK,A 360,—; IN,H 1000,—; NN,L 30,—; NNBVB 15.048,70.

Projekten

Rotterdam-Zuid (Freetown) 5.424,15; Z.O. Drenthe (renovatie) 500,—; NBVB (bijbelschool Ndiki) 10.000,—; NBVB (school Gbendembu) 10.000,—.

NBJB

Alblasserdam 450,—; Alkmaar 34,50; Apeldoorn 213,85; Deventer 215,80; Dordrecht 132,64; Drachten-Elim 6,50; Groningen-Noord 243,95; Den Helder 71,50; Hengelo 375,—; Musselkanaal 70,93; Utrecht-Centrum 650,—.

UBS

Alblasserdam 230,—; Alkmaar 18,—; Dordrecht 69,04; Drachten-Elim 7,15; Groningen-Noord 127,50; Den Helder 25,—; Utrecht-Centrum 300,—.

Noodfonds

Stavoren 112,30; Alkmaar 30,65; Groningen-Noord 169,30; Stavoren 130,50; Apeldoorn 25,—; Delfzijl 3000,—; Drachten-Elim 230,55; Den Haag 837,55; WM,E 25,—; WB,E 50,—; JB,H 10,—; R,A 15,—; DPvW,B 50,—; GB-B,H 100,—; FGR,U 5,—.

Polen

Arnhem 8074,15; Treebeek 2305,—; Dordrecht 1247,90; Alkmaar 142,—; Utrecht-Centrum 1000,—; BK,R 50,—; HT-S,D 50,—; JG,H 50,—; RD,D 45,—; RJC Drachten-Elim 114,57.
Hartelijk dank voor al deze bijdragen, die een belangrijke stimulans voor *ons werk in eigen land én in Afrika (Kameroen en Sierra Leone)* betekenen, maar die ook *de nood van onze medemensen veraf en dichtbij* mee willen helpen lenigen!

SITE 1982

Vanuit Rüschlikon (Zwitserland) ontvingen wij één dezer dagen nadere informatie over het programma van SITE, het *Summer Institute of Theological Education,* dat van 29 mei tot 25 juni in het aldaar gevestigde Seminarium zal worden afgewerkt. Vooral in landen als de Duitse Demokratische Republiek, Hongarije, Polen, Roemenië en Tsjecho-Slowakije blijkt de belangstelling zeer groot te zijn. Maar *ook studenten uit gemeenten in het Westen* zijn hartelijk welkom, zo hebben wij begrepen.
Aan de kursus 1982 werken mee: dr Maurice Enstwistle (kerkgeschiedenis), ds Theo van der Laan (praktische theologie), dr Thorwald Lorenzen (systematische theologie), dr Hans Mallau (Oude Testament) en dr George Vanderlip (Nieuwe Testament).
De kolleges vragen van de deelnemers *een behoorlijk niveau, een volledige inzet.* Maar daarnaast zal er gelegenheid zijn voor onderlinge diskussie, gemeenschap en ontmoeting in een omgeving, die de moeite van het aanzien meer dan waard is. Belangstellende studenten uit onze gemeenten kunnen hun verzoek om *toezending van een aanmeldingsformulier* als volgt adresseren:
Summer Institute of Theological Education
C/o dr C. Ronald Goulding - Director
Baptist Theological Seminary
Gheistrasse 31
CH-8803 Rüschlikon
Zwitserland

EBZ-raad

Van 11 tot 14 maart vergaderde in het *Theologisches Seminar* van de Duitse Baptisten in Hamburg de Zendingsraad van de EBZ, de Europese Baptisten Zending. Behalve door de leden van het Uitvoerend Komité en delegaties van de verschillende Unies werd daaraan deelgenomen door zendelingen-met-verlof, kandidaat-zendelingen en twee speciale gasten uit Afrika: *ds Joseph S. Mans* uit Sierra Leone en *ds Emanuel Mbenda* uit Kameroen. Tot opvolger van ds Helmut Grundmann, die begin 1984 zijn werkzaamheden als algemene sekretaris zal beëindigen, werd benoemd *ds Horst Niesen,* thans nog predikant te Lüneburg. De leden van het Uitvoerend Komité werden allen herkozen. Voor uitzending naar Latijns-Amerika en Afrika werd een groot aantal kandidaten aanvaard, onder wie *Hans Willem Oosterloo,* voor wie de komende zondag - 21 maart - in Treebeek een uitzendingsdienst zal worden gehouden, aanvang 10.00 uur.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

In gesprek over evangelisatie

Bekijkt u deze tekening eens aandachtig en lees vervolgens Lukas 10 : 3 en Handelingen 20 : 29

Vraag 1: Heeft Jezus overdreven?

Vraag 2: Zag Paulus de dingen te zwart-wit?

Vraag 3: Op wie van de volgende figuren lijken wij het meest?

- EEN JAGER (met geweer)
- EEN JAGER (met camera)
- EEN HAAS
- EEN STRUISVOGEL
- EEN WOLF IN SCHAAPSKLEREN
- EEN SCHAAP IN WOLFSKLEREN
- EEN LAM (bereid tot het offer)

Ter overdenking aanbevolen door uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AD Dordrecht
Telefoon 078-180007

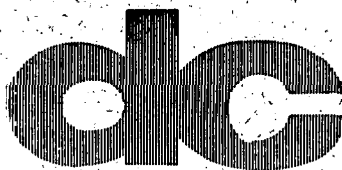
CHRISTENEN IN WEST-DUITSLAND

Niet alleen de rooms-katholieken, ook de protestanten worden lakser in de kerkgang.
Uit onderzoekingen van enkele politicologen is gebleken dat het afnemend kerkbezoek verband houdt met het stemmen op de Sozialistische Partei Deutschlands.
In een kleine dertig jaar steeg het Christlich Demokratische Union (verwant aan en verbonden met de Christlich Soziale Union van Strauss) wordt steeds - evenals de CSU - steeds meer een r.k. partij.
Om op het kerkbezoek terug te komen: 55% van de protestanten (dat zijn dus voor het over-, overgrote deel evangelisch-luthers gedoopten) zegt nooit meer naar een kerkdienst te gaan. Trouwens, ook de r.k. doen het slecht: ook maar 45% is nog min of meer practiserend.

West-Duitsland kent geen uitgesproken confessioneel gebonden partijen, zoals Nederland die kende en kent. Baptisten en met hen verbonden en op hen lijkende gemeenschappen stemmen zowel SPD als CDU/CSU als Freie Demokratische Partei.
Op lokaal niveau zitten er baptisten in gemeenteraden via SPD en CDU; soms ook via een plaatselijke groepering als bij ons bekend onder een naam als Plaatselijk Belang.

P.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Woensdag 17 maart jl. was het 50 jaar geleden dat onze ouders en grootouders

J. F. VAN WIER
en
H. VAN WIER-BRONSEMA

in het huwelijk traden.

Dankbaar en blij voor Gods trouw gedurende al deze jaren hebben zij deze dag tezamen met hun kinderen en kleinkinderen gevierd.

Leeuwarden:
Cor en Hinke van Wier-Bergsma
Hennie en Harrie
Johanna en Barend
Jelle en Baudien

Haarlem:
Iko en Henny Bockhoudt-van Wier
Ferdinand
Nathalie

Sneek:
Henk en Janny Dillingh-van Wier
Petra
Sandra
Marcel

8861 HJ Haarlem
Noorderkade 3

Dankbaar voor alles wat zij voor ons is geweest geven wij u kennis, dat voor ons zeer onverwacht de Heer tot Zich heeft genomen, onze lieve zorgzame moeder en oma

AALTJE SLUMAN-NIJMANDS

op de leeftijd van 70 jaar, weduwe sinds 18 april 1981 van Jan Sluman.

Joh. de Heer 197:
„Volle verlossing, gans vrij te zijn"

5 maart 1982

9728 AC Groningen
Menno Lutterhuis, kamer 326

H. Hoekstra-Sluman
J. Hoekstra
Johan
Karel

D. Smid-Sluman
J. Smid
Thijs
Jan

Correspondentieadres: J. Hoekstra, Euvelgunnerweg 3, 9723 CT Groningen.

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Na een langdurig lijden nam God tot Zich Zijn kind

REINA WESSELS-VOS

Zij werd 86 jaar.

9 maart

Baptistengemeente Westerhaar

Geheel onverwacht nam God tot Zich onze zuster

AALTJE SLUMAN-NIJMANDS

op de leeftijd van 70 jaar.

„Volle verlossing, gans vrij te zijn"

Zij was 52 jaar een trouw lid van onze gemeente.

Baptistengemeente Groningen-Zuid

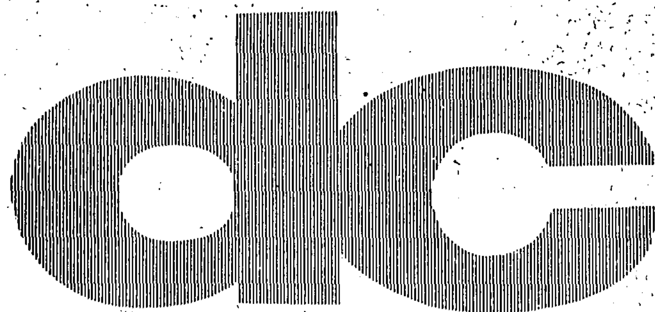
NEDERLAND OP 50STE PLAATS

Dat wil zeggen: Er zijn 49 naties in deze wereld met een hoger aantal inwoners dan Nederland. De meeste inwoners heeft China: 1.041.532.000. Gevolgd door India met 707.836.000 inwoners. Daarna volgt Rusland: 267.735.000. De Verenigde Staten hebben 230.049.000 inwoners geteld, eind 1981.

Mensen, wat een mensen.

„En Jezus, de scharen ziende, werd met ontferming over hen bewogen omdat zij waren asl schapen zonder herder".

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 12 - 26 maart 1982

Evangeliseren onder moslims ?

Ik heb niet de indruk, dat de nederlandse christenen tot nu toe wakker hebben gelegen vanwege het feit, dat zij de ruim 400.000 moslims in ons land bekend dienen te maken met het evangelie van Jezus Christus. Mij is weinig bekend van activiteiten in deze richting. Maar dat kan aan mij liggen, allicht. In onze eigen gemeenschap heb ik echter ook geen pogingen bespeurd en eerlijkheidshalve moet ik bekennen, dat ik mijzelf ook niet daadwerkelijk met deze zaak heb beziggehouden.

Wat is de oorzaak van het ontbreken van dergelijke acties? De taalproblemen? Dat zou kunnen, hoewel er op dit terrein langzamerhand toch al verscheidene deuren zijn open gegaan. Komt het omdat de gastarbeiders en hun gezinnen, die de islam aanhangen, zich sterk isoleren en bij voorbaat al wantrouwend en afwijzend staan tegenover wat de godsdienst van het westen heet? Vast en zeker speelt deze factor een zeer grote rol. Het is immers algemeen bekend, dat zending in moslimlanden een uiterst moeilijke zaak is. Toch hoor je zo nu en dan van geweldige dingen, ook daar waar de islam het voor het zeggen heeft.
Af en toe verneem je echter ook andere motieven. Een speciaal nummer van het combinatieblad „Open deur-Goede Tijding" was indertijd geheel gewijd aan de moslims en hun geloofsovertuiging.
Daarin verklaarde ds J. Slomp, gereformeerd predikant: Voor mij persoonlijk is de diepste reden, waarom ik niets voel voor evangelisatie onder moslims, het feit dat de profeet Mohammed en na hem vele millioenen die zich moslims noemen, niet anders willen dan zich onderwerpen aan de God van Adam, Abraham, Izaäk, David, Johannes de Doper en Jezus de Messias. Ik kan en mag een moslim daarom niet tegemoet treden als een ongelovige. Ik spreek met hem als met iemand die een diep ontzag heeft voor God. Moslims stellen in het ontkerstende Europa op nieuwe wijze de godsvraag weer aan de orde".
Ook deze visie kan dus een rol spelen in het achterwege blijven van christelijk evangelisatiewerk onder de volgelingen van Mohammed. Zij dienen onze God reeds en behoeven niet te worden lastig gevallen met allerlei acties van onze kant. Een gezonde behoef je niet te genezen. Een gelovige behoef je niet te bekeren.
Mijn directe neiging bij het lezen van uitspraken als hierboven, is: er tegen ingaan. Wat je heden ten dage hoort en leest over moslims, is van dien aard dat je je zou willen afvragen: Zijn dát gelovigen? Willen zij God dienen? Welke God dan wel? Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan wat er gebeurt in Teheran in de naam van Allah. Gruwelijke martelingen en moordpartijen, waarbij men zich dikwijls metterdaad beroept op wat de islam leert aangaande Gods wil en bedoelingen. Ook de houding van de moslimlanden ten aanzien van Israël spreekt boekdelen. Je behoeft geen Israël-aanbidder te zijn, om van tijd tot tijd te gruwen van de wijze waarop de staat Israël bejegend wordt. Past dat bij mensen, die dezelfde God aanbidden als de gelovige Jood?
En als je dan hoort van de enorm grote verdeeldheid onder de moslims, alle mogelijke richtingen en opvattingen, die oorzaak zijn van zeer veel haat en strijd, dan ben je weer geneigd om je af te vragen, of dit geen mensen zijn die het evangelie moeten horen.
Bovendien is daar het feit, dat volgens ingewijden, de islam een godsdienst is, die weinig of geen innerlijke vreugde kent en brengt, omdat alles gebaseerd is op een systeem van geboden en verboden, uiterst wettisch. Moeten aanhangers van zo'n godsdienst geen kennis maken met de vrede die Jezus brengt?
Ja, inderdaad, protesten liggen je meteen op het puntje van je tong... Toch, wanneer je even doordenkt ben je geneigd om je tegenargumenten in te slikken, althans ze wat meer gematigd naar voren te brengen. Want, wie de geschiedenis van het christendom kent, weet te vertellen van wreedheden, die in de naam van God, door christenen begaan zijn en... worden. Er zijn oorlogen gevoerd en niet alleen tegen de vijanden van het christelijk geloof, ook tegen de mede-christenen. En wat onderlinge verdeeldheid betreft: de moslims zullen erg hun best moeten doen, willen zij het in dit opzicht winnen van het christendom.
Het evangelie is een blijde boodschap, het nieuws van vrijheid en vreugde

Geef elkaar de ruimte !

Laten we eerlijk zijn: Het kan druk zijn in de gemeente. Zelfs het maandblad van een kleine gemeente vertoont vaak al een indrukwekkende lijst van aktiviteiten.
Het is niet moeilijk voor een meelevend gemeentelid om vrijwel avond aan avond van huis te zijn, want er is altijd wel iets te doen waar zijn of haar aanwezigheid gewenst is en verwacht wordt. Voor iemand met verantwoordelijkheidsgevoel en met liefde voor de gemeente is het moeilijker om nee te zeggen dan ja, wanneer er een beroep gedaan wordt op medewerking.
Tijdens een studiemiddag van de Groninger Bond over het onderwerp Pastorale zorg in geval van huwelijksmoeilijkheden signaleerde de inleider het gevaar van te druk zijn in de gemeente. Je kunt zo vaak van huis zijn dat je huwelijks- of gezinsrelatie onder spanning komt te staan. Daar komen ongelukken van.
Het kan verwijdering brengen tussen man en vrouw, ze gaan langs elkaar heen leven. Of de kinderen krijgen er genoeg van steeds maar te moeten horen dat vader of moeder weer voor de gemeente op pad moet. Er kan bij kinderen een aversie tegen de gemeente uit groeien.
Maar ook in ons werk in die gemeente kunnen we zo druk opgaan, dat we aan een echte ontmoeting, een rustig gesprek met de medemensen in die gemeente niet meer toekomen. De organisatie verdringt dan de gemeenschap.
Nu nemen we aan, dat toch ieder, die daadwerkelijk deelneemt aan een of andere tak van het gemeentewerk, met iets heel zinnigs bezig is. En daar natuurlijk ook wel een stuk vreugde en zelfs ontspanning in kan beleven. Hoewel ook een onzer voorgangers al gewaarschuwd heeft voor het gevaar dat de arbeid in onze gemeentelijke verenigingen wat blijft steken in de sfeer van de gezelligheid. „Verenigingen zijn vaak energie- en tijdverslindend. Het gaat dikwijls primair om ontspanning en gezelligheid. Het kan de consumptiementaliteit bevorderen... Het kan ook de wezenlijke bedoeling van ons samen-gemeente-zijn verduisteren". (Werkboek voor Gemeente en Evangelisatie, onderwerp De gemeente in de navolging van Jezus, door Chr. Eijer).
De faktoren ontspanning en gezelligheid mogen best meespelen, en ze vormen een belangrijk facet van de aantrekkingskracht van een gemeente. Maar deze elementen mogen de eigenlijke doeleinden van de arbeid niet verdringen. Het is goed om van tijd tot tijd de takken van arbeid te toetsen aan de doelstellingen: Opbouw van de gemeente, dienstbetoon en getuigenis naar buiten.

Moet iedereen alles kunnen en doen?

Wie zich met hart en ziel inzet voor een bepaald werk in de gemeente, ziet uiteraard het grote belang er van in, ja, kan er goed warm voor lopen. Voor de zendingswerkgroep bijvoorbeeld, of je evangelisatiecommissie. Je Zaaiergroep, je zangkoor, of Zusterhulp. Liefst zou je alle in aanmerking komende gemeenteleden er bij betrekken. En teleurgesteld moeten de enthousiastelingen soms konstateren dat je lang niet iedereen meekrijgt. Dat kan wel eens steken.
Er is nog een ander aspekt. Mét het ene gemeentelid kun je in een diepgaand gesprek komen over geloofservaringen en geloofszekerheden. Maar een ander laat zich helemaal niet uit over wat er wel of niet leeft in het hart.
Onwillekeurig ben je dan geneigd te denken: Ik weet het niet met die broeder, die zuster. Als dat maar goed zit. Wellicht hebben we de aandrang om er het etiket „oppervlakkig" op te plakken. Het zal wel niet zo diep zitten...
Misschien komen we echter op zekere dag tot de verrassende ontdekking dat die „oppervlakkige" broeder of zuster met grote trouw bezig is de handen te gebruiken. Met gras maaien en de tuin om de kerk bij te houden. Of klusjes te doen waarmee een minder valide buur geholpen wordt. Met schoonhouden van de kerkzaal of bezoek aan bejaarden. De een zegt het met de mond, de ander met handen en voeten. Zou de laatste er in de ogen van de Heer minder om zijn?
We zullen er wel eens voor op moeten passen, om niet alle aandacht op te eisen voor ons stuk werk in de gemeente, en voor onze visie op de dingen. Er moet ruimte zijn voor iedereen, om de ontvangen gaven te ontplooien, in en buiten de gemeente. We zullen er ook wel eens op moeten letten of we niet zó in beslag genomen worden door ons eigen stukje gemeentewerk, dat we geen oog meer hebben voor wat anderen doen.

Als we onze ogen open houden, zullen we meer waardering opbrengen voor waar anderen mee bezig zijn, en er begrip voor hebben dat ons stukje werk nu eenmaal niet de volle aandacht van iedereen kan vangen. Ons werk blijft altijd een deel van de totale arbeid, die er in het lichaam, de gemeente, verricht wordt.

Niemand hoeft dus overal aan mee te doen. (Als dat al zou kunnen!) Je moet elkaar er ook niet lelijk op aankijken, als

---

Toch kun je moeilijk beweren, dat allen die zeggen dat evangelie te geloven, mensen zijn wier hart overloopt van een blijdschap die zich niet verwoorden laat. Ook het christendom kent een enorm brok wetticisme, formeel geloven, het naleven van, door de eeuwen heen, vastgeroeste gewoonten of regels.

Wanneer je je van deze dingen bewust bent, dan smelt allicht de behoefte om aanhangers van andere godsdiensten even te vertellen dat ze fout zitten. Dit inzicht zou dus ook een argument kunnen zijn om moslims maar „gelukkig" te laten zijn met wat zij zelf als waarheid zien.

Toch kom je hiermee niet klaar. Want zending bedrijven of evangeliseren is immers geen zaak van je eigen voorbeeldig christen-zijn tentoonstellen, maar van het getuigen aangaande de enige Weg, de enige Waarheid en het enige Leven! Ootmoedigheid past bij getuigende christenen, omdat zij weten hoezeer zij een Verlosser behoeven, die hen vrij maakt van die fatale machten der zonde, die in hen leven. En die Verlosser hebben die anderen ook nodig, om het even of zij moslims zijn, dan wel hindoes of officiële leden van een of andere christelijke kerk, wier namen alleen maar geschreven staan in het kerkelijk ledenboek.

Geen zending of evangelisatie onder Moslims? Zij vereren, aanbidden in wezen dezelfde God als wij? Ik denk aan de vrouw uit Handelingen 16, Lydia. Zij vereerde God. Maar toen Paulus haar vertelde van Jezus Christus, opende God haar hart. Zij aanvaardde Jezus en liet zich dopen. Ze werd een christin, want „de behoudenis is in niemand anders" dan in Jezus (4 : 12). God vereren, wanneer het oprecht gemeend is, is een schone zaak. Maar Jezus zei: „Niemand komt tot de Vader dan door Mij".
Zal daarom ook onder God-vereerders, die zich moslims noemen niet getuigd moeten worden?

Men kan zich wellicht afvragen of de god der moslims werkelijk de God van de bijbel is. Immers, wat de koran leert aangaande Allah wijkt op wezenlijke punten sterk af van wat de bijbel aangaande God zegt. Van de bijbelse God wordt getuigd, dat Hij wil dat alle mensen behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen. Van Allah staat geschreven dat hij de ene mens leidt op de rechte weg, maar de andere op een dwaalweg. Is dat dezelfde God?
Maar van meer doorslaggevende aard is toch wel het feit, dat de moslim, ondanks zijn respect voor Jezus als een profeet, Hem niet erkent als Zoon van God en als persoonlijke Redder. Volgens de koran kan niemand de schuld van een ander op zich nemen, ook Jezus niet.
Zending onder moslims? Allicht! Zelfs onder Baptisten, die niet metterdaad Jezus in hart en leven toelieten als Heiland en Heer!
Mooi gezegd. Maar als we er nu niet daadwerkelijk iets mee doen, wat zijn we dan verder gekomen?

C. van Wier

GEMEENTEBERICHTEN

Veendam - (J.B.). Op het moment dat deze regels worden geschreven zijn we, zoals in veel plaatsen in Nederland, ook in Veendam bezig met de actie „Er is hoop" in het kader van Project '82. Onze gemeente heeft daar een actief aandeel in. Tientallen leden en vrienden van onze gemeente zijn avonden bij de weg, of bellen mensen op, om huis-aan-huis en nummer voor nummer te zeggen dat er in deze niet zo hoopvolle wereld hoop is. Anderen ondersteunen deze actie door hun gebed, zoals - naar onze voorganger ds Leuvenink het uitdrukte - eens Mozes ondersteund werd door Aäron en Hur in de strijd tegen Amelek. Twee kindermiddagen trokken honderden kinderen, terwijl de actieweken werden geopend met een veel indruk achterlatende evangelisatiedienst.
Het ledental van onze gemeente is eind vorig jaar tot boven de tweehonderd gestegen.
We hebben een vrij grote vriendenkring, en weten ook veel jongeren te binden: een jeugdgroep (tussen- en rijpere jeugd) van vijftig à zestig jongelui, een gecombineerde meisjes- en jongensclub, een bijbelklas en vier zondagsscholen. Meestal is onze kerk zowel in de morgen-als avonddienst geheel vol. Dan zitten we met 150 mensen eigenlijk in een veel te kleine ruimte. Om van doopdiensten nog maar niet te spreken. Bijzondere diensten, zoals onze maandelijkse introductiedienst, paas-, gezins- en oogstdankdienst, houden we al een aantal jaren niet meer in eigen gebouw, maar in het ontmoetingscentrum „Veenlust".
Reeds lang leefde bij ons de wens om een grotere en betere accomodatie te stichten. Maar het bleef bij - zij het vergevorderde - plannen. Maar nu is het zover dat we Deo Volente gaan bouwen en verbouwen. Dat wil zeggen dat we ons bestaand gemeentecentrum gaan uitbreiden naar achteren. Er komt - waar nu een tuin is - een geheel nieuwe kerkzaal met een eigen entree. De bestaande kerkzaal zal dan aan de diverse takken van arbeid ter gebruik staan. Dat vrijwel iedereen de noodzaak van de uitbreiding inziet, blijkt uit de offerbereidheid ten aanzien van het benodigde startkapitaal. We wachten op de bouwvergunning.
We menen er goed aan te doen, u deze berichten vanuit de gemeente Veendam door te geven.

Rotterdam-Zuid - (J.T.). Mochten we het jaar beginnen met een doopdienst... wederom werd het doopvont geopend en werd de doop voltrokken aan een echtpaar.
Schreven we vorige keer: gasten worden vrienden en vrienden worden leden, ja, maar dat gaat dan wel met één en ander gepaard. Toch is het zo ongeveer gegaan met br en zr Th. van Deuzen-de Jel. Uit de R.K. kerk komende werden zij niet alleen getroffen door de vriendschap en gemeenschap welke zij in de gemeente vonden, maar boven alles leerden zij er de Heer Jezus kennen als hun Verlosser en Zaligmaker.
Het was dan ook zondag 7 maart jl. een feestdag in de gemeente, zoals zij beiden zelf zeiden. Het „Trio Siloam" droeg daar ook toe bij. De boodschap door ds B. Stuut gebracht stemde tot veel nadenken.
Aan het slot van de crocusvakantie, waarin de zondagsschool een vakantiebijbelweek hield, was er 's zondagsmorgens een gezinsdienst.
Was de ontmoeting - in de week - met een dertigtal „vreemde" kinderen al een feest, de gezinsdienst was prachtig met de medewerking van allen die in de week hielpen en het kinderkoor „Benjamin", met wisselende solisten.
Dat de boodschap door onze voorganger doorgegeven op dit alles afgestemd was, is duidelijk.

Den Haag - (Corr.). 7 maart jl. was een blijde dag in onze Haagse gemeente. Wij ontvingen nl. op die dag in ds Broertjes onze nieuwe voorganger.
Toen de dienst van bevestiging en intrede begon was de kerk geheel bezet met, naast de leden en vrienden der gemeente, veel genodigden en afgevaardigden. Na de verwelkoming door de waarnemend secretaris, zr E. van Dijk, zong het koor: „Gode zij ons lied", onder leiding van br A. Noordhoek, de Ambrosiaanse lofzang. Prof. dr J. Reiling ging voor in de bevestigingsdienst. Als schriftgedeelte ter overdenking had hij gekozen 1 Cor. 3 : 10-4 : 5.
Na de prediking werd de keuze van gemeente en voorganger door vraag en antwoord bevestigd. Het lied „Gezegend en gezonden" gezongen door het koor, leidde de intrededienst van ds. Broertjes in. Hij sprak n.a.v. het gedeelte 1 Petrus 2 : 4-10, over Christus de levende steen en de oproep aan de gemeente om zich als levende stenen te laten gebruiken. Een groningse steen deed dienst als aanschouwelijk onderricht.
Na de zegenbede kregen enkele afgevaardigden het woord.
Namens de Unie van Baptisten Gemeenten sprak br Niessink, daarna br Huisman als afgevaardigde van de gemeente Groningen-Noord, die node haar voorganger zag vertrekken.
Toen was de Haagse gemeente zelf aan het woord bij monde van ouderling zr Van Druten, die de lange en moeilijke beroepingsweg in herinnering bracht die na het vertrek van de eerste voorganger ds O. H. de Vries in januari 1980 begon en na het aannemen van het beroep door ds J. Broertjes eindigde. Maar daarom was de blijdschap deze dag ook extra groot. Ds Broertjes werd veel zegen op zijn arbeid toegewenst.
's Avonds kwam de gemeente in de kerkzaal bijeen voor de begroetingsdienst, die onder leiding stond van jeugdleider br K. Roos.
Zo successievelijk stelden daar zich alle verenigingen van groot Den Haag voor en boden goede gaven aan. Het koor deed dit bij monde van de voorzitter. De zondagsschoolkinderen zongen een lied waarin de redding van de Haage gemeente door de komst van ds Broertjes genoemd werd. Een afgevaardigde van Zusterhulp droeg een gedicht voor waarin uiting gegeven werd over de blijdschap van een „Broertje" en een „zusje" erbij. Van de post Zoetermeer stond jong en oud op het podium met gezellige liedjes, die door een van de kinderen op het orgel begeleid werden. Zij boden een tekening van het nieuwe „Broertje" aan.
Ds Jut sprak namens de bond van voorgangers in het gewest Holland; een ouderling namens de kerkeraad en een vertegenwoordiger van de Evangelisatiecommissies lieten zich horen. De vertegenwoordiger van de wijkgemeente Delft memoreerde de vele noten, die de Delftenaren op hun zang haden en bood daarom een tasje met noten aan. Zusterhulp Delft zong een zelfgemaakt welkomstlied.
Zoals een gedeelte van de Haagse jeugd zich manifesteert door het bekladden van muren, tramhuisjes enz., zo wilde ook de tussen- en oudere jeugd van de Haagse gemeente zich laten gelden. Zij vierden deze neiging bot op een papieren gevel van huize Broertjes, door na het voorlezen van hun naam, schoolopleiding en eigenaardigheden hun voornaam met spuitbus en viltstift op deze gevel te schrijven.
De oudere jeugd van Delft liet een doek vasthouden door twee niet-leden. Op dat doek de hoofden van de jeugdleden en profil getekend. Ds en mevr. Broertjes moesten nu, na via een cassettebandje een persoonsbeschrijving gekregen te hebben, tussen de mensen van de vijf voorste rijen het bewuste jeugdlied opzoeken, wat onder grote hilariteit gebeurde.
Het was een avond, zoals ds Broertjes in zijn dankwoord zei, vol van creativiteit.
Het feest is nu voorbij. We gaan weer aan de arbeid in dienst van de Heer samen met onze nieuwe voorganger.

S.O.H. PPOJEKTEN

In een brochure van 88 pagina's biedt de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen (waarin ook onze Unie deelneemt) ons de lijst met te steunen projekten voor 1982 aan. De titel luidt: Diakonaat met de wereld als horizon. In een boeiend en leerzaam betoog zet ds J. C. van Dongen de betekenis van deze titel uiteen. Kort samengevat: het diakonaat stelt geen grenzen aan zijn bemoeienissen; tot aan de einden der wereld zullen de kerken hun opdracht moeten vervullen. En dat alles omdat God in mensen een welbehagen heeft, waar ze ook wonen. Christenen mogen dienen vanuit het perspectief van het koninkrijk dat is en dat komt.
In de resterende, ruim 70 pagina's wordt verteld wat en waar en waarvoor en waarom de honderdduizenden guldens nodig zijn om mensen te helpen. Ook om mensen te helpen zichzelf te helpen. Helpen is op weg helpen. Daarvoor is zeer, zeer veel geld nodig. Het rijke westen zal moeten leren te delen met anderen die niet hebben. Daarvan zijn de nederlandse baptisten niet uitgesloten.
De brochure is te bestellen à *f* 5,— exc. porto bij SOH, Postbus 13077, 3507 LB Utrecht; telefoon 030-710614. P.

er mensen thuiszitten terwijl anderen druk in de weer zijn.

Er zijn uitzonderingen

Natuurlijk. De samenkomsten van de gemeente, de avondmaalsviering en bijvoorbeeld evangelisatie- en zendingsdiensten zijn duidelijk belevenissen van de hele gemeente. Die hebben niets te maken met de verschillen in gaven en mogelijkheden, met veel of weinig tijd. Ik meen dat de Heer bij zulke gelegenheden daar al zijn kinderen mag verwachten, voorzover ze aanwezig kunnen zijn.
Bij die uitzonderingen zou ik toch ook het onderwijs uit de Schrift willen rekenen. Dat trekt meestal maar een betrekkelijk klein percentage van de gemeente. Helaas, want de opdracht van Jezus is niet alleen dat de mensen gedoopt worden, maar ook dat de gemeente onderwezen wordt in al wat Hij zijn apostelen geboden heeft. En wie zou durven zeggen daar al op uitgestudeerd te zijn?
In dat opzicht zijn de eerste geluiden uit de gemeenten, die de G.B.S., de Gemeente Bijbel School, hebben ingevoerd, hoopvol. Het percentage deelnemers ligt beduidend hoger dan van de gebruikelijke bijbelstudie-avonden. Het zal evenwel van de deelnemers volharding vragen om ook door te zetten als het nieuwtje er af is.
Voor het overige denk ik, dat we elkaar de ruimte moeten geven om deel te nemen aan dat werk, dat het beste in overeenstemming is met onze gaven, opdat er geen verdeeldheid en verwijdering ontstaat. In de verscheidenheid van gaven en werk, in en buiten de gemeente, komt het leven van het lichaam van de Heer tot zijn recht.

H. G. de Winkel

TWEESPRAAK VAN EEN ZENDINGSECHTPAAR

Op 14 februari jl. werden Jos en Joke van der Leur-Posthumus uitgezonden om als zendelingen werkzaam te zijn in Sierra Leone.
In de uitzendingsdienst in het Utrechtse SILO legden ze rekenschap af van wat hen daartoe dreef. In woorden van deze tijd en geïnspireerd door de woorden van de Schrift. Hun rekenschap en verantwoording drukken we hieronder volledig af, zodat onze lezers weten wat deze twee jongemensen drijft in hun dienst in Sierra Leone.

J. Reiling

JOS - Zending, een beladen woord. Een woord dat vele beelden oproept. Zending en „opoffering" bijvoorbeeld. „Zendelingen geven toch maar heel wat op".

JOKE - We verlaten in *Nederland:* Onze flat waar de herrie van het vierbaans optrekkende verkeer en de stank van de koffiefabriek een alternatief niet ondenkbaar maken...

JOS - We ontmoeten in *Afrika:* Ons huis daar, waar het kan gebeuren dat een groep mieren van enorm formaat besluit hun mars te vervolgen door ons huis of waar, juist als je een bad wilt nemen, een slang op datzelfde idee was gekomen...

JOKE - We verlaten *Nederland:* waar geld gelukkig maakt, je met Hoppe meer mans bent en de ouder wordende mensen niet meer meetellen...

JOS - We ontmoeten in *Afrika:* de bureaukratie, zodat je na het zestiende loket toch nog weer wordt doorverwezen naar het zeventiende en je intussen al 5 uur bezig bent met het verrichten van één handel.

JOKE - Zending en de behoefte aan relativeren. Relativeren en humor. Twee krukken die de zendeling hanteert om op de been te blijven...
Zending, een bezig zijn zonder pijn dan? De kontakten met de mensen die je vrienden bent gaan noemen en met wie je in de loop van de tijd bent gaan praten over meer dan het weer alleen, die kontakten worden nu alleen nog maar via brieven voortgezet.
Geen handdruk meer, noch schouderklop... De verjaardagen in de familie beleef je niet meer persoonlijk mee en verdriet en blijdschap wordt slechts op afstand gedeeld...

JOS - Zending zonder pijn? De zending van ons allemaal gaat soms ten koste van het „gemakkelijke". Geen gemakkelijke goedkope antwoorden, geen gemakkelijke cliché boodschap. Wél risico's nemen van falen, van het gevoel „voor niets" gewerkt te hebben.
Misschien moeten we allen iets hebben van de dwaasheid van de dwaze moeders in Argentinië, iets van de moed van bisschop Romero om nee te zeggen, als er nee gezegd moet worden tegen onrecht, iets van het doorzettingsvermogen van Theresa, die hopeloze gevallen... toch altijd nog mensen... tenminste niet in eenzaamheid laat sterven.

JOKE - Zending zonder pijn? Ghandi en Martin Luther King moesten hun zending van geweldloosheid bekopen met de dood. Om oog in oog met de pijn van zending te staan hoef je dus niet altijd je eigen land uit... Soms wel. Sierra Leone, werd vroeger wel „The white man's grave" genoemd, het graf van de blanke. Vele zendelingen stierven er vanwege het hete, vochtige klimaat dat vele ziekten voortbracht, waar men toèn nog niets tegen kon doen. Mensen die een weg baanden waarover wij nu gemakkelijker kunnen lopen...

JOS - Zending en risico's dus. Zoals relativeren en humor het in beweging blijven vergemakkelijken, zo kunnen de risico's en de pijn het gaan belemmeren of zelfs tot stilstand brengen...
En toch... is er een alternatief? Kunnen we zending uit de weg gaan?
Een nieuw beeld duikt op: zending als opdracht. Niet in de zin van... je moèt, nee het mag. Je mag iets overbrengen van een barmhartige God die zich het lot van deze wereld aantrekt, die zich tot in het diepst van zijn wezen erover ontfermt. Een God die deze wereld niet laat zoals hij is, maar in Jezus al is begonnen met zijn rijk van vrede en gerechtigheid. Voor dat rijk willen wij werken, in dat rijk mogen wij dienstknechten zijn.

JOKE - Dan berust je er niet in als je om je heen ziet hoe jongeren alleen nog leven voor een nieuwe dosis heroïne en langzaam te gronde gaan, zonder dat ze enige zin aan hun leven kunnen geven.
Dan neem je er geen genoegen mee dat er zoveel mensen zijn die sterven van de honger, terwijl anderen hun voedsel doordraaien en weggooien.
Dan kun je er niet tegen als je ziet hoe mensen zó vereenzamen en van elkaar vervreemden, dat iemand wekenlang dood in huis kan liggen, zonder dat ook iemand het weet.
Dan neem je het niet langer als je ziet dat het grootste deel van de wereld arm is, terwijl een ander deel van gekkigheid niet weet waar het met zijn geld naar toe moet.

JOS - Dan kun je inderdaad zending niet meer uit de weg gaan, maar wil je werken aan zingeving, vrede en gerechtigheid in dat rijk van God.
Zending dan toch weer omschreven met grootse, vage, veel te hoog gegrepen begrippentaal? Te radikaal misschien...?
...Zalig zijn de vredestichters... zalig die hongeren en dorsten naar gerechtigheid...
Gij zijt het licht der wereld... het zout der aarde...
Kan het radikaler? Als we deze bijbelse woorden horen weten we opeens weer wat een ideaal is, dat dromen werkelijkheid kunnen worden, dat wij iets mogen en kunnen betekenen.
Wij met de christenen in Sierra Leone.
U met de kerken hier...

JOKE - Zending dan als een opdracht waar je je aan vertilt? Een bijbelse opdracht die te hoge eisen stelt?
Als wij met z'n tweeën Sierra Leone moeten bekeren? Ja. Als we alleen als gemeente Utrecht Silo de wereld zouden moeten hervormen? Ja.
Gelukkig staan we niet alleen, maar weten we ons gedragen door een schare van

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Aan wie of waaraan het ligt weet ik niet, maar ik heb ontdekt dat ik weinig van sprookjes afweet. Ik zal niet zeggen dat het een gebrek in mijn opvoeding is, want die zich daarmee bezighielden hadden wel wat anders te doen dan mij verhaaltjes over Roodkapje en Zeven geitjes te vertellen. Evenmin kan ik zeggen in welk verband de woorden: Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de schoonste in het land? geplaatst moeten worden, maar ik vermoed dat de een of andere schone prinses - ze waren altijd schoon - de hele dag met een spiegel in de hand rondliep om te kijken of het haar wel goed zat en het bloesje. Dit zijn zeer wereldse gedachten maar ds W. Veenstra, nu weer in Wormer woonachtig, bracht mij er op. Ik las namelijk zijn wel overwogen woord dat hij uitsprak op de jubileumdag van Tabitha-Amsterdam, onlangs gevierd.

Her en der in het land is deze ridder bekend. „Geridderd wegens diens talrijke verdiensten voor de Baptistengemeenschap - en ook daarbuiten - op kerkelijk en maatschappelijk terrein". De laatste zin haal ik uit de notulen van de 101ste algemene vergadering onzer unie, in Sneek gehouden.

Een dezer dagen las ik de woorden die br Veenstra uitsprak op het Tabitha-feest en de spreker stond in volle lengte en diepte voor mij. Velen van u kennen hem en zijn bronzen stem.

Zijn woord van bezinning en dankbaarheid is te lang om hier uitgebreid te citeren. Natuurlijk heeft het te maken met het gezegende werk dat in het oude huis aan de Amstelveenseweg 591 te Amsterdam begon. Ik herinner mij dat pand zeer wel. Het bood aan vele ouden, hulpbehoevenden, ellendigen en zwervenden onderdak; verzorging door broeders en zusters, die hadden ontdekt dat dienen een koninklijke zaak is.

Ik moet plotseling lachen want ik denk aan een verhaal dat mij een jaar of tien geleden door betrouwbare bron verteld werd. Zeker heb ik het toen onmiddellijk aan u doorverteld, maar u is het vergeten. „De oude mevrouw L., hier in ons dorp, woonde bij haar kinderen in. Maar de zaak van die kinderen breidde zich uit en moeder moest toch wel verhuizen opdat de vrijgekomen ruimte bij de zaak zou kunnen worden aangetrokken. De kinderen bespraken dat met moeder. Die er niets van wilde weten. Maar zaken gaan voor 't meisje en de kinderen bouwden voor de oude moeder een huisje, zo gezellig, dat ze het aandrufden moeder op zekere dag naar de nieuwe woning te brengen. „Is het niet prachtig moeder?" vroeg de dochter, „het is toch wel een hemel vergeleken bij wat u had". De oude moeder zuchtte en zei: „O ja, maar aan de hemel moet je ook wennen".

Dat zullen de bewoners van de Amstelveenseweg ook gedacht hebben toen ze het oude gebouw verlieten en „de hemel" van het prachtige Tabithahuis binnen trokken. (1972).

Het werk breidde zich uit. In een grote stad is groot leed. Dr Reinders Folmer zei eens tegen onze broeder Veenstra: „Dominee, ook al ga je er dood aan, er moeten mensen geholpen worden in Amsterdam!"

Dat woord begrepen br Veenstra en zijn staf van medewerkers en medewerksters. Maar nu dat spiegeltje. In de toespraak heeft br Veenstra het over een spiegel en een venster. Nuttige zaken. Voor je de deur uitgaat kijk je even in de spiegel. Eigenlijk heb je aan één spiegel in huis genoeg. Maar er zijn wel meer vensters nodig.

Feitelijk aan alle zijden. Om te zien wat er buiten gebeurt. En nu komt een letterlijk citaat: „Toen de eerste decennia van de Baptisten historie voorbij was werden onze vaderen m.i. piëtistische spiegel-christenen.

De laatste tientallen jaren werden velen van ons voor de spiegel weggehaald. Wij werden door „de wijsheid die van boven is" christenen van het vensterglas. Gezegend en gezonden!"

Wat zegt onze broeder? In het verleden is er veel gedacht over hoe we er uit zien, hoe we er van binnen uit zien, maar de dag brak aan dat we aandacht gingen geven aan de mensen om ons heen. De spiegel is goed, om niet te zeggen noodzakelijk, maar daarna wel naar het venster, want daar ligt de wereld en die mogen en kunnen we niet vergeten. Omdat God deze wereld niet vergat. Bespiegelingen zijn op zijn tijd goed, maar dan de deur uit, de straat op en mensen tegenkomen, die een medemens nodig hebben.

Voorzover mij bekend zijn er onder onze kerkgebouwen twee: één in Hengelo en één in Winschoten, die 't Venster als naam hebben. Een zeer zinnige naam. Niet alleen omdat Daniël vensters had aan de kant van Jeruzalem en daar drie maal daags zich op zijn knieën nederboog om te bidden en God te loven - en dat is zoiets als voor de spiegel staan - maar ook omdat Noach in zijn ark een venster had gemaakt om te kunnen zien wat daar buiten gebeurde. In Amsterdam hadden en hebben ze spiegels. En vensters!

Huizinga

---

mensen, die met elkaar proberen het licht en het zout gestalte te geven.

En al die mensen mogen zich weer gedragen weten door hun Heer die zegt: als je moe bent, of uitgeput en er niet meer tegen kunt, kom dan bij Mij, want Ik ben met jullie totdat dat rijk van vrede en gerechtigheid er is..."

JOS - Zending dus, als de werkende kracht van geloof, hoop en liefde.

Humor en relativeringsvermogen mogen de krukken zijn waardoor een zendeling op de been blijft, zonder geloof, hoop en liefde komt hij niet eens overeind, laat staan in beweging!

Geloof in die Heer
Hoop op dat rijk
liefde voor deze wereld

JOKE - Zending, een opdracht voor ons allen welke nooit af is en waarvan de daad in wezen wordt gevormd door een geleefde bede tot de Heer die het zendingswerk op gang heeft gebracht en het nog steeds draagt:

Heer, wij geloven, kom ons ongeloof te hulp.

Heer, wij hopen, bevrijd ons van onze hopeloosheid

Heer, wij hebben lief, vergeef ons onze liefdeloosheid...

AFSCHEID C. DE JONG

De baptistengemeente te Den Helder nodigt belangstellenden uit tot bijwoning van het afscheid van br C. de Jong, die als predikant in bijzondere dienst aan de gemeente verbonden was.

Dit afscheid vindt plaats in een dienst die in het gebouw der gemeente aan de Spoorstraat 40 wordt gehouden op 4 april a.s. om 10.00 uur.

Na afloop van de dienst is er gelegenheid afscheid te nemen van fam. De Jong.

25 JAAR BAPTISTENWIJKGEMEENTE-ALBLASSERDAM

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de gemeente, wordt D.V. zaterdag 3 april een feestavond gehouden.

Medewerking wordt verleend door o.a. zangkoor, zondagsschool, tussenjeugd, oudere jeugd, zusterhulp, muziekgroep „Burning Flame".

Langs deze weg willen we alle „oud" leden en vrienden van de gemeente, die inmiddels zijn verhuisd, hartelijk uitnodigen deze avond bij te wonen.

Aanvang 19.00 uur; kerkgebouw Plantageweg 142 Alblasserdam.

Graag tot ziens op 3 april.

Namens de feestcommissie:
Jantje van Helden
telef. 01858-3572

uit het Uniebureau

Bouwkommissie Dienstwoning
De Algemene Vergadering van Sneek besloot in oktober 1981 om thans géén gebruik te maken van de „vergunningen van geen bezwaar" voor de bouw van een konferentiecentrum en van een dienstwoning op het terrein bij „De Vinkenhof" te Bosch en Duin. De Bouwkommissie Konferentiecentrum werd geruime tijd geleden opgeheven. De Commissie der Unie heeft met het oog op de besluitvorming ter Algemene Vergadering in haar vergadering op 8 februari nu ook besloten tot opheffing van de *Bouwkommissie Dienstwoning*, onder dankzegging aan de leden voor hun werkzaamheden.

UC-vertegenwoordigingen
Ook besloot de Commissie der Unie om haar vertegenwoordigers in verschillende besturen en organen opnieuw te benoemen, te weten: *br A. Klein Haneveld* te Enschede in het Interkerkelijk Contact in Overheidszaken; *ds J. ter Braak* te De Bilt in de Nederlandse Zendingsraad; *br J. J. Pabon* te Abcoude in de Stichting Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken; *ds G. Vegter* te Deventer (primus) in de Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel; *ds G. H. W. Pflaum* te Hoogezand in het Interkerkelijk Contact inzake Israël; en *ds J. ter Braak* te De Bilt in de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen. In de vergadering van 8 februari werden voorts de rapporten van deze broeders besproken. We zoeken nog naar een geschikte mogelijkheid om de gemeenten over onze kontakten-naar-buiten te informeren.

Bijeenkomsten/Vergaderingen
Wij bezochten op *18 maart* een vergadering van de kommissie-van-voorbereiding in Hengelo. Voorziter van deze kommissie is br J. Grootenhuis, terwijl br B. J. Kuipers als sekretaris optreedt.

Op *22 maart* vergaderde het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie in Zwolle. 's Avonds vonden gesprekken plaats met delegaties uit de Evangelisatie Commissie der Unie en de Jeugdraad der NBJB.

De Evangelisatie Commissie der Unie komt op *31 maart* bijeen in het Oud-Katholiek Seminarium te Amersfoort. Deze vergadering duurt de gehele dag en zal ook 's avonds worden voortgezet.

Op *6 april* wordt in „De Vinkenhof" te Bosch en Duin een vergadering van de Unie Zendings Commissie gehouden. Dan zullen o.a. de jaarstukken voor de Algemene Vergadering worden behandeld.

De Broederschap van Baptistenvoorgangers houdt op *14 april* een ontmoetingsdag in „De Samenhof" te Zwolle. In de morgendienst treedt prof. dr P. J. Roscam Abbing als gastspreker op.

Onder auspiciën van de Werkgroep Toerusting zal op *16 en 17 april* in „De Bron" te Oudleusen een weekend plaatsvinden, waarop met name de beleidsnota „Gaat dan heen" aan de orde komt.

De Algemene Vergadering van de NBVB, de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging, zal op *27 april* worden gehouden in de Andreaskerk te Zwolle.

Zendelingen komen en gaan
Zoals de gemeenten reeds eerder in een brief is meegedeeld, zal *zr. Janca Loot* haar werk als vroedvrouw/verpleegkundige in Kameroen beëindigen. Eén dezer dagen keert zij naar Nederland terug. Het spreekt vanzelf, dat daaraan binnenkort op passende wijze aandacht zal worden geschonken.
Deze week - op 25 maart - is *br Hans Willem Oosterloo* vertrokken naar Sierra Leone, waar hij zal lesgeven aan de middelbare school te Gbendembu en ook de administratie van deze school zal verzorgen. De uitzendingsdienst op 21 maart vanuit de gemeente van Treebeek vond onder zeer grote belangstelling plaats.
De afgelopen maanden heeft de zending in het middelpunt van de belangstelling van onze gemeenten gestaan.
Geen wonder, want sinds eind januari zijn maar liefst *vijf nieuwe zendelingen* - drie zusters en twee broeders - naar Afrika vertrokken. De Heer moge hen - en al onze zendingsmedewerkers - helpen bij hun moeilijke en verantwoordelijke taak!

Radiokerkdienst uit Hengelo
Op 4 april wordt een kerkdienst van de gemeente te Hengelo vanuit het Venster via de radio uitgezonden.
Daarin zal voorgaan *ds Y. Horjus* aldaar. De dienst wordt op de band opgenomen en om 17.00 uur uitgezonden via de zender Hilversum 2. We hopen u daarover de volgende week nog enkele bijzonderheden te kunnen doorgeven.

Zending aan de gemeenten
Op geregelde tijden verlaat een zending brieven en andere stukken, die voor de gemeenten zijn bestemd, het Uniebureau. Binnenkort gaat *een nieuwe zending* de deur uit, zo is de bedoeling. De Commissie der Unie zou graag zien, dat de inhoud van die berichten - tenzij deze uitdrukkelijk aan de raden zijn geadresseerd - ter kennis van de gemeenten resp. de leden der gemeenten wordt gebracht.

Evangelisatie en toerusting
Elk jaar wordt in het *Baptist Theological Seminary* te Rüschlikon (Zwitserland) een konferentie gehouden ten behoeve van hen, die in de verschillende Unies op het terrein van evangelisatie en toerusting een (leidinggevende) taak hebben. Dit jaar vindt deze konferentie plaats van 3 tot 7 mei. *Dr Duke K. McCall*, vele jaren (1951-1981) rector van het Seminarium van de „Southern Baptists" in Louisville (Verenigde Staten) en sedert 1980 voorzitter van de Baptisten Wereld Alliantie, zal de deelnemers toespreken. Verschillende docenten en predikanten verlenen aan deze konferentie hun medewerking, onder wie *ds Chr. Eijer* te Enschede.

Vrouwenkonferentie in Rüschlikon
Enkele dagen daarna, van 13 tot 19 mei, komt een groot aantal vrouwen uit Europa in Rüschlikon bijeen voor een konferentie, die zal staan in het teken van het gezamenlijk luisteren, leren en werken. Eén van de sprekers is *Dr C. Ronald Goulding*, die zijn taak als rector van het Seminarium in Rüschlikon binnenkort zal neerleggen. De bijbelstudies hebben Lukas 24 : 13-35 tot uitgangspunt. *Mevr. Kerstin Rudén*, presidente van de vrouwenafdeling van de Baptisten Wereld Alliantie, zal op problemen van maatschappelijke aard in gaan.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Uitschrijfactie onder eindhovense afvalligen

Zo'n kop (Trouw, 3-3-82) trekt aandacht. Wat er onder stond, is dan ook bijster belangrijk. In het kort: Zestien Eindhovense organisaties wekken afvallige katholieken op de burgerlijke stand ter plaatse te laten weten, dat men - burgerlijk - niet meer als katholiek te boek wil staan. Deze organisaties zullen ook bedoelen dat men dan tegelijkertijd de katholieke kerk moet berichten dat men zich niet meer als lid beschouwd.

Wat is de achtergrond?

Bij de verdeling van allerlei vergunningen voor scholen, bejaardentehuizen, welzijnsorganisaties enz. spelen de cijfers betreffende de kerkelijke samenstelling van de bevolking een grote rol. Terwijl die cijfers helemaal niet meer de werkelijkheid dekken, stellen de betreffende actiegroepen.

Daar kan ik wel achter staan. Achter die mening. Want het is verbazingwekkend hoe nonchalant mensen zijn als het gaat om hun lidmaatschap van een kerk, zoals dat ten gemeentehuize bekend is. De meest vreemde motieven waarom men zich niet van een kerk laat schrappen komen te voorschijn in een gesprek daarover. Traditie, een kerkelijke begrafenis willen hebben, het recht willen houden de kinderen te laten dopen (het mogen geen heidenen zijn), zijn bekende motieven. Veel voorkomend is ook het gezegde dat men misschien nog wel eens van gedachten verandert en dan weer naar de kerk zal gaan. Verder: baat niet, schaadt niet.

Maar het is toch een onverteerbare zaak dat op grond van cijfers van het bevolkingsregister organisaties rechten doen gelden die op geen enkele wijze een rechtstreeks verband met de werkelijkheid hebben?

Niet alleen „afvallige" katholieken, maar ook hervormden, gereformeerden, baptisten en soortgelijke mensen zouden ferm moeten zijn: wie geen belangstelling voor de kerk/gemeente heeft, late zijn naam schrappen in de kerkelijke registers en late dit de burgerlijke overheid weten. Dan weten we (een beetje) waar we aan toe zijn.

Een aanverwante zaak bij dezen is dat het Humanistisch Verbond ook wat bescheidener moet optreden. Een bewering dat ieder die niet kerkelijk gebonden is, een potentiële medestander van het Humanistisch Verbond is, mist elke grond in de werkelijkheid. Slechts zeer weinigen die niet kerkelijk gebonden zijn, interesseren zich voor de visie en de doelstellingen van het HV. Die zich er voor interesseren, zijn meestal mensen met een ietwat uitgebreider schoolopleiding dan alleen basisonderwijs. In het algemeen geldt echter ten aanzien van het HV wat geldt t.a.v. de kerken: Waarom zou je je er bij aansluiten? Waarom moet je gebonden zijn?

P.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

De voorjaarsconferentie van de broederschap van baptisten voorgangers zal DV op 14 april 1982 te Apeldoorn worden gehouden. De plaats van samenkomst is de baptistenkerk aan de Bosweg 77.

De opening van deze dag is om 10.00 uur en vanaf 9.30 uur is er gelegenheid om een kopje koffie te drinken.

Prof. dr P. J. Roscam Abbing zal spreken over het onderwerp: - Predikantswerk in verband met communicatie- en leertheorie -

Ds A. A. Boeschoten zal 's middags het onderwerp: „Krijgsmachtpastoraat" inleiden.

Voor deze conferentie welke het karakter heeft van een studiedag zijn inmiddels de persoonlijke uitnodigingen verzonden.

De collegae worden verzocht om de antwoordstrook tijdig aan mij te retourneren.

Wij hopen op een goede bijeenkomst en bidden om de zegen van de Here.

A. v. d. Berg, secr.

SCHEURING IN HUMANISTISCH VERBOND

Ook binnen het Humanistisch Verbond waren en zijn verontrusten. Hoewel het HV maar zo'n 16 à 17 duizend leden telt (vergeleken met de enkele miljoenen die - gewild of ongewild - lid zijn van een kerk maar heel weinig dus) moet ook dit verbond ervaren hoe moeilijk het is een basis te formuleren die voor geen tweeërlei uitleg vatbaar is, én hoe moeilijk het is zo'n basis te vertalen in praktisch redelijk, politiek handelen. Voorzover uit berichten dienaangaande duidelijk wordt, ligt de verontrusting voor een groot deel in de houding die het HV inneemt ten aanzien van de kernwapens. Beter gezegd: omdat er geen eenheid was binnen eigen kring, onthield het verbondsbestuur zich van een uitspraak over kernwapens, hetgeen sommige leden niet weerhield van het doen van uitspraken. Evenmin kon de oprichting van een Humanistisch Vredesberaad, wél losstaande van het HV, maar evenzo door de naam de indruk wekkend vanuit humanistische beginselen te denken, door ieder met vreugde worden begroet.

P.

Weg wijzen of betuttelen ?

Mondige mensen laten zich niet meer betuttelen. Een kerk die haar leden wil betuttelen - bindend voorschrijven hoe ze moeten leven - zal er mee moeten rekenen dat mensen zich van haar afkeren. Men is er niet van gediend op de vingers gekeken te worden door medegelovigen en dienaren der kerk.

Men neemt de vrijheid zélf te bepalen hoeveel kinderen men wil hebben, welke vrijetijdsgewoonten men wil practizeren, op welke wijze men begraven (of gecremeerd) wil worden.

Men kan natuurlijk op zulk een houding critiek hebben. Men kan ook in een onafhankelijke opstelling té ver gaan, uiteraard. Maar de reactie is te begrijpen. Met name bij mensen die een streng roomskatholieke of gereformeerde achtergrond hebben. De pendel wil dan gemakkelijk doorslaan naar de andere kant.

Twee dingen zullen bij deze zaak in het oog gehouden moeten worden:

1. de eigen verantwoordelijkheid is een onvervreemdbare gave én opgave van elke gelovige. Men kan zich niet verschuilen achter de mening van anderen. Men zal zélf een keuze moeten doen uit de voorhanden zijnde mogelijkheden;

2. als lid van de gemeente van Jezus Christus is men tegelijk individu én gemeenschapswezen. Je kunt als gelovige niet net doen alsof die andere gelovigen er niet zijn.

We mogen ons laten leiden door de zekerheid dat de bijbel de wegwijzing des Heren bevat. Die wegwijzing is bedoeld om heling te geven, niet verderf; vrijheid en niet gebondenheid. Het gaat om het heil Gods, dat het leven leefbaar en de aarde bewoonbaar wil maken. De onderwijzing Gods doet mijn verantwoordelijkheid niet teniet, maar wijst mij (tegelijkertijd) op de grenzen van mijn vrijheid én op de opdracht helend te leven voor anderen.

Juist als het gaat om de betekenis te ontdekken van het begrip „lichaam van Christus" als aanduiding voor de gemeente der gelovigen, is het goed te beseffen dat veel „geboden en inzettingen", die als bijbels werden (en worden?) aangediend, niet meer waren (en zijn) dan cultureel en traditioneel gebonden meningen, opvattingen, die in de sfeer der emoties het goed deden, maar lang niet altijd tot welzijn van allen zich uitwerkten.

Ploeger

UIT EEN „MUURKRANT"

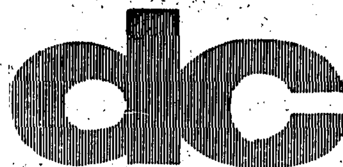
Gelezen op een muur in Amsterdam, temidden van de bekende politieke kreten, enz.: „Jezus redt"!

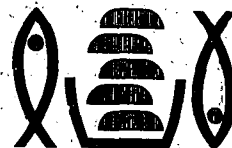
Korte tijd later had iemand er van gemaakt: „Jezus redt... het niet"! Nog weer een paar dagen later had iemand er aan toegevoegd: „Jezus redt het niet... alleen"!

Dit lazen we in ELK, het blad van de Evangelisch Lutherse Kerk. Daar zit een geweldige preek in. Maar die maakt u wel voor u zelf.

C. van Wier

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457, - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Na een langdurige ziekte is toch nog onverwacht van ons heengegaan onze broeder

DOUWE KRUIZE

echtgenoot van Roelofje Vos

op de leeftijd van 74 jaar.

Ps. 8 : 5 en 6

Eindhoven, 8 maart 1982

Volkomen bereid om te gaan naar het huis van zijn Vader is, na een moedig strijden, van ons heengegaan onze broeder

HUIPKO DOST

echtgenoot van Janke Bloemsma

in de leeftijd van 68 jaar.

O, hoe heerlijk zal 't zijn, als ik door Hem begeleid
de wond'ren aanschouw van de hemel.
Geen nacht meer, geen dood, geen ziekte, geen strijd
maar 't heerlijkst is, daar zien wij Jezus.

Eindhoven, 10 maart 1982

Heden is na een werkzaam leven, in volle vrede van ons heengegaan onze zuster

JEANNE KNECHT-KOOIJ

echtgenote van Jan Knecht

in de leeftijd van 83 jaar.

„Jezus zeide tot haar: Wie in Mij geloofd, zal leven, ook al is hij gestorven".

Johannes 11 : 25

Eindhoven, 12 maart 1982

Baptistengemeente Eindhoven.

GEWEST NOORD-WEST NEDERLAND

Het bestuur van de Bond van Baptisten Gemeenten in Noord-West Nederland nodigt u uit voor de Radenconferentie op *vrijdag 2 april 1982*, in de baptistenkapel te Heemskerk, Maerten van Heemskerckstraat 41.
Aanvang van de conferentie *19.45 uur.*
Agenda o.a.:
Gemeente Bijbelschool - inleiding ds P. Jager, Harderwijk; Huwelijk of Samenwonen - inleiding ds J. Scholte, Haarlem.

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Almelo-Geraniumstraat: C. van 't Wout te Arnhem.

Beroepen tot predikant in bijzondere dienst te Alphen aan de Rijn-Noord: C. de Jong aldaar, geestelijk verzorger in Tabitha te Amsterdam.

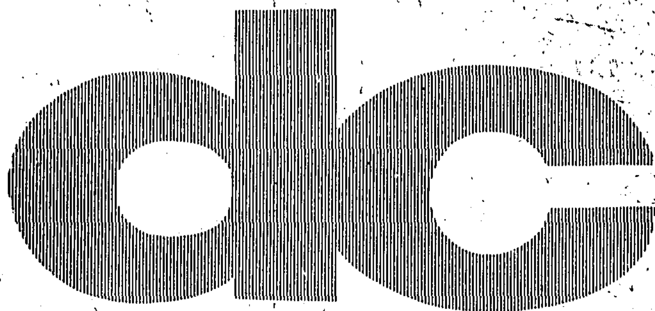
ADRESWIJZIGING

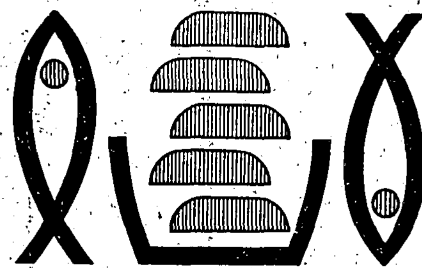
Secretaris van de gemeente te Almelo-Geraniumstraat is thans br A. H. Heimink, Singraven 91, 7608 BC Almelo; tel. 05490-60949.

BOEKBESPREKING

J. van Mulligen: Er is hoop. Uitg. Stichting Project 82, Postbus 272, 3940 AG Doorn. 64 pag.
Dit boekje van de chr. geref. predikant Van Mulligen wil „Gedachten over een leven in overvloed" doorgeven. Na een inleiding volgen gedachten over de bijbel, Jezus Christus, nieuw leven en toekomst, terwijl een aantal gespreksvragen het werkje afronden.
Het werkje is in een begrijpelijke taal geschreven. En spreekt vooral een groot vertrouwen in de liefde van God uit. Mensen worden aangemoedigd een leven met Jezus te gaan leiden. Een aantal kernbegrippen uit de christelijke geloofsleer zijn daarbij richtingwijzend.
Het boekje is uitgegeven in het kader van de welbekende evangelisatiecampagne. Het draagt derhalve ook de kenmerken van een samenwerking van een aantal kerkelijke gemeenschappen die sterke verschillen kennen ten opzichte van een aantal belangrijke zaken. Hoewel het tot de „volle raad Gods" gerekend moet worden, missen we woorden over doop, gemeente en avondmaal.
Het eveneens in ditzelfde kader uitgegeven magazine Er is hoop, dat in veel gezinnen terecht zal komen, is keurig uitgevoerd en bevat veel lezenswaardig. Het is afgestemd op de mens die geen binding (meer) met een kerk heeft. Of het gelezen zal worden? We hopen het, maar vragen ons wel af of het niet door zijn omvang voorbijschiet aan het doel.
Want je hebt wel een hele tijd nodig om kennis te nemen van de inhoud.

Ploeg

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 13 - 2 april 1982

DE DEUR OPEN HOUDEN

„En Jezus zeide: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen". Lucas 23 : 34.

Het schijnt ons bovenmenselijk, als Jezus aan het kruis genageld wordt, dat Hij dan bidt voor allen die Hem dit aandoen. De huivering, die deze kruisiging bij ons wekt, wordt vermengd met bijna ongelovige verwondering, dat Jezus zó heeft kunnen bidden voor zijn vijanden.
Want de Heer heeft niet alleen aan die Romeinse soldaten gedacht, die op bevel handelden. Wellicht met een sadistisch genoegen; ook de hedendaagse berichten over martelingen geven ons geen hoge gedachten over de humaniteit van zulke soldaten.
Maar stellig heeft de Heer ook gebeden voor de mensen die de hoogste verantwoordelijkheid hadden voor deze zonde-ten-top: De Joodse leiders.
Ook hier zien we leer en leven bij Jezus samenvallen. Hij heeft zijn leerlingen voorgehouden: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen.
Wie daar goed over nadenkt, komt tot de ontdekking dat een gelovige een medemens nooit tot vijand kan verklaren. God Zelf wil immers de mens niet als vijand zien.
Hij was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen. Die verzoening betekent dat God niet direkt afrekent met de mensheid, maar gelegenheid schept tot bekering, en uitnodigt: Laat u met God verzoenen.
Wel kan nu de mens God als zijn vijand beschouwen, of Gods kinderen als vijanden zien. Dat is dus een eenzijdige vijandschap.
Terwijl de Joodse leiders Jezus als hun vijand beschouwen, ziet Jezus hen niet als zijn vijanden. Hij bidt voor hen, dat hun deze zonde vergeven zal worden.

Is dat recht?

Moet God dan geen recht doen en de dood van zijn Zoon aan hen straffen? Behoort God hier geen gerechtvaardigde straf toe te passen?
Versta ik het gebed van de Here Jezus goed, dan heeft Hij bedoeld: Vader, als U deze mensen nu naar recht wilt straffen, hebben ze geen dag meer te leven en zijn ze voor altijd uitgesloten van uw gemeenschap. Maar ik bid U, dat U hun vergeeft, zodat de deur nog openblijft voor een echte bekering. Want ze beseffen niet wat ze doen.
Later, in Handelingen 3 : 17, zegt Petrus tegen de Joden: Broeders, ik weet dat gij uit onkunde gehandeld hebt, gelijk ook uw oversten. Het is verblinding geweest, zoals ook Paulus schrijft aan Timotheüs: Mij is ontferming bewezen omdat ik in mijn onwetendheid, uit ongeloof een vervolger en geweldenaar geweest ben.
Het gebed van Jezus heeft die mensen niet gevrijwaard voor het uiteindelijke oordeel. Het heeft de onmiddellijke uitvoering van Gods oordeel tegengehouden, zodat er tijd en ruimte zou blijven voor bezinning en bekering.

Gebed voor vandaag

Er gebeurt ook in onze dagen ontstellend veel aan onrecht. Er worden mensen onderdrukt, vervolgd, gemarteld en gedood door politiek geweld en door terreur.
De natuurlijke, menselijke reaktie daarop is wraaknemen, vergelden, afrekenen. Tracht wapens in handen te krijgen en schiet de vervolgers neer, en zó maak je een einde aan dat geweld.
Wat zou er gebeuren als mensen het gebed van Jezus gingen overnemen: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen?
Dan moet je beginnen met die tegenstander niet als vijand te bezien, ook al beschouwt hij jou wel als vijand. Dan pas kun je voor hem bidden.

IS GOD VOOR EENZIJDIGE ONTWAPENING?

De uitdrukking „eenzijdige ontwapening" zal u ongetwijfeld via allerlei vredesacties en de discussies daar omheen voldoende bekend zijn.

Velen in onze dagen zijn de mening toegedaan: Als de tegenpartij dan niet ontwapenen wil, teneinde de vrede in de wereld te handhaven, dan zullen wij er wel mee beginnen. Want een oorlog, laat staan een kernoorlog, wensen wij onder gen enkele voorwaarde.

Wanneer je vraagt naar de motivatie, die achter deze stellingname zit, kun je er moeilijk omheen, dat de angst een grote rol speelt. Wat een wonder! De dreiging die er in en achter de moderne vernietigingswapenen zit, is onbeschrijfelijk. Wie neemt het een mens kwalijk, dat hij probeert daar iets tegen te doen, dat hij opkomt voor zijn veiligheid en die van zijn kinderen? Wie snakt er niet naar een toekomst vol zekerheid en licht?

Intussen is het echter wel een onloochenbaar feit, dat ook de stimulans voor allerlei vredesmanifestaties weer het eigen belang is. En de vraag is niet gerechtvaardigd, of eigen belangen wel ooit een reële mogelijkheid voor blijvende vrede in zich bergen? Is de diepste oorzaak van alle oorlog en strubbeling niet het staan op en het opkomen voor de eigen verlangens? Het zal menigeen al te naïef voorkomen, wanneer je je afvraagt: Wanneer hét motief achter menselijke vredesacties nu eens een volkomen ander zou zijn. Wanneer we tegen de mens die tegenover ons staat, nu eens konden en wilden zeggen, dat we niet allereerst aan onszelf willen denken, maar minstens evenzeer aan hém! Dat we willen ontwapenen, teneinde hém te bevrijden van die angst die hem minstens zo erg drukt als ons. Mensen, wij gunnen jullie een leven in vrede en rust en wij zijn bereid om ons daarvoor volledig in te zetten. Daarom bannen wij alle wapens onze wereld uit. Dat menen we eerlijk en het is nu aan jullie om te beslissen hoe je op ons aanbod wilt reageren. Op dat antwoord wachten we echter niet, wij beginnen al vast!

Zo'n redenering is inderdaad kinderlijk, naïef. Dat is onmogelijk in een menselijke samenleving. Die motivatie bent u ongetwijfeld ook bij geen enkele anti-oorlogscampagne tegengekomen. En toch... Als iemand ooit in deze richting zou gaan denken, zit hij dan niet op één lijn met... God zelf?

Mogen wij de inhoud van het evangelie niet ergens omschrijven als: God doet, in Jezus Christus, aan eenzijdige ontwapening? De verhouding tussen de mens en zijn God is, van nature minstens zo gespannen als die tussen allerlei menselijke samenlevingsgroepen.

Wie de Schriften kent, weet dat die verhouding, van de mens uit, gezien moet worden als pure vijandschap, verzet en opstand. De mens erkent Gods gezag niet en tracht elke band met zijn Schepper en Heer te verbreken.

En daar zet God dan de raketten van zijn toorn en oordeel tegenover? Hij beantwoordt de menselijke dreiging met nog zwaardere dreiging? En als het juiste moment gekomen is, drukt Hij met genoegen het knopje van zijn vernietigingsapparaat in? Tegenover zo'n fatale bewapening is de mens dan wel genoodzaakt alles op alles te zetten.

Maar wie God ontmoet heeft in Jezus, zijn Zoon, weet dat de zaken volkomen anders liggen. Hoeveel de bijbel ook te zeggen heeft over Gods heiligheid en rechtvaardige oordeel over zondaren, in Jezus legt Hij elk wapen neer; vrijwillig. En Hij komt tot de mens zonder enige vorm van dreiging, spontaan, vol onuitsprekelijke intense liefde. Hij is niet uit op eigen belang. Wat Hem bezielt, is de wil dat de mens niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Illustratief voor alles wat de bijbel over deze dingen zegt, is het woord tot Israël: „Want Ik weet welke gedachten Ik over u koester; gedachten van vrede en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst te geven" (Jer. 29 : 11). De Goede Herder wil dat de verloren schapen Hem zullen volgen, opdat op hen van toepassing zal zijn: „Ik geef hen eeuwig leven en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid". En daarom ontwapent God zich in Jezus volledig en komt Hij als de machteloze in deze wereld; niet om de mens te bestrijden, maar om voor hem te lijden en hem te bevrijden uit de fatale macht van zonde en satan. „Hij werd mishandeld, maar Hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open..." (Jes. 53).

God verzoende de wereld met zichzelf; Hij schoof de enorme menselijke vijandschap opzij in het offer van Jezus' leven. En sindsdien is het de opgave der gemeente om de wereld bekend te maken: Uw zonden zijn u vergeven! Laat u met God verzoenen!

Dat is iets anders dan raketten opstellen en tegenmaatregelen treffen! Ja, zo is God, onze God. Met vrede wil Hij tot ons komen, met vrede en vrijheid, vreugd' en eer; het juk is van ons af genomen, God lof, wij zijn geen slaven meer.

Een kleine, schuldige, angstige mens, mag en kan ervaren wat het wil zeggen om weer contact te hebben met zijn Schepper en Vader, waardoor hij, juist ook in een atoomtijdperk, kan zeggen: De Here is mij een helper, ik zal niet vrezen! Wat zou een mens mij doen?

En tevens kan en mag hij ondervinden wat het is om weer te leven in een menswaardige relatie met zijn medemens. Immers, alleen degene die weer leeft in vrede met zijn God, met zijn hart vol harmonie, kan en wil weer menselijk omgaan met zijn naaste, gemotiveerd door de liefde van God. Want vrede in de wereld begint niet onder mensen, doch in mensen! Alleen waar een mensenhart veranderd is, veranderen ook waarachtige intermenselijke verhoudingen.

En beseft die tegenstander wat hij aan het doen is? Is hij niet verblind door een ideologie, door heerszucht of machtsstreven? Verblind door zijn eigen, zondige natuur? Zouden we niet moeten bidden dat God hem de ogen opent, opdat hij gaat zien hoe hij met duizend banden gevangen zit in valse ideeën?

Heeft de mens, die vervolgt en martelt, en daar wellicht ook nog „geldige" redenen voor aanvoert, enig besef van wat hij zijn slachtoffer aandoet? Weet hij van zijn verantwoordelijkheid tegenover God?

En wat heb je bereikt, als de gevaarlijke tegenstander door het vuurpeleton onschadelijk gemaakt is? In naam van het recht en ter voldoening aan het gevoel van gerechtvaardigde vergelding?

Dan heb je de deur naar redding dichtgesmeten, en die mens de mogelijkheid ontnomen om tot bezinning en inkeer te komen. Met de doodstraf bestempel je de veroordeelde als onbekeerlijk, en welk mens is bevoegd om dat vonnis te vellen? Maar wie met Jezus mee voor zijn vijanden om vergeving bidt, vraagt God om de deur naar bekering en anders-gaan-denken open te houden.

Zware vervolging zal vrijwel ieder van ons onbekend zijn. Maar in verfijndere vorm kunnen medemensen het ons toch soms erg moeilijk maken.

Zullen we dan toegeven aan onze natuurlijke vergeldingsdrang en de ander buiten ons leven sluiten? Of door ons gebed ruimte scheppen voor inkeer en bekering? Het gebed van Jezus komt ons bovenmenselijk voor. Maar de Geest van Jezus Christus, die ons „Abba, Vader" leert zeggen, beweegt ons tot zulke bovenmenselijke dingen als bidden voor de vijanden, opdat voor hen de deur open mag blijven naar bekering en verandering.

H. G. de Winkel

God legt de wapens neer en biedt vrede aan! Een zinloos gebaar, menen velen. Eenzijdige ontwapening leidt tot niets! Maar Gods gebaar heeft ontelbare miljoenen mensen er toe gebracht om ook de wapens neer te leggen en zich over te geven. „Neem mij gevangen, Heer, dán ben ik waarlijk vrij; mijn zwaard leg ik aan Uw voeten neer, opdat ik overwinnaar zij..."

Zou dit niet de ware christen-houding zijn?

Nogmaals enige kanttekeningen bij de verhouding van JODEN EN CHRISTENEN

Donderdagavond 18-3-82 werd in het KRO/RKK programma Tussen Keulen en Parijs aandacht besteed aan het boek van Dr. Hans Jansen „Theologie na Auschwitz”. In het panelgesprek - met deelneming van de zaal - waarin uiteraard ook het bestaande anti-Judaïsme aan de orde kwam, zei een mevrouw ongeveer „Zondag werd bij ons in de kerk nog gebeden: Gedenk uw oud bondsvolk Israël en neem de verblinding weg opdat het Jezus als Messias moge aanvaarden. Zolang zo gebeden wordt, blijft er een anti-Joodse stemming in de kerken heersen”.

I.

De vraag die in antwoord op deze uitlating gesteld moet worden, is deze: Is het christendom in de ogen der Joden een aanvaardbare uiting van geloof in de God van Israël, zoals deze door Jezus van Nazareth verkondigd is?

Christenen hebben de neiging in het onderwijs van Jezus elementen te ontdekken die in het oude testament niet te vinden zijn. Bij nadere bestudering blijkt dàt echter niet altijd het geval te zijn. Jezus stoelde volkomen op de Heilige Schriften; Hij was daarin geworteld. Zijn onderwijs is zonder een grondige kennis van het o.t. niet in voldoende mate te begrijpen.

Waarin Jezus echter duidelijk afweek van het o.t. is in al die onderwijzingen waarin Gods handelen in en door Jezus van Nazareth in het geding was. Jezus kon kort en bondig beweren: Wie in Mij gelooft, die heeft het leven, Joh. 5 : 19-47. En derhalve ook: Wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God, Joh. 3 : 18. Jezus heeft zich de enige redder genoemd, op wien God zich volkomen heeft vastgelegd, Joh. 14 : 6.

II.

Het christendom, beter gezegd: de gemeente van Jezus Christus, vindt haar grond van bestaan in de prediking van Jezus Christus. In zijn dood en in zijn verrijzenis. Maar heel duidelijk wordt daarbij gesteld dat in Jezus Christus God de Handelende was. Dat betekent dus heel concreet dat de gemeente niet gelooft in de gedachte dat Jezus alles hetgeen hij predikte uit zijn duim gezogen heeft. De gemeente erkent Jezus' woord dat hij een gezondene des Vaders was als juist.

III.

In de vragen rondom de verhouding van Joden en christenen kan men niet voorbij aan de vraag naar de inspiratie van het nieuwe testament. De Joden hebben in de boeken van het oude testament de stem Gods gehoord. Vandaar dat zij dit o.t. Gods Woord noemen. Vandaar dat er sprake is van een canon van o.t.ische boeken. Aan deze canon heeft men zich te houden. Wat daarvan afwijkt, gaat tegen God in.

In het voetspoor van Israël heeft de gemeente gewerkt aan de vorming van de canon van het n.t. Er is een proces van schifting geweest; men heeft aanvaard en men heeft verworpen. Het resultaat van het een en het ander is onze huidige n.t.ische canon.

Zowel van het ontstaan van de Schriften als van de canonvorming zegt de gemeente dat zij onder de leiding van de Heilige Geest hebben plaatsgevonden. In dit verband wordt het woord inspiratie gebruikt. Deze inspiratie heeft zowel betrekking op het *ont*staan als op het *be*staan van het n.t. Daarom noemt de gemeente van Jezus Christus het n.t. Woord van God, en zulks met evenveel eerbied als de Jood de Schriften Woord van God noemt.

In de Schriften van het n.t. vinden we de neerslag van Gods handelen in Jezus van Nazareth. De gemeente belijdt Jezus als het vleesgeworden woord. Als de Messias der Joden, als de redder der wereld, als de wereldrechter. In Jezus heeft God zijn laatste woord gesproken. In Jezus is de messiaanse tijd ingeluid.

IV.

Historisch staat vast dat schriftvorming (en dus canonvorming) ook gemeentevorming betekent. Maar omgekeerd is het ook waar: gemeentevorming betekent schrift- en canonvorming.

De vraag is nu: hebben een handvol Joden op een fanatieke wijze hun gelijk willen halen door hun verhalen over Jezus van Nazareth, óf is zowel schrift- als gemeentevorming het scheppende werk van de gekruisigde en verrezen Heer, Jezus Messias? Zonder omwegen: Was Jezus een leugenaar óf was hij de Messias?

Zo zeker als het Joodse geloof een gelóóf is, zo zeker is ook het christelijk geloof een gelóóf. Waarmee gezegd wil zijn dat nòch de Joden nòch de christenen met wetenschappelijke exactheid kunnen bewijzen dat zij het gelijk aan hun kant hebben. Voor de christen is Jezus' woord: Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten of zij van God komt, dan of Ik uit mijzelf spreek, Joh. 7 : 17, van onschatbare waarde.

In de navolging van Jezus Christus, in de doop in zijn dood, beleeft de christen zijn dood en zijn verrijzenis, Rom. 6. Door het geloof heeft een mens deel aan Jezus. Een christen kán eenvoudig niet geloven dat Jezus een leugenaar zou zijn geweest. Daarom spreekt de christen van heilsgeschiedenis, ook als het gaat om leven en werk van Jezus van Nazareth.

V.

Met dat al is niet gezegd dat de christenheid de Schriften van het n.t. altijd juist heeft uitgelegd. Met name als de Schriften spreken over Israël kunnen grote vraagtekens geplaatst worden bij de kerkelijke uitleggingen. Duidelijker gezegd: Op dat moment dat de kerk zich - met uitsluiting van Israël - zag als de voortzetting van het o.t.ische Israël, is de ellende voor de Joden - én voor de kerk! - begonnen.

Paulus heeft in Romeinen 9-11 zijn visie gegeven. Móeten geven, kunnen we zeggen. Want al heel gauw na Jezus' hemelvaart is de vraag naar de eigen plaats van het voortbestaande Israël in de heilsgeschiedenis Gods aan de orde gesteld. Men begon zich meer en meer af te zetten tegen Israël. Terwijl daar helemaal geen reden voor was. Want wie erkent dat het heil uit de Joden is, Joh. 4 : 22, zal ook zonder moeite erkennen dat Gods genadegaven en roeping onberouwelijk zijn, Rom. 11 : 29.

VI.

Een christenheid die de centrale en unieke positie van Jezus van Nazareth - naar haar belijdenis dus Jezus Messias - terwille van het gesprek met Israël loslaat, is op dat-

---

Overgave aan God, zonder voorwaarden. Een overgave, die dan ook weer tot uiting komt in de contacten met medemensen. Waar mensen zich dusdanig opstellen, dat er neiging en wellicht ook reden bestaat om vijandig te reageren, legt de christen zijn wapens neer, eenzijdig, in navolging van zijn Meester: „Ik zeg u: hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader die in de hemelen is”.

Sommigen trekken vanuit dit woord een directe lijn naar de bewapeningswedloop in de wereld. Maar dichter bij huis is dit woord minstens even belangrijk. Als christenen zich eenzijdig willen ontwapenen, in hun gezin, tegenover man, vrouw, ouders of kinderen, in de gemeente, tegenover broeders en zusters, in de dagelijkse omgang met buren en collega's, dan zullen de vruchten daarvan wereldwijd, nationaal en internationaal, gevonden worden!

Als..., ja, àls...

C. van Wier

Student vertelt

In de rubriek „Student vertelt" is het nu mijn beurt mij aan u voor te stellen. Ik vind het niet gemakkelijk, maar ik zal het toch proberen.
17 april 1958 ben ik in Sneek geboren. Ik heb daar de lagere school en het gymnasium bezocht. Toen ik 18 was ben ik naar Utrecht gegaan om daar een opleiding tot verpleegkundige te beginnen. Maar voor het zover was is er heel wat gebeurd. Ik vond het namelijk erg moeilijk te beslissen wat ik na mijn schooltijd zou gaan doen. Tot mijn 17e was dit nooit een probleem geweest: ik wist altijd heel zeker, dat ik theologie wou gaan studeren.
Volgens overlevering heb ik mij van kinds af aan bezig gehouden met vragen rond God en geloof. Ik wist zelfs al heel vroeg dat ik later „dominee" wilde worden. Toen ik 12 was wilde ik dolgraag naar het gymnasium. Immers: om dominee te worden *moet* je latijn en grieks kennen.
Tot zover ging alles prima, maar toen ik aan het eind van mijn gymnasiumperiode definitief moest beslissen, zag ik opeens allerlei bezwaren. Theologie is toch een vrij lange studie en bovendien: zou er wel werk zijn voor een vrouwelijke theoloog? Nee, dacht ik. Ik moet maar iets praktisch gaan doen, verpleging bijvoorbeeld. Maar vanaf de allereerste dag in het ziekenhuis, dacht ik: ligt hier nu mijn roeping? Een jaar lang heb ik met de vraag geworsteld. Ik heb gedacht, gepraat, gebeden. Toen ik ook nog last kreeg van een onwillige knie, heb ik besloten er een punt achter te zetten. Het was me steeds duidelijker geworden, dat ik me zelf in de verpleging niet volledig kon ontplooien.
Na dit jaar heb ik nog een jaar lang een uitkering genoten in het kader van de Ziektewet. En in dat jaar werd ik me steeds meer bewust, dat ik *tóch* theologie wilde studeren. Het had me tijdens mijn werk in het ziekenhuis niet met rust gelaten en 't liet me ook nu niet met rust. Ik kwam weer terug op mijn oude ideaal, ik ging theologie studeren! Toen ik voor het eerst in de collegebanken zat, voelde ik me heel blij en opgelucht. Ik had een gevoel van „eindelijk thuis".
Inmiddels ben ik alweer bijna vier jaar bezig en ik beleef in het algemeen veel plezier aan mijn studie. Niet alles is even leuk, maar dat zal overal wel zo zijn. Zoals de meeste studenten, trek ook ik zo af en toe het land in om ergens voor te gaan in de eredienst en dat geeft mij veel voldoening (en naar ik hoop die gemeenten ook!).
Omgaan met mensen, voorgaan in de eredienst, samen met anderen ontdekken hoe wij kunnen leven als beeld van God, dit alles doe ik graag.
Misschien is het nog wel eens mogelijk om er mijn beroep van te maken, hetzij binnen, hetzij buiten onze baptistengemeenten. Maar vooralsnog ben ik nog wel even bezig om mijn studie af te ronden. Ik heb het ook nog reuze naar mijn zin in onze caravan op het Vinkenhofterrein, waar ik mijn leven deel met Wout, (die zich ook al eens heeft voorgesteld in deze rubriek) onze hond en de kat en waar ik naast mijn studie nog voldoende tijd heb voor mijn hobbies, zoals pianospelen, handwerken en wandelen.

Vera Huizing-Cnossen

---

zelfde moment niet meer een ernstig te nemen gesprekspartner voor de Joden. Dát er Joden zijn, en dát er christenen zijn, is uitsluitend terug te voeren op het feit dat de eersten Jezus niet als Messias erkennen, en de laatsten dit wél doen. Wie de overtuiging loslaat dat God zijn laatste en definitieve heilswoord gesproken heeft in Jezus van Nazareth, hoofd der gemeente en Heer der wereld, vanwege zijn dood en zijn opstanding, draait de klok tweeduizend jaar terug.
Deze overtuiging sluit in, niet dat de christenen terug moeten komen op hun belijdenis dat Jezus de Messias is, maar wel dat de Joden alsnog tot deze belijdenis moeten komen.
Uiteraard betekent een en ander dat in het maatschappelijk verkeer tussen Joden en christenen ieder het recht heeft van vrije meningsuiting. Dat wil dus zeggen: Joden mogen tegen christenen zeggen dat ze er naast zitten. Zoals christenen dat ook tegen Joden mogen zeggen.
Maar beiden weten van elkaar dat zij samen de éne God aanbidden, die Een is, bevrijder van Israël uit Egypte, schepper der ganse wereld. Ook onderhouder en voleinder.

Ploeger

NB. Men zie ook DC van 12-3-1982.

AFSCHEIDSDIENST
Ds M. J. G. DE VINK

Op zondag 4 april 1982 D.V. hoopt br. De Vink afscheid te nemen van de gemeente Kollumerzwaag.
De afscheidsdienst wordt gehouden n.m. 14.30 uur in het kerkgebouw, Schoolstraat. Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

Bij de start van het derde kwartaal van de Gemeente Bijbelschool

In april begint het derde kwartaal van de G.B.S. Aan het begin van dit kwartaal kunnen we zeggen dat het aantal deelnemende gemeenten stijgt. 29 gemeenten nemen nu deel aan de G.B.S. Dit aantal zal nog groter worden omdat steeds meer gemeenten er over denken en voorbereidingen treffen om met de G.B.S. te beginnen.
Voor het eesrte kwartaal, waaraan 21 gemeenten deelnamen, werden 1500 lesboekjes gedrukt. Dit aantal liep in het tweede kwartaal op tot 1800 en toen deden er 25 gemeenten aan mee. Voor het derde kwartaal zijn 2250 boekjes gereed gemaakt. Dit is een geweldige ontwikkeling en geeft hoop voor de toekomst.
Nu de G.B.S. een half jaar draait hebben we wat overzicht gekregen hoe het in de deelnemende gemeenten gaat met de G.B.S. Hier en daar was het even moeilijk en moest men ook wel even wennen om in kleine groepjes bij elkaar te komen en een bijbelgedeelte te bespreken en lijnen te trekken aan de praktijk van het leven.
Nu we een half jaar onderweg zijn zien we dat het steeds beter gaat in de groepen; het gesprek wordt opener, de persoonlijke voorbereiding wordt beter en men wordt ook enthousiaster voor de G.B.S. De deelnemers leren in de G.B.S. te spreken over het geloof en geloofservaringen. Het lesmateriaal sluit goed aan bij het leven van de gemeente in deze wereld. De brief aan de gemeente te Corinthe wordt behandeld. Het 1e boekje droeg de titel van: „Verrast door Gods genade"; het tweede boekje: „Gemeente onderweg" en het boekje voor het derde kwartaal draagt als thema: „In liefde één". Als we dit boekje uit hebben dan zijn we bijna door de Corinthebrief heen behalve nog het laatste hoofdstuk over de opstanding. Dit hoofdstuk is gepland rondom Pasen volgend jaar.
Het blijkt dat de G.B.S. op verschillende tijden wordt gehouden. Op zondagmorgen voor de kerkdienst en zelfs ook na de kerkdienst; op een avond in de week of op meerdere avonden; voor mensen die niet op avond kunnen wordt hier en daar ook een morgen in de week gebruikt. Mensen die in ploegendienst zijn nemen soms deel aan twee groepen, de ene week op avond en de andere week voegen zij zich bij die groep die op morgen bijeen komt.
Gemeenten die nog niet deelnemen aan de G.B.S. maar er wel over gaan denken om dat te doen, willen we aanraden eerst eens goed te onderzoeken of de G.B.S. in uw gemeente op zondagmorgen gehouden kan worden. Blijkt dit niet te kunnen dan zijn er meerdere mogelijkheden. Kan het niet op zondagmorgen dan is dat nog geen reden om niet deel te nemen aan de G.B.S. Ook kan de G.B.S. heel goed functioneren in vacante gemeenten, want de G.B.S. kan ook zonder voorganger goed draaien.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Had Van Agt gelijk?

Geen denken aan, dit gaat niet over politiek. Dat bedrijf is mij te ondoorzichtig en de bedrijvers te ondoorgrondelijk. Maar de heer Van Agt heeft in '75 gezegd dat voor de kerk, althans in Europa, de bloeitijd voorbij is. „Zij verliest mensen zoals bomen de bladeren verliezen". Was ik in die bijeenkomst in Geldrop geweest, dan zou ik misschien de vraag gesteld hebben of dat betekende dat ook de boom dood was.

Toch: volgens een rapport van het internationaal sociaal-kerkelijk instituut in Brussel staat de rooms-katholieke kerk in West-Europa voor een ineenstorting. Gemiddeld neemt nu 30 procent van de rooms-katholieken nog aktief aan het kerkelijk leven deel, met Frankrijk als *dieptepunt* (16%).

De opsteller van het rapport merkt op dat van oudsher de christelijke landen ook de rijke landen zijn. Van de derde wereld uit gezien liggen precies de rijke christelijke landen aan de bron van de wereldwijde overheersing en uitbuiting. Dezelfde landen zij verantwoordelijk voor de bewapeningswedloop en wapenuitvoer. Stoot u zich niet aan dat „christelijk", het is zo de gewoonte om deze landen aan te duiden; ten onrechte zeggen we.

Het legt wel een zware hypotheek op het christelijk geloof. Niet alsof dat geloof oorzaak zou zijn van de al eeuwen durende machtspositie van het rijke Westen, maar men kan het zich voorstellen dat een en ander wel eens door ver weg wonenden doorelkaar wordt gehaald: het geloof en de handel, de wandel. Het hebben van geloof, het gelovig zijn, staat toch nog altijd voor een min of meer gaaf en eerlijk leven en als die gaafheid in geen velden of wegen te bekennen is, wordt aan het voorgegeven geloof weinig of geen geloof meer gehecht. Terwijl in het christelijk geloof waarheid en liefde zo hoog in het vaandel staan geschreven!

De uitspraak van de heer Van Agt, op dit ogenblik van schrijven premier van het land, laat je wel vragen of zijn woord juist is en zo ja, hoe dat dan mogelijk is. De minister zegt dat het met het christelijk geloof in deze streken een aflopende zaak is. Dat deze rooms-katholiek het zegt kun je je indenken, want van boven tot beneden zijn er scheuren in de muur van die kerk. Velen mijden de missen, de kerkdiensten. Anderen vormen samen een soort gemeenschap die zich geheel of gedeeltelijk onttrekt aan de invloed der bisschoppen. Indien de bazuinen een onduidelijk geluid geven, wie zal zich gereed maken tot de strijd?

Moge de r.k. boom in dit werelddeel dan al ontbladerd raken, de roepingen weinige zijn, her en der groeit nieuw struikgewas en ik mag veronderstellen dat het nadenkende figuren in die kerk tot iets als zelfonderzoek zal leiden. Daaraan is deze kerk wel toe want een beminnelijke, diplomatieke, rondreizende paus betekent niet het sluiten der rijen.

Limburgse vrouwen hebben ruim een jaar geleden aan Johannes Paulus II een brief gezonden, waarin ze hem vooral om eerlijkheid vragen: „Voor vele mensen zijn heel wat zekerheden weggevallen, zij zijn onzeker geworden en weten niet wat ze nog moeten geloven. Doe er zelf ook iets aan en laat dat niet allemaal aan ons over. Vertel aan ouders, van wie kinderen niet kerkelijk willen trouwen of die hokken, dat het kerkelijk huwelijk niet altijd heeft bestaan en heb het niet steeds over „in staat van zonde" verkeren. (...) U hebt voornamelijk gezegd wat we niet mogen en wat we allemaal moeten, maar wat we nodig hebben is waardering, aanmoediging, een hart onder de riem voor protesterende gelovigen die u hun wensen voorlegden".

Er zijn gaten gevallen in het geloof. En een groot gat tussen geloof en wereld. Het Latijns heeft plaats gemaakt voor het Nederlands, maar zelfs het meest eigentijds woordgebruik heeft niemand kunnen bewegen er naar te luisteren. Godsdienstige begrippen worden niet meer begrepen, *doorzien*. De boodschap, die eens een brand op dit kontinent veroorzaakte, schijnt nauwelijks nog enigen te raken. De bladeren vallen van de bomen.

Zijn er voor het Woord en de Geest geen *invalspoorten meer?*

Verleden week zat ik naast een r.k. geestelijke. Hij zei: „Ik voel me zo gefrustreerd. Ik weet niet of ik overkom, of gehoord wordt wat ik zeg...". Lag die remmende gedachte alleen bij hem of bereikte zijn woord niet meer de mensen die hij toesprak. Plechtige gewaden en formules, ook al doordringend in niet r.k. kerken, doen het niet meer. En de winkel wordt gesloten als er geen afzet meer is.

Sommigen van u zullen ook aan eigen protestantse diensten, bijeenkomsten gedacht hebben. U herkent iets van de nood in de r.k. kerk. U keek in een spiegel. Wat nu? Laten we samen Joh. 15 : 1-8 lezen. De boom is niet dood.

Huizinga

In de regio worden toerustingsdagen georganiseerd voor de medewerkers van de G.B.S.

Er wordt hulp geboden aan de leiders van de groepen op deze instructiedagen en ook door middel van een leskrant. Landelijk wordt al het mogelijke gedaan om de gemeenten te helpen met de G.B.S. van start te gaan. We hopen dat het aantal deelnemende gemeenten bij het vierde kwartaal weer groter zal zijn. De stuurgroep is ook bereid om dit onderwerp op een eventuele gemeenteavond in te leiden. Daarvoor kunt u kontakt opnemen met de secretaresse: Mej. M. v. d. Werf, Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden.

Wie de noodzaak van de G.B.S. in ziet zal al het mogelijke willen doen om de G.B.S. in de gemeente van de grond te krijgen en hij werkt dan voor een goede zaak.

Namens de stuurgroep:

K. Corporaal

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN

1. De buitenlandse reis naar Zuid-Frankrijk is helemaal volgeboekt.

Dat geldt ook voor het internationale kamp in Duitsland.

Wil je toch naar het buitenland, dan is hier nog een **unieke** gelegenheid voor een reis naar NOORWEGEN samen met een Duitse jeugdgroep:

- Doel van de reis is **Liland** in Noorwegen, een dorpje met een paar huizen, temidden van bergen (ideaal voor tochtjes).
- De overnachtingen en maaltijden zijn in een *groot* vakantiehuis.
- Op het programma staat verder nog o.a. een trip naar Stavanger aan de westkust.
- De prijs? 500 DM. (eksklusief verzekeringen).
- De datum? 2-17 juli (dus 15 dagen!)

Ga je mee? Geef je snel op bij het Jeugdburo in Drachten, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten (05120-15687).

2. **Schoolverlaters, werkenden en werkeloze jongeren opgelet!**

10 dagen zeilen op de friese meren (21-30 juni).

Je hoeft niet te kunnen zeilen (zwemmen is voldoende).

Het wordt weer een geweldige vakantie, met allerlei bijzondere ervaringen in en rondom het water.

De plaats is ideaal: de Blokslootpolder, om het hoekje van het Snekermeer.

Wees er snel bij en meld je aan bij het Jeugdburo in Drachten, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

PAASBONDSDAG EMMEN

Tweede paasdag a.s. wordt in Het Baken te Emmen de traditionele paasbijeenkomst van de Drentse bond gehouden.

Koffie om 10.00 uur; aanvang van de bijeenkomst 10.30 uur.

Naast veel zingen is er een musical, „Leven" van Rejoice, Hoogeveen. Meditatie ds Bouritius. Er is tevens een kinderprogramma. Sluiting 12.15 uur.

uit het Uniebureau

Representatie

Bij de intrede te Westerhaar op 21 februari van ds A. H. Agtereek, gekomen van IJmuiden, was *ds A. Visscher* namens de UC aanwezig.

Op 7 maart deed ds J. Broertjes, gekomen van Groningen-Noord, zijn intrede te 's-Gravenhage waarbij *br A. Niessink* voor de UC „acte de présence" gaf.

In de uitzendingsdienst van br H. W. Oosterloo te Treebeek op 21 maart liet de UC zich door *ds J. A. Brandsma* vertegenwoordigen.

Op 4 april zal ds M. J. G. de Vink afscheid nemen van Kollumerzwaag, welke dienst namens de UC door *ds H. G. de Winkel* zal worden bijgewoond.

De delegatie uit onze Unie, die van 16-23 mei een bezoek zal brengen aan de Unie in Groot-Brittannië, bestaat uit *ds Chr. Eijer, zr R. A. Kos-Servaas, br A. R. Schaap* en *ds H. G. de Winkel.*

Van 20-23 mei zal te Siegen de Algemene Vergadering van de Duitse Bond, de Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden, worden gehouden. Daarin zal *ds J. A. Brandsma* de Unie in Nederland vertegenwoordigen.

Radiodiensten

In aansluiting op onze mededeling in het vorige nummer over de radiokerkdienst vanuit Hengelo ('t Venster) op 4 april geven wij nog enkele bijzonderheden aan u door.
In deze dienst zal voorgaan *ds Y. Horjus*, terwijl voorts medewerking verlenen de heer C. J. Huizinga (orgel) en het Vensterkoor onder leiding van de heer J. Drent. De schriftlezing is uit Lukas 19 : 28-44. Samenzang: psalm 118, lied 49 en lied 220. Het Vensterkoor zingt een tweetal liederen. De uitzending is om 17.00 uur te beluisteren via de zender Hilversum 2.

De radiodienst uit Hengelo vindt plaats in het kader van de door de regering aan de Unie beschikbaargestelde zendtijd. Eenmaal in het jaar wordt bovendien door Radio Nederland Wereldomroep een kerkdienst van één onzer gemeenten uitgezonden. Dat zal op 2 mei vanuit Drachten het geval zijn. De uitzendingen via de Wereldomroep gaan naar praktisch alle werelddelen en kunnen op de korte golf worden beluisterd. Nadere gegevens daarover hopen we ten gerieve van Nederlanders in het buitenland binnenkort in deze rubriek te publiceren. In de radiodienst uit Drachten zal *ds G. Liebe* voorgaan.

Broederschap

In het nummer van 26 maart deelden wij u mee, dat de studiedag van de Broederschap van Baptistenvoorgangers op 14 april in Zwolle zal worden gehouden, maar dat blijkt niet het geval te zijn. Niet „De Samenhof", maar *de Baptistenkerk te Apeldoorn is de plaats-van-samenkomst.* Waarvan acte!

Adressenboekje

In het namen- en adressenboekje dienen enkele aanvullingen en wijzigingen te worden aangebracht.
Blz. 15 (Advieskommissie beroepingswerk):
Doorhalen: S. H. van der Werf, Sneek;
Blz. 18 (Zendelingen):
In Kameroen:
Mevr. J. van Oosten;
In Sierra Leone:
Ds J. P. F. van der Leur en mevr. J. van der Leur-Posthumus, H. W. Oosterloo, J. G. F. Oosterloo, mevr. A. Oppenhuizen en mevr. D. Rosier;
In Nederland:
Mevr. J. Loot;
Blz. 23 (Almelo-Geraniumstraat):
S.: A. H. Heimink;
Blz. 25 (Ede):
S.: C. 't Hart;
Blz. 41 (letter D):
Doorhalen: J. van Dijk, Almelo;
Blz. 43 (letter H):
Toevoegen: C. 't Hart, Schuurhoven 5, 6721 SM Bennekom, telefoon 08389-5857;
Toevoegen: A. H. Heimink, Singraven 91, 7608 BC Almelo, telefoon 05490-60949.

Toerusting

Op 16 en 17 april zal in „De Bron" te Oudleusen een weekend worden belegd voor hen, die in de Unie, de NBVB en de NBJB op het terrein van toerusting en vorming werkzaam zijn. De organisatie van dit weekend is in handen van de Werkgroep Toerusting, die de sekretarissen van de verschillende kommissies en instanties daarover een brief heeft geschreven.

De leiding berust bij *drs J. Reiling,* die een forum-diskussie op de zaterdagmiddag zal voorzitten. Voorts verlenen medewerking *drs P. Brongers* (die op de vrijdagavond de beleidsnota „Gaat dan heen" zal inleiden), *ds R. Reiling* (dagsluiting) en *drs O. H. de Vries* (bijbelstudie op de zaterdagmorgen), terwijl de deelnemers zelf zich door middel van groepsgesprekken ook niet onbetuigd zullen laten.

De Werkgroep Toerusting mikt niet slechts op een gesprek en uitwisseling van gedachten, aldus de brief, maar „duidelijk op een konkrete koers voor de toekomst. Wat dat betreft, zal dit weekend een geweldige rol kunnen spelen als stimulans en start voor een geïntegreerd toerustingsbeleid voor onze gemeenten". Overigens wordt ervan uitgegaan, dat de reeds genoemde beleidsnota in de kommissies is besproken!

Internationaal

De jeugdkonferentie van de Duitse Baptisten, die om de twee jaar wordt gehouden, zal deze keer van 17-20 juni plaatsvinden te Burg Feuerstein, niet ver van Neurenberg. Het thema van deze konferentie, waarop drieduizend jongeren worden verwacht, luidt: „Een hoopvolle toekomst" (n.a.v. Jeremia 29 : 11).

Eén van de voornaamste sprekers is de Joodse publicist *Schalom Ben-Chorin,* die onlangs met de Buber-Rosenzweig-medaille werd geëerd. Hij zal een seminar leiden over het Koninkrijk van God „als toekomst en hoop én voor Israël én voor de wereld".

Tijdens een vergadering van het jeugdkomité van de Europese Baptisten Federatie deelden vertegenwoordigers van het *Gemeindejugendwerk* mee, dat elke Unie in Europa zal worden uitgenodigd om twee jeugdleiders naar de konferentie in Burg Feuerstein af te vaardigen.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

DE NATIONALE TOOGDAG VAN DE N.B.J.B.

„TOOGDAG '82"

Hemelvaartsdag, 20 mei 1982
't Huiken te Elburg

PROGRAMMA

Aanvang: 10.00 uur.
Opening, welkom - Bert Wijchers, student aan het seminarie.

Lord's Moor Singers - een half uur durend optreden van een uit ongeveer 60 jongeren, bestaand koor, begeleid door een uit elf jongeren bestaand combo.

Toespraak - ds O. Oldenburger, predikant in de gemeente Hengelo (O.).

Pauze - een uur de tijd voor volleyballen, kijken/kopen op de verkoop- en informatiemarkt, ontmoeting van bekenden.

Deep River Quartet - een half uur luisteren naar en genieten van swingende negro-gospels.

Musical - „Brood om te delen", een prachtig kijk- en luisterspel gebracht door de Lord's Moor Singers.

Pauze - leuke films kijken in de filmzaal, volleyballen, verkoop- en informatiemarkt, ontmoeting.

Deep River Quartet - nogmaals een half uur luisteren en genieten.

Lord's Moor Singers - twintig minuten lang een toegift van een koor, dat je zeker nog eens wilt horen.

Dagsluiting - Bert Wijchers.

Einde: 17.00 uur.

Tevens is er een apart kinderprogramma en een peuterspeelzaal.
Dit is in grote lijnen (een kleine verandering daargelaten) het programma van onze Nationale Toogdag. Zoals je ziet wordt het een dag, die zowel letterlijk als figuurlijk vol muziek zit. De verwachtingen voor deze dag zijn dan ook hoog gespannen. We hopen dat het jou precies zo vergaat. Over veertien dagen krijg je nog meer informatie.

Namens de Werkgroep Toogdag,

Rein Kloppenburg

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Als lammeren onder de wolven

Veertien dagen geleden liet ik u een plaatje zien en verzocht ik u enkele teksten uit de bijbel op te zoeken. De eerste had betrekking op een woord, dat Jezus Christus gebruikte bij de uitzending van zeventig discipelen. Het was de eerste grote evangelisatiecampagne, die Hij voorbereidde. In Mattheüs en Lukas 10 kun je de instructie lezen en nog altijd kan deze model staan voor hedendaagse acties. Het woord, waarover het hier ging, luidt: Zie Ik zend u als lammeren tussen de wolven. In die samenhang stond ook het u getoonde plaatje: Op mij heeft het een diepe indruk gemaakt.
Ik heb de wolvekoppen eens bestudeerd. Met enige fantasie leken ze een beetje op onze vroegere hond. Een lief beest, met christelijke inslag. Zij - want het was een meisje - bezocht vanaf haar prille jeugd bidstonden, jeugdkampen, kerkdiensten en getuigenisbijeenkomsten. Deed niemand kwaad, behalve vreemde katten, die haar soms hevig konden opwinden. Daar leken die wolven op; maar het waren natuurlijk wèl wolven.
Je weet wel wat zo'n wolf denkt als hij een lammetje ontdekt! Of nog erger: als zo'n onschuldig beestje zich onder de wolven mengt.
Waarom stuurde Jezus er geen jagers op af!?
Vissers van mensen en jagers van wolven!

Jagers van wolven

Zo kun je evangeliseren. Je schiet eenvoudig op alles wat beweegt. Bijbelteksten kun je ook als kogels gebruiken. Je kunt mensen verpletteren met waarheden. Zo agressief zijn sommige ijverige discipelen bezig. Ze spreken vanaf grote afstand, zelfs al zijn ze vlak bij. En ze hebben resultaat.
Er zijn ook andere mogelijkheden. Je kunt een jager zijn met camera. Volstrekt ongevaarlijk. Je doet niemand enig kwaad. Wèl kun je mooie foto's laten zien, waarop de wolven heel duidelijk staan afgebeeld, in alle standen. Dat zijn de theoretici, de schrijvers vanuit de studeerkamer. Ze zijn zeer belezen, ontwerpen methoden en weten vooral precies hoe het *niet* moet. Ze weten het altijd beter, maar hebben nog nimmer hun hachje gewaagd.
Lata je ook door deze jagers met camera niet voor de gek houden.

Vermomming?

Ik wil het niet over de hazen hebben. Dat zijn zij, die er „als een haas" vandoor gaan; wanneer de confrontatie met de wereld dreigt. Hun niet gezien! Hun naam is haas!
Evenmin verdiepen we ons in de struisvogels, die hun kop in het zand steken - naar men zegt -. Zij leven gewoon, alsof zij alleen op deze planeet verblijven en Jezus uitsluitend voor hun persoonlijk heil aan het kruis is gegaan. Ze zijn er wel; deze hazen en struisvogels. Ook onder ons ben ik ze dikwijls tegengekomen. Maar de ervaring heeft ook geleerd, dat ieder woord aan dit soort christenen is verspeeld. Laat ze maar!
Wel moet ik even nadenken over die schapen in wolfskleren.
Ze lijken helemaal op een wolf. Ze doen aan alles mee en vinden alles goed. Ze zijn niet van echt te onderscheiden. Tenminste: dat denken ze.
Maar de echte wolven ruiken een schaap op grote afstand. En zij, die er niet voor terugdeinzen hun eigen soortgenoten te verslinden, laten geen schaap ongemoeid. En de mensen *zijn* wolven. Jezus kende ze door en door. Aan Hem hebben ze gedaan wat ze wilden. Dat was het kruis en geen dienstknecht is beter dan zijn Heer.
Zie, Ik zend u als lamemren onder de wolven
Zijn we bereid om te gaan?
Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht, tel. 078-180007

ADRESWIJZIGINGEN

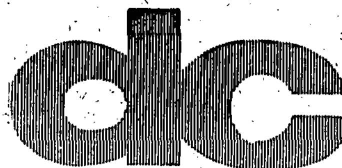
Ina Bouman, secretaresse van de Rijpere Jeugd Centrale der NBJB woont thans Kastanjestraat 44/III, Leeuwarden; telef. 058-660460.

DE PASTORIE

De pastorie is in sommige gevallen ineengeschrompeld tot... een telefoonbeantwoorder...

uit „ELK"

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 38,— per jaar, *f* 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood; maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus onze Here.
Romeinen 6 : 23

Na een liefdevolle verpleging in het Verpleeghuis „Coendershof" heeft de Here tot Zich genomen mijn lieve vrouw, onze lieve moeder en oma

IDA BOOTSMAN geb. WIERINGA

op de leeftijd van 67 jaar.

9725 BN Groningen, 25 maart 1982
Achterweg 2

J. Bootsman

Hoogezand: G. Poort-Bootsman
J. Poort
Ida
Wim

Groningen: H. Smid-Bootsman
K. Smid
Alex
Jacco

De begrafenis vond plaats te Groningen op 30 maart j.l.

Op 67-jarige leeftijd werd door haar Heer en Heiland thuisgehaald, onze zuster

IDA BOOTSMAN-WIERINGA

Romeinen 6 : 23

Zij was 52 jaar een trouw lid van onze gemeente.

Baptistengemeente Groningen-Zuid

God heeft tot Zich genomen onze zuster

STIENTJE HOLM-FOEKENS

op de leeftijd van bijna 78 jaar.

Zij was 11 jaar lid van onze gemeente.

11 maart 1982

Baptistengemeente Groningen-Zuid

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven".
Joh. 11 : 25, 26

Op 21 maart overleed plotseling onze broeder

PIET TEUNIS VAN DER LEER

op de leeftijd van 68 jaar.

In die jaren dat hij lid was van de gemeente heeft hij zich altijd een meelevend broeder getoond.

maart 1982

Baptistengemeente Rotterdam-Zuid

Na een geduldig gedragen lijden heeft de Heer tot Zich genomen mijn geliefde vrouw, moeder, behuwd- en grootmoeder

OUKTJE BAKKER

echtgenote van Johannes Middelberg

Ouktje is 61 jaar geworden.

Neem mijn hand dierbre Heer
want ik kan zelf niet meer
'k ben zo moe, 'k ben zo zwak alleen
Door de storm door de nacht
geef mij licht geef mij kracht
Neem mijn hand, dierbre Heiland, breng mij thuis

Maarssen, 22 maart 1982
Talmastraat 1

In haar Heer en Heiland is overleden onze zuster

TRIJNTJE SPREEUWERS-STEENSMA

in de ouderdom van bijna 78 jaar.

6 maart 1982

Baptistengemeente Sneek

Zeer onverwacht, na een leven van moeite en zorg, heeft de Here tot Zich genomen onze zuster

HILTJE PONNE

op de leeftijd van 29 jaar.

10 maart 1982

Baptistengemeente Sneek

In verband met het vertrek van ons huidig kostersechtpaar zoekt de Baptistengemeente te Haarlem een

KOSTERSECHTPAAR

Een goede, ruime woning met CV, badkamer is beschikbaar.

Schriftelijke sollicitaties vóór 15 april a.s. te zenden aan de heer S. v. d. Woude, Rijperweg 12, 2061 BH Bloemendaal; tel. 023-252266.

HELDER WATER

Ergens las ik eens een woord, een gebed van Philippus van Nereus: Heer, u moet Philippus maar niet te veel vertrouwen want hij is in staat u te bedriegen.

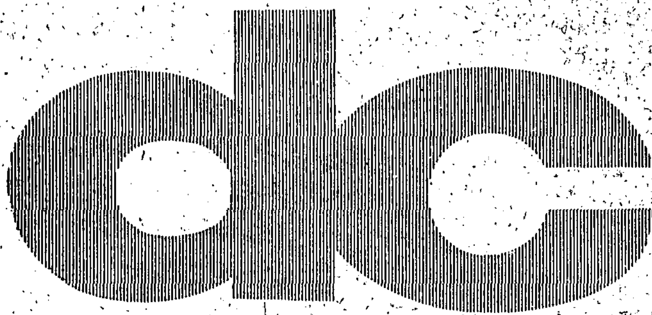
Een man met zelfkennis dus. Dus niet een man die lijkt op een heldere beek, een zuivere fjord waarin de helderheid van het water een blik op de bodem gunt. In helder water zie je de bodem.

Onze volkswijsheid - en die is groot en leerzaam - heeft het over mensen die het achter de ellebogen hebben. Daarmee wordt bedoeld: het water is troebel, je ziet de bodem niet. Het achter de ellebogen hebben, is helemaal niet zo mooi. Zomin als het mooi is als van iemand gezegd wordt dat hij erg handig is (niet in de zin van de knutselaar en zelfdoener die alles gelukt maar in de zin van: een handige prater die zich er altijd wel weer uitpraat).

Bij mensen die het achter de ellebogen hebben, of die zo handig zijn, voelt een argeloze burger zich niet veilig. Dát is in het leven van Jezus zo opvallend dat mensen zich bij Hem nooit onveilig voelden. Ze voelden het aan: Hier is een man die helder is zodat je de bodem kunt zien. Hij heeft het niet achter de ellebogen. Je kunt Hem vertrouwen.

Om de bodem te kunnen zien moet het water helder zijn. Om de ondergrond en de achtergrond van ons leven zichtbaar te maken zal onze levenswandel in woord en daad volkomen helder moeten zijn. Zou het niet zo zijn dat de verbetenheid waarmee de Bijbel tegen het zondigen vecht, te maken heeft met het feit dat door de zonde God onzichtbaar wordt in ons leven. Het werk der vergeving en der verlossing door Jezus wordt onherkenbaar als de zonde blijft voortduren.

P.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 14 - 9 april 1982

GEWEIGERDE TRANEN

Het zou als een protestoptocht, een demonstratie van aanhankelijkheid kunnen worden uitgelegd. Het volk loopt te hoop en wil deze tot de dood veroordeelde laten weten dat ze achter hem staan, ook al heeft de kerk (Kajafas) en de staat (Pilatus) het vonnis geveld.
„Een menigte van volk en van vrouwen volgden hem, sloegen zich op de borst en weeklaagden over hem".
Heeft dat Jezus goed gedaan? Wie zal het zeggen. Hij wijst het af. Hij keert zich om en betoogt dat ze niet over hem moeten wenen, maar over zichzelf en hun kinderen. Het was zijn laatste toespraak. Hij dacht aan hen, niet aan zichzelf. Het zullen wel echt menselijke tranen geweest zijn. Elk drama roept ze naar buiten. Dr. K. Schilder schreef drie dikke banden over het lijden van Christus. Over ingang, doorgang en uitgang van dat lijden. Vol waardevolle gedachten.
Maar wie kan doordringen in Gods gedachten toen hij zijn zoon als een vreemde liet ombrengen op die heuvel daarginds? Wie was God in deze uren? Dacht iemand daar aan?
Wist Johannes de doper, wat hij zei toen hij een jaar of drie geleden op een jongeman wees en sprak: „Zie, het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt!" Dacht deze laatste der profeten van het oude verbond aan de zondebok, die de woestijn der eindeloze eenzaamheid werd in gejaagd? Paulus heeft deze dood geduid, maar wie daalde ooit af in de ziel van hem die sterven ging. Of in de diepten van God op die vrijdag, waar hij zelfs de zoon de zon niet meer gunde, maar Jezus in de nacht liet lijden, gescheiden van allen die hij liefhad en die hij niet meer kon zien!
Ons gemoed wordt wel geraakt als we lezen van doornenkroon en horen de slagen op de spijkers. Tranen schieten in de ogen maar wat ligt achter dit lijden? Wij spreken er over, zingen zelfs: „O hoofd vol bloed en wonden, bedekt met smaad en hoon", maar raken zo toch slechts de randverschijnselen. Zal Jezus Christus zich niet omkeren en zeggen: zulke tranen plengt gij vaker - een jammerrijk alibi voor uw vermogen om te zien waarom het gaat. Ik draag de zonde der wereld. Gij ziet aan wat voor ogen is, en ook dat hoort er bij, maar ik heb gezegd: „Zie, ik kom, in de boekrol is over mij geschreven, ik heb lust om uw wil te doen, mijn God; uw wet is in mijn binnenste".
Alom zal met vrijmoedigheid in de kerken gezongen worden over lijden en sterven; zal gesproken worden over het bloed dat op het verzoendeksel der aarde valt. Wij zullen God niet vragen waarom Jezus zó moest sterven. Ons rest: ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp! Doorbreek mijn duister denken door uw rechtlijnig naar beneden stekende paal en laat het kruispunt voor mij het middelpunt worden. Verenig mijn wereld met uw hemel.
Nog twee dagen en dan is het paasfeest. Met mijn God spring ik over een muur, maar deze muur is hoog. Niet één van die Jezus volgden had dit verwacht. Alleen „vijanden" herinnerden zich een uitspraak over opstanding. Vandaar dat zegel en die soldaten. Het lijk zou gestolen kunnen worden. Alsof ook maar één van de gevluchten op zoiets zou komen. Die hokten bijeen achter gesloten deuren. Vol vrees. Tot vrouwen komen vertellen dat ze engelen gezien hebben die zeggen dat hij leeft. IJdel gepraat, zotteklap. Zoiets ligt buiten ons voorstellingsvermogen. Dus is het niet waar...
God is de God van het: en toch! Die in de hemel zetelt lacht! De Heer spot met hen. En ook: God staat op, zijn vijanden worden verstrooid, zijn haters vluchten voor zijn aangezicht. De steen rolt, het zegel breekt, de soldaten zijn verdwenen. En engelen zingen: Komt, verwondert u hier mensen! Zeg dat wel. Het onvoorstelbare stelt zich aan ons voor.
Indien wij diep in hart en hoofd deze boodschap geloven lopen we niet te weeklagen achter een dode, maar volgen de Levende. Dan worden tamme ganzen wild en brengen vliegend de boodschap van land tot land. Als wij toch slechts geloofden! Luther zei: „Het geloof maakt goden, dat wil zeggen kinderen van God, die wonderen verrichten. De twijfel maakt mensen en zij zijn kinderen der ellende".

Huizinga

Komen de diakenen terug ?

In sommige gemeenten zijn de diakenen verdwenen. En in vele andere gemeenten hebben de diakenen een wat onduidelijke funktie gekregen.
De oorspronkelijke diakenfunktie, de hulp aan armen, was immers langzamerhand leeggelopen. De zorg voor de hulpbehoevende medemens is verschoven naar de overheid, en een ingenieus stelsel van sociale voorzieningen zorgt dat er maar weinig mensen in ons land meer echte armoede lijden. Daarbij is geen onderscheid meer tussen kerkelijk en niet-kerkelijk, en daarvan zal niemand de waarde willen bestrijden.
Onze sociale zorg is een groot goed, al dringt zich de vraag op of die verzorging soms niet te ver gaat en hoelang we het nog allemaal kunnen betalen.
In elk geval komt het punt armenzorg niet meer voor op de begrotingen van onze gemeenten en op de agenda van de raadsvergaderingen. Wat dat betreft kunnen de diakenen naar huis gaan! Als er dan naast de ouderlingen nog diakenen zijn, doen deze vaak hetzelfde als de ouderlingen; ze gaan mee op huisbezoek, bedienen mee het avondmaal, terwijl dat oorspronkelijk meer voorbehouden was aan de ouderlingen - (ja, waarom eigenlijk?). In elk geval is er vaak weinig verschil in taak tussen oudsten en diakenen. Voor zieken- en bejaardenbezoek zijn er dan nog de diakonessen.
Hier en daar heeft men zich wel bezonnen op de funktie van diaken, en daar de inhoud aan gegeven van het zakelijke beheer van de gemeente. Daaronder laat men dan de funkties vallen van secretaris en penningmeester, en het beheer van gebouwen en goederen. Een scheiding dus van geestelijk en materieel gebied.
Er is iets voor te zeggen om een taakverdeling in te voeren, waarbij de ouderlingen zich in hoofdzaak kunnen bezighouden met het huisbezoekwerk en verdere kontakten met de mensen, eventueel aangevuld met het onderwijs aan jongeren en ouderen, naast de voorganger. Als deze ouderlingen apart vergaderen hebben zij meer ruimte om zich met de mensen en de levensvragen bezig te houden. Bij een „gemengde" raadsvergadering komen er vaak zoveel zakelijke dingen op de agenda, dat het pastorale gedeelte in de verdrukking komt.
De diakenen kunnen ook apart vergaderen, en het zakelijke gedeelte, dat toch ook nodig is voor het goed funktioneren van de gemeente, kan daar alle aandacht krijgen.

Of moet het nog anders?

Of hiermee de oorspronkelijke opzet van de diakenfunktie naar bijbels motief helemaal ingevuld wordt, is zeer de vraag. Zover we kunnen nagaan, waren de diakenen de armenverzorgers, en een goede diaken zal het niet gelaten hebben bij het vullen van een lege hand, doch hij zal ook een woord van bemoediging en troost meegebracht hebben voor zijn behoeftige broeders en zusters. Dat later de diakenen in de kerken zich wel eens zeer bevoogdend opgesteld hebben, kan natuurlijk nooit de bedoeling geweest zijn.
We kennen in die zin geen armen meer. Toch komen er steeds meer mensen, ook in de gemeente, in omstandigheden, die hen naar de sociale voorzieningen drijven. Het kon wel eens zijn dat zulke mensen behoefte hebben aan goede raad in de doolhof van bureaus en sociale voorzieningen. Want weet iedereen wel de weg in dat land van WW, AOW, WAO en wat er nog meer mag zijn? Als iedereen genoeg geleerd had en kien genoeg was om de grote en kleine letters te lezen van allerlei regelingen, was het eenvoudig genoeg. Maar verstaat iedereen ook wat hij leest?
Wie helpt de vrouw, die weduwe geworden is, en misschien ook nog kinderen thuis heeft, om wat de weg te vinden in deze onverwachte situatie? Ze moet soms ook opeens allerlei handelingen doen die anders de man altijd deed. Ze moet de weg zien te vinden naar bepaalde bureaus. En niet ieder heeft al grote kinderen, die moeder wel helpen in die situatie.
Toegegeven: er zijn adviseurs, maatschappelijke werkers en andere voorlichters, die haarfijn kunnen vertellen wat je moet doen en waar je moet zijn. Maar zou er voor de diakenen niet een nieuwe taak kunnen liggen, namelijk het begeleiden van zulke mensen, die om een of andere reden aangewezen zijn op overheidshulp?
Onze tijd brengt ook een groeiend aantal werklozen met zich mee, en de vooruitzichten zijn niet hoopvol. Zouden diakenen in een gesprek met deze mensen misschien ideeën kunnen ontwikkelen die bruikbaar zijn in het werk van de gemeente? En zouden deze mensen niet eens behoefte hebben aan wat aanloop, nu ze het kontakt missen met de mensen waarmee ze samenwerkten? Kan ieder gezin de spanningen wel aan, die het soms meebrengt als de man de hele dag thuis is en zich misschien niet altijd even goed weet te vermaken?
Bij alle dingen zullen we ervoor moeten oppassen dat de mensen, die we helpen willen, zich niet gaan voelen als een objekt van liefdadigheid. Er is niets erger te denken dan wanneer iemand je beschouwt als het voorwerp, waarop hij zijn goede bedoelingen kan loslaten, en die beledigd is als je laat voelen dat je ook zelf nog een stem hebt. Alles zal in goed samenspel met de betrokkenen moeten gaan, zonder bevoogding.
Mogelijk vinden sommigen dat dit eigenlijk geen geestelijk werk is, om zo mensen te helpen bijvoorbeeld de weg te vinden naar bepaalde bureaus. Bovendien wordt de diakenfunktie er moeilijker door, want je zult er wat op moeten studeren, eer je een ander helpen kunt. En dat, terwijl de funktie van ouderling helemaal geen studie vereist.
Toch heb ik het gevoel, dat er wel eens behoefte kon bestaan aan vertrouwde diakenen, die naast die mens-in-de-problemen kunnen staan als vraagbaak en wegwijzer. Dat lijkt mij een heel bijbelse manier van dienen.
Het zou fijn zijn om enerzijds eens te vernemen of er zo'n behoefte aan begeleiding en voorlichting vanuit de gemeente bestaat. En anderzijds of er gemeenten zijn die een dergelijke „diaken"funktie kennen.

H. G. de Winkel

BOEKBESPREKING

In de serie Allerwegen van de Ned. Zendingsraad, Pr. Hendriklaan 37, 1075 BA Amsterdam, verscheen Stemmen uit de kerk van China. 662 pag.
In deze brochure komen uitsluitend chinese christenen aan het woord; zij worden ingeleid door Dr. J. van Minnen, geref. predikant te Utrecht, China-kenner bij uitstek.
Wie de kerk van het nieuwe China wil verstaan, zal de geschiedenis der chinese kerk ietwat moeten kennen: Nestoriaanse kooplieden brachten als eersten het evangelie in dit grote, volkrijke land. Later Jezuieten.
In de 19e eeuw begonnen (vooral amerikaanse) katholieken en protestanten de boodschap van Jezus te verspreiden. Niet zonder zegen. Maar gezien tegen de achtergrond van de enorme massa's mensen die China telde (en telt) bleven de verschillende kerken klein.
De zendelingen hielden nauwelijks of helemaal geen rekening met de eeuwenoude, hoogstaande cultuur die de Chinezen in enkele duizenden jaren ontwikkeld hadden. De kerk bleef een westers verschijnsel, en dat stond gelijk met zich als een imperialistische kapitalistisch openbarende wereld in China.
Toen kwam de overwinning der communisten in 1949. Westerlingen werden verdreven; ook de zendelingen ruimden het veld. Stortte de kerk in? Slechts ten dele. Maar ze veranderde wel, zeer grondig zelfs. Na door de tienjarige hel van de culturele revolutie te zijn gegaan, is er sinds de dood van Mao Zedong een grote verademing gekomen. De kerken zijn weer opengegaan, voorzover ze nog overeind stonden. Er is een nieuw zelfbewustzijn onder de christenen gekomen. Dit zelfbewustzijn uit zich in (en door het programma van) de Drie-Zelf beweging. Deze beweging wordt ook wel de Drievoudige Zelfstandigheidsbeweging genoemd.
De chinse christenen willen zich zelf besturen, ze willen zelf de kosten dragen en

Ongelijke gedachten rondom gelijke behandeling

Wie schrijft blijft. Soms betekent dat: blijft schrijven, zeker wanneer het gaat om dingen die allen aangaan en waarover heel verschillend wordt gedacht. Dat is het geval met de vragen die werden opgeroepen door het inmiddels al weer uit de aandacht verdwenen voorontwerp van een wet gelijke behandeling. Mijn artikelen hierover hebben anderen aanleiding gegeven om er ook over te schrijven. Daaruit de wezenlijke punten door te geven met enkele kanttekeningen is het doel van dit artikel.

Er zijn veel reacties op de artikelen geweest. Veelal mondeling en mondeling commentaar is meestal positief, zoals iedere schrijver weet. Schriftelijk commentaar is doorgaans critisch en daarom voor een schrijver belangrijker. En voor de lezers. Daarom komt nu vooral de kritiek aan het woord.

Ten koste

Br en zr W. en A. Blaauw-Tijman te Emmen schreven naar aanleiding van een opmerking in Gemeente Bijbelschool, dat opkomen voor je rechten als individuele gelovige of als kerk of christelijke organisatie nooit mag gaan ten koste van een andere groep uit de samenleving:

> „Persoonlijk denken we nu aan alle acties die gevoerd zijn door Christenen om te protesteren tegen het voorontwerp wet gelijke behandeling onder het motto: deze wet zal verworven rechten van Christelijke organisaties aantasten! We vragen ons af of degenen die geprotesteerd hebben, waaronder ook de Commissie van de Unie der Baptisten Gemeenten, daarbij wel voldoende gedacht hebben aan die groep mensen, kwetsbaren in onze samenleving, die zich nu nog meer in de hoek gedUwd zullen voelen: mensen met een homo-sexuele geaardheid".

Deze brief is evenzeer van toepassing op mijn artikelen als op de brief van de Unie-Commissie. Ik laat het staan want je weet nooit hoe iemand die het heel persoonlijk aangaat het ondervindt. De liefde doet de naaste geen kwaad, schrijft Paulus aan de gemeente in Rome. Kwaad bedoelen wil niemand, kwaad berokkenen doe je meestal zonder dat je 't zelf in de gaten hebt.

Consequenties

Ds A. A. Boeschoten, legerpredikant te Dodewaard, heeft tegen mijn gedachtengangen enkele fundamentele bezwaren. Anders gezegd: hij vindt dat ik verder had moeten gaan dan alleen kritiek leveren op het voorontwerp. Want,

> „...de relevante vraag in dit opzicht is echter niet of een levensbeschouwing in bedoelde zin consequenties mag hebben, die vraag stellen is haar beantwoorden, maar of ze *elke* consequentie mag hebben. Wie daar „nee" tegen zegt, en ik neem voorshands aan dat ook br Reiling dat doet, zal zich de moeite moeten getroosten de grenzen ervan te omschrijven en kan niet volstaan met het opeisen van een abstract leeg levensbeschouwelijk vrijheidsbegrip, van waaruit iedere doorwerking in het beleid van instellingen gelegitimeerd is".

Mijn bezwaar tegen het voorontwerp en de toelichting wordt hierdoor niet geraakt, want die gaan er stilzwijgend van uit dat buiten de kerk de levensbeschouwing eigenlijk geen consequenties *kan* hebben en dat vind ik nog steeds een ongeoorloofde aanmatiging. Aan de andere kant erken ik graag dat wij wel degelijk verplicht zijn om ons heel degelijk en heel principieel rekenschap te geven van de grenzen van de consequenties van ons christelijk geloof in de samenleving van vandaag.

Zijn tweede bezwaar heeft betrekking op mijn kijk op de rol van de overheid met betrekking tot de wetgeving. Hij beroept zich op een artikel van A. Kuiper in De Tijd van 29 januari 1982:

> „Zijn betoog komt hier op neer: indien ik een homofiele samenwonende onderwijzer niet op mijn verjaardag wil uitnodigen, dan dient de wetgever van dat recht af te blijven. Wanneer echter de wetgever de bakker op de hoek, het postkantoor, een school datzelfde recht gunt, dan is er niet sprake van een gradueel maar van een principieel verschil. Een samenleving die dan niet handelt, ook in wetgevende zin, maakt zich ernstig schuldig".

Het is altijd moeilijk in te gaan op een argumentatie die men alleen kent vanuit een weergave van een derde. Mijn antwoord is: het hangt er maar van af wat aan de orde is; er is ook verschil tussen de bakker op de hoek, het postkantoor en een school. Aan deze kritiek heb ik daarom geen boodschap. Wel aan zijn slotopmerkingen:

> „Om deze redenen zou ik het dan ook veel zinvoller hebben gevonden als de evangelische theoloog Reiling had uitgelegd hoe hij bij zijn persoonlijke stellingname, „geen bezwaar tegen de strekking", is uitgekomen? En hoe de gemeente ertoe zou kunnen bijdragen dat er op dit stuk van zaken in de samenleving een beetje heil geschiedt d.w.z. mensen geheeld worden?"

Aangezien mijn verdere artikelen (br Boeschoten reageerde op mijn eerste artikel) op deze vragen niet expliciet ingaan, houdt hij van mij nog iets te goed. Het gaat daarbij niet alleen om het probleem van homofilie en ongehuwd samenwonen, maar om de vraag naar de grond van het christelijk handelen in het algemeen.

Eerst dienen nog de kritische stemmen vanuit een andere gezichtshoek te worden beluisterd. Dat gebeurt in een volgend artikel.

J. Reiling

---

ze willen zélf voor de verbreiding van Jezus' evangelie zorgen.

Uit de brochure blijkt dat de huidige kerkelijke leiders achter het Nieuwe China staan. Wat de kerken niet hebben kunnen presteren, dat hebben de communisten gedaan: geen prostitutie meer, geen drugsverslaafden, arbeid en brood en ontplooiingsmogelijkheden voor ieder.

De chinse christenen willen een bijbelse gemeenschap vormen, geen westerse. Het waardevolle van de chinese cultuur willen zij bewaren. Vandaar dat zij geen enkele interesse hebben in pogingen van westerse (inclusief amerikaanse) christenen om opnieuw zending te bedrijven in China. Ook hebben ze geen belangstelling voor chinese bijbelzendingen uit het westen. Dat de niet-christelijke chinese bevolking zit te springen om de boodschap van de kerk, blijkt ook nergens uit.

De brochure is vooral voor hen van belang, die zendingsbelangstelling hebben.

GEMEENTEBERICHT

Treebeek - (J.P.). Nadat u zeer lange tijd niets van onze gemeente in De Christen hebt gelezen, wil ik u nu toch wat laten weten.

Het gaat Gode zij dank goed in de gemeente; ondanks dat ds Eijer met zijn gezin naar Enschede ging, gaat het werk hier gestaag door. Gezamenlijk zetten de broeders en zusters hun schouders onder het werk in de gemeente. Zondags is het bezoek goed; ondanks dat wij vacant zijn, zien wij veel broeders en zusters van elders. Wij danken dan ook alle gastsprekers die de moed kunnen opbrengen naar het zuiden te komen, om het Evangelie uit te dragen.

Naast Bijbellezing en Bidstond, is er Bijbelstudie waarin veelal jonge mensen komen, wat heel fijn is. Een keer in de maand hebben wij een Evangelisatiedienst, waarin naast het gesproken woord, het zangkoor en de muziekvereniging hun medewerking geven.

14 maart was er 's middags een doopdienst, waarin twee zusters en drie broeders gedoopt werden. Ds Eijer ging voor in deze dienst. Broeder ouderling De Vries sprak de gedoopten toe, en wenste hun veel kracht van omhoog.

21 maart was er een uitzenddienst; broeder Hans Willem Oosterloo gaat naar Sierra Leone, als zendingswerker. Ds Ter Braak sprak ons toe namens de U.Z.C. en ds Brandsma namens de Unie Commissie: Na deze dienst was er koffie, en namen we afscheid van Hans Willem. Wij wensen Hans en met hem alle zendelingen Gods zegen en nabijheid. Zo gaan wij hier in het zuiden vol vertrouwen verder, wetende dat God in Jezus Chistus ons en u allen nabij wil zijn.

Is uw kind geen lid van de gemeente?

door *Kenneth Gibble*, voorganger van een broedergemeente in Pennsylvania.

De vrijheid van geweten is binnen onze gemeenschap van vrije gemeenten een van de hoogst geprezen zaken. We hechten er grote waarde aan, dat wij deel uitmaken van een lange traditie van verzet tegen het gebruik van dwang op godsdienstig terrein. Die vrijheid houdt in, dat iedere mens zelf beslist of en wanneer hij Jezus volgen wil en tevens of hij dan niet deel wil uitmaken van Christus' gemeente, Wij geloven niet, dat de doop bedoeld is voor zuigelingen. Wij richten ons naar het Nieuwe testament en wachten met dopen tot een mens oud genoeg is om te beslissen of hij een discipel van Jezus Christus wil zijn.

Wij beschouwen met diep respect onze geestelijke voorouders, die de moed wisten op te brengen om zich in te zetten voor zulk een geloofsopvatting, ook al kostte hun dat dikwijls smaad en vervolging. En telkens weer is het een aangrijpende gebeurtenis, wanneer wij getuige mogen zijn van de doop van jonge mensen, die in vrijheid hun keuze maakten om hun leven toe te vertrouwen aan Christus.

Vrijheid om neen te zeggen

En desondanks kan het gebeuren, dat zulke edele gevoelens aangaande de gewetensvrijheid van de enkeling plotseling kunnen verdwijnen wanneer uw eigen kind het waagt om te verklaren: „Ik wil helemaal geen lid van de gemeente worden". Plotseling kunnen er dan gevoelens naar boven komen, die niets van doen hebben met kerkgeschiedenis of christelijke traditie. En het kan als een schok overkomen om te ontdekken, dat gewetensvrijheid niet alleen te maken heeft met jongeren die kiezen voor Jezus en zich laten dopen, maar ook met uw kind dat het waagt om neen te zeggen. Wanneer de eerste wanklanken van de weigering van uw kind wat zijn vervaagd vult uw gemoed zich met een gemengd boeket van gedachten, gevoelens en zorgen.

Het kan ons uitermate bevreemden, dat een kind dat altijd trouw mee ging naar de kerkdiensten, de zondagsschool, een kinderkoor en de kinderkampen, besluit om zich niet te laten dopen. Toch biedt het meedoen aan zulke dingen uiteraard geen enkele garantie dat zo'n kind ooit eens lid van de gemeente zal worden.

De doop is meer dan nog een activiteit

Men ziet voorbij aan de radicale verplichting die de doop in een mensenleven graag wil onderstrepen, wanneer men het lid worden van de gemeente slechts beschouwt als een volgende stap, waar je je als ouders over kunt verblijden.

„Wanneer mijn dochter zich nu niet aansluit bij de gemeente, komt er wellicht nooit iets van". Deze angst komt bij ouders veelvuldig voor. Zij kennen voldoende voorbeelden van andere jongeren, die de doop weigerden te ondergaan en uiteindelijk volledig van de gemeente vervreemd raakten. Maar in de meeste gevallen betekent het neen van een kind alleen maar uitstel van de beslissing. Bij voortdurende opvang is de waarschijnlijkheid groot, dat de doop enkele jaren later zal plaatsvinden, op een leeftijd die aan de beslissing een veel grotere persoonlijke betekenis zal geven.

„Wanneer mijn kind zich niet aansluit bij de gemeente, terwijl de meeste leeftijdsgenoten dat wel doen, dan zullen de mensen wellicht gaan denken dat wij, als christen-ouders, onze taak niet aan konden". De meesten zullen dit gevoel waarschijnlijk niet of nauwelijks willen toegeven, maar desniettemin is het een van de dingen die even in de gedachtenwereld der ouders, in deze periode.

Allicht wil iedereen graag, dat anderen in de gemeente positief over hem of haar denken en de indruk krijgen dat het met de opvoeding prima is gegaan. De gedachte dat men het verkeerd heeft gedaan, kan voor ouders uitermate pijnlijk zijn.

Maar het is belangrijker om voor alles aan het kind zelf te denken.

Ouders, die meer bezig zijn met wat anderen over hen denken dan met het welzijn van hun kind, hebben duidelijk nog niet verstaan wat de betekenis van de doop is.

Eigen beslissing

Als voorganger heb ik het voorrecht gehad om jongeren te onderrichten en hen te helpen bij hun keuze aangaande de doop. Dikwijls hoor ik in mijn gesprekken met ouders bezorgde geluiden, zoals: Is zij niet te jong om dit te kunnen begrijpen? Hij schijnt niet erg geïnteresseerd te zijn wat betreft het lid worden van de gemeente en dat maakt mij ongerust... Dan beschouw ik het als het voornaamste van mijn taak, om de ouders aan te sporen om deze dingen rustig met hun kinderen door te praten, zonder te proberen een beslissing voor hen te forceren. Vaak heb ik er mij over verwonderd, dat ouders vertelden, toen hun kind de doop aanvroeg: We hebben het er eigenlijk nooit echt met hen over gehad!

Blijkbaar wordt een kind, wat deze dingen aangaat, in hoge mate beïnvloed door wat vrienden doen. De kans is groot, dat de meeste jongelui, van dezelfde leeftijd als uw kind, gelijktijdig zullen besluiten om zich aan te sluiten bij de gemeente. Natuurlijk stelt zo'n situatie jongeren onder zware druk, omdat zij zich graag één willen voelen met de groep. Allicht dat ouders dan hun kind af en toe aansporen om te doen wat de anderen deden.

Als voorganger heb ik altijd getracht, om de druk die er onwillekeurig van andermans beslissingen uitgaat, zo klein mogelijk te houden.

Vaak heb ik gezegd: „Wat een ander doet is voor jouw niet belangrijk. Het besluit om een christen te worden, moet jij zelf nemen wanneer je er klaar voor bent".

Groepspressie tegengaan

Toch heb ik gemerkt, dat mijn woorden niet opwegen tegen het feit, dat jongeren graag doen wat anderen doen. Ik kan respect opbrengen voor iemand die besluit om zich niet te laten dopen, omdat hij blijkbaar nog worstelt met de vraag, wat het wil zeggen om een christen te zijn. Niet toegeven aan grospspressie is dikwijls teken van een sterk karakter en een mate van volwassenheid, die bewonderingswaardig is voor een jongere.

Ik herinner mij speciaal het geval van een meisje, dat zich niet liet dopen, hoewel de meeste van haar leeftijdsgenoten dat wel deden. Ik was ervan overtuigd, dat haar ouders teleurgesteld waren. Maar zij drongen er bij hun dochter niet op aan en ik deed dat evenmin. Wat erg belangrijk was in deze omstandigheden, was de voortdurende aandacht en zorg die zij in de gemeente kreeg. En de ouders deden daar uiteraard aan mee. Toen ze bijna twintig jaar was, gaf het meisje zich over aan Christus, tijdens een zomerkamp. Ik ben er zeker van, dat de doop voor haar, op deze leeftijd, veel meer inhoud had, dan wanneer zij, jaren eerder, met de groep was mee gegaan.

Niet aandringen

Natuurlijk gaat het niet altijd zo. Maar het blijft van grote betekenis, wat voor steun een jongere in de gemeente en van zijn ouders krijgt. Daaraan heeft elk meisje en iedere jongen behoefte, gedoopt of niet gedoopt. Belangrijk zijn onderricht, het opwekken om mee te doen aan zinvolle gemeentelijke activiteiten en gebed voor de enkeling.

Vier goede raadgevingen

1. *Zet uw eigen gevoelens op een rij*

Wat voelt u momenteel? Ergernis, teleurstelling, angst wat betreft uw kind, verlegenheid met wat anderen over u denken? Probeer er achter te komen waarom u voelt wat u voelt. Vraag u af, of datgene wat u ervaart, voortkomt uit echte zorg over het kind, dan wel of het te maken heeft met uw eigen wensen of behoeften. Wanneer u er achter bent gekomen wat u voelt en waarom, kan u dat verder helpen naar de volgende stap.

2. *Laat uw gevoelens naar buiten komen door er met iemand over te praten.*

Wanneer u getrouwd bent, ligt het voor de hand om er met uw huwelijkspartner over te praten. Hoe voelt hij of zij dit allemaal?

Waneer u verschillend denkt, waar ligt dat

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Tijdens een middaguur in maart heb ik naar een radiouitzending geluisterd. Naar Prof. dr. Heertje, een ekonoom die aan de Vrije Universiteit in Amsterdam doceert.

De geleerde werd door enige journalisten onder vuur genomen, maar hij trok zich er niets van aan. Hij brandde los en propageerde zijn overtuigingen met zoveel denk- en woordgeweld dat het soms stil werd bij de veel vragende krantenmensen. Dat zegt wat.

De prof was van mening dat er in dit veel-stromen-land een regering moest komen die natuurlijk wel onder de kontrole van het parlement moest staan, maar waarvan de ministers niet gedurig achterom hadden te kijken of hun voorstellen/besluiten wel in de smaak van de achterban vielen. Voor mijn besef lag daar het zwaartepunt van de diskussie. Van ekonomie heb ik weinig tot geen verstand, maar dat kan van meerderen gezegd worden. Het betoog van de prof had voor mij iets van een schreeuw: Regering, regeer! En nemen de geachte afgevaardigden op de kussens het niet, dan laat u zich naar huis sturen. Kijk niet voortdurend achterom naar de kiezers of zij het wel goed vinden.

Het was geen roep om „de sterke man", zoals de journalisten suggereerden. Nee, het parlement heeft het laatste woord, maar laat er wel geregeerd worden.

De achterban. Wat is dat? Wie zijn dat? Volgens een woordenboek - ik sla kortheidshalve de oorspronkelijke herkomst over -: van ver gehaalde helpers, van overal opgetommeld publiek. In dit geval zijn wij dus dat opgetrommeld publiek als we naar de stembus tijgen om daar een cirkeltje rood te maken. We gaan niet onvoorbereid. Partijen hebben ons uitgebreid over hun inzichten en idealen geïnformeerd, hun kandidaten voorgesteld en wie weet wat opgehemeld. Nu vraagt men ons de gunst van de stip. Naar beste weten vervullen wij die wens, al zou je graag aan meer dan één je stem willen geven. Dat mag niet.

De door ons aangestipten, verkozenen, zitten zelden op hun gemak. Ze hebben veel beloofd, verzekerd, en als zij maar eerst in Den Haag zitten zullen er koekjes van ander deeg worden gebakken. De opperhoofden van in aanmerking komende regeringspartijen gaan vergaderen en mengen het deeg voor de koekjes net zo lang tot het niemands eigen deeg nog is. 't Was een zaak van geven en nemen en de gewiekste neemt het meest. Voorts worden ministerzetels bezet en staatssekretarissen tevoorschijn gehaald. Dan begint de strijd. Want naast het bittere spel achter de gesloten deuren van het Catshuis zijn er nog vakbonden, werknemers en -gevers, middenstanders en deze achterban schuift pionnen op het schaakbord. Aan de rand staan pressiegroepen te demonstreren.

Ik ga te ver want ik moet bedenken dat dit een blad is voor onze christelijke gemeenschap. De individuele leden hebben wel met „die wereld" te maken, maar dat komt hier toch niet ter sprake. Wat ontdek ik? U is mijn achterban. Zit ik hier te schrijven, dan realiseer ik mij dat enige honderden mensen met welwillend of kritisch oog de regels volgen. Dat kan mij bij een wat heet hangijzer laten omkijken en vragen: wat zullen zij er van zeggen? Kan ik, al denk ik zo, dat wel op papier zetten? Ik wil wel zeggen wat ik denk, maar... en dan ga ik over tot voorzichtige omschrijvingen. Gelijkgestemden hebben wel door wat ik bedoel al zijn ze niet tevreden omdat het niet duidelijker uit de verf komt en mogelijke andersdenkenden vermoeden wat ik aanduid maar vermoedens zijn geen grond om tot de aanval over te gaan. In de politiek en ook wel elders noemen ze dat de kool en de geit sparen. Niemand is er gelukkig mee; zelfs de schrijver niet. Dus mijden we de hete hangijzers en vermijden uitspraken die onvrede oproepen. Op zichzelf kan dat juist zijn als het er om gaat de andere niet te willen ergeren. Toch betreuren wij niet open en eerlijk, zonder „met het mes op tafel" met elkaar te kunnen praten. Mensen, en misschien juist christenen, kunnen elkaar moeilijk aksepteren als inzichten en opvattingen niet precies evenwijdig lopen. En dat niet alleen op het terrein van het geloof, maar niet minder op dat van de etiek, van het leven. En weer kijk ik om naar de achterban en laat het na over ongehuwd samenwonen, scheiding, wapenwedloop e.d. gedachten los te laten.

Wijlen br K. Reiling had het wel eens over „het kruis der gemeenschap". Hier is er een stukje van. Daarom ook: weet wel wat je zegt maar zeg niet altijd wat je denkt te weten. Als er dan maar gedacht wordt. Sterkte!

Huizinga

---

dan aan? Kunt u het eens worden over de vraag, hoe er op de houding van uw kind gereageerd kan worden?

Mischien wilt u er, behalve met uw man of vrouw, ook graag eens over praten met een goede vriend of uw predikant? Bespreek uw gevoelens open en eerlijk met hen. Vraag hen om een antwoord op uw zienswijze. Denken zij er net zo over als u? Waarom, of waarom niet? Dikwijls kan een objectieve visie u helpen om de dingen te zien zoals ze werkelijk zijn.

3. *Praat met uw kind.*

Het allerbelangrijkste in een gesprek met uw kind is: een goede luisteraar te zijn! Vraag uw zoon of dochter om iets te willen zeggen over zijn of haar standpunt en visie. Misschien zal het wat moeilijk gaan, vooral wanneer het kind de indruk krijgt, dat het u erom begonnen is; het een ander standpunt aan te praten. Belangrijk is, dat u open en eerlijk bent. U kunt uw mening verduidelijken en benadrukken, dat u *elke beslissing van uw kind zult respecteren.*

Wellicht kunt u ook tot hulp zijn, door vragen te stellen over het christen-zijn, over de doop en dergelijke onderwerpen. Maar die vragen mogen niet bedoeld zijn om uw kind te dwingen in de richting waar u het graag wilt hebben. Laat uw kind echter wel weten, dat u alleen maar wilt wat het beste is voor hem of haar.

4. *Blijf uw kind omringen met liefde en zorg.*

Uw voortdurende gebeden voor het kind, uw openheid in het spreken over alles wat met christen-zijn te maken heeft, uw bereidheid om een steun te zijn, zijn onder alle omstandigheden belangrijk, om het even wat uw kind ook kiest. Vertel, wanneer daarvoor een goede gelegenheid zich voordoet, hoe en waar u de Heilige Geest bezig ziet in het leven van uw kind. Dat kan heel eenvoudig, door bijvoorbeeld op te merken: Ik ben echt blij om te zien, hoe je het talent, dat God je heeft gegeven, gebruikt en ontwikkelt via je muzikale aanleg". Blijf uw kind opwekken om deel te nemen aan het gemeentelijk leven.

Goede relaties met gelovigen kunnen meewerken in de richting van een definitieve beslissing voor Jezus Christus, een beslissing die tot vreugde zal zijn voor uw kind en u zelf.

Via het weekblad der deense Baptisten overgenomen uit The Canadian Baptist.

C. van Wier

INTREDE Ds J. B. VAN DER VEEN

Zondag 18 april a.s. zal br J. B. van der Veen, oud-voorganger van de gemeente Antiokia te Douala, Kameroen, zijn intrede doen als (parttime) voorganger van de gemeente Rotterdam-Centrum. Bevestiging geschiedt door ds. Th. van der Laan, de intrede is aansluitend.

De dienst begint om 15.00 uur en wordt gehouden in de Dr. Feisserkapel, Proveniersstraat 52, achter het Centraal-Station. Belangstellenden zijn uiteraard hartelijk welkom.

REDIVIVUS of ook: uit de vergetelheid weer opgekomen.

Een piepklein huisje, wel van steen overigens, al hebben er in die dagen velen in plaggenhutten gewoond. Dat is nog geen honderd jaar geleden. In de buurt van Emmen heb ik ooit zo'n soort openluchtmuseum bezocht: huisjes, meer onderkomens, soms half onder de grond, van heideplaggen. Het zou u goed doen ze eens te gaan zien, er binnen te gaan en te bedenken dat daar jonge mensen leefden, kinderen geboren werden. Geen gas, geen licht, geen water, behalve dan wat God gaf. Wij wonen nu in paleizen.

Een broeder uit Leeuwarden stuurde mij met een brief een **paar kaarten. Op de ene** dat piepklein huisje, tweemaal de hoogte van een volwassen man, zeg 3½ meter en 7 meter breed. De diepte - lengte dus - kan ik niet schatten want ik zie alleen de voorgevel.

Op de prent staat rechtsboven: Groeten uit Nieuw Weerdinge. Het huisje en de mensen ervoor ziende denk ik aan een gehucht, laten we zeggen een paar huisjes, dat toen de Schutten genoemd werd, liggend tussen Nieuw Weerdinge en Emmercompascuum. Acht mensen zitten voor dat huisje, dat rozen tegen de muur had, vastgehouden door latwerk tot aan de top. Acht mensen. De mannen met prachtige baarden en twee van hen met een pet; zoéén als Schmidt in Duitsland draagt. Om en om zitten ze, de mannen en de vrouwen, met de handen op de knieën of in de schoot. De vrouwen met oorijzers, wie weet van goud. Maar dan zijn het wel erfstukken want goud vond de gewone man niet in de veenbodem. Mijn fantasie zegt dat die oorijzers - wat een woord toch - uit Friesland stammen. Immers, toen daar het veen was afgegraven, trokken vele Friezen naar de veenkoloniën. Hún nazaten vindt u nog in Twente, toen ook het veen in Drente verdween en de tekstiel in Twente om kinderrijke gezinnen vroeg voor de fabrieken. Wat ik nu schrijf klopt misschien niet helemaal, maar hoe armer de mensen waren, hoe meer kinderen ze hadden. Ze waren niet arm omdat ze kinderen kregen, maar ze kregen kinderen omdat ze arm waren. En dus toch rijkdom in het land van Bartje.

Zulke zinnen zijn vandaag bijna niet te lezen. Mijn buurvrouw, wier man kortgeleden overleed, is rijk en weet dat ook, doordat ze zeven kinderen heeft, zeven aangetrouwde kinderen en kleinkinderen. We vergeten misschien te gauw dat zonen een erfdeel des Heren zijn en dat kinderzegen een beloning is. Dat staat in de bijbel, psalm 127, en neemt u direkt ook maar 128 mee. Zeker, het bezit van kinderen was voor de ouders in die dagen een soort oudedagsvoorziening. Onze buurvrouw kan zich wel redden, maar haar kinderen zijn haar rijkdom. De volgende spreuk komt niet van mij: Wie één kind heeft is zijn slaaf, wie zes kinderen heeft is hun heer. Wat denkt u: klopt het?

Om op die acht mensen voor dat piepklein huisje terug te komen, de namen der mannen wil ik wel noemen om bij onze oudsten wellicht iets wakker te roepen. Het waren Ph. Lindeman, vervener, H. Werkman, haringkoopman, voorts de broeders Kalsbeek en Beekman.

Dezelfde L'der broeder stuurde een foto van een koopmanshuis aan het Noordvliet, nr. 11 in de Friese hoofdstad. Op het raam boven de winkeldeur staat: H. v. d. Heide, beddenmagazijn. In de geopende deur staat deze Hendrik v. d. Heide, jarenlang ouderling van de kleine gemeente, en naast hem staat zijn oudste dochter. Voor de tweede deur staan br Hartman Visser, lange tijd predikant in Sneek en br Hof, vader van ds Hof, wiens naam aan Groningen verbonden blijft. Boven die deur staat op het raam geschilderd: Vergaderlokaal Baptisten Gemeente.

Dat huis is nu eigendom van de gemeente en vol vergaderruimten, terwijl in de tuin van het pand in 1934 de kerk werd gebouwd die er nu staat, met het front naar wat in die dagen de Weerklank heette. Een wanklank was het, een gribus-buurt vol wrakke huisjes. Als je daar bij regenachtig weer wilde of moest zijn, kon je dat het best op de fiets doen want van weg noch voetpad kon je spreken. Zo hield je tenminste droge voeten. In de dagen dat de kerk gebouwd werd deed ik het voorstel de kerk De Weerklank te noemen. Men achtte die naam te zwaar belast om aan die kerk te verbinden.

Inmiddels is de Weerklank opgeruimd en staan er nette huizen aan de M. H. Trompstraat.

Als ik de baptisten bisschop - het een sluit het andere uit - van Friesland was zou ik alsnog die kerk deze naam geven. Is er een mooiere naam te bedenken? Ze is geen wereldse echoput, ze wil zo graag een hemelse weerklank zijn. Wie weet horen we er nog iets over in '84. En mocht u een naam zoeken voor uw kerk/gemeentehuis dan weet u het nu.

Alle mensen in het bovenstaande genoemd zijn reeds bij de Heer van hun leven. In hun tijd en op hun wijze hebben ze gebeden, gezongen, getuigd. Br H. v. d. Heide opende mijn oor en oog voor het gebed van de profeet Habakuk. Hij citeerde zo graag de laatste woorden ervan. Zoekt u dat zelf nou eens op. 't Is een geweldig getuigenis, het slot van hoofdstuk 3.

Zuster uit Utrecht. Uw jeugdherrinnering ontvangen. Hoop er op terug te komen. Aarzelt u niet, onderen en jongeren mij uw dromen en gezichten te vertellen. Ik zal ze graag lezen en zo mogelijk goed verpakt hier doorgeven. En wel bedankt, L'der broeder.

Huizinga

Naastenliefde verwaarloost de wereld niet

We kunnen niet over de mens spreken zonder over de wereld van de mens te spreken. De mens is voor ons alleen vindbaar en herkenbaar in deze wereld. Je kunt geen naastenliefde bedrijven dan alleen op déze aarde. Naastenliefde is alleen in praktijk te brengen aan de mensen van deze aarde. Want daar is de naaste.

We kunnen niet voor de naaste zorgen zonder voor zijn wereld te zorgen. Een gewassen zeug moge dan tot de modderpoel terugkeren (zo noteert 2 Petrus 2 : 22), normaal is het niet voor mensen dat zij elkaar wassen en daarna in de modder terugduwen.

Opkomen voor de naaste betekent opkomen voor zijn wereld. Voor de wereld waarin hij leeft. Waarin hij móet leven. Want wie kan uit de wereld gaan? Ja, je kunt jezelf doden om aan de ellende van je wereld te ontkomen, maar daarmee doe je alleen jezelf schade en bewijs je geen dienst aan het wereldje waarin je leeft.

De christen beseft dat hij de naaste schromelijk verwaarloost als hij de wereld van de naaste laat zoals ze is, vooropgesteld dat die wereld van de naaste die naaste belemmert om volop mens-voor-Gods-aangezicht te zijn. De mens die hongert - omdat zijn wereld hem geen eten geeft - komt niet alleen tekort als mens, als ouder, maar komt tekort als schepsel Gods, dat voor Gods aangezicht mag spelen. Dat mensen hongeren, ligt niet aan de aarde, en ook niet aan God, maar aan de mensen die hun structuren geschapen hebben om hun belangen veilig te stellen.

Veelal kan de naastenliefde zich alleen verwerkelijken als structuren veranderen en stelsels vervangen worden. De liefde tot de bejaarde naaste vereist voldoende levensonderhoud voor de bejaarde die niet meer voor zichzelf kan zorgen. De zieke en gehandicapte kunnen we niet aan de kant laten liggen.

Mensen bevrijden van hun problemen kan een daad van naastenliefde zijn. Mensen bevrijden van de oorzaken van hun problemen is zeer zeker naastenliefde.

Ongetwijfeld past hier het woord verantwoordelijkheid: Een algemeen aanvaard woord om iedere plicht ten opzichte van de ander aan te duiden. Met name de christen zal zich aan zijn verantwoordelijkheid niet kunnen onttrekken. Zijn verantwoordelijkheid is immers zijn antwoord op

het Woord dat tot hem gekomen is. Naastenliefde (welk woord hij verkiest boven medemenselijkheid) is immers voor de gelovige de dubbelganger van de liefde tot God. God liefhebben boven alles en de naaste als zichzelf is het gebod dat hem gegeven is door Hem die van God gekomen is. Jezus Christus heeft hem de naastenliefde als keerzijde van de liefde tot God in volmaaktheid voorgeleefd.

Toen Jezus uitriep aan het kruis: Het is volbracht, was zijn opdracht volbracht. Die verantwoordelijkheid had Hij op zich genomen, Gods wil te volbrengen: een verloren wereld te redden. Tot heil te zijn voor de wereld die Gods geliefde wereld was.

Wie Christus volgt, moet heilbrenger zijn. Zoals Gods heil ons leven dragelijk, leefbaar, ja vredevol maakt, zo hebben christenen de opdracht heil te brengen. Het leven leefbaar te maken in een bewoonbare wereld. Wie zich hieraan onttrekt, schiet tekort in naastenliefde. Dus in liefde tot God.

Christen zijn door je verantwoordelijkheid uit te leven betekent niet dat je God het heft uit handen neemt. God het initiatief ontneemt. Wij leven door Gods liefde en we kunnen alleen liefde geven als we liefde ontvangen. We kunnen alleen bouwen aan een leefbare, bewoonbare wereld als we het visioen van de nieuwe aarde telkens doorheen onze arbeid zien flitsen.

De liefde van Christus dringt ons, is meer dan een tekst, die bemoedigt. Het is de enige bestaansgrond voor een christen in de wereld.

Ploeger

BOEKBESPREKING

J. Wijchers/S. Kat: Het bijbels woordenboek. Uitg. Boekencentrum, Den Haag. Geb. 280 pag. *f* 26,90.

De bijbel gaat over mensen, die op bepaalde plaatsen woonden in een bepaalde tijd en onder bepaalde omstandigheden. In dit bijbels woordenboek worden in twee kolommen alle bijbelse namen op een rij gezet, met verklaring van de naam, het verband met andere namen, en waar de naam te vinden is. Om zo'n boek niet tot een onhanteerbaar werk te laten uitdijen, moet gebruik gemaakt worden van afkortingen, codes. De verklaring daarvan is duidelijk, zodat je kunt opschieten als je bezig bent.

Echter worden niet altijd alle bijbelteksten vermeld waarin een naam genoemd is. Dat is wel jammer. Over Petrus b.v. staat er naar mijn gevoelen te weinig als je werkelijk een studie van deze apostel wilt maken.

Overigens voor bijbelstudie een waardevol werk. Maar Trommius' Concordantie blijft wel onmisbaar.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

De overwinning van het LAM

Als Jezus zijn discipelen uitzend als lammeren onder de wolven, dan heeft Hij daar een bedoeling mee. Hij offert ze niet op, maar plaatst ze in de dienst der verzoening. Paulus zal het later zo formuleren: Aan ons is de dienst der verzoening toevertrouwd (2 Cor. 5 : 18). Daar begrijp je natuurlijk niets van, als je de taal der verzoening niet verstaat. Jezus sprak die taal niet alleen, ook in dit opzicht was in Hem het woord tot vlees geworden. Daarom wordt Hij door Johannes de Doper „het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt" genoemd.
In de lijdenstijd gedenken wij hoe dit aan Hem werd vervuld. Hij werd geslacht „als een stemmeloos schaap". Met groot geduld en vol liefde heeft Jezus het onrecht en de pijn gedragen. Bedekt met bloed en speeksel, naakt en weerloos, hing Hij in zijn wonden aan de schandpaal. Omringd door vijanden en duivels, terwijl zijn vrienden op een afstand bleven.
En zo zijn wij met God verzoend, zo is onze donkere schuld uitgeboet. De straf, die ons de vrede aanbrengt, werd op Hem gelegd. Dat mogen we nooit vergeten, als we onze weg zoeken door warwinkels van gedachten en woorden. Hij heeft ons gekocht en betaalde daarvoor met zijn bloed.
Jezus is het Lam van God.

Wat heeft dit met evangelisatie en zending te maken?

In de eerste plaats is ons leven door Jezus' offer getekend. Een paar weken geleden, terwijl ik onderweg tijd tot nadenken had, overdacht ik de motieven van mijn leven. Als je begint, is er een flinke scheut enthousiasme, misschien een hoeveelheid ijdelheid en geldingsdrang gemengd door datgene, wat wij roepingsbesef noemen. Dat wordt zwaar op de proef gesteld en het besef van verantwoordelijkheid en van trouw neemt toe. Maar is dat genoeg, als je vandaag opnieuw zou moeten beginnen, wetende wat je nu weet? Wat drijft ons eigenlijk voort op onze levensweg? Toen wist ik het antwoord: Jezus Christus heeft recht op ons leven. Niemand als Hij is het zò waard. Geen mens, geen ideaal kan Hem ooit van zijn plaats dringen. Dat is geen zaak van respect of van gehoorzaamheid voornamelijk. Wij zijn aan Hem verknocht, zijn liefde heeft ons overweldigd en wederliefde in ons hart gelegd. Ik weet wel, dat er altijd veel menselijks overblijft in onze motivatie. Maar de diepste grond is en blijft de liefde tot Hem, die het Lam Gods wilde zijn.

Het Lam volgen

En hier komen we tot het geheim van Jezus' opdracht aan zijn discipelen: „Ziet Ik zend u als lammeren onder de wolven". Liefde is de drijfveer, liefde tot de mens, die zonder God verloren is. Dat is oneindig veel meer dan menslievendheid. Evangelisatie zonder liefde tot het verlorene is niets anders dan activisme. Het ergert zich aan de zonde, maar lijdt er niet aan. Het neemt niemand voor zijn rekening, het verdraagt niets en draagt nog veel minder.
Daarmee wordt het kwaad niet goedgepraat. Zonde goedpraten is de meest erbarmelijke houding, die een volgeling van Christus kan aannemen. Het laat de mens in zijn eigen waarde, maar die is negatief voor God. De strategie van het Lam is een keuze voor Golgotha, de strategie van zijn discipelen is de smeekbede: Blijf niet in je zonde, maar laat je met God verzoenen. Ik geloof, dat Paulus dit bedoelde in zijn brief aan de Corinthen. Zo kan ik uit de weg met dit vreemde devies van de Meester over lammeren tussen de wolven.

Uw evangelist in algemene dienst,

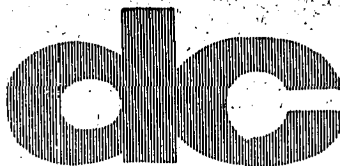
Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht; tel. 078-180007

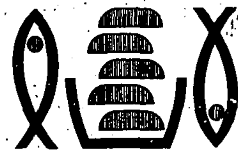
ZONDAGSSCHOOL-WERK

Graag willen we ook u, lezers van De Christen, iets vertellen van het L.Z.C.-weekend dat gehouden werd in De Bron in Dalfsen.
Er waren zo'n 50-60 zondagsschoolleiders (leidsters) bijeen.
Vrijdagsavonds hielden we ons bezig met het thema „ontdekken".
Niet alleen de kinderen, maar ook wij volwassenen blijven steeds (verschillende) dingen ontdekken.
Het thema van de zaterdag was „Pasen".
Geconstateerd werd, dat in de meeste van onze gemeenten/zondagsscholen, veel minder aandacht besteed wordt aan het Paasfeest dan aan het Kerstfeest.
Eigenlijk zou dat niet zo moeten zijn. Pasen is een echt blij opstandingsfeest en dat mogen we ook de kinderen laten merken.
Allerlei suggesties werden ons aan de hand gedaan om de kinderen bezig te laten zijn met Pasen: een paasmaaltijd organiseren, zelf dia's maken, of een kruisje maken van afgebrande lucifers.
Het was erg leerzaam/verrijkend om samen met broeders en zusters te ontdekken hoe je de kinderen kunt helpen dat Paasfeest „levend" te maken.

Hengelo M. la Roi-Boerrigter

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

VERHUISD:
Mevrouw P. Lindeman-van Dam van Achterste Kamp 17, Stadskanaal naar Tabitha, Stationsstraat 6, 9503 AD Stadskanaal.

STAVOREN nabij bos aan IJsselmeerstrand 8 pers. huisje idem 6 pers. bungalow aan water.
Veilig voor kinderen.
Alle comfort.
Vrij Pinksteren. Voor 24 juli en na 27 augustus.
Telefoon 058-125186.

Gospel Zangers, zoekt jonge mensen die haar willen begeleiden.
Omgeving Twente.
Telefoon 05490-20747.

Praters

Er zijn mensen die makkelijk en er zijn mensen die moeilijk praten. Dat zal samenhangen met opvoeding, onderwijs, opleiding, omgeving. En met name met de aanleg, het temperament, het karakter.
Mensen die makkelijk praten zeggen (meestal) weinig. De gladde tong is een gevaar, wist men in Israël reeds. Maar de makkelijke prater kan ook vewoestingen aanrichten die zijn oog ontgaan omdat zowel zijn ogen als zijn oren aan zijn mond gebonden zijn. Sommigen praten immers zoveel dat ze niet eens een antwoord horen. Dat verwachten ze kennelijk ook niet.
Dat overkomt zieken nogal eens. Er wordt tegen hen aangepraat. De bezoeker is woordvoerder, de patiënt is zwijger. Tot zwijgen gedoemd. Want er wordt gepraat, gemakkelijk gepraat. Er wordt soms te gemakkelijk gepraat waardoor mensen, patiënten, met stomheid geslagen worden. Sommige mensen gebruiken hun praten om mantels uit te vegen. Dat is een stoffige bezigheid die bij veel mensen tot prikkeling van de slijmvliezen leidt, en dus tot niezen. Gemakkelijke praters worden zelfs door een niesbui niet onderbroken. Ze vegen met grote ijver telkens nieuwe mantels uit.
Er zijn ook mensen die van zichzelf beweren dat ze al pratende anderen de waarheid zeggen. Die daarvan geen beroep maken, want ze zeggen ééns (dus niet altijd) iemand de waarheid.
Tenslotte zijn er ook christenen die al pratende een getuigenis afleggen. Maar vanwege het feit dat ze al getuigende blijven praten, komt de ander er niet toe zijn brandende vragen te stellen.
Ik zeg niet dat de wereld gebrek heeft aan doeners en niet aan praters. Maar ik zeg wel dat minder praten meer ruimte laat voor de ander om te antwoorden.

IS HIJ WERKELIJK ZO GROOT?

Chinezen hebben grote wijsheid, en zij hebben veel wijsheden verzameld en op schrift gesteld. Daarin zijn zij verwant met de Joden, die meer dan één wijsheidsboek kennen.
Eén van de chinse spreuken luidt: Als je een reus ziet, kijk dan eerst naar de stand van de zon. Misschien is het alleen maar de schaduw van een dwerg.
Waarmee maar weer eens duidelijk gemaakt is dat je de dingen niet alleen op zichzelf, maar ook in hun samenhang moet bezien. Reuzen kunnen dan klein worden. En dwergen groot.
Wie zijn leven laat beheersen door de leeuwen en beren op zijn weg, vergeet al te gemakkelijk de kleine vossen die de wijngaard vernielen. Op z'n hollands gezegd: een bisamrat die zich een hol door een dijk graaft, is gevaarlijker voor de samenleving dan een losgebroken olifant. Dat geldt trouwens ook voor het geestelijk leven. Jezus had het over het uitspugen van een vlieg en het doorslikken van een kameel.

NIEUWS VAN DE POSTZEGEL-MAN

De zegels en de ansichtkaarten die ik in Sneek ontving, zijn allemaal verwerkt. Willen de zusters die de gewestelijke zusterhulpdag in Pernis op 20 april a.s. bijwonen de gespaarde zegels en ansichtkaarten meenemen? Ik hoop er ook te zijn, samen met mijn vrouw.
Willen de zusters die de vergadering op 27 april in Zwolle bijwonen, ook meenemen wat ze bijeenvergaard hebben? Ik neem het dan mee!
In twee maanden is er f 356,— bijeengebracht en dat alleen omdat er een beetje werk voor verzet is. Als postzegels in het vuilnisvat verdwijnen heeft niemand er iets aan. In acht jaar is er nu f 23.000,— mee verdiend.

Hartelijke groeten aan u allen!

Fam. K. Kuperus, Simsonstraat 5-1,
1076 VG Amsterdam

DONDERDAG 20 MEI
HEMELVAARTSDAG
N.B.J.B
Nationale Jeugdag.

1982

JIJ KOMT TOCH ZEKER ÓÓK?

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

Aanstaande woensdag 14 april D.V. wordt in de Baptistenkerk te Apeldoorn de voorjaarsconferentie van de broederschap gehouden.
Deze dag zal worden geleid door ds J. Broertjes (oud-voorzitter van de broederschap) omdat ds A. de Vries niet naar Apeldoorn kan komen i.v.m. een familiefeest.
Overigens zijn de collegae allen hartelijk uitgenodigd, om het feest van de ontmoeting op de broederschap bij te wonen. De aanvang is om 10.00 uur en vanaf 9.30 uur is de koffie klaar.
Gezegende Paasdagen en tot ziens in Apeldoorn.

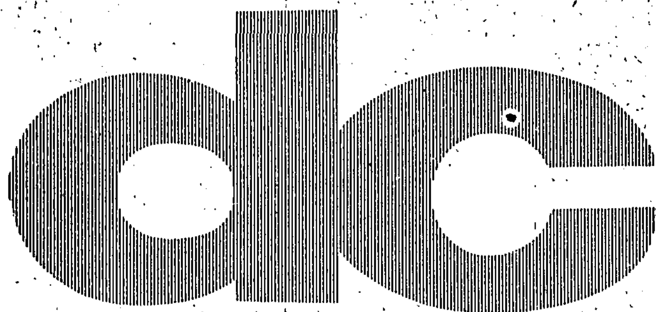
A. v. d. Berg, secr.

BEROEPINGSWERK

Benoemd tot parttime ziekenhuispredikant te Dordrecht: J. B. van der Veen, a.s. voorganger van Rotterdam-Centrum.

ADRESWIJZIGING

Br H. Hamminga, voorkomend op de sprekerslijst, woont thans De Wilgen 6, 9945 RB Wagenborgen tel. 05964-2517.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 15 - 16 april 1982

LEVE DE GEWETENS BEZWAARDE ?

Wie een ruim geweten heeft, staat er als regel niet best op bij de christenen. Een ruim geweten hebben staat zo ongeveer gelijk met de vaststelling dat er alles bij door kan. Dus, dat er eigenlijk geen remmingen en geen beperkingen zijn. Anders, duidelijker gezegd: Dat er geen waarde-oordelen zijn. Dat kennelijk alles van gelijke waarde is. Een gelijkschakeling die men dan levensgevaarlijk acht.
Het is met het geweten een vreemde zaak. De een kan in geweten niet verantwoorden dat „de vrouw op de kansel komt", terwijl de ander het tegendeel niet in geweten kan verantwoorden. De een kan niet aanvaarden dat een door besprenging of begieting op belijdenis gedoopte in de gemeente wordt opgenomen terwijl een ander niet in geweten kan verantwoorden dat zo iemand opnieuw gedoopt wordt, door onderdompeling wel te verstaan. De een kan het met zijn geweten niet overeenbrengen dat er alcoholhoudende wijn bij de avondmaalsviering gebruikt wordt terwijl de ander juist met alcoholvrije wijn het gevoel heeft niet echt de dood des Heren te kunnen gedenken.
Terwijl toch allen zich aan het Woord Gods willen oriënteren!
De laatste tijd komt steeds meer de vraag naar de rechtmatigheid van het betalen van belastinggelden aan de orde, voorzover dat gelden zijn, die besteed worden voor doeleinden waar de belastingbetaler niet achter kan staan. Heel veel mensen - niet enkel christenen -, hebben moeite met de betaling van dát deel van de belastingen dat blijkens de staatsbegroting gebruikt gaat worden voor aanschaf en onderhoud van kernwapens, c.q. voor het hele militaire apparaat. Zoals er - een ander terrein dus! - mensen zijn die in geweten verhinderd worden AOW- en andere volksverzekeringspremies te betalen. Sinds abortus-op-sociale-indicatie in het ziekenfondspakket zit, zijn er mensen die er moeite mee hebben dat zij gedwongen worden daaraan mee te betalen.
In de evangeliën komt het woord geweten niet voor. We ontmoeten het voor het eerst in Hand. 23 : 1. Merkwaardigerwijze gebruikt Paulus het daar als hij zijn openbare wandel moet verdedigen. Zijn houding in de samenleving.
Joden hebben hem aangevallen; de rechter bemoeit zich er mee. Maar Paulus heeft een zuiver geweten, niet voor de raad, niet tegenover de raad, maar voor God. God is kennelijk de laatst-bevoegde instantie om te oordelen over het gedrag van mensen. Voor Paulus was dat het belangrijkste, zoals hij ook voor stadhouder Felix zegt, Hand. 24 : 16.
Als God de laatst-bevoegde instantie is om te oordelen over het gedrag van mensen, hoe zit het dan met mensen die niet in God geloven? Die zich wellicht niet uitlaten over het bestaan van God; die niet de bijbel aanvaarden als richtsnoer voor hun handelen; die aan geen kerkelijke instantie enige bevoegdheid om reglementerend op te treden in hun leven toekennen? Als God niet als God erkend wordt, kan een mens dan wel een geweten hebben?
Vanzelfsprekend wel. Want wat wij gemeenlijk onder geweten verstaan, is niet een door Gods Geest in ons geplant orgaan, maar een door opvoeding en zelfontwikkeling ontstaan „overlegorgaan" in ons. Je zou ook kunnen zeggen: ons hart bergt het geweten in zich. Dat geweten kan door Gods Woord gescherpt worden, maar het ontstaat niet door Gods Woord. Paulus schreef aan de Romeinen dat er heidenen zijn die van nature doen wat de wet (van Mozes) voorschrijft terwijl zij geen kennis aan die wet hebben; dat komt omdat God het werk der wet in hun hart geschreven heeft, terwijl hun geweten medegetuigt, Rom. 2 : 14v. Je zou het geweten ook het zelfbewustzijn van de mens kunnen noemen. En zelfbewustzijn heeft ongetwijfeld te maken met de vraag naar het wezen van de mens, naar zijn bestaansreden en zijn plaats in de samenleving.
Of de overheid gewetensbezwaarde belastingbetalers moet ontzien, zoals ook gewetensbezwaarde dienstplichtigen en gewetensbezwaarde volksverzekeringspremiesbetalers worden ontzien, ligt niet op onze weg te beoordelen. Wél echter moeten wij élke overheid er aan herinneren dat de vrijheid om naar het inzicht van het geweten te handelen een onvervreemdbaar goed is, en ieders recht behoort te zijn. Zelfs als mensen vanuit éénzelfde geestelijke of levensbeschouwelijke achtergrond tegengesteld handelen, kan geen overheid daaraan criteria ontlenen. Gewetensvrijheid is een mensenrecht van de eerste orde.

Ploeger

Ongelijke gedachten over gelijke behandeling (2)

In het vorige artikel werd duidelijk dat mijn kritiek op het befaamde voorontwerp niet door ieder wordt gedeeld. Mijn kritische kanttekeningen bij het verzet van bepaalde „evangelische” kringen tegen het voorontwerp heeft ook niet onverdeelde instemming gevonden. Twee brieven hebben mij bereikt en uit beide geef ik enkele citaten. Daarbij gaat het eigenlijk meer om de vraag, waarop een christen zijn handelen als mens en als christen baseert dan om dingen die rechtstreeks met het voorontwerp te maken hebben.

Verstandelijk

Uit een persoonlijke brief van een zuster citeer ik het volgende:

> Het valt mij op dat u - begrijpelijk - verstandelijk spreekt over normen en de bijbel.
> Toch ben ik juist daarover ongerust omdat het over geestelijke zaken gaat. Nergens spreekt u over de werking van de Heilige Geest! De Geest der waarheid die ons leidt naar de volle waarheid vanuit Gods woord.
> We dienen een levende, sprekende Heer, die bovendien onze Raadsman is in alle zaken!
> De Heilige Geest overtuigt van zonde, oordeel en gerechtigheid. Hij onderzoekt, onderwijst, toetst hart en nieren en weet wat in ons is. Hij wil ons denken vernieuwen zodat we veranderen naar zijn beeld en zijn wijsheid ontvangen.

De tegenstelling tussen „verstandelijk” en „de werking van de Geest” kan ik niet zo goed meemaken. In de eerste plaats niet omrat tegenover menselijk verstand niet de Geest van God staat maar menselijk gevoel of menselijke wil. God is geen vijand van het verstand en het verstand is op zich niet vijandiger jegens God dan gevoel of wil. Daarom wil de Geest van God beslag leggen op de gehele mens en niet alleen op één van zijn mogelijkheden, in dit geval het verstand.
In de tweede plaats lijkt het haast of de Heilige Geest het verstand uitschakelt, ja wel uitschakelen moet om tot zijn recht te komen.
Het wonder van de Geest is echter dat de mens en zijn mogelijkheden worden ingeschakeld. Wie ingeschakeld wordt doet mee en dat wordt ook van hem of haar verwacht. Wie ingeschakeld wordt werkt echter niet meer op eigen verantwoordelijkheid en ook niet meer naar eigen maatstaven maar naar de maatstaven van wie inschakelt. In bijbelse woorden gezegd: je moet bekeerd en wedergeboren zijn. Het meest opvallende is echter dat in de woorden van onze briefschrijfster de bijbel slechts terloops wordt genoemd. Toch heeft de bijbel alles te maken met de wijze waarop wij als christenen leven. De Geest leidt in alle waarheid en Uw woord is de waarheid, twee uitspraken van de Heer in het Johannesevangelie (16 : 13; 17 : 17). Ook al is in deze tekst met „Uw woord” zeker niet de bijbel bedoeld, toch heeft de bijbel alles met het spreken van God te maken en noemen wij haar niet ten onrechte Gods Woord.
Door de eeuwen heen hebben de gelovigen geworsteld met dit probleem: hoe zit dat met het geschreven woord van de Schrift en de Geest?
Maakt de Geest het ons alleen maar duidelijk? Of maakt de Geest ons innerlijk bereid om te doen en te geloven wat in de bijbel staat?
Of is de bijbel meer voor de gewone mensen en de Geest meer voor een kleine elite van geestelijk hogerstaanden? Of wijst de Geest ons de weg daar waar het geschreven woord zwijgt of niet duidelijk is? Dit zijn geen theoretische vragen; ze hebben betekenis en consequenties voor de praktijk van het leven.

Absoluut

Van de heer D. Hollander te Amstelveen kwam een lange brief waarin hij vooral ingaat op de kwestie van absolute en relatieve vormen en beschouwingen. Hij schrijft o.m.:

> Wat zijn nu eigenlijk absoluten? Dat zijn zaken, die in alle tijden, op alle plaatsen en in alle omstandigheden gelden, ongeacht of men er in wenst te geloven of niet. Een voorbeeld van een absolute stelling vind je bijvoorbeeld in de wiskunde, zoals één en één is twee. Als je je in een discussie over homofilie dus beroept op absolute normen, is het volkomen kosekwent dat je iedereen vraagt zich hieraan te onderwerpen, omdat nu eenmaal het kenmerk van die absolute normen is, dat ze geen rekening houden met de omstandigheden waarin ieder zich bevindt. Tegenover absolute normen staan relatieve normen.
> Het eigene van deze laatsten is, dat ze in elke relatie tussen personen, in elke situatie waarin personen samenleven, steeds weer opnieuw worden gedefinieerd en vastgesteld. Nu is de moderne trend in het theologisch denken als volgt:
> Christenen zijn mensen met een relatie met God. Binnen elke relatie die God heeft met een christen gaan normen gelden. Deze normen zijn weliswaar op de bijbel gebaseerd, maar niet zozeer op wat er letterlijk staat, als wel op de grondideeën die erachter zitten. Alleen de van de Geest vervulde mens zou dan deze grondideeën kunnen vinden. Hoe aantrekkelijk op het eerste gezicht ook, toch denk ik dat in deze visie te weinig rekening wordt gehouden met de allesbepalende tegenwoordigheid van God in de relatie met de mens, waarbij Hij niet alleen het heil aanbiedt, maar ook bevrijdt, ja zelfs verandert.
> Waarbij voor de oude normen, waarden en denkbeelden van de mens geen plaats meer is. Maar belangrijker nog is, dat degenen die menen dat christelijke normen relatief zijn, het Schriftgetuigenis tegen zich hebben. Onze Heer zelf heeft gezegd, dat door Zijn komst nog niet het kleinste detail van de wet ongeldig was geworden (Matth. 5 : 17vv.).
> En op de vraag of het geoorloofd was te scheiden, verwees Christus nota bene naar een norm van vóór de zondeval.
> Als ergens een verandering van de situatie tot een verandering van normen had kunnen leiden, dan was het hier wel. De bijbel zelf geeft dus sterke aanwijzingen voor het bestaan van absolute normen. Absolute normen die ook worden toegepast wanneer het gaat om ongelovigen (vgl. o.a. Jona 1 : 2; Obadja : 10; Genesis 18 en 19). Het onderscheid tussen een absolute of een relationele Schriftbeschouwing is van wezenlijk belang voor onze houding ten opzichte van de in het voorontwerp aan de orde gestelde zaken. Wie in de bijbel de absolute waarheid ziet, zal zijn leven richten naar de letterlijke tekst van de bijbel (de bijbel als richtsnoer); wie meent dat de bijbel slechts toe te passen is als men in zijn verstand verlicht is door de Geest (maar welke geest, als deze niet meer door de bijbel wordt getoetst, doch deze in tegendeel zichzelf toetst?) zal in de Schrift méér zien dan een inspiratiebron voor zijn handelen. Hij zal de bijbelse boodschap samenvatten in enkele gedachten en daarnaar zijn normen bepalen.

Dit uitvoerige citaat maakt heel duidelijk hoe problematisch en onjuist het is om te spreken van absolute en relatieve normen. Niet voor niets put de schrijver zijn illustratie uit de wiskunde! Ik ga voorbij aan de weergave van „de moderne trend in het theologisch denken”, omdat het in ieder geval mijn denken niet weergeeft. Wel vraag ik mij af of de schrijver de consequenties van zijn eigen denken wel overziet.
Als Genesis 19 een voorbeeld is van de toepassing van een absolute norm die altijd en overal geldt, betekent dit dan dat wij vandaag diezelfde norm op dezelfde wijze moeten toepassen? Zou de consequentie

EENHEID

De eenheid van de gemeente is geen gemakkelijke en vanzelfsprekende zaak. Ieder die een poosje meeloopt en meeleeft in de gemeente, weet dat. En vooral de brieven van Paulus aan de jonge gemeenten tonen ons, dat het ook toen nog wel eens spande. Verschillende brieven bevatten een hartstochtelijke oproep om vooral één en eensgezind te zijn.

De eenheid van de gemeente is als een grote, kostbare vaas, die je samen moet vasthouden. Als je er niet voorzichtig mee omgaat, glipt hij je uit de handen en ligt aan diggelen.

Die eenheid blijkt niet in direkt verband te staan met de geestesgaven, die zich in de gemeente openbaren. De 1e brief aan de Corinthiërs is wat dat betreft leerzaam en onthullend. Aan die gemeente had de Geest wel ongeveer alle denkbare gaven uitgedeeld, men kwam geen enkele genadegave tekort. En toch was de eenheid er zoek.

Een aantal oorzaken komt er wel uit. Er was partijgeest, men liep bepaalde „grote" leiders en sprekers achterna, en de aanhangers van deze groten kwamen tegenover elkaar te staan. Sommigen hadden een zondige levenswandel, waar maar niets aan gedaan werd. Anderen beriepen zich op hun ruime inzichten in het eten van vlees, dat uit afgodstempels kwam, en stelden zich boven anderen, die daar moeite mee hadden.

Het loopt uit op de vermaning om als een geheiligd volk te leven, opdat er niet, zoals met het ongehoorzame Israël in de woestijn, allerlei onheil over de gemeente kome.

In het prachtige beeld van het lichaam, 1 Corinthiërs 12, laat Paulus ons de organische eenheid zien van de gemeente. Ieder is er lid van, en als een lid lijdt, lijden alle leden mede, als een lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde. In de gemeente leeft ieder zijn privé-leven, maar dat staat niet los van de gemeente. Het is niet onverschillig hoe je leeft, als je lid bent van die gemeente. Het leven van de enkeling heeft invloed op het geheel. Een broeder of zuster, die in de zonde leeft, vormt een ontsteking waaraan het gehele lichaam pijn heeft, en waardoor de gezonde groei belemmerd wordt.

Er is in onze tijd een duidelijke verschuiving naar individualisme. Ieder leeft zijn eigen leven, en hoe je leeft heeft een ander niets mee te maken, dat is jouw zaak. Zo'n individualisme past niet in de gemeente, want je bent deel van dat lichaam, en je beïnvloedt elkaar, ten goede of ten kwade. Uit dat lichaam kun je je niet losmaken en je onttrekken aan je medeverantwoordelijkheid. Want de gemeente is lichaam van Christus, en wie zich losmaakt van het lichaam maakt zich ook los van het Hoofd van dat lichaam, Christus.

De gemeente wordt beoordeeld op het doen en laten van haar leden. Misschien zeggen we: dat is niet eerlijk, je mag de hele gemeente niet beoordelen naar de levenswandel van een of enkele leden, maar het gebeurt intusen. En met het bovenstaande voor ogen denk ik: terecht. Want als lid van de gemeente heb je je verantwoordelijkheid, waarop je aangesproken moet kunnen worden. Juist de samenhang van de gemeente als een lichaam brengt nu eenmaal mee, dat de houding van de leden mede bepalend is voor het beeld, dat de buitenwereld van de gemeente opvangt. Er zijn verschillende gevallen bekend van mensen die zeiden: O, hoor jij bij die-en-die kerk? Nou, ik ben door een lid van die kerk eens zo te grazen genomen, dat ze me daar nooit van m'n leven zullen zien. Dat éne lid van die gemeente vertegenwoordigde op dat fatale moment dan het hele lichaam, waarvan hij lid was, en de hele kerk wordt daarop aangekeken. Het maakt wel degelijk uit hoe wij leven, en we kunnen onszelf nooit los zien van het geheel.

Eén van de wrijfpunten in onze gemeenschap lijkt soms de schriftopvatting te zijn. De één gaat anders met het woord om dan de ander. Dat tast de verbondenheid met de Heer op zichzelf niet aan, want allen belijden dat zij door genade vergeving van zonden ontvangen hebben door het geloof in de Here Jezus Christus, en met Hem de nieuwe weg zijn opgegaan. De verbondenheid in Christust is er dus wel, met ieder die zijn naam belijdt.

De moeilijkheden ontstaan bij het invullen van de levenswandel. Er verschuiven in het maatschapelijk leven grenzen, het leven wordt anders, de visie op levenshouding en op de vrijheid van de mens verandert. Het hngt van de visie op de Schrift af, hoever men de ontwikkelingen in de maatschappij navolgt, of er op een zeker moment niet verder in mee wil gaan.

Ook hierbij zullen we rekening moeten houden met elkaar. Niemand zal mogen zeggen: het is mijn privé-zaak hoe ik leven wil, daar heeft de gemeente niet mee te maken. Als er onduidelijkheden zijn over bepaalde vraagstukken, zouden die in de gemeente besproken moeten kunnen worden.

Daarbij zal het van groot belang moeten zijn dat de eenheid bewaard wordt. Al moeten sommigen daarvoor een stukje vrijheid inleveren. En al zullen de „sterken" dan de pas maar eens wat moeten inhouden terwille van de „zwakken".

Want de eenheid van de gemeente stoelt immers op de eeheid, die er is tussen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En Efeziërs 4 : 1-6 weeft door deze eenheid ook nog de drie primaire kleuren van geloof, hoop en liefde.

Wij worden gedoopt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En daarmee ingedoopt in de gemeenschap met God en met het lichaam van Christus, de gemeente. De band van de eeuwige liefde, die er is tussen de Vader en de Zoon door de Heilige Geest, bindt ons als kinderen van één Vader samen „opdat zij één zijn gelijk wij één zijn". Het heelhouden van de band vraagt onze inzet, ons gebed, onze overgave.

H. G. de Winkel

---

dan niet zijn dat wij op grond van de bijbel de doodstraf zouden moeten bepleiten voor homosexuele handelingen?

Maar belangrijker dan deze opmerkingen zijn twee vragen.

Ten eerste of de bijbel bedoeld is als wetboek en ten tweede of in de theologie van mijn opponent het werk van de Geest niet verslonden wordt door een absolute schriftbeschouwing. Daarover tot besluit een paar opmerkingen.

Wetboek

Niemand kan ontkennen dat er in de bijbel veel wetten, geboden en voorschriften voorkomen. Toch maakt dat haar nog niet tot een wetboek. Jezus heeft wel gezegd dat Hij niet gekomen was om te ontbinden maar om te vervullen maar dat heeft Hem niet belet om het sabbatsgebod te overtreden en het heeft Paulus niet belet om van gelovige heidenen niet te verlangen dat ze zich lieten besnijden. De Zoon des Mensen is gekomen om te behouden en daarom vormen de Schriften die van Hem getuigen geen wetboek maar een heilboek of een genadeboek.

Het valt mij op dat in de beschouwingen van de heer Den Hollander de Geest alleen voorkomt wanneer het gaat over opvattingen die hij afwijst. Dat is ten dele bepaald door de vraagstelling maar er zit m.i. toch wel meer achter. In deze denkwijze is het werk van de Geest gelijkgesteld met de inspiratie van de Schrift. De geïnspireerde Schrift neemt a.h.w. de rol en het werk van de Geest over. Dit is dezelfde opvatting die bij bepaalde rabbijnen gevonden wordt.

Maar het Nieuwe Testament geeft een ander getuigenis van de Geest. Trouwens ook van de Schrift. Minder in de trant van de wet en het absolute, meer in de trant van de genade, van het verbond van God en mens.

J. Reiling

WOORD IN DE MIDDAG: „DE HOOP BLIJFT!"

In de radiorubriek van de NCRV „Woord in de middag" via de zender Hilversum 2 (A.M.) zal maandagmiddag 19 april a.s. van 3.15 tot 3.30 uur ds J. Broertjes, voorganger van onze Haagse gemeente, spreken over het bijbelgedeelte Romeinen 15 : 5-13 onder de titel „De hoop blijft!"

Opnieuw enkele kanttekeningen bij de verhouding van JODEN EN CHRISTENEN

Niet alleen de persoon en het werk van Jezus spelen een doorslaggevende rol in het belijden van de christenen, ook de persoon en het werk van de Heilige Geest behoren tot het belijden van de christenen.
Een leer over Christus is ondenkbaar zonder een leer over de Heilige Geest. God de Zoon die niet tegelijk God de Heilige Geest doorgeeft tot gemeenschap met God de Vader kan niet God de Zoon zijn.

I.

De pinksterpreek van Petrus, Hand. 2 : 14vv, is Christus-prediking. God heeft Jezus de Nazareeër opgewekt uit de doden. Het graf kon Hem niet houden. Gods werk in Jezus vond een - voorlopig - einde in de verrijzenis van de Zoon. Zonder de verrijzenis was zijn dood niet heilsdood.
Jezus was van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen. God sprak in Hem en God sprak door Hem. Heel zijn werk was openbaring Gods. Hij was de vervulling der beloften.
Door zijn werk én door zijn dood én door zijn opstanding heeft God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt. Dat wil zeggen: Als Messias aangewezen.

II.

Zo zeker als Jezus' dood niet in een uithoek heeft plaatsgevonden, maar in het openbaar geschiedde, zo zeker is ook het open graf voor vrienden en vijanden herkenbaar geweest, Matth. 28. Dát het graf leeg was, werd noch door de wachters noch door de Joodse Raad geloochend.
Met eenzelfde zekerheid kan gesteld worden dat ten aanschouwen van vrome Joden en Jodengenoten uit vele landen het wonder van de tongentaal heeft plaatsgevonden, Hand. 2 : 1vv. De uitstorting van de Heilige Geest is een openbare gebeurtenis geweest.
En - zoals onder I. werd uiteengezet - als duidelijk vervolg op en uitvloeisel van het werk van Jezus en van Gods bemoeienis met Hem. Kruisdood, opstanding (dus verheerlijking) en zending van de Geest vormen één groot geheel.

III.

Petrus verwijst direct aan het begin van zijn toespraak naar de profetie van Joël 2 : 28-32. Heel duidelijk klinkt daarin door, dat de uitstorting van de Heilige Geest te maken heeft met „de laatste dagen". En dat deze uitstorting te maken heeft met de komst van de Messias. Ja, de uitstorting van Gods Geest is een karakteristiek element van de profetische verwachting van de toekomst. Men zie Jes. 32 : 15, 44 : 3, Ez. 366 : 27 vv. 37, Zach. 12 : 1vv.
Jezus heeft zich thuis gevoeld in deze profetieën. Hij leefde er uit. Zijn openbare werkzaamheden begonnen in de synagoge van Nazareth. Hij las Jes. 61 : 1v.: De Geest des Heren is op Mij.. Hij was gezalfd met de Geest, daardoor werkte de Geest in Hem, en daardoor gaf Hij de Geest aan Zijn jongeren, Joh. 20 : 22.

IV.

Aanvankelijk zijn het Joden die aan de prediking van de apostelen gehoor geven, en geen kleine groep! Op de pinksterdag worden ongeveer drieduizend „zielen" toegevoegd, Hand. 2 : 41. De Here voegde dagelijks toe, Hand. 2 : 47, zodat er later gesproken wordt over ongeveer vijfduizend „mannen" (hoeveel „zielen" er in totaal waren?). En altijd weer wordt verwezen naar de Heilige Geest die de gemeente leidde!

V.

Later kwamen ook heidenen tot geloof. En tot de gemeente. De heidenen „gaven zich eerst aan de Here en door de wil van God ook aan ons = de gemeente", schrijft Paulus dankbaar, èn verwonderd, 2 Cor. 8 : 5. Zo ontstond de gemeente van Jezus Christus als een samenbundeling van Joden en niet-Joden.
Reeds gedurende enkele eeuwen vóór de komst van Jezus hadden de talrijke Joden, die Palestina verlieten om zich elders te vestigen (Diaspora-Joden), voor hun geloof, hun belijden, hun God geworven onder de heidenen. Zodra men tot de overtuiging was gekomen, dat er slechts één God bestond, die Schepper en Onderhouder was, werd het duidelijk dat allen die andere gedachten dienaangaande koesterden, voor de keuze gesteld moesten worden: Of de God van Israël dienen en Hem aanbidden, òf volharden in een veelgodendom. Maar dàn wel met de boodschap der Joden erbij, dat deze goden nietig waren. Niets betekenden. Wie dus schepselen van de ene God waren - volgens Israël - moesten de kans krijgen dat feitelijk te ervaren.
De Joodse godsdienst aanvaardden hield naar Joodse zienswijze in de aanvaarding van de Joodse nationaliteit. Door hun bekering verlieten de heidenen niet alleen hun veelgodendom, maar ook hun nationaliteit.
De grote nieuwheid in de zendingsactiviteiten van de gemeente van Jezus de Messias bestond daarin dat heidenen tot de gemeente konden toetreden zonder dat zij moesten toetreden tot het Joodse volk (zie vooral Hand. 15).
Christenen uit de heidenen konden hun nationaliteit behouden. Voor alle duidelijkheid dus: Joden wierven reeds enkele eeuwen onder heidenen, en dat de christen geworden Joden zulks ook deden, was niet nieuw. Nieuw was dat de christen geworden Joden het lidmaatschap van de gemeente los zagen van de nationaliteit van de bekeerden.
Dáármee, en zeer duidelijk dáármee, scheidde de gemeente zich af van de Joodse gemeenschap. Na enkele tientallen jaren kon men onmogelijk nog de gemeente der Christus-gelovigen (= Messias-gelovigen) als een bijzondere groep der Joodse samenleving en godsdienst zien.

VI.

Betekende het loslaten van het Joodse particularisme (dus: het oude testament aanvaarden betekent lid worden van het Joodse volk) ook dat Paulus en de zijnen afstand deden van het wezenlijke van het o.t.? Het evangelie van Jezus werd niet en kon niet losgemaakt worden van het o.t. Het kan niet in twijfel worden getrokken dat de eerste gemeenten leefden uit de geboden, uit de normen van het oude verbond. Maar dit vasthouden betekende geen verstarring van de situatie: naast het o.t. als woord van God aanvaardde de gemeente ook de schriften van het n.t., zoals we in een vorig artikel zagen.

VII.

Het is te begrijpen dat de daad der besnijdenis tenslotte tot een probleem in de gemeente, met name op Joodse bodem, moest worden. Waren besnedenen (die in de naam van Vader, Zoon en Geest gedoopt werden) niet bevoorrecht boven onbesnedenen (die in de naam van Vader, Zoon en Geest gedoopt werden?). De gelijkberechtiging van bekeerde besnedenen en bekeerde onbesnedenen is niet een overwinning van de (zog.) heiden-christenen over de (zog.) Joden-christenen geweest, maar een overwinning van Messias Jezus - door de Geest van Vader en Zoon - over een belijdenis die niet meer gangbaar kón (en kàn) zijn in de gemeente des Heren.
Het is niet van belang en gewicht ontbloot dat men op het zogeheten apostelconvent in Jeruzalem tot de slotsom kwam „Het heeft de Heilige Geest en ons goedgedacht", Hand. 15 : 28. Maar... tot die slotsom kwamen de broeders nadat Petrus had getuigd, dat God de heidenen de Heilige Geest gegeven had, evenals aan de Joden, die Jezus aanvaarden, Hand. 15 : 8.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Hoe vertel ik het hem en haar? Hoe leg ik de bronnen van het geloof bloot en beweeg ik de andere te drinken van het water dat het leven mogelijk en goed maakt? Onlangs attendeerde ik op het boek van Dr. Helmut Thielcke: lijden aan de kerk, en vandaag las ik er iets in dat ik u graag doorgeef. Het hoofdstukje draagt als titel *De klerikale reklametaal.* Met andere woorden: Hoe brengt de prediker zijn boodschap aan de man?

Eerst beschrijft de auteur de predikende als „een eerlijk onrustig geworden geest, die tot het schokkende inzicht gekomen is, dat het evangelie laatste en bevrijdende waarheid betekent, maar dat de konventionele middelen, woord en klank, deze waarheid *niet meer vrijmaken maar vasthouden* in de duistere hermetisch gesloten cellen van het woord. (...) Maar er is ook een ander soort geest. Er is ook de geest die belust is op reklame, verzot op uitbreiding, die er onder lijdt dat de kerkelijke machine in de vrijloop draait, niet meer pakt". Dat wordt dus praten tegen een muur.

Hij bedenkt nieuwe effekten en methoden om de levensgeesten op te wekken.

„Voor deze geesten moet gewaarschuwd worden. Ze zijn bedrijfsleiders, die alleen maar uit zijn op attraktieve nieuwigheden en de vrijloop niet beëindigen, maar alleen op een hoger toerental brengen. Er zijn er heel wat. Meestal krijgen ze alleen maar de gaande en komende man als klant, die aangetrokken wordt door de nieuwe etalage, maar er al gauw genoeg van heeft, wanneer hij erachter gekomen is, dat de man geen reserve meer onder de toonbank heeft, maar alles in zijn etalage gezet heeft. Vooral de jeugd heeft er een fijn ontwikkeld zintuig voor of het alleen maar de bedoeling is te beïnvloeden, of dat er iemand aan het woord is *die iets gezien heeft* dat hem trof en overweldigde en waarvan hij nu zonder met verliezen rekening te houden moet getuigen. De jeugd heeft het door, of hier alleen syntetische fabrikaten als iets nieuws aangeboden worden, of wel dat hier iemand *met een eigen geluid* spreekt van iets dat hem nieuw en origineel getroffen heeft".

Niet alléén de jeugd onderkent die armoede.

Dat van die duizendpoot die niet meer wist welke poot hij nu moest verzetten om vooruit te komen weet u wel. Natuurlijk beweegt het dier zich automatisch voort. Zo gaat het niet bij de prediker. Bij niemand overigens. Wee de mens die gedegenereerd is tot een automaat. Een robot die weliswaar perfekt werkt, maar zo dood is als een pier. We verwachten van een dokter dat hij zowel een hoofd als een hart heeft en dat hij zich konstant bewust is van een mens vóór zich te hebben die hem intens volgt bij zijn onderzoek en scherp luistert naar de vragen die de arts stelt. Zo verwachten wij van een man Gods dat hij een ijver in zich draagt die hem verteert. Een herder wie de schapen ter harte gaan. Dat vuur der liefde brandt in hem ook als hij op de zondagmorgen „optreedt".

Daar ook is hij een brandende en schijnende lamp en God zal de olie geven.

Zoals Hij die gaf aan de weduwe die diep in de schuld stak en vol angst was. Zij riep tot Elisa om hulp. Deze vraagt: „Wat kan ik voor u doen? Vertel mij wat gij in uw huis hebt". „Uw dienstmaagd heeft niets in huis behalve een kruikje olie". Maar heeft een dominee ook niet en hij is blij als hij het heeft. Elisa zegt haar alle vaten te bemachtigen die er maar zijn, bij haar en de buren. Ledige vaten. En dan giet zij, giet steeds maar door, tot er geen leeg vat meer te vinden is. Dan houdt de olie op te stromen.

Ik weet wat uw voorganger denkt. Wat zou het geweldig zijn als de gemeenteleden lege vaten mee naar de kerk brachten. Lege mensen.

Ik weet ook wat die gemeenteleden denken: Gaf hij toch goudgele olie zodat onze kandelaar ononderbroken zou branden. En zij denken daarbij aan wat Zacharia zag. Als u zich niets daarbij kunt denken zoekt u het maar op in Zacharia 4.

U las wat Thielicke schrijft over sommige predikers die meer de aarde dan de hemel bewegen om leven in de „brouwerij"! te brengen. Hij noemt ze bedrijfsleiders, managers. Heb medelijden met hen want ze lopen voortdurend op hun tenen om toch de produktie op te voeren die zij menen te moeten leveren om zelf te kunnen overleven.

In het gezicht dat Zacharia had, staan de woorden: „Niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest zegt de Heer der heerscharen". Dat woord zal tegen of in de pinksterdagen wel geciteerd worden. 't Is goed dat het er staat want het verlost de zenuwlijder van zijn krampen. De prediker moet natuurlijk betrokken zijn bij zijn werk, maar hij moet als de landman wachten op de kostelijke vrucht van het land en geduld hebben.

De zaaier ziet veel verloren gaan, maar ergens is er goede aarde. Het enige dat hij doen kan is bidden om goed zaad. Voor de rest zorgt de Heer.

Die Heer geve hem dat geduld, het uithoudingsvermogen en hij vluchte niet in de woestijn met woorden als: „Het is genoeg! Neem nu, Heer, mijn leven..."

Jezus leeft! en wij met Hem. En de oude Johannes schrijft: Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen.

Geloof wat je zegt en zeg wat je gelooft.

Huizinga

In de inleiding schreven we: Niet alleen Jezus speelt een rol in het belijden van de christenen, ook de Heilige Geest. Historisch gezien is de belijdenis van het werk van de Heilige Geest onder de heidenen aanleiding tot de breuk tussen Joden en christenen. Men leze 1 Thess. 2 : 13vv. Verhindering om in opdracht van de Heilige Geest het evangelie van Jezus Messias te prediken aan de heidenen maakte de maat der zonden der Joden vol. Men kan zeggen: Niet de kruisiging van Jezus Messias, maar het niet aanvaarden van de Opgestane, die de Geest uitstortte, bracht scheiding.

Ploeger

NB: Men zie ook DC van 2-4-1982.

BOEKBESPREKING

R. H. Matzken/M. A. N. Matzken-v. d. Griend: De positie van de vrouw ten opzichte van de man. Emancipatie in Bijbels perspectief. Uitg. Het Morgenrood, K. Doormanstraat 30, 2411 VG Bodegraven. Broch. 40 pag. ƒ 5,—.

Het onderwerp is in, en belangrijk. Ongetwijfeld. De schrijvers geven toe dat de positie van de vrouw in het algemeen niet vrij is van overheersing door de man. Ook in de gemeente komt de vrouw niet altijd en niet overal tot haar recht. Er moet wat veranderen, de schrijvers ontkennen het niet. „Het ware christendom zal moeten komen tot een herbezinning en verstaan van wat de bijbel leert en aan gegevens verstrekt", zeggen ze letterlijk (pag. 5). De inleiding op pag. 5 eindigt met de woorden: „Wij beperken ons echter tot de positie (van de vrouw, P.) in de gemeente van Christus".

Dát blijkt dan niet uit de titel van de brochure. En dat is jammer. Want menigmaal weet je niet waar je aan toe bent als je probeert de schrijvers in hun bijbel-verklarende en in hun stelling-bewijzende redeneringen probeert te volgen. Ik heb nogal wat kanttekeningen geplaatst. Want er staan naar mijn gevoelen veel te veel beweringen in die misplaatst zijn. Als voorbeeld: „Het is vanzelfsprekend dat kinderen die verwacht worden, verzorging behoeven", pag. 6. Hebben kinderen die niet verwacht worden, geen verzorging nodig?

Wat tenslotte de plaats van de vrouw in de gemeente betreft: als ik de schrijvers goed begrepen heb (en de mogelijkheid is niet afwezig dat ik ze niet goed begrepen heb; ze schrijven niet bepaald gemakkelijk) dan mag een vrouw in de gemeente eigenlijk alles doen, maar niet profeteren. Want profeteren is uit God en aan de man voorbehouden. Ook het prediken hoort daaronder: „De prediking van het Woord Gods in een onafhankelijke positie was ten enenmale, in de ordening van Godswege, voor de vrouwen in de gemeente verboden", pag. 33. Dat klinkt uitstekend rooms en reformatorisch. Maar we schieten er niets mee op als het gaat om de plaats van de vrouw in de gemeente, toen en nu. Wat mij vooral hindert in dit soort boekjes, is de afwezigheid van een doordenking van de betekenis van de verlossing door Christus.

Ploeger

uit het Uniebureau

Zr Janneke van Oosten

„Sinds het begin van deze maand ben ik bezig met het uitbreiden van het preventieve medische werk in de omgeving van Gamboura". Zo begint *zr Janneke van Oosten* haar rondzendbrief van 11 maart aan de gemeenten, die wij eind vorige week, met nog enkele andere brieven en stukken, hebben doorgestuurd.

Op deze nieuwe taak had zij zich tijdens haar verblijf in ons land in de tweede helft van 1981 voorbereid door middel van studie, kursussen en persoonlijke gesprekken.
Na haar terugkeer naar Kameroen op 5 november werkte zr Van Oosten eerst nog enige tijd in de polikliniek te Gamboura. Maar al spoedig begon zij met het preventieve werk, eerst nog voorzichtig en bescheiden, maar met ingang van maart reeds op wat grotere schaal.

Daarbij neemt het geven van *hygiënische voorlichting in de dorpen* een belangrijke plaats in. Uit de rondzendbrief van zr Van Oosten blijkt, dat de algemene en de persoonlijke hygiëne in het Noorden veelal onvoldoende zijn. Door bezoeken en gesprekken hoopt zij bij te dragen tot de bewustwording van de mensen in deze omgeving. Dat is een tijdrovende en veeleisende bezigheid. Maar over gebrek aan medewerking van de dorpshoofden heeft zr Van Oosten niet te klagen.

Intussen werden wij opgeschrikt door het bericht, dat haar huis in Gamboura, waarin zij nog maar sinds enkele weken woonde, *door een gasontploffing volledig is verwoest.* Omdat zr Van Oosten op dat moment niet thuis was, maar voor een stage van enkele dagen elders verbleef, hebben zich gelukkig geen persoonlijke ongelukken voorgedaan. Wel zijn bij de brand, die op de ontploffing volgde, al haar persoonlijke bezittingen verloren gegaan.

In goede samenwerking met de gemeente te Emmen, de thuisgemeente van zr Van Oosten, zal op korte termijn voor de aanschaf van nieuwe spullen worden gezorgd. Als er gemeenten zijn, die daarin iets willen bijdragen, dan graag *uitsluitend op postrekening 92660 ten name van de Unie, onder vermelding: UZC - Janneke van Oosten.* Bij voorbaat hartelijk dank!

Vlak vóór de UZC-vergadering op 6 april ontvingen wij nog een brief uit Gamboura. Daarin schrijft zr Van Oosten, dat zij het verder goed maakt. Zij woont zolang bij zr Rita Nagel, maar dat zal waarschijnlijk niet van lange duur zijn. De Europese Baptisten Zending heeft ons bij monde van ds Max Stäubli namelijk de verzekering gegeven, dat het huis van Janneke met spoed, d.w.z. vóór het begin van de regentijd (medio mei), weer zal worden opgebouwd. We blijven u op de hoogte houden!

Zr Janca Loot

Eind maart keerde *zr Janca Loot* naar Nederland terug. De Unie Zendings Commissie had met haar op 6 april een goed en uitvoerig gesprek. Zij is nu, behalve voor een korte vakantie een jaar geleden, drie jaar weggeweest. In deze periode heeft zr Loot als vroedvrouw gewerkt, eerst in Zidim en daarna in Dagai. Het afgelopen jaar was zij belast met de koördinatie van het medische werk, een heel verantwoordelijke taak!
In Noord-Kameroen is sprake van een voortdurend personeelsgebrek, zo vertelde zr Loot. Dat heeft tot gevolg, dat de zendelingen dikwijls voor een dilemma worden geplaatst: *óf overwerken en daarbij (te)veel van zichzelf vragen óf één of meer posten sluiten.* Voeg daarbij het klimaat, dat niet iedereen even goed verdraagt, en het gebrek aan voldoende gemotiveerde en bekwame Kameroenese helpers - en het is duidelijk, dat er dikwijls onder moeilijke omstandigheden moet worden gewerkt.

Ook vertelde zr Loot, dat - en dit is bemoedigend - de kontakten met de gemeenten goed te noemen zijn. In het Noorden doet zich weliswaar de *invloed van de Islam* gelden, maar dat heeft gelukkig nog niet tot grote problemen of konflikten geleid. In dat verband noemde zij de preventieve medische zorg, waaraan zr Janneke van Oosten zich momenteel wijdt, waarbij van echte tegenwerking van de zijde van de dorpsoudsten tot nu toe nauwelijks iets gebleken is.

In mei en juni zal zr Janca Loot een groot aantal gemeenten en Zusterhulpafdelingen bezoeken. Van de door de Unie Zendings Commissie in haar brief van 18 januari genoemde mogelijkheid om daarvoor via zr J. Blaauw-Van Lune afspraken te maken, is door zeer velen in het land gebruik gemaakt.

Unieberichten

Wij hebben op 7 april weer tal van brieven en mededelingen aan de gemeenten gezonden: artikelen voor de gemeenteblaadjes; berichten over jeugd- en kampwerk; nieuws over internationale bijeenkomsten; enkele brieven uit het Uniebureau, handelend over het nieuwe adressenboekje resp. de *kandidaatstelling voor kommissies en (stichtings)besturen.* Het is met name dáárvoor, dat wij ook langs deze weg de aandacht van de gemeenten en haar leden zouden willen vragen!

Representatie

Op 18 april zal ds J. B. van der Veen, voorheen zendingspredikant in Zaïre en Kameroen, worden bevestigd tot voorganger van de gemeente te Rotterdam-Centrum. De dienst van bevestiging en intrede zal namens de UC door *br. A. Niessink* worden bijgewoond.

Op 27 april houdt de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging, die dit jaar vijftig jaar bestaat, haar Algemene Vergadering in Zwolle. De UC zal zich bij die gelegenheid door *ds J. A. Brandsma* laten vertegenwoordigen.

Sprekerslijst

Wij delen u op verzoek van de gemeente te Musselkanaal mee, dat aan de sprekerslijst voor 1982 dient te worden toegevoegd: *br. J. Verkouter,* Noorderdiep 154, 9521 BH Nieuw Buinen; telefoon 05990-14531.

Adressenboekje

De volgende keer geven wij u weer verschillende aanvullingen en wijzigingen door. Binnenkort zal, naar wij hopen en verwachten, een nieuwe uitgave van het adressenboekje gereed komen. Het is intussen duidelijk, dat *het aantal mutaties bijzonder groot* is.

Wel is in één jaar tijd het aantal subkommissies met 1 verminderd; vermeerderde het aantal zendelingen met 1; kwamen er 2 emeriti bij; bleef het aantal voorgangers in bijzondere dienst van de Unie resp. de NBJB gelijk; en kregen 3 gewesten een nieuwe voorzitter.

Maar van de 80 gemeenten behielden *slechts 35 het driemanschap van voorganger, sekretaris en penningmeester,* dat zij verleden jaar om deze tijd ook al hadden. Zo kregen 18 gemeenten sindsdien een (nieuwe) voorganger, pastorale werker of lerend ouderling, 17 een andere sekretaris en - heel opvallend - slechts 7 een andere penningmeester!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Regionale informatiedag over E '82 in Hoogeveen

Sinds de startdag van het Evangelisatorisch Jaar 1982 (E '82) op 23 januari jl. in de Rotterdamse Doelen, is de Evangelische Alliantie druk bezig met nieuwe aktiviteiten. Als vervolg op die algemene startdag organiseert de E.A. op zaterdag 15 mei a.s. een regionale informatiedag over E '82 voor het noorden in Hoogeveen. Het doel van deze dag is mensen te stimuleren tot evangelisatiewerk, daarom zal het accent van deze dag liggen op de keuzeprogramma's in de middag.

's Morgens hoopt de Apeldoornse hoogleraar Dr. J. P. Versteeg zicht te geven op de maatschappij waarin de boodschap van Jezus Christus gebracht dient te worden.

Aan de dag, die in de Hoogeveense Oosterkerk gehouden zal worden, zullen verder meewerken ds J. Bouritius (Baptistenpredikant te Hoogeveen) en ds F. H. Veenhuizen (Gereformeerde Evangelisatiepredikant te Apeldoorn). De algehele leiding van deze dag zal in handen zijn van ds W. J. Bouw (secr. van de E.A. en NH-predikant).

De Groningse gospelgroep „HODOS" zal deze E.A. dag muzikaal omlijsten. Het keuzeprogramma voor de middag vermeldt onderwerpen als: de missionaire gemeente, christelijke levensstijl, lektuurevangelisatie, jongeren- en kinderevangelisatie, muziek en voortzetting contacten en nazorg. De bezoekers zullen die middag uit twee keuzeprogramma's kunnen kiezen.

De E.A. dag vindt plaats in het gebouw van de Gereformeerde Oosterkerk, hoek Buizertlaan/Leeuweriklaan te Hoogeveen. Aanvang 10.00 uur, toegang gratis.

Wat is evangelisatie?

In zijn boek „Good news is for sharing" vertelt Leighton Ford hoe hij eens ergens in een hotel logeerde voor een evangelisatie-campagne. Zijn vrouw was bij hem en in hetzelfde hotel woonden ook een paar vrienden.
Op een avond ontdekte zijn vrouw, dat ze een kostbare ring, waaraan veel herinneringen verbonden waren, verloren had. Vermoedelijk op het strand of op andere plaatsen waar ze waren geweest. Samen met hun vrienden ondernamen ze een uitvoerige speurtocht, maar zonder resultaat. Ontmoedigd keerden ze naar het hotel terug. En daar vond Leighton Ford tussen een stapel papieren ineens de vermiste ring. Uitbundige vreugde en dankbaarheid! Hoewel het inmiddels al laat geworden was, rende hij naar de kamer van z'n vrienden, bonsde op de deur en vertelde het grote nieuws.
En dat is een goed voorbeeld van evangelisatie. Het goede nieuws moet je wel delen met anderen en zeker met je vrienden.

Wat houdt ons dan tegen?

Op deze vraag geeft Leighton Ford ook een aantal antwoorden, waarmee we wellicht onze winst kunnen doen. Er zullen er nog wel meer zijn, maar u zult deze vijf wel herkennen, denk ik:

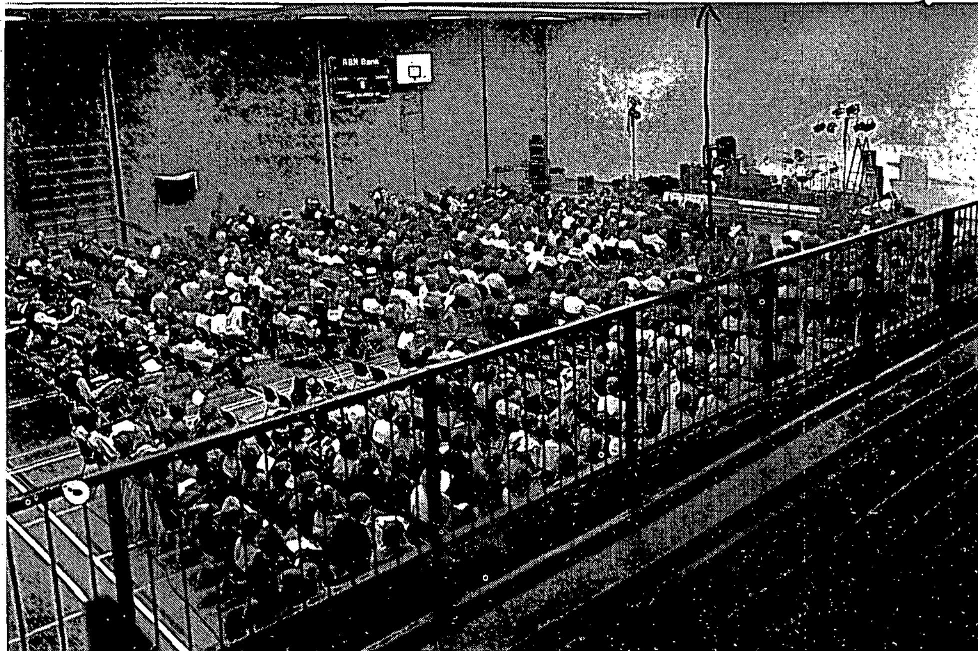
1 Vrees voor de reactie van mensen.
2 Geen idee hoe je mensen moet benaderen of wat je zult zeggen.
3 De overtuiging, dat je „geen gave" hebt om te getuigen.
4 Gebrek aan bewogenheid.
5 Een onjuiste kijk op wat er aan evangelisatie en getuigen vast zit.

Een paar zaken om eens over na te denken, vindt u ook niet?

Met vriendelijke groet,

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht; tel. 078-180007

Zo was het in 1981

DE NATIONALE TOOGDAG
VAN DE N.B.J.B.
„TOOGDAG '82"
Hemelvaartsdag, 20 mei 1982
't Huiken te Elburg

Tussen Pasen en Hemelvaart liggen ongeveer 40 dagen. Over ruim vijf weken is het dus al weer zo ver: DE NATIONALE TOOGDAG '82. Voor degenen, die het programma in een vorig nummer van De Christen niet gelezen hebben volgt hier nog een verkorte weergave.

Programma:

Medewerkenden:
Bert Wijchers, student aan het seminarie - algehele leiding.
Lord's Moor Singers - twee optredens + uitvoering van de musical „Brood om te delen".
Deep River Quartet - twee optredens van één van 's lands beste spiritual-groepen.
Ds O. Oldenburger, predikant te Hengelo (O) - toespraak.
Theo Donkerbroek, pianist, organist, gitarist - muzikale leiding samenzang.

Pauzes: In de pauzes tussen de programma's zul je je beslist niet vervelen. Er is genoeg te doen. Je kunt naar de verkoop- en informatiemarkt; er is gelegenheid om te volleyballen; er zullen films worden gedraaid; ook zijn er volop rustige plekjes, waar je je brood op kunt eten of gezellig kunt zitten kletsen.

Kinderprogramma: Voor de kinderen, in de „zondagsschoolleeftijd", is er een apart programma. Voor de kleineren is er een peuterspeelzaal, waar ze zich de hele dag opperbest vermaken. Alleen voor de allerkleinsten dienen ouders zelf te zorgen.

Aanvang-einde: De Toogdag begint om 10.00 uur precies en zal tot ongeveer 17.00 uur gaan duren.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Geheel onverwacht nam de Heer tot Zich, onze zuster

HENDRIKJE BEUVING-BOSKER

op de leeftijd van 72 jaar, sedert 15 maart 1968 weduwe van Jan Beuving.

Delfzijl, 26 maart 1982.

Baptistengemeente Delfzijl

In de afgelopen weken heeft de Heer der gemeente tot Zich genomen:

Op 17 februari j.l. onze zuster

AARTJE VAN SANTEN-VISSER

op de leeftijd van 75 jaar.

Op 22 maart j.l. onze zuster

OUKTJE MIDDELBERG-BAKKER

op de leeftijd van 61 jaar.

Op 29 maart j.l. onze broeder

FREDERICH GOTTLIEB DE RUYTER

op de leeftijd van 74 jaar.

Baptistengemeente „Silo" Utrecht-Centrum

VERHUISD

Mevrouw P. Lindeman-van Dam, Achterste Kamp 17, Stadskanaal is verhuisd naar Tabitha, Stationsstraat 6, 9503 AD Stadkanaal.

INTREDE Ds PFLAUM

D.V. zondag 18 april a.s. hoopt ds G. H. W. Pflaum zijn intrede te doen in de Baptistengemeente te Vroomshoop.

's Morgens om 9.30 uur vindt de bevestiging plaats en 's middags om 15.00 uur de intrede.

Vriendelijk nodigt de gemeente belangstellenden uit tot het bijwonen van de intrededienst, welke zal worden gehouden in het Baptisten Centrum, Hammerstraat 8 te Vroomshoop.

Informatie: De Christen, nummer 19 van 15 mei a.s., wordt een speciaal Toogdag-nummer. In dat nummer staat alles wat je nog weten wilt. O.a. informatie over: hoe bereik je 't Huiken - per trein, bus (vertrektijden), auto, fiets; medewerkers aan het programma; kinderprogramma, enz.
Gezien het geweldige programma rekenen we op een geweldige opkomst.
Een plaats reserveren is niet nodig, want er is plaats voor iedereen.
Kom je echter met een groep (jeugd- en of gemeenteleden), dan wordt het nu wel tijd om een bus te reserveren.

De Toogdag: VOOR JONG EN OUD!

Namens de werkgroep Toogdag,

Rein Kloppenburg

GEMEENTEBERICHTEN

Dordrecht-Oosterhout - (S.B.). Tot nu toe bent u in De Christen nauwelijks de plaatsnaam Oosterhout (N.B.) tegengekomen. De reden van deze vermelding, naast de in dit blad beter bekende plaatsnaam Dordrecht, is, dat vanaf 1 april 1982 gestart is met een wijkgemeente. Oosterhout, als onderdeel van de Baptistengemeente Dordrecht. In de samenkomst van 25 april D.V. in gebouw De Beuk, aanvangend om 16.00 uur, hopen we de leden van onze wijkraad in hun ambt te bevestigen.
Na die datum willen we in vertrouwen op de Heer als Hoofd van de gemeente verder gaan om ook hier als gemeente van de Heer te werken en Zijn evangelie te helpen verbreiden.

Godsdienst onderwijs in de keuken

Mijn grootvader is gestorven. Heel lang geleden. De ruim tachtigjarige grijsaard was niet meer. Ik ben naar de begrafenis geweest. Mijn vrouw bleef tuhis om enkele zeer aanvaardbare redenen. Ons dochtertje wilde weten waarom pappa alleen weg was. Naar de begrafenis van zijn opa. Dat aanvaardde ze. Maar even later: Wat is een begrafenis? Ook dat werd haar verteld. Enkele dagen later vroeg ze, terwijl ik bezig was in de keuken: Waarom ging jouw opa dood? - Omdat hij oud was. Met dit antwoord was ze tevreden.

's Middags gingen we samen een boodschap doen. In een slagerswinkel was een zeer oude man bezig bij het hakblok. Door de etalageruit zag ze het. Als een pijl van een boog schoot ze de vraag op mij af: Waarom is die man niet dood? - Hoe zo? - Hij is toch oud?.. Wat moest ik antwoorden? In ieder geval was me duidelijk geworden, dat mijn onderwijs in de keuken niet voldoende was geweest.

Kun je vragen van kinderen over dood en eeuwigheid beantwoorden? Een moeder overkwam het volgende: het 3 maanden oude kindje van de buren was plotseling gestorven. Wiegedood. Haar dochtertje van vier vroeg: Is Karin nu ook in de hemel. Een oom van de vrouw was enkele weken eerder gestorven. Op de vraag van haar dochtertje naar diens verblijfplaats was het antwoord: In de hemel. Vandaar: Is de kleine Karin nu ook in de hemel? Gemakkelijk kon de moeder zeggen: Ja.

Maar de daarop volgende vraag bracht haar in grote verlegenheid: Wordt ze daar ook ouder?

De achtergrond van zo'n vraag is waarschijnlijk begrijpend. Een opgroeiend kind heeft alles van de toekomst te verwachten. Hoevaak wordt de vervulling van een wens opgeschoven naar de toekomst? Als je groter bent... als je weer jarig bent. Dán pas mag je zelf boodschappen doen. Dan pas krijg je een fiets. Dán pas mag je alleen met de trein. Dat duurt vele jaren. Een kind groeit naar zijn volwassenheid toe. Als je veertien bent, gaan enkele poorten open, en als je zestien bent weer enkele, en als je achttien bent weer enkele. Altijd maar weer: Je moet eerst ouder worden. Zonder ouder worden is er geen toekomst. Zijn er geen mogelijkheden om groot, zelfstandig te zijn, op eigen benen te staan. Wat zeg je op zo'n vraag? Je wilt niets verkeerds zeggen. Je wilt de waarheid zeggen. Je wilt geen verkeerde voorstellingen wakker roepen. Je wilt een eerlijk antwoord geven dat het kind verder kan helpen. De bedoelde moeder zei: Neen, Karin wordt niet ouder. Ze kreeg ten antwoord: Dan wil ik niet doodgaan, ik wil ouder worden.

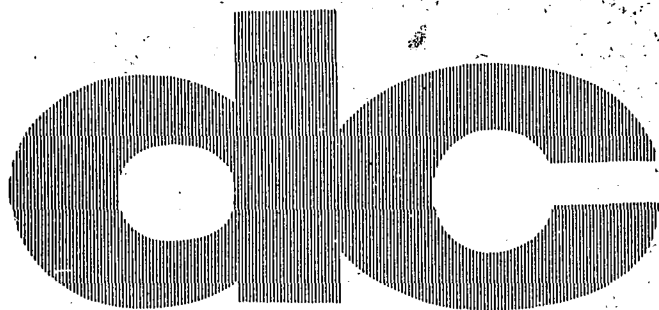
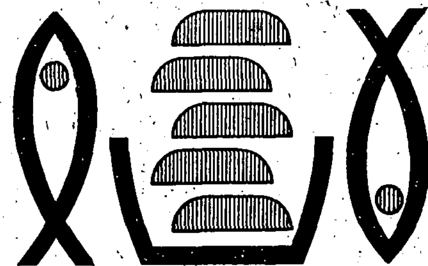
Je kunt je in gemoede afvragen of de voorstellingen die wij ten aanzien van sterven en hemel in een kind wekken, het kind werkelijk helpen. Eén ding is wel duidelijk: De man op de kansel heeft het veel en veel gemakkelijker dan de moeder en de vader in keuken en kamer. Dáár worden de vragen onbevangen gesteld, en dáár worden eerlijke, bevredigende antwoorden verwacht.

Moeten we de moed hebben op de kansel wat duidelijker te zeggen: We weten zó weinig van het leven ná dit leven dat we er uiterst spaarzaam over moeten spreken? Moeten we de moed hebben toe te geven dat het om zaken gaat die ons begrips- en voorstellingsvermogen ver en ver te boven en te buiten gaan?

Moeten we ouders wat meer mogelijkheden aan de hand doen over dood en eeuwigheid met hun kinderen te praten. Want hoe je het ook keert of wendt, ouders horen de vraag: Waarom is jouw mammie dood? En waar is jouw mammie nou? En moet ze daar ook werken? Moet ze boodschappen doen? Gaat ze daar ook met vakantie? En waarom ging opa niet met oma mee naar de hemel?

Godsdienstonderwijs in de keuken is niet gemakkelijk.

HvA

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 16 - 23 april 1982

Toerusting in wederkerigheid

Een van de opvallende dingen van onze tijd is de herontdekking van de gemeentegedachte. De gemeente bestaat niet uit twee groepen, de ambtsdragers en de leken maar kent eigenlijk alleen maar een basis. Binnen die basis zijn wel bepaalde structuren aanwijsbaar maar die vormen geen bovenbouw, eerder een onderbouw. Dit is te herkennen in vele basisgemeenten, zoals ze worden genoemd, maar evenzeer in allerlei huisgemeenten en vrije gemeenten. Het is een van de grondgedachten van het doperse gemeente denken en is daarom ons niet vreemd. Niet dat wij er altijd even consequent uitdrukking aan geven in ons gemeenteleven, getuige bijvoorbeeld de overname van een ambtelijk spreekgebruik dat allerwege waar te nemen is. Maar de gedachte van een gemeente van gelijkwaardige gelovigen, die met elkaar gemeente zijn zonder een andere hiërarchie dan die van de Heer en de Geest is een doperse grondgedachte. Zij is vandaag actueler dan ooit.

Taak

Deze gedachte heeft vergaande consequenties en het spreekt daarom ook vanzelf dat die vandaag alom zichtbaar worden en om daden vragen. En daarvan is dat het „werk" van de gemeente, de arbeid die zij verricht, de functies die zij uitoefent, het werk is van de gemeenteleden en niet van een kleine groep daarvoor afgezonderden. De opdracht van de Heer is opdracht aan de gemeente en dus aan haar leden. Voor de uitvoering van die opdracht hebben zij behoefte aan toerusting en begeleiding.
Ook deze gedachte is niet nieuw. Maar als ik mij niet vergis was het vroeger meer een gedachte die leefde bij de leidinggevenden, terwijl er nu aan de basis een sterke behoefte is aan toerusting. Dat schept grote mogelijkheden en stelt tegelijkertijd voor grote problemen. De belangstelling die de laatste jaren blijkt te bestaan voor allerlei cursussen die landelijk, gewestelijk of plaatselijk worden gegeven is een teken van die behoefte. Maar de veelheid van pogingen die min of meer los van elkaar worden gedaan, duidt op het probleem van het ontbreken van een duidelijke samenhang. Zo ergens dan kunnen de gemeenten elkaar op dit gebied van dienst zijn en dat wil meteen zeggen dat hier een wezenlijke taak ligt voor de Unie.

Ontmoeting

Om met elkaar over deze, vaak nog ontbrekende samenhang te spreken waren op 16 en 17 april een dertigtal mannen en vrouwen op De Bron in Dalfsen bijeen. Vrijwel alle organen die in landelijk verband met toerustingswerk te maken hebben waren vertegenwoordigd.
Bij die ontmoeting heb ik enkele gedachten over de aard van de toerusting van onze gemeenteleden naar voren gebracht die hier kort worden samengevat. De nadruk ligt daarbij op het woord *gemeenteleden*. Vorming, toerusting, opleiding en scholing zijn woorden die vrijwel overal in de maatschappij worden gebruikt. Binnen de gemeente echter gaat het er niet om dat wij doen wat overal elders ook wordt gedaan maar dat wij datgene doen dat bij het doel en de taak van de gemeente passen. Dat we daarbij dankbaar gebruik maken van ervaringen die elders in de samenleving zijn opgedaan spreekt vanzelf. We doen dat in ons evangelisatiewerk en in onze organisatieopbouw en waarom dus niet op het gebied van de toerusting? Als we zulke middelen maar toetsen op hun geschiktheid voor toepassing en gebruik in de gemeente van Christus.

Dienst

Op die middelen gaan we nu niet verder in. Het gaat om de wezenlijke aard van de toerusting. Zij is, zo stellen we in de eerste plaats, geen doel in zichzelf. De toerusters zijn wel eens geneigd dat uit het oog te verliezen want een toerustingscursus geven aan mensen die echt geïnteresseerd en gemotiveerd zijn is fascinerend.

DE GEEST EN DE GEMEENTE

Het zal wel in alle gemeenten gebruikelijk zijn, dat bij de doop ook het gebed behoort, eventueel met handoplegging van voorganger en mogelijk van een of meer ouderlingen. In dat gebed wordt doorgaans speciaal gevraagd of God zijn Heilige Geest wil doen wonen in deze mens, die zich met de daad van de doop openbaar heeft overgegeven aan de Here Jezus Christus. In de doop wordt de inlijving zichtbaar in de gemeenschap van Vader, Zoon en Heilige Geest, en het gebed zal daar dan ook niet aan ontbreken.

De meningen verschillen of dat gebed plaats zal vinden voor of na de doopsbediening. Persoonlijk geef ik de voorkeur om het na de doop te doen, om uit te drukken dat de Geest pas volledig bezit kan nemen van een mens nadat hij zich heeft overgegeven aan zijn Heer, en deze overgave wordt immers uitgebeeld in de doop.

In elk geval geloven wij dat Gods Geest woont en werkt in ieder, die Jezus Christus liefheeft en zich door Hem liet verlossen. Die Geest zal die mens willen inleiden en inwijden in de geheimen van de gemeenschap met God en van zijn bedoelingen met zijn leven.

Misschien hebben we er wel eens te weinig oog voor, dat de Geest ook in de gemeente woont en werkt. Op een manier, die wel in het verlengde ligt van onze persoonlijke omgang met de Heer, maar die toch anders uit kan werken. Het zijn vooral de brieven aan de gemeenten in het boek Openbaring, die ons daar iets van laten zien. Elke brief sluit immers af met de uitspraak: Wie een oor heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt. De brieven zijn, net als vele brieven van Paulus, gericht aan hele gemeenten en niet aan personen.

Dat houdt dan in, dat niet alleen personen, gemeenteleden, maar ook de hele gemeente zich door de Geest moet laten leiden. En dat aan die gemeente, als ze samenkomt om de wil van de Geest te leren kennen, wel eens tot andere konklusies zou kunnen komen dan de individuele gelovige. Want in de samengekomen gemeente werkt de Geest toch nog weer op andere wijzen dan in het persoonlijke leven. Het is de vraag of we daar altijd oog voor hebben. Wij kennen ons systeem van samenkomen op zondagmorgen met prediking, gebed en lied. De prediking verzorgd door één persoon. Daar is niets op tegen, want de prediker zal zich zorgvuldig voorbereid hebben om het woord van de Heer door te geven.

Maar iets van die werking van de Geest in de gemeente wordt al openbaar, als de prediker zich niet goed voorbereid heeft. Of zijn boodschap vermengt met zeer eigen bedenksels. De gemeente voelt dat aan, en gaat onvoldaan naar huis.

Men zegt wel dat de gemeente behoefte heeft aan „bevestigende waarheden" en daarop de boodschap waardeert, maar dat zal lang niet in alle gevallen opgaan. Het voedsel mag best eens anders smaken, maar het moet wel voedzaam zijn.

Daar tegenover staat, dat er ook in de samenkomst opeens een beslag van de Geest kan zijn, terwijl nuchter beschouwd de boodschap van de prediker misschien helemaal niet zo briljant en meeslepend is, en ook de liederen helemaal niet stemming-bepalend zijn.

Zijn we ons altijd zo bewust van de werking van de Geest in de gemeente? We kennen wel onze bijeenkomsten rondom de bijbel, waar over het Woord gesproken en

---

Maar het gaat er maar om wat die mensen kunnen met wat hun wordt aangeboden ter ontdekking. Nog een stap verder: het gaat er om of ze er wat mee kunnen in de situaties waarin ze het moeten gebruiken. Want de toerusting van de heiligen, zo wist Paulus al, gebeurt met het oog op dienstbetoon, op *diakonia.* Dit heel gewone griekse woord werd door Paulus en andere schrijvers in het Nieuwe Testament van een bijzondere inhoud voorzien en gemaakt tot een kernwoord van het gemeenteleven naar het voorbeeld van de Heer zelf. Het is al vaak opgemerkt dat het Nieuwe Testament eigenlijk geen woord kent voor ambt. Het woord dat er het dichtste bij komt is dit woord. Maar dat heeft dan ook betrekking op een menigte van diensten. Eigenlijk kan alles er onder vallen, de dienst van de unieke apostelen en eerste getuigen van de opstanding van de Heer, de dienst van de prediking door gewone mannen en vrouwen, de collecte van een aantal gemeenten ten behoeve van Jeruzalem en de zorg voor de armen in eigen kring. Er is een dienst van verkondiging, van gebeden, van bestuur en beheer, van zorg voor elkaar. Het woord drukt de levensvorm van de gemeente van in Christus gelijkwaardigen uit: zo leven ze en zo gaan ze met elkaar om en zo dienen ze met elkaar de Heer.

Want dat mag nooit uit het oog worden verloren: de *diakonia* in de gemeente gebeurt niet tot instandhouding van de gemeente zelf maar is inschakeling in de *diakonia* van de Heer zelf. In de gemeente zet Hij zijn dienst van verzoening met God en van bevrijding in de wereld voort. Op de inschakeling in die dienst moet alle toerusting zijn gericht.

Wederkerigheid

Toerusting van de gemeente is toerusting van medebroeders en -zusters. Ook dat klinkt op het eerste gehoor heel vanzelfsprekend maar is het toch niet. Het hangt weer ten nauwste samen met de grondgedachte van de gemeente. Omdat de gemeente een geloofsgemeenschap van gelijkwaardige christenen is, daarom is wederkerigheid het kenmerk van alle dienst in de gemeente. De christelijk gereformeerde hoogleraar Versteeg schreef over dit onderwerp een boek onder de titel Oog voor elkaar. Zijn uitgangspunt is het gebruik van het woord „elkaar" in het Nieuwe Testament. Zo'n doodgewoon woord blijkt in de geloofstaal van de eerste christenen ineens een meerwaarde te krijgen die voortvloeit uit het karakter van de gemeente als gemeente van gelovigen. Dat moet ook in de toerusting van de gemeente tot uitdrukking komen. Voor toerusting zijn leraren en leerlingen nodig.

Dat is overal in een situatie van onderwijs het geval. In de gemeente dus niets bijzonders wat dit betreft. Maar een bijzonder trekje in de gemeente is dat hun samenwerking staat in het teken van de wederkerigheid. Zij dienen elkaar. De leraar leert van de leerlingen en zij van hem. Wie in bijbelstudie of welke vorm van toerusting ook als leider niet van de anderen leert die leert ook niet met de anderen. De wederkerigheid ontbreekt.

Er zit hieraan nog iets meer vast dat in onze tijd van pluraliteit en polariteit van belang is. Wederkerigheid in de toerusting veronderstelt tegelijkertijd een bepaalde mate van homogeniteit en niet minder een bepaalde mate van diversiteit.

Homogeen wil zeggen; van gelijke overtuiging of inzicht. Om goed met elkaar te kunnen praten en werken moet dat beslist aanwezig zijn. Maar stel je eens voor dat er in de gemeente volledige homogeniteit zou bestaan. Alle leden zouden het in alles eens zijn. Het is wel niet voor te stellen maar 't is ook weer niet helemaal on-denkbaar. Geen meningsverschillen, geen tegenstellingen en uitsluitend bevestiging vinden in de eenheid. In zo'n gemeente zou ik niet graag willen leven. Zo'n gemeente moet wel steriel worden en blijven. Ze loopt muurvast in de onvruchtbaarheid van het onderlinge gelijk. Leven ontstaat door verschil.

Maar een complete diversiteit, d.w.z. dat er geen twee mensen dezelfde overtuiging hebben, is ook niet het ideaal. 't Is ook niet goed voor te stellen maar evenmin absoluut on-denkbaar. Ook in zo'n gemeente zou ik niet graag willen leven. Zo'n gemeente moet wel uiteenvallen in de uitzichtloosheid van het individuele gelijk. Leven vraagt ook gelijksoortigheid. Voor onze gemeenten zie ik in het zich ontwikkelende toerustingswerk van bijv. Zusterhulp, NBJB, GBS en Bijbelseminarie de taak voor de jaren tachtig. Het kan ons verlossen uit de doodlopende weg van de polarisatie en ons plaatsen op de vrije baan van een levende dienst en een levend getuigenis.

J. Reiling

Redivivus: uit de vergetelheid weer opgekomen

De vaderen vertellen over wonderen...

Als u meer over Gideon wilt lezen dan ik hier aanhaal uit Richteren 6, dan weet u nu waar u het vinden kunt. Het gaat mij om wat deze jonge boer zei, die midden in zijn werkzaamheden gestoord werd door de Engel des Heren, die hem opzocht terwijl hij bezig was met het dorsen van tarwe. In een wijnpers stond hij te slaan. Eigenlijk niet de juiste plaats maar nood breekt gewoonten.
De Engel zei - waar zijn ze toch gebleven, de engelen, -: „De Heer is met u, gij dappere held".
De Engel zag hem in een verborgen plaats werken. Misschien was het wel dapper wat hij deed zoals hier in de bezettingstijd dappere dingen zijn gedaan i.v.m. de voedselvoorziening.
't Is ook mogelijk dat de Engel Gideon wakker wilde roepen; wekken tot moedige daden.
Gideon schrikt niet en dus kwam de Engel als een gewone persoon. Hij reageert onmiddellijk en dat uit de volheid van zijn denken over de situatie waarin land en volk verkeert: „Och, mijn heer, indien de Heer met ons is, waarom is dit alles ons overkomen? *Waar zijn dan al de wonderen*, waarvan onze vaderen ons vertelden als ze zeiden: Heeft de Heer ons niet uit Egypte gevoerd?"
Goethe zegt: Das Wunder ist des Glaubens liebstes Kind. Het wonder is het lievelingskind van het geloof. 't Zou niet best zijn als je pas gelooft als je wonderen ziet. Die zie je als je geloof hebt. Ik weet, wat ik als een wonder besef is voor anderen gewoon een voortvloeisel uit omstandigheden. Nu ben ik gauw tevreden want in feite is mij alles een wonder. Geert Boogaard zegt ergens dat er een tinteling van blijheid in zijn ogen is omdat alles er is.
Ja, dat kan ik beamen, al denk ik bij dat alles toch wel vooral aan de werken van Gods scheppende handen en minder opgewekt aan wat wij hier samen aanrichten. De vaderen vertellen. Alsof toen alles beter en wonderbaar toeging. Nu is de uittocht uit Egypte onloochenbaar een grootse zaak in de geschiedenis van Israël. De Joden vieren die bevrijding nog elk jaar. Onze nationale geschiedenis kent zoiets niet, al denken enigen, misschien aan de tachtigjarige strijd met Spanje om de vrijheid. Maar of je dan spreken kunt van een wonder is mij niet duidelijk. Ik zat meer te denken aan gebeurtenissen in je persoonlijk leven. Dat ik er één van ga vertellen is vooral bedoeld om u aan te sporen uw levensweg eens te overzien en ons eventueel daarover te vertellen. Nog zijn er enige vaders en ook moeders onder ons met een verleden. Herleef zelf uw geschiedenis en vertel het aan uw kinderen. Schrijf het mij en ik zal het hier zo mogelijk doorvertellen.
In Heerenveen woonde de familie Ekke de Haan. In Oudeschoot, dicht bij het Friese Haagje, woonde fam. Jan Duursma. Samen vier baptisten. Op zekere dag vroeg br De Haan mij of we niet zouden moeten beginnen met in Heerenveen te evangeliseren. Ja natuurlijk. Er werd een obscuur zaaltje gehuurd, gelegen achter een urinoir, in een steeg. Daar kwamen we samen. Met zeven mensen. Twee niet-baptisten. Dat waren een oude broer en een oude zuster, beiden ongetrouwd samen wonend en elkaar wat op de wankele benen houdend. Soms schoven nog eens een paar mensen binnen maar verdwenen dan ook weer. Op een avond wandelden we terug uit onze bijeenkomst: br De Haan, de oude man - De Vries heette hij - en ik en we klaagden een beetje, zoals de Emmaüsgangers, nu eens gaande dan weer staande. Over de lokaliteit. Daar kon je toch geen mensen verwachten. Hadden we echt een eigen zaaltje en dan gunstiger gelegen, dan zouden er waarschijnlijk meer komen.
We namen afscheid van De Vries en gingen het winkelhuis van br De Haan, aan de Dracht, binnen en praatten in de kamer verder. Die nacht bleef ik daar over. De volgende morgen kwam ik naar beneden en trof onze broeder, die in zijn winkel bezig was. Even later ging de winkeldeur open. De Vries stapte binnen. Hij viel met de deur het huis binnen. Op ons toewandelend zei hij: „Mijn zuster en ik hebben samen gepraat over dat waarover wij gisteravond onderweg spraken. Over een kerkje. Nou hadden wij gedacht, misschien kan het zo. We hebben een beetje geld en dat zouden we wel willen geven en ook nog een paar pondematen best land in de Bildthoek, die we zouden kunnen verkopen. Als jullie ons nou beloofden voor zo lang als we nog leven elke week een bepaald bedrag te geven, dan kunnen jullie dat geld hebben en er misschien een kerkje van bouwen. Nog wat, we wilden graag dat er een huisje aan- of bijgebouwd zou worden, waarin we beiden kunnen wonen". We stonden elkaar aan te kijken. Daar komen een paar oude doopsgezinde mensen en vertellen wat ze bedacht hebben. Wat een mooie morgen. Een engel des Heren stond daar en wij zagen 't niet, nauwelijks. Later, in de woonkamer, hebben we gerekend over hoeveel geld we waarschijnlijk zouden kunnen beschikken. Op 11 april 1937 werd een kerkzaal met daaraan een woning geopend.
Is dat een wonder? Of alleen een voortvloeisel uit menselijke overwegingen en ontwikkelingen?
Soms gaat de Heer Zelf schuil achter een tuinman of Hij wandelt naast ons en wij denken dat hij een vreemdeling is.
Herleef uw geschiedenis en vertel het uw kinderen. Ook dromen kunnen tot gezichten worden.

Huizinga

---

nagedacht wordt, en ze zijn werkplaatsen van de Geest. Maar te weinig, denk ik, kennen we als gemeente de stilte van de gebedssamenkomst, waar we de vragen die ons bezighouden samen voor God brengen, en de Geest eens rustig de ruimte geven om ons gezamenlijk de wil van God kenbaar te maken. Wellicht zou dat ons helpen om als leden van de gemeente samen toe te groeien naar de eenheid en de eensgezindheid, die de Heer toch bedoeld heeft. Het biddend samen zoeken naar de antwoorden op onze vragen zou een noodzakelijke aanvulling kunnen zijn op de inleidingen, waarin zorgvuldig allerlei bijbelse en buiten-bijbelse gezichtspunten op een rij gezet worden. We zijn er lang niet altijd met de uitspraak: De bijbel zegt dit, want dan zegt een ander: Ja, maar de bijbel zegt ook dàt. Je komt pas tot elkaar en tot eenheid, door samen biddend de dingen voor de Heer te brengen.
Zo kan het dan best gebeuren, dat de samengekomen gemeente door de leiding van de Geest tot andere konklusies komt dan de raad of de voorganger. En als het dan goed is, zijn raad en voorganger eveneens betrokken in dat proces, waarin de gemeente de wil van de Geest zoekt, en zijn ze bereid om hun aanvankelijke standpunten te laten korrigeren.
Wel zal de Geest de ruimte moeten hebben om in de gemeente te kunnen werken.
En dat hangt niet alleen af van de tijd, die we daarvoor beschikbaar stellen in zo'n gebedssamenkomst, maar ook van de persoonlijke levenshouding van de gemeenteleden. Als mensen in hun persoonlijk leven weinig ruimte laten voor gemeenteleden. Als mensen in hun persoonlijk leven weinig ruimte laten voor de Heilige Geest, zal dat zijn terugslag hebben op de samengekomen gemeente.

H. G. de Winkel

RECEPT UIT GROOTMOEDERS TIJD

U neemt één à twee gram onwaarheid, een handjevol rondscharrelen in de gemeente, een takje afgunst, zes druppels jaloersheid en een theelepeltje „niet verder vertellen a.u.b.". Al deze ingrediënten mengt u goed door elkaar, om het vervolgens te gieten door een zeefje van wanbegrip. Bewaar het eindproduct in een fles van leedvermaak. Elke keer wanneer u uitgaat, neemt u enkele druppels van dit extract. Het resultaat daarvan zal dan zijn, dat de naam en faam van een achtenswaardig gemeentelid binnen ongelooflijk korte tijd volledig zal zijn verroest.

C. van Wier (uit het deens)

LEVEN NA PASEN

Jezus' opstanding, wat héb je er aan?

In een gesprek met een „buitenstaander" probeerde een jonge christen iets door te geven van zijn geloof in Jezus. Toen de ander duidelijk blijk gaf van zijn twijfels en reserves, zei de gelovige enthousiast: „Maar Jezus is echt uit de dood opgestaan"!... Het volgende moment wist hij echter niet onmiddellijk wat te antwoorden op de nuchtere opmerking: „Nou, en wat dan nóg"?...

Wat heb je in de praktijk aan het wonder der opstanding? Is het echt zo veelzeggend en ingrijpend? Of is het meer een kolfje naar des theologen hand, iets waarover hij heerlijk theoretiseren en filosoferen kan? Ik denk, dat het leven van miljoenen mensen het tegendeel bewijst, alhoewel ik moet toegeven, dat er ook (christelijke?) levens zijn, die mensen er toe kunnen brengen om het verhaal van de levende Christus achter in het boek met de sprookjes van Andersen te plakken...

Ik las van afrikaanse vrouwen. Gedreven door de angst voor hun onbekende, wrede goden, en die weg opgedreven door hun priesters, propten zij de mond van hun pasgeboren baby vol met zand. Zou hij het overleven, dan was dat het bewijs, dat de goden de kleine goedgezind waren en dat zijn leven zin had. Hoe het in vele gevallen afliep, laat zich raden.

Wat een stuk angst moet er in een moederhart wonen, wil het er toe komen om zo te handelen met het eigen kind! Dan komt het evangelie. En een tijd later zit die zelfde moeder, met een blij ontspannen gelaat en bidt: „Onze Vader, die in de hemelen zijt...". Een kind kan begrijpen hoeveel er in het leven van zo'n mensenkind veranderd is. Wat is er veranderd en waardoor? De opstanding van Jezus heeft zijn waarde en kracht bewezen!

In het indrukwekkende opstandingshoofdstuk, 1 Cor. 15, benadrukt Paulus, dat wij allemaal nog verloren zondaren zouden zijn, wanneer Jezus in zijn graf zou zijn gebleven. Golgotha alleen is onvoldoende om mensen te verlossen van hun angst voor de heilige, strenge en rechtvaardige God, die een ieder vergelden zal naar zijn daden. Jezus' opstanding, na zijn dood, is absoluut noodzakelijk om mensen te garanderen dat er vergeving is voor elke zonde en zondaar. Immers... Jezus ging in ónze plaats de dood en het graf in! Daarmee wilde Hij betalen wat wij aan God schuldig zijn. Blijft Hij in dat graf, dan heeft God duidelijk de losprijs niet geaccepteerd en is er voor ons niets veranderd. Maar sinds Jezus opstond en het leven weer binnenging, mag ik weten, dat er ook voor mij een leven mogelijk is, dat in alle opzichten nieuw is. Nieuw, omdat mijn relatie tot God volkomen veranderd is. Geen schuldig en tot ondergang gedoemd mensenkind meer, maar een kind van God, dat vol vertrouwen en dankbaarheid bidt: „Abba, Vader..."

Dat is wel het allereerste en allergrootste facet van Jezus verrijzen uit de dood. Hij, de levende Heer, pakt mijn hand en leidt mij terug naar God, de Vader, voor wie een gelovige geen angst meer heeft, ondanks zijn zwarte verleden.

Dat dit alles geweldige gevolgen heeft voor het leven van alle dag, is duidelijk.

Ik belde eens aan bij een oude zuster in de gemeente. Het duurde even voor de deur open ging. Toen ik binnen zat, verontschuldigde zij zich, door te zeggen: „Ik zat net een poosje met mijn Heiland te praten"!

Oude-vrouwenpraat? Wie werkelijk gelooft, weet wel beter! Wij behoren tot de mensen, van wie gezegd wordt: Vroeger waren jullie zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar nu, in Christus Jezus, zijn jullie die destijds veraf waren, dichtbij gekomen... Verloren zonen en zwervers zijn weer thuis. Door de levende Heiland, met wie we dagelijks kontakt mogen hebben, weten wij dat er vrede is tussen God en ons en dat Hij ons niet zal begeven. Ook dát is een vrucht van de Paasmorgen! Leven met God!

„Dat je er niet gek van geworden bent"! zei de man. „Als ik mijn geloof niet had gehad, wás ik misschien wel gek geworden" antwoordde de broeder. Wat was er dan allemaal gebeurd? Op een morgen lag zijn baby dood in de wieg... Een tijd later, toen hij zelf doodziek in een ziekenhuis lag, kreeg het tweede en laatste kind diphteritis en stierf. De begrafenis kon hij niet meemaken. Andere kinderen werden er niet meer geboren...

Wát geloofde die broeder, nu zelf al jaren bij de Heer, dan wel? Hij geloofde in een levende, opgestane Heer, die beloofde: „Ik ben met u, alle dagen". Op die Heer vertrouwde hij, dwars door verdriet en twijfels heen, omdat Hij „alle dingen wil doen meewerken ten goede voor hen die in God geloven"...

Wanneer je zoiets hoort, besef je weer iets meer van het wonder der opstanding, van onze levende Heer, die kracht geeft. Een engelse staatsman maakte zich ernstige zorgen over de situatie in zijn land. Toen vroeg een collega: „Ben je van mening, dat God over ons land gewaakt heeft in het verleden, toen jij nog niet bestond"? „O ja", zei de politicus. „Zal diezelfde God in de toekomst voor ons land willen zorgen, dacht je"? Ook die vraag beantwoordde de man positief. Toen kon de derde vraag niet uitblijven: „Zal God dan vandaag niet in staat zijn om de zaak in de hand te houden"?...

Bij zijn afscheid zei de opgestane Heer: „Mij is gegeven, alle macht in hemel en op aarde"! Puur verstandelijk is dit een moeilijk te verwerken uitspraak. Waar blijkt Christus' macht en gezag in een wereld als de onze, vandaag? En toch zullen de zaken Hem niet uit de hand lopen. Nooit eindigt de wereld op een ander punt dan waar God naar toe werkt. Zowel de toekomst der wereld als die van de enkeling ligt in de machtige handen van de levende Heer. Ook dat licht werpt de paaszon over een wereld in het duister. Bij de openbaring van de Here Jezus, bij zijn wederkomst, zullen alle dingen nieuw worden, de hemel en de aarde. Want de levende komt weer! En zelfs de dood, op de paasmorgen zo duidelijk overwonnen, kan hier geen roet meer in het eten gooien.

En tenslotte... Misschien zag u kortgeleden de TV serie „Denkbeeld"? Er werd gesproken met katholieken, protestanten en mensen die „nergens aan doen", o.a. over de vraag: „Wat ziet u als de zin van het leven"? Velen wisten geen duidelijk antwoord te geven, sommigen gaven toe dat ze geen zin konden vinden. Inderdaad een moeilijke vraag. Maar niet dacht ik, voor mensen met een levende Heer, die door Hem aan een nieuw leven begonnen zijn. Voor hen, gedoopt, met Christus begraven en opgestaan, geldt: „...dood voor de zonde... levend voor God... stelt u ten dienste van God..." Een leven vol zin, met een geweldig doel, ook dát is een van de rijkmakende facetten van Christus' opstanding.

Hoe ervaart u de hier beschreven dingen? Toch alleen maar als schone theorieën, theologische verzinsels? Voor zeer velen zijn ze een stuk machtige praktijk!

C. van Wier

BELANGWEKKEND RADIO-PROGRAMMA

Zondag 25 april a.s. zal door de NCRV-tv in het programma Op Verzoek aandacht besteed worden aan het werk van wijlen ds H. Hasper. Ds Hasper heeft een zeer grote rol gespeeld in het tot stand komen van onze bundel Lofzangen en Gebeden, eerst in 1940 en naderhand bij de herziening in 1952.

Onder leiding van Kees Deenik zullen enkele liederen gezongen worden, die ook in Lofzangen en Gebeden voorkomen.

Aanvang van het programma 16.30 uur.

AFSCHEID Ds CORPORAAL

Zondag 25 april zal in een dienst die om 11.00 uur begint en die gehouden wordt in de Ned. Herv. kerk De Voorhof in Angelslo, door ds K. Corporaal afscheid genomen worden van de gemeente te Emmen.

Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

„Zowel bij de orthodoxen als bij de baptisten werd mij verteld dat de belangstelling voor het geloof toeneemt. Bij de baptisten, de snelst groeiende kerk van Europa, is altijd veel jeugdig elan geweest".

„Het nationale karakter van de orthodoxe kerk maakt het voor haar moeilijk de baptistenggmeenten met hun honderdvijftigduizend leden te aanvaarden".

„De baptisten zijn onderling verdeeld en denken niet politiek maar sterk piëtistisch".

Bovenstaande zinnen las ik in een artikel van Aldert Schipper, die het schreef voor TROUW en dat op 7 april jl. gepubliceerd werd in de rubriek kerk-buitenland.

Aldert Schipper heeft Roemenië bezocht en hij vertelt iets over de toestanden in dat aan het Oostblok gekoppeld land. Verder over de situatie van de orthodokse kerk, die zegt tussen de 16 en 18 miljoen leden te hebben in het land dat ongeveer 22 miljoen inwoners heeft. 150.000 leden heeft onze gemeenschap daar. Dat is een groter aantal dan in enig land van Europa, lettend op het getal der inwoners. Bij ons is het 12.000 op 14 miljoen. Het is een verheugende gedachte dat het evangelie geen grenzen kent. Dat in alle landen het bevrijdende woord wordt gepredikt en gehoord.

Temidden van de informaties in Schippers' bericht las ik natuurlijk die over de baptisten met bijzondere aandacht. Daarom bovenvermelde citaten, hier zonder verband. Mij trof daarin de opmerking dat baptisten niet politiek denken maar sterk piëtistisch.

Piëtistisch. Is dat een scheldwoord. Een soort Geuzen, bedelaars? Is het een kwaliteitsaanduiding? Er zit een goed woord in. Pieta: een latijns woord voor vroomheid. Hoe warm het woord ook klinkt, zelfs vroomheid schijnt van tijd tot tijd te kunnen stollen. De vurige stroom van lava eindigt in zeer hard basalt. En vrome mijmeringen maken kans gebonden te worden en te sterven in uitspraken die door diepdenkende theologen gekonstateerd worden.

Piëtisten zijn mensen die huiveren voor abstrakte denkkaders. Zij verleggen het zwaartepunt naar het hart dat warmte zoekt bij God, die liefde is en bij het Lam, dat de zonde wegdraagt. De innerlijke beleving van dat heil is wat zij zoeken en prediken en uitstralen naar de verlorenen. Daarvan zingen zij in steeds nieuwe liederen en Gosd liefdegolfstroom drijft hen werken van barmhartigheid te verrichten. Met name in Duitsland komt u nog sprekende tekenen van ontferming tegen.

Misschien herinnert u zich nog een uitspraak van ds. W. Veenstra tijdens het jubileum van Tabitha. Daarin zei hij onder meer: „Toen de eerste decennia van de baptisten historie voorbij waren, werden onze vaderen m.i. piëtistische spiegelchristenen". Daarmee bedoelde onze broeder waarschijnlijk het sterk bezigzijn met vragen rondom de eigen vroomheid. Een konstant zelfonderzoek en een voortdurend zich verdiepen in het heil van God. Dan gaat hij verder: „De laatste tientallen jaren werden velen van ons voor de spiegel weggehaald. Wij werden door „de wijsheid die van boven is" christenen van het vensterglas". Met andere woorden: we keken verder dan alleen te letten op eigen zaligheid. We begonnen de wereld te zien. Aldert Schipper konstateert: „de baptisten denken niet politiek maar sterk piëtistisch". Dat geldt niet alleen voor Roemenië.

Ook in dit land houden we ons ver van politiek. We hebben predikers van Gods heil hier en zenden mensen naar Afrika om op allerlei wijze de armen en zieken te helpen. Voor de slachtoffers van onze samenleving willen onze rust- en verzorgingshuizen zorgen. Maar in het veld van de politiek hebben wij hier geen herauten van Gods koninkrijk. Ik weet het niet, ik vraag het maar: heeft er ooit iemand van ons in de tweede kamer gezeten? In een gemeenteraad zou dat nog kunnen, maar ik kan er geen vijf opnoemen. Niemand heeft het ons verboden. Wat is dan de oorzaak? We betalen wel belasting, nemen eventueel dienst in het leger, maar zodra het woord politiek valt trekken we ons terug als een mossel in z'n schelp. Is het *oneerbaar ons in te zetten voor het welzijn* van de gemeenschap? Misschien vrezen we op een gegeven ogenblik kompromissen te moeten sluiten en zo af te zakken tot een handel in macht. Onze vaderen - en zoveel vaderen hebben we ook nog niet - hebben onze ogen niet geopend voor die weg om als christen werkzaam te zijn. Het schijnt dat we nog niet toe zijn aan dat stuk van dienstbaarheid. We hebben geen algemene mening of opvatting in deze zaken en zwijgen derhalve in en buiten de gemeente. Er zou veel te zeggen zijn over dit levensterrein, maar ik zwijg ook. Omdat ik nooit buiten de gemeente ben, waar ik ook zit, ga of sta. Vensters hebben we al wel, maar nog geen deur naar dat terras.

Huizinga

BOEKBESPREKING

Het Nieuwe Testament; uitg. H. Medema, Postbus 113, 8170 AC Vaassen. *f* 18,90.

Reeds meer dan 100 jaar geleden bracht Uitgeverij Voorhoeve een vertaling van het nieuwe testament op de markt, die opviel door letterlijkheid. D.w.z. men trachtte het grieks zo letterlijk mogelijk over te brengen in het nederlands. Dat zulk een vertaling niet de leesbaarheid, maar wel de betrouwbaarheid bevorderde, is duidelijk. Meer en meer werd de behoefte gevoeld aan een herziening van deze Voorhoeve-uitgave. Een redactiecommissie zette zich aan het werk, en uitgeverij Medema nam de verantwoordelijkheid voor de uitgave voor haar rekening.

Voetnoten en tekstverwijzingen maken deze vertaling tot een zeer goede studiebron. Verder is een inleiding op het ontstaan van het nieuwe testament opgenomen, terwijl eveneens de afzonderlijke geschriften van een korte inleiding zijn voorzien. Er is een woordenlijst van enkele belangrijke woorden, een overzicht van maten en gewichten, van geldsoorten, van Joodse partijen, van de familie van Herodes, van het leven van Jezus alsmede een tijdtafel, terwijl een tweetal kaarten de geografische oriëntering voor de lezer vergemakkelijken.

In de tekst zijn drie soorten haakjes gebruikt: ronde, die dienen om het lezen van de tekst te vergemakkelijken; vierkante, die aangeven dat het ingesloten woord niet in de grondtekst voortkomt, maar in de nederlandse vertaling noodzakelijk is; scherpe, die aangeven dat het ingesloten woord (de ingesloten woorden) in sommige griekse handschriften wel en in andere niet voorkomen.

Uiteraard betekent het gebruik van deze haken dat de vertaling leesbaar is, en begrijpelijk.

Opdat u een vergelijking kunt maken, laat ik hier enkele teks tenvolgen:

Jezus antwoordde echter en zei tot hem: Laat [Mij] nu [begaan]; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen (Matth. 3 : 15).

Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft (Joh. 3 : 16).

Het gedeelte Marcus 16 : 9-20 staat tussen scherpe haken; daaruit vers 16: Wie gelooft heeft en gedoopt is, zal behouden worden; wie echter niet gelooft, zal veroordeeld worden.

En de Heer voegde dagelijks bijeen, die behouden werden, Hand. 2 : 47.

Of weet u niet, dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot zijn dood gedoopt zijn? Rom. 6 : 3.

Zeer hartelijk aanbevolen!

Ploeger

uit het Uniebureau

Zr J. van Oosten

Een fout mag dan een fout zijn, hij moet natuurlijk wel gesignaleerd en gekorrigeerd worden, zeker als het om *een storende fout* gaat. In ons bericht van 16 april over Janneke van Oosten stónd zo'n storende fout.
We deelden u daarin mee, dat bij een gasontploffing in Gamboura (Noord-Kameroen) al haar persoonlijke bezittingen verloren waren gegaan.

Maar het gironummer, dat we in dit verband noemden, klopte niet, helaas! Daarom haasten we ons, de fout te herstellen: Als er gemeenten zijn, die in de aanschaf van nieuwe spullen voor Janneke iets willen bijdragen, dan graag uitsluitend op *postrekening 9260* ten name van de Unie, onder vermelding: UZC - Janneke van Oosten.

Representatie

Op 14 april nam de Heer tot Zich *zr W. Sikkema-Bloemsma*, weduwe van ds H. Sikkema. In de rouwdienst te Heemskerk op 19 april liet de Commissie der Unie zich door ds J. A. Brandsma vertegenwoordigen.

Op 18 april verbond *ds G. H. W. Pflaum*, gekomen van Hoogezand, zich aan de gemeente van Vroomshoop. De intrededienst werd namens de Commissie der Unie bijgewoond door br H. ter Braak.

Adressenboekje

Blz. 23 (Alblasserdam):
V.: 1. vakant; 2. W. Hessels (i.b.d.);
Blz. 23 (Alphen a/d Rijn):
V.: 2. C. de Jong (i.b.d.);
Blz. 25 (Dokkum):
P.: H. Wijma;
Blz. 27 (Hoogezand):
V.: vakant;
Blz. 27 (Kollumerzwaag):
V.: vakant;
Blz. 29 (Rotterdam-Centrum):
V.: J. B. van der Veen;
Blz. 29 (Rotterdam-Zuid):
S.: K. H. Spruit;
Blz. 31 (Utrecht-Noord):
S.: C. Demmendaal;
Blz. 31 (Veendam):
S.: P. Dijkhuizen;
Blz. 31 (Vroomshoop):
V.: G. H.W. Pflaum;
Blz. 38 (letter B):
(Mw.) I. Bouman woont thans Kastanjestraat 44-III, 8924 GP Leeuwarden, telefoon 058-66.04.60;
Blz. 39 (letter B):
H. J. Broekman heeft als telefoonnummer 05232-6.33.99;
Blz. 39 (letter B):
Doorhalen J. Brongers, Veendam;
Blz. 39 (letter B):
Doorhalen J. C. de Bruijn, Krimpen a/d IJssel;
Blz. 41 (letter D):
Toevoegen C. Demmendaal, Chopinstraat 8, 3438 BP Nieuwegein, telefoon 03402-3.55.71;
Blz. 41 (letter D):
Toevoegen P. Dijkhuizen, Drenthelaan 74, 9642 GD Veendam, telefoon 05987-1.48.14;
Blz. 42 (letter G):
Doorhalen K. Groeneveld, De Bildt;
Blz. 51 (letter S):
Toevoegen K. H. Spruit, Nibelungenhof 13, 3194 VJ Hoogvliet, telefoon 010-38.16.81;
Blz. 53 (letter V):
B. de Veen heeft als telefoonnummer 05232-6.46.47;
Blz. 56 (letter W):
Toevoegen H. Wijma, Kievitstraat 4, 9101 HC Dokkum, telefoon 05190-2234;
Blz. 56 (letter Z):
Doorhalen J. Zoethout, Dokkum.

Radiokerkdienst

Op 2 mei - we hebben u daar al eerder mededeling van gedaan - zal Radio Nederland Wereldomroep een kerkdienst uitzenden van de gemeente te Drachten-Elim. Voorganger in deze dienst, die in vrijwel alle werelddelen (op de korte golf) te beluisteren zal zijn, is *ds G. Liebe*, de predikant van deze gemeente.

De uitzendingen zijn:
om *10.30 uur* voor West-Europa en Noord-West-Afrika (17605 kHz = 16 m);
om *11.30 uur* voor Europa, Azië en het Midden-Oosten (17605 kHz = 16 m; 11930 kHz = 25 m; 9895 kHz = 31 m; 6045 kHz en 5955 kHz = 49 m);
om *21.30 uur* voor Noord-Amerika (11730 kHz = 25 m; 9715 kHz = 31 m);
om *22.30 uur* voor Noord- en Zuid-Amerika (17695 kHz = 16 m; 15315 kHz = 19 m; 9895 kHz = 31 m);

Wellicht is het (nog) mogelijk om *uw familieleden en kennissen* in het buitenland op deze uitzending te attenderen. Nota bene de begintijden van de uitzendingen zijn *voor Nederland* r.d.s.p. van 12.30, 13.30, 23.30 en 0.30 uur.

Gemeentebezoek

De bezoeken, die namens de Commissie der Unie aan de gemeenten worden gebracht, zullen aan het eind van de volgende maand worden onderbroken. Tal van gemeenten hebben *sinds januari* een bezoekteam in hun midden ontvangen. De ene keer was voor die gelegenheid een speciale gemeente-avond belegd, de andere keer was er een ontmoeting met de raad der gemeente. De bezoeken zullen *ook in mei* nog worden voortgezet. Na de zomervakantie zal in september het bezoekwerk opnieuw ter hand worden genomen.

Financiën

Op geregelde tijden vindt u in deze rubriek een *verantwoording* van de bijdragen, die wij voor de verschillende takken van arbeid mochten ontvangen van gemeenten, partikulieren en allerlei instanties, zowel in de Unie als daarbuiten.

De volgende week zult u op deze plaats een verantwoording over maart aantreffen. Ook hopen wij dan een overzicht te publiceren van de bijdragen, die in het eerste kwartaal van dit jaar zijn binnengekomen, met daarnaast de cijfers over 1980.

De *financiële verslagen en begrotingen* gaan omstreeks 1 mei naar de Financiële Commissie der Unie. Ruim een maand later, op 5 juni, zal dan een smal beraad plaatsvinden, waarop de begrotingen zoveel mogelijk op elkaar zullen worden afgestemd.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Van de Werkgroep Toogdag '82
Rein Kloppenburg
Esdoornhof 125
8266 GE Kampen
Telefoon 05202-11866

Hemelvaartsdag, 20 mei 1982
't Huiken te Elburg

Nog ruim drie weken! !

Heb jij achter deze zin al een uitroepteken staan? Wat, staat er nog een vraagteken?

Nou, nog één keer.

De NATIONALE TOOGDAG is er voor JOU!

De NATIONALE TOOGDAG is voor JONG en OUD! !

De Toogdag is zo onderhand een begrip in Baptist-Nederland.
En dat willen we graag zo houden. Want, wat is er mooier dan elkaar één keer per jaar als baptisten jongeren en ouderen te ontmoeten? En... daarnaast is er nog een goed programma ook!

Dit jaar werken mee: de LORD'S MOOR SINGERS en het DEEP RIVER QUARTET. Het Heerenveense jongerenkoor (Lord's Moor = 's Heerenveen) bestaat uit ongeveer 60 personen, die worden begeleid door een uit elf jongeren bestaand combo.

De stijl van het koor loopt uiteen van beat en rock tot blues en traditioneel koorwerk. De groep was meerdere malen te beluisteren op de radio en te zien op t.v. Het heeft al vier langspeelplaten uitgebracht, welke uiteraard op de verkoop- en informatiemarkt te verkrijgen zullen zijn. Tijdens de Toogdag zal het koor veel repertoire brengen van deze langspelers.

In het middagprogramma brengt het koor bovendien haar dit voorjaar in première gegane musical „Brood om te delen" ten gehore. Dit, in het Nederlands gezongen, zangspel is het verhaal van Jezus, die tijdens zijn rondreis door Israël vertelt over het hemels koninkrijk. Het verhaal wordt beschouwd door iemand van deze tijd. Bij wat er over en door Jezus wordt gezongen zet deze persoon grote vraagtekens. De antwoorden van het koor zetten hem echter aan het denken.

Een bijzonder fraai zangspel.

Alleen al daarom is de Toogdag het bezoeken waard.

Maar natuurlijk heeft de Toogdag veel meer te bieden.

P.S. Heb je de raambiljetten al ontvangen? En zijn deze al opgehangen?

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Waar blijven de ongelovigen?

Dat is een vraag, waarmee de gemeente zich wel eens bezig mag houden. Ik denk dat de meeste van onze gemeenten de gewoonte hebben om van tijd tot tijd - dikwijls één keer per maand - een evangelisatie-dienst beleggen. Dat is bedoeld om de buitenstaanders aan te spreken. Hierop duiden tenminste de geplaatste advertenties en de verspreide folders. Het resultaat is meestal niet overweldigend. De echte ongelovigen peinzen er gewoonlijk niet over om op de uitnodiging in te gaan. Waarom komen ze niet?
Ik las daarover een aardig verhaaltje, dat ik u graag wil doorgeven. Het gaat over een predikant, die midden in de nacht wakker schrok omdat de kerk in brand stond. Hij sprong uit z'n bed, schoot haastig enkele kledingstukken aan en rende naar buiten. Daar was de brandweer al druk bezig met de blussingswerkzaamheden. Leider was een bekend atheïst.
„Atheïst", sprak dominee; „ik heb je nog nooit eerder in de kerk gezien".
„Dominee", antwoordde de atheïst, „het is ook de eerste keer, dat ik uw kerk in vuur en vlam zie staan!"
Als de gemeente niet straalt, maakt ze dat de wereld ervan baalt. Daar kom je met bijzondere diensten en acties niet overheen. Ik wil niet zeggen, dat een gemeente, die brandt daarmee vele buitenstaanders aantrekt. Het kan goed zijn, dat tegenstanders dan zullen proberen de brand te blussen, zodat een stukje verdrukking begint. Maar een confrontatie tussen een levende gemeente en de haar omringende wereld is bijna niet te vermijden. De Heilige Geest daagt daartoe uit en verricht in dit spanningsveld zijn reddend werk.

Waar blijven de gemeenteleden?

Ook deze tweede vraag dient zich aan bij de evangelisatiedienst. Bijna overal wordt n.l. de klacht gehoord, dat zeer veel gemeenteleden verstek laten gaan, welk euvel men dan wel eens weet te verhelpen door de evangelisatiesamenkomst met de zondagmorgendienst te laten samenvallen.
Maar dat is in zekere zin camouflage van het echte probleem: Waarom vinden veel gemeenteleden het niet nodig om in een evangelisatiedienst aanwezig te zijn? Het lijkt me niet overbodig om daarnaar een onderzoekje te doen, b.v. door een vragenlijst aan de leden voor te leggen. Over de uitkomst zou dan samen gepraat kunnen worden en wellicht verandert daardoor iets. Hetzij aan de houding van de leden of aan de manier, waarop het evangelie naar buiten wordt gebracht.
Maar de enige, échte oplossing blijft toch een geestelijke vernieuwing van de gehele gemeente. Je kunt dat niet met kunst en vliegwerk oproepen, maar er zijn gemeenten, die veel winst hebben geboekt door er eens een paar dagen tussenuit te gaan. In zulke dagen is er gelegenheid om samen te praten en te bidden over de echte problemen, die er zijn. Zo kun je elkaar soms weer terugvinden en samen een nieuwe ontmoeting met de Heer hebben. Natuurlijk lukt het nooit om iedereen mee te krijgen, maar wanneer een zeer groot aantal leden gezegend wordt en een nieuwe motivatie van Boven ontvangt, zal dat in de hele gemeentelijke arbeid merkbaar zijn.
Een vonk is al genoeg om een vuur te doen ontbranden.

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht, tel. 078-180007

DOOPSGEZINDEN

Deze, met ons verwante beweging, heeft haar jaarboekje 1981 al klaar.

Daaruit blijkt o.m. dat er in 1981 53 mensen gedoopt werden (in 1980 125).

Vier gemeenten werden opgeheven, zodat er 139 overbleven. Zij tellen totaal 22.150 leden. Mocht deze neergaande beweging zich doorzetten en mocht de opgaande beweging der baptisten gemeenten zich evenzo doorzetten, dan zullen beide groeperingen - die hun gemeenschappelijke wortels in de doperse beweging der zestiende eeuw hebben - binnen enkele jaren in ledental gelijk zijn.

De verschillen tussen beide doperse groepen zijn aanmerkelijk; het lijkt er niet op dat die zullen verminderen.

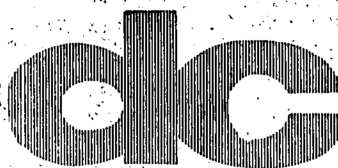
BEVESTIGING C. DE JONG

Zondag 9 mei, in de morgendienst om 10.00 uur, hoopt ds. C. de Jong als predikant in bijzondere dienst t.b.v. verpleegtehuis Tabitha bevestigd te wodrden door ds W. Veenstra.
Belangstellenden voor deze dienst zijn van harte welkom in de Aula van de Agrarische School, Kalkovenweg 62 te Alphen aan de Rijn-Noord.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Alblasserdam: G. van 't Wout te Arnhem.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wieren ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Het is ons een vreugde u te mogen berichten, dat onze lieve ouders, groot- en overgrootouders

R. MAATJES

A. M. MAATJES-MESSCHENDORP

D.V. op 29 april 1982 de dag mogen gedenken, dat ze 60 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun dankbare kinderen,
klein- en acherkleinkinderen

Correspondentieadres: Gorecht Oost 7f, 9603 AA Hoogezand.

Gelegenheid tot feliciteren op genoemde datum van 17.00 uur tot 19.00 uur in hotel De Boer, Korte Groningerweg 47 te Foxhol. Gem. Hoogezand.

Geheel onverwacht nam God tot Zich onze broeder

PIER JOHANNES BY DE LEY

op de leeftijd van 62 jaar.

Baptistengemeente Groningen-Zuid

„Ons hart is onrustig in ons, totdat het rust vindt bij U, o Heer".

Onverwacht voor ons, maar op Gods tijd is in volle vrede van ons heengegaan onze lieve moeder en zorgzame oma

TIEDE PLAT-HOFKAMP

op de leeftijd van 77 jaar.

Arnhem: W. Vis-Plat
J. P. Vis
J. Tak-Vis
J. Tak
Miriam en Ruben

Apeldoorn, 10 april 1982
Germanenlaan 1

Correspondentieadres: Van Remageniaan 13, 6824 LX Arnhem.

De begrafenis vond plaats op 15 april te Ugchelen (Apeldoorn).

Na een moeitevol leven werd op 2 april 1982 door haar Heer en Heiland thuis geroepen onze zuster

J. BUITENHUIS-MEIJER

op de leeftijd van 64 jaar.

Onze zuster

T. PLAT-HOFKAMP

ontsliep in haar en onze Heer op 10 april 1982 op de leeftijd van 77 jaar.

Dankbaar gedenken wij wat zij in onze gemeente hebben betekend.

Baptistengemeente Apeldoorn

„Een ding heb ik van den Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven".

Vandaag nam God in alle rust tot Zich onze lieve en zorgzame moeder en oma

WILLEMKE BLOEMSMA

weduwe van ds H. Sikkema

op de leeftijd van 73 jaar.

Bloemendaal: C. Barends-Sikkema
T. Barends
Joop
Willeke

Pernis: F. Sikkema
P. Sikkema-Bijl
Corrie
Hans

Lelystad: H. Sikkema
L. Sikkema-Valster
Hetty
Matty

Heiloo: T. Sikkema
L. Sikkema-Brakenhoff
Ivo
Tialda

Bilthoven: T. Poortenaar-Sikkema
M. Poortenaar
Rutger
Bastiaan

Heemskerk, 14 april 1982
Maerelaan 62

Correspondentieadres: C. Barends-Sikkema, Rijperweg 12, 2061 PH Bloemendaal.

De rouwdienst en de begrafenis hebben 19 april jl. plaatsgevonden.

VERHUISD:
Mej. G. Niemeijer van Wendeling 107, 7824 TD Emmen naar De Raep 72, 1941 GW Beverwijk.

KATHOLIEKEN

Veel katholieken missen de mis niet meer terwijl ze vroeger geen mis misten. Zelfs als het mistte misten ze geen mis. Want het missen van de missen bracht een mistig zieleleven met zich mee. Nu in de theologie er zoveel mistig is geworden en de mis de mis niet meer is, mist men gemakkelijk de mis, maar eigenlijk mist men de mis niet meer. Dat is geen gevolg van een gemis aan goede manieren, maar uitsluitend een gevolg van het missen van een goed zicht op de oorspronkelijke betekenis van de mis.

Dat veel katholieken misselijk worden van uiterst moderne missen, waarin men de oude stijl mist, mag niet verheeld worden.

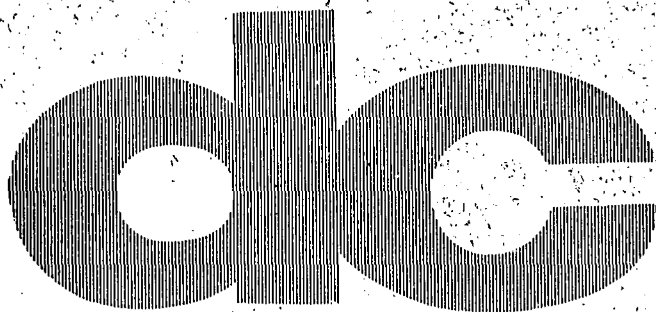
OUDEREN IN DE SAMENLEVINNG

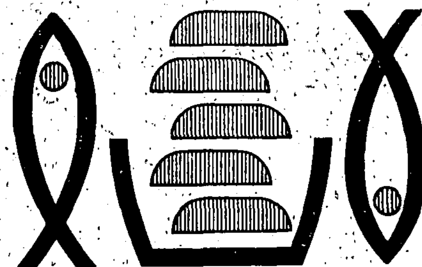
Tussen 1900 en 1980 verdrievoudigde de Nederlandse bevolking. In diezelfde periode vervijfvoudigde het aantal Nederlanders van 65 jaar en ouder. In 1900 was 6% van de bevolking 65 jaar of ouder, op het ogenblik is dat meer dan 11% (totaal rondweg 1½ miljoen). Vastgesteld kan worden dat er méér mensen ouder worden dan vroeger, en dat er méér mensen zeer oud worden. In de laatste tientallen jaren is vooral het aantal bejaarden van 80 jaar en ouder procentsgewijze sterk gestegen. Binnen de groep van ouderen is dus ook een veroudering aan de gang.

Dat de Nederlandse samenleving daarmee voor steeds meer problemen komt te staan, is duidelijk. Des te ouder een mens wordt, des te kwetsbaarder is zijn gezondheid; heling van wonden en breuken duurt langer dan bij jongeren. Er zullen meer bejaardentehuizen en verpleegtehuizen moeten zijn dan thans het geval is. Ook de hulpverlening thuis zal toenemen, d.w.z. de vraag daarnaar.

Wat de situatie der bejaarden in de gemeenten betreft: indien de gangbaarheid afneemt zal de kerkgang verminderen.

Autorijden-met-bejaarden zal hen een tijd voor isolement kunnen bewaren, maar tenslotte zullen steeds meerderen de kerkgang moeten stoppen; het bezoek van gemeentevergaderingen e.d. moet meestal al eerder worden beëindigd. Dat heeft tot gevolg, dat er pastoraal meer aandacht aan hen besteed moet worden. Soms kan de kerktelefoon uitkomst bieden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 17 - 30 april 1982

NIET ALLEEN..... MAAR OOK.....

Het zwart-witpatroon ligt ons ergens allemaal wel, ook al willen we het eigenlijk niet. We voelen voor het ene en dus verwerpen we het andere. We geloven in de waarheid van dit en zijn heilig overtuigd dat dát allemaal leugen en bedrog is. En soms hebben we nog gelijk ook. Maar heel dikwijls zitten we er naast, niet zelden tot schade van belangrijke dingen.

Het kruis heeft twee lijnen: een horizontale, die leidt van mens tot mens èn een verticale, die verbinding brengt tussen Gód en mens. En wie over het evangelie van het kruis wil spreken en Gods blijde boodschap recht wil doen, zal niet alleen oog moeten hebben vóór die ene lijn, doch ook voor de andere. Niet alleen... maar óók...

— o —

Protesten tegen allerlei zaken die de mens, zijn geluk en welzijn bedreigen, zullen niet licht strijdig zijn met Gods wil en bedoeling. God is een God van recht en liefde. Dát te ontdekken in de boodschap van de bijbel, is geen moeilijke zaak. Een voorbeeld daarvan is te vinden in bijvoorbeeld Jes. 58 (v. 9-10) en 59 (v. 1-8).
Ook de oproep van het nieuwe testament, om vooraan te staan in goede werken, is niet moeilijk te koppelen aan allerlei acties die worden gevoerd, teneinde een einde te maken aan onmenselijke situaties en verhoudingen. De horizontale lijn van het kruis, die alles te maken heeft met het tweede grote gebod: „Heb uw naaste lief gelijk u zelf", wordt vandaag de dag door vele christenen duidelijk gezien.

— o —

Maar... doet, wie zich alleen of hoofdzakelijk met dit facet van het evangelie bezig houdt, aan Gods bedoelingen niet tekort? Het is niet alleen... maar ook... Want het kruis heeft twee lijnen.

— o —

„Wat baat het een mens, wanneer hij de gehele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel?". De verticale lijn van het kruis, die de verbindingslijn vormt tussen God en zijn schepsel, toont hoeveel waarde God toekent aan 's mensen ziel, aan een hersteld contact tussen de afhankelijke mens en zijn machtige, liefdevolle Schepper en Vader. Een mens leeft niet écht, wanneer hij alleen leeft van brood. Hij heeft Gods woord nodig, het woord van bemoediging, troost en eeuwig leven. Vooral het woord van verzoening, waardoor hij weet dat er vergeving is en het uitzicht op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, vol van die gerechtigheid, waarnaar vele goedwillende mensen tevergeefs streven.
Ook dit is een wezenlijk deel van Gods boodschap aan mensen. En dáárom predikt de gemeente een gekruisigde Christus, met alle geweldige consequenties voor een geschonden wereld en een verloren zondaar. Dát is de opgaande lijn van het kruis, de lijn van Gods liefde.

— o —

En toch... Doet, wie alleen maar probeert om de mens omhoog te laten zien, naar God en de hemelse toekomst, niet evenzeer tekort aan Gods wil en bedoeling? Ook hier geldt: Niet alleen... maar ook! Want het evangelie heeft twee lijnen. Wie er één verwaarloost, doet het kruis schade.

— o —

„Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus hebben gebouwd, zijn wij de beklagenwaardigste van alle mensen".
Dit woord uit 1 Cor. 15 : 19 bracht mij bij die woorden: „Niet alleen... maar ook. In Corinthe waren mensen die de opstanding der doden ontkenden. Christus

Het tekort van de kerk

Soms hoor je 't mensen van buiten de kerk onomwonden zeggen: De slechtste mensen zitten vooraan in de kerk. Mij daar niet gezien!
Er is veel kritiek op de kerk en op de gemeente. Die kun je zo maar niet wegwuiven, want die kritiek is lang niet altijd ongegrond. Eén lid van de gemeente kan immers door een aanvechtbare levenswandel de naam van de gemeente en van de Heer reeds ernstige schade berokkenen. Bovendien heeft de kerk, om maar even die algemeen-gangbare term voor de christenheid te gebruiken, in de geschiedenis haar vaandel lang niet altijd onbesmeurd weten te houden. In het verleden heeft men zich fel afgezet tegen de Joden. En de landskerken, die een grote invloed hadden en hebben, stonden en staan nog wel eens erg aan de kant van een regime dat het met waarheid en menselijkheid niet al te nauw neemt, inplaats van zich kritisch op te stellen.
En dat de leidende mensen in de kerk tegelijk behoorden tot de bezittende groep en zich daarmee vaak meenden te kunnen stellen boven de kleine man, is ook nog niet zo lang verleden tijd.
Er wordt de kerk dan ook nog al eens wat verweten. De kerk moest meer zùs, en ze moest meer zó. De kerk zou moeten protesteren tegen vormen van onrecht. Ze zou zich veel meer bezig moeten houden met de grote problemen van armoede, honger, maatschappijvorm, bewapening enz. De wereld zou de agenda moeten schrijven voor de kerk.
Als baptisten voelen we ons vaak niet zo best thuis bij dat woord kerk. Het heeft voor ons, in Nederland tenminste, teveel de klank van een instituut.
Het woord gemeente drukt voor ons gevoel beter uit wat we zijn willen: een gemeenschap van gelovigen.
Wij geloven daarbij dat wij verbonden zijn aan Jezus Christus. Hij is als het ware tegelijk het Hoofd en het Hart van de Gemeente. De gemeente staat of valt met de levende verbondenheid aan Hem. Dat is de grote waardigheid die de gemeente heeft, dat zij het lichaam van Christus is. Daarmee is die gemeente in een zeer kwetsbare positie geplaatst, midden in de wereld. En als we soms het gevoel hebben dat een heleboel mensen nauwelijks meer weten wat de kerk of de gemeente is, dan zouden we daar eens over moeten nadenken, want dan hebben we ons blijkbaar niet duidelijk genoeg laten zien en horen.
Onze plaats is om twee redenen zo kwetsbaar.
In de eerste plaats omdat de gemeente bij Jezus Christus hoort, en omdat dus de vijandschap die er bij velen bewust of onbewust leeft tegen God en Christus, zich richt op wat Hem zichtbaar wordt, de gemeente. In de wereld zult gij verdrukking lijden, heeft Jezus zijn discipelen gezegd.
En dat de jonge gemeente in Handelingen 3 : 10 in de gunst stond van het gehele volk, is maar van korte duur geweest. De wolken van de vervolging waren reeds aan de horizon te zien.
In de tweede plaats is de gemeente zo kwetsbaar, omdat het gedrag van haar leden nauwlettend gadegeslagen wordt door een aantal buitenstaanders. We kunnen niet zeggen door iedereen, want een aantal mensen interesseert het helemaal niet of iemand „aan geloof wil doen" of niet, dat moet hij zelf maar weten. Maar ieder oprecht gelovige is zich bewust vele malen tekort te schieten in het volgen van de Meester. Als we dan denken aan die ogen, die ons doen en laten zo gadeslaan, zouden we met angst en schuldgevoel kunnen rondlopen, omdat de mensen niet genoeg aan ons kunnen zien dat wij toch Jezus willen volgen.
Moet nu de kerk, de gemeente schuldbewust het hoofd buigen in de richting van al die verwijtend-uitgestoken vingers? En nederig erkennen: Ja, wij schieten op vele manieren en vele terreinen tekort? En misschien nog maar eens extra haar best gaan doen om te laten zien dat we toch ook wel heel veel goed doen? In een soort verdedigende houding gaan?
Een ootmoedige houding misstaat de christen nooit, en eerlijkheid behoort bij het wezen van het christen-zijn. Maar laten we niet overdrijven.
We zullen altijd bereid moeten zijn verantwoording af te leggen, maar de wereld zal nooit onze rechter kunnen worden. Onze verantwoordelijkheid ligt tegenover de Heer.
Verder staan we er wellicht niet zo bij stil, dat juist de kerkgang een openbare schuldbelijdenis is. Want wie zich onder het evangelie van Gods vergevende liefde in Christus stelt, erkent daarmee in het openbaar zijn tekort en de behoefte aan vergeving. Tegenover de mensen die zo vol kritiek zitten, erken je dat je een zondaar bent, maar dat je naar God toe gaat om vergeving te vragen, en om onderwezen te worden hoe het anders kan worden. Kerk-

---

betekende voor hen derhalve alleen maar iets tijdens dit aardse leven, want een ander leven verwachtten zij niet. Paulus noemt dat een onbeschrijfelijke verarming van het evangelie en dus van het christelijk leven. Want wie niet gelooft in de opstanding, heeft geen toekomst, wát hij in dit leven welicht ook ervaart van Jezus' nabijheid en troost. In feite is dit geloof zelfbedrog, omdat er geen Heiland bestaat alleen voor dit leven; het is niet een kwestie van het een of het andere, maar van niet alleen, maar ook!
Natuurlijk is Jezus een Helper voor hier en nu! Maar alleen voor degene die ook voor de eeuwigheid op Hem rekent! Hij is de Heer die heenging om voor ons een plaats te bereiden in 's Vaders huis en die, onderweg naar die toekomst, met ons is, omdat ook ons aardse welzijn Hem ter harte gaat.

— o —

Het is goed, dat dienaren van Hem, die dé Machthebber dezer wereld is, aan deze wereld bekend maken wat naar zijn wil is en wat er dwars tegen ingaat in de samenleving. Het is goed, dat onderdrukten en gediscrimineerden weten, dat die God van deze wereld niet staat aan de kant van hun onderdrukkers, doch dat Hij bereid is en in staat is om te helpen.
Het is goed, noodzakelijk zelfs, dat Christus' volgelingen in woord en daad aan de lijdenden steun, liefde en medeleven betonen, in naam van hun Meester. Het is goed, dat zij deze mensen oproepen om hun hoop op Christus te bouwen!

— o —

Oók voor dit leven! Maar niet alleén voor dit leven! Want dan zouden zij gevaar lopen om de beklagenwaardigste van alle mensen te worden. Immers, deze wereld en dit leven, wat er ook veranderd en verbeterd mag of zal worden, zal noch voor de verdrukte proletariër, noch voor de weldoorvoede mens in de welvaartsstaat ooit een paradijs worden. Daarvoor liggen de bewijzen voor het oprapen. Wie dáárop hoopt, komt zeer bedrogen uit. Onze toekomst ligt niet in het hier en nu, doch in de voleinding van Gods heilsplannen. Wie waarlijk zijn hoop op Christus heeft gevestigd, ziet uit naar de dag, waarop het zal zijn: „God alles en in allen".

— o —

Dank zij die hoop, die niet beschaamd wordt, kan de christen leven in deze tijd en wereld, kan hij de horizontale lijn van het kruis doortrekken naar zijn medemens en de samenleving. Hij rekent voor dit leven op zijn Heer.
Zo kan hij omhoog zien, vol verwachting, naar die wereld, die niet het eindresultaat van menselijke initiatieven zal zijn, doch de voltooiing en vervulling van Gods plannen en beloften. Dát is de verticale lijn van het kruis, de lijn van de hoop.

— o —

Moge elk facet van het werk dat de gemeente van Christus verricht, in opdracht van haar Heer, door deze beide lijnen van het kruis worden **beheerst.**

C. van Wier

Andermaal enkele kanttekeningen bij de verhouding van JODEN EN CHRISTENEN

Niet wat het oude testament over Israël zegt, is voor de christen doorslaggevend, maar wat het nieuwe testament zegt.

Niet dat de uitspraken van het o.t. onbelangrijk zijn, verre van dat. Maar wat God door Zijn Zoon gesproken heeft, is voor ons van meer gewicht dan wat Hij door de profeten gesproken heeft, Heb. 1 : 1v. Verscheidene kerken hebben de boodschap van het n.t. zó uitgelegd dat zij zich in de plaats van Israël gesteld zagen. Zo in de trant van: De gemeente van Christus is de voortzetting van het oude Israël en draagster van de beloften aan Abraham en zijn zaad gedaan.

Wat heeft Petrus, de leider der eerste gemeente, die te Jeruzalem, daaromtrent gezegd?

I.

Na de uitstorting van de Heilige Geest - als vrucht van Jezus' opstanding uit de doden - sprak Petrus de Joden in Jeruzalem aan als „Mannen broeders", Hand. 2 : 29. In diezelfde rede ook: „Mannen van Israël", vers 22; zie ook 3 : 12. Men zou er onjuist aan doen, dit spraakgebruik uitsluitend als frase van beleefdheid te bestempelen. Het is de weergave van een situatie zoals Petrus die werkelijk zag: De Joden vóór hem waren Mannen van Israël. Zijn relatie tot deze mannen was door het feit dat hij een volgeling van Jezus was geworden en zij (nog) niet, niet tot in de grond veranderd. Petrus was een Jood en Petrus voelde zich een Jood, ook nà zijn indienstreding bij Jezus. Zij immers waren „zonen van de profeten en het verbond", Hand. 3 : 25. Als zonen waren zij kinderen, n.l. „kinderen Israëls", Hand. 5 : 21; 10 : 36.

Deze mensen moesten als „Joden" worden aangesproken, als mannen van Juda, Hand. 11 : 19; 12 : 3, 11. Als bewoners van het Joodse land, Hand. 10 : 37, het land der Joden, 10 : 39.

Met deze woorden heeft Petrus niet alleen maar aangeduid, wáár Jezus werkte tijdens zijn omwandeling op aarde, maar tevens dat Hij eigenlijk in geen enkel ander land had kunnen optreden.

II.

Want Jezus is allereerst gezonden tot Israël, Hand. 3 : 26. En Hij is gezonden door de God, die door de Joden, die door álle Joden de God van Abraham, Izak en Jakob genoemd wordt, Hand. 3 : 13. Deze drie zijn de vaderen van het volk Israël. Maar het woord „vaderen" in Hand. 3 : 13 is meer omvattend dan alleen de patriarchen. Alle voorvaderen van de generatie Joden waartoe Petrus behoorde, vereerden God, de God van Abraham, Izak en Jakob. Het is een en dezelfde God, die tot Israël telkens weer gesproken heeft, de God der vaderen, de God der geschiedenis, Hand. 5 : 30.

Jezus zelf heeft er nooit aan getwijfeld: het heil is uit de Joden, Joh. 4 : 22. Geen ander volk is door God uitverkoren om drager van zijn heilswerk te zijn dan Israël. Met Israël heeft God zijn verbond gesloten, en alle Joden zijn zonen van het verbond, Hand. 3 : 25.

Daarom komt Israël de belofte toe, Hand. 2 : 39. Let wel, Petrus spreekt ná de dood van Jezus over Jezus en over de uitstorting van de Heilige Geest en wekt Joden op om te geloven, omdat hùn de belofte toekomt. D.w.z.: als de Joden zonen van het verbond zijn, dan zijn zij gerechtigd deel te nemen aan de door God gegeven vervulling van Zijn beloften.

III.

Uit geen enkele toespraak van Petrus blijkt dat hij een diepe kloof ziet tussen de situatie van de Joden vóór en ná Jezus' dood en opstanding. Hij verheimelijkt niet dat de Joden, zoals ze daar voor hem stonden, Jezus door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood hebben, Hand. 2 : 23. Maar dát heeft God er niet toe gebracht zijn verbond met Israël te beëindigen. Integendeel, niet Jezus' dood, maar de verwerping van Jezus als de door God gezonden Messias brengt scheiding. Waar bekering is, daar is vervulling. Vandaar dat Petrus zijn hoorders oproept zich te bekeren en zich te laten dopen op de naam van Jezus Christus, Hand. 2 : 38. In een latere toespraak scherpt Petrus dit nog aan. Hij zegt dan dat God Jezus heeft opgewekt en door zijn rechterhand verhoogd, tot een leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken, Hand. 5 31.

Dat kun je toch wel niet anders lezen dan zo, dat God met de opwekking van zijn Zoon de bedoeling had het heil op een nimmer te voren gekende wijze aan Israël te laten geschieden. Dat bekering niet alleen voor Israël mogelijk was, maar ook voor de heidenen, gold als reden tot grote vreugde bij de gelovig geworden Joden in Jeruzalem: de bekering en de doop en de gave van de Heilige Geest aan de heiden Cornelius en de zijnen wordt met intense vreugde en dankbaarheid gevierd, Hand. 11 : 18.

IV.

Nergens komt dus uit Petrus' mond de mening dat God Israël verworpen heeft om zich een volk uit de heidenen te verzamelen, met voorbijgaan van Israël.

De eerste gemeente, die te Jeruzalem, bestond uitsluitend uit bekeerde en gedoopte Joden, Hand. 2 : 41. Deze bekeerlingen bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden, Hand. 2 : 42. Dat onderwijs der apostelen is toch niets anders geweest dan dit dat God in Jezus van Nazareth zijn beloften in vervulling heeft doen gaan. Dat mitsdien de eindtijd is aangebroken, Hand. 2 : 17. En deze eindtijd is de tijd van Israël én van de gemeente der Messias-gelovigen.

Het woord gemeente (ekklesia) wordt in de eerste hoofdstukken der Handelingen echter weinig genoemd; vanaf Hand. 5 : 11 komen we het tegen. Maar de zaak zelve is er vanaf de pinksterdag.

Waar het gebruikt wordt, is het de gemeente in Jeruzalem, die bedoeld wordt, 8 : 1; 3. Maar deze gemeente breidde zich uit door geheel Judéa, Galilea en Samaria, 9 : 31. Maar slechts van deze laatste streek kan aannemelijk gemaakt worden, dat ook niet-raszuivere Joden deel ervan uitmaakten. Zelfs de gemeente te Damascus, waar Paulus naar zijn bekering terecht kwam, was een gemeente van bekeerde Joden, Hand. 9 : 1vv. Over heidenen

---

gang is het getuigenis dat je eerlijk wilt zijn tegenover God.

We zullen er ook rekening mee moeten houden dat de kritiek van buitenstaanders op de kerkmensen lang niet altijd een zuivere achtergrond heeft. Het kan mensen een goed argument verschaffen om het geloof maar ver van zich af te houden, als ze steekhoudende kritiek op de kerk en de kerkmensen weten te vinden. De achtergrond is dan niet het zoeken naar de waarheid, maar de bewuste of onbewuste vijandschap tegen God.

Dat spoort ons wel aan, om de duivel geen voet te geven en toe te zien op onze levenswandel.

En wat de verwijten betreft, dat de kerk zich te weinig bezighoudt met allerlei aktuele problemen in de wereld: Het kon wel eens zijn dat in onze gemeenten te weinig gedacht en gesproken wordt over de vragen waar de mensheid mee bezig is, en dat we teveel op eilandjes leven. Maar daar staat tegenover dat de kerk, de gemeente nooit een pressiegroep kan worden of een extra politieke macht, die in staat zal zijn om een beleid om te buigen. Als er zo weinig verandert in de wereld, is dat niet omdat „de kerk" er te weinig over zegt of te weinig invloed uitoefent, maar omdat de weg van de vrede door Jezus Christus genegeerd of verworpen wordt.

H. G. de Winkel

Ik verlang heen te gaan

Ieder mens wil graag leven. Maar ook op deze regel zijn uitzonderingen.
Soms zijn de uitzonderingen hoogbejaard. Soms hebben zij nauwelijks de pensioengerechtigde leeftijd overschreden. Zoals die man, astmatisch, weduwnaar, geen kinderen. Ook geen familie meer. Alleen op de wereld. Aangewezen op anderen. Op „tafeltje dek je" en de gezinshulp. Op de buurvrouw voor het doen van een wasje en een boodschapje. Op de buurman voor het vervangen van een kapotte lamp. En altijd maar snakken naar adem. Mág je dan verlangen naar het einde? Naar de dood?
Of die ander. Oud. Ongeneeslijk ziek. De spijsvertering functioneert niet meer. Liggen is de enige mogelijkheid. Want je niet verroeren betekent minder pijn hebben. Dank zij de morfine gáát het enigermate. Maar daar word je wel suf van. Op den duur helpt dat ook niet meer. Maar plezier in het leven hebben? Nee nee, niet: plezier maken in het leven, maar gewoon: in het leven zélf plezier hebben? Neen. Dat is onmogelijk.
„Ik wacht op de Here dat Hij me komt halen. Maar als ik 's morgens wakker wordt, ben ik er nog. Helaas!" Toch was zij een blijmoedige christin, deze vrouw. Werkelijk een betrouwbaar getuige van Jezus Christus. Heel haar hart verpandde ze aan de gemeente. Geen dienst sloeg ze over. Een bereidwillige werkster. Een offervaardige dienares. Haar lichaam kon de vitaliteit niet vasthouden. Ze takelde meer en meer af. De krachten verdwenen. Kerkgaan was er niet meer bij. Haar wereldje schrompelde ineen tot een paar vierkante meter. Haar bed was zit- en ligplaats tegelijk. En moe dat ze was. Een dodelijke moeheid.
Mocht ze naar de dood verlangen? Ze verlangde eigenlijk niet naar de dood. Ze verlangde naar het einde van het leven. Ja, dat is toch de dood!? Nee, zo zag zij het niet direct. Ze bedoelde veel meer: Ik wil naar Jezus. Naar het Vaderhuis. Ze verlangde naar de overgang van dit leven naar dat leven.
Mag je naar de dood verlangen? Paulus deed het wel. Waarschijnlijk zat hij in de gevangenis, toen hij de gemeente in Philippi van zijn wedervaardigheden en visies op de hoogte bracht. „Ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste, maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil", 1 : 23v.
Of er voelbare spanning in deze woorden zit? Ik denk het wel. De spanning tussen wat een gelovig mens graag wil en wat voor de ander belangrijk is. Wat de Heer goed acht en wat de mens goed acht. En wat voor de ander goed is.
Want een mens staat niet alleen in de wereld. Hoewel... de kring wordt bij het ouder worden steeds kleiner. Wie hoog klimt wordt eenzaam. Dat is onvermijdelijk. Een mens betaalt een hoge leeftijd met een hoge prijs. Heel vaak tenminste.
Voor wie zeer geliefde geliefden heeft, is het allemaal veel moeilijker. De pijn van het lichaam, de vermoeidheid van de geest, de leegheid van de traag voortkruipende dagen, ze kunnen loodzwaar wegen. Het niet meer voor de ander dát kunnen zijn wat je graag wilt, het kan aan een mens knagen. De gelovige zegt het in zichzelf: Ik verlang heen te gaan want dat is het beste, maar dan ben jij zo alleen...
Want twee mensen die samen oud worden, vormen nog steeds een eenheid. Wie de levensgezel verliest, verliest de helft van zijn leven. En juist die ene helft, de wederhelft, maakt de andere helft tot een hele. Je wilt de ander niet graag pijn doen, niet alleen laten.
Paulus schreef bij een andere gelegenheid anders over deze dingen. Het verlangen om de Heer te ontmoeten werd daar vertolkt met de woorden: Ik wil gaarne overkleed, maar niet ontkleed worden, 2 Cor. 5 : 4. Men is het er wel over eens, dat hij hier met „overkleed worden" doelde op de verandering die hij verwachtte bij de wederkomst van de Here Jezus.
Ontkleed worden is sterven, overkleed worden is veranderd worden. Paulus gaf aan dit laatste de voorkeur. Waarom?
Omdat de dood tenslotte - in bijbels licht gezien - een vijand is, die vernietigd moet worden, 1 Cor. 15 : 26. Hoezeer het waar moge wezen dat deze vijand ottroond is, zo waar is het ook dat hij een vijand is. En blijft.
Zeker, een christen blijft zingen: Nu jaagt de dood geen angst meer aan. Maar tegelijk beseft hij dat de dood soms de enige overgangsmogelijkheid is van deze naar de nieuwe wereld Gods. Maar als zodanig ook een dienaar Gods. Ten behoeve van Gods kinderen.

Ploeger

---

immers had de hogepriester van Jeruzalem geen enkele zeggenschap.
Verandering kwam er, gelijk reeds opgemerkt aan het slot van III. door de doop van Cornelius en de zijnen.

V.

Nog groter echter was de verandering die door de bekering van Paulus tot stand kwam. Hij ging er op uit om overal mensen voor Jezus te winnen, Joden zowel als heidenen. Maar hij richtte zich toch altijd het eerst tot de Joden. „Het was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd gesproken" ,zei hij in Antiochië in Pisidië, Hand. 13 : 46.
Want Jezus is aller Heer, zei Petrus ten huize van Cornelius, Hand. 10 : 36.
Zij die het woord aangaande Jezus aanvaardden, werden gedoopt op (of in) de naam van Jezus Messias, Hand. 10 : 48; 15 : 7-11, 13-21, 23-29. Recht op de doop hadden allen die in Jezus geloofden, ja slechts die en geen anderen. Dát de doop op de naam van Jezus ook aan heidenen voltrokken mocht worden, zagen we reeds bij Cornelius. Het was God zelf die het sein daartoe gaf, zei Petrus, want God gaf de Heilige Geest. En als de Geest gegeven is kan niemand het water weren, Hand. 10 : 47.
Moeiteloos ontstond zo de gemeente van Jezus Christus, bestaande uit gelovigen uit de besnijdenis en gelovigen uit de onbesnedenheid. Helaas kwam er tegenstand, niet van de kant van de heidenen die niet met Joden in één gemeente wilden leven, maar van de kant van Joden, die van heidenen méér wilden eisen dan de apostelen wilden toestaan.

De gemeente is niet de voortzetting van Israël, niet het nieuwe Israël en evenmin de vijand van Israël. God heeft zijn verbond met Israël niet losgelaten. Het is vooral de apostel Paulus geweest, die dit onderstreepte. De gemeente is uit Joden en heidenen samengesteld. En Israël blijft als volk het volk der belofte, verbondsvolk.

Ploeger

Broederschap van baptisten voorgangers in nederland

Op woensdag 14 april j.l. kwam de broederschap in vergadering bijeen in de baptistenkerk te Apeldoorn.
Hoewel het een met zon overgoten dag was moesten helaas een aantal collegae wegens griep thuis blijven. Maar onder de bezielende leiding van ds J. Broertjes werd deze studiedag geopend met zang, muziek, woordverkondiging en gezamenlijk gebed.
Gastspreker was prof. dr. P. J. Roscam Abbing uit Groningen. Het door hem verzorgde college droeg als titel: „Predikantswerk in verband met communicatie- en leertheorie". In een diepgaand betoog probeerde de spreker uiteen te zetten welke leerprocessen er in het geloof en binnen de gemeente bestaan dan wel op gang moeten worden gebracht.
Voor een goede studie van dit onderwerp dient men de oogst van de moderne menswetenschappen te gebruiken. De spreker was zich ervan bewust dat hierover zeer uiteenlopende gedachten bestaan.
Gedachten welke variëren tussen aanvaarding en verwerping van deze psycholo-

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Het houdt me niet uit de slaap, maar toch kan ik niet nalaten nog eens terug te komen op het feit dat baptisten in sommige landen, waaronder Nederland zich in het algemeen verre houden van politiek bezig te zijn.

Baptisten zijn piëtistisch, zei Aldert Schipper, die in TROUW over een bezoek aan Roemenië schreef en daarin ook onze geloofsgenoten enige keren noemde. 't Is geen diskwalifikatie, als iemand je rubriceert als piëtist. Maar sluit dat politiek denken buiten?

Laten we eerlijk zijn: we schuwen dat deel van het leven wel. Hoe komt het toch dat we als gemeenschap in dat opzicht geen woord voor de wereld hebben?

Misschien vindt het zijn oorzaak voor een deel in het feit dat wij geboren zijn in dat deel van het land waar het gezag niet zo hoog in het vaandel geschreven stond en dat de mensen die bereikt werden er geen oog voor hadden. We ontstonden in de Veenkoloniën. Een arme streek bevolkt door strijders om het dagelijks brood; dat soms zeer karig was.

Ik weet waarover ik schrijf; want ik groeide op bij de glasfabrieken van Nieuw Buinen en tussen de turfbulten van Nieuw Weerdinge. Tussen het arbeidende volk dat van de vroege morgen tot de late avond flessen blies of turf groef en dat geen voorstelling had van wat kultuur wel mocht zijn. Als ze lezen geleerd hadden, ik kende mensen die hun naam niet eens konden schrijven. Maar konden ze lezen dan was het gratis weekblad meestal de enige krant. En voorzover aanwezig, de bijbel vaak het enige boek.

Hun kinderen gingen naar de lagere school. De hogere was er alleen voor de beter gesitueerden: kinderen van veenboeren, de drankhandelaar, de dokter en de dominee. Om kort te gaan: de meeste kinderen van de eerste generatie baptisten, en die was niet groot, kwamen niet verder dan lezen, rekenen en schrijven. Daarna gingen ze naar de fabriek om de vormen, die dienden om flessen te produceren, open en dicht te klappen, en weer open en weer dicht. Als ze zich even oprichten keken ze in het vuur, waaruit vloeiend glas werd opgepikt door de vaders met hun blaaspijpen. Of ze verdwenen naar de onafzienbare veenvelden voor de brandstof en later naar de aardappelvelden. Ze waren niet dom, maar kregen geen kans zich te ontwikkelen. Pas mijn generatie zag voor enkelingen de deuren van de Hogere Burger School opengaan. Universiteiten lagen elders in het universum.

Geen wonder dat men t.a.v. de politiek, die ergens ver weg bedreven werd, geen belangstelling had. Het woord zelf was al mistig genoeg en voor wie het kende was het belast.

Verzet tegen het „slaven" leven was er nu en dan in relletjes en veenbranden, maar het was zo lokaal, zo begrensd, dat geruchten en rookwolken maar enige kilometers te horen en te zien waren.

Toen waren we al op de helft van onze geschiedenis tot nu toe. Waar vandaan hadden onze mensen moeten komen om ons te attenderen op de wereld voor de kerkdeur? Men was al dankbaar voor mannen die binnen de kerkdeur op de platforms konden staan teneinde het heil Gods te verkondigen dat moede en verloren zielen zegende.

Wij kwamen dus uit eenvoudige, soms armoedige huizen. Wij: vaak mensen met geen kerkelijke achtergrond. In dit verband is het goed op te merken dat we niet met duizenden tegelijk uit een bestaand kerkgenootschap zijn weggebroken. Die dat deden of doen nemen uit hun vorig geestelijk tehuis veel mee. Niet alleen kerkboeken, ook politieke inzichten die men in de vroegere kerk koesterde. (A.R., C.H.U., K.V.P.). Bij ons kwamen en komen de enkelingen. Individuelen, allemaal met een eigen achtergrond, die nu samen een nieuwe gemeenschap vormen, maar die bijvoorbeeld t.a.v. politieke vraagstukken nog geen samenbindende inzichten produceren.

En vergeten mogen we niet dat we in het begin, maar ook nu nog, vooral onze krachten bundelen in evangelisatiearbeid. De zaak des Konings had en heeft haast. Verlorenen moeten gered worden en de prediking was daarop toegespitst. Evangelisatiesamenkomsten waren hoogtepunten in het gemeentelijk leven. Men had geen tijd om aan politiek te denken. Zo bleven wij verschoond/verstoken van politieke voorlichting. Men had de handen vol om de weg des heils nader uit te leggen aan hen die binnenkwamen.

Nu wij zozeer door de staat verzorgd en belaagd worden, zal onder ons ook meer nagedacht worden over ons burgerschap en verantwoordelijkheden die we hebben als Christen tegenover regeerders en geregeerden. Ik had een oom, al eerder eens aangehaald, die zei dat de wereld toch verloren ging en dat wij ons om die wereld niet hadden te bekommeren. Dat wil er bij niet in. Ik hoef alleen maar Joh. 3 : 16 te lezen. Maar hoe wij naast de evangelisatie ook onze verontrusting en verantwoordelijkheid voor het leven op aarde gestalte moeten geven is niet gemakkelijk te beantwoorden. Dan vraag ik me af hoe de studerenden op De Vinkenhof en elders daarover denken.

Huizinga

---

gische en sociologische inzichten. Door een algemeen geldend mensbeeld te geven probeert prof. Roscam Abbing het kruispunt te vinden tussen de theologie en de seculiere wetenschap. In de na zijn college gehouden discussies werd door de vergadering verder ingegaan op dit onderwerp. Zo bestonden er enige bedenkingen of men binnen de theologie een neutraal mensbeeld kan gebruiken zonder een bepaalde seculiere lading mee te nemen. Hoewel prof. Roscam Abbing het beaamde, dat in deze een bepaald spanningsveld bestaat vertelde hij, dat proefondervindelijk de juistheid van zijn stelling was aangetoond. Op heldere wijze schetste hij het belang van deze stelling voor de communicatie- en leertheorie. Belangstellenden kunnen zich verder verdiepen in dit onderwerp door het boek „Predikantswerk" van de inleider van deze dag zelf te lezen. Hoewel wij gaarne nog enige tijd met prof. Roscam Abbing hadden doorgepraat wees de klok het tijdstip van het afscheid aan. Onze voorzitter a.i. overhandigde de gastspreker als dank voor zijn komst het boek van ds J. van Dam „Geschiedenis van het baptisme in Nederland".

In zijn dankwoord antwoordde de spreker „Ik wil u niet onthouden, dat ik ten diepste geboeid ben door de doop zoals de baptisten die kennen. Meer dan enige andere hoogleraar vanwege de Nederlandse Hervormde Kerk zet ik een vraagteken achter de kinderdoop".

Zoals u begrijpt hadden wij heel graag verder gesproken met prof. dr. Roscam Abbing over deze slotwoorden. Maar wellicht is daar later nog eens de gelegenheid voor.

Als tweede spreker voor deze dag was uitgenodigd ds A. A. Boeschoten: „Krijgsmachtpastoraat". In een volgend artikel hoop ik u hiervan een verslag te geven. Met dankzegging aan de zusters uit Apeldoorn voor hun goede zorgen en de hartelijke ontvangst rond koffie, soep en broodjes sloot ds J. Broertjes deze broederschap af. Ds D. Slort bracht in het gebed dank aan de Here.

De volgende studiedag van de broederschap is op woensdag 25 augustus DV te Apeldoorn.

Wist u dat op 23 oktober 1983 DV de Broederschap 60 jaar bestaat?

Voorwaar een jubileum waard.

A. v. d. Berg, secr.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de in de maand maart ontvangen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties.

ECU

Alblasserdam 1300,—; Amsterdam-Centrum 122,15; Amsterdam-Noord 126,60; Amsterdam-West 79,65; Coevorden 150,—; Deventer 126,75; Emmeloord 193,60; Foxhol 50,—; Rotterdam-Centrum 126,95; Rotterdam-Zuid 308,25; Sneek 1500,—; Vroomshoop 335,—; Zwolle 487,—.

CvdO

Alkmaar 182,60; Amsterdam-Centrum 164,70; Amsterdam-Noord 126,60; Amsterdam-West 180,95; Coevorden 150,—; Deventer 146,40; Emmeloord 188,20; Foxhol 50,—; Pernis 200,—; Rotterdam-Centrum 120,25; Rotterdam-Zuid 353,46; Sneek 1800,—; Vroomshoop 360,—; Zwolle 516,—; PvdH,H 25,—; Zusterhulp Arnhem 100,—.

UZC

Alkmaar 188,30; Amsterdam-Centrum 257,25; Amsterdam-Noord 250,40; Amsterdam-West 132,75; Coevorden 300,—; Deventer 10,—; Emmeloord 197,90; Foxhol 61,25; Nieuw Buinen 1502,—; Nieuw Weerdinge 750,—; Rotterdam-Centrum 203,55; Rotterdam-Zuid 534,30; Sneek 2700,—; Stavoren 200,—; Ter Apel 440,—; Utrecht-Centrum 1000,—; Zutphen 1000,—; Zwolle 780,—; HK,H 10,—; DPW,BD 50,—; LdV,S 200,—; HvdW,E 35,—; NN,L 30,—; NN 100,—; PvdH,H 25,— (WIN).

Projekten

LZC (Zaïre/Kameroen) 15.000,—; HvdA,V (stud. Kameroen 60,—.

NBJB

Amsterdam-Centrum 69,30; Amsterdam-Noord 43,20; Coevorden 100,—; Drachten-Elim 143,15; Rotterdam-Zuid 98,30; Zwolle 144,—.

UBS

Amsterdam-Noord 25,20; Winschoten 27,38; Zwolle 80,—.

Noodfonds

Vroomshoop 285,—; Nieuwe Pekela (Angola) 556,30; Stavoren 125,10; Rotterdam-Centrum 116,50; Rotterdam-Centrum (Polen) 25,—; Vroomshoop 115,—; Drachten-Elim 9,06; Hoogezand 194,70; HvdW,E 30,—; WB,E 50,—; BK,R (Polen) 100,—; GT,H (Oeganda) 100,—; AS-W,H 25,—; JB,H 10,—; R,A 15,—; LB,Z 10,—; HT-S,D 50,— (Polen); BB,E 50,—; AvL,M 60,—; FGR,U 5,—; Zusterhulp Arnhem 400,—.

Hartelijk dank voor al deze bijdragen!

Overzicht van de vrijwillige bijdragen over het 1e kwartaal 1982

In het 1e kwartaal 1982 werd door de gemeenten overgemaakt voor het werk, dat in Unieverband wordt gedaan (tussen haakjes de cijfers over het 1e kwartaal 1981):

E.C.U.	13.735,57	(11.937,65)
C.v.d.O.	14.622,67	(12.837,76)
U.Z.C.	29.310,90	(35.604,58)
N.B.J.B.	4.287,02	(3.321,07)
U.B.S.	1.262,22	(1.208,94)
	63.218,38	(64.910,—)

Een geringe achteruitgang dus ten opzichte van 1981: *f* 1.691,62 of ruim 2,5%.

Een vergelijking met de destijds door de Algemene Vergadering aangenomen begrotingen geeft het volgende beeld:

	begroting 1e kwartaal	resultaat 1e kwartaal	te weinig ontvangen
E.C.U.	26.210,—	13.735,57	12.474,43
C.v.d.O.	30.966,25	14.622,67	16.343,58
U.Z.C.	46.787,50	29.310,90	17.476,60
N.B.J.B.	8.625,—	4.287,02	4.337,98
U.B.S.	4.500,—	1.262,22	3.237,78
	117.088,75	63.218,38	53.870,37

Misschien geen reden tot paniek, deze cijfers. Maar ze moeten ons wel aansporen om de ontstane achterstand zo spoedig mogelijk in te lopen. We rekenen daarbij graag op uw medewerking, waarvoor we u namens de kommissies bij voorbaat van harte wilen danken!

Radiokerkdiensten

Dit jaar is van overheidswege een viertal radiokerkdiensten aan de Unie toegewezen. Twee daarvan hebben reeds plaatsgevonden: op 7 februari vanuit Ede (voorganger ds J. L. Muilwijk) en op 4 april vanuit Hengelo (voorganger ds Y. Horjus).
Er resteren dus nog twee kerkdiensten, die via de radio zullen worden uitgezonden en wel op 20 juni vanuit Veendam (voorganger ds G. Leuvenink) en op 5 september vanuit Westerhaar (voorganger ds A. H. Agtereek).

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BOEKBESPREKING

Groot nieuws voor u. Uitg. Ned. Bijbelgenootschap; Postbus 620, 2003 RP Haarlem.
Het gaat hier om een mini-pocket uitgave van de tien jaar geleden gereedgekomen vertaling van het nieuwe testament in de omgangstaal.
Voor wie beginneling is, is deze vertaling uitstekend geschikt om met de gebeurtenissen die met Jezus samenhangen op de hoogte te raken.
De pocket-uitgave is enigszins onhandig voor wie deze bij zich wil dragen. De mini-pocket heft dat bezwaar op. Het is een fotografische verkleining van het oorspronkelijke. Compleet dus met tekeningen, woordenlijst, register van namen en zaken en zes kaarten die een goede oriëntering bieden op het gelezene.
De prijs is slechts *f* 9,25.

Ik wijs er gaarne op dat het NBG veel meer uitgeeft. Voor wie geen (evangelische)boekhandel in de buurt heeft, is er de mogelijkheid zich rechtstreeks tot het NBG te wenden.

P.

JEUGDDAG DEN HELDER

Zondagmiddag 28 maart. Ds Scholten begint de dag met gebed en welkom.
De opkomst was niet helemaal volgens onze verwachtingen, maar toch nog een groep van ongeveer 80 jongelui.
Ds Helderop sprak over „De geloofwaardigheid van de Bijbel". Hij zei ondermeer: De Bijbel is geen gewoon zwart boek, maar een boek vol van kleuren, vol met wetenschap, vol van getuigenissen en het is ook het meest verkochte boek (wat nog niet wil zeggen dat het het meest gelezen boek is).
Aan de hand van deze uitleg, en een aantal vragen, werd in kleine groepjes over dit gegeven gediscussieerd.
Na de gezamenlijke maaltijd genuttigd te hebben, kon de avondbijeenkomst beginnen, wat een echte evangelisatiedienst was.
De groep werd toen nog groter doordat er enkele broeders en zusters uit de gemeente van Den Helder de dienst kwamen bijwonen.
Ds Hoekstra besprak met ons het thema „Relaties", en nam daarbij als inleidende Bijbelgedeelten: Gen. 1 : 31a, Gen. 3 : 1-10, 1 Joh. 1 : 5-10.
Volgens het woordenboek betekent relaties: betrekking waar zaken of personen naar elkaar staan. Dus wereld gezien wordt de mens aan de kant geschoven, want de zaken staan, eerst dan pas de personen.
En dit is bij God niet het geval, want daar staan de mensen voorop.
Gods uiteindelijke doel van relaties is „Alles in allen". Ds Hoekstra eindigde met de vraag: Hoe sta jij in relatie tot God, je naaste, je natuur, en jezelf?
Tijdens het hele programma werd muziek gemaakt en gezongen; er waren getuigenissen, declamaties, gedichten, en de jeugdgroep van Haarlem ging ons een lied leren.
Wij willen de mensen bedanken, die deze dag tot een fijne en onvergetelijke dag voor ons gemaakt hebben, speciaal het I.J.E. combo, de sprekers, en de dame die de overheerlijke soep voor ons bereidde, de zanggroep „DABAR" uit Den Helder. En: vier jonge mensen kwamen tot overgave aan de Heer. K. Kalk

GEMEENTEBERICHTEN

Arnhem - (M.G.). Ook in Arnhem bij ons is er de afgelopen tijd het e.e.a. gebeurd. Onze gemeente telt nu 350 leden, die tot voor kort op zondagmorgen samenkwamen in de aula van de Technische School aan de Vijverlaan en in Zevenaar op zondagmiddag in „De Hoeksteen". Geruime tijd zochten wij naar nog een plaats van samenkomst in Arnhem-Zuid, waar vele van onze leden wonen. Sinds november komen wij nu ook samen in de MAVO-school „Het Anker".
Dit betekent, dat de gemeente nu dus op drie plaatsen op zondag diensten houdt. Tegelijkertijd zijn wij begonnen met de Gemeente Bijbelschool. Vóór onze diensten komen 8 groepen bij elkaar en in de week nog eens 2 groepen. Alle deelnemers aan de G.B.S. ervaren dit als bijzonder zegenrijk.
Bij het van start gaan van de nieuwe wijkgemeente Arnhem-Zuid viel er uiteraard een „gat" in Noord, doch inmiddels mogen wij ons verheugen in een groeiende opkomst, waardoor die lege plekken in Arnhem-Noord weer worden opgevuld.
In februari mochten wij een zeer feestelijke dienst hebben, waarin 12 nieuwe leden d.m.v. de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Ook in mei a.s. hopen wij weer een doopdienst te hebben.
In de zomermaanden komen vaak bezoekers „met vakantie" in onze diensten. Vakantiegangers in de omgeving van Nijmegen kunnen dus nu ook terecht in „Het Anker", Groningensingel 1185, Arnhem-Vredenburg om 10.30 uur. Dit is vanaf Nijmegen afslag Elden, rechtsaf.
Vanuit Arnhem onze hartelijke groeten en wellicht tot ziens.

IN GESPREK OVER EVANGELISATIE

Wie is hier eigenlijk de baas?

Dat was ook voor de discipelen van Jezus al een belangrijke vraag. Nog wel niet direct voor het heden, maar wel voor het komende Rijk van God. Dat mag ons misschien wat vreemd aandoen, maar de vraag schijnt ook binnen de gemeente nog heel vaak accuut te zijn. In feite kan hij in elke gemeente op de achtergrond een enorme rol spelen. Verschillende kandidaten melden zich reeds. Daar zijn b.v. de dominee, de voorzitter van de Raad en niet te vergeten de koster. Dan hebben we nog de organisten, dirigenten, jeugdleiders, zusterhulp-prominenten en andere functionarissen. Soms is het humoristisch om te zien hoe het spel gespeeld wordt met wisselend succes voor de deelnemers. Vaak ook een beetje triest en ongeestelijk. Want dat het werk van Christus zelf onder zulke perikelen leidt, staat wel vast. Zo was het in de synagoge, waar Jezus een genezing verrichtte op de Sabbath tot groot ongenoegen van de overste van de synagoge. Hij zei: Wie genezen wil worden komt maar op een andere tijd. Wat hier gebeurt is tegen de (kerk)orde!
Intussen kan ditzelfde addertje ook onder het Uniegras schuilen. Je zou denken: Dat is onmogelijk, want het woord unie sluit toch vanzelf „samenwerking" in. Dat is waar, maar toch komt in die samenwerking maar al te vaak de vraag: „Wie maakt hier nu eigenlijk de dienst uit?" aan de orde. Het is mij te gewaagd om in dit verband een opsomming van mogelijke Unie-baas-kandidaten op te sommen. Maar wèl geloof ik, dat deze neiging aanwezig is en duidelijk een teken van zwakte.
Want natuurlijk is niemand ècht „de baas" behalve dan de Here Jezus zelf.

Is dat een dood-doener?

Zo vraagt de „nuchtere" lezer zich af. Op die manier kun je immers alles in „het geestelijke" wegdrukken. Maar dat is m.i. een drogrede, die de zaak precies op z'n kop zet. In feite weten wij dikwijls niet goed hoe we als geestelijke mensen moeten leven. Vaak behelpen wij ons met menselijke wijsheid en inzicht, omdat het ons ontbreekt aan geestelijk vermogen. Dan willen we maar al te graag aanleunen tegen de krachtigen en de veelwetenden om het hun onderling te laten uitzoeken.
Ik geloof dat er vaak te weinig echt gebeden wordt om de leiding van de Heilige Geest. Onze raden en commissies vergaderen uur na uur, waarna ze duizelend van alle woorden de thuisreis aanvaarden. Maar hoeveel tijd wordt er uitgetrokken om samen te worstelen in het gebed om de wil van God te verstaan? Ja, zegt iemand, maar daar hebben we geen tijd voor. Nee, denk je dan, want we moeten het vooral van praten hebben.
Nu, dat zal wel zo zijn, maar ik geloof er niet in. Het moet mij van het hart, dat naar mijn waarneming gedurende enkele tientallen jaren vergaderingen 't werk van God soms meer hebben tegengestaan dan vooruitgeholpen. Ik geloof in de kracht van gemeenschappelijk gebed, waardoor duidelijk wordt wat de wil van God is en waaruit kracht geput wordt om die leiding te volgen op vaak riskante en onzekere wegen.
Dat geldt met name voor evangelisatie en zending, zowel in de gemeente als in de Unie.

Uw evangelist in algemene dienst,

Romke Reiling,
Kinkelenburg 12, 3328 AE
Dordrecht; telef. 078-180007

Tot nieuw algemeen secretaris van de Europese Baptisten Zending is gekozen br Horst Niesen, voorganger van de gemeente te Lüneburg.

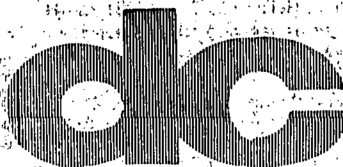
Hij zal br Helmut Grundmann opvolgen. De 45-jarige ds Niesen was eerst in het burgerleven werkzaam; na zijn studie diende hij de gemeenten te Weltersbach, Schleswig en sinds 1973 Lüneburg.

Hij was eveneens nauw betrokken bij allerlei zendingsactiviteiten.

Ds Grundmann zal in maart 1983 zijn werk neerleggen.

Op de foto: het echtpaar Niesen.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Zondag 2 mei a.s. zijn onze ouders

JURJEN en SINIE CHRISTIANS

40 jaar getrouwd.

Op verzoek van vader en moeder vieren we dit in de familiekring.

Kinderen en kleinkinderen

Op de leeftijd van 80 jaar is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

A. WESTENBERG-SCHIPPERS

12 april 1982

Baptistengemeente Enschede

Heden ontslapen in zijn Heer en Heiland, onze broeder

PIETER VOS

op de leeftijd van bijna 75 jaar.

10 april 1982

1 Joh. 3 : 20b

Baptistengemeente Vriescheloo

„Groot is uw trouw, o Heer,
iedere morgen aan mij weer betoond"

In volle vrede is op 80-jarige leeftijd naar haar Heer gegaan onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

GEERTJE DE HAAN

sinds 7 mei 1980 weduwe van Johannes Hamersma.

Sneek, 27 april 1982

Wijk aan Zee:
Dick en Wim Snijders-Hamersma
Harderwijk:
Jan en Annie Hamersma-Wielinga
Sneek:
Jouk en Tjaart Raadsveld-Hamersma
Sneek:
Trijnie en Gerrit de Jonge-Hamersma
Bolsward:
Feik en Henk Bouwhuis-Hamersma
Den Helder:
Jelle en Ginie Hamersma-Wielinga
Lemmer:
Joos en Joost Kooi-Hamersma
klein- en achterkleinkinderen

De rouwdienst zal worden gehouden op zaterdag 1 mei a.s. 's morgens om 10.00 uur in de Baptistenkerk, Willem Lodewijkstraat 4 te Sneek, waarna de begrafenis op de Algemene Begraafplaats aldaar zal plaatsvinden.

Gelegenheid tot condoleren een half uur voor de aanvang van de rouwdienst.

Correspondentieadres: Fam. T. Raadsveld-Hamersma, de Wieken 65, 8608 ZG Sneek.

TE HUUR

op camping De Betteld te Zelhem: grote en kleine caravan, geschikt voor b.v. twee echtparen.
Na pinksteren tot 16/7 en na augustus.
Fam. Hiemstra, Oosterbeek; tel. 085-333279.

Wed. 65+ wil graag kennis maken met man van ongeveer dezelfde leeftijd.
Ik voel me nogal eenzaam. Wie schrijft mij eens?
Brieven onder nummer 11250 aan administratie DC, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

JEUGDKAMPEN

Het ZEILKAMP heeft nog ruimte voor jongeren die zin hebben in 10 dagen

- zeilplezier
- avonturen aan de waterkant
- ontspanning in sport en spel
- een gezellige kampeerboerderij
- kontakt en gesprek

We denken aan werkende jongeren en schoolverlaters (dus als „beloning" voor de inspanning van het leren).
Tijd: 21-30 juni.

Geef je op bij het Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten; tel. 05120-15687.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Muntendam: A. J. van de Wetering te Eindhoven.

VOORGANGERSCONVENT GEWEST HOLLAND

Maandag 3 mei a.s., 12.30 uur.
„Triomfaterkapel", Molenwerfstraat 11, Alphen a/d Rijn.

REDAKTIE DE ZAAIER

Ds C. van Wier te Harderwijk is volgens rooster afgetreden als redakteur van De Zaaier. De E.C.U. is br Van Wier erkentelijk voor zijn inzet.
In zijn plaats heeft de E.C.U. benoemd ds H. G. Boskamp te Vriescheloo.

Namens de E.C.U.,
H. G. de Winkel, secretaris

1932-1982
GOUDEN JUBILEUM
N.B.V.B. „ZUSTERHULP"

21 september 1982 vieren we dat op de „Nationale Conferentie" in „Het Huiken" te Elburg.

Alle vrouwen zijn welkom!

Als u met ons mee feest wilt vieren, informeer dan bij uw plaatselijke „Zusterhulp"-afdeling hoe men gaat en of u mee kunt!

R. B.

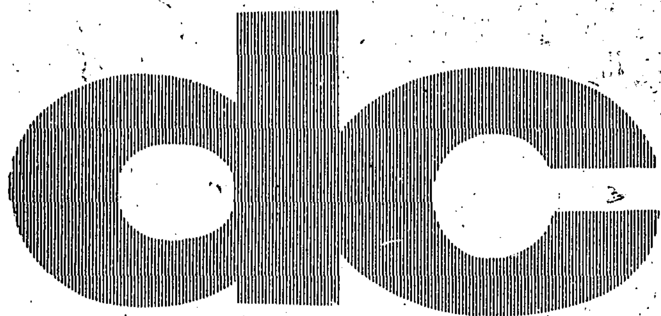
PINKSTERLANDDAG TE GIETEN

Op de tweede pinksterdag (31 mei a.s.) zal in De Kuil te Gieten weer de pinksterlanddag gehouden worden. Aanvang 10.00 uur. Voor de jeugd is er weer een volleybalwedstrijd. Tijdens de middagpauze worden spelletjes voor de kinderen gehouden. Er is volop parkeergelegenheid, dus men kan in grote getale komen.

Wilt u deze dag bidden voorbereiden?

Namens de landdagcommissie van de Groninger Bond,

R. Blank-de Veen
Wieringerlaan 13, 9501 RL
Stadskanaal

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 18 - 7 mei 1982

EEN LES VAN DE OORLOG.

10 mei 1940 en 5 mei 1945 blijven historische data.
Voor ons begon de 10e mei 1940 met enige daverende explosies van bruggen in de omgeving, die opgeblazen werden. Later op de dag verschenen de Duitse stoottroepen, die op hun buik met het geweer in de aanslag om de hoeken van de straten kropen. We waren bezet gebied.

Een van de dingen, die mij nog helder voor ogen staat, is het gesprek met een jonge Duitse soldaat. Wij vroegen hem hoe hij over Hitler dacht. Hij zei: Als je eenmaal Adolf Hitler in de ogen gezien hebt, kom je nooit meer van hem los.
De man was bezield door Hitler, en hij was beslist de enige niet.

De oorlog had met al zijn verschrikkingen een samenbindende invloed. Mensen en groepen, die anders hun eigen leven leidden, vonden elkaar in het verzet en in allerlei pogingen tot overleven. En de gedachte ontstond dat de Nederlanders na de oorlog wel meer een eenheid zouden worden, en dat allerlei verschillen, die in de oorlog waren opgeheven, niet meer terug zouden komen.

Het heeft er even op geleken. In de roes van de bevrijding bleven de verschillen inderdaad nog even weg, en Nederland leek één blij gezin, dat na het feestvieren met man en macht de schouders zette onder de wederopbouw.
Maar de verschillen keerden terug. De politieke en kerkelijke grenslijnen werden weer scherp getrokken. Al zal de oorlog er toe meegewerkt hebben dat er een oecumenisch verband van kerken kwam. Hadden niet juist in de concentratiekampen gelovigen van allerlei richtingen elkaar leren kennen?

Wat hebben de mensen geleerd uit deze oorlog? Niets, schreef kortgeleden iemand. Als je naar houding en levenswijze van de mensen kijkt, lijkt het alsof er geen oorlog geweest is; de mensen leven net als daarvoor. Dat het standsverschil wat genivelleerd is, is wellicht meer te danken aan de bewustwording van de arbeidersklasse dan aan de oorlog.

Als christenen zullen we toch onze lessen moeten leren uit de geschiedenis, en terugkijkend wel wat waarschuwingssignalen moeten ontdekken.
Daar was immers die éne man, Adolf Hitler, die zo'n ongelofelijke grote invloed kon uitoefenen op een heel volk, dat de mensen hem bijna aanbaden. Die jonge soldaat was er een voorbeeld van.
Dat kan in onze moderne tijd ook nog gebeuren. En dan niet alleen in een oosters land als Iran, met zijn ayatollah Khomeini, maar ook in een westers land als Duitsland. Bijna kritiekloos hing dat volk in grote meerderheid aan zijn Führer. Er ging een persoonlijke uitstraling van kracht, macht en gezag van hem uit, waar de massa voor boog. Dat heeft niet zoveel te maken met fascisme, communisme of welk -isme dan ook; het kan zich overal voordoen, net zo goed in een kapitalistische maatschappij en een democratie.
De Sterke Man krijgt de massa mee. Persoonlijkheid weegt vaak zwaarder dan principes. Ik denk, dat daarmee elke „Führer" trekken vertoont van de komende antichrist.

Het tweede aspekt was, dat Hitler kans zag het volk samen te smeden tot een eenheid. Hoewel hierin al veel voorwerk gedaan was door zijn voorgangers. Doch Hitler bezielde het volk met de gedachte van de heilsstaat. Wie kans ziet om de mensen een glansrijke materiële welvaart in het vooruitzicht te stellen en bovendien nog inspeelt op gevoelens van superioriteit, krijgt het volk wel achter zich. Men is ook nog bereid om grote offers te brengen, als men het straks maar „goed" krijgt.

Een aansprekende persoonlijkheid en een ideologie die inspeelt op de natuurlijke

Bidden en..mentaliteitsverandering

Verandering van mentaliteit is een modern begrip. Althans, je hoort dat woord in onze dagen regelmatig je komt het tegen in allerlei artikelen en kranten en tijdschriften,, die beslist niet beweren een christelijke achtergrond te hebben. Wanneer er geschreven wordt over milieuvervuiling, de problematiek van de derde wereld, de bewapening of de discriminatie, om maar een paar voorbeelden te noemen, dan wordt er vaak bij gezegd: Wat betreft al deze actuele zaken, moet de mens van mentaliteit veranderen! Hij moet een andere, innerlijke houding aannemen hij moet beseffen, dat hij ergens voor al deze dingen medeverantwoording draagt en hij moet bereid worden om te doen wat hij kan!

— o —

Mentaliteitsverandering is een bijbels begrip. Het griekse woord, dat zeer vaak in het nieuwe testament gebruikt wordt, waar in onze vertaling het woord bekering staat, duidt op een innerlijke verandering, waardoor de mens een volkomen andere gezindheid ,mentaliteit krijgt. Hij gaat anders denken over God en zijn medemens. En anders gaan denken, betekent onvermijdelijk ook: anders gaan handelen, zowel ten opzichte van God als je naaste. „Wordt hervormd door **de vernieuwing van uw** denken" schreef Paulus.
De verloren zoon ging anders denken en... beleed zijn schuld: „Vader, ik heb gezondigd!" Zacheüs veranderde van denkpatroon en bleek bereid om drie voudig te vergoeden wat hij anderen had misdaan...

— o —

Zo'n mentaliteitsverandering, de bekering, is een zeer diep ingrijpende zaak, die heel het leven verandert. Het is geen zaak van een paar tranen, waarna het leven weer gewoon doorgaat. De verandering van onze gezindheid is een proces dat levenslang duurt.
Dagelijks moeten we onze denkwijze, onze visie, onze houding herzien. Ons leven zal steeds meer doortrokken moeten worden door de liefde voor God en de bezorgdheid om onze medemens. En bij die verandering, waarin niet meer het „ik" maar God voorop gaat, speelt het gebed, als het goed is, een belangrijke rol.

— o —

Wie waarachtig bidt, verandert in toenemende mate van houding ten opzichte van God.
Wie bidt, erkent daarmee het bestaan van God, ook al is zijn bidden misschien weinig meer dan een zucht. Wie bidt, kan zijn loochenen of negeren van God niet langer volhouden. Hij erkent Gods zijn en geeft Hem ergens een plaats in zijn leven. Dat is het begin. Mee daarom is de oproep zo belangrijk: „Bidt te allen tijde!" Want zo zul je niet licht uit het oog verliezen, dat er een God is, met wie je rekenen moet en... mag!
Bidden is God eren, Hem erkennen. Dat ligt een mens van nature niet zo best. Maar een eerlijke bidder zal steeds meer God de plaats in zijn leven geven waarop de Koning recht heeft, de Heer, die koers en sfeer in mijn leven bepaalt.
Maar rekenen met God is niet alleen een moeten, het is ook een kwestie van mogen. Bidden mág! „Laten al uw wensen door gebed bekend worden bij God". (Phil. 4 : 6). Wie bidt, al zijn noden aan God bekend maakt, gaat steeds meer zijn volkomen afhankelijkheid van God beseffen. Hij erkent eigen onmacht en zwakheid. En ook dát is een hele mentaliteitsverandering voor een trotse mens.
En wanneer dan in de strijd van het dagelijks leven gaat blijken dat God naar gebeden luistert en ze verhoort, dan zal ongetwijfeld in het leven van een bekeerd en wedergeboren mens, de relatie met zijn God steeds meer worden: „Maar ik vertrouw op U Here, ik zeg: Gij zijt mijn God"...

Maar dan ook: Wie waarachtig bidt, verandert in toenemende mate van houding ten opzichte van zijn medemens.
Er is een bijbels gebod in dit opzicht: Bidt voor elkander! Bidden mag noch kan een egoïstisch bezig zijn met eigen belangen wezen.
Wanneer onze mentaliteit werkelijk veranderd is, dank zij het werk van de Heilige Geest, dan gaat het tweede gebod steeds actueler worden: „Heb uw naaste lief als u zelf!" Dan ga je voor anderen bidden, voortdurend en met warmte. En dat bidden zal je houding in de praktijk ongetwijfeld gaan beïnvloeden. Een broeder bad voor de oorlogsslachtoffers in Vietnam. Toen werd hij onrustig, want hij realiseerde zich, dat hij nauwelijks financieel iets voor deze mensen had gedaan. Wie waarachtig, door Christus' liefde gedreven, voor anderen gaat bidden, zal niet anders kunnen dan zoeken naar wegen en middelen om die ander metterdaad te helpen. De mentaliteit van „Ga heen en word warm" zal hem steeds minder gaan passen.

— o —

Een vraag, die hier onwillekeurig naar voren komt, is: Zouden sommigen wellicht weinig of nooit bidden voor anderen, omdat ze voelen, als ik ga bidden, zal ik ook iets moeten doen!?
Als ik bid voor een vijand, zal ik hem ook moeten vergeven. Als ik bid voor iemand die mij onsympathiek is, zal ik hem moeten verdragen. Bid ik voor een afgedwaalde, dan zal ik moeten proberen om met hem te praten. Vraag ik Gods zegen over het werk der gemeente, dan zal ik mijzelf ook moeten inzetten. Bid ik voor de zending, dan zal mijn beurs open moeten gaan.

— o —

Bidden betekent mentaliteitsverandering. En daartegen verzet zich voortdurend de oude mens. Maar een waarachtig kind van God kan hiermee geen vrede hebben. Hij herkent de vijand en bidt om kracht, teneinde de tegenstander de baas te kunnen zijn.
Binnen de samenleving van christenen wordt vandaag de dag nogal eens gepolariseerd, vanwege verschillende zienswijzen op alerlei facetten van het evangelie en het christelijk leven. Zouden die polariseerders wel voor elkaar bidden, eerlijk en oprecht? Want dán alleen zal voorkomen kunnen worden dat zij elkaar verwerpen, alsof ze zelf God waren! Alleen zo groeit een christelijke mentaliteit.

— o —

Jezus heeft gezegd, dat wij altijd moeten bidden en niet vertragen!
Want o, die verandering van gezindheid is zo moeilijk ;dat inruilen van onze gezindheid tegen de gezindheid van Christus (Phil. 2 : 5).

C. van Wier

---

begeerten van het mensenhart, en ziedaar, de massa wordt een eenheid en is in beweging te krijgen. Dat is, dunkt me, een van de lessen van deze oorlog.

Misschien loopt ons kleine Nederlandje niet zo het gevaar bezield te worden door één ideologie. Politiek zijn we erg verdeeld, tot groot verdriet van sommigen, die graag een sterke, machtige eenheidspartij zouden zien. Maar onze democratie is een kostbaar goed. Die kan ons bewaren voor die griezelige eenheidsmacht, die Duitsland zo gevaarlijk-sterk gemaakt heeft en die het volk een eenheids-denken opdrong.

En wie eenmaal Jezus Christus in de ogen gezien heeft, komt niet meer van Hem los. Die zal zich er wel voor wachten om welke aardse leider ook te diep in de ogen te kijken en zich voor diens zegekar te laten spannen. Die zal zich ook bewust blijven dat de mens niet alleen van brood kan leven, en ook niet van alles wat daar aan luxe en welvaart aan toegevoegd kan worden. Maar dat het uiteindelijk gaat om te leven naar het woord dat uit de mond van God komt.

Als we dat voor ogen houden, zullen we ons niet laten strikken door mooie beloften, die inspelen op het verlangen van „ik wil het goed hebben". En we zullen alle programma's, die alleen maar gericht zijn op het materiële welzijn van de mens, met de nodige reserve bekijken.

H. G. de Winkel

Koninklijke waardering voor prof.Dr.J.Reiling.

Op 29 april 1982 - daags voor Koninginnedag - reikte de Burgemeester van de gemeente De Bilt een Koninklijke onderscheiding uit aan Prof. Dr. J. Reiling, in Baptistenkring beter bekend als ds Reiling.

De burgemeester vertelde dat het de Koningin had behaagd ds Reiling te benoemen tot Officier in de Orde van Oranje Nassau vanwege zijn buitengewone verdiensten voor het werk van de Vereniging Rekkense Inrichtingen.

Hoewel allen die bij het werk van deze vereniging betrokken zijn geheel overtuigd zijn dat een hoge onderscheiding als deze zelden beter op zijn plaats mag worden genoemd, is er tevens de overtuiging dat er meer kringen zijn, die verheugd kunnen zijn met dit Koninklijke gebaar. De Rekkense Inrichtingen namen het initiatief voor deze onderscheiding. Immers hun voorzitter - in Rekken is het mijnheer Reiling - staat op het punt om voor goed afscheid te nemen en de echte insiders weten maar al te goed hoeveel het Rekkense werk in de ruim 22 jaar van zijn bestuurslidmaatschap aan ds Reiling te danken heeft.

Niet alleen heeft hij zich een bekwaam voorzitter getoond - kennelijk heeft hij die eigenschap van zijn vader geërfd - maar niet minder heeft hij door wijsheid in optreden vele moeilijke menselijke vraagstukken tot een oplossinf doen komen. Het werk van de Rekkense inrichtingen is uit de aard van de zaak vol menselijke problemen en het is in zeer hoge mate het optreden van de voorzitter geweest die in een grote reeks van jaren het mogelijk maakte dat mensen, die in hun verhoudingen tot elkaar dreigden vast te lopen, weer voort konden.

Het optreden over zulk een lange periode, heeft in brede kring de aandacht gekregen en daarom is deze Koninklijke hulde dubbel en dwars verdiend.

Straalt iets van die hulde ook uit naar de Rekkense Inrichtingen, het doet dit ook naar de kring van de Baptiste Christenen, uit wier midden deze begenadigde Rekkense voorzitter afkomstig is.

Eibergen, Koninginnedag 1982.

R. Vegelien

◄ VAN DE VINKENHOF ►

Beste lezer, lezeres,

Enige tijd geleden heeft u in uw gemeenteblad een bericht kunnen lezen over een grootse pianoavond op 21 mei a.s in het kerkgebouw „Silo" van de Baptistengemeente Utrecht-Centrum.

Naast en ondanks ons volle studieprogramma houden we ons als studenten van „de Vinkenhof" bezig met de voorbereiding van deze avond. Als studenten van het seminarium willen we dan ook niets liever dan de bejaarde en valse piano van nu inwisselen voor een beter instrument. Met deze piano zal het mogelijk worden om de plannen rond een heus studentenkoor en de nieuwe opzet voor de seminarie-zondagen gestalte te geven.

Al geruime tijd zijn we als studenten bezig met plannen maken, toneelstukjes instuderen, timmeren aan een decor, inslaan van pakken koffie en koek, etc. etc. Nu de datum van uitvoering dichterbij komt, krijgt ook het definitieve programma steeds meer gestalte. Ik kan u verzekeren dat daarmee ook ons enthousiasme met de dag toeneemt. Het belooft dan ook een dolle avand te worden!

Om u vast wat in de sfeer te brengen, willen we een tipje van de sluier oplichten: De avond begint om 20.00 uur en zal rond 22.30 uur zijn afgelopen en wordt onderbroken door een pauze. Vóór de pauze zal een grandioos, chaotisch programma worden geboden, dat het midden houdt tussen klucht en revue! In een drie kwartier durende show zal u een blik achter de schermen van „de Vinkenhof" worden gegund. Het spreekt vanzelf dat dit aanleiding gaat geven tot tal van dolkomische en doldrieste situaties. In de pauze kunt u, naast geld uitgeven aan lekkere hapjes en drankjes, ook in ruime mate kontakten opdoen, of een babbel houden met al diegenen die u sinds de laatstgehouden A.V. of gewestelijke bijeenkomst niet meer hebt ontmoet. Ná de pauze komt dan het grote sluitstuk in de vorm van een „Super-Tombola". Zoals u zult weten is het hierbij de bedoeling dat de door u meegebrachte goederen worden verloot, zoals uitvoerig is uitgelegd in uw gemeenteblad.

Zeker voor hen die op de een of andere wijze een binding hebben of hebben gehad met de Vinkenhof belooft dit een onvergetelijke avond te worden. Deze avond màg u niet missen!

Komt in grote getale op 21 mei naar het kerkgebouw van de gemeente Utrecht-Centrum aan de Herentraat te Utrecht. Voor de verdere inkoop en het alvast klaarzetten van uw stoel is het van belang dat u aan Ruud Jellema, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, een berichtje stuurt, waarin u doorgeeft met hoeveel personen u denkt te komen. Ook voor eventuele vragen kunt u altijd bij hem terecht onder telefoonnummer: 030-791093.

Stel ons niet teleur en kom over en help ons aan een nieuwe piano!

Namens de voorbereidingsgroep, graag TOT ZIENS!

Met vriendelijke groet,

Bert Wijchers

UIT GEMEENTEBLADEN

De gemeente *GRONINGEN-NOORD*, die in de stad zelf al twee preekplaatsen heeft, begint met het houden van diensten te Roden in noord-west Drente. Eén keer per maand is er één kerkdienst, terwijl er één keer per maand eveneens een contactavond is.

Leden van andere baptistengemeenten, te Roden of omgeving woonachtig, kunnen contact opnemen met de secretaris br H. van der Molen, Ranonkelstraat 42, 9741 LV Groningen; tel. 050-777407.

Te *ZUTPHEN* worden regelmatig „welkomdiensten" gehouden. Ook in andere gemeenten worden soortgelijke diensten gehouden. Met wisselende gevolgen.

In Zutphen was men over de opkomst in de laatste dienst bijzonder tevreden en dat willen we hier gaarne vermelden. Juist omdat het zo moeilijk is „vreemden" naar de diensten te krijgen.

In *EMMERCOMPASCUUM* (vroeger Emmer-Erfscheidenveen) wordt per jaar een zo grote hoeveelheid oud papier bijeengehaald, dat dit enkele duizenden guldens oplevert. De klacht is echter dat dit werk door te weinig mensen gedaan wordt. Die kunnen dat op den duur niet volhouden. Je zou zeggen, dat in een tijd van steeds meer vrije tijd - door arbeidstijdverkorting, vervroegde uittreding, werkloosheid - er toch méér mensen voor dit winstgevende werk te vinden zouden moeten zijn.

In *HENGELO-'T VENSTER* heeft men een bijzondere (luid)klok kunnen plaatsen. Door bemiddeling van de oud-voorganger, F. E. Huizinga, kon men een klok, die voorheen een plaats had in het oude stadhuis, bemachtigen.

Voorwaar een mooie zaak.

Wat doet een gemeente in de vroege ochtend van de eerste paasdag? In *MUSSELKANAAL* en enkele andere plaatsen houdt men dan een paasontbijt. Alweer een mogelijkheid om samen te zijn, samen te delen, in dit geval dus: samen de opstanding van de Heer te vieren.

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Alblasserdam: G. van 't Wout te Arnhem.

ADRESWIJZIGING

Het nieuwe adres van fam. Pflaum is: Koningin Beatrixlaan 9, 7681 AG Vroomshoop; tel. 05498-41936.

JOM HASHOA

Enkele dagen geleden - vier en vijf mei - herdachten wij als Nederlanders het einde van de tweede wereldoorlog, althans voorzover die in Europa werd uitgevochten. We herdachten de slachtoffers van de bezetting. We dachten aan de nabestaanden van gevallen soldaten en verzetsstrijders, meestal voorzover ze van Nederlandse bloede waren. Dat er alleen in Europa zo'n vijftig miljoen mensen omkwamen, dringt soms nauwelijks tot ons door. De oorlog was één golf van vernietiging.

— o —

De Joodse gemeenschap in de hele wereld heeft 20 april j.l. de herdenking gevierd van de joodse slachtoffers van de tweede wereldoorlog. Die dag is onontkoombaar voor de Joden. Hij draagt de naam jom hashoa, dag van de vernietiging. De dood van zes miljoen Joden, vanaf 1933 tot 1945, wordt niet uit het geheugen gebannen, maar blijft daarin gegrift.

In eerbied worden de doden herdacht. Zes miljoen vrouwen, mannen, kinderen. Voor het overgrote deel omgebracht in gaskamers. Neergeknuppeld, zoals zeehondenjongen worden neergeknuppeld (en de wereld is verontwaardigd). Weggemaaid zoals negers werden neergemaaid in Soweto (en de wereld is verontwaardigd). Uitgehongerd, zoals Cambodjanen worden uitgehongerd (en de wereld is verontwaardigd). Maar tóen zweeg de wereld.

In het hart van Europa kwamen ze om. Daar waar zwarte en andere madonna's worden vereerd. Ze werden uit alle delen van Europa op één, twee hopen gegooid, zoals ook kunstschatten uit alle delen van Europa worden bijeengebracht in het hart van Europa.

Beulen deden „hun werk"; ze namen de hostie, vierden avondmaal, zongen kerstliederen, hoorden preken aan. En ze meenden een gode-welgevallig werk te doen. Want de „pest" moest uitgeroeid worden. De giftige bacillen (zo werden ze in kerkelijke, theologische geschriften genoemd) moesten onschadelijk worden gemaakt".

— o —

Eeuwenlang was de holocaust voorbereid. Door kerkelijke verordeningen waarin de Joden een minimale plaats werd toegewezen. Door pauselijke decreten waarin duidelijk gemaakt werd, dat álle Joden schuld hadden aan de moord op „onze Heiland". Luther, Calvijn, Zwingli e.a. deden een nieuwe wind waaien door de kerk. Maar in die wind waaiden al die oude verordeningen, decreten en verguizingen van de Joden mee, en ze kwamen in de „nieuwe kerken" aan, om er hun plaats te behouden.

Hitlers Neurenberger „Jodenwetten" waren een getrouwe afspiegeling van wat in die kerkelijke stukken was geschreven. Weinig nieuws hoefden zijn volgelingen te vermelden want de oude woorden deden het goed.

— o —

Joden verwachten van christenen dat zij zich van hun schuld bewust zullen zijn. En zij verwachten dat terecht. Nederlanders en andere Europeanen willen niets horen van het „Wir haben es nicht gewust" waarachtiger Duitse en Oostenrijkse geestelijke hoogwaardigheidsbekleders en anderen zich verschuilen. Maar hebben wij het geweten? Willen we het vandaag weten? Dachten we - althans voor het merendeel - niet dat Joden in het oosten gingen werken aan de voedselvoorziening voor West-europa? Wie staken hun handen uit naar bedreigde Joden? Wie staakten toen de bezetters hun werk niet wilden staken? Hoe verdwijnend weinige zijn de protesten geweest, ook en met name uit de kringen der kleine, doperse kerken en groeperingen.

— o —

Met schaamte moeten wij - en onze ouders - denken aan wat kon gebeuren. Met angst zouden we de toekomst tegemoet moeten zien, waarin opnieuw brutaal mensen vanwege hun huidskleur, ras, politieke overtuiging, levensvisie, geaardheid enz. worden vervolgd, afgemaakt. Economische belangen, politieke strategieën, ideologische overwegingen voeren de boventoon. En mensen - schepselen van God - worden vertrapt als wormen...

— o —

God, erbarm U over deze, over zo'n wereld.

Ploeger

LEZERS AAN HET WOORD

Br J. Baptist, onderwijzer te Emmen, reageerde op mijn artikel: Komen de diakenen terug? in DC van 9 april j.l. 75 procent van de ouders van de leerlingen die zijn school bezoeken is niet kerkelijk meelevend, en de school staat in een sociaal-zwakke omgeving. Het personeel heeft een gesprek belegd met de kerkeraden van de Hervormde, Gereformeerde en Baptisten gemeente. In twee avonden werd besproken: „de godsdienstige vorming van de kinderen" en „de sociaal maatschappelijke problemen in onze buurt".

De brief vervolgt:

Op de tweede avond ging het over de volgende punten:

— Christus zegt: Gij zijt het licht der wereld en het zout der aarde.
— Het doel van de avond is niet over problemen van mensen praten, maar hen helpen uit de problemen te komen (diakonale taak).
— Waarom school en kerk samen? Wie kinderen onderwijst en vormt kan zich onmogelijk beperken tot het kind zelf, maar moet ook op de hoogte zijn van de omstandigheden waarin het kind dagelijks verkeert, vooral als er problemen zijn.
— Kerk en school zijn samen bezig met godsdienstige vorming.
— Heeft de kerk zijn maatschappelijke en sociale verantwoordelijkheid afgeschoven naar de instanties?

Enkele konklusies:

1. Het is moeilijk om problemen te onderkennen. De beste weg is via persoonlijk kontakt (huisbezoek). Op basis van vertrouwen, gelijkwaardigheid en eerlijkheid met elkaar omgaan.
2. Als het al moeilijk is gemeenteleden goed te helpen, des te moeilijker is het randgemeenteleden, of zoals in ons geval gewoon mensen in nood, niet eens leden van de gemeente, te helpen of problemen te signaleren.
3. Een onderwijsgevende komt het gemakkelijkst bij de mensen thuis, is minder bedreigend dan iemand van de kerk of van een of andere instantie.
4. De kerk heeft hier zeker verantwoordelijkheden. Wij hebben als christenen de opdracht om *naar de bijbel te verwijzen. Wij zouden tot de* mensen die in de problemen zitten kunnen zeggen, dat Jezus gezegd heeft: „Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt" en „Zie, Ik maak alle dingen nieuw". Dit zijn ware woorden, maar ze hebben weinig effekt als we ze alleen maar als verwijzing gebruiken. Wij hebben ook de opdracht van de Heer gekregen om licht en zout te ZIJN.
5. Het licht en het zout zijn niet voorbestemd voor specialisten (diakenen?). Het is een verantwoordelijkheid voor ieder christen.
6. In de kerk moet hierover gepreekt worden en samen gesproken.
7. Het gaat er in de eerste plaats om om dienstbaar te zijn, er te ZIJN voor de ander.
8. Een en ander resulteerde in een werkgroep *vanuit bovengenoemde kerken, die samen met de* onderwijsgevenden (die zoals gezegd sneller problemen signaleren) aan het werk gaat.
9. In deze werkgroep zitten een tweetal mensen uit elke kerk die een stuk van henzelf en van hun tijd willen investeren. Dit in de zin van bijvoorbeeld eerst heel simpel gaan koffiedrinken bij een moeder waarvan een dochter een zelfmoordpoging heeft gedaan, of eens te gaan vissen met een zich wezenloos vervelende werkloze.

Hoewel sommigen zich afvragen of er ook ruimte moest blijven voor het verkondigende aspekt van het evangelie kon toch ieder zich vinden in de gekozen opzet, waarbij natuurlijk de bron van waaruit wij hulp verlenen zeker na verloop van tijd en bij zich daarbij gunstig voordoende omstandigheden zeker niet onvermeld moet blijven, n.l. het dienstbaar zijn op een manier zoals de Heer dit van ons vraagt.

Omdat uw artikel mij erg aansprak heb ik gemeend u langs deze weg te vertellen welke weg wij, eigenlijk nog heel aarzelend en met nog lang niet alle benodigde visie de afgelopen maand zijn ingeslagen, gewoon maar omdat we dit als een stuk werk in het koninkrijk van God zien, waarbij ik het zelf tevens erg prettig vond dat we dit als christenen samen konden opzetten, dus niet gedeeld door kerkmuren.

— o —

Graag geven we deze interessante opzet van gezamenlijk „diakonaal" werk aan de lezers door. Mogelijk horen we er later nog eens meer over?

H. G. de Winkel

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Moeder. Ieder mens heeft een moeder. In het nogal lange gedicht van Michel van der Plas, door hemzelf een psalm genoemd, komen een paar mooie regels over haar voor:

„Een nieuw lied voor de Heer die een
durend nieuw lied
in de mond van moedertje lei,
die zijn licht in haar zuivere blik
achterliet
en haar zei wat zij zeide tot mij..."

De dichter spreekt in deze regels uit hoeveel zijn moeder voor hem betekende. Hij spreekt van de verborgen omgang van God met haar, van haar met Hem en zegt dan dat die omgang er was tussen zijn moeder en hem: en haar zei wat zij zeide tot mij.
Wie zou zo'n moeder niet begeren?

Het bovenstaande liet me denken aan Martinus Nijhoff die naar Bommel ging om de nieuwe brug te zien. Twee overzijden werden daardoor buren. Hij ligt in het gras en hoort daar midden uit de oneindigheid een stem:

„Het was een vrouw. Het schip dat
zij bevoer
kwam langzaam stroomaf door de
brug gevaren.
Zij was alleen aan dek, zij stond bij
't roer

en wat zij zong hoorde ik dat psalmen
waren.
O, dacht ik, o, dat daar mijn moeder
voer.
Prijs God, zong zij, zijn hand zal u
bewaren".

Een moeder praat met haar kind als het nog geen woord verstaat om niet te zeggen: al vóór de geboorte. Zij zingt voor haar kind en veel later hoort een man z'n moeder zingen: Zijn hand zal u bewaren. Je mag aan de gelijkenissen van Jezus niets toevoegen maar soms vroeg ik mij af waarom er in het verhaal van de verloren zoon geen moeder voorkomt.
Niet alle moeders zullen met vrede terugkijken op de dagen dat ze haar kind of kinderen bij zich had. Voeden is niet zo moeilijk als opvoeden. Bij moeders (en ook vaders) zullen soms schuldgevoelens leven. We hadden het beter moeten doen. Meer tijd aan hen moeten geven. Meer aandacht voor hun vragen toen ze de tien passeerden. En daarvoor én daarna. Zo zal elke moeder, elke vader spreken.

In de bijbel komen slechte moeders voor. Ik herinner u aan de moeder van Jakob. Wat die daar bekokstooft tegen haar eigen man en de andere zoon Ezau is verre van fraai. Het hele gezin wordt er door verscheurd. En wat te zeggen van Herodias, die haar dochter adviseert Herodes te vragen om het hoofd van de onverschrokken profeet, Johannes, de doper?
Anderzijds: wie denkt niet aan Hanna, die, als zij dan toch het leven mag geven aan een jongetje, hem brengt in het huis des Heren en zegt: „Daarom sta ik hem af aan de Heer; zolang hij leeft zij hij aan de Heer afgestaan". En elk jaar bracht ze hem een nieuw manteltje. Wat schreef Paulus aan Timotheüs? „En dan komt mij vóor de geest uw ongeveinsd geloof, zoals het eerst gewoond heeft in uw grootmoeder en uw moeder Eunice!"
Wij erven veel van onze vaders en moeders en dat in velerlei opzichten, maar het geloof is een vuur dat door God wordt ontstoken. Misschien legde uw moeder het hout op het altaar. O, dacht ik, o, dat daar mijn moeder voer.
Ik denk dat in meerdere huizen op moederdag uit de Spreuken het laatste hoofdstuk wordt gelezen. Hoe wordt daar de vrouw, de moeder geprezen! Dat mag ook wel eens. Wij mannen nemen de hele huisverzorging als vanzelfsprekend van haar aan. Uren is ze bezig. Zij staat op als het nog nacht is, zij geeft haar huis het voedsel. Des nachts gaat haar lamp niet uit en de komende dag lacht zij toe. Wat u daar leest klinkt wat overdreven en mannen zijn bang één goed woord teveel te zeggen. Daarom zeggen wij waarschijnlijk vele woorden te weinig. Ik denk aan de broeder met wie ik mij onderhield.
In het gesprek kwam ook zijn vrouw ter sprake en ik vroeg of ze goed met elkaar uitkwamen. „Och, ik doe misschien niet meer zo gek als in het begin (hij doelde op de dag dat hij haar voor het eerst zag), maar ik waardeer haar meer".
Het beste wat God een mens kan geven is een vrome moeder. Te ouderwets? Weet u wat beters? Ja, toch, vrome ouders.

Huizinga

Redivivus:
uit de vergetelheid weer opgekomen

Een broeder, vijftig jaar geleden gedoopt, nu zeventig jaar, heeft me een brief geschreven en natuurlijk vertelt hij hoe bijvoorbeeld de kerkdiensten in zijn jonge jaren waren. Hij vergelijkt toen met nu. Dat kunnen alleen ouderen. Of hun gezicht op de tijden juist is? Wie of wat heeft hun gewichten geijkt? Over en weer wordt er door jongeren én ouderen tegen elkaar met het hoofd geschud. Knikken levert meer op.
Nu iets uit de brief, waarvoor dank, broeder: „Toen ik in 1930 voor de eerste keer als jongeman van 18 jaar in het kleine baptisten kerkje kwam, hingen er twee borden aan de muur. Op het ene stond: Hier rookt en pruimt men niet! en op het andere: PS. PS. PS.
(Ik keek naar het einde van de brief en dacht daar een Post Scriptum te vinden, waarin vaak zeer waardevolle mededelingen staan. Er was geen PS, geen nadere toelichting. Ik had geduld moeten hebben want de schrijver ging verder): Er werden geen gezangen gezongen, net als vroeger in Franeker. Ik mis - nu in 1982 - die prachtige psalmen. Er wordt nu, ook in onze vakante tijd, altijd gezongen uit Lofzangen en Gebeden vanaf nr. 432 tot nr. 575.
Ik zing uit volle borst mee, maar ik mis de geloofservaring die in de psalmen tot uiting komt. Het is altijd geen „hupsa Janneke". We zingen misschien wel 20 zondagen per jaar: De nacht vlood heen... maar het is altijd geen hemelvreugde. Er wordt hoogstens eenmaal per maand, dat zijn 12 psalmen per jaar gezongen en bezoekers uit andere kerken vragen wel eens: Waarom zingen ze bij jullie niet wat meer van die mooie psalmen?"
Stellen we eerst vast dat er prachtige en uitnemend te zingen liederen, ook vóór 432 in L. & G. staan. We hebben gewoon een heerlijke zangbundel. Waarin ook alle 150 psalmen.

Broeder, m.i. lijden gelovigen die nauwelijks psalmen zingen schade. De grootheid van God in het rijk der natuur en dat der genade rijst statig en groots in de psalmen op boven le lagere landen van emoties zoals die onder woorden gebracht worden in nogal vele liedjes, niet zelden ééndagsvliegen, die daarom dan ook na enige jaren weer ingewisseld worden voor nieuwe. Ik denk, en dat schreef ik al eens eerder, dat vele van de liederen „achter uit de bundel" vooral gezongen worden vanwege de smeuïge melodieën.

We willen het beminde kind niet met het badwater buiten de kerkdeuren gooien; er zijn ook goede liederen bij. Mijn feitelijk bezwaar tegen sommige ervan is dat ze zeer bezig zijn met de mens en zijn mysterieuze gevoelens van zaligheid. Woord en klank zwemen voor mij soms naar „doping" en

Keurmeesters

Mijn eerste kennismaking met een keurmeester dateert van vijftig jaar terug. Er hing een varken, uiteengeslagen, aan de ladder. Alleen als de vleeskeurmeester geweest was, mocht er verder aan het beest worden gewerkt. De keurmeester zette hier en daar een stempel, en dan was de zaak oké.

Op grond van welke bevindingen de keurmeester de stempels zette, ontging mijn klein vernuft. Ongetwijfeld zal de man volgens de voorschriften gehandeld hebben. Zo niet, dan hadden de eters van het vlees het wellicht niet overleefd. Er hing, en er hangt, nogal veel van af, van dat werk van de keurmeester. Hij moet volgens het boekje werken, en dan verloopt het prima voor de consument. De producent kan - als het vlees wordt afgekeurd - schade lijden. Maar... dat is het risico van het vak van varkensmester.

Gelukkig dus

dat er keurmeesters zijn. Er is heel wat ellende ontstaan door het eten van ziek vlees, van bedorven etenswaren, van besmette vis. De hygiëne én de keurmeesters zijn een zegen geweest, zonder meer.

Maar... het uur der keuring was - en is - altijd het uur der waarheid. En die kan pijnlijk zijn.

Teleurstellend zelfs, als het b.v. gaat om het keuren van kanaries, konijnen, sierkippen. Elke fokker weet wel zo ongeveer aan welke eisen zijn beestjes moeten voldoen, willen ze kans maken op een goede beoordeling. Maar toch, zoals het oog van de meester het paard vet maakt, zo streelt het oog van de fokker zijn kleinvee mooier dan het wellicht is.

Ongelukkigerwijs

zijn niet altijd alle keurmeesters volkomen eerlijk geweest. Steekpenningen deden af en toe hun werk. Met alle ellendige gevolgen voor hoopvolle fokkers, vaak mensen die een jaar lang bezig waren met een hobby, die hun nogal wat geld kon kosten. Zou je zo'n oneerlijke keurmeester niet? Ze moeten de Heer ook wel een gruwel zijn, want de Heer haat „valse weegschalen en gewichten".

Op geestelijk terrein

zijn er ook keurmeesters. Bij de vleet, zou je kunnen zeggen. Zij beoordelen medegelovigen, ook zonder toestemming van de betrokkenen. Zij leggen hun eigengemaakte meetlatten aan. Zijn hanteren hun eigen geknutselde weegschalen en gewichten. Op basis daarvan verwerpen zij alles wat niet aan hun wensen en inzichten beantwoord.

Maar volgens welk boekje handelen zij? Volgens de bijbel? Sommigen zeggen het. Maar... *zou het niet eerlijker zijn te zeggen* dat zij oordelen volgens de bijbel, maar hún uitlegging? Want anderen komen tot heel andere gevolgtrekkingen, en zij lezen ook de bijbel!

Farizeeërs

waren keurmeesters. Op grond van hun bevindingen scheidden zij zich af van anderen, die niet voldeden aan de eisen die naar hun mening gesteld mochten worden. Maar Jezus was het eigenlijk nooit met de Farizeeërs eens. Dus moet je wel zeggen, dat Jezus, die toch ook het woord Gods wilde handhaven, dat woord anders las, en begreep. Is dit juist? Ik denk, ja. Jezus las het woord van God, het woord van zijn Vader, vanuit de liefde, de barmhartigheid. Niet vanuit een zwart-wit schema. En helemaal niet vanuit de gedachte dat mensen die op een bepaald ogenblik wit waren, dús altijd wit waren (of zwart).

Jezus heeft - beter dan wie ook - begrepen dat je van mensen maar zelden een film kunt maken, hooguit foto's, en foto's zijn momentopnamen. Meer niet. Maar dat zijn ze dan ook.

Onderzoekers

zijn mensen, die zich niet tevreden stellen met momentopnamen. Wetenschappers herhalen bepaalde proeven telkens weer opdat ze zekerheid hebben over de vraag of bepaalde scheikundige verbindingen zich altijd op díe wijze manifesteren. Wat gebeurt er als je van dit of dat iets minder neemt? Als je de temperatuur wijzigt? De luchtdruk?

Christenen zouden best een voorbeeld kunnen nemen aan wetenschappelijke onderzoekers. Als Paulus de gelovigen in Corinthe vermaant: onderzoekt u zelf (2 Cor. 13 : 5) dan bedoelt hij meer dan dat mensen een vluchtige blik in hun binnenste werpen. Op grond van een vluchtige blik naar binnen kom je niet tot een conclusie die overeenstemt met de werkelijkheid: je bent een kind van God, of je bent het niet. Neen, voor zulk een onderzoek, voor zulk een zich op de proef stellen, is tijd, aandacht en geduld nodig. Maar vooral een goede meetlat, goede gewichten, een goede weegschaal. Dus: kennis van de voorschriften uit het Boek.

Datzelfde straalt ook door in het woord van de Thessalonicenzen: Toets alles en behoudt het goede (1. 5 : 21). Toetsen, dat is toch iets met grote nauwkeurigheid onderzoeken?

Met zulk een precisie zal immers ook de Heilie Geest zijn werk doen. De Geest „doorzoekt" alle dingen, zelfs de diepten Gods (1 Cor. 2 : 10). De Geest doorzoekt, speurt in alle hoeken, onder alle tafels, achter alle schotten, in afgesloten ruimten. De Geest laat niets aan zijn aandacht ontsnappen.

Daarom is het oordeel van de Geest betrouwbaar.

Want het gaat de Geest Gods om het behoud van de schepping Gods. Het gaat de Geest om de doorwerking van de ver-

---

dan denk je: Heer, open niet alleen de Schriften, maar ook het verstand. En zo de ogen. Maar goed, ieder beleeft een lied op zijn wijze. Je zou bijna kunnen zeggen: Zeg mij welk lied je prefereert en ik zal zeggen wie je bent.

Met de „gospelgroepen" is u ook niet zo gelukkig merk ik. „Nu zijn er allemaal gospelgroepen (laten we hopen dat ze weten wat gospel betekent). Die zingen ook wel mooi, maar ze „razen" voor enkele mikrofoons en twee grote luidsprekers staan in de kerk opgesteld. Veel bombarie. Het schrikt ook velen af. Ook hierin is maat „kostelijk". Sommige mensen zeggen: Als die of die muziekgroep komt te schreeuwen, komen wij zondag niet in de kerk". (Hier past dus het woord: Schreeuw niet zo hard, ik kan niet horen wat je zegt).

Broeder, niet alleen gospelgroepen schreeuwen soms wat luid. Predikanten kunnen het ook.

Laten we geloven dat ze zo gegrepen zijn door de boodschap dat ze alle sluizen open zetten. Wat mij meer dwars zit is dat ze vaak liedjes *in een vreemde taal brengen.* Als ze je dan nog een papiertje gaven waarop de vertaling stond, zou je het misschien beter kunnen waarderen. Nu hoor je alleen klanken. In Bethlehem, waar nota bene engelen zongen, hoorden de achtergestelde herders duidelijk wat die hemelse boden zingend verkondigden. Wat zou een gemeente zeggen als hun voorganger een toespraak hield in een vreemde taal? Paulus zou op staande voet om een tolk roepen.

U schreef iets over het verleden, waaruit het heden is voortgekomen. Of de oude wijn beter is? Ik betwijfel het. Die oude was ook ooit eens jong en toen was die niet zo goed als de oude van toen. Wordt het dus aldoor slechter? Ik denk dat de geslachten elkaar wat in evenwicht houden. Wij koesteren het verleden, de jeugd de dag van morgen. Eigenlijk zit ik te wachten op ook jeugdige stemmen. Wie weet, als ze het bovenste lezen, klimmen ze misschien in de pen.

Gegroet broeder. Ik kende het kerkje waarover u schreef. En de voorganger van dat kerkje.

Beiden zijn ze er niet meer, en toch leven ze nog in onze gedachten. Die oude, kleine, spichtige voorganger bezwoer mij eens niet zoveel boeken te willen hebben. Hij had het zijn leven lang maar met één boek gedaan: de bijbel.

Ik zie hem nog staan met zijn lange witte vinger naar de hemel wijzend. We danken God voor de geschiedenis en zien uit naar wat nog niet geschied is.

Huizinga

Een heilig volk

De mensen zouden elkaar wat onwennig aankijken, als de voorganger de gemeente zou begroeten met: Beste heiligen. Of als hij het wat deftiger wil doen: waarde heiligen.

Daar zouden die mensen best eens wat moeite mee kunnen hebben. We willen wel gelovigen genoemd worden, maar heiligen? Sommigen vinden het misschien een beetje rooms klinken. Anderen zeggen: Waar heb ik dat aan verdiend? Ik ben helemaal niet zo'n heilige, ik ben maar een gewone christen.

Toch staat die voorganger met zijn beide benen op de grond van de Heilige Schrift, als hij de gemeente zou aanspreken met heiligen. Hij volgt daarmee het spoor van Paulus, die immers in zijn brieven ook de gelovigen heiligen noemt.

Dat we er wat moeite mee hebben, komt omdat het woord heilig in onze oren anders klinkt dan zijn betekenis is. Als wij denken aan heilig, zweeft ons de volmaaktheid voor ogen. De zondeloosheid, de puurheid. Daar voelen we ons niet erg bij thuis, want aan de ene kant weten we wel degelijk van onze eigen zonden en gebreken, en we voelen ons dus beslist geen heiligen. Maar aan de andere kant willen we het ook niet zo graag zijn, want een „heilig" mens, waar eigenlijk niets op aan te merken is, vinden we een buitenbeentje. En we willen niet graag uit de toon vallen. Niet al te slecht, maar ook niet overdreven goed. Doe maar gewoon.

Toch staat het er maar, in die brieven van Paulus. Geroepen heiligen. Petrus schrijft over een heilige natie, en dat is de gemeente. De term heeft hij overgenomen uit het Oude Testament, waar het van Israël gezegd wordt.

Maar het heilig-zijn van de gemeente ontleent ze ook niet aan haar eigen waarde en wandel, ze ontleent het aan haar roeping. De gemeente is inderdaad zonde-vrij gemaakt door het offer van Christus, en kan daarom zonder zonde verschijnen voor God.

Doch die roeping houdt ook een ander aspekt in van het heilig-zijn. Want heilig betekent ook bestemd voor de dienst van God. Afgezonderd om God te dienen. We zijn uit het bestaan weggehaald waarin mensen alleen leven voor zichzelf, en we zijn overgezet in een nieuw leven waarin God het middelpunt is. Zoals ik ergens las: de Copernicaanse omwenteling. Vroeger dacht men dat alles om de aarde draaide en dat dus de aarde het middelpunt was van zon, maan en sterren. Totdat Copernicus ontdekte dat de aarde en andere planeten om de zon draaien, en dus de zon het middelpunt is. Zo'n omwenteling ondergaat ook een mens, die tot geloof komt; niet hijzelf, maar Christus blijkt het middelpunt te zijn waarom alles draait.

Voor Israël betekende die heilige roeping tegelijk een afzondering van de heidense omgeving. Het volk kon niet meedoen met dingen waardoor God onteerd en veracht werd. Het was er om God te dienen en te eren, en alles wat daarmee in tegenspraak was, was taboe.

Als gemeente zullen we dat ook in het oog moeten houden en toezien op onze levenswandel. God wil onze heiliging, onze toewijding aan Hem met vermijding van alles wat onrein en onrechtvaardig is. Daar behoeven we geen kloosterlingen voor te worden. De Heer laat ons op deze aarde wonen tussen het onrecht in, om daar te getuigen dat er een ander leven mogelijk is.

We moeten misschien wennen aan de idee, dat we heiligen zijn, met de roeping om als heiligen te leven, omdat Jezus ons daartoe geroepen heeft. En het zal ook wel te maken hebben met het „eigen ik doden, zijn wil alleen", als we aan de ene kant getrokken worden om de Heer te volgen, maar aan de andere kant ook zo graag „onszelf" willen blijven.

Daarbij zullen we moeten waken voor misverstanden. Heiliging is niet de goedbedoelde poging om nu eens als een beter mens te gaan leven. Het is luisteren en gehoorzamen aan de Heer. Niet meer en niet minder.

H. G. de Winkel

1957 — 1982

JUBILEUM ZANGKOOR DEN HELDER

Helaas is de juiste datum niet bekend, maar wij willen op zondag 16 mei a.s. tijdens een zangdienst herdenken dat 25 jaar geleden het „baptisten evangelisatie zangkoor" Den Helder werd gevormd.

En God danken dat Hij al zolang ons de geelgenheid geeft om Zijn woord door middel van het lied uit te dragen.

Wij willen alle oud-leden uitnodigen deze zangdankdienst met ons mee te beleven.

Na afloop van de dienst is er gelegenheid tot koffiedrinken en eventueel bij te praten.

De dienst begint om 10:00 uur in de baptistenkerk, Spoorgracht 40, Denn Helder.

Namens het bestuur:

Bea Veenstra,
Landmetersweg 167, 1785 HC
Den Helder, tel. 02230-32133

---

lossingsarbeid van Jezus, de Zoon. En dus gaat het de Geest om de mens, voor wien Jezus is gestorven en aan wien het evangelie van genade verkondigd moet worden.

Keurmeesters

zijn er genoeg, ook keurmeesters van geloof en geloofsbelevingen. Ze oordelen lichtvaardig, ze beoordelen op grond van oppervlakkigheden. Wie rijp is in het geloof, is mild in zijn oordeel. Wie ook bij het ouder worden scherp blijft in het oordelen, is niet geestelijk rijper geworden. Wie meent op grond van een foto, een momentopname, in staat te zijn een betrouwbaar „portret" van een medemens te geven, staat veraf van de Geest, die alles doorzoekt, dus nauwkeurig precies werkt. Als gelovige voel ik me beter thuis bij deze Geest dan bij de geestelijke keurmeesters, de mij wel eens eventjes zullen duidelijk maken, dat ik - omdat ik een aantal theologische meningen wél en een ánder aantal theologische meningen niet deel - er finaal naast zit.

Dat gevoel, dat ik er finaal naast zit, heb ik desondanks toch wel, af en toe. Leer en leven dekken elkaar niet immer, bij mij. Bij wie trouwens wel?

Ja, juist, bij de keurmeesters!

Ouderlingen

en diaconessen, die een gesprek hebben met een mens die door de doop heen het leven van de gemeente wil binnenstappen, omdat hij door de wedergeboorte heen tot een nieuw leven met de Heer gekomen is, ouderlingen en diaconessen die met zo iemand spreken, zijn geen keurmeesters van iemands geloof. In de verste verte niet. Als ze dat wel zouden doen, moeten ze zo spoedig mogelijk verdwijnen. Het zijn broeders en zusters, die met broeders en zusters zich verblijden over de grote daden Gods in hun leven. Ze willen ontdekken dát de Here gewerkt heeft, en niet slechts wát Hij deed. Anders gezegd: zij proberen iemands waarachtigheid in zijn getuigen te ontdekken, opdát zij zich samen kunnen verblijden. Niet het geloof, maar de geloofwaardigheid wordt onderzocht, gekeurd.

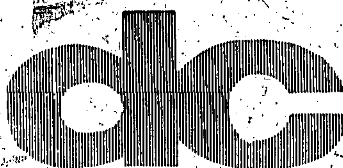
Keuren

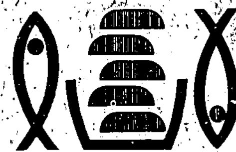
is schiften. En behoud het goede..." zei Paulus. Elke goede keurmeester - of hij nu vlees keurt dan wel raskonijnen, pootaardappelen dan wel rozen - heeft er het grootste plezier in dat er slechts weinig afval is. Een goede keurmeester stelt het goede op de voorgrond, niet het slechte. Het behoud van het goede is belangrijker dan verwerping van het slechte.

Een gemeente met keurmeesters, die van dít hout gesneden - die dus van díe Geest doortrokken zijn - bewijzen de gemeente een grote dienst door hun geestelijke rijpheid en hun overvloeiende liefde. Alle andere keurmeesters zijn een plaag, verderfelijker dan welke epidemie ook.

Ploeger

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Tot hier heeft de Heer ons geholpen.
Hij zal ons ook verder helpen.

17 mei is het 25 jaar geleden dat onze ouders

JAAP DE VRIES

en

SJOUK DE VRIES-DIJKSTRA

elkaar het ja-woord hebben gegeven.

En daarom nodigen zij u uit om met hun familie, vrienden en bekenden deze dag te vieren op zaterdag 22 mei 1982.

Gelegenheid tot feliciteren 's avonds van half 8 tot 9 uur in Café-Restaurant „'t Sieske", Rijksweg-Zuid103, Sittard.

Dat de Heer behaagt ze nog lang voor elkaar en ons te sparen is de wens van

Paul
Bert
Hans en Ans
Bram
Harrie
Arie

W. Goossensstraat 29
6136 JS Sittard
Tel. 04490-10105

Heden is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

GRIETJE VAN DER WOUDE-POPPE

weduwe van Arjen van der Woude

op de leeftijd van 88 jaar.

Ik heb den goeden strijd gestreden,
ik heb mijn loop ten einde gebracht,
ik heb het geloof behouden;
voorts ligt voor mij gereed de krans
dr rechtvaardigheid.

2 Tim. 4 : 7 en 8

Eindhoven, 18 april 1982

Baptistengemeente Eindhoven

Door haar Heer en Heiland werd thuisgehaald onze zuster

H. BOITEN-LEMAIN

op de leeftijd van 78 jaar.

Van aardse pijnen verlost, werd onze zuster

G. BOSMA-FABER

door haar Heer thuisgehaald op de leeftijd van 88 jaar.

Vermoeid maar gelukkig en blij werd onze zuster

J. BLOUPOT-JAGER

door haar Heiland thuisgehaald op de leeftijd van 81 jaar.

Baptistengemeente Muntendam

Voor de vele blijken van belangstelling en meeleven tijdens de langdurige ziekte en bij het overlijden van onze lieve en zorgzame vrouw, moeder en grootmoeder

IDA BOOTSMAN geb. WIERINGA

zeggen wij u langs deze weg hartelijk dank.

In die voor ons zo verdrietige dagen hebben wij uw reacties als een steun en als een echte bemoediging ervaren.

J. Bootsman
kinderen en kleinkinderen

Groningen, Achterweg 2

BEVESTIGING Drs. O. H. DE VRIES

Op zondag 16 mei zal in een dienst in de Baptistenkapel Daalwijklaan 3, Utrecht-Noord om 10.00 uur de bevestiging tot predikant in bijzondere dienst ten behoeve van het werk aan het seminarium plaatsvinden van drs O. H. de Vries.

Voorganger is Prof. dr J. Reiling.

BEVESTIGING EN INTREDE Ds. K. CORPORAAL

Zondagmorgen 9 mei zal in de gemeente te Sneek de bevestigings- en intrededienst van ds. Corporaal plaatsvinden. Aanvang van deze dienst is 9.30 uur.
Belangstellenden zijn van harte welkom.

AFSCHEID Ds VAN DER BERG

Zondag 16 mei a.s. zal br A. van der Berg in een dienst, die begint om 9.30 uur, afscheid nemen van de gemeente te Muntendam.

Na de dienst is er koffie en gelegenheid om persoonlijk van de familie Van der Berg afscheid te nemen.

GEREFORMEERDE KERKEN IN NEDERLAND

Blijkens nu pas beschikbare cijfers over 1980 zijn de Gereformeerde kerken in Nederland in dat jaar in ledental teruggelopen met rondweg 5000 leden. In 810 kerken waren er eind 1980 861.636 leden.

Van de leden die zich onttrokken aan deze kerkgemeenschap gingen **er o.a. 159 naar** baptistengemeenten. Dat is 2½ % van het totaal. Mogen we vermoeden dat een belangrijk deel van deze 159 mensen naar de zogenaamde vrije baptistengemeenten is gegaan?

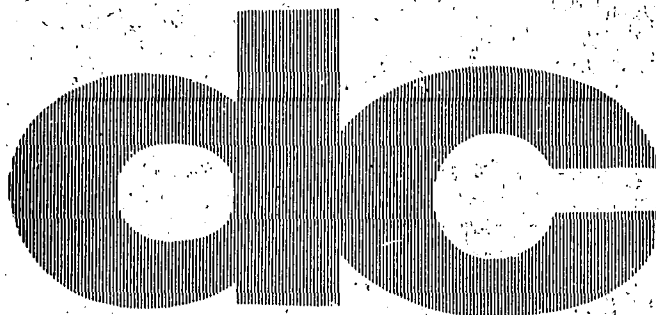
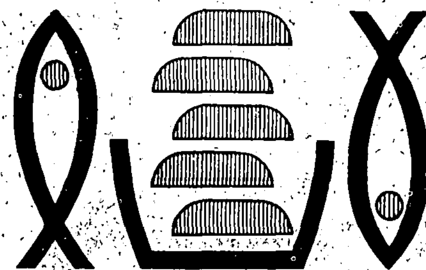
317 leden gingen naar diverse pinkstergroepen. Het is welbekend dat sommigen van dezen na enige tijd hun weg vinden naar een baptistengemeente.

Belangrijker dan dat alles is dat bijna 3000 mensen te kennen gaven voortaan buitenkerkelijk te willen zijn.

STEEDS MEER BIJBELS

De gezamenlijke bijbelgenootschappen in de wereld verspreidden in 1980 10.441.456 bijbels. Dat betreft dan uitsluitend bijbels die door de bijbelgenootschappen zélf worden verspreid/verkocht. Naast de bijbelgenootschappen zijn er immers ook nog commerciële bijbeluitgevers en niet bij de Wereldbond van Bijbelgenootschappen aangesloten bijbelorganisaties.

De verspreiding van nieuwe testamenten liep enigszins terug, vanwege een verheugende oorzaak: de bijbel is in steeds meer talen volledig beschikbaar, zodat mensen niet meer alleen een n.t. hoeven te kopen. In Afrika werden in Nigeria de meeste bijbels verkocht (790.000) en in Azië in Korea (800.747). In Europa spande Westduitsland de kroon met 541.643 exemplaren.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 19 - 14 mei 1982

In dit nummer vindt u alle gegevens over de NBJB-Toogdag te Elburg.

STILTE VOOR DE STORM

„Veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft", schrijft Lukas als hij zijn tweede boek voor Theophilus klaarmaakt.
En waarom heeft niet één van deze ingewijden ons verteld wat zij toen allemaal gehoord hebben? Misschien hebben ze het in hun bericht of brieven verwerkt.
Vier evangelisten delen ons mee wat zij van Jezus hebben gezien en aan hem beleefd hebbben, maar hun verhalen eindigen plotseling! Alleen deze Lukas, de man, die alles zo ijverig onderzoekt, zegt wat daarna geschiedde. Hoe schaars zijn de berichten over Jezus' hemelvaart. Wat zouden we weten als Lukas geen Handelingen van apostelen had genoteerd?

De Eeuwige kwam in Jezus onder ons, maar hoe stil ging deze zijn weg. Hoe waakte Jezus er voor dat die stilte niet verbroken werd. Soms verbood hij nadrukkelijk over een woord of werk te spreken. Hij zocht een gezond ontwaken van zijn tijd- en geloofsgenoten, geen wekkergeratel. Is het ons natuurlijk ongeduld dat zwijgend rebelleert tegen dit verhuld gedrag? Bij zijn geboorte hebben weliswaar engelen gezongen maar wie heeft ze gehoord? Er zijn wonderen door hem verricht maar de genezenen en getuigen horen we niet toen het uur van zijn „ondergang" naderde. Hij heeft woorden gezegd, die ver uitreikten boven al wat de theologen van zijn dagen bedachten, maar verwaaiden zijn inzichten en vergezichten niet door gure windstoten van zijn tegenpartijders?
Niemand was getuige van de opstanding en slechts weinigen ontmoetten Jezus die er weer was en soms ook niet. Zijn verrijzenis was toch het uitgelezen uur om Kajafas, Pilatus en Herodes te beschamen en de grote ommekeer te brengen in de geschiedenis. Het bleef stil. Zo stil en daarom onopgemerkt. Nu en dan verscheen Jezus uit het niets aan de rest der vrienden, sprak met hen, onthulde hun wie weet wat, maar er geschiedde niets. De Romeinen marcheerden, de theologen doceerden, de herders hoedden hun schapen, de geldwisselaars deden hun zaken en de Jordaan eindigde in de Dode Zee.
Waarom zijn Gods schreden zo geluidloos.
Is dat niet vaak het probleem dat ons in de weg staat?
Ja, maar niet op de weg van het geloof. Hier immers zal blijken wat geloof is. Zalig zijn zij, Thomas, die niet gezien zullen hebben.
Die op weg gaan zonder te weten waar ze zullen komen, zoals de vader der gelovigen.
En die nooit verder komen dan geloven.

De hemelvaart was grandioos maar definitief. Voorlopig althans. Vanaf nu stonden ze alleen, de discipelen. En dat nog wel in Jeruzalem, in de tempel, in de plaats vol zware herinneringen.

Stilte voor de storm; al zullen de mannen en vrouwen geen vermoeden gehad hebben vanwaar de wind zou opsteken. Dat wat tien dagen later in Jeruzalem gebeurtt, gebeurde eensklaps. Geluid als van een geweldige windvlaag. Tongen als van vuur. Geen engelenzang op het veld maar duidelijk hoor- en zichtbare tekenen. Nooit eerder was zoiets geschied.
De Heer stond op tot de strijd en zond zijn mannen wijd en zijd de wereld in. Te beginnen bij de stad die de profeten doodt, maar dan naar Judea, Samaria en tot het uiterste der aarde. Evenwel weer geen vliegende vaandels en slaande trommen. God wandelt en handelt in de stilte en drijft ze toch uit en voort met niets dan een woord van de bevrijding die Jezus bracht. Hun zending wordt bekroond met een keten van gemeenten tot in Europa.
Zo zijn de eeuwen door mensen door Jezus gegrepen en zij zijn opweg gegaan met niet meer dan een woord voor de wereld. Een woord van de diepste bevrijding. Een woord dat tegemoet komt aan de diepste nood van het hart van ieder mens, in welk land het ook klopt.
Waar God de Heer zijn schreden zet daar wordt de mens, van dwang gered, weer in het licht geheven. En dan hoor je toch her en der zijn voetstappen neerkomen. Wat kunnen wij anders dan als Hij ons roept, met Hem meewandelen? Om een oud woord te gebruiken: Zijn voetstappen druipen van vettigheid en dat woord verstaan alleen zij die bevrijd zijn en zullen worden door de Redder der wereld.

Huizinga

Je wordt er beroerd van....

Lezen kan een aangename en leerzame bezigheid zijn. Maar dat gaat niet altijd op. 't Hangt er maar van af wat je leest, waarover het gaat en hoe er geschreven wordt. Dat zal ook wel gelden voor het lezen van DC.

Ik geef u hierbij, min of meer lukraak, een paar citaten uit bladen en kranten die ik las.

Twee boodschappen?

Er zijn van die dingen, die je nooit volledig leert begrijpen.

Een van de dingen waarmee ik het altijd moeilijk heb gehad, is de opdeling van het evangelie in twee punten. Vaak maak je tegenwoordig discussies mee over wat het belangrijkste facet van het evangelie is: de sociale versie op de zogenaamde evangelicale?

Intussen is het niet slechts het feit dat men het evangelie bekijkt vanuit twee gezichtspunten, wat moeilijk te vatten is.

Ook de felheid waarme de verschillende visies worden verdedigd, levert problemen op.

En hierbij denk ik niet alleen aan de zienswijze van de zg. evangelicale vleugel, doch ook aan die van de sociale vleugel. Het is onbegrijpelijk, dat sommigen er in slagen om met een handomdraai mensen met een „evangelicale" opvatting van het evangelie uit te rangeren als „vromen" of (zoals dat hier in de V.S. ook wel genoemd wordt) de „wedergeborenen".

Alleen al het feit, dat men aan zulke woorden een negatieve betekenis kan toekennen is onbegrijpelijk. Niet in het minst, wanneer je ontdekt, dat het dikwijls de „vromen" zijn die de sociaal gerichte activiteiten van de gemeente betalen en dat het in vele gevallen ook deze mensen zijn die het werk verrichten, terwijl de anderen volstaan met praten.

Aan de andere kant is het ook zo, dat men bij de evangelicale vleugel dikwijls de tendens bespeurt om zichzelf te beschouwen ale de ware christenen. Ik heb gesproken met zulke mensen, die van mening waren dat je die lui van de sociale kant eigenlijk niet echt als christenen kunt aanduiden...

Het bovenstaande citaat is afkomstig van een broeder, die in de V.S. een opleiding voor predikant volgt.

Er is hoop

Onder dit motto loopt het evangelisatorisch jaar, E '82, waaraan, naar ik aanneem, in meerdere van onze gemeenten wordt meegedaan. De plannen voor deze evangelisatiecampagne zijn echter bepaald niet in alle nederlandse kerken enthousiast ontvangen.

De grotere kerken hebben bijna eenparig geweigerd om mee te doen, waarmee de verdeeldheid der kerken nog eens weer duidelijk is onderstreept.

Over deze droeve zaak schrijft een predikant van een der reformatorische kerken het volgende.

Ik kan er niet rouwig om zijn. Tot voor kort leek het alsof christenen elkaar naar buiten toe, in evangelisatie, tenminste nog konden vinden. Maar juist daarbij is de evangelische visie op de samenleving in het geding en die levert een spanning op die in en buiten de kek nauwelijks uit te houden is. Gelukkig lijken we de tijd voorbij te zijn, dat we het naar buiten toe mooi houden en de rijen sluiten....

Twee christelijke omroepverenigingen

Christenen uit meerdere andere landen zijn jaloers op het feit, dat wij, nederlanders, via radio en tv zulke geweldige mogelijkheden hebben om het evangelie door te geven. Ik denk, met recht. Maar wanneer een lid van een van die verenigingen van de andere getuigt: „Blij, dat ik een knop aan mijn toestel heb zitten, want die andere vereniging komt bij mij niet op het beeldscherm", dan word je daar toch een beetje beroerd van.

Trouw

Het dagblad „Trouw" plaatste enige tijd geleden een bericht, waarin werd doorgegeven, dat de classis van de N.H. kerk in Zwolle bij deze kerk aandringt op een drastische wijziging van het beleid van de Ikon. Men wil de zendtijd, die ter beschikking van de Ikon gesteld is, terugvorderen, zodat de kerk er weer zelf over kan beschikken. Waarom? Omdat men het ten enenmale niet eens is met wat deze interkerkelijke omroeporganisatie brengt en doet. Verdeeldheid dus.

Prof. dr. J. Verkuyl, ook onder ons geen onbekende, vanwege zijn activiteiten in het zendingswerk, is er een voorstander van, dat de evangelischen (of evangelicalen) en de oecumenische christenen elkaar ontmoeten, omdat ze elkaar nodig hebben. Ze moeten elkaar niet langer uitsluiten, maar elkaar corrigeren.

Dat viel echter niet in goede aarde bij iedereen. Eimert Pruim reageerde, via een artikel in hetzelfde dagblad; een fel protest, waaruit het volgende citaat:

De evangelische vroomheid en spiritualiteit is een heel andere, dan wat ik, als oecumenische, er onder versta. Als ik heel eerlijk ben, denk ik zelfs dat de God van de evangelischen een andere is dan de mijne. Er heerst bij beide groepen een andere geest; politiek en theologisch.

Lap het aan je laars

Dat kun je proberen met al deze bewijzen van christelijke verdeeldheid te doen. Maar dat lukt niet iedereen. En zeker niet, wanneer je deze dingen niet alleen tegen komt in allerlei kranten, maar ook in je eigen dagelijkse omgeving, in eigen gemeente. Wanneer je dan deze dingen doordenkt en op je laat inwerken, dan ben je geneigd om te zeggen wat boven dit artikel staat.

Het frustreert je en kan je grondig ontmoedigen, dat christenen (en nu proberen we echt om niet naar de ene of naar de andere „vleugel" te kijken) elkaar zo bezig zijn te torpederen.

Wanneer de ene broeder de andere overlevert en uitlevert. Ik kan me voorstellen, dat soms iemand het vanwege deze dingen moeilijk vindt om christen te zijn en te blijven. Als je ook niet helder voor ogen hebt en houdt waarom je indertijd een volgeling van Jezus bent geworden en wat dat volgen inhoudt, dan lijkt een bedankbriefje wel eens dé oplossing.

Examenopgave

Heeft Jezus niet eens gezegd, dat het nodig is dat er verleidingen, problemen, komen, opdat blijke wie de proef kan doorstaan? Problemen, ook die waarover het hier gaat, zijn examenopgaven. Wie zakt er? En wie, slaagt? Slagen doet hij, die volhardt in de liefde, ook in de liefde voor die ander, met wie je het volslagen oneens bent. *Liefde is bereid te luisteren en om biddend te onderzoeken in hoeverre die andere óók een woord van Christuswege te zeggen heeft.*

We moeten nooit menen, dat problemen als die welke er vandaag bestaan, specifiek zijn voor deze tijd. Wie de kerkgeschiedenis kent weet wel beter. Altijd is de vijand bezig geweest om de liefde te doen verkillen. Natuurlijk kan de liefde zich soms gedwongen weten om een punt te zetten. Maar dat moment ligt dikwijls veel verder weg dan sommigen denken.

C. van Wier

BELANGRIJKE MEDEDELINGEN VAN DE REDACTIE

1. In de zomermaanden zal ons blad verschijnen op de volgende data: 21 en 28 mei 11 en 25 juni; 9 en 23 juli; 6 en 20 augustus; vanaf 3 september verschijnt ons blad weer wekelijks.
2. Mededelingen, gemeenteberichten e.d. voor het nummer van *28 mei a.s.* moeten gezonden worden aan Dr. J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven, en wel uiterlijk vrijdag 21 mei.
3. Advertenties, ook die van gemeenten betreffende overlijden van leden en vrienden der gemeente, moeten naar de administratie van DC gezonden worden. Om vertraging te voorkomen houde men zich hieraan!
4. Kopij mag maar aan een zijde beschreven worden. Het zou de eindredakteur zeer helpen indien men dit niet vergeet.

UITNODIGING

Bij dezen nodigen wij *iedereen, jong en oud,* van harte uit om naar het jaarlijks jongerenfeest van de NBJB te komen op Hemelvaartsdag, 20 mei 1982, in het gemeenschapscentrlm „'t Huiken", Lange Wijden 33 te Elburg.

PROGRAMMA

Aanvang 10.00 uur.

10.00-11.30 uur: Samenzang - Welkom Bert Wijchers - Lord's Moor Singers - Toespraak ds O. Oldenburger - Samenzang + Kollekte Spek de Bus.

11.30-12.30 uur: PAUZE.

Volleyballen - Verkoop- en informatiemarkt - Gezellige zitjes - Buffet geopend.

12.30-14.15 uur: Samenzang - Deep River Quartet - Samenzang - Musical „Brood om te delen" Lord's Moor Singers.

14.15-15.45 uur: PAUZE.

Filmvoorstellingen - Volleyballen - Verkoop- en informatiemarkt - Buffet geopend.

Deep River Quartet

15.45-17.00 uur: Samenzang - Deep River Quartet - Samenzang - Lord's Moor Singers - Evaluatie Bert Wijchers.

Algehele leiding: Bert Wijchers.

N.B. Tijdens programma: geen volleybal; verkoop- en informatiemarkt; buffet en overige ruimtes gesloten.

ONZE GASTEN

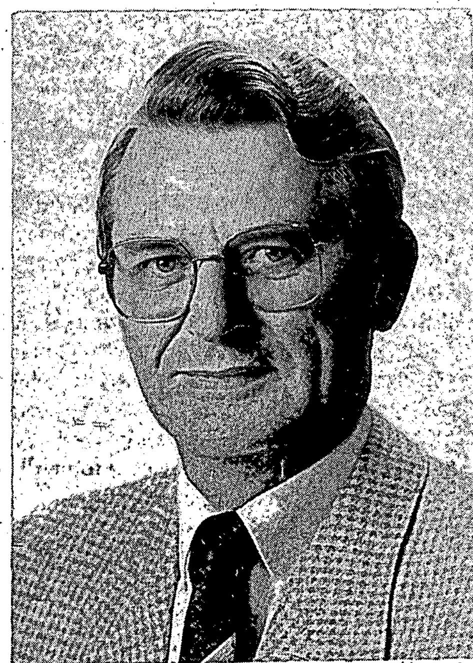
Muziekgroepen horen bij een Toogdag. Ze zijn onontbeerlijk geworden. Ieder jaar weer proberen we groepen van de bovenste plank te krijgen. Ook dit jaar is dat weer gelukt. In vorige nummers van De Christen zijn ze al aan je voorgesteld. We noemen ze graag nog even.
De Lord's Moor Singers, één van de beste jeugdkoren uit ons land. En het Deep River Quartet, ook één van de beste, zo niet de beste spiritualgroep uit ons land.
De andere medewerkers stellen we hierbij aan je voor.

Bert Wijchers

Algehele leiding: Bert Wijchers.

De leiding van de Toogdag '82 is in handen van Bert Wijchers.
Enkele weken geleden was hij, als representant van de NBJB, te zien in het televisieprogramma Op Zicht. In dit programma verzorgde hij nog een „Sterspotje" voor de Stichting „Breek er eens uit", die jonge mensen in de gelegenheid stelt om zich dienstbaar te maken voor de medemens. Informatie over deze stichting, waarin hij zitting heeft, kun je krijgen op de verkoop- en informatiemarkt. Ook is Bert Wijchers lid van het dagelijks bestuur van de RJC, een onderdeel van de NBJB, onder welker verantwoording de Toogdag valt.
Bert Wijchers werd 23 jaar geleden geboren in Delfzijl en woont sedert enige tijd met zijn vrouw (hij is namelijk getrouwd) in Utrecht. De leiding van de Toogdag '82 is bij Bert, die sedert 1979 aan het seminarie studeert, beslist in goede handen.

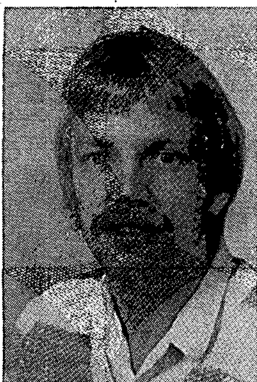

Ds O. Oldenburger

Toespraak: ds O. Oldenburger.

Ds O. Oldenburger houdt op de Toogdag '82 een toespraak over het thema „IS ER NOG HOOP VOOR MORGEN?", handelend over onder andere het doemdenken en de wereldproblematiek.
Hij werd op 1 augustus 1932 te Emmererfscheidenveen, liggend onder de rook van Emmen, geboren en bracht er zijn jeugd door. Op 28-jarige leeftijd, inmiddels was hij getrouwd, ging hij naar de Vinkenhof om er de predikantenopleiding te volgen. Nadat hij in 1964 was afgestudeerd werd hij beroepen door de gemeente Vroomshoop en bleef daar vier jaar. Vervolgens vertrok hij naar Staidskanaal. Onder, onder andere, zijn bezielende leiding maakte deze gemeente een geweldige bloei door. Er werd een derde kerkgebouw neergezet en. Oldenburger werd voorganger in de gemeentes Stadskanaal-Zuid en Nieuw Buinen gedurende vier jaar. Eerstgenoemde

gemeente werd toen zelfstandig en hij bleef deze gemeente dienen, totdat hij in 1977 een beroep ontving van de gemeente Sneek. Ruim een half jaar is ds Oldenburger nu voorganger in de gemeente Hengelo-Jacob Catsstraat.
Mocht je naar aanleiding van zijn toespraak nog kontakt met hem willen opnemen, hij woont naast de kerk op nummer 34.

Theo Donkerbroek

Muzikale leiding: Theo Donkerbroek.

Dat de liederen van de samenzang op de juiste toon worden ingezet en voortgezet is de zorg van Theo Donkerbroek. Het is dit jaar de tweede keer, dat hij de taak op zich neemt om dit groots gebeuren muzikaal te begeleiden.
Theo, die evenals Bert Wijchers, deel uitmaakt van het bestuur van de RJC en daar de belangen van de zendingsaktie „Spek de Bus" behartigt, bespeelt vele instrumenten. Onder andere piano, gitaar en orgel. Na de goede ervaringen van het vorig jaar kunnen we er van uitgaan, dat de 28-jarige Mavo-leraar uit Harderwijk van de samenzang een ware happening zal maken.

Kinderprogramma

Voor de kinderen in de „zondagsschoolleeftijd" is er weer 'n speciaal programma, dat evenals voorgaande jaren parallel loopt met het hoofdprogramma.
Tijdens de pauzes zijn de kinderen dus bij hun ouders.
De organisatie van het kindergebeuren is dit jaar weer in handen van zondagsschool-leid(st)ers uit Zwolle en Kampen. Na de fijne reakties op het kinderprogramma van het vorig jaar, dat zij toen ook organiseerden, waren ze zo enthousiast, dat ze spontaan aanboden het programma voor de kinderen op de Toogdag '82 weer te organiseren. Dat het programma ook bij de kinderen goed in de smaak viel blijkt wel uit de vele inzendingen naar aanleiding van de puzzel, die de kinderen thuis konden maken. Deze puzzels zullen op de Toogdag te bezichtigen zijn.

Jammer genoeg mochten we van de organisatoren niet te veel verklappen. De dag zal gaan over het thema „Brood (om te delen)". Brood en deeg zullen centraal staan. Er zal trouwens ook een bakoven staan. Verder zullen er leuke teken-films worden gedraaid. Kortom, we durven te zeggen, dat je om vijf uur zult zeggen: „Het was een fijne dag".

Peuterspeelzaal

Voor de peuters is er een pracht van een peuterspeelzaal. Met fietsjes, glijbanen, poppenhoek, blokkendozen, zandbak (zowel binnen als buiten) en nog veel meer. Teveel om op te noemen. In ieder geval genoeg voor een peuter om zich een hele dag te vermaken.
Voor babies moeten de ouders zelf zorgen. Wel zijn er voldoende stille plekjes om een kinderwagen of reiswieg neer te zetten en om de baby te verzorgen.

Entree

Een Toogdag kost geld. Veel geld. Dat behoeft verder geen betoog. Het is ook allang geen punt meer, dat er voor zo'n groot evenement als de Toogdag entree moet worden betaald. Want de kosten van de organisatie zijn erg hoog.
De Toogdag '81 leverde een behoorlijk verlies op, dat door de NBJB gedragen moest worden. Dat willen we dit jaar voorkomen. Daarom hebben we er alles aan gedaan om de kosten zo laag mogelijk te houden.
Toch hebben we de entreeprijs moeten aanpassen. Ten opzichte van het vorig jaar is de gezinsregeling komen te vervallen. Voor iedereen vanaf 12 jaar is er nu één prijs. En gezien het gebodene lijkt ons deze prijs heel reëel.
Toegangsprijs Toogdag '82 TIEN GULDEN.
Het programmaboekje dient dit jaar ook niet meer als entreebewijs. Er zijn speciale entreebewijzen, die bij de aanvang van elk programma bij de toegang van de sporthal getoond dienen te worden.
Overigens is 't kinderprogramma GRATIS toegankelijk.

Pauzes

In het programma van de Toogdag '82 zijn twee vrij lange pauzes verweven. Dat is niet gedaan omdat we deze tijd niet wisten op te vullen. Natuurlijk niet.
Deze pauzes hebben een heel belangrijke funktie, namelijk: de ontmoeting.
Het weerzien van bekenden; tijd voor fijne gesprekken. En als je daaraan geen behoefte hebt, dan is er de mogelijkheid om te volleyballen of films te kijken in de concert-zaal of rond te lopen op de verkoop- en informatiemarkt.

Verkoop- en informatiemarkt

Tijdens de pauzes is er gelegenheid om de verkoop- en informatiemarkt te bezoeken. Bij de ene stand kun je gratis informatie over van alles en nog wat krijgen en bij de andere stand kun je een goed boek of een goede plaat kopen.
Dit jaar is er weer een grote verscheidenheid aan standhouders.
N.B.J.B. met o.a. diverse door de NBJB uitgegeven boekjes; Stichting Breek er eens uit; foto's van de toogdag 1981; en nog veel meer.
Continental Sound/G.M.I. - verkoop van platen en cassettes.
Amnesty International
Evangelische Lektuur Kruistocht - verkoop van boeken.
Deep River Quartet - verkoop van platen;
Aktie - een uitgave van Youth for Christ;
Lord's Moor Singers - verkoop van platen;
Werkgroep Israël.

Hoe bereik je 't Huiken?

Per trein:

Vertrek Amersfoort 8.47 uur; Aankomst Nunspeet 9.19 uur.
Vertrek Zwolle: 8.50 uur. Aankomst Nunspeet: 9.11 uur.
Daarna per bus (V.A.D.) - vertrek vanaf Station NS: 9.47 uur - naar Elburg.
Deze bus stopt vlakbij 't Huiken. Wel even aan de chauffeur vragen om de halte af te roepen.
Na afloop vertrekt deze bus om 17.31 uur.

Per auto:

Via de autosnelweg Amersfoort-Zwolle (E 28).
Afslag 't Harde/Elburg: Deze weg (Eperweg) volgen tot aan de T-kruising (ong. 3 km). Vervolgens linksaf richting Elburg. Daarna bij afslag Elburg-oost rechtsaf. De route is d.m.v. borden „NBJB Toogdag" aangegeven.
Bij 't Huiken is een grote parkeerplaats aanwezig.
Per (brom)fiets zijn er vele wegen die naar Elburg leiden.
Zie voor de routebeschrijving de tekening.

Kollekte Spek de Bus

Uiteraard ontbreekt op de Toogdag '82 de kollekte Spek de Bus, zendingsaktie van de RJC niet. Vorig jaar bracht deze kollekte *f* 801,— op. Met het huidige projekt wil Spek de Bus steun geven aan het Baptisten Theological College van Zuid-Afrika. Meer over dit projekt kun je weer op de Toogdag te weten komen.

Buffet

In 't Huiken is een buffet aanwezig. Daar kun je in de pauzes van alles kopen. Van koffie, frisdrank en broodjes tot ijs en warme hapjes.
Alcoholhoudende dranken worden niet verstrekt. Het is verboden in de sporthal (waar het programma plaatsvindt) te eten, te drinken of te roken.

Reakties op de Toogdag '81

Hoe denk je over de Toogdag?

BOEKBESPREKING

W. G. van de Hulst: Omnibus voor onze kleinen, deel 2. Uitg. G. F. Callenbach, Nijkerk. 346 pag.; geb. in stofomslag; *f* 39,50, na 30 juni 1982 *f* 43,50.

Moet er voorgelezen worden? Zoekt men wat moois voor de kinderen tijdens de vakantie? Of wil men een ziek kind verrassen? Wie van de ouderen kent V. d. Hulst niet? Ook vandaag is hij een bron van puur plezier. Zeker ook de kinderen van vandaag zullen met genoegen zijn producten lezen.
In deze omnibus zijn opgenomen Anneke en de sik; het plekje dat niemand wist; Kareltje; het kerstfeest van twee domme kindertjes; het zwarte poesje; het klompje dat op het water dreef; Annelies; voetstapjes in de sneeuw; de bengel in het bos; kleine zwerver.
De zwart-wit en de gekleurde illustraties van V. d. Hulst jr. laten de lezertjes van onze tijd zien hoe het vroeger was: kleding, woningen, omgeving. Ook dát is waardevol.
Een goede besteding!

Ploeger

RECTIFICATIE

In onze uitgave van 7 mei j.l. in de rubriek Uit Gemeentebladen vermeldden we dat vanuit de gemeente Groningen-Noord met diensten in Roden begonnen zal worden. Men verzoekt ons mee te delen dat de verantwoordelijkheid voor deze diensten berust zowel bij de gemeente te Groningen-Noord als die te Groningen-Zuid, waarbij laatstgenoemde gemeente als „moedergemeente" zal optreden.
Men neme hiervan goede nota!

Deze vraag stelden we aan diverse mensen, die de Toogdag bezochten. Want we waren benieuwd naar de reakties op de afgelopen toogdag. Hier volgt een samenvatting van jeugdleden.
„Ondanks het feit, dat de Toodag voor het eerst niet op de Vinkenhof werd gehouden, kunnen we terugzien op een bijzonder geslaagde dag. De gezelligheid die we daar vonden troffen we ook in 't Huiken. Het programma zat goed in elkaar. Vooral Arno en Andreas (bij velen onbekend) waren een klasse apart. De overtuiging straalde van hun gezichten af; erg positief; vrolijk/grappig en toch ernstig en erg dicht bij de mensen. Ook de lange pauzes vonden we fijn. Ten eerste omdat het niet meevalt om van tien tot vijf op de stoel te zitten en ten tweede omdat je oude bekenden van de zomerkampen kon ontmoeten. We hebben ons geen minuut verveeld".
Gelukkig moesten we lang zoeken naar negatieve reakties. We vonden er één.
Er waren mensen (vooral jongeren!) die vonden dat de muziek af en toe te hard was. We kunnen hen gerust stellen, want de beide groepen, die dit jaar op de Toogdag optreden zullen de volumeknop zeker niet helemaal openzetten.

Op de Toogdag '81 waren ook vele ouderen vertegenwoordigd. Voor een reaktie van één van hen willen we verwijzen naar het verslag dat ds Ploeger schreef in De Christen nr. 22/23 van 1981: „'t Huiken in Elburg (een alleszins verantwoorde keuze) biedt zoveel mogelijkheden dat de Toogdag en wat er allemaal bijhoort er gemakkelijk in kon plaatsvinden".
En: „Het was feestelijk en daar kunnen we niet zonder. Wil onze gemeenschap mede gedragen worden door vriendschappen, dan zullen de Toogdagen hoog genoteerd moeten staan".
Bij deze conclusie sluit de Werkgroep Toogdag '82 zich graag aan.

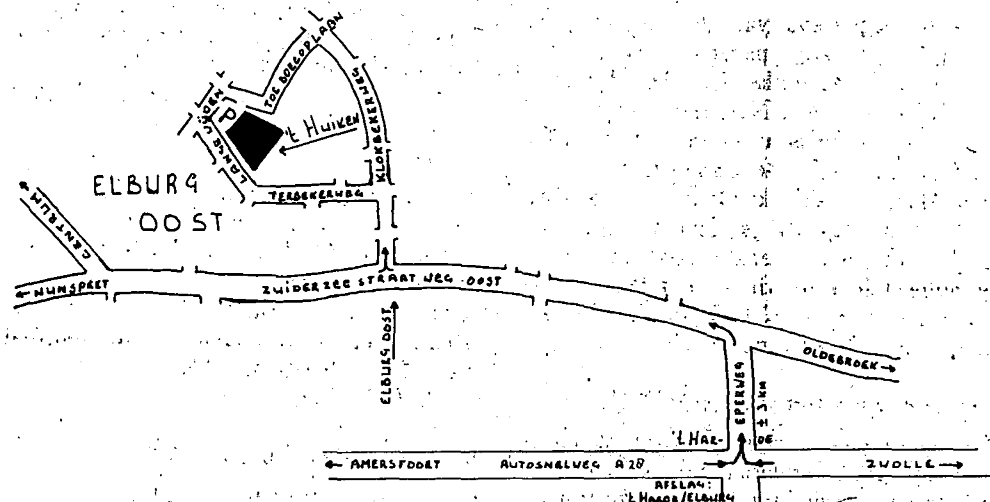
Tot ziens op de Toogdag '82, 20 mei 1982.

Verdere informatie

Mocht er na dit alles toch nog behoefte bestaan aan verdere informatie over de Toogdag, dan kun je terecht bij Henk Hogebrug, De Kamp 35, 7681 CV Vroomshoop, tel. 05498-41866.

Namens de Werkgroep Toogdag '82

Rein Kloppenburg

F. E. HUIZINGA 75 JAAR

Ons redactielid br F. E. Huizinga, Bornsestraat 72, 7556 BH Hengelo, tel. 074-916493 viert 20 mei a.s. zijn 75ste verjaardag.
We wensen hem en de zijnen van harte geluk met deze dag en spreken de hoop uit dat hij zijn vele gaven van hoofd en hart nog vele jaren aan ons blad en onze gemeenschap zal kunnen besteden.

BEZORGING VAN DC

De redactieleden bereiken gedurig berichten over de late bezorging van ons blad. We wensen met nadruk te stellen dat ons blad altijd tijdig ten postkantore te Sneek wordt afgegeven, op de wijze die is voorgeschreven.
Als weekblad MOET ons blad uiterlijk zaterdags bezorgd worden. Bij bezorging ná de zaterdag is er dus iets fout.
Indien u ons blad **'s maandags (later is** ook voorgekomen!) ontvangt, zou u daarvan aan de administratie kennis moeten geven, opdat onzerzijds onderzocht kan worden waar de oorzaak voor de te late bezorging ligt.

BEELDVORMING

Daarmee bedoelt men dat met enkele uitdrukkingen vaak een beeld gegeven kan worden van mensen, omstandigheden, toekomstigheden. Wie hartje zomer zegt: Het is winters koud, laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Maar tegelijkertijd is dat een zó algemeen gebruikte uitdrukking dat je er niets bijzonders meer in opmerkt.
Het is heel gemakkelijk met woorden die algemeen bekend zijn, met uitdrukkingen die veelvuldig gebruikt worden, tekeningen te maken. Dat deed (en doet) men als het over Joden ging (en gaat). En over buitenlanders. En b.v. ook over mensen die afgekeurd zijn, of die **werkloos (eigenlijk:** baanloos) zijn. Maar al te gemakkelijk wordt gedaan alsof mensen blij zijn niet meer te hoeven werken.
Christenen zouden daar niet aan mee moeten doen. O, er zullen wel mensen zijn, die liever 'n uitkering genieten dan te moeten werken. Maar het overgrote deel vindt het verschrikkelijk niet te kunnen of te mogen werken. Dat geldt met name ook van jongeren, die in het algemeen het leven als vrij zinloos ervaren als ze geen baan kunnen vinden. Welke verwoestingen er aangericht worden door de baanloosheid, is niet te beschrijven.
Christenen zouden zich ook moeten afvragen, of méér dan één inkomen per gezin verantwoord is in de huidige omstandigheden. Ze zouden zich ook moeten afvragen of deeltijdbanen - vooral bij hoge inkomens - niet gewenst zijn.
Christenen hebben in de wereld een voorbeeld-functie. Dat is - met het oog op de bijbel - niet te ontkennen. Dat geldt ook voor het maatschappelijke leven.

uit het Uniebureau

Stichtingen

De UC heeft op 6 mei een tweetal benoemingen uitgebracht. Tot bestuurslid van de Unie Bouw Stichting werd benoemd *br G. de Jonge* te Hoogeveen. Hij komt in de plaats van wijlen br J. Veltens, die op 8 augustus 1981 is overleden.

Tot bestuurslid van de Stichting Tabitha werd benoemd *zr R. J. D. Bosma-Boiten* te Arnhem. Zij is de opvolgster van br T. J. B. van der Hoeven, die zich verleden jaar uit het bestuur van deze stichting heeft teruggetrokken.

Kandidaten

Wij hebben begin april een brief-in-kleur laten uitgaan naar alle gemeenten, kommissies en stichtingen. Daarin deden wij mededeling van *verschillende vakatures*, waarin straks zal moeten worden voorzien.

Kandidaatstellingen dienen vergezeld van een schriftelijke bereidverklaring van de gekandideerde(n), *uiterlijk 31 mei a.s.* in het Uniebureau te zijn binnengekomen. We noemen deze datum, omdat daaraan strikt de hand moet worden gehouden.

A.V. 1982

Verleden week heeft de UC dus vergaderd, zoals u hierboven kon lezen. Een groot aantal agendapunten werd die dag besproken en afgehandeld. Daaronder waren *praktisch alle jaarstukken* (jaarverslag, jaarrekening, balans en begroting) voor de komende Algemene Vergadering. In vergelijking met 1981 liggen we momenteel een paar weken op het tijdschema van dat jaar vóór.

We hadden de Financiële Commissie der Unie indertijd beloofd, haar de *financiële stukken* van kommissies en stichtingen én van de Unie omstreeks 1 mei toe te sturen; maar ze waren, op enkele, nog niet door de UC ontvangen, stukken na, reeds vóór die datum in het bezit van onze financiële mannen. Zij hebben de jaarstukken op 12 mei - eerder deze week dus - besproken en van kommentaar voorzien.

Dan volgt op 5 juni een *smal beraad*, waarvoor, behalve de UC zelf, zijn uitgenodigd: de Commissie voor de Opleiding, de Evangelisatie Commissie der Unie, de Unie Zendings Commissie en - uiteraard - de Financiële Commissie der Unie. De bedoeling is in de eerste plaats, dat de instanties, waarvan de begrotingen aan de goedkeuring van de Algemene Vergadering zijn of worden onderworpen, elkaar over-en-weer informeren. En in de tweede plaats, dat alle begrotingen zoveel mogelijk op elkaar worden afgestemd.

Direkt daarna wordt begonnen met de produktie van het *AV-boek*, een elk jaar terugkerend, omvangrijk en tijdrovend karwei, dat zowel voor de mensen in het Uniebureau als voor de drukker, de firma Weissenbach in Sneek, een behoorlijke krachtsinspanning betekent. Is het boek, kompleet met agenda en (jaar)stukken, eenmaal verschenen en in het Uniebureau gearriveerd, dan wordt het met bekwame spoed toegezonden aan gemeenten en instanties in de Unie.

Adressenboekje

Een andere „klus", waaraan momenteel hard wordt gewerkt, is de nieuwe uitgave van ons adressenboekje, die elk jaar om deze tijd verschijnt. De *sekretarissen* van onze gemeenten hebben daarover een brief ontvangen. We dringen er bij hen met klem op aan, de bestelstrook zo spoedig mogelijk aan het Uniebureau toe te zenden. Belangstellende gemeenteleden kunnen het adressenboekje - we hebben dat al eens eerder opgemerkt - via de sekretaris bestellen. Voor uw medewerking zeggen wij u nu reeds hartelijk dank!

Hier volgen nog enkele mutaties, die u wel in uw (oude) eksemplaar wilt aanbrengen.
Blz. 8 (Werkgroep Toerusting):
Toevoegen: zr W. A. M. van Dam-Deursen, Sneek;
Blz. 25 (Emmen):
V: Vakant;
Blz. 29 (Sneek):
V: K. Corporaal;
Blz. 40 (letter C):
K. Corporaal woont thans Zijlroede 18, 8604 BB Sneek, telefoon 05150-10042;
Blz. 49 (letter P):
G. H. W. Pflaum woont thans Koningin Beatrixlaan 9, 7681 AG Vroomshoop, telefoon 05498-41936;
Blz. 56 (letter W):
P. Wijchers woont thans Spaarne 15, 8032 AL Zwolle, telefoon 05200-48840;
Blz. 56 (letter W):
H. Wijma woont thans Wylster 9, 9101 XZ Dokkum, telefoon 05190-2234.

Representatie

Op 27 april werd te Zwolle de Algemene Zakenvergadering van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging gehouden. De UC liet zich daarbij door *ds J. A. Brandsma* vertegenwoordigen. Er waren nóg drie broeders aanwezig: *ds Chr. Eijer* (namens de ECU), *br A. van den Hoef* (penningmeester-administrateur) en *br T. J. B. Wolters* (namens de UZC).

De Sneker gemeente kreeg op 9 mei een nieuwe voorganger in de persoon van ds K. Corporaal, die daarvóór de gemeente van Emmen diende. In de dienst van bevestiging en intrede was *br W. Hoen* als afgevaardigde van de UC aanwezig.

Op 15 mei wordt te Sint Niklaas (bij Antwerpen) de Algemene Vergadering gehouden van de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in België. Namens de UC zal *zr M. T. Oosterloo-De Jong* daarbij aanwezig zijn.

De komende zondag - 16 mei - zal ds O. H. de Vries worden bevestigd als voorganger in bijzondere dienst van de gemeente te Utrecht-Noord ten behoeve van zijn werk aan het Seminarium der Unie. *Zr D. H. de Vries-Heilbron* zal bij die gelegenheid de UC vertegenwoordigen.

Op uitnodiging van de Unie in Engeland zal een delegatie uit onze Unie, bestaande uit *ds Chr. Eijer, zr R. A. Kos-Servaas, br A. R. Schaap* en *ds H. G. de Winkel*, van 16-23 mei een bezoek aan dat land brengen.

Van 20-22 mei vindt in Siegen (Dld.) de Algemene Vergadering van de Duitse Unie plaats. *Ds J. A. Brandsma* zal deze namens de UC bijwonen. Over zijn ervaringen en indrukken kunt u binnenkort meer lezen in deze rubriek!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

Dordrecht-Oosterhout - (S.B.). In een van de vorige nummers van De Christen mochten we u vertellen over de stichting van een wijkgemeente in Oosterhout, vanuit de Baptistengemeente te Dordrecht.

In een feestelijke en druk bezochte dienst mochten de broeders van de raad bevestigd worden in hun ambt, onder gebed en handoplegging.

In de prediking van ds Van Mameren werd duidelijk, wat „het weiden van de gemeente Gods" inhoudt.

We hopen als wijkraad en als wijkgemeente vanaf dit punt zodanig verder te gaan, dat het mogelijk is, dat de Heer der gemeente Zijn gemeente bouwt in deze plaatselijke situatie en een erfdeel geeft onder de geheiligden (Hand. 20 : 32).

Dan zal Hij ons ook tonen, wat onze plaats en onze taak in dat plan moet zijn.

VERZOEK UIT DORDRECHT

Evenals vorige jaren willen een aantal christenen uit Dordrecht ook dit jaar op pad gaan om in hun vakantie mensen over het evangelie van Jezus Christus te vertellen. We willen dit m.b.v. een varende koffiebar gaan doen. We hebben twee schippers bereid gevonden om met ons mee te gaan, zodat we één slaapschip en één koffiebarschip hebben.

Heeft u of heb jij zin om mee te gaan, dan kan dat ook. Er zijn nog plaatsen vrij. Het maximum aantal mensen dat mee kan is 40.

We gaan op pad van 17 juli t/m 28 juli. Elf dagen dus van arbeid, training, spanning, máár ook ontspanning. De minimum leeftijd is 15 jaar. De kosten komen op *f* 20,— per persoon/per dag.

Dus voor 11 dagen wordt het totaal *f* 220,—.

Voor verdere inlichtingen kunt u bellen naar Eddy de Water, tel. 078-177163, of naar Bert Spaans, tel. 078-163368.

LANDDAG DELDENERBROEK

Op de 2e Pinksterdag, 31 mei a.s., houden we weer onze jaarlijkse landdag te Deldenerbroek, op het terrein achter café 't Schaafje aan de Almeloseweg 23.

De morgendienst begint om half elf. Hierin zal ds. Eier uit Enschede de Blijde Boodschap brengen, terwijl de muziekgroep Kleine Kracht en vader en zoon Maarten de Groot voor de muzikale medewerking zullen zorgen. Tegen half twaalf begint de pauze.

In deze pauze zijn er de gebruikelijke voetbalwedstrijden.

Voor de kinderen zijn er van twaalf tot één uur de kinderspelen voor de leeftijd van 4 tot 12 jaar.

Voor de tussenjeugd is er ook een programma.

Voor de mensen, die niet aan een of andere spel meedoen, verzorgt de jeugdgroep van Marskant een kringspel met Israëlische volksdansen en andere aktiviteiten.

Verder zijn er diverse stands, die men kan bezoeken. Dus een heel gevarieerd programma voor u in elkaar gezet.

Zo tegen kwart voor drie besluiten we deze middag met onze slotmeeting, waarin ds Oldenburger uit Hengelo zal spreken, terwijl ook hierin het groot gewestelijk koor en de Bethelsingers mee zullen werken. Natuurlijk verzorgen vader en zoon Maarten de Groot de samenzang.

Evenals vorig jaar hebben we ook nu weer een toilet-wagen tot onze beschikking. Wij zouden u vriendelijk willen verzoeken om zoveel mogelijk, indien nodig, van deze wagen gebruik te maken.

We zullen auto's *op ons eigen terrein* of *langs de weg* neer moeten zetten. Wij hopen, dat u aan dit verzoek zult voldoen en zodoende anderen geen last zult bezorgen.

Iedereen is van harte welkom op deze landdag, zelfs de kleintjes kunt u meenemen, want u kunt gebruik maken van de stroom om de flesverwarmers te gebruiken.

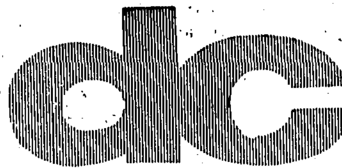
Kom zoveel mogelijk in grote getale. Wilt u zelf voor uw eigen stoel zorgen?

We hopen en bidden op mooi weer, fijne gezegende diensten en op uw medewerking in alles.

Namens de Werkgroep Landdag Deldenerbroek:

Jans Otter

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

„Zalig zijn de doden die in de Here sterven"
Geheel onverwacht nam God tot Zich onze broeder

JORRIT HELLINGWERF

op de leeftijd van bijna 71 jaar.

Vele jaren gaf hij zijn beste krachten aan de gemeente.

29 april 1982

Dianastraat 34
8754 EK Makkum

Baptistengemeente Makkum

„Als ik maar weet dat ook voor mij
de Heer aan 't kruishout stierf,
en dat de Heiland ook voor mij
de levenskroon verwierf"

Geheel onverwacht maar op Gods tijd, nam de Here tot Zich, onze zuster

SJUTJE ZWAAN

op de gezegende leeftijd van 90 jaar.

Makkum, 2 mei 1982

Correspondentieadres:
Fam. W. Helfrich-Fabrie, Dr. Kuyperlaan 18, 8603 BA Sneek.

Baptistengemeente Makkum

Op de leeftijd van 73 jaar is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

W. SIKKEMA-BLOEMSMA

april 1982

Ps. 27 : 4

Baptistengemeente Heemskerk

LANDDAG Z.O.-DRENTHE

2e Pinksterdag in het Valtherbos (Emmen). Aanvang 10.00 uur; sluiting plm. 16.00 uur.

Om 10.00 uur grote openluchtdienst, om 15.00 uur Zendings-openluchtdienst.

Daar tussenin allerlei andere activiteiten, sport, spel. Ter plaatse kunt u zich ook voorzien van nat en droog.

Kortom een familiedag om met het hele gezin te beleven en ook om anderen te ontmoeten.

Ieder jaar zijn we daar ongeveer met 1000 mensen.

Van harte welkom!

Namens de Landdagcommissie,

J. Venema, Coevorden

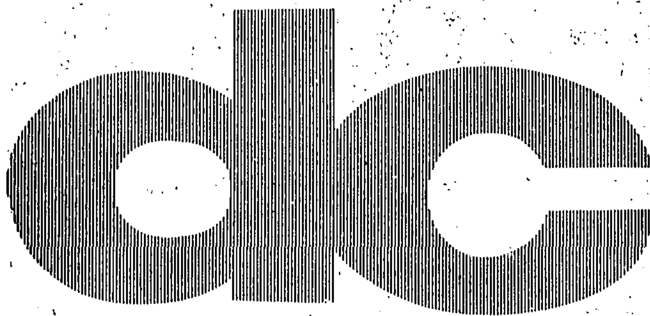
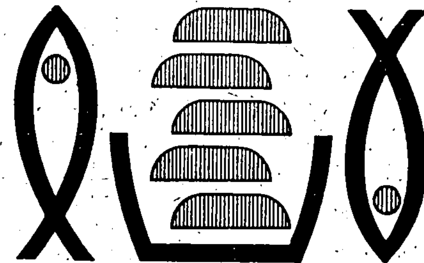
BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Alblasserdam: J. Schouten te Delfzijl.

Beroepen: te Apeldoorn: tot voorganger in bijzondere dienst t.b.v. de Lepra-zending: A. J. H. van der Beek te Apeldoorn.

Beroepen: te Groningen-Noord: P. Brongers, jeugdconsulent te Drachten.

Weet u het nog? 21 mei 20.00 uur grote feestavond rond de actie: „Een piano voor de Vinkenhof!" Houd die datum vrij en komt in grote getale! Ook voor u staat een stoel in het kerkgebouw „Silo" aan de Herenstraat te Utrecht!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummtr 20 - 21 mei 1982

DOORZETTEN OF AFHAKEN ?

Terwijl ik dit zit te schrijven, staat het kabinet op breken. Een aantal ministers meent geen verantwoordelijkheid te kunnen dragen voor een beleid dat een meerderheid meent wél voor zijn rekening te kunnen nemen. Komt het tot een breuk dan is het een littekenbreuk. Die zijn moeilijker te helen dan normale breuken.
Daar kunnen we in de gemeentelijke arbeid en in de arbeid onzer verbonden gemeenten ook over meepraten. Bij ons gebeurt het ook dat broeders en zusters uit raden, besturen en commissies treden omdat zij geen verantwoordelijkheid voor het beleid, voor de houding, voor de plannen van de anderen willen dragen.

Nu, dat willen dragen is het niet alleen. Het is evenzeer het niet kúnnen dragen. Het niet in overeenstemming kunnen brengen met zijn eigen inzichten. Het niet kunnen rijmen met de eisen die het eigen verstand stelt. En soms - maar lang niet altijd - het niet kunnen meewerken aan de uitvoering van een uitgestippeld beleid omdat men meent dat in geweten niet te kunnen doen.

Het kan daarbij om zeer ingrijpende zaken gaan in de gemeente. Over het beroepen van een voorganger, over de verbouw van de kerkruimte, over de aankoop van een pastorie, over het opnemen van vrouwen in de raad der gemeente, over de vrouw op de kansel, over toelating van niet-baptisten tot de viering van het avondmaal, en zo voort.

Natuurlijk komt het ook voor dat mensen best zouden kunnen blijven meedoen maar voelen ze zich gepasseerd en gepikeerd. Natuurlijk komt het ook bij geestelijk levende mensen voor dat alleen maar het willen doordrijven van eigen inzichten de overhand krijgt en de Geest naar de onderkant verwezen wordt.

Er is - ook in de gemeente - veel menselijks, veel al te menselijks.

Breuken, zelfs littekenbreuken, zijn niets nieuws. In de allereerste eeuw van het bestaan van de gemeente, waarin de „pilaren" nog bij de gelovigen waren, Gal. 2 : 9, brak er al een diepgaand verschil van mening van de praktische arbeid tussen Paulus en Barnabas uit, Hand. 15 : 35-41. Ze zouden samen weer op stap gaan, die twee. Barnabas wilde Johannes Marcus meenemen, maar Paulus wenste iemand die hen bij de vorige reis halverwege in de steek gelaten had, niet weer bij zich te hebben. Voor beider inzichten was wat te zeggen. Voor dat van Barnabas: een mens kan zich beteren. Voor dat van Paulus: een zwak karakter, een heimweefiguur, verander je niet zo snel. Je moet in de arbeid voor de Heer en de gemeente op elkaar aan kunnen, anders komt er niets van terecht. Als u in Antiochië geweest was, destijds, aan welks kant zou u gestaan hebben?

Er ontstond verbittering, en wegen gingen uit elkaar. Later is het weer goed gekomen, gelukkig.

Er is wel niet aan dit soort kwesties te ontkomen. Het is ook volkomen een illusie te denken dat je ooit een gemeente zult vinden - en houden! - waarin nimmer dit soort kwesties aan de orde komt. Mensen die vandaag een gemeenschap de rug toekeren omdat zij het met een standpunt (b.v. ten aanzien van open of gesloten avondmaal, b.v. ten aanzien van de pastorale houding jegens samenwonenden) niet eens zijn, zullen over tien, vijftien jaar in hun nieuwe gemeenschap weer dezelfde en soortgelijke kwesties beleven.

Men kan verschil van mening hebben, zonder in verbittering te geraken. Men kan zelfs afscheid nemen van een raad, een bestuur, een commissie omdat men geen verantwoordelijkheid voor visie en vaart van anderen kan en wil nemen. Soms wordt ook al te licht beslist dat men geen rekening wil houden met het inzicht van anderen. Men zal zich - wederzijds - in al dit soort zaken moeten hoeden voor ten minste twee dingen:

te denken dat men alleen de Geest heeft en de anderen niet;
te denken dat menselijke besluiten meer dan tijdelijk kunnen zijn.

Maar men beseffe óók, dat onze beslissingen altijd een uitstralingseffect hebben waarvan wij de reikwijdte niet kunnen overzien. Mensen die zich aan de gemeente onttrekken, sleuren hun kinderen mee. Wie zich in verbittering afwendt van broeders en zusters, kweekt in het eigen gezin een voedingsbodem waarop ongeloof welig wil tieren.

Ploeger

JEZUS GENEEST

Voor de komende vijf jaar is door de Baptisten Wereld Alliantie als thema gekozen: „Jezus Christus... voor genezing van alle volkeren". Uitgegaan wordt van Openbaring 22 : 2: „Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalfmaal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren".
Het Griekse woord voor genezing is daar therapeon, waarvan het woord therapie afstamt, wat zoveel betekent als genezen, herstellen, verzorgen. In alle werelddelen zullen de komende jaren de Baptistengemeenten zich bezighouden met dit thema en zich bezinnen op genezing en opvang binnen hun gemeentes.
Dit jaar is het thema toegespitst op „Jezus Christus... voor genezing van de persoon". In 1983: „Jezus Christus... voor genezing van het gezin". In 1984: „Jezus Christus... voor genezing van de kerk" en in 1985, met als hoogtepunt een bijeenkomst van de BWA in Los Angeles, „Jezus Christus... voor genezing van alle volkeren".

Genezing, niet zo eenvoudig

Jezus als de grote genezer - op elk van deze zo belangrijke levensgebieden - is een thema dat vele mogelijkheden in zich heeft. Aan de andere kant is het echter ook een zeer moeilijk onderwerp.
Velen, ook binnen onze gemeenten, hebben minder prettige ervaringen met de genezingsbediening die de gemeente van Jezus Christus geschonken is. We horen van genezingen, soms heel wonderlijk, maar vaak gebeurt er niets, met alle gevolgen! Er is veel strijd en verdriet geweest: „heb ik dan niet geloof genoeg; ben ik dan nog een te groot zondaar?"
Vele van ons zijn kopschuw geworden en ze hebben vaak nog gelijk ook!
Toch genas Jezus, genazen Zijn discipelen, is er ook binnen de gemeente de gave van genezing gegeven. Dat geeft ons dan ook de opdracht om ons er toch mee bezig te houden; heel voorzichtig, zonder te forceren, zonder overdrijving.
In dat besef is er door de BWA ook voor de komende jaren voor dit thema gekozen. In het seminarium te Rüschlikon in Zwitserland is van 3-8 mei een internationale conferentie gehouden over het thema van 1982: „Genezing van de persoon". Ook uit Nederland waren er deelnemers: vergezeld door hun echtgenotes waren aanwezig Ch. Eijer, J. Paas, R. Reiling en M. A. v. d. Vlugt.
Naast een aantal lezingen vonden er werkbijeenkomsten plaats waarin een aantal aspecten met mogelijkheden tot genezing besproken werden zoals de prediking, het gesprek, gaven van de Heilige Geest en het gezinsleven. Een van de werkgroepen stond onder leiding van br Eijer (het counselende gesprek als therapie).
Opvallend was de nauwkeurigheid waarmee alles voorbereid was. In de lezingen werden alle kanten van dit veelzijdige onderwerp op een rustige en evenwichtige wijze belicht en werd er op mogelijkheden maar ook gevaren gewezen.
Via dit artikel wil ik proberen iets door te geven van het vele wat ons aangeboden is; mogelijk als aanzet voor een verdere doordenking op landelijk gebied van dit zo belangrijke onderwerp.

Wat geneest Jezus?

Al te gauw wordt er bij genezing gedacht aan de wonderen van Jezus en de apostelen, waarbij ziektes werden verdreven. Vanzelfsprekend zijn deze genezingen zeer belangrijk en gelden ze als tekenen van Gods almacht door en in de levens van mensen.
Maar het genezend werk van Jezus Christus zo utekort gedaan worden wanneer volstaan zou worden met het verwijzen naar lichamelijke genezingen. Het genezend werk van Jezus omvat veel meer!
In Markus 2 : 17 zegt Jezus: „Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars". Hier wordt met de ziekte allereerst een geestelijke ziekte bedoeld, de ziekte van de zonde.
Jezus kwam om mensen te genezen; *allereerst in hun innerlijk!*
Zoals ook Jesaja mocht profeteren: „door zijn striemen is ons genezing geworden" (Jes. 53 : 5). De bevrijding van de mens uit de klem van de zonde door het volbrachte werk van Jezus Christus is bron van genezing; een bron van fundamenteel belang.
In de Bijbel wordt vergeving beschreven als genezing; genezing die doorwerkt in het totale menselijke bestaan.
Pas daarna komen in de evangeliën de wonder-genezingen aan bod.
In Markus 2 : 10 vinden we hiervan een duidelijke illustratie. Voordat de verlamde genezen wordt, spreekt Jezus eerst de zondevergeving uit. Daarna vindt het wonder plaats. Het wonder vindt dan ook niet meer plaats om het wonder, maar is een teken geworden van Jezus' macht tot zondenvergeving. De wonder-genezingen zijn tekenen, meer niet! De wonder-genezingen moeten niet noodzakelijkerwijs gebeuren; ze zijn tekenen: een af en toe voorkomend bewijs dat Jezus werkelijk zonden vergeeft! Anders gezegd: Jezus geneest het innerlijk, af en toe ook het uiterlijk.

Een verbroken wereld

Zo beschouwd begrijpen we ook de woorden die Paulus schreef aan de gemeente te Rome: „de schepping zucht in al haar delen en is in barensnood" (Rom. 8 : 22). Levend en wonend in deze schepping ervaren we dit zuchten ook in ons eigen leven. We ervaren dat „het nog niet af is", dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde moet komen waar „geen tranen meer zullen zijn, geen dood noch rouw, noch geklaag". We zuchten bij een dodelijk ziekbed met veel pijn; we zuchten bij de honger waardoor duizenden sterven; we zuchten bij oorlogen met miljoenen slachtoffers.
Er is echter een uitweg.
Als we ons bewust zijn dat het genezende werk van Jezus allereerst het innerlijk betreft, dan begrijpen we dat Zijn genezing ook plaatsvindt onder situaties waarin wij zuchten. In alle verbrokenheid kunnen wij - door de helende kracht van Jezus - het leven aan met al zijn soms verschrikkelijke kanten.

Hoe geneest Jezus?

Naast de innerlijke genezing - op zichzelf al een zeer uitgebreid onderwerp - vinden we dus de uiterlijke genezing; concreet: genezing van ziekte. Gedurende de conferentie is dit onderwerp uitgebreid aan de orde geweest.
Kort samengevat kunnen we de volgende genezingswijzen aanduiden:

— genezing vindt allereerst plaats via de arts. Ook de medische wetenschap is ons door God gegeven tot middel voor genezing.
— genezing vindt plaats via verkondiging van het Woord. Het evangelie is een genezende boodschap, waarbij via de harmonie door innerlijke genezing soms ook lichamelijke kwalen kunnen verdwijnen, soms snel, soms heel geleidelijk.
— genezing via gesprek, waarbij het evangelie een belangrijke rol speelt. Echter ook het contact van mens tot mens; een helende gemeenschap. Deze helende gemeenschap mag ook gevraagd worden van de gemeente. Onderling pastoraat in de vorm van zorg voor elkaar kan zeer genezend werken.
— genezing door gebed. Hierin heeft het persoonlijk gebed een plaats; echter ook de gemeentelijke bidstonden en/of gebedsgroepen.
— genezing door handoplegging. Deze laatste vorm is in de afgelopen eeuwen gepaard gegaan met grote zegeningen, maar ook hebben zich hierbij grote problemen voorgedaan. De problemen hebben ervoor gezorgd dat we er kopschuw voor zijn geworden; het gevolg is dat genezing door handoplegging in onze gemeentes nauwelijks plaatsvindt.

Van gave tot opgave

Deze grote voorzichtigheid werd ook in de conferentie geproefd; ook als „nuchtere" Nederlanders willen we kritisch zijn. Maar onomstotelijk staat vast dat deze

Het kerkgebouw van Alkmaar

Het is deze maand dertig jaar geleden, in 1952 en om precies te zijn op 17 mei 1952, dat na een spannend onderhoud met het bestuur van de Joodse Gemeente ons huidige kerkgebouw aan de Hofstraat 15 in Alkmaar werd aangekocht.
Het had bijna zes jaar geduurd voordat de jonge gemeente een eigen onderkomen bezat. In de loop van de eerste jonge jaren werden verschillende panden bezichtigd, vele malen gingen begerige blikken naar de vervallen en verwoeste Joodse Synagoge tegenover het vijvertje.
In 1950 probeerde men de bouwval te kopen - de gevraagde bouwsom was echter zo buitensporig hoog, dat aan kopen niet te denken viel. Steeds nijpender werd de behoefte aan een eigen thuis.
In 1951 werd weer kontakt met de Joodse Gemeente opgenomen, maar de koopsom was echter nog veel te hoog. De door de Unie Bouwstichting (UBS) gemaakte taxatie was ruim *f* 20.000,— lager.
Vele besprekingen volgden. Na vele onderhandelingen zakte de hoge prijs met vele duizenden guldens. De droom werd bereikt. De UBS werd aktief en op 17 mei 1952 werd de bouwval gekocht.
Immers, de gemeente had in feite niets meer gekocht dan een dak en vier muren. Tien jaar hadden regen en wind vrij spel in dit gebouw en in de oorlogsjaren werd ieder stukje hout uit de Synagoge gesloopt. Zelfs de zware steunbalken werden op manshoogte afgezaagd.
Door gezamenlijke arbeid en eensgezindheid ontstond uit de puinhoop een keurig gerestaureerd kerkgebouw met bijbehorende verenigingslokalen. En op 7 december 1952 was het zover, dat na maanden van inspannende arbeid het vriendelijke kerkgebouw in gebruik kon worden genomen.
En nu in 1982 staat sinds eind april ons kerkgebouw weer in de steigers - vorig jaar omstreeks deze tijd lagen ze al in de tuin van de kerk gereed, maar de subsidieaanvraag werkte vertragend.
Thans wordt de voorgevel gerestaureerd en het dak met de goten.
Het eerst aan de beurt is nu de goot aan de voorzijde, die tijdens loodgieterswerkzaamheden eind 1979 naar beneden kwam. Ook aan de kroonlijst en de ingangspartij zijn de nodige reparaties in merbau verricht. De beide voordeuren worden met nieuwe stijlen en onderdorpels gerestaureerd. Er moeten 400 stenen opnieuw ingeboet worden; het slechte voegwerk wordt uitgehakt en met een snijvoeg opnieuw aangebracht.
Al het houtwerk van de kap en de zoldervloer wordt met een konserveringsmiddel behandeld.
Onder de pilasters van de hoofdingang worden nieuwe hardstenen basementen aangebracht en het plan is een 8 cm dikke hardstenen stoep langs de voorgevel aan te brengen.
Al deze werkzaamheden geschieden onder het wakend oog van Monumentenzorg, aangezien ons kerkgebouw - waarschijnlijk het enige onder de Baptistenkerken - op de Rijksmonumentenlijst staat. Dat stelt zekere eisen aan de uitvoering, maar daardoor is het ook mogelijk geweest een forse subsidie van rijk, gemeente en provincie te verkrijgen. Alle lichten staan nu op groen.
Alleen de subsidie wordt ons pas in 1983 beschikbaar gesteld, zodat we de restauratie eerst helemaal moeten financieren. Gelukkig is in de loop van de laatste jaren een reserve opgebouwd, zodat we die kosten net kunnen betalen.
We zijn erg dankbaar voor de bijdragen die u ons steeds in de collectes aan de uitgang en middels giften geeft. Want na deze restauratie wensen wij ook het interieur aan te gaan pakken.

(Overgenomen uit de Alkmaarse gemeentebode)

---

vorm in de Bijbel genoemd wordt; in de rij van Geestesgaven in 1 Cor. 12 wordt de gave van genezing genoemd.
En uit berichten van Baptiestengemeenten in de U.S.A., Duitsland, Zwitserland, Oost-Duitsland en Engeland blijkt dat deze gave werkzaam kan zijn, ook in ons gemeentelijk midden.
In Duitsland is er door de Unie van Baptistengemeenten zelfs een commissie samengesteld die tot doel heeft een evenwichtige doorstroming van deze geestesgaven naar de gemeenten te bevorderen. De voorzitter van deze commissie, Siegfried Grossman, heeft ook diverse boeken over dit onderwerp op zijn naam staan. Hij was gedurende de conferentie in ons midden en zijn betoog was zeer inspirerend maar ook zeer gefundeerd en evenwichtig.
„We hebben geleerd van fouten die elders gemaakt zijn" stelde hij maar ‚de gaven van de Geest brengen ook de opgave om ze te gebruiken".
Zo vindt in veel gemeenten tijdens het avondmaal een genezingsbediening plaats. Voor de bidstond kunnen mensen hun noden doorgeven en er wordt dan met hen gebeden in het midden van de gemeente. Soms vindt er een wonder plaats; maar bijna altijd ervaart men een diepe zegen.

En nu verder

De opgave lijkt misschien te zwaar, te riskant. Er is vroeger zoveel verkeerd gegaan. Toch hadden ook de Nederlandse deelnemers van deze conferentie de indruk dat er naar verdere mogelijkheden gezocht moet worden. Misschien zou er binnen onze Unie een studiegroep samengesteld kunnen worden, wier resultaten in dit blad gepubliceerd kunnen worden. Misschien kunnen de voorgangers onderling op een studiedag zich er mee bezig houden. Misschien kan er in sommige diensten tijd vrijgemaakt worden om gericht te bidden om genezing.
Maar dat vereist veel openheid en liefde. Gaven van de Geest kunnen pas functioneren wanneer de vrucht van de Geest (liefde) fundamenteel aanwezig is. Het moet dienen „tot welzijn van allen".
Veel is er door ons te ondezoeken. Reacties van uw kant worden dan ook op prijs gesteld.

M. A. v. d. Vlugt

LOFZANGEN EN GEBEDEN

INLEGVELLEN: Gezegend en Gezonden
Ruim 7000 exx. zijn hiervan door ons naar 40 gemeenten gezonden, wat al met al een fijn resultaat is.
De bedoeling is, dat alle nog voorradige bundels bij verzending ook van een Inlegvel worden voorzien. (Dit brengt geen prijsverhoging met zich mee). Hiermee hopen we onze gemeenten te dienen.
Dat het Jubileumlied zo nog jaren in onze herinnering moge blijven en wij bij onze roeping hierdoor telkens weer bepaald mogen worden!
Onze voorraad is nog toereikend, om nog meerdere gemeenten te dienen en eventueel voor aanvulling te zorgen.

GROOTDRUK L & G: Rondschr. d.d. 19 februari 1982:
13 mei 1982: Op onze b.g. brief hebben tot op heden slechts 14 gemeenten gereageerd, waarvan 9 positief en 5 negatief. Van de laatsten waren 3 gemeenten nog voorzien. De 9 gemeenten waren goed voor 88 exx.
We zouden graag zien, dat ook andere Raden der gemeenten wilden reageren en we over voldoende inzicht beschikten om hierin een beslissing te nemen. Mogen we *vóór eind juni 1982* hierop uw antwoord ontvangen? Bij voorbaat hartelijk dank voor uw medewerking.
Op het Inlegvel voor Grootdruk L & G zijn weinig reacties gekomen, zodat we deze nog niet hebben aangemaakt.
Ook graag hierop alsnog antwoord, wanneer deze gewenst worden.

De Zangbundel Commissie,

Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21,
7552 ME Hengelo (Ov.)
Telefoon 074-421911

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Treebeek: J. Schouten te Delfzijl.

Bedankt: voor Muntendam: A. J. van de Wetering te Eindhoven.

Evangeliseren onder moslims ?

Over deze vraag schreef ik een aantal weken geleden een artikel, onder meer naar aanleiding van het feit, dat een predikant van mening was, dat wij geen bekeringsactiviteiten onder Moslims dienen te ontwikkelen, aangezien deze mensen dezelfde God dienen als wij, christenen.
Ik vroeg mij af, wat er in ons land eigenlijk gedaan wordt in deze richting. Wordt er wel iets gedaan?
De vereniging „Gospel for guests" reageerde met een brief en wat informatiemateriaal, als teken, dat er wel degelijk pogingen worden aangewend om aan de ruim 400.000 Moslims in ons land het evangelie door te geven.
Deze vereniging is opgericht door christenen uit diverse kerken en werkt in meerdere plaatsen van ons land, o.a. via het verspreiden van bijbels, bijbelgedeelten, tractaten en folders, het houden van bijeenkomsten en ook dienstverlenend bezig te zijn. Er wordt niet getracht alleen Moslims te bereiken, maar, zoals de naam al aanduidt, alle gasten, gastarbeiders en vreemdelingen die in Nederland verblijven. Dikwijls worden christenen van de eigen nationaliteit ingeschakeld bij het leggen van contacten met vreemdelingen.
In ruim 25 talen is lectuur verkrijgbaar, zowel bijbels als folders e.d., o.a. in het Arabisch, Turks, Chinees, Vietnamees, maar ook in het Duits, Frans, Engels.
Wie nadere informatie wenst, kan zich wenden tot het secretariaat van „Gospel for guests", Parallelweg 301, 2525 NR 's-Gravenhage.

— o —

Zijn er binnen onze Uniegemeenschap gemeenten die zich met deze tak van arbeid bezig houden? Wanneer dat zo is, zou ik het zeer op prijs stellen om daar eens iets van te horen.
In mijn woonplaats, Harderwijk zijn er mensen uit enkele kerken die inderdaad proberen contacten te leggen met Turkse Moslims. Ik kwam daar op een plezierige manier achter. Op een avond ging de bel en op de stoep stonden twee mensen van de Chr. gereformeerde kerk. Eindelijk dus eens geen Jehovahsgetuigen! In het kader van de actie „Er is hoop" waren zij bezig met een enquête-actie betreffende het christelijk geloof en de visie van de mensen op Jezus Christus. Via deze vragen werd geprobeerd met de mensen in gesprek te komen, wat een enkele keer ook inderdaad gelukte. We hadden met deze mensen, een man en een vrouw (pardon, een vrouw en een man!) een bijzonder fijn gesprek, mijn vrouw en ik. Het kwam uiteraard bijzonder positief bij ons over om te ontdekken, dat er ook binnen andere geloofsgemeenschappen mensen zijn, die zich voor het evangelie niet schamen en evenmin te lui zijn om er iets voor te doen. De bezoekende dame bleek ook betrokken te zijn bij het werk onder Turkse gastarbeiders en hun gezinnen. Op een zaterdagavond zagen we haar lopen met een sjoelbak, omdat er in de school, waar de Baptistengemeente van Harderwijk op dat tijdstip een bidstond pleegt te hebben, een avond was georganiseerd voor Turken. De opkomst blijkt te variëren tussen 10 tot 25 deelnemers.

— o —

„Moeten wij nog altijd anderen bekeren?" Over die vraag wordt er een dezer dagen, naar ik meen via de tv, een programma uitgezonden. Wat er dan zal worden gezegd is uiteraard nog een geheim. Maar valt er tegenwoordig niet een tendens te bespeuren bij kerkelijk aangesloten mensen, dat wij maar liever moeten proberen om medemenselijk voor anderen te zijn en dat we verder iedereen in zijn waarde moeten laten, door niet te proberen hen er van te overtuigen dat ze „fout" zitten?
Ik denk, dat deze instelling voortkomt uit dezelfde bron als de hierboven vermelde, naar mijn gevoel verkeerd geformuleerde, vraag. Wij zijn toch niet geroepen om anderen te bekeren? Hoe zouden wij dat klaar moeten spelen? We hebben moeite genoeg met onze eigen bekering!
Is Christus' opdracht aan de gemeente, aan ons, niet deze, dat wij zijn getuigen zullen zijn? Getuigen van het heil, de verlossing, de vergeving en de toekomst die Jezus de mens heeft bereid. De innerlijke zekerheid en vrede die Hij te geven heeft, vrede met God. Van daaruit zullen we mensen kunnen oproepen om zichzelf te bekeren, zich te laten bekeren door God zelf, door de werking van de Heilige Geest. Zo krijgen ook die anderen deel aan Gods immense liefde. Dat alles heeft niets te maken met betweterij, met een superioriteitsgevoel, zoals de bedoelde vraag, naar mijn gevoel, haast een beetje suggereert. Het heeft te maken met een innerlijke rijkdom, de liefde tot God en Christus en de bewogenheid met hen die nog buiten staan.
Kennen we deze zaken nog, persoonlijk? Velen nog wel, God zij dank.

C. van Wier

TOOGDAG ZUIDLAREN

Velen onder u zullen zich nog wel het „100-jarig" bestaan van de Baptisten Unie, gehouden te Zuidlaren, herinneren.
Het was die dag een groot feest en door te weten dat hierbij iedereen welkom was, werd het een geweldig gebeuren, te weten: „Allen één te zijn met onze Heer en Heiland".
Hierbij heeft ons koor en enkele enthousiastelingen, zijn medewerking mogen verlenen en wel door het tèn gehore brengen van de musical „Tussen Schepping en Voleinding".
Op de dag zelf, maar ook daarna hebben wij vele reacties gehad en n.a.v. de uitvoering hebben wij de musical op een cassette-bandje gezet.
Dit bandje is nu voor iedereen verkrijgbaar en te bestellen bij mevr. Annie Koedam, Jupiterstraat 47, Treebeek; tel. 045-221973.
De kosten bedragen *f* 12,50 per casette incl. verpakkings- en verzendkosten.
U kunt het bedrag overmaken op rekeningnummer 1224.141.911 van Rabo-Bank Hoensbroek, t.n.v. zangkoor „Sursum Corda", onder vermelding van Musicalbandje.

Mag ik u hierbij de hartelijke groeten van alle koorleden overbrengen vanuit Treebeek?

Wij wensen u bij voorbaat veel luistergenot van het bandje en Gods Zegen.

Vriendelijke groeten,

R. Rovers, voorzitter

BERICHT VAN DE ZOMERKAMPEN

Tentenkampen

Het eigenlijke echte eerlijke kamperen in tenten!
Niemand is in staat om precies uit te leggen wat er gebeurt in zo'n week op de Vinkenhof. Je bent met een groep en je maakt van alles mee. Je wordt geaksepteerd zoals je bent en je leert kontakt te maken met anderen. Kontakt dat soms nog jaren kan duren.

Gesprekken over een onderwerp.
Sport en spel (soms 's nachts in het bos).
Nachtwandeling, kampvuur, een dagje uit.
Er is een goed evenwicht tussen ontspanning en vrije tijd aan de éne kant en het samen bezig zijn aan de àndere kant. Na afloop ontdek je hoe geweldig het kamp geweest is; niet alleen in de doldwaze dingen, maar ook in dat wat voor je persoonlijk leven belangrijk is.

ER IS NOG PLAATS:

- in het B-2 kamp voor jongeren van 17 jaar en ouder in de week van 24-31 juli en
- in het D-3 kamp voor 12-14 jarigen in de week van 31 juli-7 augustus.

MELD JE AAN:

Door middel van een briefkaartje met vermelding van naam, adres en leeftijd en natuurlijk voor welk kamp je je wilt inschrijven.

Stuur het op naar het Jeugdburo N.B.J.B., Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten. Door de week kun je ook bellen: 05120-15687.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Het verleden ligt vast, voorbij is voorbij. maar je kunt er nog jaren last van hebben. En vreugde. Sommige Duitsers moeten toch een verschrikkelijk naar gevoel hebben als ze gekonfronteerd worden met de Hitler-periode. De jeugd kan dan wel zeggen dat dat vóór hun tijd was, dat zij er geen schuld aan hebben en dus geen schuldgevoel, als ze wat ouder worden en over de geschiedenis nadenken zullen ze zich schamen en misschien wensen in een ander land te zijn geboren. Alsof andere landen smetteloos wit gekleed gaan. Nee, en 't is goed het verleden in 't gezicht te zien en te zeggen: daar hoor ik bij. Ik leef in 't verlengde.

In mijn agenda lees ik: Wie zich het verleden niet herinnert is gedoemd het te herhalen. In een blad dat mij vanmorgen bereikte staat: De geschiedenis herhaalt zich en dat is nu juist een van de fouten van de geschiedenis. Die tweede helft van de laatste zin begrijp ik niet helemaal. De geschiedenis is geen zelfstandig wezen en kan dus geen fouten maken. Die maken wij en gezien het feit dat de mens nooit boven de mens uitkomt, zal hij voortgaan het leven en de samenleving te schenden. Vandaar dat in sommige oudejaarsliederen naast uitgesproken dank ook belijdenis gedaan wordt: Vader, zie ons met gewonde zielen, vol van schaamte, vol berouw, hoopvol en gelovig voor U knielen...

Hoe lang moet het geduurd hebben eer je van geschiedenis kunt spreken. 't Ligt er aan.

Een mens van 75 jaren heeft een geschiedenis van zo'n 60 jaar achter zich en kan aan de hand van bepaalde gebeurtenissen z'n weg ongeveer aftekenen. Schoolvrienden de eerste werkplaats; een meisje of jongen; de trouwdag; het eerste kind en zo verder tot de stoel waarop hij of zij nu zit. Er is wel wat fout gegaan. Er waren ook goede dingen.

Hoe zat het eigenlijk met mijn bekering. Was die diepgaand in m'n denken en leven? En de doop. Hoe heb ik die beleefd. Heeft het lid zijn van de gemeente mij veel gezegd of zijn die geestelijke ervaringen nooit zo duidelijk bepalend voor mijn leven geweest.

Was het meer een volgen van het patroon van het ouderlijk huis en de omgeving? En dan: welk spoor heb ik getrokken in mijn naaste omgeving en buiten in de samenleving. Ik kan niet alles wegen en meten, maar een kleine balans mag je toch opmaken.

Zo begin je je geschiedenis, die tegelijkertijd een deel geschiedenis is in en voor het leven van anderen, te overzien. Ik raad u aan er iets aan te doen. Aan het nadenken.

En als ik u was - wat een onmogelijke uitdrukking - zou ik er niet mee wachten tot u 75 is. Een zakenman houdt zeker eenmaal per jaar een paar dagen vrij voor het opmaken van zijn inventaris.

U hebt een enkele keer iets gelezen onder het kopje: Redivivus en hebt u vanwege dat vreemde woord afgewend. De vertaling stond er bij en wat er onder stond had wel enige relatie met wat hier nu boven staat. Ik trachtte u te laten denken over uw geschiedenis en over die der gemeente, in de hoop dat u ons daarover zou willen vertellen. Nog leeft die hoop. Heb ik u verteld dat ik een zeer oude foto kreeg van het toch grote koffiehuis in Buinermond, waarin ik voor de eerste keer in mijn leven geluid heb voortgebracht. Waarschijnlijk schreiend. Dat is zo de gewoonte van hen die de geschiedenis binnen komen. Natuurlijk was ik blij met die foto. Een mens wil toch weten waar hij begon aan de tocht. Daarna gaat het verder en misschien wilt u nog eens overdenken „de weg waarin de Heer u deze jaren geleid heeft". Woorden die ik op menige herinnerings-schilderwerken las die aan de kamerwanden van huizen in het Noorden hingen.

Onze gezamenlijke geschiedenis van de baptisten gemeenten is maar kort. Nog geen 140 jaar in dit land. Twee boeken hebben we over ons verleden. Het eerste van dr. G. A. Wumkes en het tweede van broeder Jan van Dam. Daarnaast hebben gemeenten nu en dan een overzicht van hun geschiedenis het licht laten zien. Worden ze gelezen?

Wat met name onze ouderen zouden kunnen doen voor de jeugd van nu is in dit blad het boek der kronieken van hun leven, geschreven in 't wonderlijke geheugen, te openen om ons te laten lezen waar wij vandaan kwamen en hoe de weg was tot nu.

Br Van Dam sloot zijn inleidend woord bij het verschijnen van de tweede druk zo: Van harte wens ik, dat ook deze tweede druk zijn weg in onze gemeenten zal vinden, de kennis van onze geschiedenis vermeerderend en daarmee de verwondering over Gods genade.

Die genade zal ieder prijzen die zijn leven overziet. Laat ons uw lof horen!

Huizinga

IN GESPREK MET EEN LEZER

wiens brief aan mij, binnengekomen op 6 mei en op die dag beantwoord, vanwege de lengte hier niet aan u ter lezing kan worden aangeboden, zodat u het met aanhalingen moet doen, die overigens wel de denkrichting van onze broeder weergeven.

Hij reageert op mijn bijdrage: Van deze kant bekeken, te vinden in DC van 30 april, waarin ik poogde aan te duiden waar de oorzaak zou kunnen liggen dat wij t.a.v. politieke zaken zwijgzaam zijn.

Br. d. V. uit M. schrijft dat hij Paulus' woord onderstreept: Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen (Fil. 3 : 20). Dat doen wij met hem, maar stellen tegelijkertijd vast dat we burgers zijn van dit land. Beide „burgerschappen" geven ons rechten en plichten.

Het valt niet te ontkennen, helaas, dat het in ons tot konflikten kan komen door deze situatie. Rijst er een konflikt, dan zullen wij, geleid door bijbelse gedachten en, naar wij begeren, de Geest des Heren, God meer gehoorzaam willen zijn dan de overheden van welk wereldse rijk ook.

Tegenover Pilatus, die het Romeinse rijk vertegenwoordigde, heeft Jezus een paar woorden gezegd die ons te denken geven: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld". En: „Gij zegt dat ik koning ben. Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik voor de waarheid zou getuigen". Als Pilatus zegt dat hij de macht heeft Jezus los te laten, maar ook macht heeft om hem te kruisigen (en wij vragen ons af waar dan het recht blijft als de macht zich zo opstelt) antwoordt Jezus: „Gij zoudt geen macht hebben tegen mij indien het u niet van boven gegeven ware".

Heeft Jezus bij die laatste woorden aan de keizer van het Romeinse rijk gedacht of aan de Heer van heel de geschiedenis van alle landen? Ik denk aan het laatste. Al kom je dan dicht in de buurt van: Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden die boven hem staan. En al is het Paulus die dat schrijft, ik heb daar moeite mee sedert '40/'45. Wist je toen altijd wie je overheid was? Maar dat probleem is nu niet aan de orde. Br d. V. noemt zich een vreemdeling en bijwoner en ik denk dat we ons allen zo voelen. Omdat we het zijn. We zoeken een beter vaderland evenals de Hebreeën. Daarom schaamde God zich niet voor hen, en eventueel voor ons, hun en onze God te heten.

In die spanning moeten wij leven. Aan een kompromis valt niet te denken. Eén slechts is Koning, de Heer aller heren. Daarom heeft onze gehoorzaamheid aan de overheden grenzen en zullen we soms als „vaderlandsloze lieden" gezien worden. Wij horen wel degelijk de woorden van Jeremia: Zoekt de vrede voor de stad waarheen Ik u in ballingschap heb doen wegvoeren, en bidt voor haar tot de Heer, want in haar vrede zal uw vrede gelegen zijn. Met andere woorden: wij leven in deze wereld met alles mee, lijden mee, zijn bereid mee te leiden, vanwege onze trouw aan de Heer en aan de mensen dezer wereld, die dé weg, dé waarheid en hét leven niet kennen.

Van harte gegroet, broeder in uw mooi land.

Huizinga

VAN DE REDACTIE

Berichten, mededelingen e.d. voor het nummer dat *28 mei* verschijnt, moeten gezonden worden aan dr J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven.

Na 28 mei a.s. verschijnt DC om de veertien dagen.

Unieberichten

Eind vorige week hebben wij vanuit het Uniebureau weer *verschillende brieven en andere stukken* aan de gemeenten gezonden.

Eén van die brieven bevat de *adviezen inzake de minimaal uit te betalen voorgangerssalarissen,* die, opgesteld door de Financiële Commissie der Unie, ongewijzigd door de UC zijn overgenomen.

In een andere brief wordt mededeling gedaan van de vaststelling van de *notulen van de 101ste Algemene Vergadering* overeenkomstig artikel 2, lid f van het Huishoudelijk Reglement der Unie.

Dan is er een *artikel van de postzeglmian,* br K. Kuperus uit Amsterdam, dat voor publikatie in uw gemeenteblad is bestemd.

De Commissie voor de Opleiding geeft in een brief kennis van haar voornemen, een tweetal broeders voor een *beroepbaarsteling ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers* bij de UC voor te dragen.

In een andere brief zet de UC uiteen, *hoe in bepaalde gevallen ter zake van het vrij wonen gehandeld zou moeten worden,* nu de Personele Belasting als grondslag - al weer enkele jaren geleden- is komen te vervallen.

En dan zijn er nog *twee brieven van de Unie Zendings Commissie,* die betrekking hebben op de zusters Janca Loot, sinds kort in Nederland terug, en Janneke van Oosten, wier huis bij een gasontploffing in Gamboura (Kameroen) werd verwoest.

Noord-Kameroen

Nadat bovenstaande Unieberichten waren verzonden, ontvingen wij het nieuwe nummer van *Information,* mededelingenblad van de Europese Baptisten Zending, dat viermaal per jaar verschijnt. Daarin worden *nadere bijzonderheden over de gasontploffing in Gamboura* gegeven. We menen er goed aan te doen, uit dat artikel iets over te nemen.

De explosie - dat was op 14 maart, een zondagavond - had zo'n kracht, dat zowel van Janneke's huis als van de daarbij gelegen werkplaats het dak werd weggevaagd. Ook de tussenmuren werden ontzet en volledig verwoest. Een enorme steekvlam legde niet alleen de gebouwen, maar ook de inventaris - meubilair, kleren en boeken - in de as.

Wij citeren uit *Information:*

„Maar waar is Janneke, onze Nederlandse verpleegster, die sinds enkele maanden in dit kleine huis woont?
Een paar uur geleden vertrok zij - om elders een praktijkstage te vervullen. Ook hierin zien wij Gods bewarende hand, ook bij deze gasontploffing. Hij immers gebood zijn engelen, „dat zij u behoeden op al uw wegen" (Psalm 91 : 11).

Intussen is vrijwel komen vast te staan, dat de explosie is veroorzaakt door twee butagasflessen, die in de keuken stonden. Daaruit is waarschijnlijk gas ontsnapt. De petroleumvlam van de koelkast - in Afrika is lang niet overal elektriciteit voorhanden - zal de rest hebben gedaan!

Wij mogen God danken, dat alles goed is afgelopen, dat zich geen persoonlijke ongelukken hebben voorgedaan. Wel zijn in Gamboura, behalve gebouwen en inventaris, ook alle persoonlijke bezittingen van Janneke verloren gegaan. Misschien kan en wil ook úw gemeente daar iets aan doen. Niet door zelf iets te sturen, maar *via postrekening 9260 ten name van de Unie,* onder vermelding: UZC - Janneke van Oosten. Hartelijk dank!

Bijeenkomsten

De Commissie voor de Opleiding vergadert op 26 mei te Bosch en Duin, aanvang 10.00 uur.

Op 1 juni hebben de Unie Zendings Commissie en de Werkgroep „Dienst aan een wereld in nood" om 19.30 uur in Zwolle een ontmoeting met Janca Loot.

De Commissie der Unie komt op 3 juni om 10.00 uur bijeen te Apeldoorn.

Op 5 juni is er - waarschijnlijk in Zwolle - een smal beraad over de financiën, waaraan, behalve door de UC zelf, zal worden deelgenomen door de Financiële Commissie der Unie en de (drie) Permanente Commissies.

De Evangelisatie Commissie der Unie vergadert op 28 juni te Amersfoort, aanvang 14.00 uur.

Op 30 juni is er om 13.30 uur een vergadering van de Unie Zendings Commissie, waarschijnlijk te Bosch en Duin.

Deze opsomming is niet volledig, naar wij vermoeden. De leden van de verschillende kommissies krijgen te zijner tijd een uitnodiging, onder vermelding van plaats en tijd, van hun (eigen) sekretaris!

Gemeentebezoek

Deze maand zal de eerste reeks gemeentebezoeken worden afgesloten. Als alles volgens plan is verlopen, hebben sinds januari zo'n twintig gemeenten bezoek namens de UC ontvangen. In september zullen de bezoeken worden hervat.

Elke gemeente wordt bezocht door een team van twee UC-leden. Deze teams wisselen soms van samenstelling, als plaats en afstand daartoe aanleiding geven. Er is een bezoekrooster opgesteld, waarbij zoveel mogelijk de alfabetische volgorde wordt aangehouden.

De ervaring heeft geleerd, zo mogen we nu wel stellen, dat het plan om alle gemeenten in drie jaar te bezoeken, destijds een goed initiatief is geweest. Voor de UC is het zonder meer nodig, dat zij weet wat er in de gemeenten aan vragen; zorgen, maar ook aan bemoedigende ontwikkelingen, leeft.

Aan de andere kant bieden deze bezoeken haar ook de mogelijkheid om ons gezamenlijke werk dichter bij de gemeenten te brengen. Elk bezoek is weer anders, zo blijkt. Maar in verruit de meeste gevallen is het verrassend te ontdekken, hoezeer een gesprek aan de basis tot versterking van de onderlinge band, tot wederzijdse bemoediging en inspiratie leidt!

Van elk bezoek wordt een verslag gemaakt, dat, tezamen met een aantal andere verslagen, eenmaal per jaar in een UC-vergadering wordt besproken. Mocht daartoe aanleiding bestaan, dan kunnen wij overwegen hoe de gemeenten van elkaars inzichten, opmerkingen en suggesties zouden kunnen profiteren. Maar daar hoort u wellicht later meer over!

Hulp in nood

De Baptisten Wereld Alliantie zond ons een folder over internationale hulpverlening aan mensen - in - nood. Daarover dan een volgende keer!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BAPTISTEN IN RUSLAND

Ds Sergei I. Nikolaev

Uit de Sovjet-Unie blijven berichten komen over een steeds verdergaande groei der baptistengemeenten, verenigd in de Unie van Evangelische Christenen-Baptisten. Op het Derde Opwekkings Congres in Interlaken, kortgeleden gehouden, waren afgevaardigden van deze Unie aanwezig. Ds Nikolaev, die super-intendent is voor Noord-Rusland, gaf cijfers, die tot dankbaarheid stemmen. Sinds de laatste algemene vergadering in december 1979 werden meer dan 200 nieuwe gemeenten geregistreerd. Volgens zijn toespraken (hij sprak ook in verschillende gemeenten in Duitsland en Zwitserland) is er een zichtbare opwekking onder jonge mensen in alle kerken van de USSR. Ook de orthodoxe kerk ervaart grote belangstelling van jonge mensen, vooral ook van studenten, die op zoek zijn naar de waarheid voor hun leven. In sommige baptistengemeenten zijn 50 à 60% van de leden jongeren.
De gemeente in Leningrad telt omtrent 3500 leden. De kerk telt slechts zo'n 550 zitplaatsen. Deze kerk wordt nu met zo'n 550 zitplaatsen uitgebreid; kosten: meer dan 1 miljoen roebels, dus tussen de 3 en 4 miljoen guldens. Er worden jaarlijks meer dan 100 mensen gedoopt.

JEUGDSEMINARIE ALCOHOLVRIJ

Westduitsland telt ongeveer 150.000 jeugdige alcoholisten. Het gevaar dat het drankmisbruik in de BRD nog meer slachtoffers maakt, is zeer reëel. Daarom hebben de werkers van het baptisten jeugdseminarie in Hamburg besloten af te zien van het gebruik van alcoholhoudende dranken. Dit besluit werd een jaar geleden genomen, met zeer positieve resultaten. De jeugdwerkers hopen dat hun voorbeeld navolging zal vinden.

Broederschap

Hoewel het woord „broederschap" slechts twee keer in het nieuwe testament voorkomt (2 Petrus 2 : 17 en 5 : 9), komen de woorden „broeder" en de vrouwelijke vorm daarvan (dus: zuster) zo'n honderdzestig keer voor. Dat duidt op een belangrijke taak van het woord voor de aanduiding van „verbindingen". N.l. van dwarsverbindingen. Elk mens heeft een vader en een moeder; niet elk mens heeft een broer en/of een zuster. Vader en moeder zijn éérder dan de mens, broers en zusters zijn min of meer tijdgenoten.

Israël als broederschap

Aan het begin van Israëls volksbestaan staat de roeping door God van Abraham; een roeping die zijn herhalende bevestiging vindt in Mozes en de met hem verbonden bevrijding uit Egypte. Abraham is de vader van Israël. In dit vaderschap is de broederschap der Joden gegrond. Omdat volksgemeenschap en geloofsgemeenschap in Israël samenvallen, zijn alle Israëlieten broeders en zusters. Volksgenoten zijn verbond-deelhebbers en mitsdien geloofsgenoten.

De gemeente als broederschap

In de eerste gemeente spraken mensen elkaar aan als broeders en zusters. Niet vanwege bloedverwantschap, maar vanwege geestverwantschap. Niet omdat zij het in alle dingen met elkaar eens waren, maar omdat ze dezelfde komaf hadden, deden ze zo. Het is het zijn-in-Christus dat de broederschap der gelovigen grondde.
Broederschap is naar de gegevens van het n.t. dus niet een algemeen geldig verschijnsel. De mensen zijn niet allemaal elkanders broeders. De kloof tussen gelovigen en ongelovigen wordt niet overbrugd door het begrip broeder en zuster. Dat hangt samen met het feit dat het n.t. het eigenlijke zijn van de mens ziet als een zijn-in-Christus. De mens komt pas tot het echte, waarlijke mens-zijn als hij door bekering en wedergeboorte (dus door geloof en doop) tot het zijn-in-Christus komt.

Christus is het doel van de broederschap

Christus is niet alleen de grond en de bewerker van broederschap tussen mensen, Hij is ook het doel. Daarin ligt de diepe - en wellicht nooit helemaal te doorgronden - betekenis van het begrip „lichaam van Christus" als aanduiding voor de gemeente van Christus. Mensen worden in-Christus opgenomen, doordat zij in de gemeente, in het lichaam van Christus worden opgenomen.
Daarin zijn gelovigen leden, en zo broeders en zusters. Zoals zij in Christus zijn, zo is Christus in hen. Nergens vinden we dat duidelijker uitgedrukt dan in Jezus' toespraak over het eindgericht, Matth. 25 : 31vv. Daarin zijn de woorden „in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders (niet) hebt gedaan, hebt gij het Mij (niet) gedaan", een niet te verwaarlozen kern. Het betekent zonder meer dat Christus mij in de broeder en zuster tegenkomt!
Deze waarheid moet mijn doen en laten bepalen als het gaat om mijn verhouding tot de broeder en zuster: in deze broeder en zuster heeft Christus een welgevallen, heeft in hen woning gemaakt, zijn Heilige Geest en zijn liefde in hen uitgestort. Kortom: Hij heeft hen verkoren om zijn lichaam te vormen. Met hen ben ik door de broederschap als dwarsverbinding verbonden.

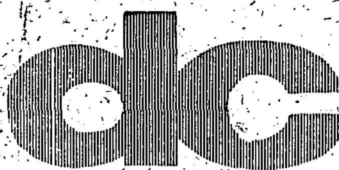
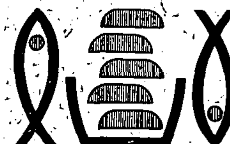
Broederschap is geen gelijkheid en gezindheid

Deze begrenzing moet wel gemaakt worden. De ander is mij niet een broeder omdat hij en ik het met elkaar eens zijn, maar de ander is mij een broeder vanwege dat wat Christus aan en in hem gedaan heeft, zoals ik voor de ander broeder ben vanwege het werk dat Christus aan en in mij gedaan heeft.
Nu is het zeker niet uitgesloten dat er gelijkheid van gevoelen en gezindheid is onder broeders. Voor een goed functioneren van de broederschap in de gemeente kan het zelfs zeer bevorderlijk zijn dat er eenheid en eensgezindheid is, maar... eensgezindheid fundeert niet broederschap. Wél fundeert broederschap eensgezindheid. De ander is niet pas mijn broeder als hij mijn spiegelbeeld is, en ik ben niet zijn broeder als ik zijn spiegelbeeld ben.

Broederschap is niet zielengemeenschap

Broederschap is niet een elkaar goed begrijpen, een meevoelen met elkaar, een prima aanvoelen van elkaar. Mensen zijn voor een groot deel aan elkaar gelijk, gewoon vanuit het feit dat zij mensen zijn. Maar broederschap bestaat niet uit de zin: Wij verstaan elkaar zo goed. Het gaat niet om de harmonie der zielen, noch om de evenwichtigheid der overtuigingen. Het gaat om de verwerkelijking van de boodschap en de opdracht van Christus als gemeente.
Daarom is broederschap een *geestelijke* gemeenschap. Niet het psychische is doorslaggevend maar het geboren zijn uit en het geleid worden door de Geest van Vader en Zoon. Nogmaals: de broederschap als dwarsverbinding tussen mensen die geloven in Jezus Christus is geen vrije keuze, maar een uitvloeisel van de roeping waarmee zij geroepen zijn.
Daarom is ook het zichtbare teken van ware broederschap niet dat er een gelijkschakeling van meningen en overtuigingen groeit, maar wél dat mensen elkaar ondanks afwijkende en ergerniswekkende

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

verschillen in de gemeente blijven vasthouden.
Het gaat niet om een ideaalbeeld van broederschap om een te leven en geleefde gemeenschap als lichaam van Christus. Broederschap IS gemeente. En omdat de gemeente een zichtbare zaak is, is ook broederschap een zichtbare zaak. Zonder zichtbare broederschap bestaat de zichtbare gemeente niet. Want broederschap is lijfelijk. Ware broederschap heeft de zichtbare en lijfelijke tegenwoordigheid van de broeder en zuster nodig om broederschap te kunnen zijn. „Verzuimt de onderlinge samenkomsten niet" is niet alleen een tekst de van belang is voor het aanhoren, of verzuimen van de prediking: het is ook het beleven of verwaarlozen van de broederschap.

We mogen elkaar bij de naam noemen

In de gemeente, in het gemeentelijk leven, mogen we elkaar bij de naam noemen. We mogen elkaar broeder en zuster noemen. Meneer en mevrouw hoeft niet. We zijn geen vreemden voor elkaar. Hoewel er afstand is en blijft - we zijn tenslotte allemaal eigenstandige personen - is de benaming met broeder en zuster een voortdurende herinnering daaraan dat onze eigenstandigheid een grens heeft: we zijn leden van het lichaam van Christus, en dus leden van de gemeente ter plaatse, dus broeders en zusters.
We mogen trots zijn op die naam. Die hebben we niet verdiend, die naam is ons gegeven. Van boven uit. Door onze oudste broeder, Jezus Christus.
Met de naam broeder/zuster belijden we ons geloof in het reinigende, verlossende, verenigende werk van onze Heiland. Door elkaar broeder en zuster te noemen (dat mag best in gemeentebladen blijken door vermijding van meneer/mevrouw) belijden we ons bij elkaar behoren, omdat we uit één dood het leven hebben ontvangen.

Ploeger

POSTZEGEL-NIEUWS

Bedankt zusters voor alles wat u mee bracht naar Pernis voor de zendelingen en voor het gehandicapte kind: 29 kg postzegels en 20 kg ansichtkaarten.
Op de algemene vergadering in Zwolle: 18 kg postzegels en 40 kg ansichtkaarten. De kaarten heb ik gesorteerd en voor verzending gereed gemaakt. Nu de postzegels nog. Er is werk tot de AV in Hengelo. Dan zien we bij gezondheid wel weer. Er is weer f 435,— in de spaarpot. Maar het geld wordt duurder en dan blijft de hobby bij de mensen het eerst achterwege. Maar we gaan met goede moed verder. Het was vaak slecht weer en dan gaan de mensen niet gemakkelijk naar de markt. Maar de zomer staat voor de deur...
We gaan vol vertrouwen verder met Hem die ons leven regeert en dan komt alles eenmaal goed.

Hartelijke groeten en fijne vakantie gewenst van fam. K. Kuperus, Simsonstraat 5-1, 1076 VG Amsterdam.

SNEL STIJGEND ALCOHOLGEBRUIK

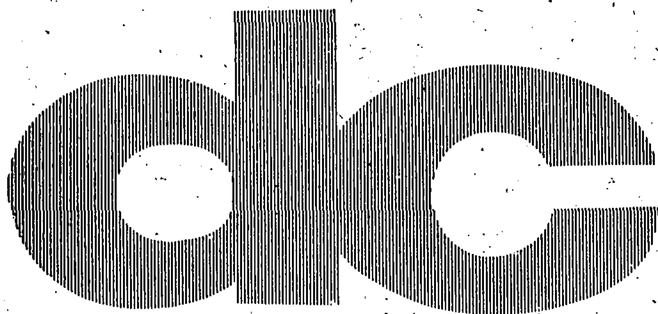
Wat de alcoholconsumptie in liters pure alcohol aangaat, staat Nederland zevende op de wereldranglijst. Polen staat bovenaan met 5,5 liter pure alcohol per man en per vrouw. Nederland komt op 3,4 liter. In Luxemburg wordt per hoofd van de bevolking het hoogste aantal liters pure alcohol (verwerkt in bier, sterke drank en wijn) verkocht, n.l. 5,8 liter, maar dat wordt veroorzaakt door de hoge verkoop op het vliegveld van Luxemburg.
Het zijn met name jongeren en vrouwen die een groot aandeel in het sterk stijgende alcoholgebruik gehad hebben en nog hebben.
Een alarmerend verschijnsel is voorts dat de alcohol „op de werkvloer" een steeds meer voorkomend verschijnsel is. Met name bij overheidsbedrijven, universiteiten en omroepen speelt de alcohol in de werksfeer een grote rol. Ook in de drankindustrie zelf, in de bouw, de havens, de scheepvaart en het beroepsgoederenvervoer wordt veel gedronken.

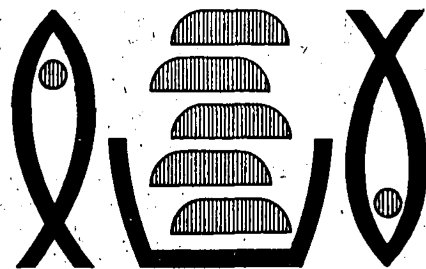
Op 2 mei 1982 overleed op de leeftijd van 90 jaar onze zuster
KLAASKE VAN DER WOUDE-BOSMA
Baptistengemeente Leeuwarden

In volle vrede is op 80-jarige leeftijd naar haar Heer gegaan onze zuster
GEERTJE HAMERSMA-DE HAAN
Sneek, 27 april 1982
Baptistengemeente Sneek

EERSTE GEDENKTEKEN VOOR JODEN IN DDR

6 miljoen Joden werden in de 2e wereldoorlog omgebracht. Voor de Joden in Duitsland begon de ellende al in 1933. Van kerkelijke zijde in de DDR is - in navolging van de officiële houding der overheid - weinig aandacht besteed aan deze zaak. Slachtoffers van het facisme werden allereerst gezocht in de kringen van de socialisten, lees: communisten.
In Halberstadt is nu kortgeleden een monument, het eerste, van kerkelijke zijde onthuld. Het is een gietijzeren zevenarmige kandelaar. Het monument is geplaatst bij de dom.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 21/22 - 28 mei/4 juni 1982

BIJZONDERE DIENST

Op 16 mei werd br Olof de Vries in de gemeente Utrecht-Noord bevestigd als voorganger in bijzondere dienst van die gemeente om te worden afgestaan aan het werk van de voorgangersopleiding op „De Vinkenhof". Hij werd bevestigd door de voorganger van de gemeente br J. S. Sussenbach en de rector van het seminarium.
Die feestelijke gebeurtenis geeft aanleiding om stil te staan bij de vraag wat het nu eigenlijk betekent voorganger in bijzondere dienst van een gemeente te zijn. Bij voorganger denken wij immers in de eerste plaats aan de persoon die in de gemeente zelf werkzaam is in de prediking en het huisbezoek en wat er verder voor taken worden toegedacht. Bestaat het bijzondere van de bijzondere dienst soms daarin dat hij of zij niet doet wat een voorganger in gewone dienst doet? Waarom eigenlijk die constructie van een voorgangerschap in bijzondere dienst voor een taak die toch buiten de gemeente ligt?

Reglement

Het antwoord zou kunnen luiden: omdat het zo aangegeven staat in het reglement inzake voorgangers, dus omdat de gemeenten dat zo met elkaar hebben afgesproken. Dat is geen slecht antwoord, juist nu die afspraken hier en daar minder in tel zijn dan vroeger. Wij zijn geen kerk in de hiërarchische zin van het woord: wij kennen geen gezagsorganen boven de gemeenten maar zijn een federatie van zelfstandige gemeenten die hun christelijk respect en hun mondigheid o.a. daarin tonen dat zij de gezamenlijke afspraken respecteren.

Waarom hebben de gemeenten dan die afspraken over de voorgangers in bijzondere dienst met elkaar gemaakt? Daaraan liggen bepaalde opvattingen ten grondslag over de onderlinge relaties van de gemeenten en over de plaats van degenen die in dienst van de gezamenlijke gemeenten staan.

Lichaam

De relaties van de gemeenten tot elkaar zijn bepaald door het feit dat in het Nieuwe Testament de plaatselijke gemeente lichaam van Christus wordt genoemd terwijl de Heer toch maar één lichaam heeft. Als doperse christenen hebben wij altijd op de bres gestaan voor de zichtbaarheid van de gemeente van Christus. Dat gold tegenover de volkskerken waarin de ware gemeente van Christus schuilging en niet minder tegenover de individualistische christenen die meenden dat de ware gemeente van de Heer onzichtbaar is en dat daarom de zichtbare gemeente er niet zoveel toe doet. Maar omdat er maar één lichaam van de Heer is kunnen de plaatselijke gemeenten ook nooit zonder elkaar bestaan als lichaam van Christus. Hier ligt de bijbelse grond voor het samengaan van de gemeenten in de Unie. Ook de Unie is lichaam van Christus; niet als z.g. overkoepelend orgaan, niet als koepel over en boven de gemeenten maar als horizontale band die de gemeenten aan elkaar bindt. In de Unie krijgt de wederkerigheid van de gemeente gestalte. Uniegemeente zijn betekent: gemeente-zijn samen met andere gemeenten in zelfgekozen onderlinge afhankelijkheid. Wie wil ervaren wat dat betekent moet misschien niet luisteren naar de discussies op onze Algemene Vergadering maar aanschikken aan het gezamenlijke avondmaal. Daar is de verbondenheid in de Heer werkelijkheid.

Dienst

In de gang van zaken rondom het voorgangerschap in bijzondere dienst komt iets tot uitdrukking van die wederkerigheid en van de onderlinge afhankelijkheid. Iedere gemeente beroept of kiest haar eigen voorgangers en leiders en bevestigt ze in hun dienst in de gemeente. De gezamenlijke gemeenten in de Unie kiezen ook mensen voor de taken die er verricht moeten worden. Maar commissieleden worden niet bevestigd zoals in de gemeente. De Unie wijst ook mensen aan voor taken in de Unie die hen volledig in beslag nemen zodat ze daarvoor moeten worden vrijgesteld. Maar de Unie beroept ze niet omdat de Unie niet beroepen kan.
De voorgangers die in de Unie volledige taken vervullen kunnen dat eigenlijk alleen maar doen als ze tegelijk ook een eigen gemeente dienen, dat wil zeggen een gemeente waar zij broeder of zuster zijn. Om het even of die gemeente een al of niet vrijgestelde voorganger heeft die de leiding heeft van het regelmatige gemeentewerk. Ook zij die de gemeenten samen dienen moeten hun wortel hebben in die ene gemeente die voor hen de gemeente is.
Daarom is het zinvol dat zij die in het verband van de gezamenlijke gemeenten een taak hebben ten dienste van alle gemeenten tegelijk voorganger in bijzondere dienst van hun eigen gemeente zijn. Het doet er niet toe hoe dat bijzondere voorgangerschap door de gemeente en de voorganger samen wordt ingevuld. Maar het omvat tenminste dat de gemeente achter het werk staat dat deze voorganger verricht. Zij steunt en draagt dat werk door haar gebed. Het omvat ook dat de voorganger zijn gaven mede ten dienste van de gemeente stelt. Zo belichaamt de voorganger in bijzondere dienst een stukje Unie in de gemeente en een stukje plaatselijke gemeente in de Unie.

J. Reiling

SCHEPPING van de GEEST

Pinksteren wordt terecht de geboortedag van de gemeente genoemd. Want er ontstond een volslagen nieuwe gemeenschap van mensen.

In eerste instantie was er al wel een bepaalde band tussen die mensen, die op de prediking van Petrus tot bekering kwamen. Ze waren immers allen Joden. Dat was tegelijk een bloedband en een godsdienstige band. De band van het verbond, met alle uitvloeisels daarvan.

Toch is de band, die onmiddellijk ontstond tussen de mensen die gedoopt werden op de naam van Jezus Christus van een heel andere orde. Het is de Geest die al die mensen van verschillende geboorte en achtergrond samensmeedde tot een eenheid. Die Geest bezielde ze om één van hart en ziel te worden.

Hoewel ze dus tot hetzelfde volk behoorden en dezelfde godsdienst hadden, werd er in hen iets geboren waarmee ze zich verbonden voelden met de andere Christusgelovigen als met broers en zusters. Een geheel nieuw en ongekende belevenis. De band van geloof en liefde, die in de overgave aan de Here Jezus ontstaan is, omsloot heel spontaan tegelijk allen die deze zelfde Heer leerden kennen.

Die band ging het onderwijs vooraf. Natuurlijk mag je aannemen dat deze Joden de Schriften gekend hebben. Daar gaat Petrus bij zijn prediking van uit. Maar het appèl om zich te bekeren en zich te laten dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden schokte die mensen tot in het diepst van hun ziel.

Jezus hebben immers velen van hen gekend. Ze hebben zijn terechtstelling gezien en er mee ingestemd. En nu bleek Hij volgens het getuigenis van de apostelen te leven, verrezen uit de dood. En in de hemel verhoogd tot de koningspositie aan Gods rechterhand.

Daarmee is voor die mensen overtuigend aangetoond dat deze door hen verworpen Jezus van Nazareth de Christus van God is.

Jezus is voor hen gaan leven. Niet alleen in de letterlijke zin, verrezen uit het graf. Maar Hij is voor hen gaan leven als de door God gezondene, zoals die door de Schriften was aangekondigd.

Dáár hebben ze elkaar ontmoet en gevonden, dáár werd de band gesmeed die hen samenbond: rondom Jezus, de Christus. Niet op de basis van schriftkennis en schriftuitleg, waarin hun schriftgeleerden immers zulke meesters waren, werden ze verbonden tot die broederlijke gemeenschap, doch door de innerlijke beweging van de Heilige Geest. Niet het woord op zichzelf bond hen samen, doch de Geest van de levende Heer.

Dat maakte die mensen wel dorstig naar het onderwijs van de apostelen. Want het jonge geloof moest geschoold en gevormd worden. Er was verlangen om méér te weten over Jezus en over de vervulling van het profetische woord. Het verlangen naar onderwijs uit de Schrift is een natuurlijk gevolg van het geloof in Jezus Christus. Het is de vraag om verder te mogen groeien in dat geloof.

Nog een ander aspekt

Er valt nog iets op van die jonge gemeente. Het was een bonte verscheidenheid van allerlei slag mensen. Er moeten wel buitenlandse Joden bij geweest zijn, ze worden immers in Handelingen 2 zo nadrukkelijk genoemd. Wellicht waren daar vele rijken onder, want welke arme had zich bijvoorbeeld een reis van Rome naar Jeruzalem kunnen veroorloven?

Maar onder de bekeerden waren ook veel armen. Het leven in dit door Rome bezette land was voor velen geen welvaart. Het klasseverschil was dus duidelijk aanwezig. Dat verdween spontaan als sneeuw voor de zon. De rijken deelden hun bezit met de armen. Zonder enige wet of voorschrift, zonder ook maar de geringste aansporing of dwang.

Die broederlijke eenheid tussen mensen van zo verschillende afkomst, leefwereld, ontwikkeling en verschillend sociaal milieu moet voor iemand, die onbekend is met de scheppende kracht van de Heilige Geest, wel een volslagen raadsel zijn.

Een socioloog zou hier met de handen in het haar komen zitten, als hij daarvoor een verklaring zou willen vinden.

Wat mensen normaal samen bundelt, heeft altijd een bepaalde aanwijsbare reden. De band van bloed of volk. Gemeenschappelijke belangen. Een bepaalde leer of ideologie. Een gemeenschappelijk doel, of een gezamenlijk verzet. Elke vorm van gemeenschap heeft bepaalde punten die mensen aanspreken en aantrekken, en die tegemoet komen aan zekere verlangens.

Maar welk belang kunnen mensen er bij hebben om te willen behoren bij die gemeenschap rondom Jezus Christus? Er worden financiële offers gebracht, er wordt spontaan ingeleverd terwille van de armen.

Er wordt vooraf geen basisverklaring voorgelegd van een bepaalde godsdienstige leer die de mensen onderschrijven. Er worden geen grote materiële beloningen in het vooruitzicht gesteld; het enige wat de Christus-gelovigen tegemoet kunnen zien is tegenstand omdat ze voor Jezus Christus gekozen hebben. Zelfs het argument dat men christen wordt om het in het hiernamaals goed te hebben, gaat niet op. Wie met Jezus verdrukking lijdt, zal zeker delen in zijn verheerlijking, maar geen mens zal tot echt geloof komen in de Here Jezus Christus alleen terwille van een zalig lot in het hiernamaals.

Wat bezielt mensen om te willen behoren tot een familiekring van mensen, waar je verder vaak niets mee te maken hebt? Waarvan je verschillende wellicht nooit tot je vrienden gekozen zou hebben?

De gemeenschap van de gemeente van Christus is en blijft een vreemd verschijnsel.

Voor het natuurlijke verstand onverklaarbaar. Maar daarvoor is die gemeenschap dan ook het scheppingswerk van Gods Geest, die het boven-natuurlijke in ons leven tot stand brengt.

H. G. de Winkel

Muntendam - (A.K.). Op zondag 16 mei j.l. heeft ds A. v. d. Berg in een tot op de laatste plaats gevulde kerk en bijzaal afscheid genomen van de gemeente te Muntendam. Als gemeente zien wij met dankbaarheid terug op de tijd welke deze broeder in onze gemeente heeft mogen werken. Het was voor ons allen bijzonder verheugend, dat op deze zondag kon worden medegedeeld, dat vier jonge mensen de doop hebben aangevraagd. In deze dienst werd br. J. Scholtens, directeur van huize Tabitha te Stadskanaal, door ds A. v. d. Berg bevestigd als part-time pastoraalwerker. Wij hopen van harte, dat deze broeder in de toekomst ook voor onze gemeente ten zegen zal zijn. Het is voor onze gemeente ook bijzonder verheugend, dat wij onlangs van een broeder en zuster welke reeds bij de Here zijn een aanzienlijk legaat mochten ontvangen. Zo mogen wij ervaren, dat de Here doorgaat met Zijn werk.
Tevens vierden wij op deze zondag het vijftig jarig huwelijk van een broeder en zuster.
In een gezellig bijeenzijn in onze nieuwe zaal werd dit feest na de dienst gevierd. Bij de viering van het Heilig Avondmaal hebben wij als gemeente afscheid genomen van dominee en mevrouw Van den Berg.
Namens onze gemeente sprak de oudste ouderling een hartelijk dankwoord tot onze oud-voorganger. Daarna gingen wij samen in gebed om ds. A. v. d. Berg aan de Here op te dragen voor zijn nieuwe taak als ziekenhuispredikant te Dordrecht. Wij bidden de Here, dat onze oud-voorganger nog velen ten zegen zal mogen zijn in Dordrecht en wij verblijden ons erover, dat hij met Pinksteren nog een keer in ons midden zal zijn. Als gemeente hopen wij spoedig een nieuwe voorganger te mogen begroeten.
Ds A. v. d. Berg zal op zondagmorgen 6 juni D.V in het Diaconessenhuis Refaja te Dordrecht worden bevestigd als ziekenhuispredikant.
De gemeente te Muntendam laat u allen hartelijk groeten.

UITNODIGING

Ds. A. van den Berg, per 1 juni benoemd tot ziekenhuispredikant aan het Diakonessenhuis Refaja te Dordrecht, zal in deze taak worden bevestigd in een dienst op zondag 6 juni a.s. om 11.00 uur in de kerkzaal van het ziekenhuis.
In de dienst zullen voorgaan ds J. Wilschut, verbonden aan het ziekenhuis als predikant en ds G. van Mameren, voorganger van de Baptistengemeente te Dordrecht.
Het bestuur van het ziekenhuis nodigt uit deze kerkdienst bij te wonen.

Toogdag N.B.J.B. 1982

Op donderdag 20 mei 1982 was het weer zover. De N.B.J.B. organiseerde, als vanouds op hemelvaartsdag, haar nationale toogdag. Honderden jongeren en vele ouderen die altijd jong gebleven zijn kwamen naar 't Huiken in Elburg voor een dag van ontmoeting, gesprek, bezinning, ontspanning, muziek, zang, enz.

Ieder jaar is zoiets een geweldige belevenis. Al voordat het programma begon werd het gezellig druk in 't Huiken. Op verschillende plaatsen stonden groepjes jongelui, die elkaar blijkbaar al een tijd niet gezien hadden, met elkaar te praten. Er werden handen geschud en herinneringen opgehaald. Anderen liepen met muziekinstrumenten te sjouwen om ervoor te zorgen dat het programma op tijd kon beginnen. Natuurlijk was er net als in voorgaande jaren ook weer het „gastenboek": een groot vel papier waarop velen hun naam noteerden en gelijk even keken welke bekenden er allemaal waren.

Is er nog hoop?

Om tien uur begon het ochtendprogramma met samenzang, de Lord's Moor Singers, en ds Oldenburger uit Hengelo. In het begin moest de samenzang nog een beetje

Ds O. Oldenburger was de spreker

op gang komen, maar het korte optreden van de Lord's Moor Singers bracht de stemming er goed in. Toen kreeg ds Oldenburger het woord. Hij hield een inspirerende toespraak over de vraag: Is er nog hoop voor morgen? Als je naar de wereld kijkt niet - aldus ds Oldenburger - de problemen waarmee we momenteel worstelen liegen er bepaald niet om. Maar gelukkig hoeven wij niet alleen naar deze wereld te kijken. Wij mogen weten dat er een God van liefde is, die zijn Zoon gezonden heeft. Omdat Hij leeft hoeven wij niet bang te zijn voor de dag van morgen. Er is nog altijd hoop!

Tijdens de samenzang na de toespraak werd er gekollekteerd voor „Spek de Bus". Dat is elk jaar een vast onderdeel in het programma. Momenteel wordt er geld ingezameld voor het Baptist Theological College in Zuid-Afrika, waar blanke en zwarte studenten samen studeren. Theo Donkerbroek vertelde dat er nog zo'n 1600 gulden nodig was om dit projekt af te ronden. De opbrengst van de kollekte was 636 gulden, één mark, 50 pfenning en een knoop...!

Markt

Toen was het tijd geworden om de benen wat te strekken en de inwendige mens te versterken. In de pauzes (er waren er twee) was er van alles te beleven: Een deel van 't Huiken was ingericht als verkoop- en informatiemarkt. Er waren verschillende stands met boeken, platen, folders, krantjes, e.d. Verder was er voor de liefhebbers gelegenheid om te volleyballen. Ook konden er foto's van de vorige toogdag bekeken worden en in een bijzaal werden korte films gedraaid. Tussendoor was er natuurlijk volop gelegenheid om elkaar te ontmoeten en eens lekker bij te praten.

Lange zit

Het eerste middagprogramma was een lange zit. Maar dat werd ruimschoots goedgemaakt door de kwaliteit en het enthousiasme van onze muzikale gasten. Verrassend was het optreden van het Deep River Quartet. Zij brachten hun repertoire van gospels en spirituals op een wijze waar iedereen stil van werd.

Ook de musical „Brood om te delen", uitgevoerd door de Lord's Moor Singers, werd enorm gewaardeerd. Centraal stond het leven van Jezus, die tijdens zijn rondreis door Israël vertelt over het Hemels Koninkrijk. Heel duidelijk werd naar voren gebracht dat de woorden van toen nu nog steeds iets te zeggen hebben. Een mens leeft immers niet van brood alleen.

Een vrolijke noot in het programma vormde het bezoek van onze „amerikaanse" gast Timmy Darktrousers (alias Theo Donkerbroek). Hij werd op ludieke wijze ingeleid en vertaald door de leider van deze toogdag: Bert Wijchers. Onder zijn leiding bleef de sfeer lekker ongedwongen.

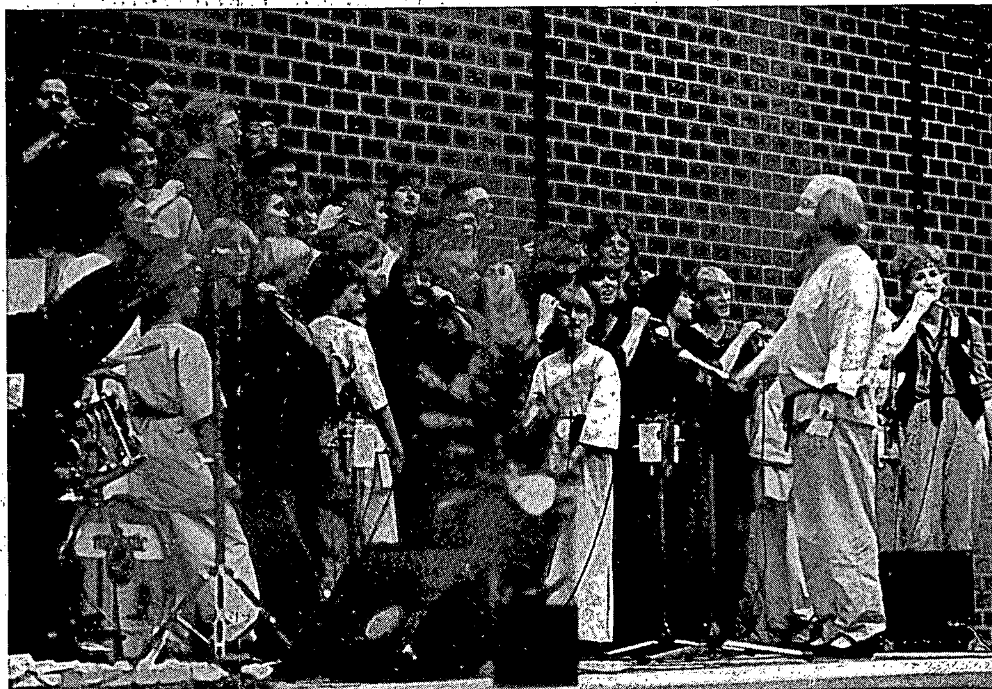
Na de tweede pauze konden we nogmaals genieten van onze muzikale medewerkers. Opnieuw bewees het Deep River Quartet dat goed gezongen gospels en spirituals nog altijd de moeite van het beluisteren waard zijn. Nogmaals konden we ons warmen aan het enthousiasme van de Lord's Moor Singers. Veelzeggend was de verzuchting van Bert Wijchers: „Met zulke groepen in huis zou je haast wensen dat de toogdag twee dagen zou duren". Ik geloof dat velen het met hem eens waren. Maar aan alle goede dingen komt een eind. Om vijf uur was het helaas tijd om afscheid te nemen.

We kunnen terugkijken op een zeer geslaagde toogdag. Het is alleen jammer dat de opkomst minder was dan voorgaande jaren (er waren een kleine 500 mensen). Wie er niet bij was heeft beslist iets gemist. We hebben een feest van ontmoeting beleefd.

Ontmoeting met elkaar en met de Heer.

Frits Heikens

The Lord's Moor Singers uit het Veen des Heeren

Weer enkele kanttekeningen bij de verhouding van JODEN EN CHRISTENEN

Hoewel Petrus op de apostelvergadering in Jeruzalem beweerde dat God hem van de aanvang af had verkoren om de heidenen het evangelie te brengen, wordt niet hij, maar Paulus door de kerk de apostel der heidenen genoemd. (Handelingen 15 : 7, 12)

I.

In de eerste twintig jaren na Jezus' dood en opstanding was het christendom een jodendom, dat bekroond was met het geloof in Messias Jezus. Zó zou men dat kunnen zeggen. Dan past daarbij ook het volgende: Aangezien de grote meerderheid der Joden buiten Palestina leefde, in de zogenaamde diaspora, was het normaal dat het evangelie van Jezus Messias ook buiten Palestina wortel schoot. Paulus c.s. richtten zich ook allereerst tot de Joodse gemeenschappen in de wereld buiten Palestina. In die gemeenschappen vond men het niet vreemd, dat predikers, leraren uit het moederland tot hen kwamen. Er waren vele rondreizende joodse leraren (die ook apostelen genoemd werden), die de joodse gemeenschappen buiten Palestina op de hoogte hielden van (theologische en andere) ontwikkelingen in het beloofde land.

II.

Paulus heeft het evangelie van Jezus, de Christus, losgemaakt van de enghartigheid van een nationalisme dat niet per sé eigen was aan de joodse godsdienst. Paulus heeft zich daarbij beroepen op de groten onder de joodse profeten. Deze profeten - met name de zog. Deuteronomium, Jesaja, hoofdstukken 40-66 - hebben de ogen van Israël gericht op de wereld buiten Israël. De God van Abraham is de God der ganse wereld, de enige God, schepper en onderhouder. Juist de profeten hebben duidelijk gemaakt dat Israël als volk een roeping te vervullen zou hebben ten gunste van heel de wereld.

III.

In zijn brieven heeft Paulus een begrippenpaar gevormd dat van doorslaggevende betekenis is geweest voor de zendingsvisie der christenen. Het is het paar „Jood en Griek", dat zowel als enkelvoud als ook als meervoud voorkomt. Soms ook afgewisseld door het paar „Jood en heiden" (Rom. 1 : 16); 2 : 9, 10; 3 : 9, 29; 9 : 24; 10 : 12; 1 Cor. 12 : 13; 1 : 24; Gal. 3 : 28; Col. 3 : 11).
In Romeinen 3 : 29 zegt hij uitdrukkelijk dat God niet alleen de God der Joden is, maar ook de God der heidenen.

IV.

Het is voor een Jood geen grote inspanning in het evangelie van Jezus oer-joodse gedachten en inspiraties te ontdekken. Hij herkent in het onderwijs van Jezus gemakkelijk de stem van priesters en profeten. Waar het gaat om grondbegrippen als geloof/vertrouwen, hoop, liefde, gerechtigheid, menselijke waardigheid en gelijkwaardigheid, heiligheid Gods en dodelijkheid der zonde, leven uit de Geest voor de aarde, verwachting van het koningschap Gods en een herstelde schepping, in al die begrippen hoort hij de vaderen spreken.

De mens die uit deze begrippen, uit deze grondwaarden en grondwaarheden leeft, oriënteert zich op de Euwige. Deze heeft zijn wil voor de wereld uitgedrukt in de zogenaamde noachietische geboden, Gen. 9 : 8-17. Zowel de Jood als de heiden vallen daaronder.

V.

Indien men meent dat er gesproken moet worden van een „Joods probleem", dan is dat voor de christen allereerst en allerlaatst een theologische vraag. Voor de Nederlander is het een volkenrechterlijke vraag; elk volk heeft recht op zelfbeschikking. Maar binnen de kerk blijft het een vraag van theologische aard. Dat is concreet de vraag naar het theologische recht van bestaan van Israël.

Heeft Israël nog een opdracht? En dus een toekomst? Is Israël verworpen? Heeft de kerk de plaats van Israël ingenomen in Gods heilsbestel en werkt God alleen door de gemeente (waarin ook Joden een plaats mogen innemen)? Is de gemeente dus opvolgster, wijl erfgenaam, van Israël?

VI.

Met een zeldzame gedrevenheid heeft Paulus in de hoofdstukken Romeinen 9-11 duidelijk gemaakt dat Gods roeping, Gods verbond onberouwelijk is, 11 : 29. God heeft zijn volk niet verstoten, 11 : 1. De olijfboom - Israël- is niet uitgehouwen, maar er is ruimte gemaakt voor de enting van takken van een wilde olijf, 11 : 16vv.; Lc. 13 : 6-9 hoort ook hierbij betrokken te worden, voor een goed begrip. De gemeente staat op Israël. De wortel voedt Israël én de gemeente. Waarbij niet vergeten mag worden dat de wortel er eerder is dan de stam, dan de takken.
Het is dan ook onjuist te beweren dat het wél om dezelfde wortel en wél om dezelfde stam gaat en wél om dezelfde takken gaat maar dat de naam veranderd is. In het oude verbond heette Israël het teken van dat oude verbond, maar in het nieuwe verbond heet de gemeente het teken van dat nieuwe verbond. Er is géén omzetting van Israël in de gemeente geweest. Paulus heeft dat niet geleerd, en de andere apostelen hebben dat ook niet geleerd. Ook als volk - zelfs als dat volk niet meer leeft naar zijn roeping - blijft Israël het uitverkoren volk, waarmee God bezig was, is en zijn zal.

VII.

Heeft het enig voordeel een Jood te zijn? Paulus meende: ja. Want aan Israël zijn de woorden Gods toevertrouwd, Rom. 3 : 1vv. Die toevertrouwing blijft gelden ondanks Israëls ontrouw.

De woorden Gods omvatten heel de openbaring, zoals die in de Heilige Schriften van het oude verbond is opgenomen, gecanoniseerd, tot richtsnoer voor leer en leven is geworden. In die openbaring gaat het niet uitsluitend om wat God van Zichzelf heeft meegedeeld, maar ook - en wellicht vooral - om wat God over de mens heeft meegedeeld. Het moge voldoende zijn te verwijzen naar Gen. 1 : 26vv., waarin de mens als schepsel Gods, en dan als schepsel Gods naar Gods beeld en gelijkenis, wordt voorgesteld. Daarmee is een mensbeeld getekend dat zonder weerga is, en dat opdrachten voor het menszijn inhoudt, die nauwelijks vervulbaar zijn. Maar die niettemin onvermijdbaar zijn.

In die vervulling heeft Israël - ook zoals het vandaag bestaat, in het land en daarbuiten - een centrale plaats. Men kan vanuit de Schriften van oud en nieuw verbond zeggen dat het echte menszijn niet tot stand kan komen zonder Israël. Maar daaraan moet onmiddellijk toegevoegd worden: ook niet zonder de gemeente van Jezus Christus.

Want juist in het evangelie zijn aanwijzingen gegeven, die als aanvulling op de woorden Gods van het oude testament van onschatbare waarde zijn. Zoals al eerder opgemerkt: Israël werd (en wordt) bedreigd door een dodelijk nationalisme (dat niet anders is dan een krampachtige poging tot zelfhandhaving). De gemeente is - helaas - niet ontkomen aan een verachting van Israël (die miljoenen slachtoffers geëist heeft).

Wie - in het voetspoor van Paulus, de apostelen, ja van Jezus zelf - de gemeente wil zien als gemeente van gelovigen uit Joden en heidenen, zal het juiste midden vinden.

VIII.

Tegenover het evangelie van Jezus Christus neemt de meerderheid der Joden een afwijzende houding aan. Een houding die varieert van 'n beleefde afwijzing tot regelrechte vijandschap. Waarbij heel duidelijk moet zijn dat zowel die vriendelijke afwijzing als die regelrechte vijandschap begrijpelijk zijn.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Open Deur, waarin opgenomen Goede Tijding, is een maandblad voor mensen binnen en buiten de kerken, oekumenisch georiënteerd, en wordt uitgegeven door de Stichting Kerk en Wereld in Driebergen en het Boekencentrum te Den Haag.
Het is een zeer goed geredigeerd en mooi uitgevoerd blad. Daarin gaat het de schrijvers echt om de wakkere Kerk en de wankele Wereld. Een christelijk-progressief blad als u dat iets zegt. De bedoeling is wel de boodschap van de Heer, zoals de schrijvers die horen, door binnenzitters en buitenstaanders te laten horen. Ons evangelisatieblad De Zaaier is gerichter en direkter, meer uit om rechtstreeks het evangelie zoals velen onder ons dat verstaan, te verkondigen. We bedoelen: verzoening, vergeving, bevrijding van de enkeling, de weg wijzend naar verlossing. Open Deur werkt indirekter, bestrijkt daarnaast de wereld met alle problemen dezer dagen. Er zal eens wat in staan dat meer konservatieve geesten verschrikt. Hetgeen op zijn tijd nuttig, zelfs nodig, kan zijn.
Ik schrik niet als ik iets lees dat vragen bij mij oproept.
Om duidelijk te maken wat ik bedoel neem ik uit het mei-nummer een gedicht van een redakteur, Hans Mudde, over.

God

Geen opperwezen absoluut verheven
geen starre steile ondoorgrondlijkheid
geen noodlot met een streng en straf beleid
geen supermacht die vrezen doet en beven

maar zachte kracht bedacht op louter leven
die dagelijks nog licht van donker scheidt
die slaven uit het slavenhuis bevrijdt
om hun de toekomst van zijn rijk te geven.

Immanuël - een mens met een gezicht
wiens ogen met voorbijzien van de rijken
erbarmend op de armen zijn gericht

die weerloos lijdenden wil laten blijken:
„van uwe zijde zal ik nimmer wijken
tot medelijden heb ik mij verplicht".

Ik vroeg mij af: wie zijn bedoeld met de rijken, die worden overgeslagen, en de armen die op voortdurende bijstand kunnen rekenen? Gaat het bij de eersten om hen die aan de goudkust wonen en bij de laatsten om hen die krotten vullen? Om zelfverzorgers op elk terrein enerzijds en anderzijds om de misdeelden. Want zo scheiden we vandaag toch de bokken van de schapen?

Ik wil aannemen dat het gedicht dat niet bedoelt. De bijbel leert mij niet dat God de beter gesitueerden voorbijziet. Daaronder vielen al de aartsvaders. En vergeten we Job niet. Jezus - God op aarde - heeft zich niet uitsluitend tot de sociaal zwakkeren gewend. Hij had ook onder de rijken vrienden. Zeker, zowel in het oude als het nieuwe testament zijn rijken door profeten en apostelen hard aangepakt, maar zijn de armen ontzien omdat ze arm waren? Als die twee woorden vallen: rijkdom en armoede, denk ik nog steeds aan de mens en minder aan zijn portefeuille. Jezus heeft de rijken niet gemeden noch ze een bevoorrechte plaats gegeven. Hij heeft de armen niet zalig gesproken omdat ze geen geld hadden. De goede tijding is dat de deur naar God open staat voor allen die hun innerlijke armoede en ellende voor God hebben gepeild en dat heeft niets te maken met een sociale positie. Het gaat de Heer om de mens. Dat ik zo schrijf is misschien omdat het in de lucht ligt Gods goede boodschap te reserveren voor de onderdrukten en de verlossing te vertalen in slechts materialistische woorden.
Even ernaast, maar misschien toch in dezelfde richting, ligt wat ik in een weekblad las.

Daarin zegt een vrouw tegen haar medechristenen wat meer te letten op wat Jezus zei: „Zalig de hongeren en dorsten naar de gerechtigheid" en „Zalig zijn de vredestichters want zij zullen Gods kinderen genoemd worden". Ze bedoelde duidelijk te wijzen op de verbijsterende armoede in sommige werelddelen, op kernbewapening en op schending van mensenrechten. Voortaan wilde ze meelopen in protestoptochten.

Dat kan zeer naar de geest van Jezus zijn, maar aan welke gerechtigheid en aan welke vredestichters dacht Jezus? Ik heb altijd gemeend dat Jezus sprak over de gerechtigheid die bij God is en waarnaar ik honger en dorst! En dat vredestichters zij zijn die gegeten en gedronken hebben aan zijn tafel.

Of is dat de makkelijke weg van de vergeestelijking? Kan, of ook mag, men de woorden van Jezus vertalen naar politieke idealen? En is er iemand die werkelijk gelooft dat in deze wereld gerechtigheid en vrede kunnen bestaan?

God wendt zich niet meer tot de armen dan tot de rijken, of omgekeerd. Alle mensen ziet hij aan en niet voorbij. Hij zint op hun heil en wil hun zon en regen zijn. De mens zal tot een zegen zijn in stad en land als hij Jezus vertegenwoordigt, tastbaar maakt en hoorbaar. Dat kan vandaag in een kerk zijn en morgen in de optocht. Wat God samen wil voegen scheide de mens niet.

Huizinga

In het gesprek tussen Israël en de gemeente, tussen Joden en christenen, is al veel opgeruimd aan misverstanden, en moet er nog veel opgeruimd worden. De gemeente ontkomt niet aan de noodzaak van schuldbelijdenis. De daadwerkelijke houding der kerk is er een geweest van vervolging der Joden, want Jezus' bloed moest immers over de Joden en hun kinderen komen, meende men (Matth. 27 : 25). Aan het Joodse volk, aan de Joodse identiteit werd geen bestaansrecht toegekend, tenzij dan binnen de gemeente. Wie zich als Jood liet dopen, kon blijven leven.

Ploeger

(zie ook DC van 30-4-82)

AKTIE „FEBE"

van de Baptistengemeente in het Gewest Holland

Nog 1800 gulden en het streefbedrag van ƒ 20.000,— voor het mobiele medisch werk in Sierra Leone is gehaald.

Zoals wellicht bekend, was zr Joyce van Veen bij dit werk nauw verbonden, maar moest helaas om gezondheidsredenen voortijdig afhaken.

Reikhalzend ziet de penningmeester naar het ontbrekend bedrag uit; maar u kunt die uitgerekte hals weer inkorten door gelden over te maken op postgiro nr. 2810975 t.n.v. Penningmeester Uniezendingswerkgroep Gewest Holland, Krammer 28, Alphen aan de Rijn.

Op zaterdag 4 september '82 hopen we voor het Gewest Holland weer een zendingsdag te Utrecht te houden.
Nadere inlichtingen zullen nog volgen, maar noteer alvast deze datum.

Namens het bestuur UZWG,

K. Brongers, secretaris

VERSCHIJNING DC

Het eerstvolgende nummer van ons blad verschijnt op 11 juni a.s.

Kopij daarvoor moet naar de eindredacteur gezonden worden.

Siegen (I)

De afgelopen week kwam de Duitse Unie, de Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden, te Siegen in Algemene Vergadering bijeen. *Opnieuw in Siegen,* had ik moeten zeggen, want ook in 1972 en 1976 was deze stad aan de autosnelweg van Dortmund naar Frankfort, vanouds het centrum van het met zoveel natuurschoon gezegende Siegerland, voor honderden afgevaardigden uit de Bondsrepubliek plaats van samenkomst.

't Begon op donderdag 20 mei - Hemelvaartsdag - met een kerkdienst in de Siegerlandhalle, waarin ook de plenaire bijeenkomsten zouden worden gehouden. Daarin sprak *Edwin Peter Brandt,* docent aan het Seminarium te Hamburg, over Jezus Christus als het leven der wereld (n.a.v. Johannes 6 : 51). Medewerking werd verleend door een groot koor, dat was samengesteld uit leden van gemeenten in de omgeving.

Zondagmorgen was er ter afsluiting van deze Algemene Vergadering een samenzijn, waarin *Wolfgang Lorenz,* predikant ten dienste van de gezamenlijke gemeenten, aan de hand van Openbaring 21 : 5 sprak over „Een vernieuwde wereld". De „Bundesratstagung und Bundeskonferenz", zoals dit elk jaar weerkerend samenzijn door onze oosterburen wordt genoemd, was ten einde!

Siegen (II)

Deze keer luidde het thema: „Zie, Ik maak alle dingen nieuw", een woord uit het laatste bijbelboek (Openbaring 21 : 5). Ik citeer *Günter Hitzemann,* de voorzitter van de Duitse Unie: „Het gaat ons... om geestelijke oriëntatie voor Christus' gemeente in een wereld, die in toenemende mate wordt gekenmerkt door defaitisme, door een gebrek aan hoop".

Maar in de huidige situatie, zo stelde hij met nadruk, „kunnen en willen wij... de brandende vragen naar gerechtigheid en vrede voor de wereld, naar persoonlijke zins- en levensvervulling van de individuële mens niet uit de weg gaan".

Ook in de bijbelstudies - men kwam in vijf groepen op verschillende plaatsen bijeen - klonk het centrale thema van deze Algemene Vergadering door.
Vrijdagmorgen was Romeinen 6 : 4 („Als nieuwe mensen leven") daarbij uitgangspunt, terwijl zaterdagmorgen Romeinen 7 : 6 („Dienen in de nieuwe staat des Geestes") als zodanig fungeerde.

Niet dat het nieuwe leven uit onszelf voortkomt; laat staan dat het onze verdienste, onze prestatie zou zijn. De bron is en blijft het Woord Gods, dat Woord alleen. Zonder het verzoenend en vernieuwend handelen van God is er geen hoop voor de wereld en voor de mensen!

Siegen (III)

Vrijdagmiddag kwam in een viertal „Arbeitsgruppen" evenzovele aktuële onderwerpen aan de orde. In één van die groepen ging het over de mens, die gemanipuleerd wordt en die ook zelf manipuleert. In de tweede werkgroep sprak *Eduard Schütz,* de rector van het Seminarium van de Duitse Baptisten, over de vredestaak van de christelijke gemeente.

In een andere groep stond de bedreigde schepping centraal en werden de aanwezigen - de belangstelling was zeer groot - bepaald bij hun persoonlijke en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor het welzijn van de wereld, de samenleving. De vernieuwing van de gemeente was het onderwerp, waarmee een vierde werkgroep zich bezighield. Hier was het *Manfred Otto* van het Uniebureau in Bad Homburg, die met nadruk waarschuwde voor bepaalde gevaren uit de hoek van de charismatische beweging. Ik kom daar straks nog op terug.

Van de gelegenheid om vragen te stellen, opmerkingen te maken of kritische kanttekeningen te plaatsen werd in alle groepen gebruik gemaakt. De volgende dag - zaterdag - werd in een plenaire bijeenkomst in de Siegerlandhalle verslag gedaan van het verloop en de uitkomst van de besprekingen.

Siegen (IV)

Ik noemde *Manfred Otto,* die refereerde over de pretentie en de werkelijkheid van de charismatische beweging. Hij vertelde - dat was nieuw voor mij - over moeilijkheden met een aantal gemeenten als gevolg daarvan, die in enkele gevallen tot onderlinge verwijdering, tot scheuring zelfs, geleid hebben. In sommige Duitse gemeenten houden broeders en zusters, die zich tot de charismatische beweging rekenen, aparte bijeenkomsten, waarin het avondmaal wordt gevierd, tot verdriet en ergernis van de andere gemeenteleden!

Ik laat *Manfred Otto* nog even aan het woord. Hij gaf in Siegen uiting aan zijn bezorgdheid, dat door een eenzijdige en extreme aandacht voor de Heilige Geest wordt voorbijgegaan aan Gods verzoenend en verlossend handelen in het kruis en de opstanding van Jezus Christus, die de Heiland der wereld is.

En hij besloot zijn toespraak zo:
„Voor de vernieuwing van de zielzorg hebben wij niet zozeer geestelijke experts nodig, maar veel meer een goed geestelijk klimaat, een hartelijke gemeente, een veel diepere verantwoordelijkheid voor elkaar.

Wij hebben voor onze dienst in de wereld geen vroomheid nodig, die uit onbestemde gevoelens voortkomt en naar binnen gekeerd is, maar oprechte liefde voor Jezus en de verlorenen.

In de verzoekingen door de ideologieën van onze dagen en door het aanbod en de praktijken op religieus gebied hebben wij nodig de gave om de geesten te kunnen onderscheiden en de vaste verankering in het Woord van de Heilige Schrift".

J. A. B.

Financiën

't Is al weer enkele weken geleden, dat u op deze plaats een verantwoording aantrof van de verschillende bijdragen van gemeenten, instanties en partikulieren. Het lag in onze bedoeling om in dit nummer een overzicht te geven van de bijdragen, die in april zijn binnengekomen. Dat overzicht ligt klaar om gepubliceerd te worden. Maar aan de andere kant hebt u het misschien ook wel interessant gevonden om iets te lezen over de verleden week in Siegen gehouden Algemene Vergadering van de Duitse Baptisten, die door één van ons is bijgewoond. Maar u houdt het overzicht over de maand april tegoed, dat spreekt vanzelf! Als er niets tussenkomt, hopen wij het in het volgende nummer op te nemen.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

De heilige geest is geen postduif

Dat het teken van de Heilige Geest de duif is, is al eeuwenlang bekend. Op kunstwerken uit voorbije eeuwen is het te zien. Trouwens, Johannes de Doper heeft getuigd dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, Joh. 1 : 32. Zo zeggen ook de andere evangelisten, Matth. 3 : 16, Marcus 1 : 9, Lucas 3 : 22.

Duiven waren in Israël wel bekend. Elke familie had er wel een paar. Men had ze voor de offerdienst nodig, Lucas 2 : 24. Men kon ze trouwens ook gemakkelijk kopen als men ze wilde offeren, want op het tempelplein bestond een levendige handel in duiven, Marcus 11 : 15, Matth. 21 : 12, Joh. 2 : 14, 16.

In de oude vruchtbaarheidsritten van het oude midden oosten speelden duiven eveneens een rol. Hun afbeeldingen sierden beelden en tempels van de vruchtbaarheidsgodinnen.

Noach is wellicht de eerste geweest, die de duif als boodschapper gebruikt heeft. Na de zondvloed, toen het water langzaam wegstroomde en het land weer zichtbaar werd, liet Noach eerst een raaf uit, en daarna een duif. Duiven als boodschappers waren bevriende relaties uit de dierenwereld, zou men kunnen zeggen (Gen. 8 : 1vv). Noach's duif was tenslotte een boodschapper van de overwinning van God over de vloed, die de aarde en haar bewoners bijna geheel verzwolg.

Sommige uitleggers zien in „de boodschapsters van goede tijding" duiven, Ps. 68 : 12, 14.

Je krijgt soms de indruk dat christenen de Heilige Geest zien als een postduif, die hun wensen naar de hemel brengt en een gunstig antwoord mee terug brengt. De Heilige Geest als boodschappenjongen, je mag er niet aan denken, maar toch... sommige christenen maken de indruk dat zij zó de Heilige Geest zien.

Maar de Heilige Geest is geen duif op ons christelijk platje!

De Heilige Geest is helemaal geen duif. Hij kwam neder op Jezus in de gestalte van een duif, maar Hij was geen duif. Zo zeker als de duif van Noach een boodschapepr werd van de overwinning Gods over de machten van de zondvloed, de machten van de vernietiging, zo zeker is de Heilige Geest, het water van de doop waarin Jezus onderging en waaruit Jezus opkwam overvleugelend, een boodschapper van de overwinning Gods over de machten van zonde, dood en verdoemenis.

De eer van de overwinning komt God toe. De zegen is des mensen deel. En de Heilige Geest is zowel bewerker van de eer van God als boodschapper van het heil dat de mens mag aanvaarden.

De Heilige Geest, die van Vader en Zoon uitgaat, is God met Vader en Zoon. Maar geen boodschappenjongen van de mensen. O zeker, de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen, Romeinen 8 : 26, en de Geest doet dat naar Gods wil, vs 27. En dank zij die onuitsprekelijke verzuchtingen - geen mens kan ze dus onder woorden brengen, want ze zijn onuitsprekelijk - blijven Gods kinderen in het spoor dat naar het Vaderland voert. Maar de Geest is geen vervuller van menselijke wensen en verlangens.

Meer aandacht voor het werk van de Heilige Geest kan de christenheid alleen maar goed doen. Maar die aandacht mag nooit ontaarden in een vernedering van de Heilige Geest - God - tot dienaar der gelovigen.

Ontaarden, dat is niet: aards maken, maar dat is wel: van zijn aard beroven. Trouwens, de Heilige Geest laat zich niet van zijn ware aard beroven. Maar mensen kunnen die wel versluieren en daardoor voor zich onvindbaar maken. Dat betekent schade, grote schade.

Ploeger

Er is geen beginnen aan en toch zal het moeten om er een eind aan te krijgen. Daar gaan we dan.

Zelf heb ik het gevoel, en misschien deelt u dat, dat ik wat veel met mezelf bezig ben, maar dat is niet mijn schuld alleen. In DC heeft gestaan - niet op mijn advies - dat ik jarig zou zijn en de 75 jaargrens zou overschrijden. Dat is inmiddels geschied. Die mededeling heeft velen aangedreven mij op de een of andere wijze te laten blijken dat ze dat mooi vonden.

Het spijt me echt, maar ik kan u niet allen met een kaart of brief bedanken. Het zou dagen kosten. Er waren prachtige brieven, kaarten in alle soorten, sommigen zo mooi dat ik de kamer ermee zou willen behangen, maar dat zal de direktie niet toestaan, vrees ik. De hele familie hier heeft mee genoten en was met mij dankbaar voor zoveel goede gedachten en wensen. Dus allemaal bedankt. „Als wij „van harte" zeggen, zeggen wij dat met ons hart" staat er op zo'n mooie kaart uit Westerhaar. Nou, zo bedoel ik het ook.

Ja, bloemen waren er en gebak en sigaren. Maar dat zijn zulke aardse zaken, al wil ik voor de bloemen een beetje een uitzondering maken. En telefoon natuurlijk. Misschien kom ik op een en ander nog wel terug, een volgende keer.

Wij danken God dat Hij ons zolang zoveel gaf en zoveel was.

Huizinga

TERUGKEER IS MOGELIJK

Men kan van schlagerdichters zeggen wat men wil, feit is dat velen het vermogen hebben om rake dingen te zeggen. 't Is al enige tijd dat ik 's morgens in de vroegte hoorde zingen: Für die Heimkehr ist es nie zu spät. Voor de terugkeer is het nooit te laat.

Of wel soms?

De jaarlijkse statistieken onzer Uniegemeenschap maken ons duidelijk dat behoorlijk veel mensen na verloop van tijd zich onttrekken aan de gemeente. Dit onderwerp is bij mijn weten nog nooit uitgediept. Wij weten helemaal niet welke mensen zich onttrekken, door de gemeente afgesneden worden of die overgaan naar andere gemeenschappen. Zijn het mensen die jaren lang lid geweest zijn? Zijn ze tijdens bepaalde acties lid geworden? Hebben familierelaties een rol gespeeld? Hoe dan ook, we weten weinig van dit onderwerp af. Het zou echter zeer nuttig zijn dat er een onderzoek naar gedaan zou worden.

Overigens blijft - en moet ook blijven - de mogelijkheid van terugkeer. Voor de terugkeer - voor de thuiskomst - is het nooit te laat. Sommigen die eenmaal uittraden of om andere redenen de gemeente verlieten, komen ook terug. Er zijn ook altijd weer wederopnames in de statistiek te vermelden.

Natuurlijk is er ook een andere kant aan deze zaak: zij die eenmaal lid werden van één onzer gemeente, kwamen wellicht uit een andere gemeenschap. Zij keerden misschien daarheen terug. Want ook voor díe kant geldt dat terugkeer mogelijk is en dat het nooit te laat is voor zo'n terugkeer.

Vanuit een oogpunt van evangelisatie geldt dit in volstrekte mate. De verloren zoon, die naar het vaderlijk huis terugkeerde deed dat veel te laat. Hij had halverwege al moeten omkeren. Hij had zich heel wat kunnen besparen aan leed, verwondingen en herinneringen.

Dat geldt eigenlijk voor alle gebroken verhoudingen.

---

25 JAAR ADVISEUR COMMISSIE VOOR DE OPLEIDING

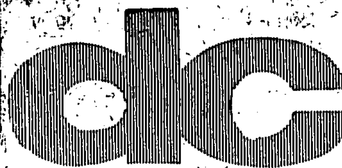
Het is niet erg in het oog springend en lang niet iedereen zal er dan ook weet van hebben, maar als CvdO willen we het toch niet onopgemerkt laten, dat br. J. Reiling inmiddels 25 jaar adviseur is van deze kommissie.

We zijn br Reiling erg dankbaar voor de geweldige grote en goede inbreng die hij heeft gehad in de afgelopen jaren en we zijn blij dat hij ons met zijn rijke ervaring blijft dienen.

Namens de CvdO,

Berend Stuut, sekretaris

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Met dank aan God, delen wij mede dat we zaterdag 29 mei a.s. met blijdschap hopen te gedenken dat onze ouders en grootouders

Joh. v. d. LAAN

J. v. d. LAAN-HESSELING

40 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen

Nieuwe Pekela, mei 1982
H. Heyeslaan 55

Op de leeftijd van bijna 70 jaar is door de Heer thuisgehaald onze zuster

D. KOOPMAN-TEUNTER

Ps. 23
De Heer is mijn herder

11 mei 1982

Baptistengemeente Deventer

Voor uw vakantie stellen wij ons huis (5 slaapplaatsen) met tuin aan de rand van Arnhem beschikbaar in de periode 24-7/14-8 a.s.
Telefoon 085-610955.

Ruhige Ferienwohnung am Wald für 2-5 Personen im bergigem Süd-Westfalen. Erhard Bahr. Haus Tanneneck. 5909 Burbach-Oberdresselndorf; Tel. 09-49-2736-7386.

BOS EN STRAND IN HAAMSTEDE:
Te huur stacaravan 4 à 5 personen.
Telefoon 010-828472.

DIVERSE LANDDAGEN OP 2e PINKSTERDAG

Groninger Bond

Gieten, „De Kuil".
Aanvang 10.00 uur.
Voor de jeugd volleyballen.
Tijdens de middagpauze spelletjes voor de kinderen.
Volop parkeergelegenheid.

Z.O.-Drente

Valtherbos, Emmen.
Aanvang 10.00 uur, sluiting 16.00 uur.
Echt een familiedag.
Om 15.00 uur grote openlucht-zendingsdienst.
Tussendoor spel en sport.

Twente

Deldenerbroek op het terrein achter café 't Schaafje, Almeloseweg 23.
Aanvang 10.30 uur.
Medewerking van Kleine Kracht, vader en zoon Maarten de Groot, Bethelsingers, groot gewestelijk koor.
Sprekers: ds Eijer, ds Oldenburger.
Tussendoor allerlei activiteiten voor jong en oud.
Stoel meenemen.

HET BOETEKLEED

Er is weinig bekend over de kwaliteit van de verschillende boetekleden, die gedragen worden. Ze worden gedragen, zegt men.

Niet veel, weinig. Geen enkele textielfabrikant of confectionair heeft er tot nu toe brood in gezien om boetekleden te fabriceren; in een tijd van economische malaise zou dat toch een stuk brood op de plank kunnen zijn.

Het boetekleed ontsiert de mens niet, zegt men. Dat is een positieve negativiteit. Het ontsiert niet. Je wordt er niet minder toonbaar door dus. Men wendt zich niet vol afschuw van je af als je een boetekleed draagt. Maar in die negativiteit blijft het geval dan wel steken. Want waarom zegt men niet gewoon: Het boetekleed staat de mens mooi?

Denkt u dat het dan mode zou worden? Een rage, een gril? En dat daardoor de zin van het boetekleed zou vervagen en verloren gaan?
Misschien wel.

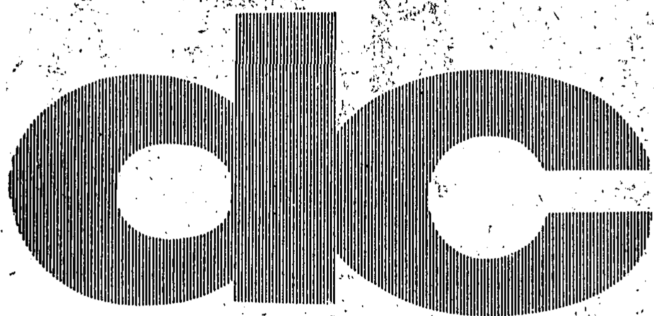
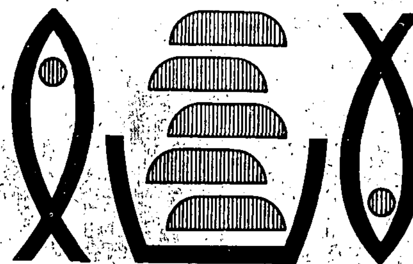
In ieder geval is het opmerkelijk dat het boetekleed weinig gedragen wordt. Hoewel het niet ontsiert, is het niet bepaald een plus als je een boetekleed aantrekt.
Voor het overige zou natuurlijk de vraag gesteld kunnen worden of boetekleden inderdaad veel uitrichten. Ze wekken wellicht deze of gene op om ook het boetekleed aan te trekken, maar voor de rest gebeurt er als regel niet veel anders dan een vergenoegd gniffelen van mensen die - als altijd al - weer eens gelijk hadden: Zie je wel!
In de bijbel lees je eigenlijk niets over boetekleden. Dus ook niet over kleur, kwaliteit, prijs. We weten dus niet of goedkope boetekleden het langer deden dan kunstig met gouddraad versierde (zulke zijn er nu ook nog wel eens te zien: de versiering-in-goud beneemt het zicht op het boetekleed).

MINDER SNELLE BEVOLKINGSGROEI

Gedurende 1981 werden in Nederland 178.000 kinderen geboren in 1980 waren dat er 181.000.
In 1981 werden er per 1000 geborenen 48 buitenechtelijk geboren tegen 41 in 1980.
In 1981 overleden 115.000 personen; in 1980 114.000.
De totale bevolkingsgroei (na verwerking van het migratieverschil) bedroeg in 1981 77.000 mannen en vrouwen, tegen 118.000 in 1980.
Daarmee kwam het inwonertal per 1-1-1982 op 14.285.000.
Het huwelijk is minder in ere: in 1981 werden 86.000 huwelijken gesloten; in 1980 was dat aantal 90.000. Het aantal echtscheidingen steeg van 26.000 in 1980 tot 28.000 in 1981.

EEN MINDER

In Missions USA, zendingstijdschrift van de zuidelijke baptisten conventie in de VS was te lezen:
„Echtgenotes hebben het in zich, iemand klein te houden. Op zekere dag vroeg ik mijn vrouw: Schat, wat denk je, hoeveel werkelijk belangrijke predikanten zouden er in Amerika zijn?"
Zij antwoordde: „Dat weet ik niet, maar wel weet ik dat er één minder is dan jij denkt!"

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 23/24 - 11 juni/18 juni 1982

„GEDACHTEN ZIJN TOLVRIJ"...

Een mens heeft het recht om te denken wat hij wil en hoe hij wil. Dat is een van de grondrechten die officieel zijn vastgelegd en waarvoor velen vandaag met al hun energie opkomen. Het heeft alles te maken met de vrijheid van geweten en godsdienst. Niemand mag mij dwingen om bepaalde dingen als goed of slecht te zien en het gaat niemand iets aan of en hoe ik in mijn leven God wil dienen. Al gaan mijn gedachten ook dwars tegen de mening der meerderheid in, men moet mij laten lopen. En zelfs wanneer mijn opvattingen indruisen tegen alle gevestigde rechten en wetten, dan kan niemand mij iets maken zolang ik niet verder ga dan alleen maar gedachten te koesteren.

Dat is allemaal mooi gezegd. Maar iedereen weet, dat in een groot deel der wereld het bovenstaande alleen maar een mooie theorie is, of zelfs dat nog niet eens. Zelfs in landen waar de rechten van de mens officieel worden erkend, maken mensen elkaar het leven vaak erg moeilijk, wanneer hun gedachten niet met elkaar overeenstemmen. Allerlei vormen van hersenspoeling worden aangewend om anderen van inzicht te doen veranderen en respect voor andersmans overtuiging is een zeldzaam voorkomend fenomeen. Velen worden veroordeeld, gediscrimineerd, genegeerd, vanwege de gedachten die zij er op na houden. Zij moeten vanwege hun visie, hun gedachten, dikwijls een zware tol betalen.

— o —

Maar ook in een andere zin kan een mens niet steeds ongestraft denken zoals hij wil, en krijgt hij, vroeg of laat, vanwege zijn kijk op de dingen een prettige rekening gepresenteerd.

— o —

Immers, het denken van een mens heeft alles te maken met zijn doen. Normaal gesproken, denkt een mens eerst en dan handelt hij. Een mens is geen dier, hij handelt niet instinctief, maar gemotiveerd. Hij ziet allerlei zaken als goed, of in ieder geval als niet verkeerd, en dan handelt hij dienovereenkomstig. En de conclusie lijkt logisch, dat, wanneer iemand een verkeerde manier van denken heeft, wanneer hij allerlei zaken onjuist ziet, zijn leefpatroon daarmee in overeenstemming zal zijn. Dan is de kans levensgroot, dat allerlei wrange vruchten in zijn leven zullen rijpen en dat niet alleen hij zelf, maar ook dikwijls andere mensen daardoor geschaad zullen worden.

Voorbeelden zijn niet moeilijk te vinden. Het denken van het nationaal socialisme, van Hitler en zijn aanhangers, leidde tot daden die miljoenen vrijheid, geluk en zelfs het leven kostten. En daarom zijn gedachten in deze zin ook nimmer tolvrij. De mens plukt eenmaal de vruchten van zijn eigen gedachtenboom. Dat verkondigde eenmaal Jeremia namens God aan Israël: „Zie, ik breng onheil over dit volk, de vrucht van hun eigen overleggingen..." (6:19).

— o —

Wie zou daarom durven of willen bestrijden, dat het een zaak van levensbelang is om je gedachten te voeden vanuit de juiste bron, vanuit de juiste kijk op de dingen. Filosofen hebben door de eeuwen heen geprobeerd om die bron te vinden, meestal tevergeefs. Vanuit welke bron krijgt ons vermogen om te denken de juiste impulsen? Daar behoeven wij, gezien onze levensovertuiging, niet lang over te discussiëren. Hij is het, die eens verklaarde: „Mijn gedachten zijn hoger dan uw gedachten". Hoger, d.w.z. zuiverder, juister, ... volmaakt!...

— o —

Wanneer de bijbel ons oproept: „Wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken" (Rom. 12:2) dan heeft die nieuwe wijze van denken alles te maken met God, met het vragen naar Gods wil en bedoeling, naar zijn visie op de dingen van het leven.

Het is niet toevallig, dat het woord bekering in de grondtekst van het nieuwe testament, het grieks, in de meeste gevallen wordt aangegeven door een woord waaraan ons begrip, ons denken, denkvermogen, ten grondslag ligt. Een zeer wezenlijk deel van de bekering ligt in het anders gaan denken, de dingen anders gaan zien. Wie anders gaat denken, gaat, allicht, ook anders handelen. Zijn visie op God verandert dus ook zijn houding tegenover zijn Schepper en Heer.

Bekering is: door de kracht en met de hulp van de Geest Gods, gaan denken van God uit, in de geest van Jezus gebed: Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede ...!

— o —

Het kernpunt van de menselijke zonde ligt daarin, dat hij vanuit zichzelf denkt en naar zichzelf toe. Dat is een manier van denken die bepaald niet tolvrij is. De rekening daarvan ligt alle dagen bij ons op tafel, in de vorm van al de ellende, de spanningen, het onrecht en geweld waarvan de wereld vol is. En het is nog slechts een voorlopige rekening.

Waarom willen mensen kinderen?

Bij een enquête bleek het volgende: 37 % van de ondervraagde vrouwen vond kinderen gezellig, leuk; 28 % meende dat kinderen doel, zin en inhoud aan het leven geven, zodat je weet waarvoor je werkt; 20 % dacht dat je door het hebben van kinderen je behoefte om verantwoordelijkheid te dragen kunt verwerkelijken.
Maar het hebben van kinderen heeft ook nadelen: je bent aan huis gebonden; je bent je vrijheid kwijt; je laadt veel zorgen op je, ook als de kinderen groot zijn.
Natuurlijk zijn er ook veel mensen die het bij één of hooguit twee kinderen laten. Overbevolking, zelf wat meer vrijheid hebben, angst voor de toekomst der wereld, of gewoon bevreesd zijn dat méér kinderen tot gevolg heeft dat je aan ieder kind te weinig aandacht kunt besteden, werden als redenen genoemd waarom men geen gezinsuitbreiding wenste.
Totale, vrijwillige kinderloosheid komt het meest voor bij vrouwen, die een gemiddelde hogere leeftijd hebben bij het eerste huwelijk, die een hogere beroepsopleiding en een hoger inkomen hebben dan de doorsnee vrouw, en die meestal in een der grote steden wonen.
Enquêtes, hoe zorgvuldig ook opgesteld en beantwoord, zijn nooit meer dan een momentopname. Deze enquête naar beweegredenen die mensen hebben om geen, of slechts één of twee kinderen te„ nemen" speelde in op de onontkenbare feiten van de teruglopende aantal geboorten

BELANGRIJKE MEDEDELING VAN DE REDACTIE

In de zomermaanden zal ons blad verschijnen op de volgende data:
11 en 25 juni;
9 en 23 juli;
6 en 20 augustus;
vanaf 3 september verschijnt ons blad weer wekelijks.

STUDENTEN-PIANO-AVOND

Na weken van intensieve voorbereiding en publiciteit is op vrijdag 21 mei de grootse piano-avond gehouden in het kerkgebouw „Silo" te Utrecht. Zo'n 50, let wel vijftig gasten mochten we als studenten van de Vinkenhof als publiek verwelkomen.

Vanaf 20.00 uur tot 23.00 uur hebben we genoten van een klucht, het Vinkenhoflied en de verloting. De klucht liet de ontwikkelingsgang zien van een gemiddelde Vinkenhofstudent. Wij hoorden van zijn geboorte en vroege levensjaren en zagen het gesprek met de C.v.d.O., een les op de Vinkenhof en nog vele dolle situaties meer. Tegen een niet geringe vergoeding kon onder het genot van koffie, fris of poffertjes het unieke fotoboek van ds. Huizing worden bekeken. De pauze werd een gebeuren van gezelligheid en ontmoeting rondom tal van studentikoze attrakties. Ná de pauze werd de avond vervolgd met een ode aan de Vinkenhof en werd de verloting gehouden. Spanning, sensatie en hilariteit waren de ingrediënten van dit geslaagde programma-onderdeel. Om klokslag 23.00 uur kon Prof. Dr. J. Reiling na een gloedvol dankwoord, de avond besluiten.

De avond heeft het fraaie bedrag van *f* 1136,13 opgeleverd. Dit vooral door de verkoop van loten, waarvoor langs deze weg aan de kopers onze hartelijke dank. Maar met *f* 1200,— zijn we er nog niet. Dit was een openingsactie, weet u nog?

Wij hebben daarom het genoegen u nu alvast onze tweede (laatste?) actie aan te kondigen. Wij hebben het plan opgevat om bij de opening van het seminarium-jaar, september a.s., een groots tuinfeest, voorafgegaan door een volleybaltoernooi, te organiseren. Zo mogelijk zal dit feest worden gehouden op het terrein van de „Vinkenhof". De definitieve details zulen u in de komende maanden worden verstrekt. Aan alle gulle gevers en/of geefsters onze hartelijke dank en bij voorbaat tot ziens in september!!

Namens de commissie „een piano voor de Vinkenhof", PG. 3636687.
met vriendelijke groet,
Ruud Jellema
Bert Wijchers

Gezellige drukte tijdens de pauze

De eindafrekening staat nog te komen, het oordeel van de Heilige en Rechtvaardige.

— o —

Daarom is bekering een onontbeerlijke, absoluut noodzakelijke eis, wil de mens nog een toekomst hebben. Wij moeten vernieuwd worden in ons denken, onder leiding van de Heilige Geest. Want alleen tolvrij zijn de gedachten die van God uitgaan en op God, op zijn wil en bedoeling gericht zijn. Die gedachten brengen heil en toekomst voor de mens en zijn naaste.
„Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal"? „Toets mij en ken mijn gedachten; zie, of bij mij een heilloze weg is en leid mij op de eeuwige weg".

C. v. Wier.

Argentinie en Engeland

In verband met het conflict tussen beide landen stuurde Ds. Green, algemeen secretaris van de Baptisten Unie van Groot Brittannie en Ierland een brief aan zijn collega Ds. Ignacio Loredo, uitvoerend secretaris van de Baptisten Evangelische Conventie van Argentinie de volgende brief:
„In een tijd van een tragisch conflict tussen onze naties, schrijf ik u op verzoek van onze unie om uw unie onze groeten te zenden. Ofschoon christenen in onze beide landen zullen verschillen in hun politieke visies, zijn wij zeker verenigd in het verlangen naar vrede. Wij geloven dat de liefde van God voor alle mensen duidelijk zichtbaar is geworden in onze redder, Jezus Christus. Hij heeft alle muren tussen ons weggebroken en wij zijn één familie in Hem. Omdat wij in Hem geloven zijn wij ervan overtuigd dat wij alles moeten doen wat in ons vermogen ligt om onze regeringen duidelijk te maken dat zij moeten zoeken naar een eerlijke en vreedzame oplossing van het probleem, en wel zo snel als maar mogelijk is.
Laat ons beiden ons verplichten tot een onophoudelijk gebed en tot een duidelijk christelijk getuigenis voor vrede in deze loeilijke dagen. Laat ons ook elkaar laten delen in christelijke sympathie met de families in onze beide naties die door het verlies van geliefden in dit conflict getroffen zijn.
Moge de genade van onze Heer met u allen zijn!"

OP BEZOEK IN ENGELAND

Je krijgt een stencil thuis met een heel programma er op. Datums, plaatsen, kerken, en vooral namen van mensen. Voorlopig alleen nog maar letters en woorden.
Als je na afloop al die woorden bekijkt, zijn ze gaan leven. Er komen gezichten voor in de plaats, en stemmen, en kerkgebouwen. Plaatsnamen veranderen in huizen en straten.
Vol verwachting stapte de delegatie van onze Unie, bestaande uit zr. R. Kos-Servaas en de brs. A. Schaap, Chr. Eijer en H. de Winkel op maandagmorgen 17 mei uit de trein in Londen. Onmiddellijk opgemerkt door mrs. Barbara Askew, voor de bezoekers van de AV in Sneek geen onbekende. En daarmee begon onze tocht langs gemeenten, vergaderingen en opleidingsinstituten, die we maakten op uitnodiging van de Unie van Baptistengemeenten in Groot-Brittanië en Ierland. Een naam, die, zoals men later eerlijk zei, niet helemaal klopte, want Schotland heeft een eigen Unie, Ierland ook en in Wales zijn er nog een Engelssprekende en een Welsh-sprekende Unie.
De Britse Unie omvat totaal 1872 gemeenten, met 153.976 leden. Daarmee vergeleken valt onze Nederlandse Unie dus maar klein uit.

Na een kort kennismakingsbezoek aan het Unie-bureau, het Baptist House in het hartje van Londen, bezochten we het bureau van de Baptist Mission Society, eveneens in Londen. Indrukwekkend wat daar gedaan wordt, maar er werken ook 30 mensen in dit kantoor.
Er gaat wel even iets door je heen, als je het dagboek van de zendingspionier William Cary in handen krijgt en zit door te bladeren. Je leest op de vergeelde bladzijden iets van de strijd, die deze man gehad heeft in de uitvoering van zijn opdracht, maar ook van het vertrouwen op de God die hem zijn opdracht gaf. Carey was een veelzijdig man, die niet alleen veel talen kende, maar ze ook op schrift stelde en woordenboeken maakte. De notulen van de eerste vergaderingen van de BMS uit 1772 wijzen uit dat men toen een jaarbegroting met toezeggingen had van 13 Engelse ponden. Nu is dat... 2 miljoen pond per jaar, ongeveer 9,3 miljoen gulden! Het zendingsbureau beschikt over een eigen ontwerpstudio voor foldermateriaal enzovoorts, een opnamestudio voor gebedscassettes en een uitleenafdeling voor zendingsfilms.
Men heeft een speciale man, die belast is met het jeugdwerk. De jeugd wordt door middel van folders, klubwerk en vakantiekampen betrokken bij het zendingswerk. In de kampen hebben ze de mogelijkheid kennis te maken met een heuse zendeling-met-verlof. Verder betrekt men gemeenten of groepen van gemeenten graag bij een bepaalde zendeling, waardoor het werk meer gaat leven voor de mensen.
Men heeft ca. 200 zendelingen in het veld, verdeeld over 11 landen. De BMS is veel ouder dan de Britse Unie, en is nog steeds een zelfstandig lichaam, hoewel men wel in de Unie vertegenwoordigd is.

's Middags hadden we in het Baptist House - het Uniebureau dus - een ontmoeting met een aantal mensen van het Uniewerk. De nieuwe algemeen-secretaris, Bernard Green, de vroegere secretaris, Dr. Russell en anderen. Er werd ons een inzicht van het funktioneren van het Uniewerk gegeven. Over de opzet van de Unie hopen we in een volgend artikel iets te schrijven. Wel bleek uit het gesprek, dat er verschil in beleving is in de gemeenten. Sommige zijn sterk „evangelical" ingesteld, anderen „oecumenical" en zoeken dus contact en zo mogelijk samenwerking met andere plaatselijke kerken. De derde stroming is de charismatische richting. Bij ons bezoek aan verschillende kerken merkten we overigens dat de drie stromingen soms in één gemeente vertegenwoordigd waren en daar ieder een plaats hadden.

Bristol
Twee dagen waren uitgetrokken voor bezoek aan een aantal kerken en gemeenten in Bristol en omgeving, en aan het oudste opleidingsinstituut van de Baptisten in Engeland, het Bristol Baptist College. Dit College dateert van 1770.
Een aardige gedachte was om ons eerst met de studenten aan tafel te zetten met de lunch, terwijl we daarna met studenten meegingen naar hun kamers en daar met een groep konden koffiedrinken en praten.
Mr. Ken Jones, een vitale 70er, leidde ons met het horloge in de hand langs de verschillende kerken, die op het programma stonden. De Broadmead Church staat op de plaats van de eerste Baptistenkerk, maar is geheel nieuw opgetrokken in een moderne stijl. Hij staat midden in een winkelcentrum, en daar heeft men goed gebruik van weten te maken, want men heeft op begane grond twee winkels gebouwd die verhuurd worden. Boven de winkels is de kerk met alle zalen. Aan Bristol is ook de naam verbonden van de bekende methodisten opwekkingsprediker John Wesley. Vlak bij de Broadmead-kerk is zijn „New Room" nog te bezichtigen, het kerkgebouw dat hij liet zetten. Historische grond!
Verschillende kerken... inderdaad. In de middag bekeken we de kerk van Counterslip met aangebouwde bejaardenwoningen. Daarna hadden we „tea" in het kerkje van Magna Chew, in Somerset, gelegen in een prachtige omgeving. Wie weet wat de Engelse „tea" betekent, kan zich voorstellen dat je er dan weer een poosje tegen kunt.
's Avonds waren we met z'n tweeën te gast in de gemeente te Counterslip. Konden kiezen uit vier studiegroepen. Wat opviel was, dat er eigenlijk alleen een bijbelindeling was, en nauwelijks bespreking.

Volgende dag - natuurlijk moesten we de enorme hangbrug van Bristol zien. En de mooie oude Anglicaanse kerk St Mary Redcliffe. Verder bewonderden we de Tydale Baptistenkerk, die na de oorlog deels herbouwd moest worden, en waar men meteen maar een aantal bejaardenflats heeft aangebouwd. Beneden waren er verschillende hobbyruimtes voor bejaarden en voor jongeren uit de buurt.

Oude en jonge kerken. Jacky Tricks toonde ons haar kerkgebouw, een houten gebouw in het noorden van Bristol. Een gemeente met 25 leden, begonnen als evangelisatiepost vanuit de Tyndale Church. Belangrijk is overal de „hall", een grote zaal met vaak een parketvloer, waar veel balspel beoefend wordt. Er zijn over het algemeen ruime voorzieningen voor het jeugdwerk.

Lunch in de bekende badplaats Bath. In de kerk, samen met allerlei mensen die daar elke woensdag komen. Winkelpersoneel, passanten en andere gasten. Voor een klein bedrag kan men er de lunch krijgen, en de bijeenkomst wordt afgesloten met een woord door de voorganger. In dit geval werden br. Chr. Eijer en zr. R. Kos door hem geïnterviewd over onze indrukken.

Er was nog tijd om een wandeling te maken door de interessante plaats, met zijn bad dat stamt uit de tijd van de Romeinen, en zijn stedebouwkundige opzet, waar een straat in de vorm van een halve cirkel en een plein van een zuivere cirkel verbonden zijn door een kaarsrechte straat. Een prachtig staaltje stedebouwkunde uit vroegere tijden.

Terug in Londen, konden we op het Uniebureau praten over allerlei zaken die ons waren opgevallen, en vragen stellen. Mr. Abbott en mrs. Askew waren graag bereid om ons alle gewenste inlichtingen te geven.
Op vrijdag bezoek aan het Spurgeons College in Londen. De namen van vroegere Nederlandse studenten leven er nog in de herinnering: Stukker en Huizing. Het is met 70 studenten het grootste Baptisten College van Engeland. Er zijn nog vele herinneringen aan de stichter, de bekende prediker Charles Haddon Spurgeon. In 1923 kreeg men de beschikking over het prachtige landhuis waarin het nu gevestigd is.

Naar het zuiden.
De laatste dagen brachten we door in Eastbourne, aan de Zuidkust. Daar was een tweedaagse vergadering van de „Association", een samenwerkingslichaam van een aantal gemeenten in een bepaald district. Deze associations zijn op zichzelf al groter dan onze gehele Unie!
De vergadering bevatte allerlei elementen: Een ochtend voor de zakelijke dingen, en verder middag en avondsamenkomsten voor inhoudelijke onderwerpen. Alles was zaterdagavond goed 9 uur afgelopen!
Het inhoudelijke gedeelte bevatte interviews met allerlei mensen, bijvoorbeeld onze Ne-

Het Nederlands Bijbel Genootschap in 1981
(enkele grepen uit het jaarverslag)

„Voor het eerst in zeven jaar is het aantal verspreide volledige bijbels niet toegenomen, maar iets afgenomen. De daling in aantallen is vooral een gevolg van het stagneren van de verkoop via de boekhandel als gevolg van de economische problemen. Een andere oorzaak is het feit dat de scholen minder bijbels afnemen nu het aantal scholieren daalt. Toch is de omzet in geld uitgedrukt, wat verhoogd. Vorig jaar constateerden we al een groeiende belangstelling voor de wat duurdere bijbels. Dit jaar heeft zeker ook de vrij dure Gezinsbijbel aan die hogere omzet bijgedragen, alsmede de algemene prijsstijging van boeken.
Wat betreft de geldwerving, in de eerste helft van het jaar overheerste de indruk dat de economische situatie ons parten zou gaan spelen. Het aantal giften liep vergeleken met 1980 wat terug. Vergelijken we de cijfers nu, aan het einde van het jaar, dan zien we dat de inkomsten in vergelijking tot 1979, ook in 1981 toch nog een lichte stijging vertonen, al werd het resultaat van 1980 niet gehaald. Maar toen werd er ook extra veel gegeven, in het bijzonder voor het bijbelwerk in China".

* * *

„In de loop van 1981 publiceerde de Leeuwarder Courant een artikel over de nieuwe Friese bijbel. Daaruit bleek ons dat er een paar teksten in het geheel niet in de bijbel waren opgenomen. We wisten reeds dat de correctie niet feilloos was geschied.
Een nieuwe vertaling foutloos uitgeven is een zware taak. dat ontdekten al de vertalers van de Statenvertaling in 1637. Een probleem bij de Friese bijbel was dat noodzakelijkerwijs gewerkt moest worden met mensen die op het gebied van corrigeren weinig ervaring hadden. Daarom werd ds B. Smilde gevraagd om de gehele bijbel nog eens zorgvuldig te corrigeren, zodat in 1982 een tweede verbeterde druk kan verschijnen van de schoolbijbel, die thans uitverkocht is".

* * *

„Van alle verspreidingskanalen waarover het bijbelgenootschap beschikt, baren er twee zorgen. In de eerste plaats is er sprake van een achteruitgang van het aandeel van de boekhandel, vooral in de eerste drie kwartalen van 1981. Deze ontwikkeling is een gevolg van de economische situatie die de algemene boekverkoop in 1981 ongunstig heeft beïnvloed. Opmerkelijk is dat de bijbel toch nog minder sterk achterblijft in de verkoop dan de andere boeken".
Een tweede probleem is dat de verspreiding op scholen een dalende tendens vertoont. Deze wordt in de eerste plaats veroorzaakt door het dalend aantal kinderen en in de tweede plaats doordat ook het onderwijs moet bezuinigen.

Bijzondere aandacht is geschonken aan het werk van vrijwilligers met de „bijbelpost". Deze functioneerde in de afgelopen jaren wat minder goed. Na een grondige bezinning kwam het bijbelgenootschap tot de conclusie dat bijbelverspreiding via vrijwilligers speciale toerusting, begeleiding en duidelijke spelregels vraagt. Daaraan zal in de komende tijd meer aandacht worden besteed.".

* * *

„In het afgelopen jaar konden de bijbelgenootschappen vooral meer bijbelhulp bieden aan Oost-Europa. In de eerste plaats zien we een enorme toename in Polen. In juni van 1981 waren in dat land al evenveel bijbeluitgaven verspreid als in geheel 1980, en dat was een recordjaar. Het uitroepen van de „staat van beleg" heeft daarin geen verandering gebracht.
Op verzoek van het patriarchaat van de Roemeense Orthodoxe Kerk besloot de Wereldbond van Bijbelgenootschappen de kerkelijke drukkerij een nieuwe drukpers te leveren. Daarop zullen jaarlijks veel meer bijbels gedrukt kunnen worden dan op de bijna honderd jaar oude pers die nog steeds in gebruik was. Gehoopt wordt dat deze drukkerij ook ingeschakeld kan worden voor het drukken ten behoeve van de Duits sprekende Lutherse Kerk, de Hongaars sprekende Hervormde Kerk en de Roemeens sprekende neoprotestantse kerken, die tot nu toe nog maar met mondjesmaat van bijbels voorzien konden worden.

Ook in Zuid-Europa zien we ontwikkelingen. In Italië verscheen reeds het tweemiljoenste exemplaar van het in 1979 gereedgekomen nieuwe testament in de Italiaanse omgangstaal. En in Griekenland stelde een rechter een priester in het gelijk die in een jeugddienst het nieuwe testament in de Griekse omgangstaal had gebruikt. Deze rechtszaak bracht dit nieuwe testament in het nieuws, waardoor de verspreiding ervan in het afgelopen jaar flink werd gestimuleerd".

	Aantal leden	Totaal van de contributies
1970	245.000	ƒ 1.095.355,—
1978	256.985	ƒ 2.671.300,—
1979	293.993	ƒ 2.664.044,—
1980	289.400	ƒ 3.382.334,—
1981	282.552	ƒ 3.408.500,—

„Het aantal collecten in kerkdiensten heeft zich de laatste tien jaar wat geconsolideerd. Er zat weinig groei in de opbrengsten. Daarom is het NBG de laatste jaren wat meer zorg gaan besteden aan het maken van informatiemateriaal dat tijdens de kerkdiensten kan worden uitgereikt. uit de cijfers blijkt dat de inkomsten uit collecten ook in 1981 weer een toename vertoonden".

---

derlandse delegatie, het voorstellen van nieuwe voorgangers in het gewest, het voorstellen van de nieuwe Unie-secretaris, inleidingen en besprekingen over bijv. de waarde van het leven, i.v.m. de vraagstukken abortus provocatus en euthanasie. Men is dus meer vormend en inspirerend bezig dan zakelijk.

De zondagmorgen was er - uiteraard - om naar de kerk te gaan, en we zijn verdeeld over vier gemeenten aan de zuidkust. Zelf was ik in de gemeente te Newhaven, een gemeente van 55 leden. Dank zij het subsidiesysteem van de Unie wel met een eigen voorganger.
Onze gastheren lieten ons zondagmiddag nog het liefelijke landschap van Sussex zien. En na een nacht in Londen keerden we 's middags weer terug naar ons eigen goede landje.

H. G. de Winkel.

Wilde Ganzen jubileum

Die zijn zeer bekend geworden. De Wilde Ganzen (een naam, ontleend aan een uitspraak van de Deense filosoof/theoloog Sören Kierkegaard in juli 1854). De eerste vlucht was op 30 juni 1957 voor een project in verband met een aardbeving in Turkije; opbrengst: ƒ 167.-. Geen vette gans dus. Maar in 1976, toen er weer een aardbeving in Turkije geweest was, vlogen de wilde ganzen ƒ 742.550,- bijelkaar. De vetste gans tot nu toe!
In veerig jaar werd in totaal ƒ 40.000.000.- ontvangen voor honderden projecten van hulpverlening bij noden waar ook ter wereld. Ook baptisten hebben de vreugde daarvan mogen ervaren.
Zondag 20 juni wordt er feest gevierd in het „Grote Bos" te Doorn. Van 10 tot 12 is er programma met o.a. een kerkdienst waarin Ds A. Kramer zal voorgaan. Daar rondom heen zijn er toespraken van diverse mensen en is er medewerking van enkele muziek/zanggroepen.
Maar na twaalven wordt het feest voortgezet tot plm. 16.00 uur.
Het gaat natuurlijk niet alleen om het feest, het gaat vooral om de voortzetting van de zegenrijke arbeid van de Wilde Ganzen. Tien projecten worden op 20 juni via radio en t.v. onder de aandacht van kijkers en luisteraars gebracht. Tien projecten in Argentinië, Cameroun, Paraguay, Zuid-Afrika, Z.O. Azië, Indonesië, Noord-Ierland, nogmaals Indonesië, Korea, en - een bijzonderheid - een anonieme vlucht voor hulp aan slachtoffers van de totalitaire regimes (die zijn er zeer veel!), in de vorm van medische hulp, gezinshulp, ondersteuning van gezinnen van gevangenen, enz.
Giro 40.000 staat open voor iedereen.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Op 18 mei '67 zei ik, in een studio van de N.C.R.V. zittend, het volgende tegen luisteraars in het land. De middag ervoor had ik iets gezegd dat ik samenvatte onder het thema: „De ineenstorting van het verleden", nu luidde het: „Op weg naar morgen". Wat u leest is slechts een deel van het geheel. Vijftien jaar geleden geschreven en gezegd. Ik had geen behoefte er iets in te veranderen.

Overkoepelend stond boven beide toespraken: „Het leven na Pinksteren".

Hier volgt uit de tweede toespraak een deel:

„Iemand, die tot het geloof gekomen is, is oneindig rijk geworden, want zijn leven is in de handen van God. Hij mag zingen. God heeft een vast verbond met hem gesloten.

U zult daarover in de Pinksterdagen wel gehoord hebben. Er zal gesproken zijn over de gemeente in de lentetijd. Alle takken werden groen en alle bloemen gingen open. Dat was een heerlijke tijd, die eerste tijd. Die arme mensen die zich jaar in jaar uit met de godsdienst hadden gekweld of laten kwellen, ontdekten plotseling dat het een feest was God werkelijk te ervaren. Hij zweefde niet meer ergens boven het leven, Hij hing niet meer als een dreigend zwaard boven hun bestaan, maar bleek een bron van vreugde en kracht. God had opgehouden in teksten te bestaan, in geboden en verboden tot hen te komen. Hijzelf had zich aan hen te kennen gegeven als de grote Liefde, de grote Zekerheid.

In zijn genade had Hij zich tot hen gebogen om hen op te heffen en te bevrijden van alle angst en zorg. Die ervaring smeedde hen samen tot een nieuwe gemeenschap met één hart, één ziel, één leven.

Sommige mensen verbazen zich over de praktische uitwerking, die deze nieuwe Godservaring bleek te hebben. Ik begrijp dat niet helemaal. Als dit heil de levensbeker vult, wordt je opeens duidelijk dat alle andere, verdere waarden bijkomstig zijn. Het is toch niet moeilijk te begrijpen dat tóen niet één zei, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was. Ze deelden niet alleen het geloof, het heil, maar ook het brood, het kleed. Ze scheidden geloof en leven niet. Dat kon niet eens. Het geloof liet dat niet toe.

Ik herinner mij dat ik eens op weg was met een broeder, die op weg was naar een Pinkstergemeente. Hij vertelde mij van de wonderen, die hij beleefde. Ik had geen behoefte de mogelijkheid van echte wonderen Gods te bestrijden. Integendeel.

Maar op een gegeven ogenblik leek het mij alsof hij de werkelijkheid van het bijvoorbeeld ziek-zijn volkomen uit het oog verloor. Daarom vroeg ik hem - en u moet me geloven, het was niet spottend bedoeld - wat hij deed als hij een zere kies had, die het begaf. Hij dacht dat ik hem met zoiets banaals dwars wilde zitten. Dat was echt niet het geval. Om het hem verder niet te moeilijk te maken zei ik: broeder, als je me wilt overtuigen, dan wil ik dát wel zien wat ik in de eerste tijden der gemeente ook zie: ze stelden hun persoonlijk bezit ter beschikking van de apostelen.

Want het woord wint aan geloofwaardigheid, wanneer het niet alleen bij prachtige formules en krachtige uitspraken blijft, maar wanneer het onderstreept wordt door gedragingen. De vreugde over het heil, over de levensechte relatie met de Heer is zo groot, het vertrouwen in Zijn leiding en zorg zo definitief, dat Hij alleen het volkomen vertrouwen heeft. Dat betekent een geweldige ontspanning. De race om de belangrijkste plaats onder de zon maakt plaats voor het wandelen met God, zoals eerder Henoch deed.

De wedstrijd met de vrienden om de voortreffelijkste auto van dit jaar wordt plotseling zeldzaam onbelangrijk. De jacht naar dingen die vergaan komt ons opeens zinloos voor. Het zenuwslopend gedoe om gunsten van mensen zeggen we vaarwel om de gunst van God, die ons leven binnenkwam.

Dit zijn geen verhaaltjes, maar is een beschrijving van de realiteit. Van de realiteit na het Pinksterfeest, dat wel velen herdenken en zo weinigen vieren. Zelfs dat feest is niet voor weinigen verschraald tot een kerkelijke plechtigheid die verder in het leven van alledag ziet zoveel voorstelt. En dan winden we ons op wanneer het percentage van hen, die niet tot een kerkgemeenschap willen behoren, klimt. Waarom zouden ze er bij moeten horen, en ook: wat zou hen kunnen bewegen.

Hoe moet het met de gemeente van heden? Zal ze nog in staat zijn op te staan en de heerlijkheid van God kunnen openbaren? Ik wilde wel dat ik zonder voorbehoud kon zeggen: die dag zal zeker komen. Die dag zal komen als de gelovigen zich bewust worden van hun rijkdom. Als de Here God voor hen niet alleen maar een woord is, maar een overweldigende werkelijkheid, die hun existentie gaat beheersen. Als het geloof niet alleen een konstruktie van gedachten is, maar een manier van leven."

Pornografie

Zij die in de pornografie - in al haar verschijningsvormen - altijd al een laag bij de grondse bezigheid, een inspelen op lage menselijke begeerten hebben gezien, hebben steun gekregen van de feministen. Vrouwen nemen het niet langer dat zij uitsluitend gezien worden als speelpoezen voor mannen, als bevredigsters van mannelijke begeerten. Vrouwen willen méér zijn dan gewillige en gewillig-kneedbare voorwerpen waaraan mannnen hun plezier beleven.

Hoe bijbels is hun visie! Nimmer vindt men in de bijbel ook maar één aanduiding dat vrouwen alleen maar er zijn voor de mannen. Zeker, de vrouw - Eva - wordt aangeduid als hulp tegenover de man. Maar die man heette dan wel Adam, en die twee waren het roerend eens. Eens om elkaar te helpen, bij te staan. En ook na de fatale misstap bleven ze op elkaar aangewezen. Ze werden niet opgedeeld in hogen en lagen, boven- en onderliggenden. Nee, de mozaïsche wetten maken ons b.v. duidelijk, hoe zeer de zorg van de God van Israel uitging naar de zwakken in de samenleving. Dus ook naar de vrouwen.

Er wordt nogal wat geschreven over het zgn. sex-toerisme naar enkele landen in Zuid-Oost Azië. Vrouwen, meest nog jonge meisjes, worden aangeprezen als begerenswaardige exotische gastvrouwen. En westerse weelde maakt het mannen mogelijk reizen daarheen te maken, welverzorgd, en „erotisch plezier" inbegrepen.

Je zou willen zeggen: Wat een bende, wat een troep. En dan tegelijkertijd in dit weelderige westen maar praten over gelijkwaardigheid, en gelijkberechtiging, over waarde en waardigheid ongeacht geslacht en geaardheid, over eerbied voor al wat leeft.

Uitbuiters zijn het, die op de idee van de sexreizen kwamen; uitbuiters zijn het die er gebruik van maken. Mensenonteerders in het kwadraat. Want het zijn praktich altijd meisjes die in de macht van machtigen zijn geraakt die tot dit mensonterende - vrouwonterende - „beroep" worden gedwongen. Mannen strijken het geld op. Uit bittere armoede zien ouders vaak zich genoodzaakt hun dochters af te staan aan schoonpratende en met geld, werk en eten zwaaiende mannen.

Tegen atoombewapening lopen mass's te hoop. Je zou hopen dat ze het ook tegen pornografie en prostitutie en sexreizen deden. Ook kerkelijke organen zouden hieraan kunnen denken.

Adreswijziging

Ds. A. van den Berg woont thans met zijn gezin Luchtenburg 20, 3328 AM Dordrecht; tel. 078 - 510150.

Beroepingswerk

Bedankt voor Alblasserdam en Treebeek: J. Schouten te Delfzijl.

Bedankt voor Groningen-Noord: P. Brongers, jeugdconsulent te Drachten.

Zendelingen

De Unie Zendingscommissie had op 1 juni te Zwolle een ontmoeting met *zr. Janca Loot,* tot voor kort werkzaam als vroedvrouw te Dagai (Kameroen), waar zij tevens was belast met de koördinatie van het medische werk. Zij informeerde de kommissie over haar indrukken en ervaringen aan de hand van een nieuwe diaserie-in-kleur. Daarbij waren ook leden van de Werkgroep „Dienst aan een wereld in nood" aanwezig alsmede br. J. G. Brongers, eindredakteur van *Gemeente en Zending.*
't Was oorspronkelijk de bedoeling, dat zr. Loot in mei en juni in de gemeenten en op de jeugd- en vrouwenbijeenkomsten over haar werk zou vertellen; zij heeft inmiddels al een intensief programma afgewerkt. In goed overleg met zr. Loot is nu besloten, dat zij *ook in de maand september* nog beschikbaar zal zijn voor zendingsavonden, zendingsdiensten, etc.
Zusterhulpafdelingen, gemeenten, zondagscholen en jeugdgroepen, die daarvoor belangstelling hebben, worden verzocht om zo spoedig mogelijk - bij voorkeur telefonisch - voor het maken van een afspraak kontakt op te nemen met zr. J. Blaauw-Van Lune, Westerparallelstraat 87, te Stadskanaal, telefoon 05990-14345.
Binnenkort komt *br. Jan G. F. Oosterloo* met verlof naar Nederland. Hij is in Sierra Leone de verantwoordelijke man voor de bouwprojekten van de Europese Baptisten Zending en beheert als penningmeester ook de zendingskas. *Vanaf 20 augustus* is br. Oosterloo graag bereid om in de gemeenten en voor jeugd- en vrouwengroepen over de voortgang van het zendingswerk in Sierra Leone te vertellen.
Afspraken kunt maken via zr. J. Blaauw-Van Lune, telefoon 05990-14345.

Radiodienst

Op 20 juni - de volgende week zondag - zal via de zender Hilversum 2 op 17.00 uur een kerkdienst worden uitgezonden van de gemeente te Veendam. Daarin zal voorgaan *ds. G. Leeuwenink,* met als onderwerp van de prediking: „De zalving van de Heilige". De schriflezing is uit Johannes 2:18-27. Gezongen worden Lied 491, Lied 15 (Supplement) en Lied 538. Medewerking verlenen een mannenkwartet en het zangkoor „Tot Gods Eer" onder leiding van A. Klein, terwijl Rein van Deest de samenzang op het orgel zal begeleiden. Deze uitzending in ZVK-verband geschiedt in het kader van de door de regering aan de kerken beschikbaargestelde (radio)zendtijd.

Representatie

De Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland kwam op 8 (en 9) juni te Lage Vuursche in Algemene Vergadering bijeen. De Commissie der Unie liet zich daarbij door *ds. A. Visscher* vertegenwoordigen.
Op 20 juni zal te Doorn het zilveren jubileum van de Wilde Ganzen (1957 - 1982) worden gevierd. *Zr. D. H. de Vries-Heilbron* en *br. J. ter Braak* zullen bij die gelegenheid de Commissie der Unie resp. de Unie Zendings Commissie vertegenwoordigen.

Financiën

Verantwoording van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties over de maand april:

ECU
Almelo-G 485,35; Amsterdam-N 126,60; Deventer 5,—; Dokkum 62,90; Drachten-E 454,75; Eindhoven 769,66; Emmen 1.575,—; Emmercompascuum 236,—; Enschede 824,15; Groningen-Z 485,07; Heemskerk 100,—; Den Helder 260,02; Hengelo 580,—; Hoogezand 818,—; Leeuwarden 359,60; Noordbergum 510,25; Pernis 200,— Stavoren 100,— Steenwijk 47,55; Treebeek 146,—. Winschoten 164,25; H. J. H., G. 25,—.

CvdO
Alblasserdam 1.500,—; Almelo-G 764,55; Amsterdam-N 126,60; Delfzijl 304,50; Deventer 140,95; Dokkum 176,35; Drachten-E 297,75; Eindhoven 384,—; Emmen 1.806,25; Emmercompascuum 217,10; Enschede 330,15; Groningen-Z 572,76; Heemskerk 200,—; Den Helder 307,02; Hengelo 700,—; Hoogezand 965,—; Leeuwarden 208,35; Noordbergum 351,50; Steenwijk 107,90; Treebeek 117,—; Winschoten 188,34; H. J. H., G. 10,—.

UZC
Almelo-G 620,30; Amsterdam-N 275,40; Delfzijl 315,10; Deventer 147,35; Dokkum 298,68; Drachten-E 483,35; Eindhoven 856,60; Emmen 2.750,—; Enschede 1.352,90; Harderwijk 636,75; Heemskerk 600,— Den Helder 464,10; Hengelo 1.040,—; Hoogezand 1.458,—; Leeuwarden 611,05; Noordbergum 673,35; Steenwijk 381,51; Ter Apel 360,—; Treebeek 484,—; Winschoten 284,70; Zuidlaren 154,28; Zwolle 50,—; Noordbergum (WIN) 284,—; H. K., H. 10,—; N. N., L. 30,—; P. v. d. H., H. (WIN) 25,—; Zusterhulp IJmuiden 1.500,—; Zondagschool Emmeloord 300,—.

Projekten
Zuidlaren (medicijnen) 154,—.

NBJB
Almelo-G 158,90; Amsterdam-N 43,20; Delfzijl 336,65; Dokkum 65,70; Drachten-E 205,55; Emmen 502,50; Enschede 288,30; Groningen-Z 159,84; Den Helder 85,68; Hengelo 200,—; Hoogezand 269,—; Stavoren 50,—; Steenwijk 41,20; Winschoten 52,37; P. v. d. H., H. 25,—; G. F. B., B. 120,—.

UBS
Almelo-G 293,45; Amsterdam-N 25,20; Delfzijl 100,—; Dokkum 72,10; Drachten-E 71,60; Emmen 262,50; Emmercompascuum 94,10; Groningen-Z 83,25; Den Helder 44,63; Hoogezand 140,—; Winschoten 27,38.

Noodfonds
Heemskerk 147,40; Deventer 138,50; Eindhoven 425,81; Stavoren 110,75; Kollumerzwaag 366,30; Almelo-G (Polen) 200,—; Almelo-G (Buckow) 200,—; Almelo-G 321,35; Utrecht-C 303,80; Den Helder 141,11; Amsterdam-N 25,— H. J. H., G 25,—; B., E. 50,—; J. B., H. 10,—; R., A. 15,—; H. d. V., H. 90,—; H. T.-S., D. (Polen) 50,—; J. S., H. 10,—; G. M., D. 50,—.

Hartelijk dank voor deze bijdragen.

Ontvangt u onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

BOEKBESPREKING

Dr. G. Q. A. Meershoek: Theologie op bestelling.
Uitg. Buyten en Schipperheyn B.V., Valkenburgerstraat 106, 1011 NA Amsterdam. Pap. 88 pag. ƒ 12,50.

Dit boek presenteert zich als een weerlegging van het boek van Prof. Dr. Schillebeeckx' Kerkelijk ambt. De verschijning van dit grote werk heeft veel stof doen opwaaien. Voor- en tegenstanders zijn in de pen geklommen. Meershoek gaat na of Schillebeeckx' citaten uit oude schrijvers en kerkelijke documenten juist zijn. Naar zijn gevoelen heeft Schillebeeckx daarbij meermalen onzorgvuldig geciteerd en (mitsdien) ook verkeerd geïnterpreteerd. Daardoor zijn de conclusies niet overeenkomstig de werkelijkheid, zo meent M.
S. heeft toegegeven dat in zijn boek enkele onnauwkeurigheden voorkomen. Maar dat doet aan het geheel niets af, meent een commissie uit de order der Dominicanen, waartoe S. behoort.
Voor een betrekkelijke buitenstaander is het nuttig kennis te nemen van de discusie over één der hartstukken van de rooms-katholieke praktijk als kerk. Dat Meershoek daarbij meermalen discussiëert op een toon, die men onder broeders niet verwacht, tekent de verhitte sfeer in de uiteenzettingen tussen katholieke theologen. Dat duidt zonder twijfel op het feit dat er binnen deze kerk - niet alleen in Nederland - fundamentele kwesties aan de orde zijn.
Ook voor wie het boek van S. niet gelezen heeft, biedt M. veel lezens waardigs. P.

GEMEENTEBERICHTEN

(Sneek - P.H.S.)
De tweede zondag van mei was voor de gemeente Sneek een feestdag: na een vakante periode van ruim acht maanden mochten we onze nieuwe voorganger, ds. K. Corporaal, in ons midden begroeten. De bevestigings- en intrededienst, waaraan ook onze oud-voorganger ds. O. Oldenburger zijn medewerking verleende, vond plaats in een meer dan volle kerk. Vele genodigden waren op deze morgen onze gast, waarvan enkelen het woord voerden: vertegenwoordigers van de burgerlijke gemeente Sneek, de Unie en de Friese Bond van Baptistengemeenten. Namens de Gemeente Sneek-Bolsward sprak broeder-ouderling Tj. Raadsveld woorden van welkom.

's Avonds kwamen we als gemeente nogmaals bijelkaar, dit keer met de bedoeling om wat informeler een welkom toe te roepen aan de familie Corporaal. Vele facetten van het gemeentelijke leven werden voor het voetlicht gehaald en aan het eind van deze bijeenkomst konden ieder constateren dat we elkaar al een beetje kenden.

Naast dit blijde nieuws zou ook nog verteld kunnen worden over het bezinningsweekend dat in de maand april plaatsvond en waaraan Ds. R. Reiling zijn gewaardeerde medewerking verleende. Indringend en diepgaand hebben toen meer dan honderd leden en vrienden van de gemeente zich enkele dagen gebogen over een voortgaande verkondiging van het evangelie aan medemensen die vervreemd zijn van de God van de Bijbel.

Denk overigens niet, broeders en zusters, dat wij in Sneek-Bolsward enkel zegeningen en voorspoed kennen: ook bij ons komt teleurstelling en zelfs ontgoocheling voor. Niettemin past het ons U te berichten, dat de Heer onze gemeente wil blijven gebruiken in de dienst aan Zijn Koninkrijk.

In plaats van kaarten

Zo de Heer wil en wij leven hopen onze ouders en grootouders

J. Hogebrug
en
G. J. Hogebrug-Blenkers

op vrijdag 25 juni 1982 hun 40-jarig huwelijk te vieren.

Graag geven wij u de gelegenheid tot feliciteren van 19.00-21.00 uur, in restaurant „Het Wapen van Delden", Langestraat 138 te Delden.

Henk en Rita Hogebrug-Olijslager
Marcel en Rian
Marianne Hogebrug

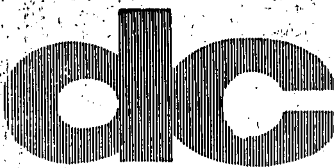
Hengelo (O), juni 1982
Tollenstraat 31

VAKANTIE IN NOORWEGEN
Een unieke gelegenheid voor jou om samen met een duitse jeugdgroep je vakantie door te brengen in Noorwegen.
Datum 2 tot 17 juli.
Wil je mee, er zijn nog 2 plaatsen vrij.
Kosten 500 DM.
Inlichtingen: Jeugdbureau, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel: 05120-15687.

Wegens omstandigheden, vrij van 14 tot 28 augustus, 2 appartementen in N-Denemarken. Buitenkansje!
Prijs per week, resp. ƒ 385,—/ƒ 420,—.
Ideaal voor gezinnen met kinderen.
Zee, bos, meren, hei, fjord.
Tel. 05120-15687

81255
is het gironummer van NOODFONDS van de Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Op 78-jarige leeftijd werd door de Heer thuisgehaald onze trouwe broeder

ALBERT RIKSTEN

Hij diende zijn Heer in woord en werk.

25 april 1982

Baptistengemeente Deventer

Wie in mij gelooft zal leven ook al is hij gestorven. Joh. 11 : 25

Op 14 mei overleed na een langdurige ziekte toch nog onverwacht onze zuster

GRIETJE GEESKE MOLENKAMP
weduwe van Geert Wijkstra

op de leeftijd van 76 jaar

Mei 1982

Baptistengemeente Rotterdam-Zuid

Op 4 juni 1982 heeft de Here tot Zich genomen, mijn lieve man, onze lieve vader en opa

WILLEM POTS

op de leeftijd van bijna 72 jaar

Rom. 8 : 38 en 39

Rijswijk

H. M. Pots-Kuipers
kinderen en kleinkinderen

Op zijn tijd en op zijn wijze nam de Here tot Zich, geheel onverwacht, onze zuster

JOHANNA KOOPS

op de leeftijd van 68 jaar
Geliefde echtgenote van H. C. Lever.

„De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets." Ps. 23.

31 mei 1982

Baptistengemeente Nieuw Weerdinge

Voor ons onverwacht heeft de Heer thuisgehaald onze broeder

HENDRIK POELMA
echtgenoot van J. J. Poelma-v. Bekkem

Rom. 8:37-39

11 mei 1982

Baptistengemeente Hoogezand

„Wacht op mijn daden"

Niet iedereen was gelukkig met het feit, dat enkele maanden geleden Hans Wiegel commissaris der koningin werd in Friesland. Zeker niet in Friesland zelf. En dat werd bepaald niet onder stoelen of banken gestoken. Uiteraard niet leuk voor de heer Wiegel. Maar, als doorgewinterde politicus wel gewend aan kritiek en tegenstand, liet hij zich niet van zijn stuk brengen. Nogal nuchter citeerde hij de uitspraak van zijn grote liberale voorganger uit de vorige eeuw, Thorbecke: „Wacht op mijn daden!" Wees niet te snel met je oordeel. Sla niet een mens bij voorbaat tegen de grond met je oordeel en afkeuring. Geef hem de kans om te tonen wie hij is, wat hij kan en wil. En kom dan pas met je kritiek. Wel, we wensen de heer Wiegel veel sterkte, in de hoop, dat zijn daden een juist en een positief beeld zullen geven van wie hij in werkelijkheid is en van wat hij vermag te doen in het belang van de Friezen en ons land.

God is een God van daden

Je kunt de bijbel gerust omschrijven als: het boek van Gods grote daden. Die daden staan tegenover de kritiek die door de eeuwen heen op Hem is uitgeoefend. En wat Gods woord vóór alles aan mensen wil vragen, is: Besteed eerst eens uitvoerig aandacht aan mijn daden, alvorens met je mening over Mij naar voren te komen. Leer van David, die eens schreef: Ik overpeins al Uw daden, ik overdenk de werken van Uw handen.

Graag helpt de bijbel ons een handje bij het vormen van een beeld aangaande God. Wie iets wil leren aangaande zijn macht, wijsheid en zorgvuldigheid, bestudere de schepping om zich heen: Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heir daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept.........

Gods daden zijn scheppingsdaden en het wonder van deze wereld, hoe geschonden ook door de zonde, alsmede het wonder van ons leven, hoezeer soms ook lijdend onder de gevolgen der zonde, getuigen van zijn macht, trouw en liefde. Hij is de God die leven geeft. En het is niet aan Hem te wijten, wanneer dat leven vaak gescheiden is van de overvloed die Hij zou willen en kunnen geven.

Met grote nadruk en duidelijkheid ook wijst de bijbel naar Gods grote daden in Jezus. Wie over God wil praten, denken, moet op Golgotha geweest zijn, want daar opent de Schepper een nieuwe weg voor vastgelopen zondaren; een weg over het leven en lichaam van zijn Zoon. Wat een daad! Het grote uitroepteken van zijn liefde jegens ons! God is geen filosoof, geen theoreticus. Hij handelt, grijpt in. Maar wie Golgotha nooit werkelijk bezocht en beleefde, heeft daar geen oog voor. En wie van het kruis een monument maakt, dat hij niet dagelijks aandachtig beziet, loopt grote kans dat hij, met vele ongelovigen samen, weer gaat twijfelen aan het wat en het hoe van zijn Heer.

Twijfel......Welke gelovige kent dit woord niet uit ervaring, ondanks alles wat hij van God ervoer? Wacht op mijn daden, zegt God dan. Je weet wat Ik deed en doe? Wacht op wat Ik doen zal. Zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Wacht, met je twijfels, op de voltooiing van mijn plannen, en constateer dan voor eeuwig wie Ik ben en wat Ik wil!

Wachten op een antwoord is moeilijk. Wachten op Gods definitieve antwoord op alle vragen is onmogelijk voor degenen die geen oog hebben voor Gods daden van gisteren. Gods daden van morgen zullen hen niet aanspreken.

De God van de daad vraagt om daden

„Wat verlangt en verwacht God van ons", vroegen eens de Joden.

Jezus' antwoord: „Dat gij gelooft in Hem die Hij gezonden heeft".

God vraagt om geloof. Is dat een daad? Blijkbaar wel. Het is een daad van onderwerping, zelfovergave, een daad van vertrouwen op Hem, die de Heer is.

Wel, een moeilijke opgave lijkt dat niet. Velen beweren zonder veel problemen dat ze gelovig zijn. Verder gaan ze over tot de orde van de dag.

Daden bewijzen wie je bent

Vaak slaagden mensen er in om met mooie woorden een volkomen verwrongen beeld van zichzelf op te hangen. Maar, getuige de woorden van Hans Wiegel, de daden doen blijken wie die mooie prater in werkelijkheid is.

Het is met veel gelovigen niet anders. Hun christelijke woorden en uiterlijkheden worden maar al te dikwijls gelogenstraft door hun onchristelijke daden. Als het geloof de boom is, dan zijn de daden de vruchten die er aan groeien. En de vruchten bewijzen of de boom goed of slecht is, zei Jezus. Blijken de vruchten slecht, dan wordt de boom omgehakt en verbrand. Geloof zonder werken is een dode zaak, zei de praktisch ingestelde Jacobus al.

Wacht op mijn daden, Heer

Wie tot geloof komt, begint aan een nieuw leven, een leven waarin hij zijn Heer en Heiland wil dienen en verheerlijken. Zouden we mogen veronderstellen, dat Jezus vol spanning afwacht wat er van dat nieuwe leven terecht zal komen? Maar welke echt bekeerde mens zou tegen zijn Heer durven zeggen: „Wacht maar op mijn daden, Heer, het komt best voor elkaar"?........Dat zou erg hoogmoedig en overmoedig zijn van iemand die juist is gaan beseffen dat er in hem geen goeds woont.

En toch wacht God op onze daden, de eerlijke vruchten van het geloof. Door die vruchten wil Hij verheerlijkt worden. Hij wil, dat wij zowel in woorden alsook in daden zullen getuigen van zijn grote daden.

Hoe moeten we daarmee aan? Brengt dat niet een enorm stuk spanning en frustratie in ons leven?

Maar juist hier is het God die zegt: „Wacht op **mijn** daden." God zond zijn Geest als een bron van kracht voor zwakke mensen. Wacht op, bid om, leef uit de kracht van die Geest! En laat die Geest er u steeds weer van overtuigen, dat er een „wijngaardenier" is, die telkens weer, wanneer het afgelopen jaar te weinig vrucht opleverde, voor ons pleit, zodat we een nieuw jaar en nieuwe kansen ontvangen. Dat is geen vrijbrief om er op los te leven, maar een inspiratie om verder te gaan in het spoor van geloven en werken.

C. v. Wier

HEEFT DE PENNINGMEESTER TE WEINIG GELOOF?

De penningmeester was het niet eens met een vrij grote uitgave. Hij had het geld nog niet ontvangen, en wat een penningmeester niet ontvangen heeft, kan hij niet uitgeven. Natuurlijk wordt er dan wel het een en ander gezegd. Zo werd deze penningmeester gezegd: Je hebt te weinig geloof. De Heer zal wel zorgen dat het geld er komt.

Nu is de ene penningmeester de andere niet. De ene penningmeester zal gelaten zo'n verwijt over zich heen laten glijden, de ander zal zich in zijn persoonlijk geloofsleven aangetast voelen.

Hoe dan ook, een penningmeester heeft de zorg over de gelden van de gemeente, en wat hij niet krijgt kan hij niet verder geven. Dat heeft minder met zijn geloof en meer met zijn boekhoudkundige en financiële inzichten te maken. Maar dat een penningmeester niet voldoende ontvangt, minder ontvangt dan er nodig en afgesproken is voor de gemeentelijke en unie-arbeid hangt meer af van het geloof van de gemeenteleden dan van het geloof van de penningmeester. Als gelovigen willen aanvaarden, als christenen willen geloven, dat zij met 90% van hun netto inkomen kunnen rondkomen, zal de gemeente, (dat is de Heer), 10% tot haar/zijn beschikking hebben. Daarmee komt elke penningmeester gegarandeerd uit.

O, ik weet heel best dat het geven van de tienden geen nieuwtestamentisch gebod is. Maar zoals wij op vele terreinen de spraak van het oude testament willen horen (het oude testament komt steevast op tafel als het gaat over de vrouw in het ambt, homofilie, abortus, euthanasie, overspel, enzovoort) zo zouden we ook moeten luisteren naar het oude testament als het gaat over onze geldelijke verplichtingen ten aanzien van de arbeid van de Heer. „Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn Huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de Hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten", sprak de Here tot de Joden, Mal. 3:10. De Here beproeven betekent toch wel niets anders dan geloof hebben.

Neen, niet de penningmeesters onzer gemeenten en commissies hebben te weinig geloof, maar vele leden der gemeente.

De Britse Baptisten Unie

Bij het bekijken van de opzet van de „Baptist Union of Great Britain and Ireland", zoals de naam volledig luidt, vallen enkele markante verschillen met onze Nederlandse Unie op.

In de eerste plaats zijn de Baptist Missionary Society (BMS), die zich bezighoudt met de buitenlandse zending, en de zes opleidingsinstituten allemaal zelfstandige lichamen, die als zodanig niet onder de Unie staan. Ze zijn geen verantwoording schuldig aan Algemene Vergadering of Unieraad en opereren met grote zelfstandigheid. Wel zijn ze allemaal in de Council, de Unieraad vertegenwoordigd.

De oorzaak van die zelfstandigheid ligt heel simpel in het feit, dat deze instituten ouder zijn dan de Unie. Het oudste opleidingsinstituut is het Bristol Baptist College, dat dateert van 1770. En de BMS werd opgericht in 1792. Wel worden in principe alle afgestudeerden van de Baptistencolleges door de Unie erkend en beroepbaar gesteld voor de gemeenten.

Een tweede verschil in opzet werd in ons vorig artikel al genoemd. Het land is opgedeeld in districten, en daarin werken de Associations. In die Associations speelt zich een heleboel af aan zakelijke beslissingen, aan inspiratie, informatie en vorming. Ze zijn enigszins te vergelijken met onze gewesten, doch veel groter van omvang, en binnen de Unie hebben de associations een vaste status. Daarmee kent de Britse Unie in de opbouw een trap meer dan de onze.

Er wordt een landelijke Algemene Vergadering gehouden, en daar kan elke gemeente haar voorganger heenzenden plus een, twee of drie afgevaardigden. Een A.V. met zo'n drieduizend afgevaardigden is dan ook heel gewoon, en men moet wel een flink kerkgebouw opzoeken om dat onder dak te brengen! De A.V. begint op maandag, en wordt donderdag afgesloten.

Voor zo'n A.V. is een heleboel voorwerk gedaan, en het zakelijke gedeelte neemt dan naar verhouding ook minder tijd in beslag dan bij ons. Er blijft flink wat tijd over voor inspirerende en inhoudelijke onderwerpen. De gemeenten hebben dus rechtstreeks konnektie met elkaar via de Algemene Vergadering, maar ze zijn ook districtsgewijze verbonden in de Associations. De council, de Unieraad dus, bestaat uit personen die hoofdzakelijk uit de Associations komen. Ook de BMS en de Colleges zijn er in vertegenwoordigd. Totaal telt de Council 119 leden, en vergadert twee maal per jaar. De Unie heeft een president, die telkens voor een jaar dient en daarvoor wordt vrijgesteld. Het is nu Dr. D. J. Charley. De president bezoekt in dat jaar zoveel mogelijk gemeenten en vergaderingen van Associations.

Uitvoering

Het Baptist House herbergt 45 werkers, full time of part time, die uitvoering geven aan het werk van de Unie. Men heeft een hoofdindeling van drie departementen: Zending, Dienst en Administratie.
Onder Zending valt alle binnenlandse werk van evangelisatie, jeugdwerk, vrouwen- en mannenbewegingen. Het departement Dienst verzorgt onder andere de subsidieverlening. Men gaat vrij ver in het geven van subsidies aan financieel zwakke gemeenten, zodat tamelijk kleine gemeenten toch een voorganger kunnen hebben. De gemeente van ds. Scott in Newhaven, waar ik zondag te gast was, telt 55 leden! De subsidies vormen dan ook verreweg de grootste uitgavenpost op de begroting van de Unie.
Het departement Dienst omvat ook een uitgebreid lesprogramma voor allerlei werkers in de gemeente, onder andere een opleiding voor broeders die op de sprekerslijst komen, en daarvoor eerst examen moeten doen. Een interessant aspekt dat ook onder dit departement valt is het „sabbatsverlof". Voorgangers boven de 40 kunnen na 8 jaar dienst enkele maanden studieverlof krijgen, tot maximaal 3 maanden. Ze kunnen dan in overleg met het departement een bepaalde studie kiezen om hun kennis aan te vullen.
Alle boekhoudings- en administratiezaken zijn ondergebracht bij het departement van Administratie. Er gaat voor verscheidene miljoenen Ponden door de rekenmachines!

Superintendents

Een ander interessante instelling in de Britse Unie is de funktie van superintendent, een woord dat ik niet weet te vertalen, en daarom maar laat staan. De Britse Unie heeft er elf, en zij vergaderen maandelijks. De man voor deze funktie is een voorganger met een behoorlijke staat van dienst, die het vertrouwen heeft van de voorgangers en de gemeenten. Hij is dan ook de raadsman van de voorgangers en hun echtgenotes, maar eveneens van de gemeenten.
Voorgangers en gemeenten kunnen hun problemen met hem bespreken, en vaak zullen gemeenten bij het beroepingswerk advies vragen aan de superintendent. In de maandelijkse vergadering wordt die aanvraag besproken, en gezamenlijk zoekt men naar de meest geschikte man, of eventueel vrouw, voor die gemeente. De gemeente is uiteraard vrij om het advies op te volgen en toch een andere keuze te maken.
Elke superintendent heeft een eigen district. De delegatie heeft erg veel gehad aan het gesprek met een van hen, Rev. W. C. Hancock, die werkt in het Zuidoosten van Engeland.

De delegatie is de Britse Unie erg dankbaar voor de gelegenheid om zo allerlei facetten, van het werk en het leven van Unie en gemeenten te leren kennen. Het programma was keurig verzorgd, de ontvangst overal bijzonder hartelijk. Br. Maurice Abbott en zr. Barbara Askew hebben ons fijn ontvangen en begeleid, en ze hadden geduld genoeg om op al onze nieuwsgierige vragen te antwoorden!

Ook de nieuwe algemeen secretaris van de Unie, br. Bernard Green, was bereid tot alle inlichtingen die wij maar wensten.

En dat we zelfs in één van al die vriendelijke gastgezinnen nog met Nederlands terecht zouden kunnen, hadden we nooit verwacht. Maar dat was dan ook bij de familie Cooper-Reiling...

H. G. de Winkel

IK BID U HERE

Meer en meer komt men in gebeden in de openbare diensten der gemeente de ikvorm tegen. De bidder/bidster stelt zich dan op als een individuele gelovige temidden van de gemeenschap. De vraag is of dat goed is. Men kan uiteraard van mening verschillen, maar feit blijft toch dat als b.v. een ouderling tijdens het gebed vóór de dienst voorgaat, hij dat niet doet als individu, maar als lid van een college dat in zijn geheel voor het aangezicht van de Heer treedt, voorbiddend voor de gemeente. Datzelfde geldt ook voor de voorganger, die niet als individu bidt, maar als voorganger der gemeente, de gemeente vertegenwoordigend voor en bij de Heer. Niet zijn persoonlijke behoeften en voorkeuren en begeerten spelen daarin een doorslaggevende rol maar de behoeften en het belijden der gemeente. Wat in het hart van de voorganger is, is niet onbelangrijk, maar niet van doorslaggevende betekenis. De wijvorm, zolang onder ons gemeengoed, moesten we ons niet laten afnemen door geesten die het individu een bijzonder grote plaats toekennen. Vele kinderen Gods hebben er moeite mee als er voor en namens hen gebeden wordt in de ikvorm. Ook zij willen danken, ook zij willen voorbede doen. Niet ik, maar wij.

SLAPEN VISSEN OOK?

Dat was de vraag van een kind aan zijn vader. Gevat als vaders behoren te zijn, antwoordde deze: Ja zeker, daarvoor hebben de vissen het rivierbed. Na enig nadenken antwoordde de kleine: De lieve God heeft toch ook maar overal aan gedacht hè?
Hetgeen we van harte beamen!

IDENTITEIT

Dit woord duikt telkens weer op in de (soms verhitte) gesprekken over het voorontwerp van de wet gelijke behandeling en het eveneens zeer omstreden ontwerp voor de democratisering van welzijns- en soortgelijke instellingen. Met name in christelijke kringen vraagt men zich af wat er overblijft van de identiteit van de instelling (ziekenhuis, school, enz.) als van bovenaf maatregelen getroffen worden die de vrijheid van het bestuur en derhalve van de dirigerende instantie in de betrokken instelling beperken. En dan wel zó beperken dat bestuur en directie zichzelf niet meer voldoende menen te kunnen herkennen in de doelstellingen van de instelling, die men bestuurt.

Naar buiten

Een instelling, elke instelling (ziekenhuis, school, enz.) heeft een gezicht naar buiten. Je kunt er tegenaan kijken. Zowel tegen het gebouw, de gebouwen, als tegen het werk dat binnen de muren verricht wordt. Nu moeten we wel degelijk voor ogen houden dat er grote overeenkomsten zijn in het soort, de soorten werk, die binnen muren verricht worden: Twee en twee is vier, zowel binnen de muren van een school met bijbel als in een openbare school. Daar verandert de bijbel niets aan, een humanistisch handvest niet en de koran niet. In een christelijk ziekenhuis moeten de bedden dezelfde afmetingen, matras en verdere spullen hebben als in een gemeentelijk ziekenhuis. Dat zijn eenvoudige zaken die uit behandeling en verpleging voortvloeien. Het specifieke - christelijk, katholiek, algemeen, universitair - is aan de buitenkant niet af te lezen. Maar ga je de poort, de deur door, dan kom je aan de binnenkant.

Naar binnen

Iemand heeft eens gezegd: je kunt niet een christelijke po geven, maar wel op een christelijke wijze een po geven. Datzelfde geldt voor een kop koffie en het aanleggen van een verband.
Hangt dat christelijke (om ons daartoe te beperken) samen met - zeg maar - dood en opstanding van Jezus Christus, of met - zeg maar - de gehele bijbelse visie op het menszijn? Ervan uitgaande dat - althans in mijn leven - de bijbel geen of nauwelijks een rol zou spelen als ik niet zou geloven in Jezus Christus, zeg ik: het gaat om de bijbelse mens-visie, zoals die met name zichtbaar is geworden in het heilswerk van Jezus Christus. Concreet zegt dat, dat je in een (pasgeboren) mens van 1257 gram niet maar 1257 gram vlees en bloed ziet, maar een schepsel Gods. Zoals je ook een schepsel Gods ziet in die tot 41 kg. ineengeschrompeld mens van 87 jaar. Nog concreter betekent dat dat je - ik beperk me tot mijn eigen werkveld - je verzet tegen alle eisen van economische benutting van capaciteiten en voorraden en geldstromen enz. in de verpleging van zieken (dat je ook in een ziekenhuis een gulden maar één keer kunt uitgeven, heeft daar niets mee te maken!).

Verwachtingspatroon

Waarom een christelijk ziekenhuis? Verpleeghuis? School? Academie? In onze samenleving leeft duidelijk het besef dat je van „het christelijke" iets mag verwachten. Men verwacht in een christelijk ziekenhuis vriendelijkheid (uit een enquete in Duitsland bleek dat ziekenhuispredikanten niet vroom, maar wel vriendelijk behoren te zijn), geduld, begrip voor de situatie, de tweede mijl, en geen rancune, geen represailles, geen betaling met dezelfde munt. Men verwacht een behandeling als mens-in-een-noodsituatie. Men verwacht dus een duidelijk plus. Van de kant van met name het verpleegkundig personeel verwacht men een houding van respect. Vooral in een christelijk ziekenhuis verwacht men iets van het min of meer ongrijpbare van het begrip roeping (terug) te vinden. Wie in een christelijk ziekenhuis teleurgesteld wordt, zegt dat vaak met de woorden: Ze doen het allemaal om de centen.

Vlag moet lading dekken

Het bleek al verschillende keren in het voorgaande: het komt niet op de puntgave formuleringen van doelstellingen en uitgangspunten aan, maar op de mensen die het werk doen. De personeelskeuze is bijzonder belangrijk. Daarbij blijven teleurstellingen niet uit. Zich als onkerkelijk aanmeldende personeelsleden blijken vaak een geweldige inzet in pure menselijkheid te hebben, terwijl kerkelijk meelevenden bitter tegenvallen. Het moet in het bijzonder voor zich christen noemenden in christelijke instellingen duidelijk zijn, dat zij aangesproken kunnen worden op hun pretentie een christen, volgeling van Jezus Christus te zijn. Dat zij aangesproken zullen worden. Je moet als christen bereid zijn je bloot te stellen aan de critische vraag hoe je in je werk de bijbelse boodschap, de bijbelse mensvisie laat functioneren.
Datzelfde geldt natuurlijk ook voor bestuurders van zich christelijk noemende instellingen. De identiteit van een instelling wordt niet gegarandeerd door het feit dat b.v. personeelsleden met een bepaalde, niet door het bestuur gedeelde visie op sexualiteit, huwelijk, kerk en politiek geweerd worden. Die identiteit komt wél - althans enigszins - uit de verf als de liefde van God kansen krijgt.

Voor de kerken, die - soms letterlijk - de grondsteen legden voor instellingen als bejaardenhuizen, scholen, enz. is het zaak te erkennen, dat ook buiten de muren van hun instellingen vaktechnisch goed werk geleverd wordt. Dat binnen de muren van hun instellingen dezelfde eisen aan vakbekwaamheid, outillage enz. gesteld moeten worden als aan andere inrichtingen. Dat overal de mensen die het werk doen het gezicht van de instelling bepalen en dat derhalve een goed personeelsbeleid een zinnige zaak is.
Maar diezelfde kerken zullen ook moeten beseffen dat het stellen van het méér, van het plus, ook vandaag de dag offers kan vragen van kerken en christenen. Het gaat om de mens, omdat het om God gaat. Het gaat om God, omdat het om de mens gaat. We kennen God immers alleen maar vanwege zijn liefde voor mensen. Het gaat om de liefde van God, omdat alleen leven mogelijk is door de, door die liefde.

Ploeger

NOU, TOT OKTOBER DAN

Neen, die woorden kwamen niet uit mijn mond, want ik heb geen caravan op een camping. Noch een boot in een haven, noch een tweede optrekje in een bosrijke omgeving. Maar er zijn mensen die wel zo rijk zijn (nou ja, wat heet rijk zijn?). En die de zomermaanden doorbrengen op een camping, op het water, in een bosrijke omgeving. Veertig, vijftig kilometer van de gemeente waar ze hun geestelijk onderdak hebben verwijderd.
Zo in april, mei trekken velen daar heen, alle dagen, of alleen in het weekend. „Tot oktober dan!". Want kijk, laten we eerlijk zijn, je kunt toch niet zondagsmorgens zo'n honderd kilometer heen en terug gaan rijden om naar de kerk te gaan. Trouwens, op de camping worden ook diensten gehouden; in het gunstigste geval gaat men naar een naburige gemeenschap, baptist of niet. Honderd kilometer kost heel wat benzine en benzine is duur. Alles is toch al zo duur geworden en zo'n caravan kost ook geld, en als er geen wind is moet de boot toch varen, waar of niet?

Het hoeft niet ontkend te worden dat de vrijetijdsbesteding voor velen een probleem is. Ik bedoel: een goede en verantwoorde vrijetijdsbesteding. Vaak is het een vrije tijdsbesteding, naar eigen inzichten. Naar eigen goeddunken. Maar of het allemaal wel zo opbouwend is? Voor het eigen geestelijke leven en voor de gemeente?
Waarbij dan ook nog eens gedacht zou kunnen worden aan het belang van de kinderen, met name de kleinere kinderen. Je zou je zo kunnen voorstellen dat die bij terugkeer in oktober niet meer zo gemakkelijk de aansluiting bij de anderen vinden op zondagsschool en club.

De feiten liggen er nu eenmaal, Nederland is voor een groot deel zomers in de weekenden een camping-Nederland. Ik zal de laatste zijn iemand een fijn weekend te misgunnen. Maar ik hoor te vaak de nadelige gevolgen voor het geestelijke en kerkelijke leven dan dat ik er over zou willen zwijgen.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Ronald Reagan is een oprecht Christen. Ronald Reagan is zoals u weet president van de Verenigde Staten.
Onlangs was hij een aantal dagen in Europa om wat te praten met enige machtigen, in hoogheid gezeten mensen. In Nederland en nog een paar staten zijn die er niet en dus vloog de man van „de machtigste staat ter wereld" over ons heen. Als men ons voor een of ander karweitje nodig heeft horen we dat wel via Parijs, Rome, Londen of Bonn. Inmiddels vermaken of verbijten wij ons over onze kleinschalige problemen: een half miljoen werklozen, een middelpuntvliedende regering, een bijna radeloos volk. Waarheen leidt de weg die wij moeten gaan?
Maar Ronald Reagan is een oprecht Christen. Zo las ik in KOERS, een reformatorisch opinieblad, zeer rechts geschreven, en het was een zekere heer R. H. Matzken, M. A., die zulks konstateerde. Zo'n vaststelling wekt je belangstelling want je verheugt je als zo iemand in zo'n positie een Christen is, een oprecht Christen.
Meer nieuwsgierig dan verheugd las ik de nadere toelichting, want je vraagt je af welke woorden of werken van Reagan de schrijver tot deze konklusie brachten. Vertelt hij over diens bekering, zijn kerkgang, zijn zorg voor arme Amerikanen en andere mensen, die als Zeelanders worstelen met wind en water en geen Delta-werken hebben? Zorgt mr. Reagan ervoor dat de immense kapitalen die nu aan ondoorzichtige maar meestal militaire doeleinden besteed worden, langzaam maar zeker in de richting gaan van hen die geen helper hebben? Natuurlijk zijn zijn problemen van andere aard en formaat dan die van u en mij en we moeten hem niet te hard vallen. Zou u op zijn stoel willen zitten? 't Is een schietstoel.
Maar waaruit zal nu blijken dat hij een oprecht Christen is. De heer Matzken schrijft: „Reagan kan meer dan Jimmy Carter zijn Bijbelse overtuiging omzetten in een concreet politiek beleid." En verder: „Met zijn ervaring als toneelspeler kan Reagan bovendien zijn overtuiging en vooral de concrete gevolgen daarvan veel beter „verkopen": dat alleen al is iets waarvoor de Amerikanen respect hebben. Maar het belangrijkste is toch zijn bijbelse fundering, met name zijn opvatting over de staat."
Na Genesis 9 te hebben aangehaald - volgens de schrijver kennelijk het oer-ontwerp voor de staatsorde voor alle tijden en plaatsen - meent de heer Matzken dat „alles wat daarboven uitgaat uit den boze is, met name de gedachte van de verzorgingsstaat". Zijn devies is duidelijk: Ieder voor zich en God voor ons allen. The survival of the fittest of wel: het overleven is voor de sterkste. Bij de Fransen in deze versie: Laissez faire, laissez passer! of wel: geen lastige wetten of hekken. En om te kompleteren: Freie Bahn dem Tüchtigen of wel: de hele weg voor de man die wat kan! Terwijl ik sinds lang dacht dat de goed geleide verzorgingsstaat iets weerspiegelde van wat in Gods gedachten leefde over de samenleving van zijn mensen: Hij voor ons allen en wij voor elkaar!

Is u er nog? U wel. We weten allemaal dat er in die verzorgingsstaat - van de wieg tot het graf - het een en ander uit de hand loopt. Er zijn mensen die die weelde niet kunnen dragen en misbruik maken van allerlei voorzieningen, waarop ze volgens ons eigenlijk geen recht hebben. Netten en wetten hebben nu eenmaal mazen. Grote voor de groten en kleine voor de kleinen. We weten ook dat honderdduizenden dankbaar zijn voor de geboden hulp, omdat ze anders niet weten hoe ze zouden moeten leven. O ja, God zorgt voor ons en de bloemen dragen zonder te spinnen de prachtigste kleuren en vormen en de vogels zaaien niet, maar ik ben bloem noch vogel. Zonder ook maar in het minst bezorgd te zijn over kleed en brood, moet ik wel zorgen dat ik in de gezonde dagen zaai. Doen we dat samen, dan kan onze samenleving aan allen die hulp behoeven die bieden.
Mij lijkt dat samen leven en zorgen christelijker te zijn dan het „ieder voor zich!" Maar, zegt u, we leven hier niet in de gemeente van Jezus. Daar mag je die gemeenschap verwachten. In de wereld gaat dat niet. Misschien niet, nee, maar je kunt er toch geen dubbele moraal op nahouden. In de gemeente een lam maar daarbuiten een leeuw. Wel omzien naar je broeder in het geloof, maar geen aandacht besteden aan de ongelovige. Dat kan gewoon niet. Niet alleen omdat je dan de schapen van de bokken scheidt, en daartoe zijn wij niet geroepen, maar omdat je jezelf opsplitst in twee mensen. Dat is levensgevaarlijk.

Jaren geleden vertelde ik u een toen al oud verhaaltje, waarin een vleermuis zich aanbiedt bij de muizen maar daar geweerd wordt omdat hij vliegt en dat hij, als hij zich meldt bij de vogels, daar afgewezen wordt omdat hij maar wat fladdert en duidelijk een muizengezicht heeft. Vis noch vlees dus. Nu vertel ik u van een vader die - en dit is echt gebeurd in deze dagen - mij meedeelde dat een van z'n zonen tot bekering was gekomen. Daarover sprak de vader met een andere zoon. „Hij is knettergek", zei de andere zoon en even later: „Als hij nu maar niet te eerlijk wordt!" De broers hebben namelijk samen een zaak. U merkt, een wedergeboren mens kan alleen maar kiezen, niet delen. Wedergenoren. Dat zei Jimmy Carter van zichzelf. Ik kan er niet over oordelen of hij dat was en zo leefde. Ronald Reagan is een oprecht Christen. Zegt Matzken. Moge dat zo zijn en zij het spelen van een rol hem verre, al zal een politicus, groot of klein, wel eens moeite hebben met voor zichzelf te ontdekken of hij een Christen is of een toneelspeler. Zoals u en ik daarover soms vragen hebben.

Huizinga

TUSSEN DE RAILS

Het zou van een goddeloze waaghalserij getuigen tussen de rails te gaan liggen als er een trein aankomt. Het is een slecht gekozen plaats. Leven is daar niet mogelijk.
Behalve voor bloemen. Zaden ontkiemen ook tussen de rails en zij brengen bloemen voort. Ondanks de voorbijdenderende treinen.
Hoe de zaadjes daar komen? Door de wind er heen gewaaid, door een vogel overgebracht, misschien uit een mensenhand gevallen. De schijnbaar dode steenmassa's tussen de rails blijken voedingsbodems te kunnen zijn. Gods natuur trekt zich van menselijke techniek en cultuur niets aan. Ook vlak bij de rails, in de bermen, bloeien bloemen, soms in een uitbundigheid die beschaamt en verblijdt.
Trouwens op puinhopen bloeien ook bloemen. Ze zijn immer en altijd een groet van God, die zijn aarde niet loslaat. Ze zijn ons immer en altijd een teken dat niet verwoesting en verwording, techniek en behoeftenbevrediging het laatste woord hebben, maar de beloften Gods, dat Zijn wereld in Zijn zegenende handen blijft.

BIJBEL EN PRAXIS

Na de oorlog bezocht een amerikaanse christelijke jeugdleider Duitsland. Hij reisde door het land, hield lezingen, wees nieuwe wegen, enz. Naar zijn indrukken gevraagd, antwoordde hij: Ik zag bij jullie in drie dagen meer bijbels dan bij ons in tien jaar. Als jullie echter willen weten hoe men dat doet wat in de bijbel staat, dan kunnen jullie bij ons in drie dagen meer zien dan bij jullie in tien jaar.
Tja, wat zou deze man zeggen als hij anno 1982 in Nederland kwam?

HEERENVEEN

Vanaf 4 juli beginnen de diensten in de Baptistenkerk, Leliestraat 3 te Heerenveen om half 10. Vakantiegangers gelieven hiervan goede nota te nemen.

uit het Uniebureau

Financiën
Verantwoording van de ontvangen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties over de maand mei:

ECU
Alkmaar 328,70; Delfzijl 1.163,25; Deventer 121,30; Doetinchem 456,61; Emmeloord 93,20; Groningen-N 765,—; Haarlem 294,75; Harderwijk 222,85; Harlingen 437,31; Heerenveen 123,85; Hengelo 700,—; Hoogeveen 1.200,—; Makkum 200,—; Musselkanaal 480,—; Zwolle 445,74; M. B., H. 500,—.

CvdO
Alkmaar 131,20; Borne 82,60; Delfzijl 952,05; Deventer 137,10; Doetinchem 279,87; Emmeloord 166,05; Groningen-N 877,20; Haarlem 304,60; Harderwijk 174,25; Harlingen 438,80; Heemskerk 224,65; Heerenveen 50,—; Hengelo 250,—; Hoogeveen 1.400,—; Makkum 200,—; Musselkanaal 359,05; Zwolle 576,32; G. F. B., B. 120,—; N. B., H. 500,—.

UZC
Alblasserdam 2.350,—; Alkmaar 432,15; Borne 251,05; Delfzijl 1.586,55; Deventer 83,—; Doetinchem 420,52; Emmeloord 199,40; Groningen-N 1.326,—; Haarlem 325,75; Harlingen 972,45; Heerenveen 310,20; Hengelo 1.250,—; Hoogeveen 2.250,—; Maassluis 300,—; Makkum 200,—; Musselkanaal 770,—; Ter Apel 200,—; Vroomshoop 1.034,—; Zwolle 795,60; H. K. H. 10,—; N. N., E. 502,—; K. H. H., H. 100,—; M. B., H. 1.000,—; N. N., L. 30,— Zusterhulp Emmercompascuum 153,25; Vrouwenver. Maassluis 237,25; Den Haag (WIN) 365,40; IJsselgewest (Djarengol) 5.000,—. **Bijdragen J. v. Oosten:** Drachten-E 1.250,—; G. V.-E., Z. 25,—; C. H. G., A. 25,—; H. E., G. 25,—; N. N. 100,—; Zusterhulp Stavoren 100,—; 2e Exloërmond 1.000,— (zie ook rektifikatie hieronder).

NBJB
Delfzijl 323,52; Groningen-N 243,95; Haarlem 226,40; Harlingen 199,75; Heemskerk 246,20; Heerenveen 98,95; Hengelo 260,—; Hoogeveen 400,—; Musselkanaal 61,75; Zwolle 146,88.

UBS
Deventer 129,77; Groningen-N 127,50; Hoogeveen 400,—; Pernis 200,—; Valthermond 60,60; Winschoten 27,38; Zwolle 81,60.

Noodfonds
Haarlem 96,75; Hengelo 675,—; Stavoren 106,50; Heerenveen 25,—; J. B., H. 10,—; R., A. 15,—; J. S., H. 10,—; W. V., W. 50,—; F. G. R., U. 5,—; N. N., E. 501,—; J. M. V., A. 50,—; J. G., H. 100,—; H. J. H., G. 25,—; W. B., E. 50,— M. B., H. 1.000,—.

Hartelijk dank voor al deze bijdragen!

Rektifikatie
In de brief van de Unie Zendings Commissie aan de gemeenten, die op 14 mei vanuit het Uniebureau werd verzonden, wordt een bedrag ad. *f* 200.000 genoemd als gevolg van de gasontploffing te Gamboura (Noord Kameroen), waarbij het huis van **zr Janneke van Oosten** en enkele andere gebouwen werden verwoest resp. zwaar beschadigd en ook de inventaris (gereedschappen en instrumenten) grotendeels verloren ging. Zo groot is de schade gelukkig niet, naar uit mededelingen van de Europese Baptisten Zending te Bad Homburg (Dld) blijkt. Men noemt ons een bedrag van DM 30.000 (plm. *f* 33.000); Janneke zelf spreekt van een schade van ruim *f* 20.000. In dat bedrag zijn niet begrepen de kosten, die moeten worden gemaakt om voor Janneke nieuwe spullen aan te schaffen. Zoals u weet, zijn bij de explosie op 14 maart al haar persoonlijke bezittingen verloren gegaan.

Adressenboekje
Het nieuwe adressenboekje is nog maar net uit, of we zijn al bijna door onze voorraad heen! Wie nog een eksemplaar nodig heeft, mag zich wel haasten. Bestellen **uitsluitend via de sekretaris** van uw gemeente. Het spreekt vanzelf, dat bestellingen in volgorde van binnenkomst zullen worden behandeld, uiteraard zolang de voorraad strekt?

AV-boek 1982
Eerder schreven wij, dat de UC in haar vergadering op 6 mei praktisch alle stukken voor de komende Algemene Vergadering heeft besproken. Op 3 juni werd nog een aantal nagekomen stukken behandeld. Twee dagen later was er een smal beraad over de financiën. De gemeenten kunnen daarover binnenkort een brief tegemoet zien. Alle kopij voor het AV-boek (agenda, jaarverslagen, financiële verslagen, balansen, begrotingen en bijkomende gegevens) is in de eerste helft van juni gekorrigeerd en wordt op het ogenblik gezet.
De verzending aan de gemeenten zal, naar mag worden verwacht, **reeds over zes weken** kunnen plaatsvinden!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

WAT KAN EEN KANGEROE WAT EEN PENNINGMEESTER NIET KAN?
Drie keer raden, zegt men dan. Wie het weet mag het zeggen. Ik weet het: een kangeroe kan met een lege buidel grote sprongen maken. Dat laat een penningmeester wel na. Arme penningmeester, van wie men verwacht dat hij met een (bijna) lege buidel toch grote sprongen maakt. Soms laat men de goede man veel te lang wachten op de bijdragen die men aan de arbeid des Heren schuldig is. Zoals ieder maandelijks zijn inkomen heeft, zo zou men de penningmeester der gemeente ook minstens maandelijks de bijdrage ter hand moeten stellen. Opdat hij zijn werk met blijdschap en niet al zuchtende kan doen.

PARKEERPROBLEMEN
Na enige uren rondrijden had het gezin een parkeerplaats gevonden. De kinderen stapten juichend uit, zat van het lange zitten. Maar schrokken wel enigermate van het ietwat sombere gezicht van vader. Vragend naar de oorzaak van des mans somberheid antwoordde hij: Ja, een parkeerplaats hebben we, maar in welke stad zitten we eigenlijk?

Sommige mensen rijden zo lang rond om een kerkelijke gemeenschap te vinden die hun aanspreekt, waar ze zich denken thuis te kunnen voelen, dat je als buitenstaanders wel eens de vraag zou willen stellen: Weten jullie in welke „stad" je nu zit? Denk je nu werkelijk de ideale gemeente gevonden te hebben? Geldt het ook voor het geestelijke leven: Wat je ver haalt is het lekkerste?

VERKIEZINGEN
Ze liggen net achter ons, en ze liggen weer voor ons. Stemmen krijgen weer goudwaarde. Ze worden weer geteld. Elke politicus wil graag stemmen tellen. Des te meer stemmen voor hem geteld worden, des te meer mogelijkheden heeft hij.
Misschien zou het de politiek en de samenleving ten goede komen als politici - grote en kleine - niet alleen maar de stemmen zouden tellen, maar er ook naar zouden luisteren. Ik wil immers dat mijn stem gehoord, niet dat deze geteld wordt.

PERSBERICHT

GEBEDSWEEK en BIJBELWEEK gaan in 1983 SAMEN

Elk jaar wordt de INTERNATIONALE GEBEDSWEEK voor de EENHEID van alle christenen gehouden in de periode 18-25 januari. Om de twee jaren vindt ook de NATIONALE BIJBELWEEK van de gezamenlijke kerken en bijbelorganisaties plaats, verenigd in de RAAD voor CONTACT en OVERLEG betreffende de BIJBEL (RCOB), die aanvangt op de laatste zondag van de maand januari.

Zowel de Raad van Kerken in Nederland als de RCOB hebben ingestemd met het voorstel, om in 1983 deze beide weken volledig te laten samenvallen in één Week van Bijbel en Gebed onder de titel „Eén in Bijbel en Gebed" met als thema „Jezus Christus, het leven van de wereld" naar aanleiding van het Schriftgedeelte 1 Johannes 1:1-4.

Het is de bedoeling, dat er één boekje verschijnt met handreikingen zowel voor de Gebedsweek als voor de Bijbelweek. Plaatselijk is men vrij in de keuze, maar ook kan men alle activiteiten opbouwen tot één aaneensluitend programma.

Voor de Gebedsweek worden weer de gebruikelijke aanwijzingen voor een grote en een kleinere gebedsdienst gegeven met Schriftgedeelten voor elke dag en gebedsintenties. Voor de Bijbelweek gaat men vooral in op het centrale Schriftgedeelte, dat in een gespreksgroep behandeld kan worden, hetzij als voorbereiding op de dienst van zondag 23 januari, hetzij als nagesprek na de dienst of op een avond in de week.
Bijbel en gebed zijn zo met elkaar verbonden, dat het in deze week mogelijk is zowel aan het samen bijbellezen als aan het samenbidden ruimte te bieden. De kerken en bijbelorganisaties willen juist aandacht geven aan het openen van de bijbel in een bepaald kader. Dat gebeurt op een heel bijzondere manier in dit programma. Het bijbelgebruik kent zo'n grote verscheidenheid, dat het samen-lezen van het voor deze week centraal gestelde bijbelgedeelte in het samenkomen voor gebed een gerichte functie krijgt.

Het boekje met handreikingen zal in oktober gereed zijn. De prijs zal *f* 1,— per exemplaar (inclusief verzendkosten) bedragen en *f* 0,75 bij bestelling van 50 of meer exemplaren. Besteladres:
Week van Bijbel en Gebed, Postbus 418, 6500 AK NIJMEGEN, t4el.: 080-222495.

Reeds nu kunnen de plaatselijke kerkelijke instanties en afdelingen van bijbelorganisaties voor het seizoen 1982-1983 deze speciale week in hun programmering opnemen.

BOEKBESPREKING

Dr. H. A. M. Fiolet: De kerk op de kruispunten van de geschiedenis. Uitg. Ten Have, Baarn. Pap. 144 pag. *f* 18,90.

Fiolet, katholiek priester, secretaris van de Raad van Kerken in Nederland, is een man die zich - uiteraard - veelzijdig met het kerkelijk gebeuren in heden en verleden heeft beziggehouden. In het voorliggende boek gaat het voornamelijk om de ontmoeting van de westerse kerken en de zogenaamde jonge kerken in Azië, Afrika, Zuid-Amerika. Dat daarbij de lessen van het verleden worden bezien in het licht van de gevolgen van de beslissingen die de kerken namen op vitale punten - kruispunten - in de geschiedenis, is duidelijk. Bij zulk een onderzoek komt onvermijdelijk de vraag aan de orde waarom de kerken het Evangelie van Jezus Christus zo weinig ruimte hebben gegeven om niet alleen levens maar ook samenlevingen fundamenteel te veranderen. De schrijver ziet als hoofdreden daarvoor de ontwikkeling van de kerken uit het krachtveld van het oude testament vandaan. Die ontwikkeling bracht de r. k. kerk er toe een éénvormigheid te vertolken en van anderen te eisen, die geweld aandeed en aandoet aan de eigenheid van elk mens en van elk volk.

De kerk leeft in een mondig geworden wereld, waarin zich grote ontwikkelingen in een zeer snel tempo hebben voltrokken. Men kan zonder tegenspraak stellen dat de kerken de aansluiting op deze ontwikkelingen hebben gemist. Men kan derhalve pessimistisch zijn t.a.v. de toekomst. Want christenen hebben de neiging zich van de toekomst af te keren om te teren op het verleden.
Wie beseft dat Fiolet het eigenlijk alleen heeft over de kerken die zich als volkskerken manifesteerden in Europa (waartoe de jonge kerken niet meer de kans krijgen!), is benieuwd naar de mening van de schrijver over de toekomstkansen van die gemeenschappen die op basis van vrijwilligheid gemeenschap van Jezus Christus willen zijn. Fiolet schreef een interessant boek, vandaar aanbevolen.

Ploeger.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS:

De zomerconferentie van de broederschap van baptisten voorgangers zal DV op woensdag 25 augustus worden gehouden in de Baptistenkerk te Apeldoorn. Voor deze studiedag zullen binnenkort de persoonlijke uitnodigingen worden verzonden. De collegae worden vriendelijk verzocht hun aanmelding tijdig te verzenden aan de secretaris. Allen een goede vakantie toegewenst.

A. v. d. Berg, secr.

YOUTH FOR CHRIST GEEFT CASSETTE CADEAU

Youth for Christ geeft bij wijze van jubileumcadeautje een speciale muziekcassette weg. De evangelisatiebeweging heeft daarop dertien gezongen bijbelverzen opgenomen tijdens een van haar jongerenconferenties.

Y for C wil met deze cassette vrienden en overige sympathisanten doen delen in de dankbaarheid voor Gods trouw in 35 jaar evangelisatiewerk. Ook is het een kleine blijk van erkentelijkheid jegens de vrienden die door de jaren heen hun steun hebben gegeven.

De keus van vooral onberijmde bijbelverzen als inhoud van de cassette is mede ingegeven door een groeiende belangstelling voor deze manier van psalmzingen. De opnames werden gemaakt tijdens „Samensmeden '81" in Zwolle, waar vierhonderd jongeren mee zongen, begeleid door een combo.
Een aantal christen-zakenlieden hebben dit jubileumgeschenkje financieel mogelijk gemaakt.

Omdat ‚een vriend veel waard is', zendt Y for C de muziekcassette toe aan ieder die de verzendkosten (*f* 2,30) of een vrije gift overmaakt op postrekening 17800. In beide gevallen ten name van Youth for Christ te Driebergen, met vermelding van „cassette".

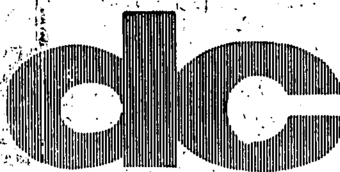
GEBRUIK MAKEN VAN DE MOGELIJKHEDEN

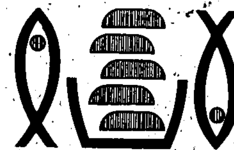
De werkgroep Roden van de baptisten gemeenten te Groningen maakten een goed gebruik van de plaatselijke krant (Roder Journaal) van 2-6-82, getuige het volgende bericht:

DANK U WEL!

9 Mei ligt ons nog vers in 't geheugen want het heeft een diepe indruk op ons achter gelaten. De doopsgezinde kerk (waarvan we dankbaar gebruik hebben mogen maken) was haast te klein, maar mag in de toekomst best te klein blijken.
We gaan blijmoedig door met het pas begonnen werk, voorlopig elke 2e zondag van de maand. De volgende GOED NIEUWS-dienst is dus straks op zondag 13 juni. Dan spreekt ds. P. v. d. Werf weer en geeft de zang- en muziekgroep BLIJDE GELUIDEN haar medewerking. We beginnen dan ook om 7 uur en u bent allemaal hartelijk welkom. Het goede nieuws komt immers nooit te vroeg.
De vriendelijke groeten van de WERKGROEP-RODEN van de baptistengemeenten te Groningen.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Hetzij wij dan leven, hetzij wij dan sterven, wij zijn des Heren.
(Romeinen 14 : 8)

Geheel onverwacht werd van mijn zijde weggenomen mijn innig geliefde man

RENGER SMIT

op de leeftijd van 64 jaar.

W. Smit-ten Harkel

Enschede, 18 juni 1982
P. A. van Deldenstraat 110

Geheel onverwacht nam de Here tot Zich onze broeder

RENGER SMIT

op de leeftijd van 64 jaar.

Hetzij wij dan leven, hetzij wij dan sterven, wij zijn des Heren
(Romeinen 14 : 8)

18 juni 1982

Baptistengemeente Enschede

Op 88-jarige leeftijd is zeer plotseling van ons heengegaan onze zuster

A. KUIPERS-HEBELS

Baptistengemeente Emmen

Op de leeftijd van bijna 72 jaar werd door zijn Heer thuisgehaald onze broeder

W. POTS

op 4 juni 1982

Romeinen 8 : 38, 39

Baptistengemeente 's-Gravenhage

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Emmen: W. P. van Berkel te Winschoten.

BEROEPINGSWERK

Benoemd tot legerpredikant per 1-9-'92: B. Stuut te Rotterdam.

In volle vrede is heengegaan onze broeder

HENDRIK VELD

in de leeftijd van bijna 72 jaar.

„In het huis mijn's Vaders zijn vele woningen, ik ga heen om u plaats te bereiden".
Joh. 14 : 2

Baptistengemeente Veendam

Weduwnaar, 58 jaar, zoekt langs deze weg een weduwe tot plm. 55 jaar om een huwelijk aan te gaan. Brieven onder nr. 11.300.

WIE WIL IN GENK BOVEN DE BAPTISTENKERK WONEN?

Wij zoeken een gepensioneerd echtpaar die voor vrij wonen het kosterschap waar wil nemen.
Indien één van u ook nog het orgel zou kunnen bespelen was alles klaar.
U beiden moet wederom geboren Christenen zijn - Baptisten die geloven dat de Bijbel het onfeilbare woord van God is.
Genk ligt in één van de mooiste streken van het Belgische Limburg.
Eventuele ongehuwde en inwonende kinderen zijn welkom.
Schrijf naar M. Trippaers, André Dumondlaan 270, 3600 Genk (secr.).

In plaats van kaarten

Langs deze weg willen wij, ook namens onze kinderen, een ieder hartelijk bedanken die ons 60-jarig huwelijksfeest, in welke vorm dan ook tot een onvergetelijke dag hebben gemaakt.

Hoogezand, juni 1982
Oost Cforecht 7f.

R. Maatjes
A. M. Maatjes-Messchendorp

GARDEREN (op de Veluwe)
Hebt u nog geen vakantieplannen.
Wij verhuren een deel van ons huis vanaf 2 juli, geschikt voor 4 personen.
De prijs is f 350,— per week.
Tel. 05776-1690.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Alcoholvrij recreatie- en voorlichtingscentrum
DE STOPPELBERG
Stoppelbergweg 41, 7361 te Beekbergen; tel. 05766-1934
biedt
groepsverblijf voor 44 personen
verder 22 twee-persoons kamers met douche en wc
derhalve zeer geschikt voor
groepen, gezinnen, familie-reünies
bezinningsweken voor jongeren en ouderen
waarvoor beschikbaar zijn
eetzaal, ontmoetingsruimten, filmzaal, speelveld, bos en bosrijke omgeving, èn een goede keuken
Prijzen bij groepsverzorging vanaf f 28,— per persoon per dag met volledige verzorging
Ideaal voor jong en oud
tussen Arnhem en Apeldoorn
vlakbij bushalte
dicht bij de Hoge Veluwe
Vraag inlichtingen bij de beheerders fam. G. v. d. Schaaf.

JUBILEUM KOSTERSECHTPAAR LEEUWARDEN

In de dienst van zondag 11 juli a.s. zal het echtpaar Wijnsma-Nieuwenhuis herdenken - samen met de gemeente - dat het op 10 juli 1952 zijn werk begon als kostersechtpaar te Leeuwarden. Wie dit sympathieke echtpaar kent, weet met welk een inzet het zijn werk heeft gedaan. Geen wonder dat de gemeente dit jubileum niet ongemerkt wil laten voorbijgaan.

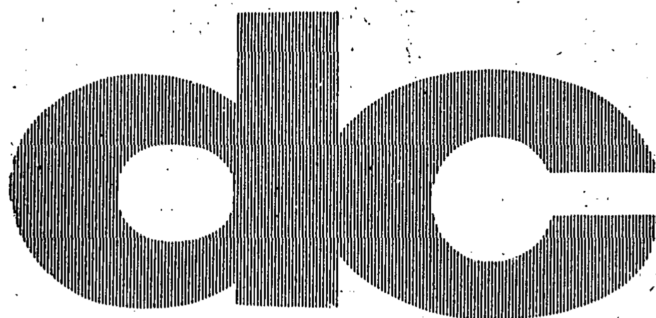
VAKANTIE-REDACTIE-ADRES

Kopij en berichten voor de nummers, die op 9 en 23 juli a.s. verschijnen, moeten gezonden worden aan Dr. J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven, wegens vakantie van de eindredacteur.
Op 2, 16 en 30 juli, op 13 en 27 aug. verschijnt ons blad niet.

Redactie.

VOORGANGERSCONVENT GEWEST HOLLAND

Maandag 28 juni a.s. 12.30 uur, „Triomfaterkapel", Molerfstraat 11, Alphen a.d. Rijn.
Onderwerp: In welke mate is de pastor in zijn pastorale arbeid betrokken op samenlevingsproblematieken en in welke mate beïnvloeden t.a.v. deze samenlevingsproblematieken pastor en gemeente elkaar? (C. de Jong).

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 25a/26a - 9 juli/16 juli 1982

SPELEN

Christenen zijn hier en daar ernstige, ingetogen mensen en met het woord spelen kom je al gauw aan de grens van het toelaatbare. Om maar eens met muziekinstrumenten te beginnen: orgelspelen mag zeker want dat instrument schijnt geschapen om er religieuze muziek op voort te brengen, al rijst bij sommigen twijfel als een elektronisch apparaat zich aanbiedt. Dat kan erg deinen en klotsen en lijkt meer voor walsen geschikt. Met zoiets ben je zomaar op de sentimentele toer en waar zal die eindigen. Een piano was lang een verdacht instrument en nauwelijks te vinden in een „christelijk" huis. De zeden veranderen want nu zie je ze ook al in sommige kerken en heeft het een zekere kerstening ondergaan.

We zullen niet alle koperen, houten en snaarinstrumenten signaleren. Ik luister graag naar brassbands, naar violisten die de snaren laten zingen, naar statige kerkorgels die zo diep en zo hoog kunnen gaan als oceanen en bergtoppen. Juist, het ligt er maar aan wat en hoe er gespeeld wordt.

Toen u het woord SPELEN zag staan dachten de jongeren onmiddellijk aan voetballen, aan handballen, tennissen. Niet alleen de jongeren. Toen de bonte dinsdagavondtrein nog door dit land daverde heeft men soms vergaderingen naar een ander tijdstip verlegd, want het volk wil toch spelen horen en zien. Wel met mate dan. Zodra hartstochten worden opgewekt, ik heb het nu weer over christenen, moet de rode streep in de gaten worden gehouden. Die zagen we in de afgelopen weken herhaaldelijk bij het voetballen. De bontgekleden gingen nu en dan als wilden tekeer en schopten elkaar bijna onder de grasmat. Wij, die toch wel keken, schreeuwden om de rode kaart. Om geel gaven de uitvoerenden niets. Je zag toch de verachtelijke gebaren die de bestraften dan maakten. Van echt spelen was natuurlijk allang geen sprake. Ze vochten om geld en dan is een spel geen spel meer. Spelen kun je alleen vrolijk doen. Dan mag het dacht ik. Ik ben wel eens vermaand door iemand die het maar zozo vond dat ik balspelen volgde en herinner mij dat ik toen de boude uitspraak deed dat God zich verheugde over 22 jongelui die met vaart en vreugde achter wat eens „het leren monster" heette, aanholden. Dat was een wat gewaagde uitspraak en het ware wellicht beter geweest dat ik de naam van God in dat verband niet had genoemd. Alhoewel, in het Oude Testament komt het woord spelen wel voor, al heeft de vertaling het nu laten vallen en wordt er van verrukking gesproken. In Zacharia spelen jongens en meisjes op de pleinen van Jeruzalem.

Precies, zegt u, kinderen mogen spelen. Dat vind ik ook. In een vorige woonplaats hadden we buren en die hadden een dochtertje van zes, zeven jaar. Het speelde vaak met dat van ons. Maar op zondag stond het kind achter de ramen te kijken naar het hinkelen van het onze. Zij mocht dat niet want het was zondag. Op zondag speel je niet. Waar de wet toch altijd nog weer het hoofd opsteekt. Maar waarom zullen kinderen wel spelen en wij niet? Waar wordt de eerlijkheid, de vaardigheid meer op de proef gesteld?

Op zondagmorgen na de kerk, waarin ik bediend werd of bediende, drinken we koffie en daarna meten twee van de drie elkaars vermogen in het construeren van woorden uit zeven lettertjes die blindelings gepakt worden. Scrabbelen. Kent u het spel? Eéntiende geluk en negentiende denkwerk. Wie de meeste punten haalt heeft gewonnen. Duurt een uur ongeveer. Ja, ik zou in dat uur Zaaiers kunnen rondbrengen, een ziek mens bezoeken, geestelijke liederen kunnen zingen. Maar ik speel het spel met vreugde en dank. Wroeging heb ik er nooit over gehad. Ook een kriterium: geen wroeging.

Okke Jager schrijft in zijn „De humor van de bijbel in het christelijk leven", nadat hij David voor de ark heeft zien dansen en huppelen: „Wij kunnen zeer veel verschijnselen samendringen in deze ene zin: Wij huppelen niet vóór de ark, maar wij marcheren achter de ark. Dat is een stukje ellende in ons kerkelijk leven. Maar wij kunnen veel plechtstatigheid en krampachtigheid verliezen, als wij zien, hoe de Bijbel ook een losse toon kent, een speelse vlotheid. Men behoeft voor Gods aangezicht niet altijd in de houding te staan. God wil zich met ons vermaak vermaken."

Rimpelt uw voorhoofd als u het woord vermaak leest? Vraag uw voorganger of hij zondagmorgen lied 151 uit L. & G. wil laten zingen. En dan vooral staande. Schrik niet als iemand achter u in de handen gaat klappen. Tot huppelen van zielevreugd zal het waarschijnlijk niet komen. We springen niet uit de bank. In het lied der Wijsheid staat (Spr. 8 : 30) „toen was ik een troetelkind bij Hem, ik was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde mij verheugend voor zijn aangezicht, mij verheugend in de wereld van zijn aardrijk en mijn vreugde was met de mensenkinderen."

Speel, broeder, speel. Zing, zuster, zing.

Huizinga

Wil de ware God nu opstaan......

Wat een machtig mooi leven heeft een christen! Wie daarvan niet overtuigd is, moet psalm 23 nog maar eens doorlezen. Een gelovige leeft in feite hier op aarde al in Luilekkerland!
Immers, de Heer is zijn Herder, die alle risico's opvangt. Hem ontbreekt niets, wat neerkomt op: alles hebben wat je hartje begeert, alle dagen zonnebaden in grazige weiden en aan stille wateren. Een levenslange zomer, zou je kunnen zeggen. God verkwikt de ziel; heb je dus ooit de neiging om wat moedeloos of depressief te worden, dan maakt God je onmiddelijk weer aan het lachen. En de angst voor vergissingen, foutieve beslissingen of zonden, met alle ellendige gevolgen daarvan, is overbodig, omdat de herder zijn schapen in de rechte sporen leidt. Scheve schaatsen rijden is er niet bij. De rest van deze mooie psalm kunt u zelf wel vertalen. U zult dan nog meer versterkt worden in de overtuiging, dat wie gelooft een benijdenswaardig mens is. En je gaat er steeds minder van begrijpen, dat zoveel mensen van dit leven niets willen weten en de God, die dit allemaal aanbiedt, bruut aan de kant schuiven.....

Maar... Wie toevallig ook psalm 22 heeft gelezen, komt in de problemen. Die psalm is door dezelfde man geschreven. David, maar handelt blijkbaar over een andere God. Deze beide psalmen zijn gewoon niet met elkaar te rijmen. Psalm 23 vertelt van een God die door zijn aanwezigheid en bescherming het leven tot een feest maakt. Maar de voorgaande psalm is één noodkreet, omdat God er helemaal niet lijkt te zijn, Hij laat David volledig in de steek. Dat blijkt al uit de aanhef: „Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten...? Ik roep overdag en U antwoordt niet, en 's nachts, en ik vind geen rust...". In deze sfeer van angst en paniek gaat psalm 22 nog een heel eind door. Waar zijn nu de grazige weiden en de stille wateren, waar is de herder die de tafel dekt en je hoofd zalft?

Wie beide psalmen met elkaar vergelijkt, komt in de verleiding om te vragen: Wil de ware God nu maar opstaan? Is God de goede herder of de God die zijn mensen laat stikken? Het is een probleem, waar ontzettend veel mensen mee worstelen en waar velen nooit uitkomen. Ze werden christen vanwege de beloften van psalm 23: zo'n herder en zo'n leven wilden ze wel. Maar ze knapten af op psalm 22: Waar is die God dan? Ze verwachten vrede en vreugde, maar kregen zorgen en vragen op hun bord. Iemand die door de roomse kerk heilig werd verklaard, schreef eens: God, het is geen wonder dat zovelen niet in U willen geloven, want U doet al het mogelijke om hen het leven zuur te maken...

Is psalm 23 alleen maar een reclamestunt? En dus een leugen?
Het zou eerlijk zijn, wanneer u psalm 22 helemaal uit wilt lezen. Want dan ontdekt u, dat die psalm heel anders eindigt dan hij begint. Hij eindigt eigenlijk helemaal in de sfeer van de herderspsalm, als een lied van dankbaarheid en aanbidding. Hoe dat kan? De oplossing ligt in vers 22: Gij hebt mij geantwoord!...
Davids klachten en verwijten, zijn verdwenen, want uiteindelijk bleek God niet te slapen of met vakantie te zijn. Hij antwoordde op de gebeden en klachten en er kwam een oplossing!
God beloofde niemand ooit een kalme reis, maar gaf wel garanties voor een behouden aankomst. Dat vinden we in feite ook zelfs in psalm 23 vermeld. Naast de grazige weiden en stille wateren heeft David het daar ook al over dalen van diepe duisternis en over mensen die hem benauwen, het leven zuur maken. Maar desondanks ervaart hij de zegen van Gods nabijheid en troost. En dát brengt hem aan wateren en weiden vol verkwikking en bemoediging. Misschien moeten we het zo zeggen: de grazige weiden, de innerlijke verkwikking en bemoediging, zijn juist te vinden in de verwondering over het feit dat God er is en ervaren kan worden als een machtige helper en trooster, ook al willen de levensomstandigheden ons doen geloven dat dit alles niets anders is dan een vroom sprookje.
Zelfs in een dal van diepe duisternis vermag God een tafel te dekken en voedsel te verschaffen. Is dat wellicht de „vrede die alle verstand te boven gaat", waarover Paulus het heeft in Phil. 4:7 ?
Het verstand zegt dat de innerlijke rust en vrede onmogelijk zijn wanneer alles in het leven je tegen zit. Maar een christen schreef vanuit de verschrikkingen van een concentratiekamp: „Het is om te bezwijken van... Zaligheid"! Hij ervoer in dat dal van diepe duisternis de nabijheid van zijn Herder.

Hoe zou het toch komen, dat zoveel gelovigen de eerste helft van psalm 22 beter begrijpen dan psalm 23? Ze kennen de klaagzangen en protesten beter dan de lofzang.
Zou het antwoord wellicht in Johannes 10 te vinden zijn? Daar omschrijft Jezus zichzelf als de goede herder. Hij is het dus die kan zorgen voor grazige weiden, voor leven en overvloed, voor de vrede die dwars tegen alle verstand indruist. Hoe een schaap van zijn kudde dit alles ervaren kan en zal?
Jezus omschrijft zijn schapen als: Mijn schapen horen naar mijn stem en zij volgen Mij. Daar moet het geheim van de grazige weiden te vinden zijn: horen naar wat Jezus zegt en Hem volgen, d.w.z. doen wat Jezus zegt en vraagt. Vol vertrouwen op Jezus' woorden, beloften en opdrachten gehoorzaam zijn en je realiseren: langs deze weg komt uiteindelijk alles goed!
Jezus heeft veel gezegd wat zijn schapen ter harte mogen en moeten nemen: beloften, garanties en... opdrachten. We zouden ze dagelijks intens moeten bestuderen en verwerken. Dan zal, ook in de donkerste nachten, de God van psalm 23 de God van psalm 22 blijken te zijn, de God van de bijbel: „Vrees niet, geloof alleen"!
De ware God is bereid om op te staan en wij zullen Hem zien, zo dikwijls wij bereid zijn om ware christenen, schapen van zijn kudde, te zijn.

C. van Wier

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Groningen-Noord en te Rotterdam-Zuid: J. H. Hofman te Stadskanaal-Noord.

PERSOONLIJKHEID

Ieder mens is uniek. Het is wonderlijk te bedenken dat er nog nooit iemand geweest is die precies aan jou gelijk was en hetzelfde beleefd heeft. Zo iemand is er ook niet, al zegt men wel dat elk mens ergens zijn dubbelganger heeft en al kunnen soms tweelingen zo sprekend op elkaar lijken dat een buitenstaander geen raad weet met ze uit elkaar te houden.

Elk mensenleven is ook een verhaal, een roman op zichzelf. Je verhaal wordt geschreven door jezelf en door een heleboel faktoren, die door aanleg of van buitenaf op je leven inwerken. Sommige mensen vinden dat de invloed van die faktoren aanleg en omstandigheden zo groot is, dat je eigenlijk niet veel meer te kiezen hebt. Er ligt door je erfelijke eigenschappen, je afkomst, je opvoeding en de maatschappij waarin je leeft voor een groot deel een soort voorbestemming over je leven, waar je niet of nauwelijks onderuit kunt.

Zo'n gedachte beperkt natuurlijk wel je eigen verantwoordelijkheid. Bij veel dingen die er misgaan kun je de omstandigheden verantwoordelijk stellen, of je aanleg, je afkomst, de maatschappij. Je gaat dan de strijd aanbinden tegen die omstandigheden die je ervaart als een belemmering om te leven zoals je zou willen. En je wordt na jaren strijd teleurgesteld, omdat die omstandigheden zich nooit zo aanpassen aan je verlangens dat je er vrede in kunt vinden.

Naar ik meen geeft de Schrift ons een ander beeld van de mens. Daar wordt ons bevestigd dat er een bepaalde dwangmatigheid zit in het leven. Maar die dwangmatigheid heeft geen uitwendige, doch innerlijke oorzaken. De mens meent vrij te zijn als hij geen rekening hoeft te houden met God, doch hij blijkt dan juist een onvrije te zijn. Slaaf van zijn eigen zondige hart en van zijn misleidende begeerten. Zijn bevrijding komt door het geloof in de Here Jezus Christus, waardoor die banden van de aanleg losgemaakt worden en waardoor hij vrij komt te staan om God te dienen.

Toch wordt het schrijven van je levensverhaal mede bepaald door allerlei faktoren. Ze komen voort uit jezelf, je aard en aanleg. Of ze komen van buitenaf. Er zijn heel veel dingen die je niet zoekt en waar je niet om vraagt, maar ze komen je leven binnen, of je wilt of niet. En ze bepalen mee het verhaal van je leven.
Hoe je die faktoren verwerkt in je levensverhaal is van groot belang. Voor je eigen geestelijk evenwicht, maar ook voor de verantwoordelijkheid die je als mens hebt tegenover God en je medemensen.
Ons leven is een boek, dat de dood van de schrijver overleeft. Niet alleen in de herinnering van de nabestaanden, die er toch alleen maar brokstukken uit kennen. Maar vooral overleeft dat boek ons in het „archief" van God. Ons levensboek ligt opgeborgen te wachten tot de dag van de verantwoording.

Elk mens heeft ook een eigen pakketje van gaven en mogelijkheden. Als je jong bent, probeer je dat uit. Je denkt van alles en nog wat te kunnen, maar stoot een aantal malen je hoofd. Je kunt niet alles. En het getuigt van wijsheid, als je ontdekt hebt waar je gaven liggen en je weet die ook aan te wenden, en er zelfs voor uit te komen. Aan de andere kant heb je leren aanvaarden dat je bepaalde dingen niet kunt en ook wel nooit zult leren. Een juiste kijk op je mogelijkheden en je onmogelijkheden, maar vooral de gedachte dat de Schepper jou juist zó gemodelleerd heeft, bewaart je voor jaloers worden op anderen die in jouw ogen zoveel kunnen!

De eigen persoonlijkheid van de mens wordt vooral in deze tijd sterk benadrukt. De persoonlijkheidsvorming en -ontwikkeling wordt gestimuleerd. Daarbij wordt misschien wel eens teveel uitgegaan van de gedachte dat de mens van nature eigenlijk goed is en alleen door invloeden van buitenaf maar bedorven kan worden.

De sterke nadruk op de persoonlijkheid is mogelijk een reaktie op wat een aantal jaren geleden gesignaleerd werd: de ontmenselijking van de mens. De mens ging op in de massa, en kon alleen maar goed funktioneren als hij in de pas liep van het systeem. Het maakte niet uit of dat nu zijn werk was op de fabriek, zijn rol in het leger of het politieke stelsel van het land.
De mens vond de machines uit, en werd vervolgens zelf een verlengstuk van die machine. Er was een duitse uitdrukking voor: de „Verdinglichung" van de mens. De mens was gedegenereerd tot een ding, een voorwerp, een iets. De verantwoordelijkheid moest hij maar overlaten aan de superieuren, hij mocht blij zijn met het loonzakje. En die mens werd in zekere mate wat men van hem maakte, hij verleerde het om zelf beslissingen te nemen en doelgericht te leven.

Het is geen wonder dat dit een reaktie heeft uitgelokt, en dat nu juist sterk de nadruk ligt op de persoonlijkheid en de eigen verantwoordelijkheid van de mens. De pendel zwaait de andere kant op.
Slaat de slinger niet te ver door, vandaag? Er ligt een zo grote nadruk op de eigen persoonlijkheid en de vrijheid van de mens, dat het gevaar dreigt dat de medemens in de verdrukking komt, of in elk geval uit het gezichtsveld raakt. Er is een vrijheid ontstaan, die geen rekening houdt met de belangen of de gevoelens van anderen. Hoe hard je de radio aanzet is alleen jouw zaak. En het wordt heel gewoon om de eigendommen van anderen te bekladden met je eigen meningen, er is immers vrijheid van meningsuiting? Men laat zich niet manipuleren door de bedrijfleiding, en men durft het „recht voor zijn raap" te zeggen als men het ergens niet mee eens is, hoe hard dat bij een ander ook aan mag komen.

Het is niet gemakkelijk om in het samenleven van mensen de harmonie te vinden. De weg waarop mensen op een zodanige manier met elkaar omgaan, dat men de ander niet probeert om te vormen tot een soort robot, die zonder protest of kommentaar doet wat van hem verlangd wordt. Een robot die geen eigen karakter heeft en daarom eigenlijk ook geen hart.
Maar anderzijds toch een weg waarbij niet de eigen persoonlijkheid de boventoon gaat voeren, doch waarin men zich vrijwillig schikt in het grotere verband, om samen met anderen iets op te bouwen.
Daarom is de gemeente van Christus zo'n wijze instelling van de Heer. Want die gemeente is geschapen om oefenschool te zijn voor het samen-leven. Een plaats waar de gaven erkend en gewaardeerd worden, die de anderen hebben, en waar ze de ruimte krijgen om zich te ontwikkelen. Een plaats waar de mensen met de „grote" gaven niet een paar trden hoger geplaatst worden dan de mensen met de „kleine" gaven.
Als we elkaar leren zien als mensen, elk uniek en door de Schepper gevormd met een aantal mogelijkheden, dan kunnen we naar elkaar luisteren, van elkaar leren en samenwerken. Niemand mag in de gemeente vereenzamen tot alleen maar een nummer op de ledenlijst. Maar ook mag niemand verworden tot een solitair, een mens die meent alleen zijn weg wel te kunnen vinden en die daarvoor een ander niet nodig heeft.
Het „samen" van de gemeente is een orkest, waarin elk instrument zijn eigen geluid voortbrengt. Waarin zelfs wel eens een stukje solo gespeeld wordt, maar ieder heeft zich wel aan zijn partij te houden, wil het stuk goed klinken.
Het is als een schilderij met lichte en donkere kleuren, met achtergrond en voorgrond, waarin de Meester alle tinten verwerkt heeft tot een grootse compositie.

H. G. de Winkel

BOND VAN BAPTISTEN-GEMEENTEN IN ZUID- EN WEST NEDERLAND

Tijdens de voorjaarsbijeenkomst van de Bond te Utrecht heeft er een bestuursverandering en aanvulling plaatsgevonden. De sekr. br J. Tessers is afgetreden en twee zusters werden in het bestuur gekozen.
Het bestuur ziet er nu als volgt uit:
K. Brongers, voorz.; J. L. Kik, penm.; J. Tessers jr en mevr Spreij alg. adj.
Sekretaresse is: Mevr. H. van Doorn-Amersfoort, Lensveltlaan 4, 3431 RG Nieuwegein; tel. 03402-36128. J.T.

WAT DOET DE GEMEENTE ERAAN?

Enkele weken geleden stond in DC een stukje van afkeurende strekking over pornografie en sexreisjes naar Zuid-Oost Azië. Ik denk dat de meeste lezers die afkeuring wel zullen delen. Maar soms roept de ene uitspraak de andere op. Een lezeres klom in de pen en schreef de redactie een pittige brief en wacht nu met belangstelling het antwoord van de redactie af. Zij verdenkt onze baptisten broeders er niet van sexreisjes naar 't Verre Oosten te maken, al zou het alleen maar zijn omdat ze er geen geld voor hebben. De mogelijkheid dat de enkelen die dat geld wel hebben het toch niet doen blijft dus nog open. Gelukkig.

Maar het gaat de schrijfster om andere dingen die zich niet in verre landen afspelen maar in onze eigen leefwereld. Zij schrijft:

> „Wat gebeurt er in de gemeenten met de mannen die hun eigen vrouw geregeld verkrachten? Die inderdaad hun vrouw als huishoudster, kinderverzorgster en ondergeschikte speelpoes zien?
>
> Heeft een voorganger bijvoorbeeld in zijn opleiding hierover voorlichting gekregen en weet hij wat dit voor een vrouw betekent?
>
> Of is het zo, dat de -mannelijke- voorganger en kerkeraad onbewust de kant van de man... kiest?"

Hier worden heel wat vragen ineens opgeworpen, meer dan door een redacteur van DC beantwoord kunnen worden. De vraag hoe het zit met de voorlichting van de a.s. voorganger met het oog op huwelijksproblemen laat ik rusten want daarvoor moet ik eerst een andere pet opzetten dan die van redacteur. Niet dat ik die niet heb maar je moet de dingen uit elkaar weten te houden. Ook wil ik nu niet ingaan op de vraag of in onze gemeente het denken en oordelen van mannen vanzelfsprekend toonaangevend is. Blijft de vraag wat de gemeente eraan doet wanneer zich dingen voordoen in huwelijksrelaties zoals de schrijfster die aanduidt.

We kunnen ons van deze vraag heel snel afmaken. De gemeente doet er niets aan want de gemeente weet het niet. De gemeente weet maar heel weinig van het privé-leven van haar leden, zeker in de grotere plaatsen. Sterker nog: de gemeente hoeft ook niet alles te weten. Het zou een ramp zijn wanneer het privé-leven van de gemeenteleden om zo te zeggen op straat lag en een voortdurend onderwerp van gesprek zou uitmaken. Iedre voorganger en ouderling komt in zijn of haar werk in de gemeente veel dingen tegen waarvan je zegt: Goddank dat de gemeente daar geen weet van heeft. Maar dat gezegd en geschreven zijnde blijft toch de vraag of de gemeente invloed kan uitoefenen op het gedrag van haar leden ook in de privé-sfeer. Dat kan de gemeente inderdaad, sterker nog, het is haar taak dat te doen. Welnu, hoe kan de gemeente dat doen?

Tucht

Toegegeven, officieel heeft de gemeente alleen maar middelen die niet werken. Tucht in de vorm van het weren van het avondmaal, het ontnemen van stemrecht en - in 't allerergste geval - uitsluiting, het zijn dingen die in 't allergunstiste geval enige afschrikking bewerken. Ze kunnen alleen iets uithalen in een situatie waar gemeente en leefgemeenschap nagenoeg samenvallen. Dat is in het laatst van de twintigste eeuw in onze gemeenten vrijwel nergens meer het geval. Bovendien doet zich daarbij de moeilijkheid voor dat tucht alleen toepasbaar is bij openbare zonden. De gemeente ziet niet in het verborgen. Maar ook bij die niet verborgen dingen kan de geemnte alleen handelen als er over het zondige karakter van die dingen overeenstemming in de gemeente bestaat. In onze dagen is die overeenstemming ver te zoeken. Het ziet er niet naar uit dat dit binnen afzienbare tijd anders wordt. Kortom, de gemeente kan langs de weg van de tucht weinig doen om het gedrag van de leden te beïnvloeden.

Nu kan men tegenwerpen dat het bij de tucht ook niet in de eerste plaats gaat om de levenshandel van de leden maar om de zuiverheid van de gemeente. Zo wordt het vaak gezien en gezegd. Wanneer de levenswandel van gemeenteleden in strijd is met de heiligheid en zuiverheid van de gemeente dan moeten die leden worden afgesneden als hun wandel niet verandert. Daarbij doet zich echter hetzelfde probleem voor: wie maakt uit wanneer het gedrag van bepaalde leden in strijd is met de zuiverheid van de gemeente? De gemeente zelf in vergadering bijeen. Maar in die vergadering zal dan blijken dat de opvattingen van de gemeenteleden hierover uiteenlopen. Iedereen kan de passende voorbeelden gemakkelijk bedenken.

Gemeenschap

Tot hiertoe hebben we het alleen nog maar gehad over de sociale kant van de zaak. Misschien komt mijn betoog sommige lezers wel ongeestelijk voor. Die lezers hebben gelijk. Het is ongeestelijk maar wel realistisch. Als ik om mij heen kijk heb ik soms het gevoel dat we in deze tijd van oplopende tegenstellingen dat beetje realisma hard nodig hebben. Voor mijzelf houd ik er in ieder geval aan vast. Maar deze waarnemingen op het menselijke vlak zijn juist in de gemeente niet het laatste dat er te zeggen is.

De gemeente heeft nl. wel degelijk middelen om haar leden te helpen bij het vinden van een christelijke levensweg. Beter gezegd, de gemeenteleden hebben mogelijkheden om elkaar te helpen. Als we 't hebben over de gemeente en haar leden dan lijkt het net of die gemeente een instituut is dat service verleent aan de leden. Een soort geestelijk Groene Kruis. De gemeente is in de eerste plaats een gemeenschap van levende mensen die elkaar daar treffen omdat ze daar Christus de Heer getroffen hebben en nog steeds treffen.

Paulus heeft het er over dat de broeders en zusters elkaar moeten leren vermanen. Als we van die woorden de dikke lagen verf van de traditie der eeuwen afhalen dan schuilt daaronder zo'n gemeenschap van mensen die door Christus zijn samengebracht en door de Heilige Geest voor God en voor elkaar zijn geopend. Aan elkaar willen en mogen ze door diezelfde Geest steeds weer leren te onderscheiden waar het op aankomt. Dat kan in allerlei vormen gebeuren. Lang niet altijd zal die vorm een vooraf georganiseerde en geprogrammeerde bijeenkomst zijn.

Wil hiervan in de praktijk ook maar iets terecht komen dan is er één keiharde (zoals we dat tegenwoordige zeggen) voorwaarde vooraf. Dat is dat wij beginnen met elkaar te aanvaarden met onze opvattingen en gedragingen ook al gaat het dan soms om dingen die wij eigenlijk in een christenleven niet kunnen plaatsen.

Alleen op die basis kan de Geest in de gemeente werken en kunnen we elkaar ontmoeten. Eveneens kan alleen langs deze weg het moment komen waarop wij tegen elkaar kunnen zeggen: dit kan en mag een christen niet doen.

Het is zo op papier misschien niet indrukkwekkend wat de gemeente er op deze manier aan kan doen. Maar het is een van de diepste redenen waarom wij gemeente van Christus zijn. Daar waar de aanvaarding weg is en de gemeenschap is verstoord daar lijdt de gemeente schade. Die gemeente kan helemaal niets doen aan wat dan ook. Zij brengt zichzelf ten val.

J. Reiling

GOUDEN JUBILEUM N.B.V.B.

21 september 1982, viering van het gouden jubileum van de N.B.V.B. „Zusterhulp", *in 't Huiken te Elburg.*

Iedereen is van harte welkom! Plaats is er genoeg!

Na overmaking van *f* 10,— op gironr. 5227492 t.n.v. W. Haagsma-Miedema te Leeuwarden, ontvangt u een entreebewijs, waarbij inbegrepen koffie, thee en lunch. Het te bieden programma is zó dat u het niet mag missen, en dan praat ik nog niet eens over alle bekenden die u in Elburg zult ontmoeten!

Wilt u uw entree-bewijs op tijd ontvangen, dan zult u vóór 1 sept. a.s. moeten gireren. Gireert u maar vóór u met vakantie gaat, u hoeft dan niets te onthouden. R.B.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

WAT SCHREEF JEZUS?

Wie afwijken, zullen in de aarde geschreven worden.... Jer. 17:13
Maar Jezus bukte zich en schreef met de vinger op de grond..: Joh. 8:6

De eerste elf verzen van Joh. 8 staan tussen scherpe haakjes en daarmee wordt aangeduid dat dit verhaal in de beste handschriften mist. U maakt zich daarover geen zorgen en ik ook niet.
Een dezer dagen lazen we het aan tafel en mijn gedachten bleven hangen aan de mededeling dat Jezus zich voorover bukte en in het stof schreef met zijn vinger. We hebben geen door Jezus zelf geschreven woord in de bijbel en dat is misschien ook maar goed. Wie weet hoe we daarmee zouden omgaan. Jezus had de nacht ervoor op de Olijfberg doorgebracht en was in de vroege morgen weer naar de tempel gegaan om daar met de aanwezigen te praten. Plotseling kwam er een onderbreking. Een aantal schrifgeleerden en Farizeeën kwam in optocht naar Jezus met tussen zich in een vrouw. Ze werd naar voren geduwd en de heren, kennelijk van alle fijngevoel verstoken, deponeerden haar bij Jezus en zeiden: „Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij het plegen van overspel en in de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; gij dan, wat zegt gij?”
Hoe kwamen ze aan die vrouw? Sommige vromen kunnen je wild maken.
Jezus staat voor 't blok. Die ijverige mannen wisten dat Jezus het, althans in hun ogen, niet zo nauw nam. Je hoefde maar aan de sabbat te denken en wat hij daarop deed of liet doen. Jezus antwoordt niet. Ze wachtten met spanning af wat hij zou zeggen. Jezus keek ze aan, zag de vrouw staan en zei niets. Hij bukte zich voorover en schreef. Wat?

Toen dacht ik aan Jeremia en ik adviseer u van het 17e hoofdstuk de eerste 18 verzen te lezen. Daar vindt u: Wie afwijken zullen in de aarde geschreven worden.
Misschien schreef Jezus deze zin. Of alleen de naam van Jeremia. We zullen het niet weten. Maar het is mogelijk dat de Heer door deze handeling aan de schrifgeleerden wilde zeggen dat ze aan de Schriften moesten denken. Die kenden ze toch zo goed. Wat hij nu deed moest hen wel herinneren aan Jeremia. Besef dat ik met jullie van mening ben dat deze vrouw is afgeweken en dat haar naam zal verwaaien door de tocht die in deze ruimte staat; dat er mensen zullen komen die over het geschrevene zullen lopen; zo zal zij vergeten worden en niemand zal haar meer gedenken. Jezus wilde dat niet hardop zeggen want de vrouw stond erbij; dat geknakte riet, die smeulende vlaspit.
De schriftgeleerden dachten niet aan het geschrevene. Ze dachten ook niet aan deze vrouw. Ze waren er alleen op uit om Jezus over Mozes te laten struikelen.
Hem bleven ze vragen: Wat zegt u nu? Houden we ons aan de wet of niet?

Toen zei Jezus: „Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar”:

Het mag dus van Jezus! Hij schuift Mozes' woorden niet aan de kant. Daar staan ze. En dan gaat het opeens niet. Omdat deze Jezus zei: Kijk in je eigen hart, naar je eigen leven en als je even zuiver bent als God, straf dan en werp de steen. Ze gingen één voor één weg, te beginnen bij de oudsten. Die hadden de meeste zelfkennis.
Over bleven Jezus en de vrouw.
Toen richtte Jezus zich op. Hij had de vrouw gered.
Er vielen nog een paar woorden: „Ook ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer”!

Deze morgen heeft deze vrouw nooit meer vergeten. Zij was een brandhout uit het vuur gerukt. „Doet haar de vuile klederen uit.... Zie, Ik neem uw ongerechtigheid van u weg. Ik trek u feestklederen aan”!
Zo legt Mozes het toch af tegen Jezus. De genade overwint de wet en redt een leven. Dat is het handschrift dat Jezus ons naliet.

Huizinga

Algemene vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland te Hengelo van 20 t/m 22 oktober 1982.

Op 18 november ging er vanuit Hengelo een brief uit naar de Unie-Commissie waarin de uitnodiging om de Algemene Vergadering 1982 in Hengelo te houden.
Op 15 december antwoordde de algemene sekretaris ds. Brandsma dat de Unie-Commissie met genoegen de uitnodiging aanvaarde.
In Hengelo was daarmee het startschot gegeven, een AV-voorbereidingscommissie werd benoemd.
Als commissie zijn we in januari gestart met het opzetten van een taakverdeling en planning. Zoals nu de stand is zijn we precies op schema.
Naar het zich laat aanzien mag u als afgevaardigden, commissieleden en gasten een goed voorbereide vergadering tegemoet zien.
Inmiddels zijn de aanmeldingsformulieren tot deelname aan de AV 1982 naar de sekretarissen van de gemeenten gestuurd, overeenkomstig het aantal door de gemeenten af te vaardigen broeders en/of zusters. Voor een gast extra uit de gemeente werd een formulier toegevoegd.
De commissie is er zich van bewust dat door de erg verspreide vakantieperiode menige gemeente-sekretaris veel tijd nodig zal hebben om de afgevaardigden aan te melden.
Wij doen dan nu al een vriendelijk verzoek te proberen u aan de gevraagde datum van 1 september te houden.

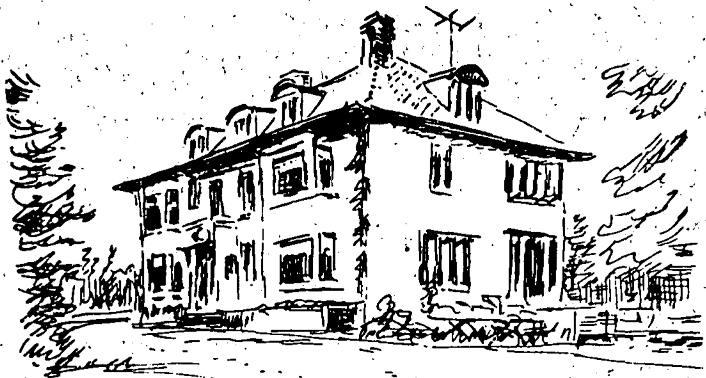
Als commissie zijn we op ons tijdschema geheel bij, en we willen dat gaarne blijven. In een volgend bericht hopen we u meer informatie te kunnen geven. Let op het embleem dat elk bericht zal kenmerken.

Namens de voorbereidingscommissie
B. J. Kuipers, sekretaris.

In de zomermaanden zal ons blad verschijnen op de volgende data:
9 en 23 juli;
6 en 20 augustus;
vanaf 3 september verschijnt ons blad weer wekelijks.

GEMEENTEBERICHTEN

Kampen (post van gemeente te Zwolle). (F. v.d. Werf). - Zo vlak voor de vakanties willen wij u graag deelgenoot maken van de zegeningen die wij de afgelopen tijd hebben mogen ervaren.
Sedert in Kampen in november 1981 onder leiding van ds P. Wijchers met wekelijkse morgendiensten werd gestart is het kerkbezoek flink toegenomen. Ook de gemeentelijke aktiviteiten zoals zang, zondagsschool en jeugd ontwikkelen zich voorspoedig. De Heilige Geest is merkbaar aan het werk in onze gemeente. Dit kwam ook tot uitdrukking in de pinksterviering die wij op de middag van de eerste pinksterdag mochten houden. Verenigingen, leden en vrienden en kinderen getuigden ieder op hun wijze van de levende Heer. Ook het Heilig Avondmaal en een liefdemaal vormden onderdeel van deze pinksterviering, die ongemerkt 4 uur duurde. Het was een bijzonder inspirerend bijeenzijn.
Door mee te werken aan de aktie: „Er is hoop!”waren wij in de gelegenheid als gemeente ons getuigenis ook naar buiten te laten horen en mensen (opnieuw) met het evangelie in aanraking te brengen. We zijn God dankbaar dat we op 27 juni a.s. weer een doopdienst mogen hebben, waarin een jonge zuster haar geloof zal belijden. Op die dag kerken wij voor het laatst in de Willem van Oranjeschool. Vanaf juli komen wij bijeen in de Juliana van Stolbergschool, Wederiklaan 60 in kampen, elke zondagmorgen om 10.45 uur. Dit betekent een hele verbetering ten opzichte van de huidige huisvesting. Mocht u als vakantieganger of schipper in de buurt zijn, dan bent u van harte welkom. Wij wensen u allen Gods zegen toe.

uit het Uniebureau

Unieberichten
Op 23 juni, vóór het begin van de vakantiedrukte, heeft opnieuw een *zending aan de gemeenten* het Uniebureau verlaten: een artikel in de serie „De Unie dichterbij", een bijdrage over onze zendelingen, twee brieven van de penningmeester-administrateur inzake het AV-boek 1982 resp. de nieuwe Zendingskalender, een brief van de UZC inzake zr Janca Loot en br Jan G. F. Oosterloo, alsmede een persbericht over de Nationale Bijbelweek 1983.

Gemeentebezoek
De UC nam in haar vergadering op 3 juni o.a. met belangstelling kennis van een zestal bezoekrapporten: *Haarlem, Heemskerk, Hoogeveen, Nieuw Buinen, Pernis en Sittard.*
Deze zullen, tezamen met de reeds eerder door de bezoekteams uitgebrachte verslagen, in de herfst in een UC-vergadering uitvoerig aan de orde komen. Een dergelijke „evaluatie" heeft al eens eerder plaatsgevonden, in 1980, en bleek toen bijzonder waardevol. Vandààr!

SITE 1982
Van eind mei tot eind juni bracht SITE, het *Summer Institute of Theological Education,* enkele tientallen studenten en belangstellenden uit Oost- en Westeuropa samen, die in Rüschlikon (Zwitserland) door middel van ontmoeting, studie en gesprek zich beter wilden voorbereiden op hun taak in de gemeenten. Eén van de docenten was *ds Th. van der Laan,* conrector van het Seminarium der Unie te Bosch en Duin. De UC besloot op 3 juni om voor SITE weer een bedrag van *f* 2.500 beschikbaar te stellen ten behoeve van een Oosteuropese deelnemer.

NBVB-jubileum
De *Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging* viert binnenkort haar gouden jubileum (1932-1982). Ter gelegenheid daarvan wordt voor een school te Malambay (Sierra Leone) een inzamelingsaktie gevoerd, die *f* 16.000 moet opbrengen. In september zal in het Gemeenschapscentrum 't Huiken te Elburg een jubileumdag worden gehouden. De belangstelling zal, naar mag worden verwacht, zeer groot zijn. De NBVB is een zelfstandig onderdeel van de Unie, waarmee zij nauwe banden onderhoudt. Voor het zendingswerk in Kameroen en Sierra Leone worden aanzienlijke bedragen bijeengebracht. Tijdens de Algemene Vergadering der Unie - in oktober - zal het Hoofdbestuur van de NBVB het programma van de konferentiemiddag verzorgen.

Vergaderingen
Nu voor verschillende delen van ons land de vakantietijd is begonnen, worden er *praktisch geen vergaderingen meer* gehouden. Maar in de tweede helft van juni hebben enkele kommissies nog wel vergaderd. Zo kwam de ECU (Evangelisatie Commissie der Unie) op 28 juni te Amersfoort bijeen. Op 30 juni vergaderde de UZC (Unie-Zendings Commissie), ook in Amersfoort. Het Dagelijks Bestuur van de UC heeft op 5 juli in Apeldoorn vergaderd. Twee dagen later was er te Bosch en Duin een vergadering van de CvdO (Commissie voor de Opleiding). Misschien is het wel eens goed te bedenken, dat al die broeders en zusters *hun (vrije) tijd en gaven inzetten* voor ons gezamenlijke werk. Onze belangstelling en voorbede zal hen daarbij tot steun, tot bemoediging zijn!

Adressenboekje
Enkele weken geleden is een *nieuwe uitgave van het adressenboekje* verschenen. Op een bijgevoegd inlegvel staan aanvullingen en wijzigingen vermeld. In de loop van het jaar zullen nog vele mutaties volgen, zo heeft de ervaring geleerd. Hieronder treft u er enkele aan:
Blz. 20 (periodieken):
A3. Kwartaalblad „Gemeente en Zending".
Eindredakteur: drs J. G. Brongers, Elst (Gld).
Administratie: „De Vinkenhof", Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, telefoon 030-78 44 57.
Blz. 24 (Apeldoorn):
V.: 2. A. J. H. van der Beek (i.b.d.).
Blz. 37 (letter B):
Ds A. van den Berg woont thans: Luchtenburg 20, 3328 AM Dordrecht, telefoon 078-51 01 50.
Blz. 39 (letter D):
Toevoegen: P. Dijkhuizen, Drenthelaan 74, 9642 GD Veendam, telefoon 05987-1 48 14.

Zendelingen
Over Janca Loot, Janneke van Oosten en Jan G. F. Oosterloo hebben wij reeds op 21 mei en 11 juni op deze plaats iets geschreven.

Momenteel zijn *Jos en Joke van der Leur,* die in februari naar Sierra Leone werden uitgezonden, in de hoofdstad Freetown aktief in gemeente- en jeugdwerk.
In september zullen zij naar Jui verhuizen, waar Jos bij de predikantenopleiding zal worden betrokken en Joke zich op het vrouwen- en meisjeswerk zal richten.

Een week vóór Jos en Joke vertrokken *Anneke Oppenhuizen en Ducky Rosier* naar Sierra Leone. Beiden zijn vroedvrouwverpleegkundige en hebben als voornaamste taak, de mensen in de dorpen te bezoeken en geneeskundige hulp te verlenen. De mobiele medische kliniek, waarvoor zij samen de verantwoordelijkheid dragen, wordt binnenkort naar Kassiri, aan de overzijde van de rivier, verplaatst.

En dan *Hans-Willem Oosterloo,* de broer van Jan, wiens taak als penningmeester (van de zendingskas) hij zolang waarneemt. Maar zijn werkterrein is vooral de middelbare school te Gbendembu (Sierra Leone), waar hij sinds april lesgeeft (o.a. geschiedenis) en waarvan hij ook de administratie verzorgt.

Laten wij niet vergeten om met onze belangstelling, ons gebed en onze geldelijke bijdragen achter het werk van onze zendelingen te staan!

Rijksarchief
Zoals u zult weten, zijn de archivalia van de Unie ondergebracht in het *Rijksarchief in de Provincie Utrecht,* waar alle stukken worden geordend en gekatalogiseerd. Maar het is u wellicht niet bekend, dat vrijwel alle instanties (de Permanente Commissies, de Unie Bouw Stichting, het Pensioen- en Invaliditeitsfonds, de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging en de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging) hun archivalia daar eveneens hebben gedeponeerd. Een goede zaak, zo oordeelde de UC in haar laatst gehouden vergadering!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Alcoholvrij recreatie- en voorlichtingscentrum

DE STOPPELBERG

Stoppelbergweg 41, 7361 te Beekbergen; tel. 05766-1934

biedt

groepsverblijf voor 44 personen
verder 22 twee-persoons kamers met douche en wc

derhalve zeer geschikt voor

groepen, gezinnen, familie-reünies
bezinningsweken voor jongeren en ouderen

waarvoor beschikbaar zijn

eetzaal, ontmoetingsruimten, filmzaal, speelveld, bos en bosrijke omgeving, èn een goede keuken
Prijzen bij groepsverzorging vanaf ƒ 28,— per persoon per dag met volledige verzorging
Ideaal voor jong en oud
tussen Arnhem en Apeldoorn
vlakbij bushalte
dicht bij de Hoge Veluwe

Vraag inlichtingen bij de beheerders fam. G. v. d. Schaaf.

Langs deze weg willen we ieder die, het zij met bloemen, kaarten of kado's, ons 40 jarig huwelijksfeest tot een blijde dag hebben gemaakt hartelijk bedanken.

J. Hogebrug
G. J. Hogebrug-Blenkers
Kinderen en kleinkinderen

Tollensstraat 31,
7551 AX Hengelo.

„Zo zinge al wat zingen mag, de Heer zij dank op deze dag"

Dankbaar en blij hopen onze ouders, opa en oma

J. P. Olijslager
en
J. Olijslager-Pape

te herdenken dat zij 45 jaar zijn getrouwd.

Ieder die hen wil komen feliciteren is van harte welkom op vrijdag 16 juli a.s. van 16.00-18.00 uur in Hotel Platen, bij de IJzeren Klap te Musselkanaal.

Geert Jan en Alie
Marjan, Petr.
Margreet en Evert
Gillis, Chris

Utrechtselaan 84,
9501 PV Stadskanaal

Op dinsdag 20 juli a.s. hopen onze ouders en grootouders

A. Nobbe
L. Nobbe-Trof

hun 40-jarig huwelijksfeest te vieren.
Wij wensen hun Gods zegen toe op hun verdere levensweg.

Kinderen en kleinkinderen

Vader (53 jaar) van 2 opgroeiende kinderen is lid van een Baptistengemeente in N.O.-Friesland.
Dankzij Hem kan ik nu openstaan voor een echte huwelijksrelatie.
Brieven onder nr. 11.350

Jonge man 33 jaar, Baptist, zoekt een eenvoudig en lief meisje tot 30 jaar.
Brief en foto onder nr. 11.400

Jesaja 43 : 1b
Vrees niet want Ik heb u verlost,
Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.

In dit vertrouwen op het woord van God, overleed op 20 juni j.l. onze broeder

Anne van der Wijk

op de leeftijd van 64 jaar.

Baptistengemeente Rotterdam-Zuid

Door de Heer werd thuisgehaald onze zuster

Hendrika Aaltje Potjewijd-Teesink

3 juni 1982

Baptistengemeente Hengelo-C.

„Omdat Hij leeft ben ik niet bang voor morgen"

In dit vertrouwen op haar Heer is na veel ziekte en lijden van ons heengegaan onze zuster

Wemeltje Buiter-Dokter

op de leeftijd van 66 jaar.

Baptistengemeente te Emmen.

DIT JAAR NAAR ISRAEL OF EGYPTE

Zoeklicht Reizen zijn interkerkelijke reizen. Daar nemen mensen aan deel die terug willen gaan naar de oorsprong van de Bijbel. Die de plaatsen willen zien die zo bekend zijn: Jeruzalem, Bethlehem, Nazareth, Capernaum, Jericho, Galilea, de Dode Zee....

Met alle reizen gaat een geestelijk verzorger mee voor de informatie vanuit de Bijbel en een nederlands sprekende gids voor de historische informatie.

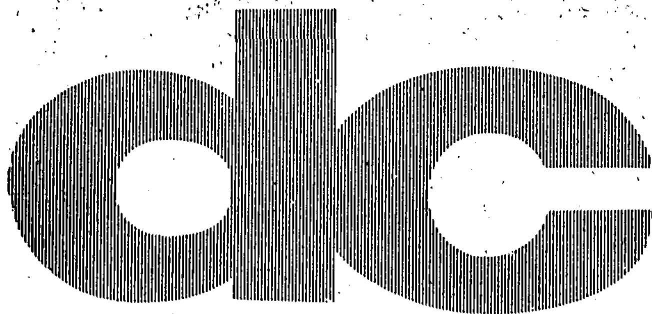
Vraag ons uitgebreide reisprogramma, waarin u alles kunt lezen over deze rondreizen.

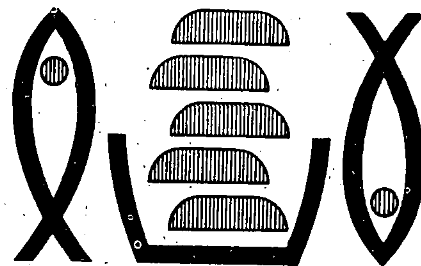
A-reizen: van Dan tot Beersheba 15 dagen	
23 juli	Evang. W. van 't Hoenderdaal te Alkmaar
03 sept.	Hr. F. v.d. Noort te Sneek
01 okt.	Ds. D.G. Leuvenink te Veendam
15 okt.	Ds. J. Hamers te Wormerveer
B-reis: Israel en de woestijn 15 dagen	
22 okt.	Hr. W. van Haften te Huizen
C-reizen: Kennismaking met Israel 12 dagen	
19 juli	Evang. F. Niemeyer te Alphen a/d Rijn (jeugdreis)
30 aug.	Ds. H. Raven te Utrecht
11 okt.	Ds. W. Kos te Musselkanaal
E-reis: Egypte en Israel 15 dagen	
12 okt.	Evang. A.v.d. Sande te Dieren

ZOEKLICHT REIZEN

Vredeweg 22, 1505 HH Zaandam, tel. 075 - 157751 / Postbus 99 3940 AB Doorn, tel. 03430 - 2332

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 27/28 - 23 juli/30 juli 1982

„GOD MET ONS”

De aanhalingstekens moeten aanduiden dat het niet gaat om een zin uit de bijbel. Het gaat om het randschrift van onze guldens en rijksdaalders. Het zal u vergaan als mij: niet bij elke gulden of rijksdaalder kijk je of het er echt nog wel (goed) op staat. Maar het stáát er echt op.

Oorspronkelijk werd een randschrift of een karteling aangebracht om te voorkomen, dat van de randen van de meestal zwaar zilveren of gouden munten een laagje werd afgeschaafd. Bescherming tegen diefstal, tegen waardevermindering dus. Want geld en mensen, dat is altijd al een probleem geweest. Want hoewel volgens de Romeinen geld niet stinkt, hebben heel wat mensen zich stinkende gemaakt als het om geld ging (en gaat).

Nederland dacht ooit een christelijke natie te zijn. Die christelijkheid trachtte men op allerlei wijzen duidelijk te maken. Tot op de rand van het geld toe. Met geld - en soortgelijke waardemiddelen - bouwde Nederland aan zijn macht. Nederland was machtig. De gordel van smaragd had het om zijn vinger gewonden. In de west bloeide de slavenhandel. Hoe christelijk was men in zijn handelingen? Laten we erover zwijgen, het is pijnlijk.

Terzake. Wat heeft God met ons geld te maken? We zijn het primitieve stadium voorbij, dat we materiële welvaart zien als een bijzonder teken van goddelijke gunst en zegen. We durven en willen ook geen christendom verkondigen waarin materiële welvaart als een vanzelfsprekend gevolg van bekering en wedergeboorte gezien wordt. We weten dat ons geen welvaart, maar wel verdrukking is toegezegd. Brood en water zouden de Joden gewis zijn, maar dat is dan ook wel het minste dat een mens nodig heeft. 't Is nog maar de vraag hoelang je het daarmee kunt volhouden. Job hield helemaal niet over, maar was nochthans voorwerp van Gods ontfermen. Hij werd weer rijk, niet als verdienste maar als teken daarvan dat God het goed met hem meende. Het waren andere schapen, en ook andere zonen en dochteren; smart om het verloren gegane bleef hem ook begeleiden.

God met ons, dat bedoelt tenminste twee dingen te zeggen:

1 - We zijn niet alleen, we staan er niet alleen voor, we hoeven niet te twijfelen, want de almachtige God is er, is bij ons, is met ons;
2 - denk er aan: Gods ogen doorlopen de ganse aarde, niets van der mensen handelingen blijft voor hem verborgen, de schuldige zal Hij niet onschuldig houden, en de dief zal het voelen dat God het stelen verboden heeft.

Wie denkt daaraan als het over geld gaat? Welke christen denkt daaraan? Met geld is onrecht bedreven, ja, ook goed gedaan. Met geld is uitbuiting gepleegd, ja ook werken van barmhartigheid zijn er mee opgericht. Onderdrukking is gefinancierd met geld -God met ons -, ja ook bevrijding is ermee bevochten. Maar of ooit iemand dat gedaan heeft omdat er God met ons op de rand stond?

De Vrijdenkersvereniging De Vrije gedachte wil dit randschrift verwijderen. Begrijpelijk. Mensen die zich niet door geschriften en gedachten laten leiden waarin het bestaan van God als vanzelfsprekend wordt aanvaard, zullen zich aan dit randschrift ergeren. Het is een aantasting van de vrijheid van godsdienst, ook voor die mensen die vrij van godsdienst willen zijn.
Niet omdat we in een mondige samenleving wonen, kunnen we instemmen met de eis, dit motto te verwijderen. Maar veel meer omdat we menen dat de God van de bijbel, de Vader van Jezus Christus, te groot is dan dat we Hem tot versiering van de Mammon (wat een wilde, godonterende zaak eigenlijk) willen maken. je kunt God niet van hand tot hand laten gaan. Hou God erbuiten, dat eert Hem en maakt ons niet schuldig.

Ploeger

Democratisering van het heil

Petrus' pinksterpreek (Hand. 2 : 14-36) maakt een paar dingen heel duidelijk. Het is voortdurend nodig zich dit voor ogen te stellen. Want deze pinksterpreek is fundamenteel - wat zijn inhoud, niet wat zijn vorm betreft - voor het geloven, belijden, denken en werken van de Christus-volgeling.

Op alle vlees

Dat was de belofte Gods, zoals Joël die mocht verwoorden. Niet alleen Joden, maar ook heidenen zouden deel krijgen aan de Geest Gods. Daarmee zouden de grenzen van een eng nationalisme overschreden worden. Dat gaf de mogelijkheid de boodschap van het oude testament te laten uitgaan tot de einden der aarde (op bescheiden wijze waren veel schriftgeleerden daar al mee bezig in Jezus' tijd). Mét deze boodschap werd dan ook het heil van de God van Abraham, Izaak en Jacob verkondigd. Tegelijkertijd betekende dit dat God zijn aanspraken op heel zijn schepping kenbaar maakte aan álle volken.
Die volken werden in hun politiek en maatschappelijk denken bepaald door hun „theologie". Ik bedoel: hun godsdienstige overtuiging maakte hun politiek en maatschappelijk denken mogelijk en maakte het practisch. Religieus denken was in de oudheid tegelijk politiek en maatschappelijk denken. Die volken zouden - bij aanvaarding van de boodschap van het oude testament, bij de aanvaarding van de vervulling der beloften in Jezus Christus - politiek en maatschappelijk anders moeten gaan denken en leven. Geen onderscheid meer tussen rijken en armen, vrijen en slaven, mannen en vrouwen, ouden en jongen.

Op mannen en vrouwen

Het werd al even aangeduid: geen onderscheid meer tussen mannen en vrouwen. Wij die gewend zijn aan de gelijkberechtiging van mannen en vrouwen, kunnen ons moeilijk meer verplaatsen in een samenleving waarin deze gelijkberechtiging geen feit is, maar ideaal.
Het heeft heel wat moeite gekost in de loop der geschiedenis om dit bijbelse gegeven tot rijpheid te laten komen. En nog is niet overal doorgedrongen dat de Heilige Geest geen grenzen aanvaardt tussen mannen en vrouwen.
Wat dit voor de vrouwen (meer dan de helft der mensheid) betekent, moeten we elke dag opnieuw leren. Welk een verkondigingsmogelijkheden zijn er voor de gemeente van Jezus Christus gekomen toen de Heilige Geest ook „dochters" tot het profetenambt riep! Welk een mogelijkheden tot verandering van de maatschappij zijn er gekomen toen de vrouwen - vanuit de Heilige Geest - geacht werden tot zegen te kunnen zijn voor het eigen gezin, voor de buurt, voor de hele samenleving! Als vrouwen hun roep om hun zonen niet op het slagveld te laten sterven vandaag de dag hard zouden kunnen, zouden willen maken, zouden veel problemen uitgebannen zijn.

Op vrijen en slaven

„Ja, zelfs op mijn dienstknechten en dienstmaagden zal ik in die dagen van mijn Geest uitstorten". Geen sociale onderscheidingen meer in de zin van kwalitatieve superioriteiten. De bezitter is niet méér dan de bezitloze, de heer niet meer dan de knecht, de meester niet meer dan de slaaf. De slaaf is niet minder dan zijn meester, de knecht niet minder dan de heer, de bezitloze niet minder dan de bezitter.
We moeten het ook vandaag de dag nog vaak leren in de gemeente, dat de mogelijkheden die de Geest geeft niet vertaald kunnen worden met bezit, ontwikkeldheid, sociale vaardigheden. Rijken en armen worden erop uitgezonden om getuigen te zijn, en de academisch gevormde luistert naar de verkondiging van het Woord uit de mond van de broeder, die - helaas - alleen maar lagere school kon hebben.

Het voorgaande betekende een zo diepgaande ingreep in de oude wereld, dat het romeinse rijk er tenslotte van onderste boven ging. En élke samenleving die zich laat aantasten door het evangelie van Jezus Christus, zal radicaal veranderen. Want het evangelie van Jezus Christus betekent een allesomvattende breuk met al het voorgaande, dat er geweest is.

Kiezen voor de uitgerangeerde

De Joodse en Romeinse overheid hebben Jezus uitgerangeerd, geliquideerd, afgemaakt. Want het was voor hen een uitgemaakte zaak dat deze Jezus niet te onderschatten gevaar voor hun positie betekende. „Het is beter dat één mens sterft dan dat het hele volk verloren gaat", sprak Kajafas (Joh. 11 : 50). In feite dachten Herodes en Pilatus en niet anders over: ze zagen hun positie wankelen als Jezus te dicht bij hun troon zou komen.
De gemeente die op de pinksterdag met de Heilige Geest begiftigd werd (let wel, de verschijning van de vurige tongen zette zich op *ieder* van hen, Hand. 2 : 4), koos voor Jezus, de uitgerangeerde, de permanent gevaarlijke gezant Gods. Zij kozen vóór Jezus, en dus tégen de Joodse en Romeinse overheid. Zij kozen voor de weg van het koninkrijk der hemelen en niet voor het koninkrijk van de (onder)wereld. Dat leek niet verstandig. Want dag in dag uit werden ze daarna herinnerd aan het woord van de Meester: In de wereld zult gij verdrukking hebben, Joh. 16 : 33. De weg van het koninkrijk van Jezus was voor Stefanus (Hand. 7) en voor Jacobus (Hand. 12 : 1 vv) letterlijk een doodlopende weg, een weg die op de dood uitliep.
De pinkstervaring liet hen niet terugdeinzen voor deze mogelijkheid. De pinksterervaring deed hen elke dag opnieuw kiezen voor Jezus. De pinksterervaring maakte de discipelen elke dag duidelijk dat Jezus van Nazareth, Jezus Messias, niet dood is maar leeft.

De keuze voor Jezus, vóór déze Jezus, de keuze voor de weg van déze Jezus door de geschiedenis, over deze aarde, werd zichtbaar, tastbaar, beoordeelbaar in de doop. De doop (door onderdompeling, omdat het verleden begraven moet worden) is niet alleen een têken van de breuk met het verleden, zij is een breuk. Zoals een litteken nooit meer helemaal verdwijnt, maar blijft (vandaar dat het een litteken is), zo kan een mens zijn doop verloochenen, maar nooit ongedaan maken dat hij eenmaal voor Jezus koos. De doop maakt een litteken, als het niet in het lichamelijke en sociale leven is, dan zeker in het psychische leven. Een mens kan trachten de door hem gekozen en ondergane doop te vergeten, nimmer lukt dat helemaal.
Beter is het, de gevolgen van zijn keuze, van zijn doop, blijvend te aanvaarden: achter Jezus aan, wat dat ook moge brengen.

Ploeger

VERENIGING „DE CHRISTENVROUW"

Voor al haar leden en andere belangstellende christenvrouwen belegt de *Vereniging „de Christenvrouw"* op D.V. zaterdag *11 september 1982* een *landelijke opbouw- en toerustingsdag.*

Plaats: Grachtkerk, Lieve Vrouwestraat 15, *Amersfoort* (ca 10 min lopen van het station, ook per bus bereikbaar).

Het onderwerp zal zijn: *„Christen en overheid in deze maatschappij".*

Spreker: de heer J. J. Frinsel. De leiding van de samenzang is in handen van de heer Arie Pronk.

De toegang is vrij. Wel wordt er een collecte gehouden ter bestrijding van de kosten. De dag begint om 10.30 uur en eindigt om ca. 15.00 uur.

In de middagpauze zal er ruimschoots gelegenheid zijn voor onderlinge ontmoeting. S.v.p. lunchpakket meenemen.

's Middags is er volop tijd voor de beantwoording van gestelde vragen.
Inlichtingen: tel. 05939-437.

Persoonlijkheid en lidmaatschap van de gemeente

... dat gij vaststaat in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie. Filippenzen 1 : 27b.

Bij het lezen van deze tekst komt mij vaak het beeld voor ogen van een militaire eenheid. Een colonne soldaten, op weg naar de strijd, opmarcherend in dichte gelederen. Met gelijke pas, in gelijke uniformen die persoonlijke herkenning van de mens in dat pak vrijwel onmogelijk maken. De persoonlijkheid is verdwenen en moet ook verdwijnen, want de groep kan alleen winnen als ieder zich schikt in het uniforme doel. Daarvoor moeten persoonlijke visies en belangen wijken.

Dat is niet alleen zo met het leger. Het doet zich ook voor bij bepaalde ideologiën, bij politieke stelsels. De mening van de mens is ondergeschikt aan het belang van de gemeenschap. Het doel wordt het beste gediend als ieder zijn persoonlijke mening maar onderdrukt en zich gewillig schikt in de visie van de leiding. Dat leidt naar de overwinning.
Het is dan ook zaak om door middel van goedgerichte propaganda de leer van de partij er in te hameren, en zo de mensen te brengen tot een uniform denken. Het is natuurlijk erg belangrijk als mensen zóver komen, dat zij menen zelfstandig te denken, doch dat ze in werkelijkheid precies in de lijn van de leiders denken. Als je de mensen zover kunt krijgen dat ze voor eigen gedachten aanzien wat er door de ideologen ingehamerd is, dan heb je de massa mee.
Als mensen zover komen, vormen ze een uniformiteit. Dit is het beeld dat wel iedere diktator voor ogen moet staan, want met zo'n uniform-denkende groep mensen kun je heel wat beginnen.
In zo'n gemeenschap is dan natuurlijk geen plaats meer voor mensen, die nog wel zelfstandig denken, en daarom verschillen van de rest. Ze kunnen lastig zijn, en worden daarom ook als een gevaar voor de gemeenschap afgeschilderd. Er is immers geen plaats meer voor mensen, die weigeren een uniform aan te trekken, en die hun eigen gezicht willen houden?

Als ik dat allemaal overweeg, moet ik haastig mijn beeld van die militaire colonne wijzigen. Want zo is de gemeente beslist nooit bedoeld, als een verzameling mensen, die op een robot-achtige manier allemaal hetzelfde denken en praten.
Het volgen van Jezus Christus maakt van ons geen robots. We ondergaan geen hersenspoeling, zodat we uniform gaan denken, handelen en lachen. Integendeel, als we zijn Heilige Geest de ruimte geven en zijn woorden op ons laten inwerken, zal dat juist leiden tot de ontwikkeling van onze persoonlijkheid. De gemeente is bedoeld om ieder zijn eigen waarde en roeping te laten ontdekken, en ruimte te geven dat die zich kunnen ontplooien. Het bekende beeld van de gemeente als een lichaam is daarvoor zeer leerzaam: elk lid heeft eigen vorm en gestalte, maar ook zijn eigen funktie in het geheel. Geen uniformering, maar juist ruimte voor de persoonlijke ontwikkeling.

Toch is de gemeente ook weer niet bedoeld als een vergadering van individualisten, van mensen die allemaal maar hun eigen leventje leiden en elkaar dan op gezette tijden ontmoeten als zij zich scharen onder de open bijbel. Mensen die tevreden zijn met wat ze zijn.
Want de gemeente is een vormingsschool. In dit leven is niemand ooit „eindprodukt" en „voltooid voorwerp". Onze persoonlijkheid zal gevormd moeten worden naar het beeld dat de Vader zich voor ogen gesteld heeft, en daarom is Hij voortdurend bezig met elk van zijn kinderen te her-vormen. Ook daarvoor ga je in de gemeente met elkaar om.

Het is wel heel duidelijk onze roeping, om in één geest te handelen, één van ziel te zijn, één in streven. Dat streven is dan niet op onszelf gericht, maar op de Heer. En veel liever dan die opmarcherende colonne soldaten zie ik dan de gemeente als een gezin, dat onderweg is. Ouders, en kinderen groot en klein. Het tempo wordt daarbij niet bepaald door de grootsten, zodat de kleintjes met hun korte beentjes maar moeten zien hoe ze meekomen. Nee, juist het tempo van de kleintjes bepaalt hoe hard de hele familie opschiet.
Houden we altijd wel genoeg rekening met de kleintjes, die alles niet zo goed kunnen bijhouden?

H. G. de Winkel.

VAN DE REDACTIE

Het volgend nummer van DC verschijnt op vrijdag 6 augustus a.s.
Alle kopij voor dat nummer en alle volgende nummers moet gezonden worden aan de eindredacteur ds. H. Ploeger. Zijn adres staat op pag. 8 van elk nummer.
Sommige dingen blijken voor schrijvers aan DC erg moeilijk te zijn om te onthouden. Daarom nog maar eens een herhaling:
1. Alle kopij moet **leesbaar getypt of geschreven** zijn. De eindredacteur is er niet om soms vrijwel onleesbare krabbels over te typen.
2. **Advertenties** moeten niet aan de redactie maar **aan de administratie** worden gezonden. Dus naar „De Vinkenhof". Dat adres staat ook op pag. 8.
3. Men frankere steeds volgens de laatste tarieven van de PTT.
Tot slot leze men Philippenzen 3:1b.

J. Reiling

PERSONDERSCHEIDING VOOR WIJLEN DS. JAN VAN DAM

De Europese Baptisten Persdienst EBPS heeft deze maand ter gelegenheid van een internationale conferentie van baptisten redacteuren en media-werkers in Rüschlikon een onderscheiding ingesteld. Deze onderscheiding, de European Baptist Press Service Award of Appreciation, is bedoeld om waardering uit te drukken voor werk gedaan op het gebied van pers, radio en tv door baptisten. Om hiervoor in aanmerking te komen moet men langdurig, vakkundig en met overgave en trouw aan de Heer actief zijn geweest in de dienst van pers, voorlichting en getuigenis en daarin internationale erkenning hebben gevonden.
Deze maand zijn de eerste onderscheidingen toegekend. Dr. Ronald C. Goulding, oud-secretaris van de EBF en de BWA in werk op verschillende terreinen, ontving de eerste onderscheiding. De tweede werd posthuum toegekend aan ds. Jan van Dam, gedurende vele jaren redacteur en eindredacteur van De Christen en mederedacteur van The European Baptist. Hij overleed plotseling op 21 maart 1979. Vanaf 1 november 1976 diende hij onze gemeenten niet alleen met de pen maar ook als algemeen secretaris van de Unie. Ook bewees hij de nederlandse baptisten gemeenschap een onschatbare dienst met het schrijven van zijn boek Geschiedenis van het Baptisme in Nederland (uitg. Unie van Bapt. Gemeenten, Bosch en Duin, 1e druk 1970, 2de herziene en uitgebreide druk 1979).
De derde onderscheiding was voor Knut J. Andersen uit Noorwegen die lange tijd hoofdredacteur is geweest van Banneret, het blad van de noorse unie, en bekend is bij velen ook in ons land.
De redactie van De Christen is verheugd over de erkenning die het werk van onze te vroeg gestorven broeder Van Dam nu heeft ontvangen.

J. Reiling

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Noem wat volgt prietpraat, geleuter en gebeuzel, ik kom nog eens terug op het dankwoord dat ik schreef in verband met zoveel hartelijke groeten en goede wensen, me gezonden ter gelegenheid van het feit dat ik verjaarde.
De Christen is een ernstig blad en grapjes schijnen voor sommigen bijna iets „onchristelijks" over zich te hebben. Een dominee schreef eens: „Er is geen reden mij te haten als ik een kwink sla wiggelings tussen uw vrome strofen...". Enigen van u sloegen in hun groet een kwink - een kwinkslag dus - en ik waag het er op u te citeren. Nu en dan heb je een straaltje humor nodig en waar vind je dat nog.
Van een voorgangersechtpaar kwam het volgende:

> „Zoals de oude zong, piepte het jong.
> Het jong, groot geworden, ging ook zingen. En hoe! Hoe?
> Alweer piepend, alweer zingend.
> Velen gingen mee-piepen en zelfs mee-zingen.
> ,Oud' geworden zingt hij nog. Hoera!"

Het is niet ieder gegeven in maat en rijm gedachten te vertolken, maar ik was in de wolken, want dat u aan mij dacht had ik toch niet verwacht. Dat piepen en dat zingen is niet meer wat het was. Het is meer piepend zingen, maar wel van wonderlijke dingen.
Op de plaatkant van uw kaart stond een geelgors getekend. Een vogel dus en dit voor iemand die onwetend is. In Europa de meest gewone soort van gors. Ik houd om uiteenlopende redenen niet van geel en ik vraag me af of dat misschien ook nog kerkelijke achtergronden heeft. Ik zal een psychiater raadplegen. Och, wat zou het. Het is heerlijk een vogeltje te zijn. Zo vrij. O, wij kinderen.... u kent het versje toch?

Een jong echtpaar dacht er anders over. Ze stuurden me een verrassende kaart. Meer een cartoon, een getekende mop, een grappig plaatje. U moest het kunnen zien. Zes zich langzaam voortslepende slakken kijken met een verwonderde blik naar een voortstuivende soortgenoot, die juist een rode lijn - finish? - passeert. Streepjes achter hem duiden zijn vaart aan. Zo, zei ik, deze denkers in hun bovenwoning zien me al achter de lijn verdwijnen. Of bedoelden ze mij te zeggen (want anders koop je toch zo'n kaart niet) dat ik wat haastig was of ben, veel te haastig voor een slak, dat hoopje levend slijm, dat je vandaag ook maar zelden meer tegenkomt. Of willen ze zeggen: denk ook eens aan hen die achter u aan komen, broeder. Jij preekt te haastig en wij zijn pas op de helft als jij al amen zegt. Ik zal het vrees ik nooit precies weten, tenzij ze me nog een uitleg van deze slakkentekst sturen. Ik houd meer van wilde ganzen.

Er is iemand onder ons die zich nader moet verklaren. Van hem was er een kaart waarop hij schreef: Dear Sir! Vervolgens zes regels in de Engelse taal en daarna vijf in het Nederlands. Allemaal goede woorden. Maar wie schreef ze? Hij tekent met: uw 92 ('t kan 72 zijn) jarige zoon van de W.lapjes Ds. A. L. U weet, kriptogrammen hebben mijn liefde, maar dit is mij te wonderbaar. En 't poststempel is natuurlijk net niet leesbaar. Hebben wij een lapjesdominee? De oude Jakob de Haan was touwslager, Jeronimus draaide sigaren en mijn vader, de oude, zie boven, verkocht aan heren en arbeiders hoeden, petten en sigaren. Ze groeiden uit tot predikers. Maar wie is deze lapjesman of de zoon ervan? Hij is een man des vredes, dat is zeker.
Onder de felicitaties, soms uitgegroeid tot leuke brieven, was er één die ik aanhaal ter nagedachtenis van m'n grootvader. Een zeer oude broeder vertelt iets over hem.
Mijn grootvader van moederszijde was afkomstig uit Thüringen. In de Frans-Duitse oorlog van '70/'71 deserteerde hij, ik vermeld dit zonder schaamte, en belandde in de Nederlanden en dat nog wel in Nieuw Buinen, waar hij als glazenblazer werk vond in een glasfabriek. „In die glasfabriek werkten uw grootvader en zijn twee zonen en wat de vormhouderij betreft (dat slaat op het apparaat waarvan de twee helften tegen elkaar gedrukt moesten worden om het gloeiend, vloeiend glas vorm te geven) daar kan ik van mee praten. Ik was op een plaats waar ze stopflessen maakten. Als de voorman met zijn glas op de pijp bij de vorm was moest ik hem dicht knijpen. Maar als er een mislukte doordat ik hem niet op het juiste ogenblik kneep, wat zijn eigen schuld misschien wel was, kreeg ik een trap tegen mijn hoofd. En als ik dan weg wilde lopen greep hij mij bij de kraag en zette me weer neer. Een onuitstaanbare kerel. Maar dan kwam uw grootvader voor de dag en schold hem voor alles uit wat niet zuinig was. „Een groot man, mijn grootvader: Duitser, Luthers, een drinker, maar dan bekeerd, bevrijd en baptist.
Ik weet, dit laatste stukje hoorde er niet helemaal bij. 't Is uit het leven gegrepen. Ik moet het hierbij laten, ofschoon ik u allen liever beter zou willen danken en groeten dan nu gebeurt. U zond meer dan ik ooit kon verwachten.
Er waren ook zeer oprechte, christelijke, geschreven en gedrukte wensen bij. Uit verre plaatsen en van broeders en zusters uit langverleden tijden. Om er stil bij te worden.

Huizinga

Een nieuwe uitgave van de ECU

BEZINNEN EN TOCH BEGINNEN

„Reeds geruime tijd leeft binnen de Evangelische Commissie der Unie de behoefte aan een duidelijke visie op het stichten van nieuwe gemeenten". Zo begint deze brochure, die onder redactie van Ds. R. Reiling, ECU-evangelist, is samengesteld. Hoe ontstaan meestal (baptisten)gemeenten? Welke zijn de bijbelse uitgangspunten? Welke problemen doemen regelmatig en overal op? Deze problemen kan men niet met een dooddoener onder de tafel werken. Ze moeten serieus genomen worden. En dáárom moet er toch - als er mogelijkheden zijn - begonnen worden. Hoe doe je dat? Waaraan moet je denken?
Onwrikbaar staat de stelling; Gemeenten ontstaan door de Heilige Geest en het Woord. Dat betekent in de praktijk: woordverkondiging in de vele variaties die gehanteerd worden in het dagelijks gemeentelijke leven, en die daarom ook bruikbaar zijn bij het stichten van nieuwe gemeenten.
Dat betekent: leven is afhankelijk van de Geest des Heren, die wil leiden, helpen, helen, wegwijzen, reinigen, openbreken.
Natuurlijk is er veel wat mij aangesproken heeft: tenslotte spreken we allemaal binnen onze gemeenschap (bijna) eenzelfde taal, vanuit eenzelfde opdracht. twee dingen mogen onderstreept worden: werk open, fier. Schaam je niet voor de naam baptist. Vermijd die niet, want eerlijkheid duurt het langst. Ten tweede: de bestaande kern moet gevormd worden om nieuwe leden te kunnen opvangen, nieuwe contacten te kunnen uitbouwen. Er moet derhalve goede, ondersteunende leiding zijn. Gemeentebouw is geen liefhebberij en het gaat om te kostbare zaken dan dat daarmee gerommeld mag worden.
De brochure telt 20 pagina's en is voor ƒ—3,50 te bestellen bij het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; giro 9260

Pl.

21 SEPTEMBER 1982 GOUDEN JUBILEUM VAN DE N.B.V.B. „ZUSTERHULP"

Dat dat in 't Huiken te Elburg wordt gevierd hoef ik u niet meer te vertellen. En ook niet dat u van harte welkom bent en na storting van ƒ 10,— op gironr. 5227492 t.n.v. W. Miedema-Haagsma te Leeuwarden een entree-bewijs krijgt toegezonden. Die storting moet dan wel vóór 1 september 1982 gebeuren.
Elburg is per VAD bereikbaar:
lijn Harderwijk-Elburg-Zwolle v.v. (halfuursdienst)
lijn Dronten-Elburg-Epe v.v. (2-uursdienst)
lijn Elburg-Flevohof-Harderwijk v.v. (1-uursdienst)
Uitstappen: halte Klokbekerweg.
U kunt ook eens informeren bij uw plaatselijke „Zusterhulp-afdeling" hoe men reist en of er voor u nog een plaatsje is.
Zullen we zeggen: tot 21 september in Elburg!

R. B.

GELOOF EN VERSTAND

Een stukje van mijn hand in DC gaf een lezeres aanleiding mij een uitvoerige brief te schrijven die mij enige stof tot nadenken bood en dat was ook haar bedoeling. De aanhef van die brief deed dat in het bijzonder en enkele gedachten die bij mij naar boven kwamen wil ik hier doorgeven.

Zij schreef:

> „Het valt mij op dat als u over geestelijke zaken en over geloof schrijft, u er over spreekt als over iets abstracts, een kwantum.
>
> U stelt daartegenover de realiteit, het „gezonde" verstand, de rede dus; **het eigen ik".**

De nadruk op die laatste drie woorden is mij van mij afkomstig en niet van de schrijfster, want daar gaat het mij om. Ik zal niet in de kolommen van DC mijn eigen geschrift gaan verdedigen. Nog veel minder ga ik op deze plaats aan openbaar zelfonderzoek doen. Dat gaat mij beter af op de fiets dan achter de schrijfmachine. Maar er gaat achter de aangehaalde woorden voor mij een vraag schuil en die wil ik naar voren halen.

Het eigen ik

Van jongsaf heb ik geleerd dat het eigen ik iets is dat niet goed is. Tegenover je medemensen niet maar vooral tegenover God niet. Het eigen ik is zonde. Ik hoorde veel mensen zo over het eigen ik spreken dat ik het niet helemaal meer vertrouwde. Het leek wel alsof het ergste wat een mens kon willen of doen was ‚ik' zeggen tegenover z'n medemensen en tegenover God. Later probeerde ik de apostel Paulus een beetje te verstaan - ik ben daar overigens nog steeds mee bezig - en toen kwam ik het woord vlees tegen. Dat was niet het lichaam en alles wat daar mee te maken had zoals de driften die een mens eigen zijn, voorop de geslachtsdrift. Vlees was je, begreep ik van Paulus, als mens altijd en overal en helemaal. Het hoorde bij je, het tekende je, want met dat woord was gezegd dat je een schepsel van God bent. Dat las Paulus zo in de Schrift maar hij trok de lijn door. Vlees dat is het schepsel dat zich losmaakt van zijn Schepper en zich tegen Hem verzet. Dat heeft geen betrekking op enig onderdeel van 's mensen bestaan. Hij **is** het. Anders gezegd: hij is een zondaar. Hij leeft en denkt en doet alsof zijn ik zijn eigen ik is.

Zo ongeveer heb ik het van Paulus begrepen en zo kwam en kom ik het ook tegen bij mijzelf en anderen. Maar nu lees ik de brief dat het ‚gezonde' verstand en de rede onder het eigen ik vallen. En dat lijkt mij niet juis. Waarom niet?

Gave

Het verstand is een kostbare gave van de Schepper aan de kroon van zijn schepping. Het vermogen om te denken is een van de dingen die de mens van de dieren onderscheidt en die door geen enkele evolutietheorie ooit is verklaard. Nog hoor ik de duitse professor die in mijn studententijd in Groningen doceerde zeggen: „Es musz irgendwo geblitzt haben", ergens moet het gebliksemd hebben toen de mens op het toneel verscheen. De bijbel zegt dat wat anders: God schiep de mens naar zijn beeld. Welnu, de Schepper wil ook in het gebruik van deze gave door de mens worden geëerd. Maar de mens kan deze gave ook naar zich toetrekken en beschouwen als zijn eigen verworvenheid. Hij kan zich zelfs inbeelden dat zijn denken hem de weg opent om alle geheimen van zijn bestaan op te helderen en zo dat bestaan aan het denken te onderwerpen. Hij doet dat ook maar al te vaak. Maar hij kan deze kostbare gave ook in dienst van de Schepper stellen, samen met alle andere gaven die God hem heeft gegeven. Paulus, diezelde Paulus, vond dat het denken zelfs zo belangrijk als het er om gaat te leven als een christen, dat hij aan het begin van z'n hoofdstukken over het christenleven schreef:

> „Wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken" (Rom. 12:2)

Overgave

Die vernieuwing van het denken is iets anders dan de uitschakeling van het verstand. Immanuel Kant schreef lang geleden: ik moest het weten opheffen om plaats te krijgen voor het geloof. Ik ben geen filosoof en weet dus niet precies wat de brave professor uit Koningsberg hiermee bedoelde. Voor mijzelf leg ik het zo uit: wie zich een weg zoekt te banen naar God door middel van het denken die bevindt zich op een weg zonder eide. Hij denkt alsmaar door zonder ooit tot God te komen. Daarom moet hij die weg verlaten en God zoeken langs de weg van het geloof. Maar geloof bedenk je niet zelf, geloof tover je niet te voorschijn uit je gevoel of uit je wil. Geloof is antwoord. God moet zich openbaren. Hij moet je laten merken dat Hij er is. Niet alleen maar dat Hij bestaat maar bestaat voor jou. Dat kun je niet bedenken of voelen of willen. Dat kun je alleen maar ontdekken. Maar als het ontdekt is dat niet vrijblijvend. Je kunt niet volstaan met er kennis van te nemen. Je moet er op antwoorden en dat antwoord heet geloof en geloof is vertrouwen en overgave. Vroeger hoorde je dat meer dan nu: hij of zij is tot overgave gekomen. Wij praten er nu anders over, wat afstandelijker misschien en wat indirecter. Maar de zaak staat nog net zo overeind. Overgave is de grondvorm van het geloof. Dat is niet abstract en ook niet sentiment maar omvat je hele zijn.

Daar zit ook het denken van een mens in. Als het er niet in zat maar voortging een soort eigen leven te leiden, dan was er van echte overgave ook geen sprake. Hetzelfde geldt van gevoel, wil en liefde. Maar daarom is het denken nog niet de vijand van het geloven. Het moet, alweer naar Paulus, gesteld worden tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer, maar niet om weggewerkt of afgeschaft te worden maar om mee te doen in de redelijke eredienst van het geloof. Denkend geloven. Er is in onze tijd van polarisatie en verkettering grote behoefte aan.

J. Reiling

MISSIE AMNESTY INTERNATIONAL DOET ONDERZOEK NAAR VERVOLGING VAN BOEREN IN PERU.

Op 11 februari jl. deed de Guardia Civil een inval in het Peruaanse dorp Jicamarca, vlakbij Lima. Hierbij werden tien leden van de plaatselijke plattelandvereniging opgepakt, onder wie oud-leider pastor Anaya.

Een locale landeigenaar had in Peruaanse dagbladen een advertentie gezet waarin hij de plattelandsvereniging van Jimarcam de „Comunidad Campesina", beschuldigde van terroristische activiteiten. Sindsdien werd de organisatie niet meer erkend als plattelandsvereniging omdat het een ‚façade" zou zijn voor subversieve activiteiten, en werden tien leden van de vereniging gearresteerd. Negen van hen werden korte tijd na de arrestatie weer vrijgelaten (22 februari), alleen pastor Anaya, de vroegere leider van de vereniging, wordt nog in de El Fronton-gevangenis vastgehouden. Amnesty International zegt dat Anaya geen geweld heeft gebruikt en dat hij alleen gevangen wordt gehouden om zijn leiderschap in de „Comunidad Campesina".

Een missie van Amnesty International bezocht Peru van 16 tot 28 mei om een onderzoek te doen naar vervolging en gevangenhouding van leden van boerenorganisaties.

Bij haar onderzoek heeft de delegatie gesprekken gehad met de minister van justitie, dr. Ellias Larosa, en met vertegenwoordigers van mensenrechtenorganisaties, kerkorganisaties advocatenverenigingen, vakbonden en boerenorganisaties. Verder bezocht ze de El Fronton-gevangenis en een aantal afgelegen dorpen waarvan de leiders waren vastgezet.

U wordt verzocht brieven in het Engels of in het Spaans, waarin u vraagt om de vrijlating van pastor Anya, te sturen aan:
President Franciasco Belaunde Terry
Palacio Nacional
Lima
Peru.

uit het Uniebureau

Deze keer zijn de berichten uit het Uniebureau van financiële aard. In de eerste plaats hebt u van ons nog een *verantwoording* tegoed van de bijdragen, die in de maand juni zijn binnengekomen; u treft deze hieronder aan.
Verderop vindt u een *overzicht* van de ontvangen gelden gedurende het eerste halfjaar, met daarachter - tussen haakjes geplaatst - de cijfers van de eerste zes maanden van 1981, zodat u ze met elkaar kunt vergelijken.

Verantwoording
van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand juni:

ECU
Apeldoorn 736,15; Deventer 142,95; Emmen 1.575,—; Den Haag 1.500,—; Harderwijk 184,75; Harlingen 222,20; Heemskerk 300,31; Heerenveen 107,80; Hoogezand 818,—; Muntendam 126,45; Rotterdam-Z 308,25; Winschoten 821,25.

CvdO
Apeldoorn 614,40; Deventer 158,75; Emmen 1.806,25; Den Haag 1.000,—; Harderwijk 169,70; Harlingen 25,—; Heerenveen 656,25; Hoogezand 965,—; Muntendam 101,—; Rotterdam-C 94,05; Rotterdam-Z 353,46; Stavoren 100,—; Valthermond 53,60; Vroomshoop 470,—; Winschoten 941,70; Zuidlaren 34,50.

UZC
Apeldoorn 796,85; Deventer 268,10; Eindhoven 210,—; Emmen 2.750,—; Den Haag 2.700,—; Harderwijk 78,—; Harlingen 155,—; Heerenveen 129,90; Hoogezand 1.458,—; Muntendam 560,10; Nw. Weerdinge 750,—; Rotterdam-C 180,—; Rotterdam-Z 534,30; Stavoren 150,—; Ter Apel 200,—; Winschoten 1.423,50; G. F. B., B. 120,—; H. K., H. 10,—; N. N. 100,—; N. N., L. 30,—; G. B.-S., A. 100,—; N. N. 100,—; K., A. 1.000,—.
Giften J. van Oosten: G. P.-N., V. 100,—; B. B., E. 50,—; G. Y., D. 50,—; Valthermond 250,—; D. L., U. 25,—; R. S., G. 100,—; W. T., G. 100,—; Winschoten 1.000,—; Zusterhulp Veendam 50,—; Assen 100,—; Hoogeveen 565,—; J. V., A. 10,—; S. H.-W., S. 25,—; Zutphen 941,—; G. B.-S., A. 100,—; Sneek 1.500,—; Dordrecht 50,—.

K. F., R. (WIN) 3.000,—; P. v. d. H., H. (WIN) 25,—.

Giften van instanties
Tabitha Scheveningen 1.247,95; G. v. V. (Zwitserland) 212,—; Zusterhulp Emmen 370,—; Nieuw Buinen (zendingsavond) 41,25.

Projekten
Utrecht-C (projekt Holland) 131,50.

NBJB
Emmen 502,50; Den Haag 300,—; Harlingen 158,—; Heerenveen 123,70; Hoogezand 269,—; Pernis 200,—; Rotterdam-C 74,60; Rotterdam-Z 98,30; Vroomshoop 415,—; Winschoten 261,85.

UBS
Emmen 262,50; Den Haag 550,—; Harlingen 300,75; Heemskerk 292,25; Hoogezand 140,—; Muntendam 107,05; Rotterdam-Z 205,50; Winschoten 82,14.

Noodfonds
Delfzijl 435,96; Den Haag (Polen) 3.585,95; Apeldoorn 20,—; Zwolle 50,—; Den Haag 55,—; Heerenveen 250,50; J. B., H. 10,—; R., A. 15,—; G. B.-v. d. B., H. 100,—; K. F., R. 2.500,—; J. S., H. 10,—; G-K., S. 100,—; A. M. K., A. 100,—; B., E. 50,—.

Hartelijk dank voor al deze bijdragen, die voor ons gezamenlijke werk - evangelisatie, opleiding, zending, jeugdwerk en kerkbouw - onmisbaar zijn. Niet minder dankbaar zijn we voor de bijdragen aan het Noodfonds, waarmee mensen in nood, veraf en dichtbij, geholpen kunnen worden.

OVERZICHT
van de bijdragen, die gedurende het eerste halfjaar door onze gemeenten voor de arbeid in Unieverband zijn overgemaakt.
Na afloop van het eerste kwartaal hebben wij in deze rubriek een overzicht gegeven van de bijdragen voor ECU, CvdO, UZC, NBJB en UBS in de maanden januari, februari en maart (zie DC van 30 april 1982).
Eenzelfde overzicht volgt hieronder, maar nu over het eerste halfjaar van 1982; de opbrengst in de overeenkomstige periode van 1981 hebben wij tussen haakjes vermeld.
Er is duidelijk sprake van een stijgende lijn:

E.C.U.	35.520,44	(27.730,01)
C.v.d.O.	38.215,38	(28.235,16)
U.Z.C.	69.996,75	(63.724,38)
N.B.J.B.	11.362,46	(8.026,67)
U.B.S.	5.592,17	(3.785,43)
Totaal	160.687,20	(131.501,65)

Dat is een stijging ten opzichte van 1981 van maar liefst *f* 29.185,55 of ruim 22%!
Een vergelijking met de door de Algemene Vergadering in 1981 aangenomen begrotingen geeft het volgende beeld:

	begroting 1e halfjaar	resultaat 1e halfjaar	te weinig ontvangen
E.C.U.	54.045,—	35.520,44	18.524,56
C.v.d.O.	61.932,50	38.215,38	23.717,12
U.Z.C.	93.575,—	69.996,75	23.578,25
N.B.J.B.	17.250,—	11.362,46	5.887,54
U.B.S.	9.000,—	5.592,17	3.407,83
Totaal	235.802,50	160.687,20	75.115,30

Op het eerste gezicht lijken deze cijfers misschien niet direkt verontrustend. Maar een nadere beschouwing leert, dat in de periode van januari tot en met juni **slechts 68% van de begrote bedragen** is ontvangen. Anders gezegd: van het voor het eerste halfjaar verwachte totaalbedrag kwam ruim twee-derde deel binnen.

Nu leert de praktijk, dat de bijdragen over het tweede halfjaar als regel hoger, soms beduidend hoger, zijn. Toch is de achterstand over de eerste zes maanden van een zodanige omvang, dat we daarvoor uw bijzondere aandacht vragen. De gemeenten bewijzen het Uniewerk een grote dienst, als zij hun bijdragen en kollekten voor onze gezamenlijke arbeid geregeld overmaken.

Overigens: wij zijn - met tachtig gemeenten en twaalfduizend leden - voor Nederlandse begrippen één van de kleine(re) kerken, ondanks de groei van de laatste jaren. Als je dan ziet wat wij met elkaar opbrengen in eigen gemeente, maar ook voor ons gezamenlijke werk, dan overheerst de dankbaarheid. In dát spoor dan ook verder!
Ontvangt u onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Noord-Bergum (A.K.) - Zusters en broeders, we willen vanuit Noord-Bergum u graag iets vertellen over het wel en wee uit de gemeente.
1981 is voor de gemeente een jaar geweest waarin vreugde en verdriet wisselden, maar waar we bovenal de zegen van de Heer mochten ervaren. Het aantal leden van onze gemeente steeg tot 130 leden (zuivere toename).
Tot onze vreugde mochten we op 28 augustus ons nieuw voorgangersgezin fam. Sj. van der laan, verwelkomen na ruim 2½ jaar vakant te zijn geweest. De bevestiging en intrediediensten werden gehouden op zondag 6 sept., een vreugdevolle dag. We hebben als gemeente op woensdag 9 sept. een welkomstfeest gevierd, waar al de verenigingen en clubs zich presenteerden en nader kennis maakten. Het werd een bijzonder geslaagde avond.
De Heer heeft ons in de komst van de fam. van der Laan willen verblijden en zegenen en geeft ons dan ook een bijzondere goede tijd.
Het gaat geweldig goed in de gemeente en daar zijn we de Heer dankbaar voor. Vanaf jan. 1982 mochten we reeds viermaal een doopdienst houden waarin totaal acht mensen te kennen gaven hun leven aan de Heer te willen geven en Hem te willen volgen en ook deel wilden hebben aan de gemeente. De diensten werden zeer goed bezocht en we ervaren de gemeenschap der gelovigen.

GASTVRIJHEID

Leeuwarden (JB) - Onder dit motto werd in de gemeente te Leeuwarden op 11 juli jl. in de kerkdienst aandacht geschonken aan het 30-jarig kostersjubileum van ons kostersechtpaar br en zr Wijnsma-Nieuwenhuis.
In deze bijzondere dienst, waar vele familieleden en bekenden van het jubilerend echtpaar aanwezig waren, sprak onze voorganger naar aanleiding van 1 Petrus 4:9 „Weest gastvrij jegens elkander zonder morren". Gastvrij zijn betekent, aldus ds de Vries, vriendelijk zijn voor vreemdelingen. En dat te beginnen bij Jezus, de vreemdeling bij uitstek. Gastvrij zijn tegenover Jezus strekt zich van daaruit automatisch uit tot andere vreemdelingen. Mensen die - vanuit de vreemde - in de kerk komen. Het kosterschap is de personificatie van de gastvrijheid der gemeente. Het visitekaartje. En die woorden zijn zeker van toepassing op br en zr Wijnsma want wat die in de dertig jaar die nu achter ons liggen voor de gemeente en de gasten hebben betekend is met geen pen te beschrijven. Wie in baptist Nederland de gemeente in Leeuwarden noemt, noemt er de naam Wijnsma in één adem bij.
Na de preek werd een wisselzang met een solist aangekondigd, terwijl de solist nog niet eens aanwezig was. Maar net toen de laatste woorden van de aankondiging waren gesproken trad deze solist binnen in de persoon van ds G. Liebe, de schoonzoon van de familie Wijnsma. Hij had zijn eigen gemeente vroegtijdig verlaten om nog een deel van het feest mee te kunnen maken en droeg bij aan de feestvreugde door voor ons te zingen.
Br D. Tinga, de vice-voorzitter der gemeente, sprak br en zr Wijnsma toe in het „frysk". Voor beiden een prima te volgen taal. Hij liet een aantal gebeurtenissen uit de periode van 30 jaar de revue passeren en stond in het bijzonder nog even stil bij de tijd waarin de verbouwing van onze zaalruimte plaats vond; een tijd waarin het kostersechtpaar meer dan ooit toonde wat het waard was. Zijn woorden gingen vergezeld van een envelop met inhoud en een groot bos bloemen.
In zijn dankwoord sprak br Wijnsma van de betrokkenheid van zijn vrouw en hem bij de gemeente en Gods werk en van de betrokkenheid van de gemeente bij het werk van hem en zijn vrouw. Het een kan niet zonder het ander en we hebben een erg goede tijd gehad zo sprak br Wijnsma. Een daverend applaus gaf uiting aan de dankbaarheid der aanwezigen.
Na de dienst moesten vele handen worden gedrukt. Het was - terecht - een feest die dag in Leeuwarden.

Verder hebben we fijne clubs, waar het ook prima gaat, o.a. de bijbelstudieclub waar 30 tot 40 mensen bijelkaar komen en waar goede gesprekken gevoerd worden, maar waar bovenal de liefde tot de Heer en tot elkaar tot uiting komt.
Het zijn fijne avonden waaruit ook kracht gepst kan worden en kracht ontvangen wordt.
Dankbaar zijn we de Heer voor de vele en rijke zegen die we mochten ervaren de afgelopen tijd. Zo gaan we door in de zekerheid dat de Heer met ons is.

COLLEGES PASTORAAT

Aan de Theologische Faculteit van de Universiteit van Amsterdam worden in het cursusjaar 1982-1983 doctoraalcolleges pastoraat gegeven, met als docenten dr. M. B. Blom, drs. E. A. A. Cornelissen, prof. dr. C. H. Lindijer en drs. A. D. H. Roscam Abbing. Naast de werkcolleges pastoraat en pastorale psychologie zijn er mogelijkheden voor een klinische pastorale training van één maand, een groepspracticum van één week en supervisie. De colleges zijn op woensdagavond 19.30-22.00 uur op het Theologisch Instituut, Herengracht 514-516; daarnaast zijn er een aantal „praktijkmiddagen" met praktische oefening. Het is een tweejarige cursus, waarvan desgewenst ook slechts één jaar gevolgd kan worden. Deel kunnen nemen zij die pastoraat een plaats willen geven in een doctoraalprogramma en ook degenen die zich willen richten op een (bij)scholing in pastoraat. Voor informatie kan men zich mondeling of schriftelijk richten tot prof. Lindijer, Dorpsstraat 117, 1688 CD Nibbixwoud, telefoon 02291-1808 (afwezig tot 1 augustus).

LIBANON

Van SOH, de Stichting Oecumenische Hulp aan kerken en vluchtelingen, zijn verschillende persberichten ontvangen over de situatie in Libanon. Mede door het feit dat ons blad in de zomer eens per veertien dagen verschijnt heeft het uit een oogpunt van actualiteit niet veel zin deze berichten op te nemen. Het laatst ontvangen bericht zou bij verschijnen al meer dan twee weken oud zijn en dus waarschijnlijk door de feiten achterhaald. Ik neem aan dat ieder de actuele berichten over de oorlog in de dagbladen en TV vindt.
Iets anders is dat er ontzettend geleden wordt door gewone mensen die aan de zaak waar het om gaat, de oorlog tussen Israël en de PLO, part noch deel hebben. Daarom is er ontzettend veel hulp nodig vanuit die landen waar men de strijd in Libanon op z'n gemak via krant en TV kan volgen. Die hulpverlening is al op gang, wordt erg bemoeilijkt door de oorlogsomstandigheden maar moet nog veel groter en sterker worden. Daarvoor is ontzettend veel geld nodig en dat geld hebben wij ondanks de economische crisis nog in ruime mate.
Daarom wordt iedere lezer van deze regels opgeroepen van ons vele geld het een en ander af te staan. Het gironummer van het Noodfonds van de Unie is 81255.
Ook de Baptisten Wereld-Alliantie heeft een oproep aan de aangesloten unies doen uitgaan om hulp voor Libanon. Er zijn in Libanon ongeveer 480 baptisten in 13 gemeenten, maar de BWA is begaan met alle burgers van dat land. J. R.

BOEKBESPREKING

Dr. M. de Jonge en Ds. H. J. M. van Duyne: VAN TEKST TOT UITLEG.
Uitg. Boekencentrum, Den Haag.
Pap. 152 pag. *f* 17,90.

Het nieuwe testament is er om gelezen te worden. Het wil gelezen worden. In dit boek trachten de schrijvers lijnen aan te geven waarlangs men tot een vruchtbaar lezen - als enkeling, als groep, als gemeente - kan komen. Hoe kom je tot een juiste uitleg van het n.t.? Welke methoden bestaan daarvoor? Welke invalshoeken zijn er?

Voor de schrijvers is het n.t. duidelijk het Woord van God, dat gezag heeft, en dat ons helpt „tot zaligheid" (zoals Paulus ergens schrijft). Er moet geluisterd worden naar het n.t.: gelovig, wetenschappelijk. Die twee staan niet in tegenstelling tot elkaar.

Integendeel: wetenschappelijk luisteren - in de zin van: alles zien te pakken te krijgen dat de taalwetenschap, de oudheidkunde enz. tevoorschijn gehaald hebben - geeft een verdieping aan het gelovig luisteren, een verwijding.

De schrijvers wijzen een aantal methoden van uitleg af; ze stellen bij andere critische vragen. Zij staan stil bij de vragen van inspiratie en overlevering in de canongeschiedenis.

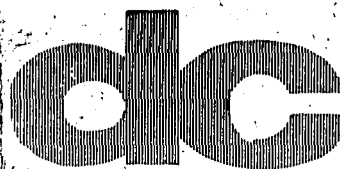
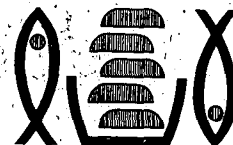
Naar mijn oprechte overtuiging een zeer waardevol boek, dat goed leesbaar is, dat de voorganger en de niet-voorganger helpt tot een beter verstaan van het n.t. Een verstaan dat helpt tot een eigen oordeel te komen omtrent de vragen die telkens weer aan de orde komen als het over de bijbel gaat.
Voor studiegroepen aanbevolen!

Ploeger

GROETEN VAN DE DEENSE A.V.

Op onze vakantiereis in Denemarken hadden we het genoegen om enige fragmenten mee te maken van de Jaarvergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten in dat land, te Kopenhagen.
Van wat er gesproken werd verstonden we uiteraard weinig; maar de sfeer was er zoals bij ons. Misschien nog wat meer ontspannen, en dat kan mede gekomen zijn door de ruime vergaderplaats (een groot schoolgebouw).
Hoewel we er officieus waren, werden we toch officieel verwelkomd en kregen bij monde van de algemeen secretaris, Gunnar Kristensen, de groeten mee voor de gehele Baptisten gemeenschap van Nederland.
Hoogeveen W. en H. de Vlas

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

In de volle zekerheid van haar geloof is van ons heengegaan naar haar Heer en Heiland onze zuster

HENDERIKA BIEZE

in de ouderdom van 93 jaar

Joh. 14 : 3b
„Ik kom weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij zijn mocht, waar ik ben".

Veendam, 13 juli 1982.

Baptistengemeente Veendam

Ik zal de naam van God prijzen met een lied, hem verheerlijken met een lofzang.
Ps. 69 : 31.

Onverwacht nam de Heer van ons weg, onze lieve vader en opa,

HENDRIK VAN DEN BERG

weduwnaar van Gerritje Zwart
op de leeftijd van 75 jaar.

Gerda en Hans Bos
Ellen en Frank

Gijs en Henny Poel
Karin

Utrecht, 15 juli 1982
Eykmanlaan 72

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden

Geheel onverwacht haalde de Heer der gemeente thuis onze zuster

MARGRIETHA KRUIT-BLAAK

op de leeftijd van 73 jaar.

„De Heer was haar Herder, en in Hem is zij behouden".
Ps. 23,
Rom. 8 : 24a.

29 juni 1982

Baptistengemeente Enschede

Groot is uw trouw o Heer aan mij betoond

Na een leven gevuld met binnen en openstaan voor haar medemensen, is op 85-jarige leeftijd thuisgehaald mijn innig geliefde vrouw, onze moeder, groot- en overgrootmoeder

JANTJE FENNEMA-STEENHOUWER

Rijswijk: H. Fennema
K. Fennema

Leeuwarden: J. v.d. Werf-Fennema
J. D. v. d. Werf

Klein- en
achterkleinkinderen

16 juli 1982.
Sr. Winston Churchilllaan 90
2282 JG Rijswijk.

De begrafenis op de algemene begraafplaats Eikelenburg te Rijswijk heeft inmiddels plaatsgevonden.

Op 85-jarige leeftijd ging onze zr

J. FENNEMA-STEENHOUWER

van ons heen in de vreugde van haar Heer na een leven vol geloof en toewijding.

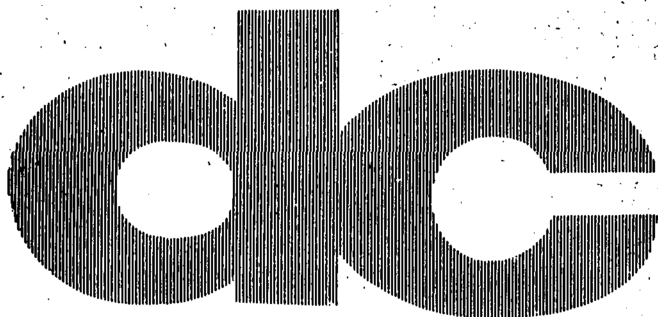
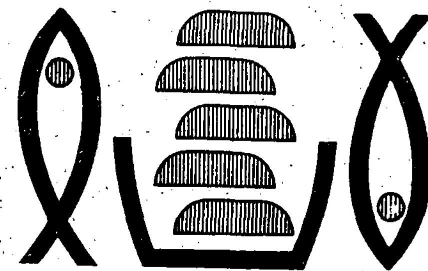
16 juli 1982

Baptistengemeente 's Gravenhage

LONG LIVE AMSTERDAM KRIJGT VORM

Amsterdam - Er zit schot in de voorbereidingen voor de Eurocampagne „Long Live Amsterdam" van Youth for Christ. Van de driehonderd verwachte deelnemers uit tien Europese landen heeft de helft zich definitief aangemeld. Daarnaast hebben veel anderen toegezegd mee te zullen werken aan deze evangelisatie aktie in Amsterdam, meer gemotiveerde mensen zijn echter nog zeer welkom. „Lang Leve Amsterdam" duurt van 9 tot 18 augustus.
Alle Amsterdamse kerken zijn aangeschreven met een vraag om steun, verscheidene hebben positief gereageerd. Die steun zal gegeven worden in de vorm van medewerking, voorbede en financiële middelen.
Youth for Christ-Amsterdam zet als nazorg van de aktiviteiten in verschillende wijken Jongeren Open Huizen op.
Een flink aantal van de vereiste vergunningen is binnen, meldt L.L.A. coördinator Wim de Jong. Die zijn met name nodig voor de muzikale aktiviteiten. De concerten, verspreid over 11 wijken, laten niet alleen folkachtige luisterliedjes horen, maar evengoed stevige rock. Uit eigen land treden o.a. de muziekgroepen Sabra, White, Photos, X-band, Filios en Return op. Onder de buitenlandse gasten zijn de Tony Goodwin-band, de Canadese solist Rick Piché, het Ierse/Franse tweetal Rodney en Jean Pierre en het Amerikaanse duo Burton & Logan.
Wim de Jong geeft de informatiekrant uit en verzorgt op verzoek een diapresentatie.
Belangstellenden kunnen hem bereiken per post: Zeemandreef 34, 3146 BT Maassluis; en telefonisch: 01899-22364.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 29/30 - 6/13 augustus 1982

Evangelisatie en vrede

Billy Graham is naar Moskou gegaan om er een vredescongres bij te wonen. Hij zal er ook nog wel andere dingen hebben gedaan want Billy Graham is een evangelist in hart en nieren en dat zal hij ook in Rusland wel niet hebben verloochend.

Zijn gaan naar dat door communisten geregeerde land is hem niet overal in dank afgenomen. Vooral van „Evangelische" zijde zijn bij zijn reis nogal wat bedenkelijke kanttekeningen geplaatst. Ik vond er een paar in Uitdaging van mei 1982. De critiek van een vooraanstaand man in de Evangelische Zendings Alliantie zette mij aan het denken. En daarna aan het schrijven.
Ik las:

> „Graham mag van de kerk geen vredestheater maken. Daarom hebben wij ook ernstig bezwaar tegen het thema van het Billy Graham-congres dat volgend jaar in Amsterdam wordt gehouden: Evangelisatie en vrede. De combinatie van deze twee thema's vloekt"

Het ligt niet op mijn weg om Graham tegen zijn critici in bescherming te nemen. Evenmin voel ik mij geroepen om zijn evangelisatiecongres te verdedigen, want van dat congres weet ik niets meer dan hierboven staat. Mij trof vooral dat de combinatie van evangelisatie en vrede vloekt, althans volgens de voorzitter van de EZA. Daarover moet worden nagedacht. Want het gaat niet om des keizers baard maar om twee kernwoorden van de bijbel. Evangelisatie komt als woord wel niet in de bijbel voor, maar feitelijk en zakelijk natuurlijk wel. Het is getuigen van het evangelie en is evangelie soms geen bijbels kernwoord? En vrede soms niet ook? En toch zou hun combinatie een vloek zijn? Kan dat? Inderdaad dat kan.
Bijbelse woorden worden door mensen gehoord, uitgelegd en gebruikt. Vaak niet eens rechtstreeks vanuit de Schrift maar via de preek, de zondagsschool of het geestelijk lied. Samengevat: via de traditie. De ervaring leert zelfs dat het uitermate moeilijk is om bijbelse woorden rechtstreeks vanuit de Schrift te lezen en de overlevering kort te sluiten. Maar dat is een ander hoofdstuk.
Het kan gebeuren dat woorden als evangelie en evangelisatie een heel bepaalde - en dus beperkte - betekenis krijgen. Hetzelfde kan gebeuren met een woord als vrede. Dan kunnen bijbelse woorden tegen elkaar worden uitgespeeld en kan het zover komen dat de combinatie van evangelisatie en vrede vloekt. Wat is er dan precies gebeurd?

Zieleheil
Het evangelie is de boodschap van vernieuwing en verlossing van de hele schepping. Wie daaraan twijfelt nodig ik uit om Romeinen 8 vanaf vers 17 maar eens te lezen. Maar het gebeurt dat het wordt gezien en gepredikt als een boodschap van verzoening en verlossing van de ziel van de enkeling. Die boodschap maakt hem dan als het ware los van de rest van de schepping: hij wordt een enkeling die in z'n eentje voor God staat. De verlossing van de samenleving en van de hele schepping verdwijnt uit het gezichtsveld. Daarbuiten vallen dan, om maar een paar dingen te noemen, de armoede van de derde wereld, de onderdrukking van minderheden in vele landen en niet in de laatste plaats de bedreiging van het voortbestaan van de mensheid door de kernbewapening. Dat zijn dingen die met het evangelie in flagrante strijd zijn en waarvan de mensheid moet worden bevrijd. Wie zich daarvoor inzet dient een goede zaak, al maakt hem dat nog niet tot een evangelist. De kern van de zaak is echter dat er, als evangelisatie zo wordt ingevuld als de boodschap voor de enkeling, er zo'n groot stuk van Gods schepping buiten valt. Het is dan niet meer dan een half evangelie. Is dat nog wel evangelie?

Onvrede.
Aan de andere kant wordt ook de vrede vervormd. Het is een woord dat in de Schrift wordt gebruikt om aan te geven: het is in orde tussen God en de mensen en daarom ook

Veranderbaar

Veranderbaar is wat anders dan veranderlijk. Het laatste woord staat op de barometer en duidt aan dat het kan vriezen maar ook dooien. Het kan links gaan maar ook rechts. Met andere woorden:je kunt er geen staat op maken. Zoals de wind waait, waait mijn jasje of rokje.

Veranderbaar wil zeggen dat er een fundamentele verandering kan optreden. Je kunt in een maatschappij leven waarin het vrije spel van krachten de boventoon voert, maar - door verkiezingen of een revolutie - kan er een samenlevinng ontstaan waarin de overheid een allesbeheersende positie inneemt. We gaan er hier niet over twisten welk systeem voor de gemeenschap het betere is. De strijd is volop gaande.

Zoals u kunt weten zit ik wel eens in vergaderingen van „geestelijken" uit diverse kerken. Een enkele keer vallen daar woorden als: bekering, wedergeboorte, een nieuwe schepping en dan blijkt mij soms dat de een meer denkt aan een levenslang durend proces, terwijl de ander liever verwijst naar een bijna aanwijsbaar ogenblik in het leven van een mens. Toen brak het nieuwe leven baan: het wandelen met God.

Ik schrok vanmorgen toen ik een woord van de Engelse dichter Kipling las. Hij zei: „Mensen zijn eilanden die elkaar over oceanen van misverstanden leugens toeroepen." Leest u dat nog maar eens. Is dat niet het zwartgalligste woord dat u ooit las? Is dat nu werkelijk waar of alleen maar een noodkreet van iemand die op alle fronten in zichzelf en in anderen teleurgesteld is? Er duikt een ander woord op: de ene mens is voor de andere een wolf, d.i. zijn grootste vijand. Is dat realisme?

Zijn wij eilanden en dus in feite geïsoleerd van de rest. Zwervende hemellichamen die in een oneindige ruimte op eindeloze afstanden elkaar passeren en in die zwarte ruimte derhalve eenzamen? Bij enig nadenken zullen velen zeggen: Ja, ondanks alle kommunikatiemiddelen: een gesprek, een brief, een telefoontje, je blijft in het einde met jezelf alleen. Oceanen van misverstanden scheiden ons. Niet omdat wij niet willen dat we worden verstaan, integendeel, maar de ander is anders, hoort anders, denkt en voelt anders. En roepen we elkaar over die diepe ruimten dan leugens toe? Er wordt veel gelogen, maar ook wanneer we de laatste waarheden van ons hart blootleggen zijn er misverstanden, worden we niet begrepen.

Wij kunnen ons ook het volk van het boek noemen.

De bijbel neemt een onzaglijk grote plaats in ons denken en leven in.

Wij zeggen dat de boodschap ervan het leven verandert. Personen daarin genoemd trekken onze geest voorbij en wij zien wat God kan doen door hen. Als we toekomen aan het leven van Jezus van Nazaret wordt het groots. Hij meerde af bij de eenzame eilanden. Hij overwon oceanen van misverstanden en werd de vriend van de eenzaamsten.

Wat een vriend is heb ik u eerder verteld: Een vriend is hij die, als ik hem vertel dat ik in de gevangenis zit, niet vraag: WAAROM?, maar WAAR?

Het pinksterfeest ligt geruime tijd achter ons. Zagen we bomen buigen onder de wind en speelden er tongen als van vuur door de kerk? We hebben naar die mannen en vrouwen gekeken en geluisterd. Daar was wat gaande. Of ze allemaal op dat ogenblik begrepen wat er gebeurde weet ik niet. Ik weet niet of ik God in alles ontdekt zou hebben, maar ik zou verrukt zijn meegesleurd en waarschijnlijk eerst later doordrongen zijn van wat hier werkelijk geschiedde. God heeft het zwijgen doorbroken. God zei: Er zij licht en het licht der wereld scheen in Jezus. God blies de levensadem in de mens en maakte hem tot een levend wezen. We waren geïsoleerd, maar Jezus heeft ons eiland betreden. Ik zie zijn voetstap op het strand. Ik ben niet meer alleen. Wat een vrees en vreugde tegelijk. 't Is of het al veranderd is. Ze veranderen, de mannen en de vrouwen.

Hun individualiteit ging niet verloren, maar hun leven ging verder op verhoogde toon. Ze bleven gelijk en werden toch anders. Ze veranderden van dag tot dag. De eilanden dreven samen en verenigden zich in een nieuwe gemeenschap die klonk als een klok. Wij kunnen slechts een menselijk-oppervlakkige konklusie trekken: de zich voortdurend voortzettende transformatie ligt tussen bekering en voleinding. Ja, een mens kan veranderen. Wie de Heer verwachten putten nieuwe krachten. Zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moe; wandelen, maar worden niet mat. Voor een doornstruik als Saulus zal een cypres opschieten als Paulus en voor een distel als Simon zal een mirt opschieten als Petrus. Een wonder is het wel!

Huizinga

tussen de mensen onderling en tussen de mensen en de overige schepping. Niet alleen kleinschalig tussen man en vrouw, ouder en kind, baas en knecht, de mens in zijn tuintje maar grootschalig tussen volk en volk, werelddeel en werelddeel en de mensheid en het milieu. Altijd met God als partner. Zonder Hem is de vrede niet echt. Je zou kunnen zeggen: het evangelie is de boodschap van deze vrede.

Maar het gebeurt dat de onvrede in de wereld zo groot is en de internationale verhoudingen zo bedreigend dat de vrede enkel en allen maar gezien wordt als ontspanning tussen de volkeren langs de weg van ontwapening. Die ontwapening is op zichzelf een goede zaak, zeker wanneer de ontwapening niet eenzijdig is. Maar als het evangelie daarmee zo ongeveer wordt gelijkgesteld, dan verdwijnt er ook veel uit het gezichtsveld; ja ik vrees - maar ik schrijf dit met grote aarzeling neer - dat het dan een evangelie zonder God dreigt te worden. Is dat nog wel evangelie?

Vloek

Zo worden evangelisatie en vrede symbolen voor onoverbrugbare tegenstellingen en hun combinatie een vloek. Maar het zijn dan ieder voor zich symbolen van wat het evangelie **niet** is. Dan wordt het tijd dat wij ons bekeren.

J. Reiling

GEEN VERWARRING STICHTEN

In DC van 12 maart 1982 schreef ik over Reageerbuisbaby ja of nee. Een lezeres zond mij een fotokopie van dit artikel plus een fotokopie van een bericht in Trouw van 19 juli jl. betreffende de doop van een tweeling van lesbische vriendinnen. Deze tweeling is door kunstmatige bevruchting verwekt. Bedoelde lezeres schrijft:

> „Toen u sprak in De Christen over reageerbuisbaby had u vast ook niet gedacht dat daar zo gauw zo'n misbruik van zou worden gemaakt. Maar de vijand is listig en vol verleidingen; laten we daarom waakzaam zijn en onderzoeken en onderscheiden of de geesten wel van God zijn".

Ter voorkoming van misverstanden: Kunstmatige bevruchting is wezenlijk wat anders dan het verwekken van een kind via de reageerbuis. Kunstmatige bevruchting is een techniek die al meer dan 40 jaar bekend is en beoefend wordt. Deze techniek wordt toegepast als bevruchting niet op natuurlijke wijze tot stand kan komen. Tot bevruchting in de reageerbuis gaat men over als noch op natuurlijke noch langs technische weg bevruchting kan worden verkregen.

Dat bij kunstmatige bevruchting vragen aan de orde komen als: moet de bevruchting tot stand komen met zaad van de echtgenoot of mag vreemd zaad worden gebruikt?; mag de bevruchting ongedaan gemaakt worden als een niet gaaf kind verwacht moet worden?, is duidelijk. Deze vragen kunnen ook gesteld worden bij de reageerbuisbaby. Het wezenlijke verschil tussen beide technieken zit niet in de diverse ethische vragen maar in het feit dat bij kunstmatige bevruchting kennelijk het mannelijk zaad niet op natuurlijke wijze in de baarmoeder gebracht kan worden, terwijl de vrouwelijke eicel daar wel kan komen; de reageerbuisbaby ontstaat buiten de moederschoot, maar zeker wel uit een zaad en een eicel.

De reagerende lezeres - wier adres ik kwijt geworden ben - moge dat bedenken. Overigens: de vraag of een tweeling die langs de weg van kunstmatige bevruchting, gewenst en verkregen is door lesbische vriendinnen, gedoopt mag worden, is voor baptisten niet urgent. En zal ook nooit urgent worden. Want niet de herkomst en niet het milieu waarin een mens opgroeit is van doorslaggevende betekenis voor het verkrijgen, resp. het aanvaarden van de doop maar het geloof in Jezus Christus.

P.

EERSTELINGEN

„Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen".
Jacobus 1 : 18

Wat is de positie van de gemeente in de wereld? Hoe staat de kerk in de tijd waarin wij leven, en wat is haar plaats in de ontwikkeling van de geschiedenis?
Die vraag duikt regelmatig op, er er worden ook allerlei antwoorden op gegeven. De kerk moet volgens sommigen midden in de wereld staan en zich zelfs door de wereld de agenda laten voorschrijven. Soms lijkt er maar één stap voor nodig en de kerk gaat volledig op in de wereld. Ze neemt de methodes van de wereld over en probeert de problemen van de wereld op te lossen met dezelfde menselijke middelen, bijvoorbeeld door een bepaalde pressiemacht te vormen. Aan de andere kant staat de opvatting dat de gemeente maar zo weinig mogelijk met de wereld te maken moet hebben. Deze wereld ligt nu eenmaal in het boze, ze gaat voorbij met al wat ze begeert en te bieden heeft aan begeerlijks, en de gemeente reist de hemel tegemoet. Er is een duidelijke scheiding tussen deze twee gebieden: wereld en gemeente.

Misschien is het daarbij wel noodzakelijk om eerst het begrip wereld in dit verband wat nader te omlijnen. Met wereld wordt dan bedoeld de mensheid, die zijn weg gaat zonder daarbij rekening te houden met God en zijn Christus.Bewust of onbewust staat God buiten het overleggen en handelen van de mensen.Hetgeen niet betekent dat ze daarmee leven in een blanco ruimte. Ook al kunnen zij hun levensruimte ogenschijnlijk invullen naar eigen believen, van „bovenaf" bekeken blijkt dat de „overste van deze wereld", zoals de Here Jezus de boze noemt, de mensen grotendeels naar zijn hand weet te zetten. Die wereld is allerminst neutraal, maar zal zich op kritieke momenten veelal openbaren als vijandig tegenover God.

Temidden van deze wereld leeft de gemeente van Jezus Christus. Kan, mag, moet ze een relatie met de wereld aangaan, of niet? Moet ze zich afzijdig houden, of met haar boodschap en haar leven trachten die wereld binnen te dringen? De wereld te doordringen? Moeilijke vragen, die ons, als het goed is, toch wel bezighouden. Misschien kan het nadenken over een bepaalde term uit de bijbel, de „eerstelingen", ons aan wat oriëntatie helpen.

De eerstelingen.
Op enkele plaatsen worden de Christusgelovigen eerstelingen genoemd. Bijvoorbeeld in de tekst hierboven, Jacobus 1 : 18. De gemeente bestaat door het raadsbesluit van God. Ze is voortgebracht, verwekt, geboren door de levenwekkende werking van het woord der waarheid, het evangelie. Die gelovigen zijn in zekere zin eerstelingen onder Gods schepselen, en die schepselen zijn hier de mensen en niet de dieren en planten. In 2 Thessalonicenzen 2 : 13 spreekt Paulus zijn dankbaarheid uit, dat God deze gelovigen zich als eerstelingen verkoren heeft tot behoudenis.

Waar komt dat woord eerstelingen vandaan? Als we het spoor terug volgen, komen we uiteindelijk terecht bij het Joodse Pinksterfeest, zoals dat door de wet was vastgelegd. Vijftig dagen nadat voor het eerst de sikkel in het koren geslagen werd, moesten de eerstelingen van de tarweoogst in een feestelijke bijeenkomst vóór de Here gebracht worden, in de vorm van broden. Eer men zelf van de nieuwe oogst ging eten, bracht men van de opbrengst een offer aan God. De naam Pinksteren is dan ook afkomstig van het woord „vijftigste". Met het offeren van deze eerste vrucht van de oogst werd de Here God geëerd als Schepper, en Gever van de zegeningen.

In dit licht van de oorsprong van het Pinksterfeest is het geen toeval, dat de uitstorting van de Heilige Geest juist op Pinksteren viel. De allereerste vrucht van het gehoorzame sterven van de Middelaar Jezus Christus was zijn eigen opstanding uit de doden, als de eersteling. Maar vijftig dagen later kon de eerste vrucht van zijn verlossingswerk worden aangeboden aan de Vader: de gemeente van wedergeborenen, het begin van de nieuwe mensheid, de eerstelingen onder zijn schepselen.
In dat raam zullen wij de gemeente moeten zien. Niet alleen die van de eerste tijd, maar de gemeente tot aan de wederkomst van de Here Jezus toe. Wij zijn de eerstelingen temidden van deze wereld, de eerste oogst van het verlossingswerk van Christus.

Daar zit de belofte in, dat er straks een volle oogst zal binnenkomen. God heeft een groot plan met deze wereld. en het ongeloof zal niet altijd de overhand houden.
Als Jezus Christus bij zijn „parousia", zijn komst in heerlijkheid, de heerschappij zal aanvaarden, zal er een ongekend grote verandering komen in het denken en handelen van mensen en volken. De grote ophitser, die nu nog mensen en volken tegen elkaar in het harnas jaagt, zal immers zijn macht ontnomen worden, zodat er alle ruimte komt om in vrede met elkaar te leven. De aarde zal vol zijn van de kennis van de Heer, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Allerwege zal gevraagd worden naar de wil van God, omdat die erkend wordt als de hoogste wijsheid en de basis voor het persoonlijk leven en de samenleving.

In dit kader moeten wij, dunkt mij, ook lezen Romeinen 11 : 16. Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken. Dit vers staat middenin de waarschuwing van Paulus aan de heiden-christenen om niet minachtend neer te zien op Israël, dat ten opzichte van de Christus in het ongeloof is blijven steken, en daarom door God tijdelijk verworpen is als Gods heilsinstrument. In vers 15 staat: Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden? Nooit mag de gemeente uit het oog verliezen dat Israël het volk is waaruit de Christus geboren is. God heeft door alle eeuwen heen gezorgd dat er ondanks alle afval een kern van getrouwen bleef bestaan, een rest. En bij de komst van Christus werd die getrouwe kern openbaar door het geloof dat Jezus van Nazareth de Beloofde was, in wie God zijn verlossing bewerkte.

Het is aan deze Joodse kern, dat God de heidenen toevoegt, en samen vormen zij de gemeente van het Nieuwe Testament, de nieuwe mensheid. Maar deze eerstelingen uit het Joodse volk zijn de profetie, dat straks ook het gehele volk Israël opgewekt zal worden uit de slaap van onverschilligheid tegenover Jezus Christus. „In de komende dagen zal Jakob wortel schieten, Israël zal bloeien en uitspruiten, zodat zij de wereld met vruchten vervullen", profeteerde Jesaja. Kunnen we dit anders verstaan, dan dat Israël bij het overbrengen van de Godskennis aan de wereld de centrale rol zal spelen? Wat dat betreft staat de wereld nog een heel ander beeld van Israël te wachten dan men op dit ogenblik voor ogen krijgt.
Achter dit alles kunnen wij alleen maar de onbegrijpelijke almacht en genade van God zien, die straks door de onweerstaanbare kracht van zijn Geest dit volk in het hart zal grijpen, om elke Israëliet van een natuurlijke zoon van Abraham te herscheppen tot een geestelijke zoon.

Leven als eerstelingen
Als de gemeente het nieuwe volk van God is, behoort daarbij ook de nieuwe levensstijl. Daaraan laat de boodschap van de Heer geen twijfel bestaan. De gemeente is geroepen om in haar manier van leven aan de wereld te tonen wat de kracht van Gods woord en Geest uitwerkt in het gewone mensenleven. Dat de verzoening in Jezus Christus doorwerkt in de verzoening tussen de mensen onderling. De inzet van Jezus zelf voor de armen en verlorenen werkt uit in helpende handen naar de armen en verlorenen, geestelijk en lichamelijk.
De gemeente zal de les moeten tonen dat de grootste rijkdom van de mens niet bestaat in het verzamelen van materiële welvaart, doch in het verzamelen van „schatten in de hemel", een leven in de gemeenschap met Christus waar rijke zegen voor de medemens uit voortvloeit. De gemeente wordt door woord en Geest vervuld met idealen, waar de wereld nog geen weet van heeft.

Terugkijkend naar de weg, die de gemeente sinds haar geboorte op Pinksteren gegaan is, moeten we beschaamd de ogen neerslaan. Wat is er terecht gekomen van het prachtige programma, dat de Heer voor zijn eerstelingengemeente had opgesteld? Veel verwarring, strijd, onverzoenlijkheid, onverdraag-

Jezus heeft geen ezels meer nodig

Zoals u weet, heeft de Heer ooit eens een ezel gebruikt. Dat was bij de intocht in Jeruzalem. Nadrukkelijk gaf hij zijn discipelen opdracht om de eigenaar van het beest te zeggen: „De Here heeft hem nodig". Nu, dat bleek ook wel. Het simpele dier werkte, zonder het te weten, mee aan een hoogtepunt in Jezus' aardse leven. Een enthousiaste menigte huldigde Hem als de Messias, de Zoon van David, die kwam in de naam des Heren.
Maar sinds die merkwaardige dag hebben, voor zover mij bekend, ezels geen rol van betekenis meer gespeeld in Jezus' leven of in het leven van zijn gemeente op aarde.

U vindt dit ongetwijfeld allemaal een beetje vreemd. Wat heeft het nu voor zin om over zoiets te schrijven? Ik zal u vertellen hoe ik er op kwam.
Een Deense baptiste voorganger werd beroepen in Kopenhagen. Tijdens een wandeling door de stad overkwam hem iets merkwaardigs. Ergens op straat zag hij een grote groep kinderen, die luisterden naar een vurig sprekende en gesticulerende man. Meteen kreeg hij het gevoel, dat hij deze man kende. Toen hij dichterbij kwam, herkende de spreker hem ook. Met uitgestrekte armen kwam hij op de voorganger af en riep: „Ja broeder, hier zijn wij allebei nodig!"

De man bleek een vroegere dorpsdominee te zijn van de Lutherse staatskerk, die evenals zijn baptiste collega, in Kopenhagen was komen werken. Zij kenden elkaar vanuit dat dorp, waar de onderlinge contacten nu niet bepaald geweldig waren geweest. De lutheraan was van mening, dat er in dat dorp voor baptisten geen plaats was, omdat de staatskerk het werk best alleen aankon.
Weliswaar werkten enkele gesprekken er aan mee, dat er toch wat meer waardering ontstond voor elkaars eerlijke motieven om de Heer te dienen. Maar vriendschap of samenwerking bleek te veel gevraagd.
Maar nu zat de man in een stad met meer dan één miljoen inwoners, waarvan het overgrote deel nagenoeg geen enkel contact meer onderhield met de staatskerk. Dat maakte kennelijk op hem een diepe indruk. Vandaar zijn spontane uitroep: „Hier zijn we allebei nodig". Met andere woorden: De lutherse [illegible]
[illegible] ertrouwen op macht en bezit.
Wat is de positie van de gemeente vaak onherkenbaar geworden door de vermenging met wereldse bestanddelen!

Maar waar de gemeente zich haar bijzondere positie en roeping opnieuw bewust wordt, wil de Heer er ook opnieuw met zijn kracht in wonen en werken. Want het nieuwe leven zal geleefd moeten worden in het openbaar, voor de ogen van de wereld, middenin de wereld. Tot een getuigenis, dat het leven anders kan en anders moet. Want God heeft die wereld lief en Hij is er op uit om haar te redden.

H. G. de Winkel

kerk kan hier best alle mogelijke hulp gebruiken? Dat zelfde kwam tot uitdrukking in het gebed van eveneens een lutherse predikant tijdens een radio-kerkdienst. Hij bad voor de vele baptisten in zijn omgeving en vroeg,of God hen wilde helpen om die mensen te bereiken, op wie de officiële deense kerk geen vat meer had...

Toen kwam bij mij even dat vreemde gedachtenkronkeltje. Jezus heeft geen ezels meer nodig, maar levende, overtuigde christenen. En dan niet enkele speciaal begaafde of geroepen mensen, maar iedere gelovige. In een wereld als die van vandaag, zouden gelovigen elkaar, bij wijze van spreken, kunnen begroeten met de woorden van die deense dominee: „Hier zijn wij allebei en allemaal nodig"!...

Het is een bekend verschijnsel, dat in onze gemeenten een vrij kleine groep mensen het leeuwenaandeel van het werk moet verzetten. Ik heb wel eens het gevoel, dat het niet direct onwil is bij velen die niet of nauwelijks meedoen. Velen voelen zich onbekwaam: „Wat zou ik nou kunnen doen"? Maar deze redenering past keurig in de bedoelingen van de vijand: de strijders van zijn tegenstander uitschakelen! Hen op non actief stellen.

Jezus vraagt om mensen die waarachtig menen wat ze zingen: *Neem mijn leven, laat* het, Heer, toegewijd zijn aan uw eer!
De gemeente heeft als opdracht om de wereld te bereiken met de boodschap van God. En velen zijn blijkbaar de mening toegedaan, dat dit alleen mogelijk is voor mensen die kunnen preken, die onder de jongeren kunnen werken, die op huisbezoek kunnen gaan, die vakkundig de bijbel kunnen uitleggen, enzovoort...
Maar niets is minder waar dan dat. In deze wereld en in de gemeente zijn we allemaal nodig! Wie trouw is in zijn voorbede voor de vooraanstaande werkers in de gemeente, is een onontbeerlijk deel van de gemeente. Wie eerlijk probeert om alle invloeden van de boze, roddelpraatjes, afgunst, vooroordeel, buiten de gemeente te houden, kan niet gemist worden. Wie allerlei mogelijkheden benut om zijn meeleven te laten blijken met anderen, die het moeilijk hebben, is een uiterst belangrijke bouwsteen. Wie gewoon maar vriendelijk is en belangstelling toont, is een positieve medewerker. Om over offervaardigheid nog maar niet te spreken. Want wat vermag een gemeente, die op alle fronten door geldgebrek wordt geremd?

Die lutherse predikant bad, of God de baptisten wilde helpen om die mensen te bereiken die voor zijn kerk onbereikbaar waren geworden. Wel, zo zijn er vele mensen die u, in uw dagelijkse omgeving kunt bereiken, terwijl uw voorganger daar nooit aan toe komt. Echte vriendelijkheid, belangstelling, hulpvaardigheid, zijn vaak de open deur geweest waardoor een woord van Gods liefde binnen kon komen. We zijn in deze wereld allemaal nodig!

Ik dacht ook nog aan iets anders. De lutheraan uit Denemarken had er oog voor gekregen, dat andere geloofsgemeenschappen wellicht ook andere kansen hebben om iets in 's Heren dienst te doen! Hebben wij daar ook wel (voldoende) oog voor? We leven in een tijd van polarisatie onder christenen en kerken. We hebben kritiek op elkaar. Terecht? Ten onrechte? Dat lijkt mij in dit geval niet zo'n belangrijke vraag. Als God met onze kromme baptiste stok (want zo recht is die in de loop der tijden toch beslist niet altijd geweest...!) dikwijls rechte slagen wist te geven en ons werk in zijn dienst zegende, zou dat dan ook niet gelden voor andere geloofsgemeenschappen? Wellicht zijn er mensen, die niet aangesproken worden door wat baptisten willen en doen, maar die ergens via andere kerken nog beïnvloed worden. Laten we God bidden dat dat zo moge zijn. Zouden wij tegen die andere kerken ook niet moeten zeggen, hetzij met woorden dan wel via onze instelling: „Hier, in deze wereld, zijn wij allemaal nodig, wij, die van harte wensen onze God en Heiland te dienen"...?

C. v. Wier

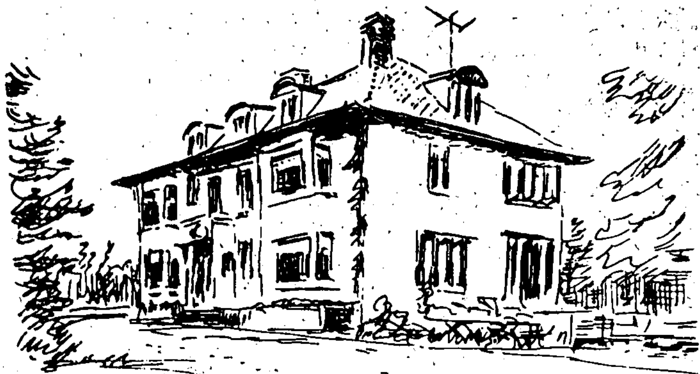
MARIA-VERERING IS NIET DOOD

Op 15 augustus aanstaande wordt in de rooms-katholieke wereld de lichamelijke tenhemelopneming van Maria gevierd. Wordt dit feest nog gevierd? Zo zou men kunnen vragen. Want men hoort zo weinig meer over de verering van Maria. Leeft Maria nog wel bij de katholieken? Dat is heel verschillend. Feit is echter dat de huidige paus op velerlei wijzen de Maria-verering bevorderd. Hij heeft al vele landen bezocht, en zonder mankeren bezocht hij bedevaartsplaatsen waar Maria vereerd wordt. Tijdens zijn laatste bezoek aan Fatima heeft hij - als dank voor zijn herstel na de moordaanslag in 1981 - Maria hulde bewezen voor zijn genezing en de hele wereld aan Maria toegewijd.
Men krijgt meermalen de indruk dat met het verdwijnen van de Maria-verering uit het leven van rooms-katholieken, er veel meer is verdwenen. Bij veel rooms-katholieken is de kerk, is Christus ook uit het gezichtsveld verdwenen. Waar van een bloeiend kerkelijk en persoonlijk geloofsleven sprake is, is meestal ook sprake van Maria-verering.
Dat duidt er op, dat in het rooms-katholieke geloofsleven Maria een zeer belangrijke plaats inneemt. Diverse tijdschriften proberen deze verering gaande en staande te houden.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

De zomerconferentie van de broederschap wordt a.s. woensdag 25 augustus DV te Apeldoorn gehouden; aanvang 9.30 uur in de Baptistenkerk aan de Bosweg 77.

A. v. d. Berg, secr.

uit het Uniebureau

Beroepbaar gesteld
De Commissie der Unie heeft op voorstel van de Commissie voor de opleiding besloten om aan *ds J. W. van der Craats,* voorganger van de gemeente te Dokkum, een beroepbaarstelling ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers te verlenen, zodat hij thans voor al onze gemeenten beroepbaar is. Hiervan zijn de gemeenten de afgelopen week langs schriftelijke weg op de hoogte gesteld.

Unieberichten
Opnieuw heeft een ‚zending aan de gemeenten' begin vorige week het Uniebureau verlaten: een overzicht van de bijdragen van de gemeenten voor het uniewerk over het eerste halfjaar 1982; een rondzendbrief van *zr Gudrun Sturz,* die binnenkort als vroedvrouw-verpleegkundige naar Noord-Kameroen zal vertrekken; een brief van het Bestuur van de Stichting Pensioen- en Invaliditeitsfonds inzake het nieuwe Pensioenreglement; een oproep van de onderscheiden kommissies in de Unie, die over de Uniefinanciën handelt; en nog enkele andere brieven en stukken, die voor de gemeenten zijn bestemd.

Adressenboekje
In het nummer van 9 juli hebben wij u enkele aanvullingen en wijzigingen doorgegeven. Hieronder treft u een tweede opgave aan, die u wel in het adressenboekje wilt verwerken.

Blz. 23 (Amsterdam-Centrum):
S.: mevr. E. G. Zijlstra;
Blz. 25 (Ede):
S. : C. 't Hart;
Blz. 31 (Zwolle, d.w.z. wijkgemeente Kampen):
K.: F. van der Werf;
De diensten in Kampen worden sedert juli gehouden in de Juliana van Stolbergschool, Wederiklaan 60;
Blz. 37 (letter B):
Toevoegen: ds A. J. H. van der Beek, Kooikersdreef 626, 7328 BS Apeldoorn, telefoon 055-418774;
Blz. 39 (letter E):
J. Eefting woont thans de Koetsjekraal 7, 9251 NV Bergum, telefoon 05116-1235 (ongewijzigd);
Blz. 40 (letter H):
Toevoegen: C. 't Hart, Schuurhoven 5, 6721 SM Bennekom, telefoon 08389-5857;
Blz. 41 (letter K):
Doorhalen: G. J. Kanis, Kampen;
Blz. 43 (letter L):
Het telefoonnummer van mevr. A. W. Lindenborn-de Graaff moet zijn: 08342-3511;
Blz. 43 (letter M):
Het telefoonnummer van ds J. L. Muilwijk moet zijn: 08380-16697;
Blz. 45 (letter S):
Ds D. Slort woont thans Heutinkstraat 75, 7535 AX Enschede;
Blz. 46 (letter V):
Doorhalen: mevr. H. Veenstrsa, Duivendrecht;
Blz. 47 (letter W):
Toevoegen: F. van der Werf, Zegge 30,8365 CM Kampen, telefoon 05202-16295;
Blz. 48 (letter Z):
Toevoegen: mevr. E. G. Zijlstra, Marne 62, 1186 PD Amstelveen, telefoon 020-457105.

Noodfondshulp
Uit het Noodfonds is bij besluit van de Commissie der Unie voor verschillende doeleinden *een bedrag van ƒ 35.000,— in totaal* beschikbaar gesteld en overgemaakt, waarvan wij u hieronder een overzicht geven.

Voor hulp aan slachtoffers van de oorlogshandelingen in *Libanon,* waartoe zowel de Baptisten Wereld Alliantie als de Stichting Oekumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen hadden opgeroepen, een bedrag van ƒ 10.000,— (ƒ 7.500,— via de BWA en ƒ 2.500,— via de SOH). Graag herinneren we in dit verband aan een bericht van dr J. Reiling in het vorige nummer, waarin op onze gemeenten en haar leden en vrienden een beroep wordt gedaan om daartoe een bijdrage aan het Noodfonds (prk. 8 12 55) over te maken.

Ten behoeve van een drietal projekten in *Oosteuropa* is ƒ 15.000,— beschikbaar gesteld: ƒ 5.000,— voor kerkbouw in Hongarije, ƒ 5.000,— voor kerkbouw in Polen en ƒ 5.000,— voor christelijke lektuur in enkele Oosteuropese landen. Het gaat in al deze gevallen om hulpverleningsprojekten, die ons - en de andere Unies in Europa - zijn aangereikt door de Europese Baptisten Federatie. De gelden voor kerkbouw in Hongarije en Polen waren dringend nodig, omdat de overheid toestemming had gegeven om op verschillende plaatsen in die twee landen (nieuwe) kerken te bouwen. Het lektuurprojekt beoogt het beschikbaar stellen van papier voor het drukken van bijbels en christelijke boeken, waaraan in sommige landen in Oosteuropa grote behoefte bestaat.

De Baptisten Wereld Alliantie heeft in juni op de aangesloten Unies een beroep gedaan om hulp aan enkele, deels door natuurrampen, zwaargetroffen landen. Uit het Noodfonds is een bedrag van ƒ 5.000,— overgemaakt om daarmee de slachtoffers van een vulkaanuitbarsting in *Indonesië* te helpen. Het is reeds voor de vijfde achtereenvolgende keer, dat de Galunggung tot een uitbarsting is gekomen. Meer dan 60.000 personen moesten worden geëvakueerd, van wie er 16.000 elders een nieuw bestaan zullen moeten opbouwen. Om al deze mensen te voeden, is elke dag twaalf ton rijst (kosten: US$ 4.700) nodig.

Voorts heeft de Commissie der Unie besloten om ƒ 5.000,— over te maken aan dát deel van *Bangladesh,* dat onder langdurige droogte te lijden heeft. Als gevolg daarvan verkeren honderden gezinnen in kommervolle omstandigheden. Sommigen hebben in arren moede hun land verkocht om voedsel te kunnen kopen. De Unie in het Garo-distrikt heeft nu een hulpprogramma opgezet, dat US$ 50.000 moet gaan kosten. De Australische Baptisten hebben daarvoor ook een bijdrage overgemaakt. De andere Unies is gevraagd om voor dit doel eveneens gelden beschikbaar te stellen.

We herhalen nog even het gironummer van het Noodfonds: *prk. 8 12 55, onder vermelding: Noodfonds!*

Evangelisatie
Twee korte berichten tot besluit. Om te beginnen, dat op 27, 28 en 29 september te Dalfsen weer een Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie zal worden gehouden, reeds voor de tiende keer!

Het tweede bericht: ‚De Zaaier' bestaat straks vijfenzestig jaar (1917-1982), ter gelegenheid waarvan in oktober een speciaal, in fraaie kleuren uitgevoerd, nummer zal verschijnen!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

VAN DEZE KANT BEKEKEN

BINGO!

Weet u wat dat woord betekent? Ik ook niet. Ik heb het wel nagekeken in een woordenboek maar vond pas in het supplement - daarvóór was het nog onbekend - dat het van Amerika komt en dat het een soort van op lotto gelijkend kaartspel is; een hazardspel met goederen als inzet. Een hazardspel is een dobbel-, een kansspel.

Dat heb ik gespeeld in een gezelschap van oude dames en heren, gelovigen, christenen wel te verstaan. Terwijl ik toch opgevoed ben in een huis en familie waar niet werd gedobbeld, gekaart, gegokt of in een loterij gespeeld. Hebben we de grensstenen verlegd? Sjoelen mocht, dammen ook en schaken en er werd gekwartet, maar dat mocht want daar kwam het op vaardigheid en helderheid van geest aan. En nu speel ik in de avond van het leven bingo! Puur geluksspel. Zoiets als dat draaiend wiel op de tv met de rollende balletjes. Of als de staatsloterij en die andere loterij die voorzover ik weet in r.k. handen is en die minder gul geld van andere slachtoffers hunner hartstochten aan u uitbetaalt als men het goede nummer van bank- of girorekening heeft. Daar doe ik niet aan mee. De opvoeding werkt nog na en bewaart mij voor hartstocht en hebzucht.

Maar in deze kerkelijke zaal mocht bingo wel, want we deden het alleen om een beetje spanning en niet om grof gewin. We hebben altijd min of meer op voet van oorlog gestaan met spelen en spellen. Was het levensmotto van Calvijn niet: Soli Deo Gloria? Dat Gode alleen zij de eer! zal ons, al is deze reformator niet onze echte vader en leermeester, bij veel lichtzinnig kansspel de voet dwars zetten.

We kregen okerkleurige papiertjes waarop twaalf tot veertien getallen stonden. Dat was niet eerlijk, want die van twaalf konden hun kaartjes eerder vol hebben dan die van veertien. Goed, het ging om het spel en niet om de knikkers. Ik heb die papiertjes nauwkeurig bestudeerd en vond zelfs levenslessen in druk op de bovenkant. In de Engelse taal: Daar komen die gokbriefjes vandaan. Allicht.

Bovenaan las ik: Geluk is hoofdzakelijk een home-made = een thuis gemaakt artikel. Zo, dat weten die gelukszoekers dan maar weer. Geluk kun je niet importeren. Dat moet je zelf willen maken, zoals eigengemaakte aardbeienjam.

Langer hield mij de volgende spreuk bezig. Er stond: Houd van uw buurman, maar trek de haag niet ondersteboven. Nu weet ik natuurlijk niet of mijn uitleg van de tekst de juiste is, maar het was alsof ik in de verte de man der Spreuken uit de bijbel wat hoorde zeggen. Hier komt wat ik vond in hoofdstuk 25 : 17 en ik vertel u waar het staat opdat u het kunt onderstrepen: Zet uw voet niet te dikwijls in het huis van uw naaste, opdat hij niet genoeg van u krijge en u hate.

Van levenswijsheid gesproken:

„Niet steeds is de vriendschap
bestendig van duur en dikwerf, helaas!,
kan 't gebeuren, dat gramschap en
twisting, wat één is geweest, voor
immer in tweeën komt scheuren."
Laurillard.

Houd van uw buurman, maar laat de haag staan.

Geen muur, wel een haag en dan niet een met een geknipt gat er in. Ga vriendschappelijk om met elkaar, maar zit niet bij de andere op de knieën. Je ligt er zo maar af. Er wordt beweerd dat vrouwen meer praten dan mannen. Ik laat dat in het midden. Ze, de vrouwen, komen uiteraard wel meer bij elkaar op visite. Tot zover is het niet gevaarlijk. Maar als dan de wederzijdse huiselijke zaken zijn doorgepraat: de mannen, de kinderen, de schoonouders, het nieuwe behang en het tweede kopje geleegd is, zijn de buren aan de beurt, daarna broeder X en zuster Y en ik vrees dat zelfs de raad en de voorganger nu en dan op de snijtafel komen te liggen. Dan wordt het gevaarlijk. Zet uw voet niet te dikwijls in het huis van uw naaste, opdat hij niet genoeg van u krijge en u hate en u over de hekel haalt bij haar (of zijn zelfs) naaste. Laat de haag heel. Over die haag heen is er genoeg uit te wisselen en blijft er toch de juiste afstand.

Of ik wat gewonnen heb op die bingomiddag? Nee. Wel een beetje op de weg van het leven, nu en dan en vooral hier en daar. Ik denk aan het gebed van David: Heer, stel een wacht voor mijn mond, waak over de deuren van mijn lippen. Ze staan soms zo wijd open.

Mocht u meer willen weten, leest u dan wat Jakobus over uw en mijn tong heeft geschreven. 't Staat in het derde hoofdstuk. Voor 't geval u moeite heeft met uw tong.

Huizinga

VERWERKING VAN HET VERLEDEN

Etty Hillesum, een begaafde jonge vrouw, werd op 7 september 1943 in een veewagon geladen, en van Westerbork naar het oosten getransporteerd, vanwaar ze niet meer terugkeerde. Ze deelde als Jodin het lot met zes miljoen volks- en geloofsgenoten, die in Auschwitz en andere kampen uitgeroeid werden.

Etty schreef in gevangenschap een dagboek, dat in 1981 onder de titel Het verstoorde leven werd uitgegeven. Onder de titel Het denkende hart van de barak zijn kortgeleden een aantal brieven uitgegeven.

Opvallend is dat deze brieven nú wel gelezen worden, en twintig jaar geleden niet. Toen was de echo op een uitgave ervan zeer gering. Trouwens, dat kan ook gezegd worden van andere herinneringen aan de oorlog, aan bezetting en deportatie, aan uitroeiing en vernietiging.

Vanwaar deze plotselinge belangstelling? Is het omdat ons volk eigenlijk nu pas toe is aan de verwerking van deze donkere bladzijden uit onze nationale geschiedenis? Durven we nu pas een beetje binnengaan in een zaal waarin we voortdurend staan voor de gevolgen van ons falen als mensen? Op elke schrede worden we immers geconfronteerd met dat wat we als mensen gedaan en niet gedaan hebben.

Ruim 100.000 Joden werden alleen al uit ons land weggevoerd. Wat deden ruim 9 miljoen Nederlanders daartegen? Weinig. O, we willen zeer zeker niet alle mensen tekort doen die met gevaar voor eigen leven Joden verborgen en door de oorlog heen gesleept hebben. Velen hebben zelfs hun leven moeten geven. Maar de meerderheid van ons volk heeft zwijgend, wellicht binnensmonds vervloekingen uitend, het vertrek van de Joden aangezien. Ook de kerken hebben weinig gezegd, en ook de meeste kerkmensen hebben niets gedaan. Misschien mee omdat onze regering ook in de jaren ná 1933 weinig voor de Joodse vluchtelingen uit de Hitlerstaat deed. De soep in het door een grote werkloosheid geteisterde Nederland was toch al dun, en zoals vele varkens de spoeling dun maken, zo maken vele monden ook de soep dun. Veelal was de gedachte: de Joden zijn altijd al linke lui geweest, die redden zich wel. Toen bleek dat ze zich niet redden, was de verzuchting: Ze moeten maar klaar zien te komen met hun eigen problemen, wij hebben de onze. Of het geweten daarmee instemde?

Kortom: duidt de belangstelling voor Etty Hillesum's nalatenschap op de werking van een niet tot zwijgen gebracht geweten? Beginnen we als volk oog te krijgen voor onze schuld jegens medemensen, die met ons waren en bij ons hoorden? Beginnen de kerken opnieuw te beseffen dat de taal tegen de tyrannie wel erg sober was? Wat zeggen de Nederlandse baptisten daarvan? Bij het begin van 1940 waren er ruim 5000 leden in 36 gemeenten. Als ik me niet vergis, waren er een paar voorgangers in deze gemeenten werkzaam met sterke nazi-sympathieën. Onder de leden waren er meerderen, die openlijk of in het verborgene aan de Duitse kant stonden. De Duitse baptisten worden - mede door publicaties naar aanleiding van het feit dat het in 1983 vijftig jaar geleden is, dat

De bijbel zegt mooie dingen over samenwonen

Dat hoeft niemand te verwonderen want de bijbel is het boek van God voor de mensen. God is de God die bij mensen wil wonen. Die de mensen aanzet om samen de aarde te bewonen, in vrede en gerechtigheid. Want de aarde is des Heren, maar Hij gaf haar aan de mensenkinderen, omdat zij geen andere woonplaats hebben dan deze aarde. Samenwonen is normaal.

Psalm 133 ; 1 zegt: Ziet, hoe goed en lieflijk is het als broeders tezamen wonen. Kennelijk is dat niet algemeen. Broers, broeders gaan en gingen vaak hun eigen weg. Ieder voor zich en God voor ons allen, ook voor broer en zus. Maar het is goed en lieflijk als zij tezamen wonen.Als zij hun tenten bijelkaar zetten. Hun woningen van open deuren voorzien zodat de ander binnen kan komen. Maar helaas, daar ontbrak het in de bijbelse tijden blijkbaar ook wel eens aan.
In dit psalmvers klinkt heimwee door. Het zou zo moeten zijn, dat broeders niet tegen elkaar zijn, maar voor elkaar, samen wonen, samen sterk zijn tegen de vijanden.

Samenwonen betekent samen delen. Maar als ieder zijn volle portie wil hebben lukt dat niet. Zoals het Abram en Lot niet lukte. Het land leverde te weinig op, want hun kudden waren talrijk. Dus gingen ze uit elkaar. Niet meer samen, niet meer elkaar tot steun en sterkte zijn, niet meer delen, maar voortaan ieder voor zich, Gen. 13 : 6. Jammer. Triest. Ziet, hoe goed was het geweest, hoe lieflijk had het kunnen zijn, als Lot wat bescheidener was geweest; tenslotte was hij de jongste. Maar neen, Lot wilde de volle buidel hebben. Het werd een treurige episode voor Lot.

De geschiedenis herhaalt zich telkens weer. En zo lang wij van de geschiedenis niet leren, zullen we haar moeten herhalen. Zo ook Esau en Jacob. Ook hun kudden waren te talrijk dan dat zij konden samenwonen, Gen. 36 : 7. Terwijl het zo mooi had kunnen zijn. Na al de ellende die er geweest was, de verwijdering die zo diep ingreep in beider leven, hadden ze tent aan tent kunnen staan, elkaars bescherming. Maar neen, het werd niet goed en niet lieflijk.

Of de bijbel geen kwalijke kanten van samenwonen kent? Natuurlijk wel. Psalm 1 is er een voorbeeld van. Goed en kwaad kunnen niet samen gaan. De godvruchtige kan niet wandelen in de raad der goddelozen noch zitten in de kring der spotters. Scheiding kan gewenst zijn omdat het nooit kan boteren tussen ongelijksoortige zaken.
Dat was het ook wat Paulus de gemeente in Corinthe adviseerde (d.w.z. beval): Doet, wie niet deugt, uit uw midden weg, 1 Cor. 5 : 13. Voor de bozen, de boosaardigen, de booswillenden is er geen ruimte in de gemeente des Heren. Er is geen samenleving mogelijk tussen hen die de Here liefhebben en hen die Hem haten. Scheiding is geboden, samenwonen is dan ruïneus.

Tenslotte, er is het samenwonen van man en vrouw. Voor de duidelijkheid neem ik de nieuwe Voorhoeve-vertaling: Mannen, evenzo, woont bij hen met verstand als bij een zwakker vat, het vrouwelijke, en bewijst hun eer, omdat zij ook medeërfgenamen van de genade van het leven zijn, opdat uw gebeden niet verhinderd worden, 1 Pt 3 : 7. Zo moeten mannen met hun vrouwen samenwonen. Met verstand, eer bewijzende. Omdat het zwakkere vaten zijn moeten mannen voor hen buigen, hulde brengen alsof het machtigen zijn. Broeders, ga er maar aan staan! Staan in het teken van de komende erfenis, die de samenwonenden gelijkelijk mogen ontvangen.

Ik blijf er bij dat de bijbel mooie dingen zegt over het samenwonen. Samenwonen is niet van elkaar profiteren, maar voor elkaar opkomen. Samenwonen is niet vrijblijvend, maar geeft lasten en verplichtingen. Samen delen is ook samen werken, samen zorgen, samen strijden, desnoods samen sterven. Dat mag ieder weten, dat mag zelfs voor de wet worden vastgelegd.

Ploeger

Hitler -legaal- aan de macht kwam - geconfronteerd met boeken over de houding der baptisten (en der vrije kerken in het algemeen) in de nazi-tijd. Hoe heeft het zover kunnen komen? Dat is de vraag waarover men zich buigt en moet buigen.

Zou je ook kunnen zeggen dat de boeken van Hillesum en anderen vandaag de dag aansaan, omdat het uitingen zijn van mensen, wier leven bedreigd werd, wier toekomst onzeker, maar waarschijnlijk geheel onmogelijk was? Heeft men - in ons land, in West-Europa - het gevoel dat onze toekomst als (westerse) mensheid hoogst onzeker is? Economische malaise, opdringend links en vooral rechts terrorisme, toenemend antisemitisme, vervlakking van menselijke waarden (men ruilt van partner alsof men een schoon hemd aantrekt), ontbreken van idealisme, minachting van menselijk leven, werken ze een gevoel van doemdenken in de hand? Als dit zo is, zijn er twee mogelijkheden: het Evangelie van Jezus Christus krijgt nieuwe kansen om de mensen zekerheid te geven. Of, een bekende of nog onbekende macht grijpt de mensen in haar ban en voert ze naar een toekomst waarin ze vertrouwen hebben. Dat laatste zou kunnen betekenen dat we opnieuw een bloedbad tegemoet gaan. Wat dan tevens zou betekenen dat de geschiedenis zich herhaalt. Maar als mensen van de geschiedenis niets leren, moeten ze de geschiedenis herhalen, iets anders zit er niet op.
Wat tot de greep van Hitler op het Duitse volk (en op vele mensen daarbuiten) duidelijke mogelijkheden gaf, was het feit dat men in de Joden een zondebok vond. Zonder zondebok is een volk niet zo gemakkelijk in beweging te brengen. Een zondebok geeft de mogelijkheid een vijand-denken op gang te brengen dat poogt de angst voor de toekomst te overwinnen door de stelling dat als de vijand vernietigd is, er een toekomst is.

We zullen elkaar duidelijk moeten maken dat dit een satanisch denken is, levensgevaarlijk voor elke samenleving. Een vijanddenken leeft van de haat, en wekt haat op. Maar aan de haat sterft ieder en alles. Aan de liefde is genezing mogelijk. En leven. Duidelijke naastenliefde zal ook door de gemeente gepredikt moeten worden, en door gelovigen moeten worden voorgeleefd. Het gaat om geborgenheid in veiligheid. Men wil een leefbare wereld, zonder geweld, zonder bedreiging, open voor ieder, met open communicatielijnen. Vanuit de bijbel mogen we geloven dat dat het is wat God wil schenken aan mensen, om der verdienste van Zijn Zoon. Zijn liefde doelt niet alleen op eeuwig behoud - ook dat, zonder twijfel, en vooral dat - maar evenzeer wil God dat zijn schepselen in vrede met elkaar leven.

Ploeger

BOEKBESPREKING

Dr Bruce Narramore e.a.: Geloof in de hulpverlening. Uitg. Buyten en Schipperheijn, Amsterdam. Pap. 144 pag. *f* 16,50.

Dit (zgn. Telos) boek bundelt de toespraken die zijn gehouden op het jaarlijkse congres van de Stichting Ontwikkeling Evangelische Hulpverlening in 1981. Verscheidene onderwerpen kwamen daar aan de orde, waarbij telkens de vraag naar voren kwam: welke betekenis heeft de bijbel, heeft het geloof in Jezus Christus voor dit (onder)deel van de hulpverlening?
Vanuit verschillende gezichtshoeken werden ten congresse antwoorden gegeven. Antwoorden die niet altijd bevredigen, maar die wel stimuleren tot nadenken, overleggen, discussies om zo tot een eigen standpunt te komen.
Er zit zeer veel waardevols in dit boek, voor voorgangers en (andere) hulpverleners. Zonder de andere bijdragen tekort te willen doen, beken ik dat het artikel van prof. dr. J. W. van Hulst over zin en onzin betr. de christelijke hulpverlening mij bijzonder getroffen heeft. Direct daaropvolgend het artikel van drs. H. A. Tijssen over het iktijdperk en de gevolgen voor de hulpverlening.
Graag hartelijk aanbevolen.

Ploeger

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

DROMEN KUNNEN LEERZAAM ZIJN

Iemand droomde dat hij voor de rechterstoel des Heren stond. Zie, mijn God, sprak hij, ik heb uw geboden onderhouden, niets onrechtmatigs, niets boosaardigs gedaan. Heer, mijn handen zijn schoon. Waarop hij - al dromende - ten antwoord kreeg: Ja, ongetwijfeld, ze zijn schoon. Maar ze zijn ook leeg.

BIJBELS VOOR BAPTISTEN IN RUSLAND

Blijkens een mededeling van Alexander Bichkov, algemeen secretaris van de Unie van Baptisten Gemeenten in Rusland hebben de Sovjet-autoriteiten toestemming gegeven voor het drukken van 10.000 bijbels, 10.000 nieuwe testamenten en 10.000 liedboeken. En wel elk jaar. De bestemming ligt bij de verschillende vrije kerken die de Sovjet-Unie telt en waarvan de baptistengemeenschap er een is.

VROEGER

was niet alles beter dan nu. Maar veel dingen waren wel anders. Veel tegenwoordige gewoonten waren vroeger onbekend. Veel gewoonten van vroeger zijn verdwenen.
Lange tijd geleden - wat is lange tijd? - zond zr Boeschoten-Horn ons een paar regels over een stukje geschiedenis van onze Unie, waarin zij een bepaalde situatie schetste. Zij schreef:
„Het speelde zich af in de crisisjaren. Toen moesten zij die leiding gaven in de Unie, rekening houden met elke gulden, ja zelfs met elk kwartje. De gemeente Utrecht was toen gevestigd in de Kerkstraat. Onze predikant was wijlen ds De Haan. Mijn man was koster, en wij woonden boven de kerkzaal. Op verzoek van ds De Haan, die toen lid van de Commissie der Unie was, stelden wij onze woning beschikbaar. Het was, meen ik, in 1934. In onze voorkamer vergaderde de Commissie, en tegelijk het Hoofdbestuur van Zusterhulp in de achterkamer. Ik mocht voor de koffie en thee en de broodmaaltijd zorgen. We zijn nu 47 jaar verder. Wat is de arbeid der Unie ondanks veel zorgen niet gegroeid! We mogen ervaren dat God zijn werk niet losgelaten heeft. Dat nu stemt mij tot grote vreugde en dankbaarheid, en daarvan wilde ik u deelgenoot maken."
Reeds vaker hebt u in DC stukjes geschiedenis kunnen lezen. Het is goed dankbaar terug te zien, opdat het vooruitzien moedig kan zijn.

DAT ZOU VERBODEN MOETEN ZIJN!

Het Nederlands Dagblad meldde op 20 juli jl. het voornemen van de amerikaanse evangelist F. K. Price om in Los Angelos een kerk te bouwen met 10.000 zitplaatsen en ten koste van 27 miljoen dollar, waarbij inbegrepen de grondkosten ad 14 miljoen dollar.
Waarvoor zijn zulke dwaasheden goed? Want dwaas is het! Hoe kun je gemeente van Jezus Christus zijn in zo'n massa? Wil men af en toe massa-meetings houden, oké, maar daarvoor heb je toch niet zo'n kerk met 10.000 zitplaatsen nodig! Dit geld kan veel en veel beter besteed worden.

NIEUW ADRES
Hetty de Winkel, Mozartlaan 33, 3533 GB Utrecht, tel. 030-937817.

Op deze wijze willen wij iedereen hartelijk danken, die 16 juli voor ons tot een onvergetelijke dag hebben gemaakt!
Wij waren verrast door uw medeleven, felicitaties, kaarten en geschenken in welke vorm dan ook.
Fam. Olijslager-Pape
Stadskanaal, juli '82.

Daar het mij onmogelijk is persoonlijk te reageren, wil ik langs deze weg al onze broeders, zusters, vrienden en bekenden, zeer velen die, op welke wijze dan ook, blijk gaven van hun warm medeleven in deze voor mij zo moeitevolle dagen, heel hartelijk dank zeggen.
2 Cor. 13 : 13.

W. Smit-Ten Harkel,
P. A. van Deldenstraat 110,
7523 HH Enschede

,Zachtkens en teder roept Jezus de Zijnen'

De Here nam tot Zich op 13 juli onze zuster

GEERTJE DOORNBOSCH

sedert 25 juli 1980 weduwe van W. Kraster.

Eveneens werd thuisgehaald op 15 juli zuster

LINA ELIZABETH MIDDEL

sedert 25 februari 1954 weduwe van B. N. Meskendorp

Baptistengemeente Hoogezand

Op de leeftijd van 93 jaar nam de Here tot Zich onze zuster

TRIENTIEN TENT

sinds 17 mei 1961 weduwe van Derk Eekhof.

15 juli 1982

Baptistengemeente Nieuw Weerdinge

De Heer heeft op de leeftijd van bijna 90 jaar tot Zich genomen onze zuster

ANTONIA MUNTINGA-WIELDRAAIJER

Matth. 11 : 28

Baptistengemeente Groningen-Zuid

Plotseling haalde de Here thuis, zijn kind, onze zuster

WICHERTJE TALENS-DOKTER

20 juli 1982

Baptistengemeente Enschede

Math. 11 : 28

God heeft in zijn liefde tot Zich genomen zijn kind, onze lieve moeder en oma

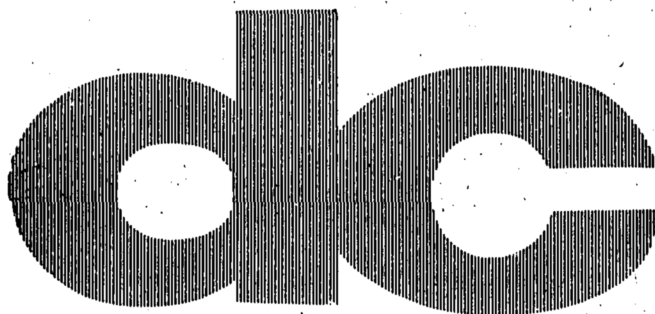
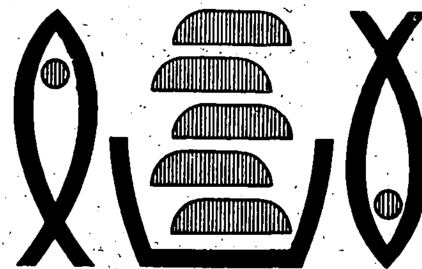
ANTONIA MUNTINGA-WIELDRAAIJER

op de leeftijd van bijna 90 jaar; sinds 6 oktober 1934 weduwe van Jan Geert Muntinga.

9752 KR Haren, 10 juli 1982
Emmalaan 9

Tonny en Wim Thies
Alfred
Frank
Annelies
Onstwedde: T. Hilgenga-Muntinga
Beilen: A. muntinga-Gerkes
en kleinkinderen

De begrafenis heeft inmiddels in Haren plaatsgevonden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummers 31/32 - 20/27 augustus 1982

" JA MA "
RIEP MENNO....

Tijdens onze italiaanse zomer in Harderwijk hoorde ik de buurvrouw roepen: „Menno, kom je?" Een vriendelijk stemmetje antwoordde: „Ja, ma!" Asjeblieft, dacht ik, zúlke kunderen zijn er in Nederland dus toch nog!
Ongeveer vijf minuten later hoorde ik de stem van de buurvrouw opnieuw, maar nu duidelijk geagiteerd: „Menno, waar blijf je dan!". En het stemmetje dat antwoord gaf deze keer, zat duidelijk op de golflengte van: „Mens, wat zeur je toch!"
Ik was dus weer een illusie armer. Jongetjes die à la minute komen als mama roept, schijnen niet meer te bestaan.

- o -

Onwillekeurig dacht ik even aan het verhaal, dat u allicht ook wel kent. Een vader vroeg aan zijn oudste zoon: „Wil jij vandaag weer eens wat karweitjes doen in mijn wijngaard?" En spontaan beloofde de zoon: „Natuurlijk, vader". Er was kennelijk veel te doen in die tuin, want ook de tweede zoon werd gevraagd. Maar hij zag het niet zitten. Abrupt weigerde hij en liet zijn vader weggaan met een vervelend gevoel in zijn binnenste.
De avond bracht de grote verrassing. Het werk in de wijngaard bleek inderdaad uitgevoerd te zijn. Maar niet door de eerste, doch door de tweede zoon. Beiden hadden ze zich bedacht. De ja-zegger brak zijn woord en de weigeraar kreeg spijt.
Weliswaar laat Jezus uit dit verhaal de conclusie trekken, dat uiteindelijk toch de wil van de vader is gedaan, zei het dan ook door de zoon die aanvankelijk zijn vader een ellendig gevoel bezorgde, maar het valt niet te ontkennen, dat er in beide gevallen toch wel degelijk iets mankeerde aan de bereidheid om gehoorzaam te zijn...

- o -

Ja, zo liggen de zaken tussen de hemelse Vader en zijn kinderen. Aan de spontane, eerlijke en zelfs tot offers bereid zijnde gehoorzaamheid ontbreekt heel wat. En dat echt niet alleen bij degenen die wij rubriceren onder de ongelovigen. Al te vaak komen de jazeggers op hun besluit terug en laten hun beloften voor wat ze zijn. Eerlijkheidshalve moet ik dikwijls mezelf indelen bij deze categorie: „Ja, heer", maar hij ging niet!...

- o -

Tragisch is het, dat mensen gemotiveerd bezig kunnen zijn met het uitvoeren van Gods wil en ondertussen op sommige punten die wil dwarsbomen.
Ik las dezer dagen een paar brokjes kerkgeschiedenis, o.a. over Calvijn. Wie wil ontkennen dat deze man zeer bewust bezig was met het nakomen van Gods wil en woord? Toch was hij, voorzichtig gezegd, nauw betrokken bij de verbranding van een spanjaard, Servet, die volgens veler overtuiging ketterse leringen bracht...
En hetzelfde kan gezegd worden van die andere reformator, Zwingli, die meewerkte aan de verdrinkingsdood van Felix Mantz, een der zwitserse ana-baptisten....

- o -

Het waren deze dingen, ook het feit dat zij steeds weer gehinderd werden in hun persoonlijke geloofsvrijheid, het uitdragen van hun eigen geloofsgetuigenis, die Baptisten er toe brachten om het recht op vrijheid van denken en spreken zeer duidelijk in hun vaandel te schrijven. Dat Baptisten elkaar nimmer hebben willen binden aan geloofsbelijdenissen e.d. zal zeker aan dit principe niet vreemd zijn. Persoonlijke vrijheid past in Gods wil en bedoelingen. Uiteraard ook persoonlijke verantwoordelijkheid.
Toch is ook onder ons het gevaar steeds aanwezig, dat wij, strijdend voor de zaak van God, naar onze beste overtuiging, anderen zouden willen beperken in hun recht om bepaalde dingen anders te zien en te verkondigen. Anderen, die, naar hun eigen woorden en belijdenis, zich in willen zetten voor de uitvoering van de wil van God. Het is niet denkbeeldig, dat wij in situaties kunnen belanden, waar wij zeggen: „Ja, heer", maar waar aan ons verhaal moet worden toegevoegd: maar hij ging niet...

- o -

Soms zonder het ons te realiseren, maar ook dikwijls met diep in ons hart een stem die ons aanklaagt, kunnen we ons verzetten tegen Hem, die wij onze Heer noemen. Welke christen kent deze ervaring niet: „Als ik het goede wil doen, is het kwade bij mij aanwezig"... Ik, ellendig mens!

Woongroepen en huis gemeenten

De alternatieve leefgroepen, communes, woongroepen en hoe ze ook verder maar mogen heten zijn sinds jaren een vertrouwd onderdeel van onze samenleving geworden. Niet dat we ze in eigen kring of in onze directe omgeving veel aantreffen maar we schrikken er toch niet zo meer van als we er mee in aanraking komen. Dezer dagen las ik dat er in ons landje wel een duizend of acht van zulke woongroepen bestaan en ze zijn de laatste jaren steeds met 25% per jaar gestegen. Deze informatie heb ik uit een artikel dat deze week in mijn dagblad stond. Daar stond nog veel meer in over deze woongroepen want natuurlijk vormen ze een dankbaar studieobject voor sociologen. Wat mij opviel was vooral wat de leden van zulke woongroepen verwachten van deze manier van samenleven. Daarover las ik het volgende:

„Het uitgangspunt bij deze groepsvorming was aanvankelijk heel praktisch: twee kunnen meer dan één. Al gauw kwam bij dit teamvoordeel de „menselijke werking": bemoediging, geborgenheid, onderlinge solidariteit werden als wezenlijk ervaren. Men kon zichzelf, zijn gevoelens kwijt, men groeide aan elkaar. Zo werd de groep in zijn verschillende vormen voor velen een kans om weer zinvolle perspektieven in het leven te ontdekken."

Christelijke vormen

Onder deze leefgroepen is volgens het artikel een aantal groepen die duidelijk godsdienstig van signatuur zijn. Daarover wordt o.m. het volgende gezegd:

„Er blijkt een grote, niet te overziene verscheidenheid van landcommunes, woongroepen en therapeutische, sociaal of meer contemplatief gerichte groeperingen in het christelijk milieu te bestaan.
Ze zijn echter tevens onderdeel van de juist beschreven wijdere beweging en vertonen de belangrijke kenmerken daarvan: Grote waardering voor ervaring/gevoelens; ze zijn niet dogmatisch/ideologisch (ze zijn bijv. zo goed als alle oekumenisch van instelling); ze vertonen een grote maatschappelijke inzet op verschillende terreinen; ze combineren ontplooiing en eigenheid van de persoon met „samen"; ze verbinden „buiten en binnen". Alle relevante krachten van de nieuwe tijd spelen ook in de religieuze gemeenschappen een rol. Ze onderscheiden zich echter ook in enkele punten van de seculiere groepen.
Daar is allereerst het centrale belang van de gebedsruimte. In een uitdrukkelijk religieus bezig zijn, in gebed en bezinning op Schrift en de bronnen van de traditie, zoeken zij naar zingeving aan het persoonlijk bestaan en naar versterking van het gemeenschappelijk leven en werken".

De gemeente

Bij het lezen kwam voortdurend de vraag bij mij op of veel van wat hier wordt gezocht niet gevonden zou moeten worden in de gemeente. De omgangsvormen in de gemeente zijn natuurlijk niet berekend op wooncommunes en dat is maar goed ook want de hele samenleving zou zich onmogelijk op deze wijze kunnen organiseren. Daarvoor zijn de sociale en economische patronen veel te ingewikkeld geworden en alleen aan de marge kan men zich daarvan ontdoen. Maar een manier van met elkaar omgaan waarin wij ons aan elkaar kwijt kunnen en waar plaats is voor onze gevoelens, waar we bemoediging vinden en ons aan elkaars ervaringen kunnen optrekken: is dat zover verwijderd van wat we in het Nieuwe Testament lezen over de gemeente: vertroost en bemoedigt elkaar, wijs de anderen de weg, heb veel voor elkaar over. Dat zijn waarden die toch helemaal horen bij de levensstijl van hen die bij Jezus horen!
Toch denk ik niet dat onze gemeenten in het algemeen gesproken daartoe in staat zijn. In het algemeen gesproken, want het kan best zijn dat in sommige gemeenten deze dingen door veel mensen wel worden gevonden. Maar ik denk dat onze gemeenten daarvoor eenvoudig te groot zijn en de onderlinge afstand tussen de leden te groot. De contacten zijn over het algemeen vluchtig en de gemeenschap gaat niet al te diep. Daardoor wordt het moeilijk om je aan anderen toe te vertrouwen en dat is toch wel een wezenlijk stuk van de gemeenschap.
Het is goed te bedenken dat de gemeenten waarvan wij in het Nieuwe Testament lezen, niet zomaar met onze gemeenten te vergelijken zijn. Om twee redenen niet. In de eerste plaats waren die gemeenten alternatief. Ze waren duidelijk anders opgezet en gericht dan wat er verder in de maatschappij aan gemeenschapsleven was. Dat kan van onze gemeenten niet worden gezegd. Ze passen heel goed in het patroon van godsdienstige gemeenschappen zoals dat in onze maatschappij sinds eeuwen bestaat. Weliswaar met een eigen kleur en stijl maar toch deel van het geheel.

Huisgemeenten

In de tweede plaats waren de gemeenten van de eerste tientallen jaren huisgemeenten. Huiselijk leven en gemeentelijk leven vielen min of meer samen. Als we bijvoorbeeld lezen dat de christenen van huis tot huis dagelijks het brood braken, dan wil dat in de eerste plaats zeggen dat ze bij elkaar aten, tafel-gemeenschap dus. Op die manier kwamen ze dichter bij wat vandaag een woongroep wordt genoemd dan het onze gemeenten mogelijk is.
Moeten we dan misschien binnen het ruimere kader van onze gemeenten plaats maken voor de huisgemeente? De gemeente een soort gemeenschap van huisgemeenten? Zou het kunnen dat op die manier de gemeente toch dat aan de mensen geven kan wat ze er zoeken: gezamenlijke verantwoordelijkheid en openheid voor elkaar?
Daarover later nog eens.

J. Reiling

N.a.v. Pierre Mesters, het praktisch idealisme van de woongroepen in de jaren '80, NRC Handelsblad 5-8-1982.

Zouden deze ervaring en deze gezindheid ons er niet toe moeten brengen om ons oordeel over andermans fouten en, naar ons gevoel, ongehoorzaamheid of dwaling, milder te gaan beoordelen? Wie ben ik?
Dat wij, wanneer we er eerlijk van overtuigd zijn dat er gesproken, gewaarschuwd, gecorrigeerd moet worden, onze mond niet behoeven te houden, is een heel andere zaak. Maar uit welk hart, vanuit welke gezindheid wordt er gesproken?

\- o -

„Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard". Vanavond zal blijken wie er gewerkt heeft, en... hoe.

C. v. Wier.

Afscheid Ds B. Stuut

In verband met zijn benoeming tot legerpredikant, neemt Ds B. Stuut afscheid van de gemeente Rotterdam-Zuid. Deze dienst zal plaatsvinden op zondag 29 augustus aanvang 15.30 uur, in ons kerkgebouw „Het Nieuwe Verbond" Jagerslaan 9 in Rotterdam-Zuid. Belangstellenden die deze dienst willen bijwonen graag even een berichtje naar

K. H. Spruit
sekretaris

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

In juni van dit jaar werd in het seminarium te Rüschlikon, Zwitserland opnieuw een zomercursus van vier weken gegeven voor predikanten en andere gemeentewerkers. Dit wordt het SITE-programma genoemd. Op de foto (gemaakt door student Martin de Vlas) overhandigt dr. Ronald C. Goulding, directeur van SITE alle op de tafel zich bevindende boeken aan ds. Krzysztof Bednarczyk uit Krakow, Polen. Iedere student uit een oostblokland ontving - als gift - „een kleine bibliotheek" bestaande uit theologische hand- en studieboeken die in zijn land niet verkrijgbaar zijn.
De nederlandse unie schonk onlangs een bedrag van ƒ 5.000,— aan dit project. Ook op andere wijze deden nederlandse baptisten mee aan dit SITE-programma: studente Riek de Vlas was de naaste medewerkster van dr. Goulding („assistant director") en ds. Th. van der Laan doceerde pastorale theologie.

WAAROM...?

Dat lijkt wel een van de woorden te zijn die kinderen het eerst leren. Zodra ze een beetje bewust gaan leven, regent het waaroms, zodat vader en moeder er soms tureluurs van worden. Waarom moet ik nu al naar bed? Waarom regent het nu? Waarom ga jij weg? Waarom moet ik mijn bord leeg eten? Waarom....
Het is, denk ik, juist een kenmerk van je mens-zijn, dat je naar het waarom gaat vragen. De vraag naar het waarom is een van de startpunten van de wetenschap: een man of vrouw vraagt zich met enige verwondering af waarom die dingen nu zó gaan en niet anders. Waar het waarom opkomt, gaat een mens zoeken naar een antwoord. En rust vaak niet eer hij het gevonden heeft.
Is er op alle waaroms een antwoord? We zouden het graag willen, maar het gaat niet op. Er gebeuren zoveel onbegrijpelijke dingen. In de bijbel komen we heel wat mensen tegen, die hun waaroms tegen God hebben uitgesproken. Dat is geen teken van ongeloof, maar juist van geloof, een tasten naar zin en bedoeling van de God, die men erkende als de levende en alles-besturende God. Aangrijpend en helemaal bij de tijd is bijvoorbeeld de vraag van Habakuk: Gij, die te rein van ogen zijt om het kwaad te zien, en die het onrecht niet kunt aanschouwen, waarom aanschouwt Gij de trouwelozen en zwijgt Gij, als de goddeloze hèm verslindt, die rechtvaardiger is dan hij...?
Maar ook mensen die zich zeker niet geboekt willen zien als gelovigen, komen met de waarom-vraag als het gaat om allerlei gebeurtenissen in het leven. Zulke mensen gaan er vaak van uit dat alle dingen zich vanzelf ontwikkelen volgens de wetten van oorzaak en gevolg, zonder dat daar een of andere hogere macht aan te pas komt. Maar de vraag naar het waarom veronderstelt dat er toch een bepaalde macht is, die met die onverklaarbare gebeurtenissen een bedoeling heeft. Als iemand, die zichzelf niet als gelovige uitgeeft, zich afvraagt: waarom moest ik mijn vrouw verliezen, dan is dat niet de vraag naar de oorzaak van haar sterven. Hij vraagt daarmee naar een bedoeling, hij vraagt een verklaring voor dat ingrijpende feit. Die vraag kan geen mens beantwoorden, en je vraagt je af: Is er dan toch een verdrongen besef van een hogere macht, die uiteindelijk de beslissende stem heeft over het leven?
Gelovigen kunnen het net zo goed moeilijk hebben met de vraag naar het waarom. Ook zij kennen het verlies van mensen, die ze liefhadden. Ook zij hebben te kampen met slopende ziekten en andere tegenslagen. En laten we elkaar vooral niet wijsmaken dat God van ons alleen maar een blij gezicht en nooit tranen wil zien.
Soms kan er achter het waarom de vraag schuilen: Waar heb ik dit aan verdiend? Wat heb ik fout gedaan, dat mij dit overkomt?
Er kunnen zich uiteraard fatale gebeurtenissen voordoen, die te wijten zijn aan eigen schuld. Maar in vele gevallen is er geen oorzaak aan te wijzen. In zo'n geval pijnig je jezelf onnodig, als je naar een oorzaak gaat zoeken waarvoor jezelf verantwoordelijk zou zijn. Het zou je schuldgevoelens kunnen geven, die nergens op gebaseerd zijn, en die alleen maar ingegeven worden door vage angstgevoelens voor een straffende en wrekende God. Zo'n God is onze Vader-in-Jezus-Christus niet.
Vragen naar het waarom is geen zonde. Het is de vraag of een geloof, dat nooit vraagt naar een waarom, zo erg levend is. Maar geloven betekent wel vaak: Aanvaarden, dat God het antwoord weet op onze vragen. En dat Hij Zich in Zijn wijsheid de vrijheid voorbehoudt om ons dat antwoord bekend te maken of niet.
Wat de Heer ons wèl duidelijk maakt, is dat de gebeurtenissen Hem nooit uit de hand lopen. En dat Hij bij machte is om de meest bizarre omstandigheden, waarin wij terechtkomen, positief-vormend op ons te laten inwerken. Ook al ervaren wij ze voorlopig als erg negatief: „Wij weten nu, dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen, die God liefhebben". Zeker bij dit woord gaat het geloof vooraf aan de ervaring...
Vragen naar de waaroms is geen zonde, zolang we ze niet toestaan scheiding te maken tussen ons en God. Maar het kan ons wellicht helpen om met de waaroms te leven, als wij ons vastklemmen aan deze woorden uit Romeinen 8.

H. G. de Winkel

MEDEDELING

Noteert u alvast dinsdag 31 augustus, 20 uur, in gebouw Ichthus, Walstraat te Emmen.

Spreker: Meindert Leerling
(Chr. politiek)
Gospelgroep de Immanuëlzingers

Iedereen is hartelijk welkom.

Het volgende nummer van De Christen verschijnt op 3 september a.s. Daarna kunt u weer wekelijks dit blad tegemoet zien.

ISRAEL verliest zijn vrienden

Zo zou je wat dag- en andere bladen weten te melden, kunnen samenvatten. Israëls rol in Libanon, de insluiting en bombardering van West-Beiroet, de wil om de PLO definitief de ruggegraat te breken en veilige grenzen te verzekeren, de houding tegenover de Palestijnen op de Westoever en in de Gazastrook, de inlijving van de Golanhoogte, dat alles (en nog het een en ander meer) heeft er toe geleid dat de geluiden over Israël steeds critischer worden, en men waagt te schrijven:
Israël verliest zijn vrienden.
Of dat nu ook betekent: Israël maakt vijanden?

Rots der ergernis
Ja, ook steen des aanstoots. Zeker omdat het een volk is dat vecht voor zijn toekomst. Zeker ook omdat er daarbij methoden gebruikt worden, die niet ieder wil aanvaarden. Wellicht ook omdat - met name in de arabische landen - duidelijk wordt, dat het volk Israël zich niet meer van zijn bodem laat verdrijven. 'Geen volk woont veilig als het zijn grenzen niet vermag te verdedigen tegenover vijanden. Israël vermag zich te verdedigen en het doet dat. Tot verbazing van velen, tot ergernis van misschien nog meerderen.
Zonder twijfel zit in dit feit iets wat men militair niet kan begrijpen. En ook politiek niet. Het is te begrijpen dat velen in de handhaving van zijn onafhankelijkheid de beschermende hand Gods zien. Merkwaardig is dat de meerderheid van de bewoners van de staat Israël niet zóver gaan in de verklaring van hun vermogen om zich te handhaven. Men wijst op politieke en militaire successen, kortom op de handigheid van regering en generaals.

Democratische natie
Er is wel geen land in het midden-oosten te vinden waarin de democratie zo tot ontwikkeling gekomen is als in Israël. Verkiezingen zijn er geen wrange grap, geen spel. Meerderheden moeten er gevormd worden door het aangaan van verbonden met gelijkgezinde partijen. Een ommekeer in de politieke visie van het volk kan tot gevolg hebben dat een regering de verkiezingen verliest. Parlementaire oppositie is een werkelijkheid, evenals het recht tot demonstratie van ongenoegen over het regeringsbeleid buiten het parlement.
Anders gezegd: Wat Israël in Libanon doet, mag wellicht niet de instemming van alle burgers hebben, in geen geval is het een zaak van een dictator die zijn eigen zin doordrijft (zoals wel het geval was/is met de Iraakse president die Iran binnenviel; zoals wel het geval is met Syrië dat Libanon bezette).
Dit vastgesteld hebbende, is echter niet gezegd dat er door het politiek-militair optreden van Israël - binnen en buiten zijn grenzen - geen overschrijdingen van wat humanitair en moreel verantwoord is, kunnen plaatsvinden.

Critiek
wordt er veel uitgeoefend. In de pers, voor radio en t.v. De keuze van de journaalbeelden werken er aan mee dat de afkeer van Israëls optreden in Libanon aangewakkerd wordt. Leegbloedende en verhongerende kinderen spreken het gemoed aan; denken met het gevoel wordt op deze wijze gesteund.
Ik laat het aan politici en militairen over om te beoordelen of de strategie van Israël juist of onjuist is.
Maar ik behoud mij het recht voor de huichelachtigheid van de kerken aan de kaak te stellen als zij menen critiek te kunnen hebben op wat er in Libanon gaande is.
Als de rooms-katholieke kerk meent bij monde van paus en bisschoppen Israël te moeten oproepen tot het staken van de acties en tot terugtrekking uit Libanon en tot het beëindigen van het bloedvergieten, dan vraag je je af: Wanneer hoorden we de rooms-katholieke prelaten spreken toen Argentinië de Falkland-eilanden bezette? Toen de braziliaanse regering toestemming gaf om Indianen van hun plaats te verdrijven (lees: te vermoorden)? Grijpen we in de geschiedenis terug: Waarom zweeg de paus toen hij wist van de moord op miljoenen Joden in Polen door de nazi's?
Heeft de paus aan Chomeiney kenbaar gemaakt dat hij moet ophouden met Joodse kinderen te dwingen in een geel uniform naar school te gaan?

En de protestanse kerken? Is Luther ooit veroordeeld door de reformatorische kerken vanweze zijn geschrift over de Joden en hun leugens? Een geschrift dat een kolfje naar de hand van Hitler en zijn trawanten was. Moeten de protestantse kerken niet eens nodig de hand in eigen boezem steken?
Natuurlijk is niet alles goed te praten wat Israël doet, en deed. Maar wie het waagt de steen te werpen die een veroordeling inhoudt, doet dat in het besef dat hij dan wel „zonder zonde" moet zijn. Aan de voortdurende terroristische activiteiten van de PLO gaat men met enkele weinig-zeggende woorden voorbij, als men zegt verbijsterd te zijn over de inval van Israël in Libanon. Dat de Joden alle eeuwen door vanwege de kerk vervolgd zijn (zulks op grond van de mening dat de kerk in de plaats van Israël gekomen is), wordt nauwelijks nog vermeld. Dat de Joden - vooral in Palestina - zich voortdurend bedreigd voelen door steeds rijker wordende buren, telt niet meer.

Voorzichtig met conclusies
De nederlandse christenheid - om ons daartoe te beperken - is op zijn zachst uitgedrukt verdeeld in zijn visie op het verschijnsel Israël.
Er zijn er die het verlangen der Joden naar een eigen land en een eigen staat kunnen begrijpen - die ook met schaamte toegeven dat de kerken gefaald hebben t.o.v. de Joden - maar die het huidige Israel zien en blijven zien als een volk zoals andere volken.
Zoals vele volken een eigen staat hebben zo hebben de Joden die ook. En - in één adem - zo zouden de Palestijnen die ook moeten hebben.
Anderen zien in de uitroeping van de staat Israël op 14 mei 1948 de vervulling van de profetieën: zo heeft God, de God van Abraham, Izaak en Jacob, het beloofd.
Het risico is uiteraard aanwezig dat men dan méér interesse heeft voor de facetten die het eigen gelijk schijnen te bevestigen dan voor de werkelijke ontwikkeling. Anders gezegd: het kan best zó zijn dat er sprake is van een aanvankelijke vervulling van Gods beloften, maar dat de voortgang van de vervulling vertraagd wordt door de houding van Israël. Niet het volk dat uit Egypte bevrijd werd, ging het beloofde land binnen; het volgende geslacht echter wel.

Hoe dan ook, voor de christen blijft Israël - na de gemeente - het meest boeiende verschijnsel in de wereld. Dat de gemeente van Jezus Christus niet alles maar wel zeer veel met Israël te maken heeft, zal aan dit feit niet vreemd zijn.

Ploeger

ATTENTIE voor de Zendingswerkgroepen, Contactpersonen en Belangstellenden in het Gewest Holland.

Op zaterdag 4 september 1982, D.V. zal er een zendingsbijeenkomst worden gehouden in de Baptisten kerk „Silo" te Utrecht, Herenstraat 34-36.
Naast een terugblik op de aktie „Febe", zal tevens een **nieuwe** aktie worden gepresenteerd voor de Bijbelschool Djarengol in Noord-Kameroen.
Zij zal worden gehouden onder het motto: „Oké" (Opleiding Kameroense Evangelisten)
Verder zal oud-zendeling ds J. B. v. d. Veen spreken over het ontstaan en de groei van de Bapt. gemeenten in Noord- en Zuid-Kameroen.
De bijeenkomst wordt geopend om 11 uur door de voorzitter ds G. van Mameren, maar daarvóór en in de lunchpauze wordt er voor koffie gezorgd. Rond 14 uur zal het slotwoord worden gesproken.
Wij rekenen op een flinke belangstelling voor de arbeid der zending.
Tot ziens dan in Utrecht!

Namens het Bestuur van de Uniezendingswerkgroep v.h. Gewest Holland,
K. Brongers, secr.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Dit wordt geen beschouwelijk stukje, ik bedoel, geen meditatie in overeenkomstige woordkeuze.
Kun je een brandende braamstruik beschrijven? Het knettert aan alle kanten en de vonken vliegen rond - neem ik aan - maar wie is in staat iets zo te beschrijven dat de lezer het ziet, ofschoon hij het nooit eerder zag? Het volgende gaat over een brandende persoon. Hij beschreef mij een deel van zijn leven en dat onderdeel, tegelijk bijna hoofdstuk, was zo levendig dat ik alle verdere notities, en het waren er vele, voorbij ga. Hij is ongeveer 80 jaar en zal nimmer oud worden. Hij blijft in brand staan. Hij reisde naar alle windstreken in enige werelddelen en was toch geen minister van buitenlandse zaken. Hij is een gewone man, broeder, arbeider. Maar waar hij zat, stond of ging, steeds had hij wat Zaaiers bij de hand.

En zo is het gekomen. Hier schrijft hij zelf: „Een verdwaald blaadje „De Zaaier" kwam terecht in een groot arbeidersgezin. De inhoud was zo pakkend dat het van hand tot hand ging. Het meest getroffen bleek de veertienjarige knaap. Het bracht hem op de knieën, maar zijn leven ging als voorheen, werkend op het land en in eigen gedachten, voort. Vier jaar later kwam er verandering. De knaap, toen jongeling, wist zich een betrekking in een grote stad in het midden des lands te veroveren. Zijn hospita bood hem op een avond iets te lezen aan. Tot zijn grote verwondering was dat hetzelfde nummer van De Zaaier dat hem eens op de knieën bracht. Als aan de grond genageld keek hij zijn hospita aan. „Wat is er?" vroeg ze hem. Toen volgde een gesprek om nooit weer te vergeten. De liefde van de zoekende Heiland was het onderwerp ervan. De keuze was gemaakt, en nu blijvend.

De komende zondagmorgen vroeg het gezin hem mee te gaan naar hun samenkomst. Of ging hij liever naar zijn eigen kerk? Ze vertelden hem van hun bijeenkomst. Ze noemden zich baptisten. Al spoedig bemerkte de jonge man de bijbelse lijn: prediken, tot geloof komen, gedoopt worden en alles gaan onderhouden wat God in zijn woord gebiedt. Zó had hij het voor zichzelf altijd gezien maar er nooit met iemand over kunnen praten. Nu werd het hem in de schoot geworpen. (....)
De kommensaal vroeg eens: „Heeft u nog van die mooie blaadjes van De Zaaier?" „O ja," zei ze. Ze trok een kastdeur open en wees naar de bovenste plank. Honderden krantjes lagen er. „Moet u ze niet verspreiden?" vroeg hij. En hij ging met Zaaiers de straten in.
Van die dag af werd hij een zaaier met grote ijver en overleg. Onze jonge vriend moest in militaire dienst. Gewapend met zijn bagage waarbij een pakje Zaaiers kwam hij er aan. Nog diezelfde avond trok hij het dorp binnen en kreeg direkt vriendschap met een gezin. Door de Zaaier. Bij terugkeer in de kazerne vroegen de jongens hem waar hij geweest was. Hij had hun veel te vertellen en kreeg meteen de naam: dominee, de boterboer. In het waslokaal zong hij een lied en werd onmiddellijk bijgestaan door een lange jongen uit Ommelanderwijk. Een Godloochenaar uit Rotterdam riep: „Boterboer, denk je altijd zó te blijven?" „Maar natuurlijk," was het antwoord, „'t is een prachtleven."

Zijn levensverhaal gaat natuurlijk verder. Maar ik kan het hier niet in orde verhalen. Hij is met zijn gezin in dit land ettelijke keren van woonplaats gewisseld, maar altijd zaaiend. Een pionier met vuur in het hart en het blad in de hand. God heeft hem zeer gezegend want hij zag de halmen wel en bond van tijd tot tijd de schoven. Hij geloofde in de oogst waarvoor hij diende!

Waarom bracht ik dit stuk van zijn leven hier? Omdat ik de broeder gevraagd had een boekje open te doen. En omdat er ook nu gevonden worden die hun eerste liefde niet verzaakt hebben. En om u langs deze weg uit te nodigen terug te tasten in uw leven opdat wij misschien door een woord van uwe ervaringen bemoedigd worden.

We zijn niet allemaal uit hetzelfde hout gesneden. Het zal aan mij liggen maar soms heb ik het gevoel dat we wel eens meer van die brandende bremstruiken hadden dan in deze dagen. Indien dat gevoel juist is, waaraan moeten we dat dan wijten? Andere tijden, andere zeden, zegt u. Wij zijn wat minder agressief, wat minder stoutmoedig. Wat burgerlijker? Een tikje afgekoeld? Wat kan onze broeder op een prachtige weg terugzien. Niet alle zaad is in goede aarde gevallen. Maar boven zijn levensverhaal schreef hij: „Een ander deel viel in de goede aarde en het bracht vruchten voort!"

Gegroet, broeder, en bedankt. Misschien valt uw woord en werk nu ook ergens in goede aarde. Wie zal zeggen hoeveel vrucht een leven oplevert dat aan de Heer is gewijd.

Huizinga

„ER IS HOOP" - óók in Duitsland

Gedurende onze vakantie, die wij dit jaar in Duitsland doorbrachten, verbleven wij o.a enige dagen in Neuburg am Rhein en in het nabij gelegen Berg. Deze plaatsen liggen ten westen van Karlsruhe.
Op verzoek van mijn vriend, ds Winfried Frech uit Neuburg, mocht ik in de Evangelische Kerk van bovengenoemde gemeenten de prediking verzorgen, waarbij ik als thema koos: **„Er is hoop"** („Es gibt Hoffnung").
Ik vestigde daarbij uiteraard de aandacht op de Evangelisatie Aktie, die dit jaar in Holland onder dit motto wordt gehouden.
Onder het talrijk gehoor bevonden zich ook verschillende Duitse schippers, die op Nederland varen. Als herinnering aan deze gedenkwaardige zondag 25 juli 1982 ontving ik van de plaatselijke predikant een heel mooi geïllustreerd boekje, getiteld "Das Geschenk der Hoffnung" („Het geschenk van de Hoop"). Op de laatste bladzijde las ik het volgende (vertaald):

....en de hoop maakt niet
beschaamd, omdat de liefde
GODS in onze harten uitgestort
is door de heilige Geest.

Graag breng ik, mede namens mijn vrouw, de hartelijke groeten over van onze Duitse geloofsgenoten aan alle gelovigen in Nederland.
Dordrecht

Wim J. van der Leer.

OUDEREN-VAKANTIEWEKEN OP DE BRON.

Veel mensen hebben deze zomer al genoten van de prachtige **ouderen-vakantieweken** die gehouden zijn op De Bron in Dalfsen.
Voor velen was het een belevenis om samen met anderen even uit de sfeer van het dagelijkse leven te zijn.
Om te genieten van de kontakten, vooral als je alleenstaand bent.
Om de tijd te hebben voor bezinning, maar ook voor ontspanning, gezelligheid en soms zelfs dolle pretmakerij.
OOK U hebt de kans om daarvan te genieten, want er komt nog zo'n gezellige week op De Bron en wel van **11-18 september.**
De prijs hoeft geen bezwaar te zijn, want die is maar *f* 275,—.
U kunt u opgeven bij het Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.
Doet u het wel zo snel mogelijk, want vol is vol en het zou jammer zijn als u teleurgesteld moest worden.

Door een teveel aan kopij is het artikel „Overzicht van de bijdragen der gemeenten enz." blijven overstaan.

BOEKBESPREKING

In vredesnaam. Uitg. KRO, te bestellen bij Horstink, Postbus 40, 3800 AK Amersfoort. Pap. 264 pag. ƒ 19,90.

Dit boek bevat de radioprogramma's die de KRO in de Herfst van 1981 in vijftig uur heeft uitgezonden over de problemen rondom de kernbewapening. De samenstellers hebben de samenvatting in twee delen opgesplitst: vredesaktualiteiten en vredesspiritualiteit. Met andere woorden: in het tweede deel speelt minder de politiek en meer het geloof een rol. Dat vredes-aktualiteit en vredes-spiritualiteit niet haaks opelkaar staan, maar harmonisch samengaan, is de overtuiging van hen die aan de totstandkoming van programma's en boek meewerkten.

Een overvloed aan gegevens, invalshoeken, argumenten wordt de lezer aangeboden. Een boek over de hedendaagse levens- en wereldproblemen verdient aandacht!

Ploeger

WERKBIJEENKOMST voor GEMEENTE EN EVANGELISATIE op 27, 28 en 29 september te DALFSEN

THEMA:
DE LIEFDE VAN CHRISTUS DRINGT ONS
2 Cor.5:14

Voorbereid door de Werk- en Studiegroep van de Evangelisatie Commissie der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.

Voorzitter: R. Reiling
Secretaris: M.A. v.d. Vlugt
Leden: Chr. Eijer, W. Hessels, W. Kos en A. de Vries.

VOOR DE TIENDE KEER

De tiende Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie wordt voorbereid! Dat is een feit om even bij stil te staan! Velen hebben op deze conferenties nieuwe visie en bewogenheid gevonden, want het waren altijd dagen, waarin we onder Gods leiding mochten groeien in geloof, hoop en liefde.

Deze tiende bijeenkomst valt op de dagen 27, 28 en 29 september 1982. Op het programma staat een complete cursus voor persoonlijke evangelisatie, die daarna zonder hulp van buiten in eigen gemeente kan worden uitgevoerd. Maar natuurlijk zult u er ook persoonlijk uw winst mee kunnen doen. Het programma wordt als altijd gedragen door gebed, bijbelstudie en gemeenschap.

We hopen dat alle gemeenten hun voorgangers en andere verantwoordelijke leiders zullen zenden. Daarnaast is ieder belangstellend gemeentelid hartelijk welkom. Er is in Dalfsen ruimte in overvloed. De tijd waarin we leven dringt ons tot ernstige bezinning op de uitvoering van de grote opdracht in deze tijd. We doen dat met gebruik van wat God ons heeft geschonken aan gaven en mogelijkheden, maar vooral in diepe afhankelijkheid van de Heilige Geest.

Graag zien we uw aanmelding **tijdig** (uiterlijk 5 september) tegemoet. De gegevens vindt u in het programma opgetekend. Betaling geschiedt bij vooruitbetaling **op gironr. 9260 ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten te Bosch en Duin.** Lakens en slopen kunt u eventueel ter plaatse huren en **betalen.** Alle aanmeldingen moeten worden gezonden aan:

ds R. Reiling, Kinkelenburg 12, 3328 AE Dordrecht.

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN

BORNE - De Baptisten gemeente te Borne wil van 29 september t/m 3 oktober 1982 een groots opgezette tentevangelisatie houden.
Onder het motto - ER IS HOOP - zullen er evangelisatie-bijeenkomsten worden gehouden in een tent, die plaats biedt aan 600 mensen.
Deze tent zal worden geplaatst aan de Tichelkampweg; er zal in ruime mate voor parkeergelegenheid worden gezorgd.
Aan deze campagne zal medewerking worden verleend door de volgende sprekers:
Ds Kos, Ds v. 't Wout, Ds Malgo, Ds Oldenbulger, Dhr. Vos.
De muzikale omlijsting wordt ondermeer verzorgt door de volgende medewerkers: Gert en Hermien, The Christian Crusaders, Kleine Kracht, Aard v. d. Berk (bekend van de E.O) Henri Schipper.
Tevens zullen medewerking verlenen: de Borne zangkoren, de Bazuin en de organisten Maarten de Groot en zoon, dhr. Heikens, dhr. Kaspersma en dhr. van Dijk.

Voor de jeugd is er een apart programma samengesteld.
Op zatermiddag 2 oktober is er een geweldige poppenkast-voorstelling o.l.v. Aard Peters van de E.O.
Deze poppenkast-voorstelling zal om 14.30 uur beginnen.
Op zondagmiddag 3 oktober is er voor de oudere jeugd een musical o.l.v. Exodus uit Hengelo.
De aanvang van deze musical is om 15.00 uur.

De evangelisatie-diensten beginnen iedere avond om 20.00 uur.

MEDEDELING

De opening van het 25e cursusjaar van ons seminarium in Bosch en Duin vindt plaats op zaterdag 11 september in de Zuiderkapel te Bilthoven.
De bijeenkomst begint om 11.00 uur. Dr. J. Reiling, rector van het seminarium zal een openingscollege geven over het onderwerp:
„Het Woord van God"
Iedereen is van harte welkom! Bericht het ons echter wel even s.v.p.!

AANMELDINGSFORMULIER voor de Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie op 27, 28 en 29 september op De Bron

Naam: ______________________ **Leeftijd:** ____ **m/v**

Adres: ______________________ **Woonplaats:** ______________

Telefoon: ______________________

Lid/bezoeker van de Baptisten Gemeente te: ______________________

Taak/funktie in de gemeente: ______________________

Eventueel dieet: ______________________

Speciale wensen: ______________________

De kosten van deelname, fl.90,- per persoon, zijn/worden overgeschreven op giro 9260 t.n.v. Unie van Bapt.Gem. in Nederland te Bosch en Duin onder vermelding van: Werkbijeenkomst ECU (uiterlijk op 5 sept. 1982).

Ik wil lakens en slopen huren (fl. 5,- per stel): ja/neen.
LAKENS EN SLOPEN WORDEN UITSLUITEND BIJ AANKOMST BETAALD!

Datum: ______________________ **Handtekening:**

-KRATIE

heeft niets met krat of krats te maken, maar met macht, heerschappij. Ooit van demokratie gehoord? 't Betekent zoiets als: alle macht aan het volk. Van burokratie: alle macht achter het buro. Om het maar bij die twee woorden, nogal veel gebruikt, te laten.

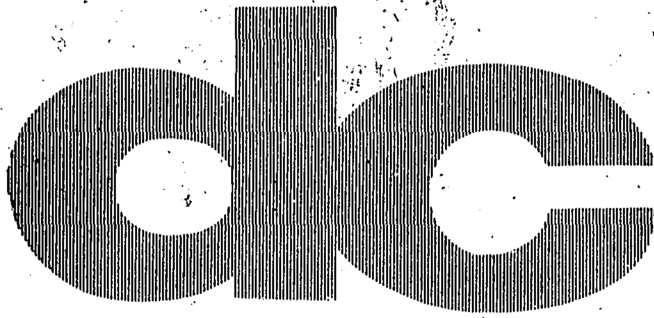
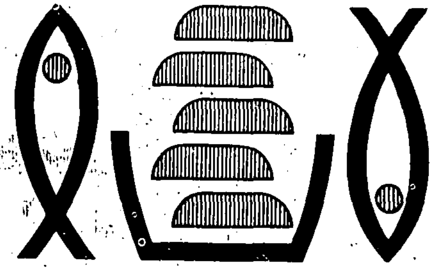
Bij dat tweede woord gaan heel wat egelachtige stekels overeind. Enigszins verstoord staan wij voor 't loket. Met wat angst alsof we bij de dokter komen. Achter 't loket zit de man die het weet en de macht heeft om u op grond van vele papieren en besluiten van hogerhand mee te delen dat u er naast zit en of u maar ƒ 32,50 betalen wilt, kontant of per giro. Ik geloof niet dat je over zoiets een kort geding kunt aangaan en bovendien kom je dan weer voor een loket met daarachter zo'n man en dat wordt je dan allemaal wat veel. Je betaalt liever. Dan ben je eraf. In elk geval van 't geld. De gewone man, u en ik, weet niet alles en ze zullen wel gelijk hebben, maar het irriteert hem. De macht zit achter onbreekbaar glas en gesloten deuren. Daar wordt uitgemaakt of je wel of niet mag bouwen of afbreken. Van die torens uit wordt beslist hoe het in stad en land moet gaan.

Nu zal ik niet beweren dat het volk aan de basis - zo heet dat tegenwoordig - van alles verstand heeft en daarom over alles kan meepraten en meebeslissen. Het geheel van onze samenleving is zo veelzijdig en onoverzichtelijk geworden dat alleen nog specialisten, geleerden, ekonomen, juristen en rekenmachines het kunnen laten voorkomen alsof zij de zaak in de hand houden. Kantoren als babelse bouwwerken domineren en daarin zitten direkteuren en ministers, ambtenaren en kommissarissen te overleggen hoe 't verder moet als 't verder kan. Beneden in de diepte darren de werkbijen of er nog ergens iets te vangen is. Natuurlijk moeten er kantoren zijn waarin gedacht, getekend en gerekend wordt. Dat weet iedere bouwvakker, gieter en wever. In de denkplaatsen weten ze dat het in de werkplaats geproduceerd moet worden. Soms zeggen ze daar dat het zo niet kan. In theorie misschien, maar niet in de praktijk. Een hoed is geen pet al is het doel van beiden gelijk. We hebben de demokratie en zien deze vorm van met elkaar leven als een goede. Daarom kiezen we samen een regering of ondernemingsraad, maar komen later tot de ontdekking dat we onszelf tot houthakkers en waterdragers hebben gemaakt. Ambtenaren van welk bedrijf ook hebben we de macht in handen gegeven. Wij zijn goeddeels uitgeschakeld. Dat zint dan de burger niet. Hij bedoelde niet zichzelf monddood te maken. Het volgende hoofdstuk wordt geboren. Stoottroepen gaan akties voeren. vrouwen trekken naar Den Haag en mannen naar de fabriekspoort. De stal moet schoongeveegd worden. De machtigen achter het buro lezen de weersvoorspellingen en nemen maatregelen om hun staat en stand te verdedigen. Ze trekken het land en de vergaderzaal in en geven toe dat het hier en daar wat uit de hand gelopen is, maar er liggen plannen klaar om een en ander recht te trekken. Daarna wordt de zaak op dezelfde voet voortgezet.

Van broeder Ekke de Haan, de man die ooit burgemeester werd en zich werkelijk moeite gaf om een samenleving tot stand te brengen, heb ik wel eens de uitdrukking gehoord dat demokratie voortgaande selektie betekende. Dat wil zeggen: de basis kiest honderd mensen, de honderd kiezen tien uit hun midden en de tien wijzen er één aan die de leiding zal geven. Een redelijke redenering. Die onverstandig wordt als de „uitverkorenen" het nu verder onderling wel zullen regelen. Ze vergeten zo snel hoe het leven was toen ze nog beneden woonden. Mochten er een paar bij zijn die dat niet vergeten, dan worden die naar boven of buiten gepromoveerd.

Als u zo om u heen ziet, komt dan bij u de vraag niet boven: waarom sukkelt het mensdom zo. Zo verstandig, vernuftig, inventief maar tot een feestelijke kooperatie komen we niet. Wat is er met de mens aan de hand. Een alleszins normaal mens zei me, toen ik die vraag stelde: „het zit in de hersens. Ze moeten de mens opereren en dat deel wegnemen dat agressief maakt." Zo'n antwoord is natuurlijk te gek. Maar feit is wel dat we niet tot een blijde wereld kunnen komen. Niet met en niet zonder operaties. Moet het dan zo blijven voortgaan op deze prachtige planeet? Vele voorgangers openen de zondagsdienst met een vaststaande formule, waarin de woorden voorkomen: die niet laat varen het werk dat hij begonnen is. Daarin worden we herinnerd aan Schepper en Herschepper. Jezus heeft het geladen woord wedergeboorte gebruikt toen Hij sprak met een zeer godsdientig man. En de op christenen jagende Saulus kwam tot bekering en schrijft later: Wie in Christus is, is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. Hij wist uit ervaring van het oude en het nieuwe. Voor hem was er ontkoming. Hij zag het morgenrood. Dankzij de ontmoeting met Jezus, het Licht der wereld. Wij worden de wereld, een drenkeling, moe. Zelfs idealisten struikelen. „Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont." Wij onttrekken ons niet aan het bedrijf hier, dat mogen en kunnen we niet, maar diep in ons hart zien wij uit naar redding en uitkomst van andere zijde.

Huizinga

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 33 - 3 september 1982

MET FRISSE MOED

Ziezo, we hopen er nu weer elke week te zijn met ons blad. De vakantietijd is voorbij, er moet weer gewerkt worden en dus wordt er ook weer gelezen. Hoewel sommige mensen er nog steeds aan moeten wennen dat lezen ook werken kan zijn.

Nadat het gemeentewerk veelal ingekrompen was tot de éne dienst op zondagmorgen, is de gemeente-agenda voor september weer goed gevuld. Allerlei werk in de gemeente wordt met frisse moed aangevat. De groei- en bloeitijd van de gemeente is tegengesteld aan die van de natuur.

Soms wordt het werk gewoon voortgezet op dezelfde voet als voor de vakanties. In andere gemeenten heeft mogelijk de voorganger al voor de vakantie het gemeentewerk eens op een rijtje gezet, overdacht en doorgesproken met de raad. Liep alles goed? Wat kunnen we er aan doen als de belangstelling voor bijvoorbeeld de bijbelkring of het jeugdwerk te wensen overlaat? Zullen we de gemeenten voorstellen de GBS in te voeren? Wat doen we voor de mensen die wel belangstelling tonen, doch aan bekering en doop nog niet toe zijn? En krijgen de mensen die pas door de doop aan de gemeente zijn toegevoegd, wel verdere aandacht en voorlopige begeleiding, totdat ze goed mee kunnen komen in het leven en denken van de gemeente?

Een van de kardinale vragen, die de raad gewoonweg moet blijven stellen en bewaken is: Zijn we nog zendingsgemeente? Zolang de Heer de gemeente nog niet thuishaalt, staan we immers in de verantwoordelijkheid om van Hem te getuigen, dichtbij en veraf. Om te trachten mensen te bewegen Jezus Christus te gaan dienen als Heer en Meester. Als dit vuur uitdooft, sterft de gemeente af.

Deze verantwoordelijkheid kunnen raad en gemeente niet delegeren aan de evangelisatie-werkgroep. De raad heeft toe te zien, dat het evangelische vuur blijft branden en dat de evangelisatie-commissie zich daarvoor inzet. En de gemeente moet bereid zijn zich door die werkgroep aan het werk te laten zetten.

Misschien gaan hier en daar wanhopige handen de lucht in. „We doen er alles aan. We nodigen goede groepen uit en een bekende spreker, maken veel reklame, maar we krijgen de mensen niet binnen. Hoogstens een enkeling, die dan ook nog wat relatie met de kerk had".

Hoe bereiken we de mens, die òf helemaal nooit denkt over geloven, òf er alleen maar negatieve gedachten over heeft? Die categorisch alle drukwerk, ook onze keurig verzorgde foldertjes, ongelezen in de prullebak mikt?

Je kunt zeggen: Laat hem, laat haar. Dan moeten ze het zelf maar weten. Maar een stem in ons zegt dat de Heer daar anders over denkt.

Zulke mensen bereik je misschien nog met een ongedwongen praatje. Zo onder 't werk door, in de kantine, bij het grasmaaien of het autowassen. De persoonlijke kontakten door „gewone" gemeenteleden hebben van alle evangelisatie-mogelijkheden het grootste bereik.

De ECU biedt in de werkbijeenkomst van 27-29 september speciaal voor dit aspekt de helpende hand. Het programma gaat over persoonlijke evangelisatie, en wil daarmee inspelen op de grote mogelijkheden die daar liggen voor de zendingsopdracht van de gemeente.

Een andere vraag, die al eens is opgekomen, is of ons gehele gemeenteleven wel missionair is ingesteld. Met andere woorden: Is ons verenigingswerk en ons klubwerk een eenheid, die gericht is op het getuigen en het winnen van mensen? Waarschijnlijk moeten we daar „nee" op zeggen. Het gezelligheidsaspekt speelt een grote rol, en er is weinig of geen onderling kontakt tussen bijvoorbeeld zusterhulp, jeugdklubs, zangkoor en raad. Elk gaat zijn of haar eigen weg, en het lijkt alsof onze kostbare gemeente-autonomie ook daar zorgvuldig bewaakt wordt. Ook in dit opzicht zouden we wellicht nog wat kunnen leren uit Paulus' prachtige beeld van de gemeente als lichaam van Christus, waarin de een niet zonder de ander kan.

Nog een andere vraag is, of we creatief genoeg zijn om voor ieder lid, dat zich wil en kan inzetten, ook ruimte te scheppen in onze gemeentelijke arbeid.

De arbeid in onze gemeenten vraagt, net zo goed als een bedrijf, leiding, planning oftewel strategie, en voortdurende peiling. Daarvoor hebben de raden dan ook wel het gebed van de gemeente nodig.

De Geest doet alléén het werk, wat wij niet kunnen.

En de aanmoediging uit 1 Corinthe 15 : 58 kent u waarschijnlijk wel uit het hoofd.

H. G. de Winkel

Wat zíét 'ie in haar....?

Hetzelfde hoor je natuurlijk ook wel eens zeggen van haar: Wat ziet ze in hem? Hoe is het mogelijk dat hij zich tot dát kind aangetrokken voelt. Snap je nou wat zij in die knul ziet?

Wat zien mensen in elkaar, van elkaar?
In het boek De verborgen vraag naar God van Helmut Thielecke staat ook een hoofdstuk: De mens en zijn beeld; Voorbij de grenzen der fotografie. Een van de dingen die hij daarin schrijft is, dat een foto van een mens in feite nog niets zegt over die mens. de foto geeft de gezichtsuitdrukking weer van dat speciale moment, maar een foto leeft niet. Hij geeft niet de mens weer in zijn leven. Zelfs al zou je er een fotoreportage van maken, dan nog blijft het wezen van die mens voor ons verborgen. Het is een koele vastlegging van een moment, of een aantal momenten. Zelfs kan een foto op zijn bureau van een geliefde hem op de duur gaan vervelen, hoe goed die ook het speciale weergeeft van déze persoon.
Een getekend of geschilderd portret komt er bij Thielecke nog beter af. Want een goede schilder zet niet een fotografische werkelijkheid op het doek. Hij geeft zijn schilderij iets mee van de sfeer, van het karakter van die mens, met wie hij een tijdlang samen geweest is om hem op het doek te brengen en die hij dus in de omgang heeft leren kennen. Juist omdat hij in staat is iets van het karakter vast te leggen, blijft een schilderij boeien. Ook al is zo'n schilderij ook nog maar eenzijdig: het is, net zo goed als een foto, in zekere zin ook een moment opname, en verder is het dan wèl die mens, zoals de schilder hem ziet. Een ander zal deze mens weer anders zien en kennen.
Het is de vraag of wij in de ontmoeting met andere mensen ook niet dikwijls aan het „fotograferen" slaan. Een mens maakt een bepaalde indruk op ons, en volgens die eerste indruk delen we die mens ook maar gelijk in. Arrogant, kruiperig, een doetje, een „Streber". Traag, een uitslover, noem maar op. Dat alles na één opname, of misschien meerdere, als we die mens wat vaker ontmoeten. Nemen we vaak niet te weinig moeite om eens met die ander mee te gaan? Wat verder te kijken naar zijn omstandigheden, zijn leven? Hebben we al niet vaak ons achteraf moeten schamen, omdat die mens heel anders bleek te zijn dan onze aanvankelijke indruk was, toen, bijvoorbeeld door een aktiviteit in de gemeente, met hem of haar moesten samenwerken?
Zeker, het omgekeerde kan ook voorkomen. Mensen die wij aanvankelijk vertrouwden en die een gunstige indruk op ons maakten, kunnen ons soms later bitter teleurstellen. Ook dat gebeurt. Maar ook in dit geval klopte onze „foto" dus niet met de werkelijkheid.
Ons inzicht in de andere mens is beperkt, en ik denk dat dat zo blijft, zelfs al ken je jezelf en je eigen beweegredenen tamelijk goed dat is al belangrijk om een ander te leren kennen - en zelfs al zou je psychologie gestudeerd hebben.
Er is een weg die ons helpt om een ander beter te leren kennen dan zijn oppervlakte, en dat is liefde. Dat is immers ook het grote geheim, waarom een jongen iets ziet in dàt meisje en het meisje in uitgerekend dié jongen. En waarom dié man en dié vrouw het een mensenleven samen uitgehouden hebben: door de liefde.
Wie liefde heeft voor zijn medemens, die ziet soms achter de lach de tranen zitten. Iedereen verkijkt zich op dat lachende gezicht, alleen wie met liefde kijkt, ziet dat die lach maar schijn is, en dat er veel leed achter schuilt. De foto is bedrieglijk.
Wat ziet God in de mens? Wat ziet God in mij, vraagt menige gelovige zich wel eens af. Wie ben ik, dat God zijn oog op mij heeft laten vallen en mij geroepen heeft? Als we eerlijk zijn tegenover onszelf, kunnen we eigenlijk niets in onszelf vinden wat aantrekkelijk moet zijn voor God.
Hier stuiten we op het wonder, dat God dus wel iets in ons ziet, omdat Hij met het oog van de liefde naar ons kijkt. Het is niet onze aantrekkelijkheid, maar het is Gods liefde, die iets in ons w i l zien.
Door die liefde ziet God ons anders dan we op dit moment zijn. Want God ziet in ons, wat Hij zelf scheppend van ons wil maken: Het beeld van zijn Zoon, Jezus Christus. Het is als met een beeldhouwer, die opeens een stuk steen ziet liggen dat anderen geërgerd op zij gegooid hebben, omdat het in de weg lag. De beeldhouwer ziet er een prachtig beeld van de mens in zitten, en sleept het naar zijn atelier.
God ziet in ons het beeld van Zijn Zoon zitten, en Hij schept en vormt dat beeld in ons. Daaraan moeten allerlei ervaringen van het leven meewerken. Wij zijn bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon, en daarmee herstelt God zijn verbroken beeld in de mens.
Dat is het ware mensbeeld, dat God voor ogen heeft: de gelijkenis aan het beeld van Jezus Christus. Dat beeld zal in alle voorlopigheid en onder alle beperktheid van dit leven toch in ons groeien en zichtbaar worden, als het goed is.
Met die ogen zouden wij ook naar onze medemensen moeten kijken. De mens, die nu nog leeft zonder God, zouden wij moeten zien in het licht van zijn door God bedoelde bestemming om een beelddrager van Christus te worden. Wij zouden de mensen om ons heen moeten bekijken met de ogen van die kunstkenner, die in dat onmogelijke stuk steen zijn beeld zag zitten.
In principe komt elke mens, die wij ontmoeten, in aanmerking om door God herschapen te worden tot het beeld van Christus. Of dat ook werkelijk gebeuren zal, hangt er van af of die mens zich wil geven of niet.

Het was de Joden verboden om een beeltenis te maken van God, ondanks de verleiding om zo'n hulpmiddel te gebruiken dat het voorstellingsvermogen een handje zou helpen.
God kan onmogelijk afgebeeld worden. Elke afbeelding zou een beperking zijn en slechts iets van Hem weergeven, zoals ook een foto en zelfs een schilderij maar iets van die levende mens weergeeft. Elke afbeelding zou onze aandacht van zijn grootheid afleiden. Een afbeelding zou ons het idee kunnen geven, dat wij God kunnen omlijnen, omvatten en zo binnen het bereik van ons verstand brengen.
En zelfs hebben wij, misschien tot groot verdriet van een heleboel mensen, geen afbeelding van Jezus Christus. Geen getekend of geschilderd portret. Niemand weet hoe Hij er uit zag.

Gelukkig maar. Want ook van Hem zou elk portret een beperking zijn geweest, een momentopname. We zouden alleen de buitenkant gezien hebben, en die was ons misschien nog wel tegengevallen ook....

En toch kennen wij die mens, Jezus Christus. Wij zién Hem gaan, als wij de vier evangeliën lezen, elk met hun eigen belichting van zijn persoon en werk. Wij zien ten voeten uit hoe Hij is, wij leren Hem kennen tot in het diepst van zijn ziel, op een manier zoals zelfs een film het niet had kunnen vastleggen. Want de Geest gaf de evangelisten ogen, om tot op de bodem van zijn leven te kunnen kijken, en een pen om het te kunnen beschrijven.

En zo, ons verdiepende in Hem, zien wij...God! „Wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien".

„Here, dat ik ziende worde!"

H. G. de Winkel

NIEUWE VOORGANGER KOLLUMERZWAAG

In het kader van zijn opleiding zal Br. J. Scholtens een stage-periode als voorganger van de gemeente te Kollumerzwaag beginnen.
Br. J. Scholtens zal op zondag 26 september 1982 worden bevestigd door voorganger Ds. M. J. G. de Vink.
Deze dienst zal worden gehouden n.m. 14.30 uur in ons kerkgebouw te Kollumerzwaag.
Namens de gemeente te Kollumerzwaag,

H. W. Vis (secr.)
Ruiterstaat 7
9285 RW Buitenpost
Tel 05115-1231

BEJAARDENKAMP

Verslag van het van 19-26 juni op „De Bron" te Dalfsen gehouden bejaardenkamp onder leiding van broeder Wijchers, voorganger van de de Baptisten gemeenten Workum-Makkum.

We mochten niet voor 4 uur aanwezig zijn, maar tussen 4 en 5 uur kwamen de broeders en zusters van heinde en ver binnenstromen. Het was wel een gemengd gezelschap. Van Apeldoorn, Delfzijl, Drachten, Eindhoven, Nieuwe Pekela, Noordbergum, Stadskanaal, Utrecht, Vaassen, Workum en Zutphen.

Zoals altijd werden we met een heerlijk kopje thee hartelijke ontvangen door de fam. S. Wijchers.

Tegen 5 uur nam onze jeugdvertegenwoordiger ds P. Brongers het woord. Het was voor hem een vreugde om dit eerste bejaardenkamp in dit seizoen te mogen begroeten. Dit werk wordt voorbereid en maakt deel uit van onze jeugdbeweging. Ds Brongers zei: „Misschien is het in de toekomst nog eens mogelijk, dat de wat oudere jeugd samen met de bejaarden een Kampweek organiseren. Wie weet, we zijn nooit te jong of te oud om van elkaar te leren." Hij wenste ons een hele mooie en gezegende week, al lijkt het dat het weer nog niet mee werkt. Hij geeft graag de leiding over aan broeder Wijchers.

Na nog een zegen gevraagd te hebben verlaat hij ons.

Br Wijchers wijst ons de kamers en deelt de lakens en slopen uit. Om 6 uur is het boterham eten, maar omdat de gebruikelijke eetzaal door een of andere verstopping onder water heeft gestaan, moest er eerst een ander onderdak worden gezocht. Wel dat was gauw gebeurd, want het aangrenzende zaaltje wat voor een gezellig zitje was ingericht was spoedig omgetoverd tot een mooi intiem eetzaaltje waar we verder de hele week ook in gebleven zijn.

Br Wijchers heet ons allen hartelijk welkom en de boterhammen smaken best.

Acht uur samenkomst in de grote zaal.

Br Wijchers opent deze avond met gebed. Hij schenkt eerst even aandacht aan hen die vorig jaar nog in ons midden waren en nu zeer zeker ook aanwezig zouden zijn geweest, maar het tijdelijke met het eeuwige hebben moeten verwisselen: het waren zuster Beuving uit Delfzijl, zuster De Vries uit Emmercompascuum en broeder Ravenzwaai uit Apeldoorn.

Verder moesten broeder en zuster Koerts uit Delfzijl, broeder en zuster Zuidema uit Hoogkerk en de zusters Takkenberg-De Vries en zr Smit-De Vries uit Stadskanaal wegens ziekte verstek laten gaan.

In totaal waren er 35 aanwezig.

Verschillende broeders en zusters kregen een taak opgedragen.

Daarna gingen we ons aan elkaar voorstellen. Het viel niet mee om al de namen in een keer te onthouden. Gelukkig viel het in de loop van de week geweldig mee, en dan pas ervaar je wat een voorrecht het is als je als gelovigen met elkaar zo'n week moogt beleven.

Br Wijchers vertelde dat hij bij heel veel oude mensen de klacht hoorde: Waarvoor leef ik nog. Ik breng mijn leven door in een bejaardenhuis en voel mij eenzaam, verlaten en overbodig, waarop een oude broeder vertelde dat hij zich ook soms eenzaam gevoelde, maar toch mocht ervaren dat de Heer altijd aanwezig is. Hij was heel erg blij dat de Heer hem had gespaard en dat hij deze week ook weer als een echte gemeenschap van gelovigen heeft ervaren.

Zo was het voor ons allen een mooie en gezegende week.

Broeder en zuster Wijchers hebben zich geweldig ingespannen om deze week voor en met elkaar tot een zegen te zijn.

Jammer dat er niet meer zijn die deze vakantie week ons schenkt.

Hopelijk tot een volgend jaar.

Delfzijl, S. Oorlog

MET GRIETJE VAN VEEN NAAR OOSTENRIJK

Het is weer een enorm fijne reis geworden met 49 personen naar Westendorf in Tirol. Na een twee-daagse reis door Duitsland met een overnachting in Markt-Heidenveld aan de Main bereikten we Westendorf in het Brixental, gelegen op het „zonneterras", zonder doorgaand verkeer. We genoten ruimschoots van de natuur ook tijdens de excursies. Deze gaan naar verschillende hoogten en windstreken, o.a. de Grossglockner, Rattenberg, de kristalstad, de Kitsbühler Alpen, Salzburg, de prachtige, historische stad met het geboortehuis van Mozart. Niet te vergeten het tochtje via de Brennerpas en Europabrug naar Italië.

Het is te begrijpen dat je in dit korte bestek niet alles kunt schrijven. Onvergetelijk is ook de manier van bijeen zijn, wetende het één zijn in de Here Jezus. Heerlijk genietend van bos, berg en dal. De zondagmorgendiensten, dagsluitingen en tafelgemeenschap. Het is goed elkaar ook op deze wijze te leren kennen.

Het is geweldig dat Grietje van Veen weer zo ontzettend veel tijd heeft besteed om dit alles voor te bereiden.

Helaas moesten br en zr Gebel op doktersadvies thuis blijven.

Ondergetekende kreeg daardoor de pastorale zorg toegewezen.

Met ernst en luim werden de verschillende avonden gevuld. De onvolprezen en vakkundige chauffeur dhr Frans Plaggé bleek in Oostenrijk 12½ jaar getrouwd te zijn, wat niet ongemerkt voorbij ging. Zaterdag 18 september heeft het reisgezelschap een reünie in Emmen.

Met deze reis heeft Mevr G. van Veen het hele gezelschap weer een onvergetelijke vakantie bezorgd.

J. Tessers

VARENDE KOFFIEBAR

Van 17-27 juli jl., mochten wij onder leiding van de koffiebar „Sterrenburg" te Dordrecht, een varende koffiebar organiseren tezamen met broeders en zusters van diverse gemeenten en ook vele gereformeerde brs en zrs, totaal ± 35. We hebben een rijk gezegende vaartocht gehad.

Gestart op zaterdag 17 juli vanuit Dordrecht waren we om ± 15 uur in Spijkenisse, waar per geluidswagen onze aankomst reeds gemeld was. Diezelfde avond was de opkomst al boven verwachting en mochten vele jongeren, en ook oudere mensen het Evangelie horen.

Diezelfde avond heeft een vrouw haar hart aan de Heer gegeven. Zondag 18 juli mocht een groep jongeren met zang en gitaar zijn medewerking aan de Kerkdienst van de Bapt. gemeente verlenen.

De diverse avonden werden verzorgd door Film-Gospel-groepen en Solo zang, terwijl aan boord de bijbelstudie en stille tijd een belangrijke plaats innamen.

20 juli zijn we van Spijkenisse naar Nederhemert gevaren, waar wij de nodige ontspanning in de vorm van zwemmen en spel genoten.

Op 23 juli zijn we te Heusden geweest (een oud stadje aan de Maas) waar een groep onder begeleiding van gitaren in de NH kerk mocht zingen, wat ook veel belangstelling trok.

Van 24-26 juli waren we te Oosterhout (NB), en ook daar mochten wij onze medewerking aan de dienst (die geleid werd door ds van Mameren uit Dordrecht) verlenen in de vorm van zang, muziek en getuigenis. Na afloop van de kerkdienst was er gelegenheid om aan boord een kopje koffie te komen drinken en nader kennis te maken, wat door velen dan ook werd gedaan.

Op 27 juli werd de terugtocht naar Dordrecht aanvaard waar om ± 10.30 de beide schepen t.w. de „Elja" van schipper B. Baai en de „Si-Ca" van C. Timmer afmeerden.

Al met al een door de „Heer" (en het weer) rijk gezegende vaartocht, die wij DV volgend jaar weer hopen te doen, misschien dat we dan nog andere plaatsen aandoen.

Als er jonge, of zich jong voelende mensen zijn van ± 15 jaar en ouder die belangstelling hebben voor dit werk, dan kunnen zij zich in verbinding stellen met:

Bert Spaans
Couperusstraat 44
3319 RC Dordrecht
Tel. 070-163368

Een deelnemer

Gedachte:

Het is voor een voorganger soms fijn om eens in een andere gemeente te spreken, want daar ziet hij alleen de gemeenteleden die aanwezig zijn...

Verkiezingen Algemene Vergadering 1982

Zoals elk jaar, zullen ook nu weer ter Algemene Vergadering in een aantal a.s. vakatures nieuwe kommissieleden moeten worden gekozen. De kandidaten zijn op 12 juli gevraagd om met het oog op een beknopte persoonsaanduiding ten behoeve van de gemeenten resp. de afgevaardigden van de gemeenten enkele gegevens te verschaffen, waarvan u hieronder een overzicht aantreft.

J. A. Brandsma, algemene sekretaris.

Naam en woonplaats	Geb.	Beroep	Gemeente	Huidige taak in de gemeente	Huidige taak in de Unie
Kandidaten in de vakature in de Commissie der Unie:					
C. van der Mei Vleuten	1922	hoofd-admin.	Utrecht Noord	diverse taken	bestuurslid Stichting Tabitha
A. M. Nederlof-Grobben Hengelo(O)	1935	maatsch. werkster	Hengelo	sekr. wijkgemeente sekr. AV-kommissie	geen
A. Scheerhoorn Stadskanaal	1936	grossier	Stadskanaal-Zuid	ouderling	lid Curatorium
W. Stuut Scheemda	1919	adviseur	Winschoten	ouderling	geen
Kandidaten in de vakature in de Commissie voor de Opleiding:					
J. Huisman Hoogezand	1930	dir. scholen-gem. schap	Groningen-Noord	raadslid jeugdouderling	geen
J. Kruizinga Groningen	1920	gepensio-neerd	Groningen-Noord	raadsvoorzitter	geen
H. Sikkema Lelystad	1934	leraar	Harderwijk	voorzitter wijkraad	geen
K. Visser Sneek	1925	conrector scholengem.	Sneek	geen	geen
Kandidaten in de vakatures in de Evangelisatie Commissie der Unie:					
R. A. Kos-Servaas Musselkanaal	1938	huisvrouw	Musselkanaal	geen	presidente NBVB, adviserend lid UZC namens NBVB
O. Oldenburger Hengelo (O)	1932	predikant	Hengelo	voorganger	geen
N. Schipper Sneek	1939	zelfstandig ondernemer	Sneek	voorzitter werkgroep voor evangelisatie	geen
S. A. Wijchers Workum	1925	pastoraal werker	Workum	voorganger	geen
Kandidaten in de vakature in de Unie Zendings Commissie:					
C. J. Edens-Veldman Wormer	1932	huisvrouw	Krommenie	presidente Zusterhulp lid evang. zendingswerkgroep	geen
G. van Mameren	1928	predikant	Dordrecht	voorganger	geen
H. de Vlas Hoogeveen	1919	gepensio-neerd	Hoogeveen	voorzitter van de zendingswerkgroep	geen
Kandidaten in de vakatures in de Redaktiekommissie van „De Christen":					
P. Brongers Drachten	1946	jeugdkon-sulent	Drachten-Elim	geen	jeugdkonsulent NBJB lid Stuurgr. GBS en Werkgr. Toer.
A. W. Lindenborn-de Graaff Zelhem	1939	huisvrouw	Doetinchem	zondagsschool bejaardenwerk	lid Zangbundelkommissie
P. H. Stellinga Oppenhuizen	1949	schoolhoofd	Sneek	diaken redakteur gemeenteblad	geen
O. H. de Vries Bilthoven	1941	docent	Utrecht-Noord	prediking, bijbelstudie en pastoraal werk	docent Seminarium

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Vierhonderdvijftig tegen één

Op een zaterdagmorgen in juli keek ik de notities door van een toespraak die ik de volgende morgen in een kerkdienst zou houden. Het zijn maar enige regels. Dát zijn het niet eens. Meer herkenningspunten in het wijde veld van gedachten om aan te duiden waar de weg heen kan leiden. Voor 't geval er onvoorziene gebeurtenissen zouden plaats vinden. Hetgeen geen regel is. Gelukkig? Helaas?
Het voornemen is morgenochtend over God te spreken en dat is een hele onderneming die hoogstwaarschijnlijk niet geheel gelukken zal. Als u zegt: in het geheel niet, zal ik niet met u strijden want over aardse zaken die zichtbaar, tastbaar, kontroleerbaar zijn lopen onze inzichten al vaak uiteen. Hoeveel te meer zal dat het geval zijn als ieder van zijn kant wat aan wil duiden over de Eerste en de Laatste.
Uit Jesaja 40 zal ik lezen ook Psalm 8. Opwekkende lektuur uit verre tijden toen er ook over God gedacht werd. Dat zal zo blijven.

Alhoewel, op het eerste gezicht lijkt het erop dat de belangstelling voor God afneemt. Dat is gezichtsbedrog en waarschijnlijk een gevolg van het feit dat sommige beoefenaars van de wetenschap doen alsof zij deze wereld geschapen hebben. Anders gezegd: zij verklaren het geheidm van het er zijn van leven. Halverwege althans, met gebruikmaking van vele veronderstellingen. Volgens hem zal een voortgaande ontwikkeling het geloof in God doen verdwijnen. Minder zelfverzekerden kijken naar de statistieken der kerken en komen langs die weg tot de konklusie dat de tijd van God voorbij is. Zij vergeten dat de vraag naar God statistisch niet kan worden vastgelegd.
Toen ik in de loop van de week wat invallen opschreef dacht ik aan Elia, de als uit de hemel gevallen profeet, die neerkwam voor de voeten van een goddeloze Achab. Elia daagt deze beruchte vorst uit om een duel te laten uitvechten tussen de 450 funktionarissen van Baäl en hem, Elia. Op de berg Karmel. Hoe onbarmhartig heeft de man Gods gespot met de honderden mannen die Baäl willen vermurwen toch zelf de offerande, die zij brengen, aan te steken. „Roept luider, want hij is immers een god! Hij is zeker in gepeins, of hij heeft zich afgezonderd, of hij is op reis; misschien slaapt hij en moet wakker worden!" Vandaag schijnt het omgekeerde het geval. Op de bergen branden de altaren, opgericht voor Mammon, Moloch en Mars en de priesters van die godsdienst spotten met de enkeling die gelooft. Waar is nu uw God? Waar was Hij in Auschwitz, Vietnam en waar is Hij in Amerika, Afrika en het Midden-Oosten en verder op deze vreemde planeet?
Dan wordt het tijd om de Schriften Gods van vroeger en nu te lezen, opdat je niet een dag later onder de braamstruik zit en zegt: Het is genoeg! Neem nu, Heer, mijn leven... 450 tegen 1.
Vrees de machtige meerderheid niet, maar wees er wel bang voor. Waarheid, gerechtigheid en liefde hoeven niet aan de kant van de meerderheid te staan. Integendeel. De meerderheid is gevaarlijk, de massa onbetrouwbaar. Die meerderheid bestaat wel uit individuen maar ze hebben de individualiteit laten verdrinken in de zee van opgewoelde hartstochten. 't Is: ein Reich, ein Volch, ein Führer en dan hoeft u niet alleen aan de duister periode van het ooit bedachte duizendjarig rijk te denken. Konstant leeft de dreiging van de meerderheid die alleen maar telt en niet weegt.
Met enig recht mag men wel zeggen dat de waarheid, voorzover door mensen te vatten en te volgen, vaak bij de minderheid was en is. Dikwijls waren het eenlingen die op de bres stonden voor recht en gerechtigheid. Let op hen, de ongemakkelijken, die niet in het gareel willen gaan. Hoor wat dissidenten zeggen, de andersdenkenden, die zo graag en gauw door de velen en hun leiders gediskwalificeerd worden. Spot is een scherp zuur. Houd de meerderheid in het oog en vraag welke motieven daar werken. Met welke woorden en middelen hun leiders opereren. Zelden is de meerderheid een vrucht van diep denken, vaker het resultaat van een redenaar die met drogredenen de redelozen dermate beïnvloedt dat ze elke weg gaan die hun gewezen wordt. „Führer, befehl!" Hij leeft nog. „Ik val aan. Volg mij!" Zo sterft het wild, opgejaagd door de drijvers.
En dat niet alleen ter zee, ter land en in de lucht. In alle bijeenkomsten. Ik vrees soms ook in die van kerkelijke oorsprong. Niet alle geestdrift kan met een G geschreven worden.
Heer der wereld, grote dingen doet Gij op aarde door geringen, die in zichzelven krachtloos zijn.

Huizinga.

BOEKBESPREKING

Instaan voor elkaar. Pap. 84 pag. *f* 5,—, te gireren op postrek. 513153 van het Dienstencentrum der Gereformeerde Kerken, Leusden.

De Generale Synode der Geref. Kerken in Nederland besloot in november 1979 te bevorderen dat de homofiele gemeenteleden een gelijkwaardige plaats in de kerk zouden krijgen. Aangezien zoiets niet vanzelf tot stand komt, was het bespreekbaar maken van het verschijnsel homofilie een voorwaarde.
„Instaan voor elkaar" is de handreiking die van synode-wege door een speciale werkgroep is samengesteld. De ondertitel - waarin eigenlijk alles is verwoord - luidt: een uitnodiging om niet langer onzichtbaar te blijven, een uitdaging om voor elkaar in te staan. Daarom gaat het over de homofiele medemens, over de geschiedenis van de behandeling van de homofielen, over de ouders van de homofielen, over homofielen en geloof, enz.
De hoofdstukjes eindigen met het aangeven van mogelijkheden voor gesprek tussen homofiele en heterofiele gemeenteleden.
Voor gespreksgroepen zeer zeker goed bruikbaar!

JAARVERGADERING VAN DE NBJB

De NBJB houdt haar jaarvergadering (Centraal Comité) op zaterdag 25 september 1982 in „De Samenhof" te Zwolle. (Baptisten kerk aan de Zamenhofsingel).
Aanvang van de vergadering 9.45 uur.
Het C. C. boek wordt in de laatste week van augustus verzonden.

WERELD-HONGER-MAAND

Op 16 okt. a.s. „viert" de voedsel- en landbouworganisatie van de Verenigde Naties haar verjaardag. De VN zouden deze tot Wereld Voedsel Dag willen uitroepen. In zijn vergadering kortgeleden in Nairobi heeft het hoofdbestuur van de Baptisten Wereld Alliantie besloten de bij haar aangesloten bonden en unies aan te moedigen gedurende de maand oktober aandacht aan de honger in de wereld te besteden. Honger, ondervoeding, tekort aan hygiëne, medicijnen, onderwijs, geen kansen op ontwikkeling van lichaam en verstand, ingeklemd zitten tussen verstarde economische systemen van het eigen land en niets dan winstbeogende westerse systemen, het hoort allemaal bijelkaar.

Representatie
Wegens zijn benoeming tot legerpredikant met ingang van 1 september heeft ds B. Stuut op 29 augustus afscheid genomen van de gemeente te Rotterdam-Zuid. De speciale dienst, die ter gelegenheid daarvan was belegd, werd namens de Commissie der Unie door *ds H. Ploeger* bijgewoond.
Eveneens op 29 augustus nam br A. Goldberg afscheid van de gemeente te Siddeburen en werd zijn opvolger, br W. J. Pijnacker-Hordijk, aan de gemeente aldaar voorgesteld. De Commissie der Unie liet zich daarbij vertegenwoordigen door *ds W. Kos.*
De Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging hoopt op 21 september haar vijftigjarig bestaan (1932-1982) te vieren in „Het Huiken" te Elburg. Namens de Commissie der Unie zullen *ds J. Schouten* en *ds A. Visscher,* de voorzitter resp. de vice-voorzitter, aanwezig zijn.

Bijeenkomsten
Aan alles valt te merken, dat de vakanties voorbij zijn. Dat geldt niet slechts van het werk in de gemeenten, maar ook van ons gezamenlijke werk in Unieverband. Er zijn al weer enkele bijeenkomsten en vergaderingen gehouden. Maar we realiseren ons, dat we wat dàt aangaat pas aan het begin staan!
De *Broederschap van Baptistenvoorgangers* kwam op 25 augustus te Apeldoorn bijeen.
Op 1 september was er een vergadering van de *Commissie voor de Opleiding* te Bosch en Duin.
De *Unie Zendingscommissie* vergaderde te Amersfoort, eveneens op 1 september.
Op 4 september komt de *Evangelisatie Commissie der Unie* bijeen te Amersfoort.
De opening van het kursusjaar 1982/1983 van het *Seminarium der Unie* vindt plaats op 11 september in de Zuiderkapel te Bilthoven.
De *Commissie der Unie* zal op 13 september bijeenkomen te Apeldoorn.
Op 15 september is er een vergadering van de *Financiële Commissie der Unie* te (???).
Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging zal op 21 september te Elburg een feestelijke bijeenkomst worden gehouden.
De *Werkbijeenkomst voor Gemeente- en Evangelisatie, waarover u reeds enkele malen iets hebt kunnen lezen, zal plaatsvinden op 27, 28 en 29 september te Oudleusen.*

Adressenboekje
Hieronder volgen opnieuw enkele wijzigingen, die u zelf wel in het adressenboekje wilt aanbrengen.

Blz. 29 (Rotterdam-Zuid):
V.: vakant;
Blz. 29 (Siddeburen):
V.: W. J. Pijnacker-Hordijk;
Blz. 38 (letter B):
Toevoegen: J. G. Brongers, Prinses Irenestraat 6, 6661 EA Elst, telefoon 08819-5062;
Blz. 39 (letter G):
Doorhalen: A. Goldb..rg, Siddeburen;
Blz. 43 (letter L):
Het telefoonnummer van mevr. A. W. Lindenborn-De Graaff moet zijn: 05753-3511;
Blz. 48 (letter W):
Toevoegen: (mw) H. de Winkel, Mozartlaan 33, 3533 GB Utrecht, telefoon 030-937817.

Radiokerkdienst
Op 5 september wordt een kerkdienst van de gemeente te Westerhaar door de radio uitgezonden. Daarin zal *ds A. H. Agtereek* voorgaan, met als onderwerp: „Hij reisde zijn weg met blijdschap" (naar aanleiding van Handelingen 8 : 26-40).
Gezongen worden: „Kroon Hem met gouden Kroon" (lied 32 uit het Supplement), „Vader, ik aanbid U", „Kind'ren Gods, de dag gaat lichten" (lied 387 uit Lofzangen en Gebeden) en „Gezegend en gezonden". Organist is Arend Kroeze. Voorts is er medewerking van het duo „Henk en Lea", dat enkele liederen zal zingen.
Deze dienst wordt 's morgens op de band opgenomen en zal om 17.00 uur worden uitgezonden via de zender Hilversum 2.

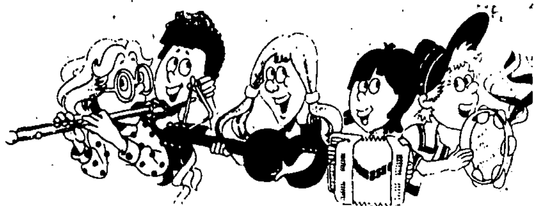
Algemene Vergadering
De 102de Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland zal te Hengelo (O) worden gehouden, en wel op 20, 21 en 22 oktober.
Het AV-boek 1982 kwam begin augustus gereed en werd reeds in de eerste week van die maand aan de gemeenten (en de besturen en kommissies) toegezonden!
Elders in dit nummer treft u een korte persoonsaanduiding van de kandidaten voor de verschillende kommissies aan ter vervulling van een aantal vakatures.
In het nummer van 10 september zal het Jaarverslag van de Unie over 1981 worden afgedrukt, dat eveneens in het AV-boek werd gepubliceerd.
Een week later - op 17 september - zal dat het geval zijn met de agenda van de Algemene Vergadering, zulks ter informatie van de gemeente(leden).
Op 21 oktober vinden 's morgens de beide sektievergaderingen plaats, die door *ds A. Visscher* (sektie A) en *ds H. Ploeger* (sektie B) worden voorgezeten.
's Middags is er in konferentieverband een speciale bijeenkomst, waarvan het programma door het Hoofdbestuur van de NBVB wordt verzorgd.
In Hengelo is de plaatselijke voorbereidingskommissie druk bezig om alles zo goed mogelijk te regelen, zo blijkt uit de door ons ontvangen verslagen.
We doen een beroep op de gemeenten, met name op de sekretarissen, om voor tijdige aanmelding van de afgevaardigden te zorgen!

Internationaal
Op 27 en 28 september ('s morgens) vergadert het Uitvoerend Komité van de Europese Baptisten Zending te Denia (Spanje).
Het uitvoerend komité van de Europese Baptisten Federatie vergadert eveneens te Denia, en wel op 28 ('s middags) en 29 september.
In aansluiting daarop komen de afgevaardigden van de Unies, die bij de Europese Baptisten Federatie zijn aangesloten, op 30 september en 1 oktober te Denia bijeen.

Financiën
In het nummer van 10 september hopen wij een overzicht te publiceren van de bijdragen van de gemeenten voor het Uniewerk, die in het eerste halfjaar van 1982 zijn binnengekomen.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

(ingezonden)

In september '79 verscheen de LP „Komt, prijst de Heer". Van deze plaat met bijbelliederen, gezongen door leerlingen van de Koningin Wilhelmina School in Apeldoorn, waar de onder ons welbekende br Joh. M. Zijlstra hoofdonderwijzer is, werden sindsdien ruim 5000 stuks verkocht.
Er was al gauw vraag naar nog zo'n plaat. Dat is niet te verwonderen! En nu is het zover dat die tweede plaat verschijnt!
„U zal ik loven" is de titel van de nieuwe LP met 20 bijbelliederen. Leerlingen van dezelfde school, die intussen de nieuwe naam „De Sjofar" draagt, zingen onder leiding van de nieuwe meester Zijlstra.
De nieuwe liederen worden begeleid met instrumenten die vooral bij de jongelui „in" zijn. Er is variatie in de liederen en de muzikale begeleiding. Rustige en vlotte melodieën wisselen elkaar af. Er is lofprijzing en gebed. Verrassend is het geluid van een klaterende fontein na het lied van het levende water.
Het doet je goed de liederen te horen zingen door de enthousiaste en toegewijde kinderen. Als u de plaat een paar keer hebt gedraaid, zingt u de liederen zo mee, ook omdat op de hoes de teksten zijn afgedrukt. De liederen liggen heel goed in het gehoor. Jongelui zullen geen moeite hebben zich deze bijbelliederen eigen te maken. Maar ook mensen, die al wat ouder zijn, zullen geweldig van deze plaat genieten.
Vanaf 4 september is de LP „U zal ik loven" te verkrijgen in alle Evangelische Boek- en Platenzaken, en bovendien in de workshops van „Timotheüs" (4, 11, 18, 25 sept. en 2, 9 okt.)
Alleen tijdens deze workshops is een blad met enige teksten op muziek beschikbaar.
Interessant is dat er binnenkort een achttien minuten durend programma op TV zal worden uitgezonden, onder de titel „U zal ik loven". Daarin zijn de zingende kinderen te zien en te horen in hun school en in de studio.
U hebt het intussen wel begrepen: op grond van het genoegen dat ik zelf aan deze plaat beleef, beveel ik deze nieuwe LP met bijbelliederen heel hartelijk bij u aan.
Groningen P. van der Werf

CHRISTENEN IN DE WERELD

Statistieken zeggen niet alles, ze laten veel facetten onaangeroerd. Er is meer in de wereld te koop en te doen dan uit statistieken blijkt. Maar statistieken geven wel aanwijzingen voor het reilen en zeilen van het onderwerp waarover een statistiek handelt.

Zo blijkt uit het statistisch jaarboek van de rooms-katholieke kerk 1980 dat bijna eenvijfde van de wereldbevolking r.k. is. In Europa daalt het percentage r.k. gestaag, elders in de wereld neemt het toe.

De gereformeerde gemeenten in Nederland - niet te verwarren met de gereformeerde kerken in Nederland - blijven groeien. Deze gemeenschap bestaat nu officieel 75 jaar; zij telt haar gemeenten het meest in Zeeland, Zuid-Holland, op de Veluwe, terwijl elders in den lande verspreide gemeenten voorkomen. 75 jaar geleden waren er 35 gemeenten die een kerkgemeenschap gingen vormen, nu zijn er 159 gemeenten met bijna 85.000 leden en 58 predikanten (dat een candidaat 30 beroepen ontvangt, is derhalve geen wonder). Er zijn in de loop der tijden verschillende afscheidingen geweest. De gereformeerde gemeenten worden gekenmerkt door een strenge leefwijze en een prediking, waarin uitverkiezing en hel een grote rol spelen.

MEDEDELING

Tot onze spijt werd door een fout van de administratie in het nummer van De Christen van 20 augustus 1982 op pagina 3, 3e kolom een mededeling betreffende een politieke bijeenkomst ten onrechte geplaatst.
Administratie De Christen

TOENEMENDE BELANGSTELLING VOOR DE BIJBEL IN ZUID-AMERIKAANSE LANDEN

De meeste van deze landen maken onmetelijke veranderingen door. De regeringen staan voor grote opgaven. Ook de kerken, zowel de gevestigde rooms-katholieke kerk als de verscheidene protestantse kerken en groepen.
De belangstelling voor de bijbel neemt toe. Dat hangt met twee zaken duidelijk samen: Eerstens kunnen steeds meer mensen lezen, en tweedens komen er steeds meer niet-roomskatholieke christenen.

Vanuit de kerken en geloofsgemeenschappen bezien, is er een derde reden aan te wijzen waarom de belangstelling voor de bijbel toeneemt: er wordt sterk geëvangeliseerd. Daarbij speelt de bijbel een grote rol. Evangelisatie door bijbelverspreiding is een methode, die bijzonder vruchtbaar is gebleken, alle eeuwen door.

Dat het Nederlands Bijbelgenootschap deelneemt in projecten om bijbelgenootschappen elders in de wereld financieel te steunen, is wellicht niet aan ieder genoegzaam bekend. Door automatische overschrijving van zijn giro- of bankrekening kan men maandelijks een bedrag storten voor de bijbelverspreiding in de wereld. Secretariaat Bijbel per Maand-Club: Postbus 620, 2003 RP Haarlem. In 1981 bracht deze club 1½ miljoen gulden daarvoor bijeen.

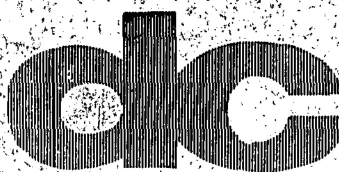
BEROEPINGSWERK

Beroepen te Alblasserdam: H. G. de Winkel te Nieuw Buinen.

VOORGANGERS GEWEST HOLLAND

Het e.v. convent is op maandag 6 september a.s. „Triomfaterkapel", Molenwerfstr. 11, Alphen a/d Rijn.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: ƒ 38,— per jaar, ƒ 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland ƒ 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

MATERIAAL VOOR MISSIONAIRE WERKDAGEN

Onder auspiciën van de Nederlandse Zendingsraad (NZR) te Amsterdam worden dit najaar in ons land 12 Missionaire Werkdagen gehouden, verspreid over het hele land (Amersfoort, Alphen a. d. Rijn, Apeldoorn, Goes, Groningen, Heerenveen, Holten, Hoogeveen, Maassluis, Purmerend, Sittard en Tilburg).
Deze dagen zijn voortgekomen uit de sinds jaar en dag bekende zendingsdagen. Thema van alle Missionaire Werkdagen is dit jaar: „Missionaire Gemeente, wat maak je van de zending?”
Ten behoeve van pastores, catecheten en plaatselijke vormings- en toerustingsprogramma's, heeft de Nederlandse Zendingsraad materiaal beschikbaar, dat plaatselijk kan dienen als voorbereidingsmateriaal op de Missionaire Werkdag in eigen regio: een preekschets, catecheselessen, en materiaal voor twee gespreksavonden.
Belangstellenden die met dit materiaal willen werken kunnen dit aanvragen bij de Nederlandse Zendingsraad, Prins Hendrikkade 37, 1075 BA Amsterdam.

RADIODIENST

Vanuit de Baptisten Kerk, Hoofdweg 53 te Westerhaar, zondag 5 september om 17.00 uur.
Voorganger: ds A. H. Agtereek.

Orde van dienst:

1.votum en groet
2.zingen: gez. 32 supplement L. en G. „Kroont hem met gouden kroon”
3.schriftlezing: Handelingen 8 vers 26 t/m 40
4.zingen: „Vader ik aanbid U” (no. 46 uit 166 liederen)
5.gebed
6.duo Henk en Lea: „Als ik 's avonds verlang naar de nacht”
7.verkondiging
8.zingen: gezang 387 „Kind'ren Gods de dag gaat lichten”
9.dankgebed en voorbede
10.duo Henk en Lea: „Als eens dit oude gaat verdwijnen”
11.zingen: „Geen wereld vol van zonden, weerhield God van Zijn trouw” (aanvulling L. en G.)
12.wegzending en zegen

Omdat zovelen ons 30-jarig kostersjubileum niet ongemerkt voorbij lieten gaan, kunnen we niet ieder persoonlijk bedanken.
Maar we willen graag ieder die op een of andere wijze deelde in de feestvreugde, van harte bedanken voor hun reactie.
Alles met elkaar heeft voor ons de elfde juli tot een geweldige dag gemaakt, waarop we met dankbaarheid terugzien.

Fam. J. Wijnsma

H. Trompstr. 54, 8921 GJ Leeuwarden.

Meisje uit Baptistengezin 23 jaar, werkzaam bij Tabitha zoekt kamers in Oost Amsterdam, Diemen of Duivendrecht met gebruik van douche en keuken.
Myrna Brinkman, p/a Fam. Ploegstra, Cor. Hermusstraat 39, 1065 HK Amsterdam.

In plaats van kaarten

Zo de Heer wil en we leven hopen onze ouders en grootouders

C. C. VAN DRUTEN
en
J. C. VAN DRUTEN-HEYNEN

op vrijdag 17 sept. 1982 hun 50 jarig huwelijk te vieren.

Graag geven we de gelegenheid tot feliciteren van 19.00 - 21.00 uur in Restaurant „De Waarbeek”, Twekkelerweg 327, Hengelo (Ov.).

Kinderen en kleinkinderen

Hengelo (Ov.) 7553 AT
Thorbeckestraat 5.

Nette weduwe 56 jaar Baptist zoekt kennismaking met gelovige nette heer, liefst uit het noorden om samen de eenzaamheid op te lossen.
Brieven onder nummer 11.550.

Het behaagde de Here in Zijn Heerlijkheid op te nemen onze broeder

ALBERT TULP
echtgenoot van
Geesje Vos

op de leeftijd van 68 jaar.

Zo wij geloven in Gods Zoon,
dan juichen wij ook voor Gods troon.
Dan zien wij elkander zalig weer,
en scheiden nimmer, nimmer meer.

Eindhoven, 13 juli 1982

Baptistengemeente Eindhoven

De begrafenis heeft reeds plaatsgevonden.

Op 13 augustus jl. heeft de Heer der Gemeente tot zich genomen zuster

GEERTJE KOSMEYER

op de leeftijd van 74 jaar.

Baptistengemeente Utrecht „Silo”

In Canada is 6 augustus 1982 door den Heer thuisgehaald onze lieve broer en zwager

HENDRIKUS KLEINHUIS
(Henk)

op de leeftijd van 65 jaar

Bergen:
C. Kleinhuis-v. d. Sluis
Ter Apel:
R. Wiegers-Kleinhuis
G. Wiegers
Stadskanaal:
T. v. d. Laan-Kleinhuis
J. v. d. Laan

„De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets”
Ps. 23 : 1

Te Clinton Ontario is op 88 jarige leeftijd in haar Heer en Heiland ontslapen onze lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

GEESJE LIJSTER-VAN LOO
weduwe van Jan van Loo

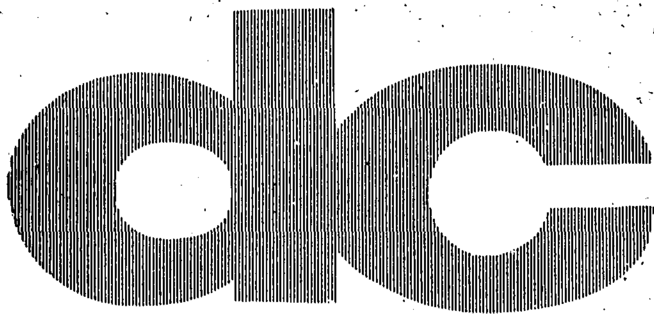
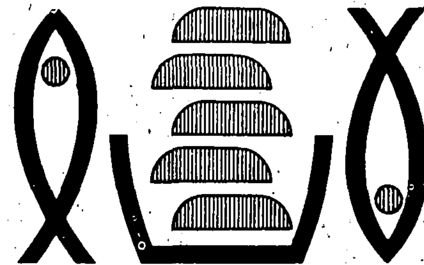
Clinton Ontario Canada:
Robert van Loo
Willy van Loo-Kikkert
Bayfielt Ontario:
Truus van der Haar-van Loo
Gijs van der Haar
Clinton Ontario:
Peter van Loo
Edith van Loo-van Holstijn

10 klein en 10 achter kleinkinderen

10 augustus 1982

De begrafenis heeft plaatsgevonden te Clinton Ontario.

Conduleantie adres:
Peter van Loo, 163 Teulton Box 552 Clinton Ontario NOM 1 LO.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 34 - 10 september 1982

ER IS HOOP

Is ooit een schip zonder anker uitgevaren? Misschien dat van Noach.
Ik ken de geschiedenis van het anker niet, maar 't was een prachtige uitvinding.
Nimmer zal ik de nacht op de Waddenzee vergeten. We zwalkten met het scheepje op wild water in diepe nacht. De wind dreef ons alle kanten op want de man aan het roer was de weg kwijt. In de verre verten flitsten de lichten van vuurtorens. Aan het eind van zijn Latijn beval de hoofdman het anker neer te laten. Zo geschiedde.
Bij het aanbreken van de dag zagen we op een paar meters afstand een zandplaat.
Dank zij het anker waren we aan een ramp ontkomen. Zongen we vroeger niet: 'Hebt g'een anker sterk op de levenszee? Het refrein luidde: Ligt uw ziel reeds het anker vast?

Momenteel zit ik matig rustig op een stoel achter deze machine. Dat doen vandaag duizenden. Of ze staan brood te verkopen. Misschien onderweg met konfektie voor een afnemer. Werkloos misschien. Wat denken al die mensen? Hebben ze zorgen? Kunnen ze op iets of iemand terugvallen? Wat gaat er diep in hen om? Is er een anker?
Vanmorgen las ik wat een Jood eeuwen terug in Athene zei. In het Griekenland van olympische spelen, wijsgeren en talloze afgodsbeelden. Om zeker te gaan ook nog een altaar waarop je aan een onbekende god kon offeren. De spreker, tussen nieuwsgierige denkers en praters staande, zei dat een god niet in een stenen gebouwtje zou wonen. Zijn God was groter, was de Ontwerper en Schepper van hemel en aarde. Die God moesten ze zoeken of ze Hem al tastende zouden mogen vinden. Ver is Hij niet, zei hij.
Dat tasten liet me denken aan: Blinden gaan tastend naar U uit en luisteren scherp op elk geluid, de dove speurt alom of hij U ziet genaken... Woorden van Willem de Mérode. Blinden tasten, doven speuren. Het moest niet zo zijn, denk ik, maar hoe ouder ik word hoe meer overvalt mij het besef nog steeds een dove en blinde te zijn, voortdurend op zoek, tastend en speurend naar de Oorsprong achter al het waarneembare. Ja, ik ken de boodschap der profeten en de verschijning van Jezus en wat hij zei, deed en leed.
Ik heb gelezen dat in Jezus de ganse volheid van God lichamelijk hier was en dát is overweldigend. Wat is die volheid, die geladenheid? Nu heb ik zovele jaren het Boek gelezen, zovaak daarnaar verwezen, maar heb ik te weinig gezegd van God of te veel?
Dan heb ik God tekort gedaan en mensen misleid. Waar haalt een mens eigenlijk de moed vandaan om over de Eeuwige te spreken? Hoe gekleurd is zijn bril als hij het Boek leest? Vibreert het trommelvel in zijn oor nog of hoort hij alleen vaag bekende klanken? Niettemin staat hij op de preekstoel. En spreekt!
Hosea kent het leven want hij kent God en diens ingrijpen in de geschiedenis van de enkeling en van het volk. Hij leeft een dramatisch leven en dat doet Israël. Het is opvallend zo vaak deze profeet het woord kennis gebruikt: en gij zult de Heer kennen (2,19); er is geen kennis Gods in het land (4,1); Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis (4,6); zo komt het volk dát geen inzicht heeft ten val (4,14); en de Heer kennen zij niet (5,4); Ja, wij willen de Heer kennen, er naar jagen Hem te kennen (6,3); Want Ik heb behagen in kennis van God en niet in brandoffers (6,6).
Die God is in Jezus gekomen opdat wij Hem zouden kennen. Die God heeft zijn Geest aan ons gegeven opdat wij de diepten van God zouden kennen. Is dat dan nog niet genoeg? De deuren staan wijd open en het licht stroomt naar buiten, vallend op het pad dat bevolkt is met eenzame zoekers en speurders. Ze zijn op weg gegaan. Zij willen de Heer kennen en jagen er naar Hem te kennen.
Want nog weten ze dat dit niet het einde is. De man die zo lang en zo diep heeft nagedacht over de betekenis van het leven en sterven van Jezus en over het werk van de Geest van God, schrijft: ook wij zuchten over ons eigen lot, zolang wij nog wachten op de verlossing van ons lichaam. Ondanks alles wat ons in genade geschonken is, we zijn er nog niet.
We zijn op de Waddenzee. De wind werpt zich op water en schip. De nacht is benauwend. Maar de lichten op de kust zeggen dat er land is, veiligheid en rust. Daarover schreef Paulus in Romeinen 8.
Heer, laat mij lijdzaam wachten totdat het duister vliedt
en 't oog aan gindse kusten uw heillicht gloren ziet.
Ouderwets, ja, maar goed genoeg voor mij.

Huizinga.

Jaarverslag van de unie van baptistengemeenten in nederland over 1981

uitgebracht door de Commissie der Unie aan de 102de Algemene Vergadering, te houden op 20, 21 en 22 oktober 1982 te Hengelo.

INLEIDING

Voor onze Unie was 1981 een bijzonder jaar, een jubileumjaar. Wij herdachten en vierden, dat honderd jaar geleden - op 26 januari 1881 - te Foxhol een dertiental voorgangers en ouderlingen bijeenkwam met het doel, een „Unie van gemeenten van gedoopte christenen" in het leven te roepen. De broeders waren afkomstig uit Foxhol, Groningen, Haulerwijk, Nieuwe Pekela, Sneek, Stadskanaal en 't Zandt.
Eén van hen, de Stadskanaalster voorganger Hendrikadius Zwaantinus Kloekers, die een tijdlang als zendeling in China had gewerkt, las bij die gelegenheid een gedeelte voor uit Johannes 17. In een korte, indringende toespraak riep hij de broeders vervolgens op „om één te zijn in Hem, die ons leven is", waarna de voorlopige statuten, na bespreking en een kleine wijziging, werden goedgekeurd. En daarmee was de Unie een feit!
Dat nu hebben wij in 1981 herdacht en gevierd. We hadden daar dan ook alle reden toe. Want het doel, dat de oprichters van de Unie destijds voor ogen stond, is al die jaren niet veranderd: Het bevorderen van liefde, achting en samenwerking onder haar leden; het helpen van de gemeenten bij de uitvoering van hun taak; het scheppen van gelegenheden om de beginselen van de gemeente(n) bekend te maken; en het (mee helpen) verbreiden van het evangelie in binnen- en buitenland.
In het verslagjaar is er meer dan eens op gewezen, dat in de doelstelling van de Unie liefde en achting op de eerste plaats komen. Maar daarmee is meer bedoeld dan dat wij alleen maar geestelijke en theologische overeenstemming en genegenheid voor elkaar ervaren en koesteren. Want de liefde, waarvan in dit verband sprake is, heeft alles te maken met de liefde van Christus. Waar wij ons als gemeenten in het krachtveld van de liefde hebben begeven, mogen wij ook elkander liefhebben.
Maar in de doelstelling van de Unie heeft ook het bevorderen van de onderlinge samenwerking een plaats, een heel belangrijke plaats zelfs. In de Unie werken de gemeenten samen op het gebied van evangelisatie, zending, voorgangersopleiding, kerkbouw, diakonale hulpverlening, jeugd- en vrouwenwerk. In het jaar, waarin wij stilstonden bij haar honderdjarig bestaan, ging de arbeid onverminderd door, zoals uit dit jaarverslag moge blijken.

STATISTIEK

De ontwikkeling van het ledental van de gemeenten, die bij de Unie zijn aangesloten, was gedurende het verslagjaar als volgt:

Ledental per 1 januari 1981			12.055
Gedoopt	408		
Met attestatie binnengekomen	344		
Uit andere gemeenschappen overgekomen	111		
Wederopgenomen	32		
Korrektie ledenlijst	6		
		+ 901	
Overleden	148		
Met attestatie vertrokken	339		
Naar andere gemeenschappen overgegaan	84		
Zich onttrokken	192		
Uitgesloten	10		
Korrektie ledenlijst	3		
		— 776	
			+ 125
Ledental per 1 januari 1982			12.180

Uit deze cijfers blijkt, dat onze gemeenten in 1981 een bescheiden groei hebben doorgemaakt. En dat is, gezien de achteruitgang in ledental van de meeste kerken in ons land, op zichzelf natuurlijk een verheugende zaak. Toch lijkt het erop, dat de toename van het aantal gemeenteleden minder groot was dan we de laatste jaren gewend waren.
Zien we naar het aantal dopelingen, dan lag dat ten opzichte van 1980 - in dat jaar werden 522 personen gedoopt - duidelijk lager. Wel zijn er meer mensen uit andere gemeenschappen tot ons overgekomen (111 tegen 95 in 1980); maar daar staat tegenover, dat er ook meer leden naar andere gemeenschappen zijn overgegaan (84 tegen 51 in 1980).
We moeten deze cijfers uiteraard met de nodige voorzichtigheid hanteren en interpreteren. Maar ze zouden er wel eens op kunnen wijzen, dat we aan de ene kant gemakkelijker nieuwe leden uit andere kerken aantrekken, maar anderzijds daaraan ook eerder leden verliezen. Dat is trouwens een verschijnsel, dat we niet alleen bij ons, maar ook elders kunnen waarnemen.

COMMISIE DER UNIE

Samenstelling:

De Commissie der Unie en het Dagelijks Bestuur waren aan het begin van 1981 als volgt samengesteld:

Dagelijks Bestuur

voorzitter	: br J. Broertjes;
vice-voorzitter	: br O. Oldenburger;
algemeen adjunkt	: br H. Ploeger;
lid	: br A. Klein Haneveld;
lid	: br A. Visscher;
adviserend lid	: br J. A. Brandsma (algemene sekretaris);
adviserend lid	: br A. van den Hoef (penningmeester-administrateur).

Overige leden

	: br H. ter Braak;
	: zr C. Brouwer (namens de UZC);
	: zr M. T. Oosterloo-de Jong (namens de NBVB);
	: br A. R. Schaap;
	: br A. Scheerhoorn (namens de NBJB);
	: br W. Veenstra;
	: br P. van der Werf (namens de CvdO);
	: br H. G. de Winkel (namens de ECU);
adviseur	: br J. Reiling (rector van het Seminarium);

Zr M. T. Oosterloo-de Jong (NBVB) en br H. Ploeger, die aftredend en herkiesbaar waren, werden door de Algemene Vergadering herkozen. Aftredend en niet herkiesbaar waren de broeders J. Broertjes, O. Oldenburger en W. Veenstra. De broeders A. Scheerhoorn en P. van der Werf beëindigden hun lidmaatschap van de Jeugdraad der NBJB resp. de Commisie voor de Opleiding; en daarmee ook hun vertegenwoordiging van deze beide instanties. Br A. Klein Haneveld had al eerder - in mei van het verslagjaar - voor het lidmaatschap van de Commissie der Unie bedankt. Door de Algemene Vergadering werden in de ontstane vakatures gekozen de broeders W. Hoen (NBJB), W. Kos, A. Niessink, J. Schouten en P. Wijchers; terwijl zr D. H. de Vries-Heilbron door de Commissie voor de Opleiding tot haar vertegenwoordigster in de Commissie der Unie werd aangewezen als opvolger van br P. van der Werf.
Daardoor wijzigden zowel de Commissie der Unie als het Dagelijks Bestuur ingrijpend van samenstelling:

Dagelijks Bestuur

voorzitter	: br J. Schouten;
vice-voorzitter	: br A. Visscher;
algemeen adjunkt	: br A. Schaap;
lid	: br W. Kos;
lid	: br A. Niessink;
adviserend lid	: br J. A. Brandsma (algemene sekretaris);
adviserend lid	: br A. van den Hoef (penningmeester-administrateur);

Overige leden

	: br H. ter Braak;
	: zr C. Brouwer (namens de UZC);
	: br W. Hoen (namens de NBJB);
	: zr. M. T. Oosterloo-De Jong (namens de NBVB);
	: br H. Ploeger;
	: zr D. H. de Vries-Heilbron (namens de CvdO);
	: br H. G. de Winkel (namens de ECU);
	: br P. Wijchers;
adviseur	: br J. Reiling (rector van het Seminarium).

In de vergadering van de Commissie der Unie (in nieuwe samenstelling) op 9 november werd br P. Wijchers benoemd tot vertegenwoordiger in de Jeugdraad der NBJB, en werden de broeders H. ter Braak, A. van den Hoef en A. Niessink benoemd tot leden van de financiële sektie.

Werkzaamheden:

De UC vergaderde op 9 maart, 25 april, 22 mei, 16 juni, 3 juli, 16 september, 23 oktober, 9 november en 9 december; het DB kwam op 13 januari, 16 februari, 14 april, 5 september en 12 oktober in vergadering bijeen.
Op 16 februari besprak het DB met de Financiële Commissie der Unie de resultaten van een onderzoek, dat deze kommissie naar aanleiding van een in 1979 door de Algemene Vergadering aanvaardde motie had ingesteld.
Ook vond die dag een gedachtenwisseling van het DB met de Permanente Commisssies plaats over personeelsaangelegenheden.
Op 25 april belegde de UC een breed beraad over vraagstukken van een organisatorische en financiële aard, waarvoor verschillende kommissies en bestuurlijke instanties werden uitgenodigd.
De UC ontving op 22 mei een delegatie uit de Unie Zendings Commissie ter bespreking van een beleidsnota inzake de Europese Baptisten Zending, die later in het jaar aan de Algemene Vergadering ter goedkeuring zou worden voorgelegd.
Op 30 mei belegde de UC een smal beraad over de financiën. Dit beraad had tot doel, elkaar over-en-weer te informeren en de begrotingen beter op elkaar af te stemmen.
De UC zond op 25 september, mede namens de Permanente Commissies en de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging, een brief aan de gemeenten. Daarin werd erop gewezen, dat het Uniewerk in ernstige financiële moeilijkheden zou komen, als de bijdragen in 1981 niet aanmerkelijk zouden toenemen. Op de gemeenten werd een dringend beroep gedaan om al het mogelijke te doen, de voor 1981 (en de komende jaren) benodigde gelden bijeen te brengen, omdat anders wellicht tot een drastische inkrimping van aktiviteiten zou moeten worden besloten - met alle gevolgen vandien!
In de vergaderingen van UC en DB kwam een groot aantal zaken en onderwerpen aan de orde: brieven, nota's, rapporten, reglementen, internationale kontakten, moeilijkheden in enkele gemeenten, jubilea, representatieve verplichtingen, beroepbaarstellingen, (salaris)adviezen, bouwzaken, hulpverlening, bezoekwerk, het honderdjarig bestaan van de Unie, de Algemene Vergadering, overleg met kommissies en besturen, financiële aangelegenheden, planning en onderzoek - we doen slechts een greep!
Maar dat betekende, dat in heel veel gevallen al het nodige vóórwerk was verricht, hetzij door het DB, hetzij door een kommissie ad hoc, hetzij door één of meer per-

sonen. En nadat in de vergaderingen gesprekken waren gevoerd, konklusies getrokken en besluiten genomen, vroeg de uitvoering de nodige aandacht en tijd.
In de periode van januari tot en met mei en - nà de zomervakantie - van september tot en met november werden verschillende gemeenten door een bezoekteam uit de UC bezocht. De bedoeling was ook nu weer het onderhouden en intensiveren van de kontakten met de gemeenten. Door ziekte van enkele kommissieleden, verhuizing en bijzondere omstandigheden was het aantal bezoeken in 1981 niet zo groot als in het jaar daarvóór.
Op voorstel van de Commissie voor de Opleiding werd aan br. Sj. van der Laan te Diemen een beroepbaarstelling ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers verleend; en aan br A. H. Agtereek te Overveen, eveneens op voorstel van de Commissie voor de Opleiding, een beroepbaarstelling ex artikel 5 van het Reglement inzake voorgangers. Voorts besloot de UC op voorstel van de Commissie voor de Opleiding om br S. A. Wijchers te Zuidlaren benoembaar te verklaren tot pastoraal werker voor de gemeenten te Makkum en Workum.
De UC verleende haar goedkeuring aan de plannen van de Jubileumkommissie om in het kader van het honderdjarig bestaan van de Unie een financiële aktie te voeren voor het medische werk in Noord-Kameroen en daarvoor, maar dan àànvullend, ook een beroep te doen op de Stichting „Wilde Ganzen" te Hilversum. De toogdag op 19 september te Zuidlaren, die maar liefst vijfduizend belangstellenden op de been bracht, had eveneens haar instemming.
Maar ook de nood in de wereld vroeg de aandacht, waarbij de UC zich in een aantal gevallen liet adviseren door de Werkgroep „Dienst aan een wereld in nood". Uit het Noodfonds werd *f* 10.000 beschikbaar-gesteld ten behoeve van de zo zwaar getroffen slachtoffers van de aardbeving in Zuid-Italië en *f* 20.000 voor voedselhulp aan Polen, om slechts twee sprekende voorbeelden te noemen.

Subkommissies:

a Bouwkommissie Dienstwoning:
Deze kommissie heeft in het verslagjaar geen aktiviteiten ontplooid;

b Jubileumkommissie:
Voor de Jubileumkommissie is 1981 een zeer druk jaar geweest. De kommissie kwam zevenmaal in vergadering bijeen. Veel tijd vroeg de voorbereiding van de grote toogdag op 19 september in de Prins Bernhard Hoeve te Zuidlaren. Deze werd door ca. vijfduizend belangstellenden, jongen èn ouden, bijgewoond. Aan deze dag, met als motto „Gezegend èn Gezonden", werkten o.a. mee de broeders R. Reiling (leiding), W. Kos (toespraak), J. Bouritius (toespraak) en H. Verwoerd (leiding kinderprogramma). Voorts werkten mee zr R. A. Kos-Servaas (piano), br J. Servaas (orgel), de christelijke brassband „Hosannah" uit Leeuwarden, de muziek- en zanggroep „Kleine Kracht" uit Vroomshoop, „The Young Gospelsingers" uit Eindhoven, koren uit het Noorden ('s morgens) en het Westen ('s middags) en - niet te vergeten - de Werkgroep Organisatie Toogdag uit Hoogezand onder leiding van br J. Bos, die werkelijk aan àlles bleek te hebben gedacht! In het morgenprogramma was er een evangelisch kollage, terwijl des middags een groep enthousiaste mensen uit Treebeek de musical „Tussen schepping en voleinding", die een diepe indruk maakte, tot klinken bracht. De kollekte - ook dat verdient opmerking - bracht meer dan *f* 36.000 op, waarmee de onkosten van deze dag grotendeels konden worden gedekt. Op 20 september werd een gedeelte van het middagprogramma door de televisie uitgezonden.
Maar de kommissie heeft zich met nog wel meer zaken in het kader van het honderdjarig bestaan van de Unie beziggehouden. Verscheen op haar initiatief in 1980 het boekje „Heden en toekomst" van br J. Reiling, waarin deze de weg van onze gemeenten in de jaren tachtig schetst, in toenemende mate moest ook op andere wijze aan de publiciteit aandacht worden geschonken. Zo verschenen artikelen en mededelingen in „De Christen" en de gemeenteblaadjes; werden de raden der gemeenten en de voorgangers op ruime schaal geïnformeerd; ontstonden er kontakten met krant, radio en televisie; en kwam een drieslagfolder gereed, die in vrijwel alle gemeenten werd verspreid. Ook vonden hier en daar gemeente-avonden plaats, waarop over ontstaan, doel, werkwijze en betekenis van de Unie en het Uniewerk is gesproken. De Zangbundelkommissie besloot om ter gelegenheid van het jubileum de uitgave-in-grootdruk van „Lofzangen en Gebeden" tegen gereduceerde prijs beschikbaar te stellen. De jubileumaktie ten behoeve van het medische werk in Noord-Kameroen (voor het herstel en de uitbreiding van de gezondheidscentra in Dagai, Gamboura, Mokong en Zidim) bracht ruim *f* 100.000 op, waarvan *f* 64.000 door gemeenten, partikulieren en instanties in de Unie werd bijeengebracht en *f* 36.000 via de „Wilde Ganzen" binnenkwam;

c Publiciteitskommissie
Aangezien de meeste kommissieleden gedurende 1981 in de voorbereiding en de uitvoering van de jubileumplannen een werkzaam aandeel hadden, ook op het gebied van de voorlichting en publiciteit, heeft de Publiciteitskommissie in het verslagjaar niet vergaderd;

d Radio- en Televisiekommissie:
De leden van deze kommissie maken - en dat is al vele jaren het geval - deel uit van een interkerkelijke kommissie, waarin een viertal, niet bij de IKON aangesloten kerken is vertegenwoordigd: de Christelijke Gereformeerde Kerken, de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt, de Nederlands Gereformeerde Kerken en de Unie van Baptistengemeenten in Nederland.
Behalve de televisie-uitzending, die reeds werd gememoreerd, werden voor de radio vier kerkdiensten uitgezonden: op 15 februari vanuit Rotterdam-Zuid (voorganger br B. Stuut), op 10 mei vanuit Tweede Exloërmond (voorganger br A. Nijland), op 2 augustus vanuit Nieuw Buinen (voorganger br H. G. de Winkel) en op 8 november vanuit Leiden (voorganger br G. Bosveld). Buiten ZVK-verband vond op 8 maart de uitzending plaats door Radio Nederland Wereld-omroep van een kerkdienst te 's-Gravenhage, waarin br A. Visscher voorging;

e Stuurgroep Gemeentebijbelschool:
Het aantal vergaderingen van de Stuurgroep Gemeentebijbelschool bedroeg vijf. Aan het begin van het verslagjaar nam br P. Jager de plaats in van br A. R. Schaap; de overige leden zijn br R. Reiling (voorzitter), zr M. van de Werf (sekretaresse) en de broeders J. Bouritius, P. Brongers, K. Corporaal en J. H. Hofman.
Medio-april kwam het eerste deel van het bijbelstudiemateriaal gereed onder de titel „Verrast door Gods genade", dat reeds vóór de start van de Gemeentebijbelschool - in oktober - geheel was uitverkocht; het tweede deel verscheen in december. De oplage bedroeg 1500 resp. 2000 eksemplaren. Elk deel bestond uit twaalf lessen, gevolgd door een pagina gespreksstof voor jongeren.
Tweemaal werd een toerustingsweekend georganiseerd in „De Bron" te Oudleusen: op 13/14 maart en op 24/25 april. Er kwamen uit ca. dertig gemeenten 108 resp. 119 personen. In oktober en november werden in de regio toerustingsbijeenkomsten gehouden, en wel te Coevorden, Eindhoven, Harlingen, Stadskanaal en Utrecht.
Ook werd een leskrant uitgebracht, met daarin kanttekeningen bij de lesstof en suggesties voor het leiden en evalueren van groepsgesprekken. Het eerste nummer van deze krant, die was bestemd voor de plaatselijke groeps- en gespreksleiders, verscheen in september; het tweede nummer kwam in december uit.
In „De Christen" en de gemeenteblaadjes werden artikelen over de Gemeentebijbelschool geplaatst. Deze arbeid kreeg ook de nodige aandacht op de toogdag, die op 19 september in Zuidlaren is gehouden. In dit verband moet een GBS-poster eveneens worden genoemd.
De Landelijke Zondagschool Centrale gaf een themarooster voor het zondagsschooluur uit, dat „spoort" met het bijbelstudiemateriaal, dat door de Gemeentebijbelschool werd verzorgd. De eredienst vormde punt van bezinning, opdat ook de kinderen zich daarin thuis zullen voelen.
Zr M. van der Werf en br P. Brongers woonden in Duitsland een konferentie bij, die voor de ontwerpers en schrijvers van bijbelstudiemateriaal was bestemd. Toen de Gemeentebijbelschool in oktober van start ging, hadden zich vijfentwintig gemeenten aangemeld; dit aantal is nadien verder toegenomen;

f Werkgroep Toerusting:
Omdat deze, aanvankelijk een subkommissie van de Commissie voor de Opleiding, pas aan het eind van het verslagjaar naar de UC is overgegaan, kan over de werkzaamheden eerst in 1983 worden gerapporteerd.

g Werkgroep Uniestrukturen:
De Werkgroep Uniestrukturen, bestaande uit de broeders A. Klein Haneveld (voorzitter), A. de Vries (sekretaris) en H. C. Schaap, heeft in 1981 negenmaal vergaderd. Zij stelde eind februari ten behoeve van de UC een eerste, voorlopige nota samen. De UC sprak in haar vergadering op 9 maart bij meerderheid uit, dat deze nota in hoofdlijnen de weg aangeeft, waarnaar haar voorkeur uitgaat en langs welke wij naar haar mening tot herstrukturering van de Unie zouden kunnen komen.
Op 25 april belegde de UC een breed beraad, waarop zij samen met besturen, kommissies, nevenorganisaties, stichtingen alsmede de Werkgroep Uniestrukturen een open bespreking hield over vraagstukken van financiële en organisatorische aard. De Werkgroep had daarvoor een tweede nota opgesteld. Maar de reakties van verschillende kanten waren overwegend kritisch, sommige kommissies reageerden zonder meer afwijzend.
Begin mei verscheen een derde nota. De UC besloot in haar vergadering op 22 mei om deze nota, mede gelet op de reakties tijdens het breed beraad, niet in het AV-boek op te nemen, maar over de onderhavige materie een gesprek te hebben met de Permanente Commissies. De Werkgroep Uniestrukturen richtte zich op 24 juli in een „rondzendbrief" vervolgens rechtstreeks tot de gemeenten.
In een brief van 30 september aan de raden der gemeenten sprak de UC daarover haar verbazing uit. Ook zette zij haar voornemens tot behandeling van het onderwerp-in-kwestie uiteen: in december nader beraad binnen de UC en daarna een gesprek met de Permanente Commissies; ook de gemeenten zouden volop de gelegenheid krijgen om mee te spreken en mee te beslissen, waarbij het laatste woord aan de Algemene Vergadering zou zijn. In verband met het grote aantal nieuwe kommissieleden en de noodzakelijke uitvoering op korte termijn van enkele besluiten van de Algemene Vergadering moest het UC-beraad, dat in december had zullen plaatsvinden, tot februari 1982 worden uitgesteld.

h Zangbundelkommissie:
Van deze kommissie kwam een verslag over 1981 te laat binnen om nog in dit jaarverslag te kunnen worden verwerkt.

Vertegenwoordiging:
Aan het eind van het verslagjaar was de UC in de volgende organen en organisaties vertegenwoordigd:
- Baptisten Wereld Alliantie:
  br J. A. Brandsma (primus) en br Th. van der Laan (secundus);
- Europese Baptisten Federatie:
  br J. A. Brandsma (primus) en br Th. van der Laan (secundus);
- Interkerkelijk Contact inzake Israël:
  br G. H. W. Pflaum;
- Interkerkelijk Contact in Overheidszaken:
  br A. Klein Haneveld;
- Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken:
  br J. J. Pabon;
- Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging:
  br P. Wijchers;
- Nederlandse Zendingsraad:
  br J. ter Braak;
- Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel:
  br G. Vegter (primus) en br J. Broertjes (secundus);
- Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen:
  br J. ter Braak.

Van 6-11 juli vond te Rüschlikon op uitnodiging van de Southern Baptist Convention een konsultatieve vergadering plaats over mogelijke vormen van samenwerking tussen de Europese Baptisten en de Foreign Mission Board van de "Southern Baptists", waarbij br J. A. Brandsma als waarnemer aanwezig was.
De Algemene Raad van de Europese Baptisten Federa-

tie vergaderde van 29 september tot en met 1 oktober in Dorfweil, niet ver van Frankfort. Van Nederlandse zijde waren daabij aanwezig br J. A. Brandsma (algemene sekretaris), br P. Brongers (jeugdkonsulent) en br H. Ploeger (eindredakteur van „De Christen").

Algemene Vergadering

De Algemene Vergadering werd gehouden op 21, 22 en 23 oktober te Sneek onder het motto: „Geworteld en gegrond in de liefde" (naar aanleiding van Efeziërs 3 : 17). Zij werd op 21 oktober des avonds geopend door br J. Broertjes, die ook de Algemene Vergadering zou voorzitten, met een toespraak over „Rentmeesters van goede bodem". De burgemeester van Sneek, mr. B. van Haersma Buma, hield een toespraak, waarin hij mededeling deed van de benoeming door H. M. de Koningin van br W. Veenstra tot ridder in de Orde van Oranje Nassau wegens diens talrijke verdiensten voor de gemeenten en de Unie - maar ook daarbuiten - op kerkelijk en maatschappelijk terrein.
De volgende dag - 22 oktober - vonden des morgens, zoals gebruikelijk, de beide sektievergaderingen plaats. Des middags was er een bijeenkomst ter herdenking van het honderdjarig bestaan van de Unie onder leiding van br J. Broertjes. De herdenkingstoespraak van br J. Reiling had als titel meegekregen: „Honderd jaar liefde, achting en samenwerking". Ook werd het woord gevoerd door br K. Wümpelmann (Europese Baptisten Federatie), zr B. Askew (Baptist Union of Great Britain and Ireland), br M. Bärenfänger (Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden in Deutschland), zr A. Duursma-Vlas (Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging) en br R. J. van der Veen (Nederlandse Zendingsraad); laatstgenoemde sprak ook namens enkele andere organisaties, waarin de Unie deelneemt. Voorts werd in hartelijke bewoordingen afscheid genomen van br J. B. van der Veen en zr F. van der Veen-Vorsteveld, die vele jaren voor de zending in Zaïre en Kameroen hadden gewerkt en definitief naar Nederland waren teruggekeerd. De belangstelling voor deze herdenkingsbijeenkomst, waaraan ook een bijdrage werd geleverd door zr. A. W. Lindeborn-de Graaff, was verheugend groot.
Des avonds werd in het midden van de ontvangende gemeente Sneek het avondmaal gevierd. Het was een fijne dienst, waarin br O. Oldenburger voorging, die door de honderden aanwezigen als een belevenis is ervaren.
De Algemene Vergadering aanvaardde, al dan niet na behandeling in de sektiebijeenkomsten, in plenaire zitting de verschillende jaarstukken (jaarverslagen, jaarrekeningen, balansen en begrotingen) alsmede enkele moties (inzake de reservering van centrumgelden, het opzeggen van het lidmaatschap van de Unie door de gemeenten van Drachten-Bethel en Lemmer, de houding en handelwijze van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging ten aanzien van de verwijdering van de Stichting Youth for Christ Nederland uit de Nederlandse Federatie van Jeugd-en Jongerenwerk, en het vraagstuk van de homofilie).
Een viertal voorstellen van de UC werd aanvaard:
het voorstel om br O. H. de Vries, docent aan het Seminarium der Unie, aan te wijzen als voorganger in bijzondere dienst met een bijzondere opdracht ex artikel 10, lid a van het Reglement inzake voorgangers;
het voorstel om de gemeente Utrecht-Noord te verzoeken, br O. H. de Vries te beroepen als voorganger met bijzonder opdracht voor de tijdsduur van deze opdracht ex artikel 10, lid b van het Reglement inzake voorgangers;
het voorstel om de Statuten van de Nederlandse Baptisten jeugd Beweging goed te keuren (na aanvaarding van enkele amendementen);
het voorstel om, gelet op de ekonomische omstandigheden en de moeilijke financiële situatie van de Unie, nu geen gebruik te maken van de vergunningen voor de bouw van een konferentiecentrum/kamphuis en een dienstwoning op het terrein bij de „De Vinkenhof" en de UC mandaat te verlenen tot het verrichten van de nodige, daaruit voortvloeiende handelingen.
Een voorstel van de gemeente te Hengelo tot wijziging resp. aanvulling van artikel 2, lid c van het Huishoudelijk Reglement der Unie haalde niet de voor reglementswijziging vereiste twee/derde meerderheid, waarmee het was verworpen.
Een salarisvoorstel van de gemeente te Stadskanaal-Zuid, waarvan de behandeling in 1980 moest worden uitgesteld, werd met overgrote meerderheid van stemmen verworpen.
Een voorstel van de gemeente te Vriescheloo, dat beoogde te voorkomen, dat staande de Algemene Vergadering voorstellen kunnen worden ingediend, die tot verhoging van de Uniekontributie zouden gaan leiden, werd, na amendering door Vriescheloo zelf wel aanvaard.
Dat was ook het geval met een tweetal voorstellen van de Evangelisatie Commissie der Unie tot wijziging van enkele artikelen in de werkorde van deze kommissie (een nieuw artikel 3, wijziging van artikel 5).
De beleidsnota van de Unie Zendings Commissie inzake de Europese Baptisten Zending werd eveneens aanvaard.
Zo ook de voorstellen tot aanvaarding van br J. P. J. F. van der Leur en zr J. van der Leur-Posthumus en zr D. Rosier als zendelingen voor Sierra Leone alsmede het voorstel tot definitieve toelating tot de opleiding van br H. Braker.
Een voorstel van de gemeente te Leiden tot het doen leggen van kontakten met „Heverlee" (België) werd verworpen.
Deze 101e Algemene Vergadering betekende tevens een waardige afsluiting van de festiviteiten in verband met het honderdjarig bestaan van de Unie.

Tot Besluit

Het is duidelijk, dat in een jaarverslag niet alles kan worden vermeld. Er is in 1981 veel gebeurd, veel gedaan ook. De broeders J. A. Brandsma (algemene sekretaris) en A. van den Hoef (penningmeester-administrateur) konden bij hun werkzaamheden in het Uniebureau steeds rekenen op de inzet en medewerking van de dames I. E. Bos, S. Donkerbroek-Wind (parttime) en A. C. Zantvoord (idem), waarvoor zij onze dank verdienen.
Zr J. R. van 't Wout-de Vries, die ook nu weer zorgde voor een goede huishoudelijke gang van zaken in „De Vinkenhof", komt eveneens een woord van waardering toe. Dat geldt ook voor br D. P. van 't Wout, die, geheel vrijwillig in het huis allerlei klusjes deed en aan het terrein en het bos tijd en aandacht gaf. in dit verband moeten voorts br H. ter Braak en een aantal helpers uit Twenthe worden genoemd, die zich daarvoor verdienstelijk hebben gemaakt.
Maar bovenal danken wij God voor zijn goedheid, voor zijn trouw. En zeggen wij met Mozes, de man Gods: „De Liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons, en bevestig Gij het werk onzer handen over ons,
ja, het werk onzer handen, bevestig dat"
(psalm 90 : 17).

Voor de Commissie der Unie,

J. A. Brandsma, algemene sekretaris.

AGENDA

van de 102de Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland, te houden op 20, 21 en 22 oktober 1982 te Hengelo (O.).

(Voorzover van belang voor de bespreking ten gemeentevergadering; redactie).

1. **Opening door de voorzitter van de Commissie der Unie, br J. Schouten te Delfzijl.**

2. **Verkiezing van een voorzitter van de 102de Algemene Vergadering.**
   Kandidaat: br J. Schouten, Delfzijl.

6. **Jaarverslag van de Unie over 1981.**

14. **Verkiezing van twee leden van de Commissie der Unie.**
   Aftredend en herkiesbaar: br P. Wijchers, Zwolle.
   Kandidaat: dezelfde.
   Aftredend en niet-herkiesbaar: br A. Visscher, Almelo.
   Kandidaten: br C. van der Mei, Vleuten; zr A. M. Nederlof-Grobben, Hengelo; br A. Scheerhoorn, Stadskanaal; br W. Stuut, Scheemda.

15. **Verkiezing van één lid van de Financiële Commissie der Unie.**
   Aftredend en herkiesbaar: br W. Koster, Arnhem.
   Kandidaat: dezelfde.

De agendapunten 16 t.e.m. 39 worden door sektie A behandeld.

25. **Verkiezing van twee leden van de Evangelisatie Commissie der Unie.**
   Aftredend en niet-herkiesbaar: br W. Hessels, Alblasserdam; br H. G. de Winkel, Nieuw Buinen.
   Kandidaten: zr R. A. Kos-Servaas, Musselkanaal; br O. Oldenburger, Hengelo; br N. Schipper, Sneek; br S. A. Wijchers, Workum.

37. **Verkiezing van twee leden van de Unie Zendings Commissie.**
   Aftredend en herkiesbaar: zr W. A. M. van Dam-Deursen, Sneek.
   Kandidaat: dezelfde.

   Aftredend en niet-herkiesbaar: zr C. Brouwer, Hengelo.
   Kandidaten: zr C. J. Edens-Veldman, Wormer; br G. van Mameren, Dordrecht; br H. de Vlas, Hoogeveen.

43. **Verkiezing van vijf leden van de Redaktiekommissie van „De Christen".**
   Aftredend en herkiesbaar: br F. E. Huizinga, Hengelo; br H. Ploeger, Arnhem; br H. G. de Winkel, Nieuw Buinen.
   Kandidaten: dezelfden.

   Aftredend en niet-herkiesbaar: br J. Reiling, Bilthoven; br C. van Wier, Harderwijk.
   Kandidaten: br P. Brongers, Drachten; zr A. W. Lindenborn-De Graaff, Zelhem; br P. H. Stellinga, Sneek; br. O. H. de Vries, Bilthoven.

55. **Verkiezing van twee leden van de Commissie voor de Opleiding.**
   Aftredend en herkiesbaar: br B. Stuut, Rotterdam.
   Kandidaat: dezelfde.

   Aftredend en niet-herkiesbaar: br. J. M. Zijlstra, Apeldoorn.
   Kandidaten: br J. Huisman, Hoogezand; br J. Kruizinga, Groningen; br. H. Sikkema, Lelystad; br K. Visser, Sneek.

56. **Voorstellen van de Commissie voor de Opleiding.**
   Voorstel tot erkenning als Unievoorganger van de broeders C. de Jong, Alphen a/d Rijn; C. Molema, Zutphen; J. L. Muilwijk, Ede; M. A. v. d. Vlugt, Emmen; W. J. de Zwart, Ter Apel.

61. **Rondvraag.**

62. **Sluiting.**

JUBILEUM FOXHOL

Het is dit jaar 100 jaar geleden dat de Baptisten Gemeente Foxhol rechtspersoonlijkheid verkreeg en dus officieel begon te bestaan.
Dit blijde feit willen wij graag met elkaar in dankbaarheid aan onze Heer gedenken op zaterdag 25 september 1982 's avonds om half acht.
Daartoe nodigen wij *allen* uit om dit met ons te vieren in het dorpshuis „De Klabbe". te Foxhol.
In het bijzonder nodigen wij uit de broeders en hun echtgenotes die ons met het Woord dienen of dienden en de oud-leden van de Gemeente.
Op zondag 26 september 1982 zal er in onze kerk te Foxhol een dankdienst worden gehouden waarin hoopt voor te gaan de weleerwaarde heer Ds. W. Veenstra. De dienst begint om 10 uur 's-morgens, terwijl er om 5 uur 's middags Heilig Avondmaal is.
Als U op onze herdenkingsavond enkele woorden tot ons wilt richten of indien U ver weg woont en toch graag bij ons wilt zijn op bovengenoemde dagen en dus logies behoeft, wilt U dit dan even berichten aan de secretaris van de jubileumcommissie: br G. Mulder, Knijpslaan 26, 9615 BE Kolham.
Zijn telefoonnummer is 05980-97281.

Wij hopen en vertrouwen op gezegende dagen.

De jubileumcommissie

C.C. VERGADERING VAN DE NBJB OP ZATERDAG 25 SEPT. A.S. IN DE SAMENHOF, ZWOLLE 10 UUR.

ZONDAGSSCHOLEN OPGELET!

Hebt u het nieuwe themarooster van de LZC (deel 2) al besteld? (Met vertellingen en suggesties voor verwerking, 170 blz.)
Het sluit ook aan bij het GBS rooster. Prijs *f* 7,50 excl. porto.
Verder is er verwerkingsmateriaal werkplaten en prikkaarten (voor de kleintjes). Per set *f* 2,50 inkl. porto.
Bestel snel bij:
Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

JONGERENDAG HAARLEM

Op zondag 10 oktober a.s. hopen we DV onze derde jongerendag te houden. Evenals de vorige keer hopen we om 14.30 uur bij elkaar te komen en wel in de kerk van de Baptistengemeente Haarlem aan het Begijnhof te Haarlem.

Het programma ziet er verder als volgt uit:
15.00 uur Aanvang-samenzang
15.15 uur Welkom door br Helderop, bijdrage Haarlem
15.30 uur Muzikale medewerking
16.00 uur Schriftlezing en prediking door ds Hoekstra
16.30 uur Muzikale medewerking
16.45 uur Discussie (en eventuele vragenbeantwoording)
17.45 uur Pauze (ZELF BROOD MEENEMEN!)
19.00 uur Aanvang van de avonddienst waarin br J. Post de prediking zal verzorgen, verder natuurlijk allerlei soorten medewerking.
20.30 uur Afsluiting

Zoals je misschien ziet is de opzet enigszins gewijzigd. Dit houdt in dat er meer tijd is om met elkaar kennis te maken (mocht dit inmiddels nog niet gebeurd zijn) en met elkaar over Gods Woord na te denken enz. in de groepjes.
De muzikale medewerking wordt 's middags verzorgd door een jeugdgroep uit Valthermond. Verdere muzikale medewerking is er van de zanggroep Redeemed uit Haarlem en natuurlijk nog veel meer.
Haarlem als organiserende gemeente zorgt voor koffie enz.
Met andere woorden: Er is niets wat je verhinderd om te komen, KOM DUS ALLEMAAL!
Voor nadere informatie:
C. Kalk, Leeuwenbekstraat 11,
1817 BD Alkmaar.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Emmen: S. T. v. d. Steen, kandidaat te Pernis, die dit beroep heeft aangenomen.

BEVESTIGING EN INTREDE

Zondag 19 september zal kandidaat S. T. v. d. Steen zijn intrede doen als voorganger van de gemeente te Emmen na bevestiging door br J. Reiling, rector van het Seminarie, in een dienst die om 11.15 uur in De Voorhof, Statenweg, wordt gehouden.

JUBILEUM ZUSTERHULP

U kunt het intussen allemaal weten: 21 september 1982, Gouden Jubileum van de NBVB „Zusterhulp".
Een feest dat gevierd wordt in „'t Huiken" te Elburg.
Wat u nu nog moet weten:
Er zijn geweldig veel aanmeldingen, dus *kom bijtijds, we beginnen om precies 10.30 uur!*

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Ook voor de Grootdruk-bundels zijn nu inlegvellen „Gezegend en Gezonden" voorradig. Zij die deze reeds besteld hebben, kunnen deze meenemen op de AV te Hengelo (Ov). De prijs bedraagt *f* 0,25; voor de normaal formaat bundel is nog voorraad aanwezig á *f* 0,15.
Evenals vorige jaren hopen we DV op de a.s. Algemene Vergadering aanwezig te zijn, met onze stand. Bundels vroegtijdig besteld, kunnen daar afgenomen worden. Dit ter vermijding van de portokosten.
Voor de goede orde geven we nog de huidige notering van de diverse uitvoeringen van de bundel L & G:

L & G PVC uitv. in zwart, rood, bruin-licht, bruin-donker en „Eigendom der Gemeente"	17,60 +
L & G Zeer luxe donkerbruin lerenband, verguld op snee	35,— +
L & G Grootdruk donkerbruin met koker	26,50 +
L & G Supplement 1	1,—
Harm. L & G deel 1	21,—
Harm. L & G deel 2	26,50
Harm. L & G Supplement 1	8,—
Harm. Psalmen, Orgelbegeleiding	10,50

Prijzen netto p. st. excl. verzendkosten

+ Alle eenst. bundels worden met inlegvel Gez. en Gez. geleverd.

De Zangbundel Comm.
Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21,
7552 ME Hengelo (ov)
Tel. 074-421911.

EEN NIEUW KERKGENOOTSCHAP IN OPKOMST?

Een jaar geleden werd de Stichting Evangelische Zending in Nederland opgericht, onder voorzitterschap van evangelist J. Kits Sr. Men plaatste een werker in Helmond. Op 4 sept. a.s. zal een tweede werker worden „ingewijd" voor Venray.

Betekent het werk van de EZIN het begin van een nieuwe kerkelijke gemeenschap? Of betekent het de voortgang van een verschijnsel dat al zo bekend is in ons land: het ontstaan van evangelische gemeenten, die organisatorisch volkomen op eigen benen en dus volkomen losstaan van elkaar?

Eén ding staat als een paal boven het water waarin (kerkelijk) Nederland steeds meer wegzinkt - de onkerkelijkheid neemt hand over hand toe -: als alle evangelische (en dus ook baptistisch-getinte) gemeenschappen de handen ineen zouden slaan, zou er een gemeenschap van wedergeboren gelovigen ontstaan die van veel en veel meer betekenis voor de samenleving zou kunnen zijn dan nu het geval is. De versnippering is zo groot, dat niet coördinatie maar concurrentie de boventoon voert. En dat is jammer, heel jammer. Misschien moet je zelfs zeggen: het is zonde, zowel in alledaagse als in bijbelse zin van het woord.

MOET DE UNIE ANDERS?

De huidige organisatievorm van de Unie is dertig jaren oud. De reorganisatie van 1952 heeft de weg geopend voor een grootscheepse ontwikkeling van het werk van evangelisatie, zending en opleiding in unieverband. Maar de grondgedachte van die reorganisatie: een beperkte omvang van de „zakelijke samenhang" en dus ook van de uniecontributie, en een open ruimte voor de uitbouw van de geestelijke taken van de gezamenlijke gemeenten, steunend op vrijwillige bijdragen, is niet overeind gebleven. De uniecontributie is hoger dan alle vrijwillige bijdragen samen. Bovendien is de Unie door de toename van de landelijke taken geworden tot een voor de gemeenteleden ondoorzichtig samenspel en samenstel van commissies en besturen. Moet er niet worden gereorganiseerd?

Niet nieuw

Deze vraag is niet nieuw. Ze is al in de jaren zestig en zeventig gesteld en soms met ja beantwoord. Er zijn enkele studiecommissies aan het werk geweest en af en toe kwam het tot voorstellen aan de Algemene Vergadering maar tot dusverre zonder resultaat. In het midden van de jaren zeventig heeft de Unie-Commissie een Werkgroep Uniestructuren ingesteld die zich diepgaand met deze dingen heeft beziggehouden. In september 1980 vroeg de UC de werkgroep om de grondgedachten van een diepgaande reorganisatie zoals die leefden bij een aantal leden van de WUS te gaan uitwerken. Om een lang verhaal kort te maken, deze leden (die korte tijd later de hele WUS vormden) hebben deze grondgedachten uitgewerkt en in een uitvoerig rapport met een aantal zeer verstrekkende en interessante voorstellen neergelegd. Deze voorstellen hebben weinig bekendheid gekregen en het is wellicht de moeite waard om de hoofdlijnen ervan hier te beschrijven en dan te voorzien van enkele kanttekeningen.

Naar de gemeenten

Een van de voornaamste doelstellingen was een actievere betrokkenheid van de gemeenten bij de beleidsvoorbereiding van de Unie tot stand te brengen. Dit zou moeten gebeuren door de instelling van een overlegorgaan waarvan niet alleen de uitvoerende organen (commissies en besturen van stichtingen) deel uit zouden maken of vertegenwoordigd zijn, maar waartoe ook gewestelijke vertegenwoordigers zouden moeten behoren die hun gewesten geregeld informeren en raadplegen over de beleidsvoornemens. Het overlegorgaan, Unieraad geheten, zou in totaal 58 leden gaan tellen en twee keer per jaar bijeenkomen. In deze raad zouden de begrotingen en toelichtingen van de verschillende takken van arbeid moeten worden vastgesteld voordat ze aan de AV worden aangeboden. Voor de uitvoering van hun beleid zijn de commissies geen verantwoording schuldig aan de Unieraad maar aan de AV. De AV behoudt overigens al haar bevoegdheden.

Middelen

Er is langzamerhand reden om ook eens te kijken naar de twee geldstromen die vanuit de gemeenten naar de Unie gaan, de contributie of hoofdelijke omslag en de vrijwillige bijdragen. Met het betalen van de contributie zijn er eigenlijk nooit ernstige problemen geweest. De AV stelt het bedrag vast en de gemeenten betalen. Met de vrijwillige bijdragen gaat het, zeker de laatste jaren, wat minder vlot. Wel bepaalt de AV de bedragen maar of de gemeenten die bedragen ook bijeenbrengen moet worden afgewacht. Meestal worden de begrotingen niet gehaald en zijn er tekorten als er tenminste geen meevallers bij de uitgaven zijn. De WUS heeft gezocht naar een uitweg uit dit dilemma. Enerzijds zouden de salarissen van allen die binnen de Unie werkzaam zijn overgebracht moeten worden naar de Uniecontributie. Alleen de zendelingen die immers buiten de Unie werken, en het werk dat zij doen zouden uit de vrijwillige bijdragen moeten worden betaald. Dat zou - in 't voorbijgaan gezegd - een terugkeer betekenen naar de situatie van voor 1952, maar dat hoeft op zichzelf nog geen nadeel te zijn. Belangrijker is dat de werkgroep ook voorstelt voor de uniecontributie een progressief tarief vast te stellen en de grote gemeenten meer te laten betalen dan de kleine: de zwaarste lasten voor de sterkste schouders.

Twee problemen

Het werkstuk van de WUS is een scherpzinnig en knap stuk geworden, waaraan met gedrevenheid is gewerkt. Het is voor niet ingewijden niet zo gemakkelijk te lezen en ook niet erg geschikt om in brede kring, bijvoorbeeld de AV, te worden besproken. Dat is jammer want daardoor blijft de uitstraling van het werkstuk gering. Het is rijk aan stof tot nadenken voor allen die in het functioneren van de Unie zijn geïnteresseerd. Het daagt uit tot tegenspraak en andere voorstellen.

Het bovenstaande is dan ook niet meer dan een zeer beknopte en onvolledige weergave. De organisatie van de Unie kent, als ik het goed zie, twee grote problemen. In de eerste plaats is de Unie bezig weg te groeien van de gemeenten en de gemeenten weg van de Unie. Voor vroegere generaties was de Unie een vanzelfsprekend verlengstuk van de gemeenten. Het was „onze Unie" en het feit dat die Unie er was vormde een bemoediging en steun voor de plaatselijke gemeenten.

De huidige generatie beleeft dat niet meer zo. „Onze Unie" is „de Unie" geworden, op afstand.

De eerlijkheid gebiedt overigens te zeggen dat „onze Unie" ook niet voor alle gemeenteleden een werkelijkheid was: de gemeentevergaderingen over uniezaken werden veertig jaar geleden niet veel beter bezocht dan tegenwoordig.

Het zou onbillijk zijn wanneer deze onmiskenbare ontwikkeling aan „de Unie", d.w.z. de commissies, besturen en hun vrijgestelden zou worden verweten. Het is een vrij normale ontwikkeling in organisaties als de Unie. Een amerikaanse socioloog die een onderzoek instelde naar het functioneren van verschillende kerken met zeer uiteenlopende kerkordes en ambtsopvattingen kwam tot de conclusie dat alle kerken door hun leden werden gezien als „de kerk" die ver van hen af stond en dat ze ook allemaal eender functioneerden, nl. als een bureaucratie van raden, commissies en officials. In de Unie is deze ontwikkeling nog versterkt door de groei van de Unie en de uitbreiding van het werk. Daardoor gaat het zicht op de Unie verloren. Maar als er geen seminarium en geen evangelist en geen jeugdconsulent zouden zijn, als er geen permanente commissies en wat minder stichtingsbesturen zouden zijn, dan zou wellicht het Uniebureau wat kleiner zijn. Maar zou dan de betrokkenheid van de gemeenten bij de Unie groter zijn? Ik geloof er niets van. Want dan zou de Unie de gemeenten maar heel weinig te bieden hebben.

Daarom denk ik dat het probleem van de betrokkenheid van de gemeenten bij de Unie niet is op te lossen door een reorganisatie. Een constructie als door de WUS voorgesteld zou zeker geen oplossing brengen omdat daarmee niet de gemeenten maar alleen de gewesten worden ingeschakeld. Zolang de AV blijft die zij is, leidt dat alleen maar tot het inschakelen van een nieuwe tussenlaag.

Ik zie meer in directe contacten tussen de commissies en de gemeenten. De gemeentebezoeken van de UC-leden, de geregelde contacten van de evangelist met de gemeenten en de seminariumzondagen lijken mij betere instrumenten. Ook zou gedacht kunnen worden aan informatieve gewestelijke ontmoetingen over de agenda van de AV.

Beleid

Wij zullen ermee moeten leren leven dat de Unie een omvangrijk lichaam is geworden en daardoor vanuit de gemeenten niet erg doorzichtig. Wat voor de gemeenten wel doorzichtig kan en moet zijn is het beleid dat de Unie voert. Daarmee komen we op het tweede grote probleem van de Unie: er bestaat geen samenhangend uniebeleid en er is ook geen orgaan dat zo'n beleid kan ontwerpen en uitvoeren. De permanente commissies en de stichtingsbesturen hebben alle een eigen beleid dat niet op dat van de andere instanties wordt afgestemd. De UC is meer en meer geworden tot een commissie voor algemene en dagelijkse zaken en is daardoor ten opzichte van de andere instanties niet in staat hun beleid en werk te coördineren. Dit is geen critiek op welke commissie of bestuur dan ook maar een poging tot diagnose. Het nevenschikkend model dat wij in de Unie kennen is bruikbaar gebleken zolang de grenzen van de mogelijkheden nog niet in zicht waren. Binnen de lijnen van het speelveld was voldoende ruimte. Nu komen die lijnen in financieel en in zekere zin ook in theologisch en geestelijk opzicht wel in zicht en nu komen we er niet meer uit. Hier

is enige reorganisatie zeer gewenst.
Het is niet de bedoeling van dit artikel om een uitvoerige schets te geven hoe het zou moeten. Maar een paar aanzetten wil ik toch geven. De UC zou moeten worden tot een orgaan waar de verschillende takken van arbeid elkaar ontmoeten en hun beleid met elkaar bespreken en op elkaar afstemmen. Om dat mogelijk te maken moeten de dagelijkse en algemene zaken zoveel mogelijk van de agenda verdwijnen en door een commissie algemene zaken worden behandeld. De vertegenwoordigingen van de permanente commissies moeten worden versterkt. Deze UC - die wat mij betreft best Unieraad mag heten - moet echter meer zijn dan een overlegorgaan. Zij moet *het bestuur van de Unie* zijn en als bestuur de verantwoording dragen voor het hele werk tegenover de gemeenten. Er is hiervoor niet eens zoveel reorganisatie nodig. Het komt niet zozeer op de regels aan als op de uitvoering en op besef van gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het hele werk.
Vervolgens moet ook het systeem van de twee geldstromen op de helling. Er zou al heel wat bereikt zijn wanneer inderdaad alle personele uitgaven in het Uniewerk op de uniebegroting zouden drukken, zodat de UC in bovengenoemd uitvoering op dit punt werkelijk beleid kan gaan voeren. Ook dat is met een eenvoudige ingreep te verwezenlijken.
Ook geestelijk zou het een goede zaak zijn wanneer er een bestuur van de Unie was dat verantwoordelijkheid voor alle unietaken zou hebben. Tot die taken behoren ook zaken die niet met geld te maken hebben maar wel met onze geestelijke verantwoordelijkheid. Het federatieve karakter van de Unie brengt met zich mee dat de UC op dit punt niets kan uitvaardigen maar wel uitdrukking kan geven aan onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid jegens elkaar. maar dat is een ander onderwerp.

J. Reiling

DIENSPLIGONTDUIKER NA SIVIELE TRONK

JOHANNESBURG. – 'n Jong lid van die Baptistekerk wat homself as 'n pasifis beskou, is gister in die militêre basis Voortrekkerhoogte deur 'n krygsraad tot agttien maande gevangenisstraf in 'n siviele gevangenis gevonnis.
Michael Viveiros (24), 'n Kaapstadse Sondagskoolonderwyser en student in maatskaplike werk, het gesê dat hy dit oorweeg het om die land te verlaat om militêre diensplig te ontduik.
"Ná baie gebede en nadat ek lank daaroor nagedink het, het ek besluit om hier te bly," het hy gesê.
Viveiros het gesê hy het in 1976 by sy ma in Australië gewoon, maar hy het teruggekeer omdat hy gemeen het dat hy 'n patriotiese plig het. Sy diensplig is uitgestel toe hy aan 'n universiteit gestudeer het.
Die voorsittende beampte van die krygsraad, kol. J.J. Heyneke, het Viveiros daaraan skuldig bevind dat hy in Julie verlede jaar versuim het om hom vir diensplig op Upington aan te meld.
Pastoor Bob Louw, Viveiro se predikant, het getuig hy het diensweiering met Viveiros bespreek. "Ek het veral vir tekens van kwaadgesindheid of bitterheid opgelet, maar ek kon niks merk nie."
Pastoor Louw en pastoor Martin Holt het gesê die Baptiste-unie van Suider-Afrika steun die reg van sy lede om volgens hul gewete op te tree.
Viveiros het gesê sy gewete sal hom nie toelaat om in enige oorlog te veg nie. Hy het gesê hy meen dit is sy plig om 'n diens aan die land te lewer vir die voordele – soos sy opvoeding – wat hy ontvang het. Hy sal daarmee tevrede wees om vir 'n langer tydperk en teen minder soldy nie-militêre diens te doen.
Viveiros kan volgens wet steeds opgeroep en vervolg word tot sy 65ste jaar. – (Sapa.)

(Uit: Die Burger va. 24-3-1982)

ONZEKERHEID TEGEN ZEKERHEID V.V.

In allerlei publicaties komt men de opmerking tegen dat we leven in een tijd van onzekerheid. Onzekerheid met name ten aanzien van de houdbaarheid in het heden van de verworvenheden van het verleden. Onzekerheid ook - mitsdien - ten aanzien van de toekomst. Met blijvende onzekerheid kan niemand leven. Een patiënt die een lange reeks van onderzoeken heeft ondergaan en doorstaan, zegt steevast: Ik hoop dat ze nu wat kunnen zeggen want aan die onzekerheid ga je op den duur kapot. Desnoods zeggen „ze" (de dokters) wat onprettigs, wellicht zelfs wat onheilspellends, áls ze maar wat zeggen. Een mens wil zekerheid hebben over heden en toekomst, dat is volkomen duidelijk.
Men zoekt houvast. Vandaar - zeggen velen - het succes van allerlei religieuze bewegingen die een antwoord beweren te geven op diepe, wellicht zelfs op de diepste vragen van het mensenhart. Vandaar - menen anderen - de aantrekkingskracht van allerlei christelijke, vaak kleinere kerken, die zonder dralen en omwegen de boodschap Gods brengen: er is zekerheid, heil en toekomst in Jezus Christus.
Ongetwijfeld zit er in al die beweringen wel wat waars. Met name daarin, dat in Jezus Christus heden en toekomst verankerd liggen. Wie in Jezus gelooft, heeft „de vaste grond gevonden waarin zijn anker eeuwig hecht". Dat mag, en dat moet zelfs verkondigd worden. Wanneer dat niet verkondigd wordt, wordt het evangelie niet verkondigd. Het evangelie van Jezus Christus is een blijde boodschap. Daar zit hoop in, dat geeft moed. Daar kun je mee verder. Daar kun je op bouwen en vertrouwen.
Maar er is wel een maar: Dat evangelie van Jezus Christus mag niet verkondigd worden als een wondermiddel. Het is geen wondermiddel om een stokkende economie weer op gang te krijgen. Het is geen wondermiddel om verstoorde verhoudingen te herstellen. Het is geen wondermiddel om politieke meerderheden in het zadel te helpen.
Het is een middel, het is zelfs een wonderlijk middel. Maar geen haarlemmer olie.
Het evangelie van Jezus Christus eist van mensen onderwerping, gehoorzaamheid, buiging onder het Woord van God. Het eist evenzeer van de mens inzet van al zijn krachten, van al zijn talenten. Al zouden ook álle Nederlanders christen worden, dan geeft dat niet meer afzet-mogelijkheden voor onze Nederlandse industrie (het afzetten wordt natuurlijk meteen onmogelijk), en dus ook niet meer arbeidsplaatsen en minder werkeloosheid. Het zou echter best kunnen zijn dat mensen ontdekken met (veel) minder toe te kunnen dan ze altijd meenden. Het zou best kunnen zijn dat gezinnen gaan delen, want wie rekent met God, leert delen.
Het evangelie is geen wondermiddel. Veel leringen prijzen zich aan als wondermiddel. Maar ze zijn het niet. Dus komen er teleurstellingen, katers en nog veel meer beroerde zaken. Dat geeft frustraties bij jongeren en bij ouderen. En zulke mensen, die teleurgesteld zijn in hun verwachtingen van een wondermiddel, zijn bijzonder moeilijk te helpen en mitsdien zeer te beklagen.
De zekerheid die het evangelie geeft, is samen te vatten in de mededeling van Gods kant dat Hij de hele wereld liefheeft en in Zijn handen houdt. Dat sluit vergeving van zonden in, en verlossing uit de heerschappij van de boze (zeg gerust: uit de heerschappij van het eigen ik, uit de heerschappij van de mode, uit de heerschappij van de hebzucht). Dat sluit in de aanvaarding van een taak in de wereld (dus inclusief in de gemeente). Maar dat sluit niet in een gegarandeerd inkomen, en dat sluit niet in dat alle leed geweerd wordt, of zo minimaal wordt gehouden dat het niet zeer doet. Dat sluit niet in dat het altijd voor de wind gaat, en dat de haven zonder averij bereikt zal worden.
Maar het sluit wél in, en altijd weer en zonder meer, dat God ons in Jezus Christus nabij (gekomen) is, zodat we er niet alleen voorstaan. Ons leven is niet zinloos, hoe het ook verlope. Zelfs een verlopen leven krijgt nieuwe mogelijkheden door Jezus Christus.
Deze zekerheid heft de onzekerheid op.

P.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

OVER DE MENS

Moge al schrijvende en lezende het licht opgaan over het veelvuldig voorkomend fenomeen: de mens.
De mens houdt mij bezig en dat is geen wonder. Ik ben een mens. Een schakeltje in de onafzienbaar lange keten van onze soort, gebonden aan het voetpad van 't verleden en tastend op weg naar morgen. Een hangbrug en een passant tegelijk. Dit raadselvol bestaan binnengeschoven zonder dat ik er om had kunnen vragen en straks weggedragen naar de „groeve der vertering" zoals onze vaderen zeiden. Eens was ik er niet, toen was ik er wel en binnenkort zal ik er niet meer zijn. Is het dan niet billijk dat een mens met brein zich afvraagt: Waarom, waartoe moest ik er zijn? Wie is de mens?

Tot dusver is niet gebleken dat ergens in het diepe heelal wezens leven die ons gelijk zijn. Misschien zijn wij nog niet ver genoeg doorgestoten in de diepten van de zwarte ruimte ofschoon wetenschapsbeoefenaars hun waarnemende en berichten zendende apparatuur weggeschoten hebben over afstanden die niet in menselijke mijlen kunnen worden uitgesproken. Geen leven werd gevonden, laat staan iets als een mens. Naar alle waarschijnlijkheid wonen we dus hier alleen in dit immens heelal. Tot nu toe zijn we niet gekonfronteerd met een ander vergelijkbaar schepsel. Er kwamen geen signalen binnen uit duizelingwekkende verten die ook maar aanduiden dat er wezens zijn aan ons gelijk.

Is dat niet benauwend? Hoe kunnen wij weten wie we zijn als we ons niet kunnen meten met „die anderen"? Ze schijnen niet te bestaan. Is het geweldig universum, waarvan wij in heldere nachten een klein fragment zien, er zo maar en zonder zin, behalve dan dat wij, met ogen en hersens uitgerust, ons daarmee kunnen bezighouden? Is het sterrenleger een raadsel, of een geheim? Wie gaf het raadsel op of verbergt het een geheim?

Een van u zal zeggen: Het is het handschrift van God aan de wand. Daarmee brengt u de Andere ter sprake en zo vallen we terug op aantekeningen van mensen die we in de verzamelde geschriften van de bijbel vinden. Konklusies van mededenkers, die onder een zuidelijkere hemel leefden en tot één woord kwamen: In den beginne schiep God de hemel en de aarde. U verweert zich tegen het woord konklusie want dat zou betekenen dat de mens gedwongen werd op grond van wat hij aanschouwde, en niet kon verklaren, tot die magistrale uitdrukking kwam: God schiep! U prefereert hier het woord openbaring. De Eeuwige openbaarde de zoeker dat iets uit het niets niet kon ontstaan zonder de Geest van de Eeuwige die dacht en sprak en zie, het was er. Het is gemakkelijker in dit geloof te leven dan het te ontkennen.

De Eeuwige schiep ook de mens. Naar zijn beeld schiep hij hem; man en vrouw schiep hij hen. Daarmee verlaten wij de maanbodem van ons geblokkeerd denken en begeven ons op de lange pier die uitsteekt in de oceaan, bedreigd door storm en golfslag: het geloof.
Maar, indien de Volmaakte ons schiep naar zijn beeld en gelijkenis, wat is er dan toch met die mens aan de hand, die enerzijds zelf zo scheppend bezig kan zijn, zo barmhartig en anderzijds zo genadeloos en verwoestend.

Wie zijn wij dat wij de ene dag herinneren aan God en de andere aan de vorst der duisternis? Mij vroeg een jaar of zes, zeven geleden een geleerd man: „Gelooft u in de duivel?" Daarop antwoordde ik dat ik niet in de duivel geloofde maar wel moest aannemen dat deze tegenpartij van God was, gezien de satanische boosheid die ik in mezelf en om me heen moest vaststellen. Ziende op God, de Volmaakte, moet er een tegenstander zijn die saboteert en Gods goede orde in de war stuurt, doorelkaar werpt.
Sommigen zullen zeggen dat de laatste alineas vol veronderstellingen staan, opgebouwd uit verlegenheid om enige rust te vinden tussen de ondoorzichtige toestanden en katastrofes. De bijbel leidt onze tastende gedachten en onthult ons de EEN en de andere voorzover wij het kunnen vatten en verwoorden.

Ons plaagt de vraag: Wat is er met de mens aan de hand, die kroon op de schepping van deze aarde vol wonderen. Ik weet te weinig. Ik verlaat het land vol nevels en citeer dat God de wereld liefheeft. Het is tenslotte zijn wereld. Naar onze wereld zond God Jezus opdat we niet ondergaan in nacht en ontij, maar behouden zullen worden. Jezus noemt het wedergeboorte. Paulus schrijft: Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. De nacht vliedt heen, 't wordt helder dag: God is in aantocht.

Huizinga

Heden nam de Heer tot Zich onze geliefde moeder en grootmoeder

JACOBA GESINA BLAAUW
weduwe van Hindrik Kiwiet

op de leeftijd van 80 jaar.

„Dan ga ik op tot Gods altaren, Tot God mijn God, de bron van vreugd".
Ps. 43 : 4 (onberijmd).

Forth Worth (U.S.A.):
J. J. Kiwiet
M. E. Kiwiet-Barendregt
Chicago (U.S.A.):
J. Kiwiet
T. J. Kiwiet-Barendregt
Helden:
W. B. Kiwiet
A. J. Kiwiet-Vlasboom
en kleinkinderen

Hengelo (O), 28 augustus 1982
Slauerhoffstraat 31,
Correspondentieadres:
Helenaveenseweg 35, 5985 NK Helden-Grashoek.

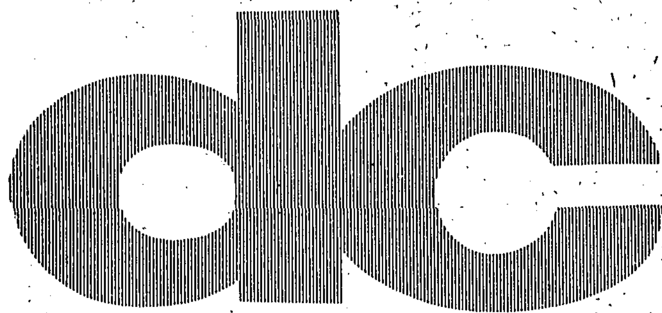
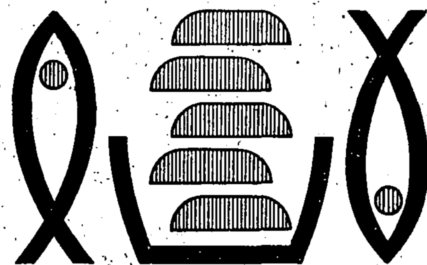
De begrafenis heeft inmiddels plaatsgehad op 1 september j.l. op de algemene begraafplaats te Hengelo (O).

Wegens familie omstandigheden gaat de viering van het 50-jarig huwelijksfeest niet door.
Ondertekend door
fam. v. Druten,
Thorbeckestraat 5, 7553 AT Hengelo.

GOSPELGROEP „MANNA"
Wij willen graag ons geloof uitdragen door zang en muziek. We hebben het afgelopen halfjaar hard gewerkt aan een nieuw programma en willen vanaf september daarmee graag weer het land in.

Contactadres: Hans Kuipers, Antoniusstraat 11, 7553 WB Hengelo (O).
tel. 074-431487, bgg. 074-910062.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 35 - 17 september 1982

Vrijheid en verantwoor-delijkheid

De achter ons liggende verkiezingen hebben voor een deel in het teken gestaan van de vraag in welke mate de overheid gerechtigd is beslissende invloed uit te oefenen op het persoonlijk gedrag van de burger. Op de mogelijkheden die deze burger gelaten moeten worden voor persoonlijke zelfbestemming. Heeft een mens het recht over zichzelf te beschikken of heeft de overheid het recht, eventueel: de plicht, drastisch in te grijpen in de persoonlijke levenssfeer?

Voor de burger is van zeer groot belang het antwoord op de vraag wat persoonlijk welzijn eigenlijk inhoudt. Nauw verbonden daarmee is de vraag of een mens in staat is die vraag te beantwoorden. Niet omdat het hem aan woorden zou kunnen ontbreken maar wel omdat het hem aan in- en overzicht van de eigen situatie kan ontbreken. Neem bv. een drugs- of alcoholverslaafde. Diens diepste begeren gaat - onder invloed van zijn verslaving - uit naar het verkrijgen en gebruiken van de verslavende middelen. Gebrek aan drugs, aan alcohol, brengt voor hem een onhoudbare toestand. Hij voelt zich alleen happy, meent alleen mens te kunnen zijn mét deze middelen. Anderen zullen daar anders over denken. Zij menen dat een verslaafde uiteindelijk bezig is met een langzame zelfdoding. Maar de verslaafde zal dat nauwelijks beamen omdat hij dát niet inziet. En als hij het wél inziet? Wellicht is dan zijn wedervraag: Gaat ú dat wat aan? Mág ik?

Houdt persoonlijke vrijheid ook in, bewust of onbewust aan te sturen op een beëindiging van het leven? Mag een mens het recht hebben - als burger van dit land, wel te verstaan, niet als christen - wanneer hij meent geen zinvol bestaan (meer) te hebben „er uit te stappen"? M.a.w. moet zelfmoord strafbaar zijn! Hetgeen dan in de practijk zou moeten betekenen dat alleen bij een mislukte zelfdodingspoging een straf zou kunnen worden voltrokken. Vanzelfsprekend is het dan maar één stap naar de vraag of de ouders die geconfronteerd worden met de geboorte van een kind dat volgens de medici geen normale levenskansen heeft, mogen toestemmen in een beëindiging van pogingen om het leven van dat bewuste kind te behouden. Is dat uitsluitend een verantwoordelijkheid van de ouders of óók van de samenleving?

Wat mij persoonlijk bij veel van deze vragen prikkelt is het volgende: waarom gaat men in onze samenleving - ook in de kerken! - veelal voorbij aan de vraag hoe (jonge) mensen ertoe komen zich aan drugs over te geven. Hoe komt het dat Nederland meer dan honderdduizend alcoholisten telt? Hoe komt het dat het aantal zelfdodingen (ik bedoel: het aantal gelukte zelfdodingen; en dit aantal is slechts een topje van de ijsberg; het aantal niet geslaagde zelfmoordpogingen is volslagen onbekend) toenemend is? Is dat alléén maar een gevolg van de vrijheid die de mensen hebben? Of is het een gevolg van een bikkelharde, consumptiegerichte samenleving! Wordt in onze samenleving voor veel mensen het leven niet onmogelijk gemaakt, gewoon omdat ze niet mee kunnen komen? Omdat ze zich niet kunnen thuisvoelen in deze wereld? Omdat er zo weinigen zijn die werkelijk interesse hebben voor de anderen? Is heel vaak een zelfmoordpoging niet een schreeuw om hulp? Om aandacht?

Ik denk - en ik denk dat, geloof ik, vanuit het evangelie - dat niet zozeer - met name voor de christenen - de vraag is of een burger de vrijheid moet hebben zich aan zelfvernietiging over te geven - geen overheid mag hem dat beletten -, maar of een overheid een samenleving mag laten voortbestaan waarin mensen geen zin meer zien voor hun persoonlijk leven. Met andere woorden: de richtlijnen waarlangs een overheid ons ten goede zich manifesteert, moeten zich richten op het scheppen van voorwaarden waardoor het voor élke burger de moeite waard is, zich te ontplooien. Nog anders gezegd: in onze samenleving zullen wij voortdurend bezig moeten zijn met het onderzoeken van mogelijkheden om knelpunten weg te nemen. Dat daarbij niet alleen de vrijheid van de burger, van de christen, in het geding is, maar ook zijn verantwoordelijkheid, staat buiten kijf. Daarom is én in het gezin, én in de kerk, én in de school, én overal elders het parool, dat opvoeding tot mondigheid in feite betekent opvoeding tot het bewust dragen van verantwoordelijkheid. Wat is verantwoordelijkheid? Zou je haar niet het evenwicht kunnen noemen tussen rechten en plichten? Dat lijkt me volgens de bijbel juist.

Ploeger

GEMEENTE ZIJN IN DE WEG DER LIEFDE

De opening van het 25ste cursusjaar van het Seminarium der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op zaterdag 11 september jl. was een door velen bezochte en door allen als zeer inspirerend ervaren bijeenkomst. Zo'n kleine tweehonderd mannen en vrouwen uit onze gemeenschap verenigden zich rondom het seminarium dat zo'n belangrijke plaats inneemt in ons midden.

Zo'n bijeenkomst bestaat - gewoontegetrouw - uit drie stukken: openingswoord van de voorzitter, in dit geval br H. Bijleveld, voorganger te Apeldoorn, het jaaroverzicht 1981-1982, dit keer van de hand van de rector, br J. Reiling, hoogleraar in de theologie aan de rijksuniversiteit van Utrecht - bij afwezigheid van de conrector, br Th. van der Laan, die een conferentie van docenten aan baptisten seminaria in Europa bezocht in Rivoli, Italië - en een openingscollege.

Het nieuwe

Br Bijleveld las enkele gedeelten uit Colessenzen 3 en 4. Uitgangspunt was: zoek, en bedenk, de dingen die boven zijn. Dat heeft te maken met de gemeente. Als je het over de gemeente hebt, dan heb je het over het nieuwe, en niet over het oude. De gemeente is toekomst-gericht. Want de weg en het werk van Jezus Christus was toekomstgericht.

In het nieuwe leven is veel ruimte voor elkaar; elkaar verdragend, kom je bij de vrede terecht. Verschillen in denken en handelen, eigenaardigheden en fouten mogen niet verhinderen in de weg van de liefde te gaan. Dat moet kunnen, zegt Paulus, die verschillen moeten mogelijk zijn. De gemeente, haar leden, moeten zich dan typeren in lofzang en aanbidding, in toegewijdheid en waakzaamheid.

Dáárin heeft - in ons midden - ons seminarium zijn plaats. Want dáár wil men spreken en leren spreken van de zoekende en vergevende liefde van de Heer, opdat in de ruimte van de liefde de volle rijkdom van Christus kan worden ervaren.

Jaaroverzicht

Ik houd het kort: u kunt het meeste daarvan terugvinden in het AV-boek voor de komende Algemene Vergadering in Hengelo. Alleen dit: het cursusjaar 81-82 was het eerste jaar met twee volledig vrijgestelde docenten. 28 studenten zijn ingeschreven, waarvan 2 inmiddels examen hebben afgelegd en beroepbaar gesteld zijn. Enkele ingeschrevenen studeren buiten het seminarium, maar het seminarium is wel verantwoordelijk voor hen. 4 studenten legden hun universitair kandidaatsexamen af, waarbij de rector betrokken was.

Wat niet in het AV-boek staat, is het volgende: de wettelijke doorvoering van de zogenaamde twee-fasen structuur voor de universiteiten heeft ook gevolgen voor onze opleiding; er zal minder gelegenheid voor begeleiding zijn. Na de vier jaren universiteit zal er in de toekomst waarschijnlijk twee jaar seminarium zijn.

Nieuw - maar bij sommigen al bekend - is de start van de „tweede weg opleiding" voor broeders, die (zoals men vroeger zei, tot de late roepingen behoren) en al een gezin hebben en hun functie niet kunnen opgeven. In een cursus van vier jaren kunnen zij op zaterdagen alle basisvakken van de theologie doorwerken. Na die vier jaar kan plaatsing in een gemeente volgen waarna nog vier jaar een één-dag-per-week cursus gevolgd zal moeten worden. Voor deze broeders zullen dezelfde eisen van toelating gelden als voor de dagopleiding, waarbij de C.v.d.O zich dezelfde vrijheid voorbehoudt als zij tot nu toe gedaan heeft.

Het Woord van God

was het onderwerp van het openingscollege van br Reiling. Daarbij ging het over de bijbel. Zulks naar aanleiding van een vraag die hem tijdens een spreekbeurt op een conferentie werd gesteld: Staat het seminarium op de grondslag van de bijbel als het onfeilbare woord van God? Hij antwoordde - op persoonlijke titel - dat het woord onfeilbaar niet voorkomt in de heilige schrift, wel het woord betrouwbaar.

Wat zeggen we eigenlijk als we zeggen: De bijbel is Gods Woord? Dat de bijbel gezaghebbend is. Maar - merkwaardig! - uit die gezaghebbendheid worden heel verschillende conclusies getrokken, zowel vanwege de verschillende schriftbeschouwingen als uit onwetendheid.

In een warrelende tijd als de onze willen mensen zekerheid, ze zoeken naar korte, bondige definities, en een daarvan is: De bijbel is Gods Woord. Maar dat is voor anderen weer onvoldoende, vandaar de toevoegingen: onfeilbaar, betrouwbaar, geïnspireerd. Wat ís dat echter?

De geschiedenis is leerzaam; hoe spreekt het nieuwe testament over het oude testament? Jezus en de apostelen leefden uit en bij het OT, maar nergens worden de Schriften Woord van God genoemd. In de na-apostolische tijd duikt langzamerhand het woord „Schriften" op voor evangeliën en brieven. Daarmee wordt het nieuwe testament gelijkgesteld aan het oude. Maar nergens wordt gezegd: de Schriften zijn Woord van God. In de reformatietijd wordt dat anders; Luther en Calvijn gebruiken én tegenover Rome én tegenover de spiritualisten het begrip Woord van God voor de bijbel. Maar... bij de reformatoren vallen bijbel en Woord Gods niet samen (Luther noemde de Jacobus-brief een strooien brief, en Calvijn weigerde de openbaring te verklaren).

Waar ging het om? Om het middel van de openbaring, en niet om de openbaring zelf. In de latere eeuwen ging het om de openbaring zelf; vandaar dat in de zgn. orthodoxe theologie het kwam tot de stelling dat de bijbel Gods Woord ís. Dan vallen bijbel en Woord Gods dus samen.

Maar - aldus Reiling - de vraagstelling is ondeugdelijk. Want het Woord van God is geen begrip, maar een gebeuren. In het nieuwe testament is het Woord van God overwegend het verkondigde woord van God. Dat God spreekt, is vanzelfsprekend. Maar spreken is een typisch menselijke activiteit: de taal is relatie en communicatie, richt zich tot de ander en wil van de ander antwoord.

Gods spreken is de grondvorm van Zijn openbaring. Zijn spreken was verstaanbaar. Wat gesproken wordt, kan herhaald worden, kan op schrift gesteld worden. Spreken is meer dan mededelen; God spreekt niet in een monoloog, maar wil de dialoog, het tweegesprek. Belangrijker nog is dat bij God spreken en handelen één zijn. En als dan het bericht van het spreken en handelen op schrift gesteld wordt, dan is die schrift geen doel, maar middel. Het gaat dan om de verkondiging van het woord van God omtrent - met name - het Woord, Jezus Christus. Spreken is dan aanzegging van heil. Mensenwoord en toch Woord van God. Prediking is dan de grondvorm van het Woord van God. En dat alles samengebundeld in Jezus Christus. Heel de Schrift moet gelezen worden door -Christus- heen. Als Christusboodschap is de bijbel Gods Woord. Dan is de bijbel geen vraagbaak naar zaken die buiten Christus staan.

De bijbel moet levend worden in de prediking van Christus, in en door de gemeente. Dat kan. Dat is een wonder.

Na dit indrukwekkend betoog volgden (vanzelfsprekend) een aantal mededelingen. Na de sluiting begaven velen zich naar De Vinkenhof voor een goedverzorgde lunch, voor een gezellige kout, voor spel en ontmoeting. Kortom, voor dát wat we niet graag zouden willen missen: gemeenschap. Ondanks verschillen van mening en inzicht, van afkomst en toekomstvisie.

Vermelding verdient nog dat de studenten zeer actief waren om het geld voor een nieuwe piano bijeen te brengen. Of ze daarin geslaagd zijn?

Ploeger

EXAMENS SEMINARIE

De broeders R. J. Loot en S. P. van der Steen hebben met goed gevolg hun eindexamens afgelegd en zijn door de C.v.d.O beroepbaar gesteld. Beiden hebben inmiddels een beroep aangenomen naar resp. Kassel/Mönchеberg-Strasse (jeugdpredikant) en Emmen.

ADRESWIJZIGING

Het adres van fam. B. Stuut luidt thans: Holzstraat 18, 3841 JZ Harderwijk; tel. 03410-17871.

J. Reiling nam afscheid van de Rekkense Inrichtingen

De voorzitter van onze redactiecommissie, br J. Reiling, heeft nadat hij ruim 15 jaar lang de voorzittershamer - figuurlijk gesproken - hanteerde van het bestuur van de Vereniging Rekkense Inrichtingen, afscheid van deze vereniging genomen. In een ledenvergadering van de VRI op 9 september kwam daarmee een einde aan een meer dan twintig jaar durende bestuursarbeid in één van de meest bekende instellingen in ons land.
Tegelijk met dit afscheid werd afscheid genomen van de VRI; deze bestaat niet meer. Voortaan worden de werkzaamheden gedaan door de Van Ouwenaller Vereniging. Van Ouwenaller, 127 jaar geleden geboren, was de grondlegger van het werk in Rekken. Zijn dochter heeft jarenlang als voorzitster het bestuur voorgezeten, totdat Reiling haar opvolgde. Ter ledenvergadering was ook een kleinzoon van de stichter aanwezig, die - zo vertelde hij mij - achtentwintig jaar geleden de eerste steen voor één der vele gebouwen mocht leggen.

Afscheidsrede
Met een duidelijke rede nam Reiling afscheid van bestuur en vereniging. Wat bewoog hem destijds zich beschikbaar te stellen voor de bestuurlijke, dus tijdrovende arbeid van VRI? Het was zijn door het evangelie van Jezus Christus geïnspireerde belangstelling voor de mens. Met name ook voor die mens die als verliezer in de samenleving zich moet, maar niet kan handhaven. Zorg voor de mens is ingebouwd in de boodschap van de Heer. Reiling werd met name getroffen, telkens weer, door de mensen die de genade gave van de eenvoud hebben. Maar ook de mensen in wier leven lot en schuld dooreengeweven liggen, konden rekenen op de bijzondere aandacht van de voorzitter. Om institutioneel wat voor hen te bereiken, heeft hij een vereniging willen leiden als de VRI.

Daarbij heeft hij vele, toegewijde en bekwame bestuurders leren kennen. Maar zijn respect voor de medewerkers was een zaak die onstuitbaar groeide. De groepsleiders die onder vaak moeilijke omstandigheden hun werk moeten doen, hebben het (vaak) moeilijker dan een bestuurslid.

Opmerkelijk was wat de scheidende voorzitter over grondslag en inspiratie zei. Elke protestants-christelijke vereniging had (vroeger) een zgn. grondslag, als regel de bijbel, soms met toevoeging van de reformatorische traditie zoals die is vastgelegd in de drie formulieren van enigheid. Maar, zei Reiling, de grondslag is bezweken, want fundamenten zijn statisch, onbewegelijk, star. De inspiratie is echter gebleven, wijl zij dynamisch, levend is.

De oorsprong van een rivier kan zich aan directe waarneming onttrekken, zelfs uit meerdere bronnen bestaan, maar zij vormen tenslotte één rivier. Zo is het met de inspiratie, die een vereniging als de VRI diepte en vleugelslag verleende. Die inspiratie geldt ook voor de Van Ouwenaller Vereniging.

Dat de scheidende voorzitter dankte voor het in hem gestelde vertrouwen, was meer dan een phrase. Dat hij in die dank zijn vrouw en dochters betrok, ging eveneens een phrase te boven. Zij gunden hem aan de VRI; zij gunden de VRI aan hun man en vader, die ootmoedig erkende, sterk de invloed van deze vereniging te hebben ondergaan.

De theoloog werd immers met een stuk praktisch werk geconfronteerd dat hem uitdaagde én waarop hij antwoordde. Antwoordde vanuit het Woord van de Heer.

Dankwoord
Mr. Grosheide dankte de afgetreden voorzitter in verscheidene typeringen voor zijn vele werk namens het bestuur, vereniging, medewerkers en bewoners. Die dank ging vergezeld van een geschenk: een tuinameublement. Volgens Mr. Grosheide betoonde Reiling zich een bekwaam bestuurder, een goed voorzitter, een man die oog had voor de ontwikkelingen in de samenleving, ook op het gebied waarop hij als bestuurder bezig was. Hij roemde zijn bescheidenheid en zijn nuchterheid, die echter geenszins emotieloosheid was. Integendeel, hij was en is een bewogen mens. Zijn verdiensten werden eind april door de overheid erkend door de benoeming tot officier in de Orde van Oranje-Nassau.

de laatste officiële daad van Reiling was de onthulling van het nieuwe naambord van de nieuwe vereniging. Naast hem staat Mevr. Van Ouwenaller, vóór Reiling voorzitter, en dochter van de oprichter.

Niet helemaal
is Reiling los van de Van Ouwenaller Vereniging. In Leek wordt een grote inrichting gebouwd; van die bestuurscommissie blijft hij nog voorzitter.
Het was een groot voorrecht, de ledenvergadering en de receptie te mogen bijwonen. Dat Reiling niet méér vrije tijd zal krijgen, is wel al zeker: zijn dagelijks werk als hoogleraar in Utrecht en als rector van ons seminarie breidt zich gedurig uit.

Ploeger

GEVAARLIJKE STOFFEN.

Zelf tanken raakt er steeds meer in. Je kunt er al gauw een cent of vier per liter benzine mee in je zak houden.

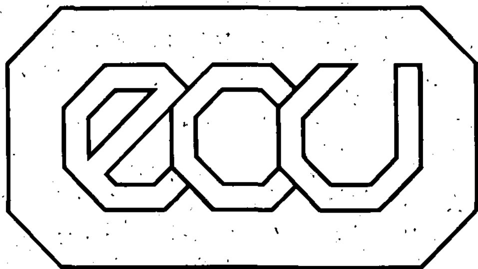
Je moet natuurlijk goed de voorschriften in acht nemen: geen brandende sigaret, sigaar of pijp in je mond. Lichten uit, motor af. Alle voorzorgsmaatregelen volg je op, want benzine blijft een gevaarlijke stof, waar je voorzichtig mee om moet gaan.

Blijkbaar doen de mensen dat ook wel, want je hoort zelden of nooit dat er ongelukken gebeuren met het tanken.

De ongelukken, die er gebeuren, hebben vaak veel meer te maken met het tanken van de bestuurder dan van de auto. Schrikbarend is het aantal ongelukken, veroorzaakt door automobilisten-onder-invloed. Je kunt je niet voorstellen dat deze mensen bij het volgieten van hun auto de nodige voorzichtigheid in acht genomen hebben, zodat ze niet met voertuig en al de lucht in gevlogen zijn. En dat ze dan enige uren later zichzelf volgieten met een gevaarlijke stof, zonder ergens rekening mee te houden.

Zou het niet tijd worden om op de tapkasten net zulke uitgebreide waarschuwingen te zetten als op de tankstations? En op de flessen, net als op de pakjes cigaretten, een waarschuwing aan te brengen voor de gevaren van het gebruik? Want de alcoholhoudende dranken blijken nog steeds te behoren tot de categorie gevaarlijke stoffen, en blijkbaar kunnen veel mensen daar minder goed mee omgaan dan met benzine...

H. G. de Winkel.

ALLERLEI

(een maandelijkse rubriek onder redaktie van C. Eijer)

Een hele tijd verscheen in ons blad de wekelijkse rubriek „In gesprek over Evangelisatie". Het werd verzorgd door onze evangelist in algemene dienst br R. Reiling. Het is niet de bedoeling dat dit geheel en al zal verdwijnen, maar de ECU vond het een zinnige zaak, om over te gaan naar een maandelijkse, wat grotere rubriek. Voorts werd in goed overleg besloten, dat deze rubriek verzorgd zou worden door een ander dan de evangelist en zo hebt u dan „ECU-allerlei" onder ogen. Het ligt in de bedoeling dat deze maandelijkse pagina gevuld zal worden met informatie over zaken, het evangelisatiewerk betreffende. Een beetje praktisch dus. Daarnaast zal het wat meer beschouwende ook niet ontbreken. Zeker ook in het evangelisatiewerk moet steeds weer de vraag gesteld worden: „Waar zijn we eigenlijk mee bezig?" Het zal gaan over onze gezamenlijke verantwoordelijkheid ten aanzien van het evangelisatiewerk.
Over wat we hier in ons eigen land zouden moeten doen. Maar het is ook nuttig, bij tijd en wijle een blik over de grenzen te werpen. Er zijn zo heel veel christenen over de hele wereld bezig, wegen te vinden om de boodschap van het Evangelie te verkondigen en gestalte te geven. Eén pagina evangelisatie per maand dus.

De ECU jubileert

Nee, niet met bloemen, toespraken, kadootjes etc. Ook niet met een plechtige herdenkings-samenkomst. Maar het is wel een feit dat de ECU dit jaar 50 jaar bestaat en dat betekent dat onze uniegemeenschap gedurende een halve eeuw een stuk gezamenlijke verantwoordelijkheid heeft willen dragen voor het evangelisatiewerk. Niet dat vóór 1932 evangelisatie-inspanningen ontbraken. Integendeel. Onze gemeenten hebben van stond af aan de evangelisatie als een opdracht gezien. De geschiedenis van onze gemeenten kent de opwekkingspredikers die „aanvallenderwijs" mensen opriepen tot bekering. Het is adembenemend en óók ontroerend bij „Wumkes" te lezen over de opwekking in bv. Weerdingermond in augustus 1881. Ik lees: „Over het algemeen stond de dagelijksche arbeid stil. Op alle zielen had de Heilige Geest beslag gelegd. Slechts enkelen waagden het zich te verzetten, doch ook die werden als lammeren en bogen de knie voor Jezus. Meer dan honderd bogen hunne knieën en bekeerden zich tot God". En onwillekeurig denk je: „Ongelooflijk"! Er was één duidelijk en diep verlangen, om mensen voor Christus te winnen. In deze tijd - het was nog maar enkele jaren ná de oprichting van de unie in 1881 - werd reeds gedacht aan een stuk gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het evangelisatiewerk. Het fonds „Unie-cent" werd geboren en uit dit fonds werd de arbeid van enkele reizende evangelisten bekostigd. Later - na de eerste wereldoorlog - heette de gezamenlijke evangelisatie van onze gemeenten „Inwendige zending". Toen ook werd reeds gedacht aan het verlenen van steun aan „noodlijdende gemeenten", een gedachte die lange tijd heeft doorgewerkt in de arbeid van de ECU. Eerst in 1932 kwam het tot de benoeming van een aparte commissie die zich met het gezamenlijke evangelisatiewerk zou moeten bezighouden.
Die commissie heette aanvankelijk Commissie voor Inwendige Zending (CIZ), later Commissie voor Binnenlandse Zending en tenslotte Evangelisatie Commissie der Unie (ECU). Binnen de ECU is lange tijd gewerkt met de gedachte dat gemeenten geholpen moesten worden - vooral financieel - om gemeente te kunnen zijn. Als bepaalde gemeenten die hulp zouden ontvangen, zou tevens het evangelisatiewerk weer gedaan worden. De ECU heeft door de jaren heen op deze wijze heel wat gemeenten kunnen helpen. Toch was er ook twijfel over de vraag, of op deze wijze inderdaad het evangelisatiewerk gestimuleerd werd. In 1955 werd een Studie-Commissie benoemd die vragen met betrekking tot de evangelisatieverkondiging in de wereld moest bestuderen. „Handelingen '69" was het motto van de evangelisatiecampagne die door onze gemeenten samen werd gevoerd. Eerst in de zeventiger jaren kwam het tot een algehele heroriëntatie. De gemeenten zouden op andere wijze geholpen moeten worden, het evangelisatiewerk ter hand te nemen. Vóór het eerst werd een speciale werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie georganiseerd. Er werd ernstig nagedacht over een man, die de gemeenten zou kunnen toerusten voor het evangelisatiewerk. Daarover verscheen een nota op de Algemene Vergadering van 1975. En de evangelist kwam er, eerst in part-time dienst, later full-time. In deze situatie leven we thans. De agenda's van de ECU-vergaderingen zijn de laatste jaren andere agenda's geworden. Er is ook een Werk- en Studiegroep voor Evangelisatie, een werkgroep die zich vooral met inhoudelijke zaken bemoeit en o.a. de conferenties in Dalfsen voorbereidt. Vijftig jaar ECU. Niet zo lang natuurlijk. Toch een feit, om even bij stil te staan.

Werkbijeenkomst voor gemeente en evangelisatie

We hopen deze maand de tiende te beleven. Plaats van ontmoeting zal opnieuw „De Bron" in Dalfsen zijn. Deze jaarlijkse bijeenkomst heeft reeds veel zegen gebracht in de eerste plaats voor hen die behoorden tot de deelnemers. Het was steeds weer een mogelijkheid voor bemoediging, gebed, inspiratie, hernieuwde toewijding, informatie, gesprek en uitwisseling van ervaringen.

Het was een plaats waar we gasten van over de grens ontmoetten, zoals de schotse evangelist en leraar Andrew McRae, de engelse evangelist Bryan Gilbert - bekend van operatie agapè - en de amerikaanse broeder Jackson, bekend van „interland-samen". De laatste jaren doen we het niet meer zo met buitenlandse krachten, te meer omdat de laatste tijd de werk- en studiegroep voor evangelisatie verantwoordelijk is voor de inhoud van de werkbijeenkomsten. Deze WSE streeft er naar de thema's van de conferenties zo veel mogelijk zelf van verschillende kanten te belichten en bereidt dit vóór in een meerdaagse vergadering. Van grote betekenis zijn de deelnemers zelf. Zij zijn het in feite die deze werkbijeenkomsten moeten „maken". De WSE waardeert het bijzonder dat in de loop van de jaren een toenemend aantal voorgangers tot de deelnemers behoort. En zo hoopt de ECU vurig dat „Dalfsen" voor onze gemeenten tot werkelijke zegen mag zijn. Ook deze keer, wanneer op 27, 28 en 29 september broeders en zusters uit diverse gemeenten weer samenkomen om na te denken over onze roeping, om christen te zijn in de wereld. Ook deze conferentie zal staan onder leiding van onze evangelist, broeder R. Reiling, onder wiens inspirerende leiding we reeds vele goede momenten op

VAN DEZE KANT BEKEKEN

Belastingbiljetten en verkiezingslijsten behoren voor mij tot grote problemen als het om invullen gaat. Ten aanzien van belastingbiljetten heb ik niet het voornemen daarop minder aan inkomen te vermelden dan ik naar waarheid moet opschrijven, maar eer ik alles op een rijtje heb zijn er dagen voorbij gegaan. Voor u is het misschien een peuleschil (en dan ook nog zonder draadjes), voor mij is 't een doolhof en de toelichtingen brengen mij geen baat. Zo heeft ieder zijn gebrek.
Een evenveel overleg vragend papier is een stembiljet met vele namen onder vele partijnamen vermeld. Een enkele keer lees ik de voornemens der mensen die om mijn stem werven. De gevolgen van het lezen zijn dat ik me als een ezel tussen ettelijke hooibergen zie staan en vraag me af: zijn dit luchtspiegelingen of ligt daar echt een oase?
Er rusten zware verplichtingen op u en mij. De vraag is gewettigd: kunnen wij die dragen? Ik mag meeregeren-goed, het stelt niet veel voor, die ene stem-maar ieder krijgt de gelegenheid door een klein rood vlekje zijn mening kenbaar te maken. Daar ligt voor de gewone man de moeilijkheid: hij moet een mening hebben. In het jongste verleden heb ik rondgelopen met de gedachte: Hoe kun je staatloos worden. Zover was ik gekomen omdat ik me schaamde voor met name het kabinet en zijn leden. Bij wie moet ik mijn verzoek indienen mij te ontslaan van rechten en plichten die in dit land een staatsburger heeft? Ik zag er van af want wat zou het baten. En het leek ook een beetje op een vlucht.
In die dagen schreef ik op een los stukje papier: machteloosheid frustreert. Ik wil geen dood visje zijn dat met de stroom wegdrijft, maar kan dat visje in troebel water gezond blijven?

Ik verlaat dit met mijnen bezaaid land en kom tot onze gemeenschap die in oktober haar jaarlijkse bijeenkomsten hoopt te houden. Weken van tevoren worden uit Bosch en Duin boeken rondgezonden, waarin verslagen, voorstellen en begrotingen ter bestudering worden aangeboden. Iedere Nederlander wordt geacht de wet te kennen, zo ongeveer luidt een zinsnede. Als 't puntje bij 't paaltje komt kun je zeggen dat iedere baptist geacht wordt dat boek te lezen, dat de unie jaarlijks publiceert. Ik weet zeker dat het niet gebeurt. Slechts een klein aantal leden van de gemeente zal het opbrengen er aan te beginnen. Een nog geringer aantal is het dat van de eerste tot de laatste bladzij weet waarover het gaat. Het enige dat je dan hoopt is dat die weinigen de gemeente zullen voorlichten, de inhoud uiteen zullen zetten, zodat meerderen enigszins op de hoogte gebracht worden van waar we zijn, wat we doen en waar het heen zou kunnen gaan. Want samen dragen wij verantwoordelijkheid voor het gezamenlijk werk.

Iets van dat werk wordt thuis al gedaan: de verkiezingen. Zoiets kan niet met een Franse slag gebeuren. Uit ervaring weten we dat verkiezingen in een plaatselijke gemeente al veel aandacht vergen. En gebed, als we beseffen waarom het gaat. Je kiest dan hem of haar voor een bepaalde werkzaamheid van wie je kunt aannemen dat hij of zij liefde heeft tot de gemeenschap en gezegend is met gaven van geloof en verstand.

Evenveel serieus overwegen kost het om broeders en zusters aan te wijzen die onze unie van dienst kunnen zijn. Maar je kent zo weinigen. Natuurlijk wel lokale krachten, maar wie wonen er in Haulerwijk of Harderwijk, in Dokkum of Dordrecht? Welke maatstaven moet je aanleggen? Welke personen zullen adviezen verstrekken aan de gemeenten?

De raad van uw gemeente, die waarschijnlijk u zal raden, heeft een dubbele verantwoordelijkheid.

Nu we toch al aan de algemene vergadering denken, hebt u ooit die bijeenkomsten als afgevaardigde meegemaakt? Was u dan altijd gelukkig met de opdracht van de gemeente voor of tegen een bepaald voorstel te stemmen als u de bespreking volgde die dat voorstel ter AV teweeg bracht. Het licht dat anderen er op wierpen had thuis niemand en alles gehoord hebbende zou u anders willen stemmen dan de gemeente u opdroeg. Een volgende keer vraagt u de gemeente u in bepaalde zaken vrij mandaat te geven en dus te mogen afwijken van wat men thuis besloot. Waarmee men dan wel eigen verantwoordelijkheid zwaarder belast.

Nog één ding. Besluiten worden bij meerderheid van uitgebrachte stemmen genomen. Ik kan niet zeggen dat mij dat altijd gelukkig maakt. Hoe het anders zou kunnen is ook moeilijk te zeggen. Misschien toch nog meer met elkaar praten. ■ pdat een minderheid, zich teleurgesteld en zich machteloos voelend, niet gefrustreerd raakt. Dat kan onevenwichting maken en tot schade voor allen leiden.

Huizinga

(naschrift redaktie: helaas zagen we geen kans dit artikel vóór 8 sept. te plaatsen).

„De Bron" mochten beleven. Moge bovenal de levende Heer zelf door zijn Geest scheppend en inspirerend bezig zijn!

De Zaaier 65 jaar

Deze pagina begint een beetje op een verjaardagen-festival te lijken, maar het is niet anders: ook de Zaaier is jarig. Vijfenzestig is ons evangelisatieblad geworden. Strikt historisch genomen klopt dat niet helemaal, want br J. van Dam schrijft in „Geschiedenis van het Baptisme in Nederland" dat het eerste nummer van „De Zaaier" in 1913 verscheen. Maar we zijn wel met de 65e jaargang bezig en daar is misschien de oorlogstijd debet aan geweest.
In dit blad is jarenlang geschreven, eerst door broeder B. Planting en later door broeder F. E. Huizinga, van wiens hand overigens nog steeds bijdragen in ons evangelisatieblad verschijnen.
De laatste jaren wordt het blad geredigeerd door onze evangelist.
Ofschoon „De Zaaier" vijfenzestig is geworden, is het bepaald niet de bedoeling ons blad met emeritaat te laten gaan. We geloven nog steeds dat deze papieren boodschap op een of andere wijze de weg naar de mens zonder de levende God zal vinden. De laatste tijd wordt ijverig gestudeerd over de vraag, hoe tot een verbetering van de inhoud gekomen kan worden en dat heeft dan vooral te maken met de vraag, hoe de inhoud nog meer afgestemd kan worden op die mens die vervreemd is van God en het Evangelie. Het is namelijk een blad, niet bedoeld voor onze eigen stichting, maar voor die ander die de Weg van het Leven gewezen moet worden.
In het oktober-nummer zal ook nog enige aandacht aan het „jubileum" geschonken worden, terwijl we nu hier verder willen volstaan, met het uitspreken van onze erkentelijkheid jegens hen die altijd maar weer, maand in maand uit, hun bijdragen voor „De Zaaier" leveren. En dat is echt geen geringe opgave. En verder zullen we nog wel eens op deze materie terugkomen!

UITNODIGING

Voor wie? : Voor de zondagsschoolleiding v.h. gewest Groningen/Drenthe
Wanneer? : D.V. dinsdag 28 september om 20.00 uur
Waar? : In de baptistenkerk te Nieuw Buinen
Onderwerp : Hoe breng ik de zending dichter bij de kinderen
Spreekster : Zendelinge Janca Loot.
Graag tot ziens, namens het bestuur
Bertha Pots-v. d. Veen

**C.C. VERGADERING VAN DE NBJB
OP ZATERDAG 25 SEPT. A.S.
IN DE SAMENHOF, ZWOLLE
10 UUR**

uit het Uniebureau

Overzicht van de bijdragen der gemeenten over het 1e halfjaar 1982

Ledental per 1-1-82	Gemeenten	ECU	CvdO	UZC	NBJB	10-cts-fonds	Totaal 1982/1	Totaal 1981/1
157	Alblasserdam	1.300,—	1.500,—	2.350,—	450,—	230,—	5.830,—	3.220,—
81	Alkmaar	621,29	438,66	936,60	34,50	18,—	2.049,05	1.967,30
201	Almelo-G.	789,80	1.251,41	1.028,35	360,20	346,40	3.776,16	2.777,79
111	Almelo-Nw	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	617,14
86	Alphen ad Rijn	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	121,10
80	Amsterdam-C	122,15	164,70	257,25	69,30	—,—	613,40	1.617,30
59	Amsterdam-N	253,20	253,20	525,80	86,40	50,40	1.169,—	1.079,50
76	Amsterdam-W	79,65	180,95	132,75	—,—	—,—	393,35	363,05
215	Apeldoorn	1.927,38	2.114,64	2.496,93	343,50	—,—	6.882,45	4.226,28
350	Arnhem	*)						
64	Assen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
56	Borne	—,—	82,60	251,05	—,—	—,—	333,65	431,80
72	Coevorden	150,—	150,—	300,—	100,—	—,—	700,—	270,—
365	Delfzijl	1.163,25	1.256,55	1.901,65	660,17	100,—	5.081,62	2.968,84
115	Deventer	396,—	586,20	926,90	215,80	129,77	2.254,67	1.481,82
91	Doetinchem	456,61	279,87	420,52	—,—	—,—	1.157,—	1.577,—
57	Dokkum	62,90	176,35	298,68	65,70	72,10	675,73	728,66
185	Dordrecht	416,09	477,87	721,36	132,64	69,04	1.817,—	4.605,31
124	Drachten-Elim	611,40	627,30	942,84	355,20	78,75	2.615,49	—,—
129	Ede	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
351	Eindhoven	769,66	384,—	1.066,60	—,—	—,—	2.220,26	4.570,50
60	Emmeloord	286,80	354,25	397,30	—,—	—,—	1.038,35	892,37
700	Emmen	3.150,—	3.612,50	5.500,—	1.005,—	525,—	13.792,50	13.540,—
175	Emmercompasc.	424,35	365,35	439,40	—,—	94,10	1.323,20	1.109,35
266	Enschede	824,15	330,15	1.352,90	288,30	—,—	2.795,50	1.384,32
126	2e Exloërmond	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	1.000,—
42	Foxhol	50,—	50,—	61,25	—,—	—,—	161,25	643,—
334	's-Gravenhage	2.000,—	1.700,—	2.700,—	400,—	550,—	7.350,—	5.600,—
340	Groningen-N	1.530,—	1.754,40	2.652,—	487,90	255,—	6.679,30	7.339,96
222	Groningen-Z	485,07	572,76	—,—	159,84	83,25	1.300,92	—,—
135	Haarlem	718,60	590,45	794,05	226,40	—,—	2.329,50	6.082,92
155	Harderwijk	595,70	468,55	915,85	—,—	—,—	1.980,10	1.627,25
168	Harlingen	659,51	463,80	1.127,45	357,75	300,75	2.909,26	4.102,91
61	Haulerwijk	250,—	250,—	500,—	—,—	—,—	1.000,—	—,—
63	Heemskerk	400,31	424,65	600,—	246,20	292,25	1.963,41	2.953,50
100	Heerenveen	425,25	1.079,50	796,30	307,30	123,70	2.732,05	1.655,17
119	Den Helder	495,58	588.08	893,62	157,18	69,63	2.204,09	2.085,28
398	Hengelo	1.527,85	1.589,32	3.793,15	835,—	—,—	7.745,32	4.289,99
265	Hoogeveen	1.200,—	1.400,—	2.250,—	400,—	400,—	5.650,—	7.000,—
374	Hoogezand	1.636,—	1.930,—	2.916,—	538,—	280,—	7.300,—	—,—
46	Klazienaveen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
73	Kollumerzwaag	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
29	Krommenie	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	720,40
266	Leeuwarden	862,15	208,35	919,70	—,—	—,—	1.990,20	—,—
141	Leiden	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
24	Maassluis	—,—	—,—	300,—	—,—	—,—	300,—	500,—
32	Makkum	200,—	200,—	200,—	—,—	—,—	600,—	600,—
165	Muntendam	126,45	101,—	560,10	—,—	107,05	894,60	2.512,28
256	Musselkanaal	750,—	651,65	2.010,—	132,68	—,—	3.544,33	3.839,24
88	Nieuw Buinen	—,—	—,—	1.502,—	—,—	—,—	1.502,—	—,—
92	Nieuwe Pekela	—,—	—,—	133,40	—,—	—,—	133,40	—,—
119	Nieuw Weerdinge	—,—	—,—	1.500,—	—,—	—,—	1.500,—	600,—
130	Noordbergum	510,25	351,50	673,35	—,—	—,—	1.535,10	2.452,40
106	Pernis	200,—	200,—	200,—	200,—	200,—	1.000,—	300,—
108	Rotterdam-C	126,95	214,30	383,55	74,60	—,—	799,40	721,64
137	Rotterdam-Z	616,50	706,92	1.068,60	196,60	205,50	2.794,12	2.540,82
24	Scheveningen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
51	Siddeburen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
54	Sittard	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
347	Sneek	1.500,—	1.800,—	2.700,—	—,—	—,—	6.000,—	420,20
49	Spijkenisse	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	773,80
190	Stadskanaal-N	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
267	Stadskanaal-Z	2.355,—	2.810,—	4.295,—	715,—	325,—	10.500,—	580,82

70	Stavoren	100,—	200,—	500,—	50,—	—,—	850,—	920,—
45	Steenwijk	47,55	107,90	381,51	41,20	—,—	578,16	193,85
141	Ter Apel	—,—	—,—	1.600,—	—,—	—,—	1.600,—	1.320,—
143	Treebeek	448,—	396,—	2.583,—	—,—	—,—	3.427,—	2.482,—
226	Utrecht-C	—,—	—,—	1.000,—	650,—	300,—	1.950,—	5.150,—
148	Utrecht-N	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
43	Valthermond	—,—	53,60	600,—	—,—	60,60	714,20	68,15
202	Veendam	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
143	Vriescheloo	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
192	Vroomshoop	335,—	830,—	1.034,—	415,—	—,—	2.614,—	1.251,—
133	Westerhaar	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
219	Winschoten	985,50	1.130,04	1.708,20	314,22	164,28	4.302,24	4.200,—
58	Workum	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	263,65
173	IJmuiden	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	2.945,85
26	Zuidlaren	46,75	34,50	154,28	—,—	—,—	235,53	283,56
94	Zutphen	—,—	—,—	1.000,—	—,—	—,—	1.000,—	1.752,25
202	Zwolle	932,74	1.092,32	1.625,60	290,88	161,60	4.103,14	3.916,18
	Totalen	35.921,39	38.536,14	70.878,84	11.362,46	5.592,17	162.291,—	135.238,50

*) Deze gemeente maakte in het 1e halfjaar 1982 *f* 10.500,— over; in dezelfde periode van 1981 werd *f* 8.000,— ontvangen.
Een verdeling van deze bedragen over de verschillende takken van arbeid vindt aan het einde van ieder jaar plaats.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

DEKADENTIE

Dat vreemde woord kom je nu en dan tegen in een toespraak of geschrift van een doemdenker. Dat is iemand die denkt dat we regelrecht op de ondergang afstevenen. Een soort pessimist dus van wie is beweerd dat het de vreugde is van zo'n zwartkijker als hij of zij opnieuw heeft kunnen bewijzen dat er geen vreugde is. Zo'n figuur is pessimist voor z'n genoegen. Hij geniet van zijn walging over het bestaan. Dickens schreef eens: „Degenen die de natuur en hun medemensen beschouwen en uitroepen dat alles donker en somber is hebben gelijk. Maar de sombere kleuren zijn weerkaatsingen van hun eigen kranke ogen en harten".
Bovenstaande wijsheden zijn meest ontleend aan anderen, maar wat hebben wij dat we niet hebben ontvangen?
Leven we in een dekadente tijd? Dekadent = in verval verkerend. Een tijd zonder innerlijke en morele kracht. Vaak wordt bij dat woord de kant uitgekeken van het „zoete leven", dat dan veelal, naar wij menen ten onrechte, in de rosse buurten te vinden is. Het komt mij voor dat daar het einde is van het leven. Daar vind je de schroothopen, daar smeult de vuilverbranding. Daar zijn geen heldere luchten, geurende bossen, wijde zeeën en bevredigende vreugden.
Dekadent zijn de mensen die alle goede levensregels - neem de tien geboden - met voeten treden. Zij vallen ook niet meer onder degenen die Paulus op het oog had toen hij schreef over heidenen die de wet niet hebben, maar toch van nature doen wat de wet gebiedt. Zij erkennen geen enkele wet in noch boven hen, van God noch mensen, maar volgen hun invallen en driften zonder enige kontrole over zichzelf of van wie ook. Alles is overboord gezet. Woorden als waardigheid en eerlijkheid schudden zij brutaal lachend van zich af. Ze zijn voorbij aan alles „wat liefelijk is en welluidt". Wat ik zojuist schreef over schroothopen en vuilverbranding mag u niet verleiden te zeggen dat ik hoogmoedig en liefdeloos oordeel. Ik ben eenmaal in m'n leven met een jongere vriend over de Amsterdamse walletjes gelopen en ik had niets dan medelijden met die vrouwen die in de etalages zaten en zich te koop aanboden.
Dekadent is de af-vallige, hardgekookte, die z'n geweten heeft dicht geschroeid. Die eerst nog **wandelt** in de raad der goddelozen, dan **staat** op de weg der zondaars en tenslotte **zit** in de kring der spotters.
De dekadente figuur wil niet meer van verantwoordelijkheid weten. In feite heeft hij daarmee zijn mens-zijn verloren. Naarmate het aantal van hen dat zo leeft toeneemt, in die mate verruwt de samenleving en zij is onderweg zichzelf op te heffen, ineen te storten en in een chaos te eindigen. Als je het eerste hoofdstuk van de brief aan de Romeinen, 1900 jaar geleden geschreven door ene Paulus, leest, krijg je de indruk dat hij zo'n samenleving beschrijft. Hij ziet het als een gevolg van een kwaadwillig uitbannen van het geloof in God wat leidt tot een levenshouding van laten we eten, drinken en vrolijk zijn want morgen is't voorbij. Brood en spelen dus en dat is alles wat er is. Zo zijn machtige staten ondergegaan.
Er is verband tussen het geloof in de Heer der schepping en het levenspatroon der mensen. Dat vrees voor dekadentie hier en daar binnensluipt kan misschien ten dele verklaard worden uit de klaagzangen die sommige kerken aanheffen over slinkende getallen van leden, ofschoon anderzijds toch kan worden vastgesteld dat kennelijk over de hele wereld buitenkerkelijke groeperingen ontstaan die, beu van dogmatisme en klerikale bevoogding, langs eigen wegen hun vragen en verlangen naar God en gemeenschap tot uitdrukking brengen. Verschuivingen in samenlevingsvormen, soms als tekenen van ontbinding en dood gezien, kan men niet altijd beschouwen als signalen van een definitieve katastrofe. Veel van wat heilig, gewijd en als onveranderbaar wordt gepresenteerd is een erfenis van vorige geslachten. En die bestonden ook uit mensen, even feilbaar als wij zijn.
Er zijn in alle tijden dekadente verschijnselen en idealistische stromingen, ondergangsaankondigingen en hoopvolle toekomstdroom. Ik bezoek geen bijeenkomsten meer van onze eigen jeugdbeweging maar heb niet vergeten wat wij in mijn jonge jaren vaak zongen:

Lof zij de Heer, de Koning dezer wereld!
Lof zij de Heer, Hem ere 't groot heelal!
't Juichende lied der jeugd zal nimmer sterven,
daar Hij 't in elk geslacht vernieuwen zal.

Het is een kleinigheid vandaag een lied vol wanhoop aan te heffen. Mij ligt het niet. Vanwege Bethlehem. En aan het eind het nieuw Jeruzalem.

Huizinga.

GRONINGER BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN

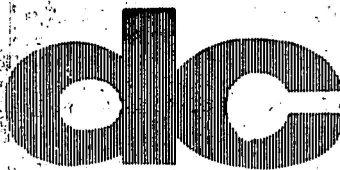
BONDSDAG

op **zaterdag 18 september d.v.** 's middags om 2 uur in de Gereformeerde Vrede kerk aan de Van der Duyn van Maasdamweg te Hoogezand.

Programma:

1. Opening door ds Schouten.
2. Commissie voor de opleiding van voorgangers o.l.v. prof dr J. Reiling.
3. Gemengde koren uit Nieuw Buinen, Muntendam en Stadskanaal o.l.v. de heren Johan en Harry Pots.
4. Pauze.
5. Gemengde koren.
6. Collecte; mededelingen.
7. De zanggroep „Daylight" uit Vriescheloo.
8. Het woord is aan ds. Boskamp
9. Sluiting.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEWESTELIJKE ZENDINGSWERKGROEPEN

Uitnodiging aan alle zendingswerkgroepen en kontaktpersonen in het gewest Drenthe en Z.O. Groningen

Zaterdag 18 september a.s. hopen we weer onze gewestelijke vergadering te houden in de baptistenkerk Het Baken, Kerspellaan 2 in Emmen.
Aanvang half drie.
Deze middag zal o.m. het nieuwe projekt worden gepresenteerd: „Opleiding verplegers in Kameroen".
Onze zendelinge Janca Loot zal in ons midden zijn om ons hiervan te vertellen.
Het belooft een fijne middag te zullen worden, we rekenen dan ook op uw aller komst.

Namens de gew. zendingswerkgroep van het gewest Drenthe en Z.O. Groningen,
T. Drenth-Hietkamp, secr.

WEEKEND VOOR GROEPS- EN GESPREKSLEIDERS

Van harte welkom op het **weekend van 8 en 9 oktober** op „De Bron".
Een weekend voor **groeps- en gespreksleiders** van gemeenten die in okt. '82 of jan. '83 willen beginnen met de G.B.S. maar ook voor leiders van gemeenten die reeds begonnen zijn.
(Voor zover er plaats is).

Kosten: *f* 35,— per persoon, te voldoen bij aankomst.

Meenemen: Bijbel, pen en papier.
Slaapzak + sloop of lakens + sloop (eventueel te huur à *f* 5,— = p. stel).

Aanmeldingen: Vóór 24 september a.s. bij Martha v. d. Werf, Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden.

VAN DE POSTZEGELMAN

Geachte zusters,
Neemt u uw postzegels mee naar de Jubileumconferentie van Zusterhulp in Elburg op 21 september a.s.? Ik hoop er te zijn.
De handel in postzegels is in verband met de achteruitgaande tijd wat minder geworden, maar we kunnen met z'n allen nog veel verdienen. De laatste maanden is er al weer *f* 1260,55 bijeengebracht. Dus er zijn mogelijkheden. In Spijkenisse ontving ik veel zegels, hartelijk dank daarvoor.

Met vriendelijke groeten,
K. Kuperus,
Simonstraat 5 I, 1076 VG Amsterdam.

P.S. Willen de voorgangers het bovenstaande in de dienst(en) van 19 september doorgeven? Hartelijk dank!

BEROEPINGSWERK

Aangenomen naar Alblasserdam: H. G. de Winkel te Nieuw Buinen.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Weduwnaar zoekt langs deze weg kontakt met een gelovige vrouw tussen de 60 en 70 jaar, bij voorkeur in het centrum van ons land, om samen de eenzaamheid op te lossen.
Brieven onder nummer 11.600.

Op 28 augustus jl. heeft de Heer tot Zich genomen onze zuster

JACOBA GESINA KIWIET-BLAAUW

op de leeftijd van 80 jaar.

Baptistengemeente Hengelo

In de zekerheid van haar geloof in Jezus Christus, is van ons heengegaan, onze zuster

JOHANNA KUIPER

echtgenote van onze broeder Wim de Jong.

„Zo blijven dan: Geloof, Hoop en Liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de Liefde".
1 Cor. 13 : 13.

4 september 1982

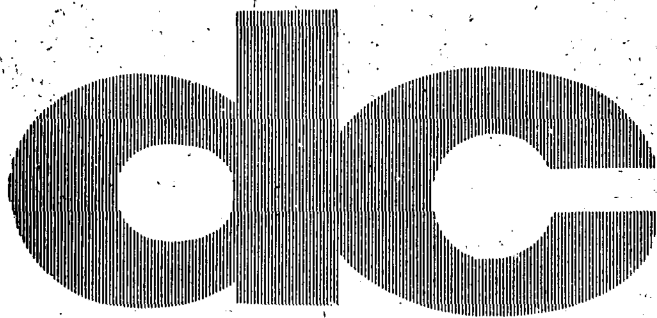
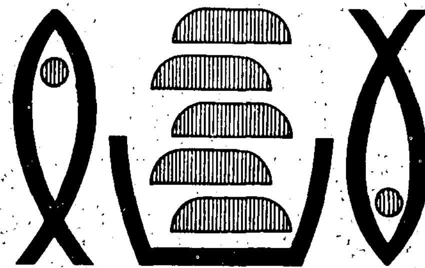
Baptistengemeente Workum

Op 1 augustus is door de Heer thuisgehaald onze zuster

MARIA WIJTSEMA

op de leeftijd van 70 jaar, weduwe van Hendrik Blaauw.

Baptistengemeente Nw-Buinen

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 36 - 24 september 1982

BROOD EN WIJN

Waaraan, maar vooral aan wie, denkt u als u God zegt?
Die vraag stelde ik in een gemeente nadat we samen het bekende: Op bergen en in dalen en overal is God... hadden gezongen. Acht maal zongen we het: ja overal is God.
Wie dacht aan Hem en wat dachten de broeders en zusters?
Met bijna evenveel gemak spreken we over „het eeuwige leven", maar wie van ons heeft een voorstelling ervan? Eerder schreef ik u daarover maar het is alsof we na een lange tocht van denken toch blijven staan voor een poort die niet zo wijd open staat.
We lezen de Schriften maar niet alles is doorzichtig en we wilden wel dat er een Filippus naast onze wagen kwam lopen die ons vroeg: Verstaat gij ook wat gij leest?
Ik weet dat ons bijstand geboden wordt door de Geest van God maar evengoed aarzelen wij soms en zeggen dan: ja, dat denk jij.

Dezer dagen las ik wat Johannes schrijft over het wonder der broden. Duizenden eten van vijf broden en twee vissen. Daar zit ik niet mee. Dat geschiedt nog alle dagen op de velden waar de Heer in samenwerking met de boer het brood laat groeien. Het vervolg maakt het moeilijk. Jezus zegt na enige woorden over Mozes en het manna: Ik ben het brood des levens. Hij komt tot uitspraken als: Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Mijn vlees is echt voedsel en mijn bloed is echte drank.
Ik begrijp de mensen die toen zeiden dat ze het maar een aanstootgevend woord vonden. Wat moet je daar nu mee. Dat zeiden velen van zijn leerlingen en ze verlieten zijn gezelschap.
In de rooms-katholieke Willibrordvertaling van het nieuwe testament staat in een voetnoot bij de vraag: hoe kan Hij ons zijn vlees te eten geven? het volgende: Uit het bezwaar dat de Joden maken en uit het feit dat Jezus zijn uitspraak handhaaft, ook al trekken velen van zijn leerlingen zich terug, blijkt dat Jezus aan de letterlijke betekenis vasthoudt.
Alsof het zo zijn moest ging op dat ogenblik de telefoon en meldde zich een r.k. geestelijke die met me over iets wilde praten. Ik zei hem dat ik juist had zitten lezen in Johannes zes waarin Jezus' woord over zijn vlees en bloed, over het eten en drinken ervan en dat men volgens hun vertaling plus voetnoot aan de letterlijke betekenis moest vasthouden. Hij zei me bij zijn bezoek daarop te willen terugkomen.
Dat deed hij ook. Maar de voetnoot wees hij van de hand. Hij veegde nog veel meer van de rijke roomse dis. In feite heel zijn kerk met haar huidige leer en vormen. Wel voorzichtig maar evenzeer fundamenteel. Hij zocht naar de gemeente van Jezus Christus en wilde wel dat uit alle kerken zij samenkwamen die dat met hem deden.
Terug naar wat Jezus zei. Zat u ooit tegen die woorden aan te kijken en vroeg u zichzelf niet af: wat staat hier; wat moet ik er mee aan? Officieel leerde en leert de r.k. kerk dat brood en wijn door het uitspreken der sacramentele woorden veranderen in het lichaam en bloed van Christus. Luther wees die verandering der substantie van de hand en Zwingli, ook een man die de reformatie zocht, was het met Luther niet eens en zei dat brood en wijn tekenen waren van het offer dat Jezus bracht. Calvijn duidde ze weer anders en de tafel die allen moest samenbrengen, scheidde allen. Tot op heden.
Wat bedoelde Jezus? Ik ken uw standpunt niet. Een leerstuk over de betekenis van de tekenen van brood en wijn hebben wij niet en ook al hadden wij iets dergelijks, lezen zouden het waarschijnlijk slechts weinigen.
Zoals brood en wijn door mijn lichaam worden opgenomen, zo vervult de Heer mijn denken en leven. Brood en wijn is ook een woord van Jezus en zijn woord dat zo in tekenen spreekt, zijn geest en leven. Zoals de doop het bad der wedergeboorte is en tegelijkertijd teken ervan, zo is dit brood en deze wijn eten en drinken, woorden van de grote Herder die David psalm 23 liet zingen.
Petrus antwoordt op de vraag van Jezus of zij nu ook zouden willen gaan met: Gij hebt woorden van eeuwig leven. Dat onbegrensde leven spreekt ook bij doopvont en avondmaalstafel. Zijn woorden gaan dieper, zijn werkzamer dan alle leerstukken der vaderen, zegt deze leerling. Ze dringen door tot het raakpunt van ziel en geest. Petrus zegt: door u komen wij tot onszelf en komt God tot de diepten van ons bestaan, ons zijn. U voert ons tot de uiterste grenzen bij doop en beker. Het zijn kruispunten en ze dwingen tot herhaalde overweging om daarna de weg van het woord, vervuld van geest en leven, in te slaan. Voor Petrus en z'n vrienden eindigden alle wetten, inzettingen en overwegingen bij Jezus en sedert ze Hem kenden als de Heilige Gods konden ze niet meer terug. Ze moesten verder als Abram destijds, zonder te weten waar het alles op uit zou lopen. Die met God en Jezus wandelen kunnen niet achterom kijken. Ze zijn door het water gegaan en in de woestijn daarachter ligt het brood, al de jaren door. Tot op de dag dat ze het beloofde land betraden.

Huizinga

Fantastische jubileumviering van Zusterhulp

Ruim 1900 vrouwen woonden dinsdag 21 september de viering van het 50-jarig bestaan van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging „Zusterhulp" bij. Het is een geweldig festijn van blijde en dankbare zusters geworden. Een inspirerend festijn, een festijn om nooit meer te vergeten.

Natuurlijk gaf het problemen voor 't Huiken in Elburg. Er moest van allerlei kanten stoelen worden gehaald. Maar het lukte. 't Lukte buitengewoon goed. Hulde aan de regelingscommissie: voor 2000 mensen koffie en thee en lunches, ik geef het u te doen.

De morgenvergadering
begon precies om 10.30 uur, onder leiding van de presidente, mevrouw Kos. Dat in al haar woorden dankbaarheid doorklonk, zal niemand verbazen. Een jubileumviering is geen dagelijkse bezigheid. Er wordt naar uitgezien; er zijn hooggespannen verwachtingen. Hoe loopt het dan? Maar ook: dank aan God, die de NBVB 50 jaar spaarde, deed groeien, gebruikte in zijn dienst. Met name als thuisfront voor de zending heeft Zusterhulp als landelijke organisatie enorm veel betekend. Maar ook plaatselijk is Zusterhulp niet meer weg te denken. Mevrouw Kos memoreerde het vreugdevol. Welk een vreugde ook dat er zusters aanwezig waren, die er vijftig jaar geleden ook bij waren; zij werden een ietsje verwend. Zoals ook drie oud-presidentes bijzonder vermeld werden.
Verscheidene afgevaardigden van vele commissies uit onze Uniegemeenschap waren aanwezig. Namens hen allen sprak ds Schouten, voorzitter van de Unie-Commissie.
Bijzondere vermelding verdiend het zingen van een groot koor, bestaande uit enkele zusters uit alle afdelingen. Het klonk, onder leiding van mevrouw Bonhof, uitnemend.

Zending
Ik vermeldde al: Zusterhulp was en is thuisfront voor de zending. Janca Loot en Jan Oosterloo waren aanwezig. Mevrouw Haagsma stelde hen enkele vragen. De zendelingen op het veld waren te horen via een bandje. Ds J. ten Braak, voorzitter van de UZC, droeg hen op in gebed aan de Heer der gemeente. Duidelijker dan op deze wijze was Zusterhulp als vrouwen-zendingsbeweging nauwelijks te karakteriseren.

Ook donkere wolken
pakten zich vaak samen boven Zusterhulp. Er zijn niet uitsluitend mooie dingen geweest. Het menselijke was er ook. Aldus mevrouw Kos, maar te klaarder wordt dan de goede hand van onze God herkend. Daarom alleen aan Hem de eer.
En de toekomst? In 1932 was er grote werkloosheid; er was en er dreigde ontreddering van allerlei kanten. In 1940 brak de wereldoorlog uit. Maar God spaarde.

Man en vrouw schiep Hij hen
Deze tekst was het jubileum-motto. In afdelingen, gewesten en op trainingsdagen is hier over gesproken. Het invullen van de plaats van de vrouw in gezin, gemeente en samenleving is niet altijd even eenvoudig. We mogen elkaar onze meningen niet op dringen, maar moeten samen blijven zoeken naar een goede invulling.

Mannenzang
Hoe ruimdenkend de zusters zijn, bleek wel uit het feit, dat van 13 - 14 uur een concert gegeven werd door het Haags Vocaal Mannen-ensemble o.l.v. de heer P. de Jager. Op sublieme wijze werden een aantal byzantijnse gezangen, negro-spirituals en enkele andere, opgewekte liederen ten gehore gebracht. Het ensemble kreeg vanzelfsprekend telkens een welverdiend applaus. Ik denk dat velen de voorbereidingscommissie erg dankbaar zijn voor dit programma-onderdeel. Zonder twijfel vergeet niemand van de aanwezigen het karretje van de voerman op de zandweg...

Problemen?
En nu bleek toch dat het met de koffie- en theevoorziening moeilijk ging. Vandaar dat de tweede pauze uitviel en het middagprogramma naar voren werd geschoven. Maar ook dat ging geweldig. Dus geen wanklanken, wat fijn.

Een gouden terugblik
Zo heette de revue. De vlag dekte de lading. Een terugblik; in vogelvlucht een overzicht van vijftig jaar NBVB. Daarin werd „de zaal" volop betrokken. Uit alle gewesten waren er groepen die een deel van deze vijftig jaar voorbereid hadden. Het was geen bloeidge ernst, integendeel, met een bewonderenswaardig gevoel voor 't humoreske in het leven van een vrouwenvereniging werd veel naar voren gebracht. Het was - kort samengevat - een wervelende opeenvolging van sketches vol originele vondsten, die - aldus was van te voren gezegd - slechts een beetje boven water brachten van wat er allemaal gebeurd is. Hulde!!
Hulde aan hen, die het bedachten. Aan hen, die het instudeerden en uitvoerden.
Een staande ovatie drukte dat hartverovevend uit.

Voorbijgaand
Ook aan een jubileumviering van Zusterhulp komt een einde. We deden een greep. Het was een voorrecht het allemaal te mogen meemaken. Mevrouw Kos leidde op voortreffelijke wijze, het zij met vreugde en erkentelijkheid vermeld. (Mevrouw Corporaal-Bots leidde bijzonder goed het middagprogramma.

Centen zijn belangrijk;
de collecte bracht ƒ 8403,40 op, zodat nu ruim ƒ 17.000,— binnen is voor het jubileumgeschenk.

Dankgebied en lofliederen besloten deze dag, uw verslaggever eindigt met: O mijn God, wat een prachtige dag!!

Ploeger

P.S. 't Huiken is een uitstekende plaats voor jubileumvieringen!

JUBILEUMLIED NBVB

In Christus verbonden, trachten wij iets te zijn
voor mensen in hun zorgen, in levens met veel pijn.
Want Gods hart blijft steeds kloppen voor mensen die gewond,
hun weg gaan door dit leven, waarin Hij Jezus zond.

Refrein:
Laten wij trouw volhardend, gaan de weg die Hij wijst
in het geloofsvertrouwen dat God de Vader prijst;
laten wij blijven dienen Hem, die de liefde deed
Hem, die Zichzelf niet achtte, Hem, Die de Christus heet.

Gegrepen door Gods liefde, zijn zij ons voorgegaan
die in gemeent' en zending hun taak willen verstaan
Zij hebben het beleden: In Christus zijn wij sterk,
in onze kleine daden, wil God juist doen Zijn werk.

Gods liefde voor de wereld, wil meer zijn dan een woord.
In liefdevolle daden kan Hij worden gehoord
Gelovend dat de Heer ons een toekomst heeft bereid,
gaan wij bemoedigd verder, vertrouwend dat Hij leidt!

HELPEN OF GEHOLPEN WORDEN?

In enkele weken tijds kun je zo maar enige malen tegen een bepaald probleem oplopen. Eerst dat gesprekje met die man, die vertelde dat hij jaren had klaargestaan voor anderen. Met een lichte handicap weliswaar, maar hij had van alles georganiseerd voor hulpbehoevende medemensen, vervoer geregeld zodat ze naar de kerk konden enzovoorts.
En nu... had hij een inzinking gehad waardoor hij zelf niet meer kon rijden. Doch hij kon de moed niet opbrengen om een kennis te bellen en te vragen: Kom me zondagmorgen halen voor de kerk. Hij had altijd anderen geholpen, maar nu zelf om hulp vragen, nee, dat deed je zo maar niet.
Helpen is prachtig, om hulp vragen is een hoge drempel.
Daarna dat gesprek met een vrouw, die een aantal maanden geleden weduwe geworden was. Ze had geen connectie met enige kerk, alleen was ze een aantal jaren geleden eens op zusterhulp geweest. De eenzaamheid van de lange avonden in de komende winter kwam dreigend op haar af.
Als u weer eens naar zusterhulp zou gaan, stelde ik voor. Dan bent u er een avond per week uit, en u krijgt kontakten. Enkele vrouwen uit deze buurt, die u wel kent, gaan er ook naar toe.
Jawel, maar ik vind het zo moeilijk om iets van een ander te vragen, was het antwoord. Ik vraag niet graag iets.
Het derde wat mij op dit probleem drukte was een artikel van Laura Reedijk-Boersma in Trouw van 17 augustus 1982: Waarom vinden we het zo moeilijk om geholpen te worden?
Ze heeft gemerkt dat het al moeilijk is om je te laten helpen, en nog moeilijker om hulp in te roepen. (Het gaat hier duidelijk om hulp in persoonlijke moeilijkheden of bij zwakte. Hulp bij autopech wordt zonder slag of stoot geaccepteerd)
In het artikel vraagt mevr. Van Reedijk zich af of ons mensbeeld misschien van invloed is: de autonome mens die zichzelf kan redden en niemand nodig heeft; de sterke, gezonde mens die voor zichzelf kan opkomen? We willen immers zo graag „onafhankelijk" en „zelfstandig" zijn.
Wie om hulp vraagt is kwetsbaar. En oudere mensen hebben daar nog het gevoel bij dat ze „niets terug kunnen doen", ze hoeven alleen maar dankbaar te zijn. Altijd dankbaar zijn is erg.
Men zal ook gemakkelijker beroepshulp accepteren dan vrijwillige. Op beroepshulpen kan men immers recht laten gelden, en ze worden er voor betaald.
Mevr. Van Reedijk pleit ervoor, dat we leren ons te laten helpen en om hulp durven vragen zonder ons gevoel van eigenwaarde te verliezen. Want de autonome mens, die niemand nodig heeft, bestaat niet. Ik ben niet minder als ik hulp nodig heb.
Tot zover wat gedachten uit dit goede artikeltje, die je zelf aan het denken zetten.
Waarom helpt meer dan 80 procent van de mensen liever een ander, dan geholpen te worden? Mevr. Van Reedijk heeft al gesignaleerd dat het wellicht het onafhankelijkheidsgevoel van de mens is.
Hebben we misschien ook het gevoel dat, als we geholpen worden, we onder de helper staan door onze afhankelijkheid? En we staan liever boven een ander, dan er onder. Dat helper en geholpene best op gelijk nivo met elkaar kunnen omgaan, dringt soms maar moeilijk door. Hoe vaak gebeurt het immers niet dat een jongere een bejaarde ergens mee moet helpen, en dat dan doet met een neerbuigende goedheid: Kom maar, omaatje, zal ik je eens even helpen? De hulpbehoevende bejaarde is opeens niet meer „mevrouw", maar „omaatje". Ik kan me voorstellen dat je er dan ook tegenop ziet om hulp te vragen! Dit geeft, hoe goed bedoeld ook, de indruk dat de helper zich plaatst boven de geholpene. De hulpbehoevende wordt dan ook sterk bestempeld tot afhankelijke, en voelt dat pijnlijk scherp.
In het huwelijksleven kan soms het oude rollenpatroon man-vrouw parten spelen. De man moet van oudsher de sterke zijn, de vrouw is de zwakke. De vrouw mag gerust haar problemen spuien tegen haar man, tegen hem aanleunen en ook nog uithuilen tegen zijn schouder. Doch het omgekeerde zal niet gemakkelijk gebeuren. De man is helper, de vrouw geholpene, zo was vaak het rollenpatroon. Gelukkig verandert er ook in dit opzicht wat, en worden mannen minder bang om hun vrouw „lastig te vallen" met de problemen waar ze mee zitten. Dat brengt man en vrouw dichter bij elkaar.

Een mens kan ook gemakkelijk „vervormd" worden, door voortdurend een bepaalde rol te spelen. Aan de ene kant kan men zo'n figuur worden die nooit hulp nodig heeft en hooghartig alle aangeboden hulp afslaat. De mens die altijd voor een ander klaarstaat, maar zelf schijnbaar nooit moeilijkheden heeft. De „flinkerd".
Aan de andere kant kan een mens ook vervormd worden tot hulpbehoevende, die op de duur niets meer meent te kunnen en zich graag alle zorg laat aanleunen. Dat gevaar is er bij mensen, die inderdaad beperkt zijn in hun mogelijkheden. Maar die iemand bij zich hebben met een zeer gedienstige natuur. Zo iemand die al opstaat als de hulpbehoevende zelf iets wil pakken, en zegt: wacht maar, dat zal ik wel even voor je doen. Op de duur ga je je daarbij een stakker voelen, die niets meer kan, terwijl er met goede begeleiding best een aantal vermogens overblijven.
Het feit, dat men soms liever gebruik maakt van beroepshulpen inplaats van vrijwilligers, is misschien af te leiden uit het natuurlijke verzet van de mens tegen de genade. Dit is immers een van de grootste hindernissen waar de verkondiging van het evangelie steeds op stuit.
Voor veel mensen is de boodschap van de verlossing, uitsluitend op grond van Gods genade, onaanvaardbaar. Het is strijdig met hun rechtsgevoel: voor wat hoort wat.
Een godsdienst die het voorstelt alsof de gunst van God op een of andere manier verdiend kan worden, vindt gemakkelijker aanhang dan onze boodschap van louter genade. Een mens eet nu eenmaal niet graag genadebrood.
Toen na een doop een ouderling het nieuwe lid in onze gemeente verwelkomde, viel me iets op. De ouderling wenste het nieuwe lid niet alleen toe dat het zich zou inzetten om voor anderen tot zegen te zijn. Hij hoopte ook dat het zich wilde openstellen om zich door anderen te laten zegenen.
Dat is van belang in het samenspel van de gemeente. Het is moeilijk omgaan met „sterke" mensen, die alleen maar willen helpen en nooit eens geholpen willen worden. Die alleen maar geven en nooit eens ontvangen. Die alleen maar weten en nooit eens vragen. Zulke mensen scheppen afstand.
Het is zaliger te geven dan te ontvangen. Maar die ander vindt het soms ook zalig om jou eens iets te geven, inplaats van altijd maar van jou te moeten ontvangen.
Tweerichtingsverkeer houdt de omgang levend.

H. G. de Winkel

DE VLAG MOET DE LADING DEKKEN

Een duidelijke roep om eerlijkheid, dát is de inhoud van dit gezegde. Geen verkeerde voorstellingen van zaken geven. Wat door het uniform wordt aangeduid, dat moet erin zitten. Geen terrorist in een LdH-uniform. Geen moordenaar in een verpleegsterskleed. Geen vijand in het uniform van Neerlands hoop. Geen....... ga maar door.

Het lijkt dus op de mening dat leer en leven elkaar moeten dekken. Dat belijdenis en beleven geen tegenstelling mogen vormen. Dat men met de mond geen andere indruk moet geven dan met de daden.

Ervan uitgaande dat dit waar is, betekent dat voor de christen dus dat hij geen huichelaar mag zijn. Niet een geveinsde, zoals de bijbel ook vertaalt. Een geveinsde is iemand die een verkeerde indruk wekt, geen die een goede indruk van een verkeerde zaak geeft. Of is het toch: een verkeerde indruk van een goede zaak?

Jezus had het in zijn dagen vreselijk moeilijk met de huichelaars. Niet zozeer omdat mensen die als huichelaars door het leven gaan, inderdaad het menselijke kwijt geworden zijn: dát is óók waar. Een huichelaar lééft niet zelf, maar wórdt geleefd. Dat is niet de bedoeling van God, de Schepper. Jezus had het ook zo moeilijk met de huichelaars omdat huichelaars mensen zijn die anderen het zicht op de werkelijkheid benemen. Huichelaars beweren dat zij het bij het rechte eind hebben. En velen geloven dat. En worden daardoor misleid. Daarom sprak Jezus ook van de zuurdesem der Farizeeën. Farizeeën waren mensen die door hun visie op Gods

geboden nolens volens terechtkwamen in een leven van geboden en gebodjes, die ontieglijk moeilijk te houden waren. En die daarom overtreden werden. Maar op zodanige wijze dat het leek alsof de grootste wetshandhaving hoog in het vaandel stond. Wie als een Farizeeër zo nauwkeurig wil leven, wordt een huichelaar. Niet omdat het niet goed is de geboden te handhaven, maar omdat het fout gaat als mensen de geboden Gods eigenhandig vermeerderen met hun lasten die zij op de schouders van anderen leggen, terwijl zij die zelf niet met een vinger aanraken, zoals Jezus constateerde.
De vlag moet de lading dekken.
Ook vandaag.

BUJU TREFF '82

Dat is de afkorting van Bundesjugend 1982, de tweejaarlijkse manifestatie voor de Baptisten jongeren in Duitsland.
In het kader van internationale uitwisseling en ontmoeting waren er vertegnwoordigers van het jeugdwerk uit diverse landen: Italie, Frankrijk, Engeland, Oost-Duitsland en Tsjechoslowakije.
De opzet was dat, in de dagen voorafgaande aan de Buju, de staf en het internationale gezelschap zich door het uitwisselen van gedachten over „Vrede" en „Hoop voor de toekomst" - het thema voor Buju - samen zou voorbereiden op de Buju, die gehouden werd van 17 t/m 20 juni op Burg Feuerstein in Ebermannstadt vlakbij Neurenberg.
Namens de NBJB waren Bert Wijchers en ondergetekende aanwezig. Door omstandigheden rond vrijaf krijgen hebben wij alleen de Buju zelf meegemaakt, en het was een hele ervaring!
Allereerst het aantal bezoekers, deelnemers kun je wel zeggen; ruim 3000!!
Het programma mocht er ook wezen, hoewel het wel intensief was. De dag begon eigenlijk al in de zgn. woongroepen, daarna volgde een gezamenlijke dienst, geleid door Uwe Kühne die de algemene leiding had.
Na deze dienst ging men naar zijn of haar „seminar", een gespreks/discussie groep olv. een deskundige over de meest uiteenlopende onderwerpen zoals:
Vriendschap - Christus op school - Islam en Christendom - Studentenwerk - Help, ik ben groepsleider! enz, in totaal maar liefst 37!
Na de middagmaaltijd had je een scala aan mogelijkheden: wandelen, volleyballen, kijken naar of deelnemen aan een talenten show, discusiëren, de zeer uitgebreide infomarkt bezoeken of de wereldwinkel of een tentoonstelling.
's Avonds was er dan nog een bijeenkomst waarin het thema Vrede en Hoop centraal stond. Aan het eind van de avond vond meestal een concert plaats van b.v. Terry Clark met zijn begeleidingsgroep, of het koor van de Youth for Christ.
De dag werd dan in de woongroepen olv. een groepsleider afgesloten. Zaterdagavond was de internationale avond waarin o.a. een vredesbrief werd voorgelezen die opgesteld en ondertekend was door de internationale groep. Zondag was de afsluitingsdag en al heel vroeg hoorde je allerlei ah's en oh's toen men zag wat de technische staf had gepresteerd: honderden ballonnen in de kleuren van de regenboog - als teken van de Hoop - waren samengebonden tot een echte regenboog die over de hele binnenplaats van de burcht was gespannen. Een prachtig gezicht. Men had echter ook een bedoeling met deze ballonnen.
Halverwege de afsluitingsdienst werd een ieder uitgenodigd een ballon los te maken en op te laten met daaraan een voorgedrukt kaartje waarop je ook nog een persoonlijke vredeswens kon schrijven. Terwijl iedereen daar mee bezig was ontstond er enige consternatie: wijzende vingers naar boven, uitroepen van verbazing, sommigen zagen het eerst niet - heel duidelijk was er rondom de zon als een ring, een regenboog zichtbaar! Een wonder? Een knipoogje van God? Zo hebben velen en wij ook het wel ervaren.
En toen weer naar huis, boordevol indrukken, „nieuwe ideeën", ook wel wat kritiek, maar een hele ervaring rijker waarmee we ons voordeel hopen te doen, want we zitten toch lelijk in onze maag met het steeds teruglopend aantal bezoekers van onze Toogdag.
Wie weet helpt dit bij het vinden van nieuwe wegen of een nieuwe opzet.

Theo Donkerbroek

BAPTISTENJEUGD EN YOUTH FOR CHRIST NADER TOT ELKAAR

DRIEBERGEN - De Nederlandse Baptisten Jeugdbeweging en Youth for Christ - Nederland zullen bij het naar buiten treden in grotere jeugdwerkverbanden nauwer overleg plegen dan in het verleden het geval is geweest. Tot dit besluit zijn vertegenwoordigers van beide jongerenorganisaties gekomen tijdens een ontmoeting in Zwolle. In een gezamenlijke verklaring spraken beide organisaties uit dat „vervreemding, die in het verleden wel gedreigd heeft door gebrek aan ontmoeting en door misverstanden, door nauwere kontakten moet worden tegengegaan om eendrachtig het werk van Jezus Christus in Nederland te dienen".
Om die reden werd besloten tot een nauwer kontakt van alle afdelingen die met training en toerusting tot evangelisatie te maken hebben en tot uitwisseling van materialen.

Op het gebied van toerusting van jongekerkleden bij jeugdwerk en jeugdevangelisatie waren al in eerdere gesprekken grote overeenkomsten gekonstateerd. Overigens rekent Youth for Christ in veel plaatsen Baptisten jongeren onder z'n vrijwillige medewerkers.

(Persbericht Youth for Christ)

LEZERS AAN HET WOORD

DE C.v.d.O. EN DE E.C.U.

Geschokt hebben we kennis genomen van het schrijven van de algemene secretaris ds J. A. Brandsma. Het betreft hier het achterblijven van de bijdragen voor het komende jaar en de werkelijke opbrengst van het afgelopen jaar. Als we als baptist Nederland niet daadwerkelijk achter de financiën staan loopt het werk gevaar. Dit kan en mag niet gebeuren, met name de CvdO (ca *ƒ* 4.000,— tekort) en de ECU staan er heel slecht voor. Mocht deze tendens zich doorzetten dan valt er aan inkrimping van het werk niet te ontkomen, en dat zou een betreurenswaardige ontwikkeling zijn.
Namens de Baptisten Gemeente Rotterdam-Zuid,

K. H. Spruit, sekretaris.

Op 8 september jl. ving Dr Clyde E. Fant zijn werk aan als zesde president van het Baptist Theologisch Seminarie te Rüschlikon/Zwitserland.

V.l.n.r.: Dr Fant, mevr. Fant, Ds A. R. Goldie, BWA sekretaris voor hulpwerk, Ds Wiasowski, directeur van het baptist seminarie te Warschau en Martin de Vlas, een nederlandse student.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

De kerk moet zich meer met déze wereld bezig houden. Meer hier en nu. De kerk moet zich duidelijk uitspreken over zaken die het leven van heden raken. Welke kerk?
En over welke zaken?
Om dicht bij huis te blijven: over ongehuwd samenwonen, over antikonseptionele middelen, over abortus provocatus, euthanasie, homofilie en dergelijke. Iets verder weg: over werkloosheid, onderdrukking, bajonet en kruisraket, kapitalisme en kommunisme. Om maar een greep te doen in de mand vol brandende kwesties.

Afgezien van de vraag of de kerk - m.i. een veel te vaag begrip - dat kán, móet zij zich inlaten met bovenvermelde zaken? Maar natuurlijk. Waarschijnlijk verwijst u mij naar de profeten die we in het oude testament tegenkomen en die niet schromen over de volle breedte van het leven aan te vallen, heiligdom, volk noch vorstenhuis ontziende.
Om eerlijk te zijn: ik zie die kerk niet al houd ik van de kreet: hervormt Nederland! Om bij onze eigen kleine gemeenschap te blijven: denkt u dat al onze leden over welke zaak ook eenstemmig in hun oordeel zijn?

Een profeet is éénstemmig, een gemeemschap in de regel niet of het moet gaan over de reparatie van het lekkende kerkdak.
En indien wij al tot een gemeenschappelijke uitspraak zouden komen over een of andere etische kwestie, zou u die formulering willen verheffen tot een voorschrift voor elk lid? Ik hoop van niet.
Wij hebben onze overtuigingen, inzichten en delen met u de mening dat een christen in welke omstandigheden ook verkerend een profetisch woord kan laten horen. Het is dus zaak dat wij christenen worden. Dat is immers ook de wil van God. Dat is evangelie. Geeft de Heer ons die genade en is het Leven in ons gekomen en zijn wij gekomen tot het leven met de Eeuwige, dan zullen Jezus en zijn Geest ons leiden. Persoonlijke verantwoordelijkheid kan men niet aan een kommissie van, in dit geval theologen, overdragen. Al zal niemand der gelovigen willen beweren dat hij of zij alleen over alle wijsheid de beschikking heeft.

Grondslag van de prediking in de kerk blijft: Hoor, gemeente, de Heer is onze God, de Heer is één, en gij zult de Heer, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. Onlosmakelijk daaraan verbonden is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Met dat tweede openen zich de deuren naar het leven van allen om ons. Die deuren heeft de kerk soms niet gezien. Had ze alleen maar aandacht voor het eeuwige leven? Waarbij dan bij dat „eeuwige" aan „de hemel" gedacht werd al viel de hemel moeilijk in de kaart te brengen.

U kent het verhaal over de rijke jongeman. Hij vraagt Jezus wat hij doen moet om het eeuwige leven te verwerven. Dacht hij aan een hemel of aan een leven van hoge kwaliteit op aarde? Jezus antwoordt: Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden. Jezus zegt niet: het eeuwige leven. Gewoon leven. Maar dan wel een ongewoon leven. De jongeman vergeleek zijn leven met dat van Jezus. Een hemelsbreed verschil. Jezus leefde. Alles in en aan hem leefde. Jezus was een vrije vogel, een zieltje zonder zorgen en een lastdrager der wereld. Over levenskwaliteit gesproken. Er waren geen grenzen aan zijn liefde en macht, tenzij onwil en ongeloof bij de anderen lichtloze bunkers bouwden. Wij denken bij eeuwig leven vooral in kwantiteit: het duurt langer dan honderdduizend jaar. Het neemt gewoon geen einde. Dat gaat dan weer boven ons voorstellingsvermogen. Misschien is eeuwig meer diep dan lang. Waarschijnlijk is het beide plus ook nog breed. Laten we zeggen: goddelijk.
Of er dan geen hemel is? Na een bedroevend woord aan Petrus zegt Jezus: „Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns vaders zijn vele woningen (...) Ik kom weder en zal u tot Mij nemen, opdat Gij zijn moogt waar Ik ben". Dat is duidelijk.
Daarom is de hemel al begonnen voor hem en haar die met God wandelt. Op zekere dag zal hij, zal zij opgenomen worden. In het huis des Vaders. Inmiddels richtte Jezus wel overal dat huis reeds op, bezig zijnde in de dingen van zijn Vader. Zijn kort leven lang. Dat huis stond altijd daar waar hij ging, zonden vergaf, lasten verlichtte en doden liet herleven. Het gezang was niet van de lucht. Die zo met Jezus over de weg gaat krijgt van hem geen voorschriften en hij geeft ze ook niet. Hij zal zijn broeder-eigenaar van een bedrijf niet zeggen hoe deze met zijn arbeiders moet omgaan. In de volksvertegenwoordiging draagt hij geen partijpet maar een helm des heils. Hij zal anderen als een buitenbeentje voorkomen; een vat vol konservatisme en progressiviteit. Wat deert het hem? Hij leeft. Een stralende ster. Een leesbare brief. Een echte profeet, een oprechte priester, een vrije koning. Knecht van God.

Huizinga

WEEKEND VOOR GROEPS- EN GESPREKSLEIDERS

Van harte welkom op het *weekend* van *8 en 9 oktober* op „De Bron".
Een weekend voor *groeps- en gespreksleiders* van gemeenten die in okt. '82 of jan. '83 willen beginnen met de GBS maar ook voor leiders van gemeenten die reeds begonnen zijn. (Voor zover er plaats is).

Kosten: *f* 35,— per persoon, te voldoen bij aankomst.

Meenemen: Bijbel, pen en papier.
Slaapzak + sloop of lakens + sloop (eventueel te huur à *f* 5,— per stel).

Aanmeldingen: Vóór 24 september a.s. bij: Martha v. d. Werf, Oldegalileën 155, 8922 AD Leeuwarden.

Programma:

Vrijdag 8 oktober
19.00 uur: ontvangst met koffie.
20.00 uur: *Opening:* ds J. Bouritius
Inleiding: ds R. Reiling, over de doelen van de GBS en de verwachtingen van de deelnemers.
Gesprekken in groepjes rondom vragen over persoonlijke reacties, gedachten en problemen van de gespreksleiders.
Inleiding door ds J. Muilwijk over persoonlijke vorming van de leider.

Zaterdag 9 oktober:
8.00 uur: ontbijt
9.00 uur: *Dagopening:* ds K. Corporaal.
Algemene instructie, handreiking voor de leiders: ds P. Brongers.
Koffie
GBS les 3 in groepen o.l.v. de leden van de stuurgroep en de instructie werkgroep.
Napraten.
12.30 uur: warme maaltijd
14.00 uur: *Opzet* plaatselijke voorbereiding van de lessen.
a. Inhoudelijk: les 4 wordt besproken door zr H. de Winkel.
b. Naar de vorm: hoe kun je dit het beste doen? door ds G. Bosveld.
Het maken van concrete afspraken.
16.00 uur: *Sluiting:* ds P. Jager.

Hoe kom ik naar de bron?

Per auto:	Rijksweg Zwolle-Ommen, bij Oudleusen.
Per trein:	Tot Zwolle, daarna Salland buslijn. (2 uur dienst).

P.S. Wilt u gebruik maken van het aanmeldingsformulier?

uit het Uniebureau

De vorige week publiceerden wij in deze rubriek een overzicht van de bijdragen der gemeenten over het eerste halfjaar 1982. Door een samenloop van omstandigheden werd het overzicht enkele weken later geplaatst dan aanvankelijk onze bedoeling was. De cijfers gaven de stand van zaken per 30 juni jl. weer. Maar intussen hebben tal van gemeenten voor het gezamenlijke werk een bijdrage overgemaakt. Namens de desbetreffende kommissies en besturen daarvoor hartelijk dank!

Deze keer bevat onze wekelijkse rubriek opnieuw mededelingen van financiële aard. Kon u in het (gekombineerde) nummer van 23/30 juli een verantwoording aantreffen van de in juni ontvangen bijdragen, thans zijn we in de gelegenheid om een overzicht van de maanden juli en augustus te publiceren. Ook daarvan zult u weer, naar wij verwachten, met belangstelling kennisnemen.
't Zijn cijfers, dat wel, maar ze spreken voor de aandachtige lezer(es) duidelijke taal.

Verantwoording
van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand juli:

ECU
Alkmaar 202,—; Almelo-G 499,86; Alphen a/d Rijn 82,70; Amsterdam-C 222,20; Amsterdam-N 126,60; Amsterdam-W 140,16; Arnhem 2.405,19; Borne 81,70; Delfzijl 454,66; Deventer 3,—; Dokkum 264,70; Emmeloord 158,95; Emmercompascuüm 204,—; Harderwijk 132,30; Hengelo 600,—; Krommenie 254,05; Musselkanaal 310,—; Sneek 1.500,—; Spijkenisse 96,15; Stadskanaal-N 500,—; Stavoren 125,—; Utrecht-C 550,—; Winschoten 164,25.

CvdO
Alkmaar 145,—; Almelo-G 249,05; Amsterdam-C 185,95; Amsterdam-N 126,60; Amsterdam-W 180,35; Arnhem 2.759,95; Delfzijl 559,91; Dokkum 139,95; Emmeloord 166,70; Emmercompascuum 123,— Harderwijk 125,50; Harlingen 229,50; Hengelo 1.000,—; Krommenie 261,— Musselkanaal 192,—; Sneek 1.750,—; Spijkenisse 96,15; Stadskanaal-N 500,—; Treebeek 147,—; Utrecht-C 650,—; Winschoten 188,34.

UZC
Alkmaar 431,52; Almelo-G 573,46; Amsterdam-C 243,35; Amsterdam-N 250,40; Amsterdam-W 312,30; Arnhem 4.169,—; Borne 178,20; Delfzijl 1.062,90; Deventer 224,10; Dokkum 285,50; Emmeloord 168,35; Emmercompascuum 861,55; Harderwijk 235,31; Harlingen 283,60; Hengelo 800,—; Krommenie 381,85; Makkum 363,75; Musselkanaal 570,—; Nw. Pekela 579,25; Noordbergum 513,—; Sneek 2.700,—; Spijkenisse 169,87; Spijkenisse 192,30; Stadskanaal-N 296,95; Treebeek 1.019,60; Utrecht-C 700,—; Vroomshoop 845,—; Winschoten 284,70; J. K., S. 100,—; H. J. H., G. 25,—; H. K., H. 10,—; H. D. H., B. 100,—; N. N., L. 30,—; P. v. d. H., H. (WIN) 50,—; Harlingen (medisch projekt) 277,45.

Bijdragen voor J. van Oosten: Almelo-G 215,85; Krommenie 85,50; Spijkenisse 134,29; Harlingen 800,—; Stadskanaal-Z 558,—; Den Haag 600,—; Veendam 400,—; Alkmaar 186,31; Alblasserdam 361,26; D. J. B., A. 50,—; C. P.-W., A. 50,—; J. Z., Z. 100,—; H. A. M., G. 100,—; F. D.-S, G. 250,—; G. M., H. 100,—; B. B., E. 50,—; J. D.,D. 90.—; W. t. B.-B., H. 25,—; J. T., H. 15,—.

NBJB
Almelo-G 84,40; Amsterdam-N 43,20; Arnhem 766,99; Borne 76,30; Delfzijl 379,—; Dokkum 66,95; Musselkanaal 19,95; Sneek 1.000,—; Stadskanaal-N 200,—; Winschoten 52,37.

UBS
Almelo-G 30,35; Amsterdam-C 55,15; Amsterdam-N 25,20; Amsterdam-W 66,—; Arnhem 400,87; Borne 60,45; Dokkum 67,50; Sneek 520,—; Winschoten 27,38.

Noodfonds
Stadskanaal-N 75,—; Stavoren 133,70; Almelo-G 100,—; Stavoren 126,10; Amsterdam-C 25,—; Dordrecht 3,50; Utrecht-C 133,50; J. B., H. 10,—; R., A. 15,—; H. T.-S., D. 100,—; B. B., E. 50,—; S. V., M. 50,—; H. d. V., H. 90,—; H. D. H., B. 500,—; C. J. S., R. (Libanon) 300,—; J. G., H. (Libanon) 50,—; A. G. B.-S., Z. 10,—; D. J. B., A. (Libanon) 50,—; A. G. S.-W., H. 25,—; B., E. 50,—; A. G. S.-W., H. 25,—; N.N. 100,—.

Het overzicht van augustus is beperkter van omvang, zoals u zult zien, maar dat was dan ook midden in de vakantietijd!

Verantwoording
van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand augustus:

ECU
Amsterdam-C 115,25; Deventer 137,65; Dordrecht 416,21; Groningen-N 1.530,—; Haarlem 285,—; Harderwijk 157,05; Heerenveen 131,80; Den Helder 520,03; Leiden 400,—; Vroomshoop 612,75; Winschoten 164,25; G. F. B., B. 120,—.

CvdO
Alkmaar 147,85; Amsterdam-C 176,—; Deventer 156,20; Dordrecht 477,26; Groningen-N 1.754,40; Haarlem 307,65; Harderwijk 154,80; Den Helder 614,04; Leiden 400,—; Winschoten 188,34; Workum 185,—.

UZC
Amsterdam-C 203,55; Deventer 234,96; Dordrecht 721,44; Groningen-N 2.652,—; Haarlem 209,70; Harderwijk 195,65; Heerenveen 183,35; Den Helder 928,20; Leiden 400,—; Ter Apel 250,—; Winschoten 284,70; P. v. d. H., H. (WIN) 25,—; H. K., H. 10,—; C. D., H. 200,—; N.N., L. 30,—; N.N., E. 604,—; T. B.-B., A. 15,—.

Projekten
NBVB (naaimachines Sierra Leone) 4.199,06; NBVB (schoolgeld Malambay) 2.000,—; NBVB (medisch werk, Kameroen) 5.000,—; IJsselgewest (Djarengol) 2.000,—.

NBJB
Dordrecht 132,72; Groningen-N 487,90; Haarlem 153,80; Den Helder 171,36; Winschoten 52,37; P. v. d. H., H. 25,—.

UBS
Dordrecht 69,37; Groningen-N 255,—; Den Helder 89,25; Vroomshoop 370,—; Winschoten 27,38.

Noodfonds
Stavoren 79,05; W. B., E. 50,— NBVB 5.000,—; H. T.-S., D. 50,—; L. B., Z. 10,—; A. d. J., L. 10,—; J. B., H. 10,—; R, A. 15,—; J. d. V., A. (Libanon) 10,—; B. B., E. 75,—; E. A. S., L. (Libanon) 50,—; N.N., H. 500,—; D. P. W., BD. 50,—; J. R., E. 200,—; A. G., U. (Libanon) 50,— D. d. B., B. (Libanon) 25,—; A. S. V., M. (Libanon) 25,—; H. S., Z. 25,—; W. V., W. 25,—; G. M., D. 50,—; N.N., E. 503,—.

Hartelijk dank voor al deze bijdragen, zowel voor ons eigen werk als ten behoeve van mensen in nood!

* * *

Dit is misschien een goede gelegenheid om nog even te herinneren aan de brief, die de Commissie der Unie, de Commissie voor de Opleiding, de Evangelisatie Commissie der Unie en de Unie Zendingscommissie op 26 juli aan de gemeenten hebben gezonden. Daartoe was besloten tijdens een financieel beraad van de genoemde kommissies te Apeldoorn op 5 juni, waarbij ook de Financiële Commissie der Unie aanwezig was.
De brief heeft in brede kringen in onze Uniegemeenschap de aandacht getrokken, zo is ons gebleken. Een groot aantal gemeenten publiceerde hem in het gemeenteblad, zodat alle leden en vrienden er kennis van konden nemen. Dat is een goede zaak; zoals het ook een goede zaak is, dat brieven en berichten uit het Uniebureau in toenemende - meestal onverkort, maar ook wel eens samengevat - in de maandblaadjes van onze gemeenten worden overgenomen.

In een volgend nummer hopen wij u nieuws en mededelingen van meer gevarieerde aard door te geven.

Ontvangt u onze hartelijke groeten!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Aanmeldingsformulier

voor het weekend van 8 en 9 oktober a.s op. „De Bron" te Oudleusen.

Naam: ....

Leeftijd: .... m/v

Adres: ....

Postcode: ....

Woonplaats: ....

Telefoon: ________________

Lid v. d. gemeente: ....

Functie GBS/gemeente: ....

Eventueel dieet: ....

Speciale wensen: ....

Huur lakens + sloop ja/nee
(à *f* 5,— per stel)

Datum: Handtekening:

A.V. 82

20,21 en 22 OKTOBER 1982
TE HENGELO

Het is al weer enige tijd geleden dat wij uit Hengelo de aanmeldingsformulieren voor de AV 82 aan de gemeenten toestuurden. Daarbij was het verzoek de aanmeldingen voor uiterlijk 1 september in het bezit te doen zijn van de voorbereidingscommissie AV 82. Tot op heden 17 september zijn van een tiental gemeenten nog geen aanmeldingen ontvangen.
Om aan die gemeenten tegemoet te komen stellen we de aanmelding opnieuw open tot uiterlijk 1 oktober. Na deze datum kunnen we niet meer voor een logiesadres en/of hotel zorgdragen. Andere faciliteiten zal nog wel gaan.
De voorbereiding vordert gestaag en verloopt geheel volgens een van tevoren opgesteld draaiboek. Naarmate de AV 82 nadert nemen de voorbereidingen steeds vastere vormen aan. We zijn van gedachten dat zeer veel afgevaardigden en gasten de Algemene Vergadering willen komen bezoeken. Ruim 250 aanmeldingen zijn inmiddels ontvangen.
We zien met grote belangstelling uit naar een goede Algemene Vergadering en hopen dat deze in alle opzichten mag slagen.
Tot een volgend bericht, met hartelijke groeten,
namens de voorbereidingscomm. AV 82,

B. J. Kuipers

BOEKBESPREKING

H. Abma: Land in zicht. Uitg. Boekencentrum, Den Haag. Pap. 144 pag. *f* 19,90.

Hoe moet je gemeente van Jezus Christus zijn? Die vraag houdt velen gemoed bezig. In Kortenhoef heeft een deel der Hervormde gemeente die vraag beantwoord met een daadwerkelijk zich losmaken van oude vormen en liturgieën. Gevolg daarvan was o.a. ook een nieuwe wijze van schriftlezing en schrift-uitleg. Ds Abma doet daarvan in het onderhavige boekverslag. Het boek Jozua wordt gelezen als ware het verhaal van Jozua (=Jezus) van Nazareth. En dan wel als het verhaal van een bevrijding en een vestiging in een nieuwe orde, de orde van het koninkrijk Gods. Wat mij opviel is dat er duidelijk sprake blijft van een liturgie, een preek. Maar evenzeer wordt duidelijk dat er ruimte is voor creativiteit: Het kán, het mág ook anders. Boeiend is veelal de uitleg van de profeet Jozua: je leert zijn geschiedenis opnieuw kennen als een kernstuk van het oude testament. Voor wie preekaanwijzingen wil ontvangen, zit er veel interessants in. Voor wie nauwkeurige exegese wil, neme wat anders. Gedichten, liederen, tekeningen, liturgieën maken klaar hoe het er zondags in de diensten gaat.

Ploeger

GEMEENTEBERICHTEN

2e Exloërmond (A.G). - Zaterdag 30 oktober D.V. is het zover, dat wij het 75-jarig jubileum gaan vieren, en het nieuwe gebouw officieel in gebruik gaan nemen.
's Middags om 3 uur is de officiële opening.
We nodigen iedereen die hierbij aanwezig wil zijn, van harte uit.
's Avonds om 7 uur begint onze feestavond voor leden, oud-leden en vrienden van onze gemeente.
Voor de foto-expositie kunnen we nog wel wat foto's gebruiken.
Er zijn vast nog wel oud-leden of kinderen van oud-leden die foto's in hun bezit hebben, en ze aan ons willen lenen.
Als op de achterkant naam en adres staan vermeld is het voor ons niet moeilijk om ze na afloop aan u terug te zenden.
De foto's kunt u sturen naar br A. J. de Raat, Middenlaan 30 of zr E. Hekman-Warrink, Middenlaan 80 in 2e Exloërmond.
Misschien zijn er nog broeders en zusters die willen komen, maar moeten overnachten.
Wilt u zich dan in verbinding stellen met br W. Dol, tel. 05997-2031 of zr H de Jonge-Kroeze, tel. 05997-1859.
Tot zover onze plannen voor onze feestelijke dag.

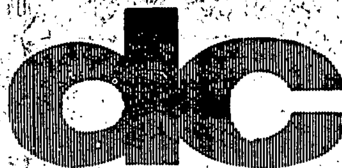
Borne (R.H.) - In één van de vorige nummers van D.C. heeft u kunnen lezen, dat er hier van 29 september t/m 30 oktober een grote tent-evangelisatie is. Onder het motto „Er is hoop" wordt deze aktie gevoerd, omdat dit motto erg bekend is. Wij hopen te bereiken dat velen onder het Woord komen.
Er zijn zoveel mensen op zoek en vluchten daarom in allerlei dingen, die echter geen rust geven. Die rust en de daarmee verbonden vrede kan alleen ontvangen worden door je over te geven aan de liefde van Jezus Christus. Wij willen niets liever, dan die liefde aan de mensen te verkondigen, opdat ze begrijpen dat Jezus Christus voor iedereen is gestorven en dat iedereen die dat gelooft met hart en ziel, een eeuwig leven zal krijgen. En als Jezus Christus zegt voor alle mensen, dan bedoelt Hij ook alle mensen, hoe diep iemand ook gezonken kan zijn!!
Iedere zondag houdt de Baptisten Gemeente in Borne bidstond voor deze aktie, omdat wij wel van alles kunnen klaarmaken, maar de kracht en genade van God moet komen.
Wij zijn maar kleine radertjes in Zijn Grote Plan.
Wij hopen dat iedereen, die dit leest met ons wil bidden voor het behoud van nog vele zoekende mensen.

RADEN-CONFERENTIE N.W. NEDERLAND

Op zaterdag 2 oktober 1982, wordt in het gewest Noord-West Nederland de najaarsradenconferentie gehouden, in de Baptisten kapel, Maerten van Heemskerckstraat 41, Heemskerk.
Aanvang 10.00 uur.
Ds A. H. v. d. Beek uit Apeldoorn zal iets vertellen en laten zien van het werk van de Lepra-zending.
Verder worden er gewestelijke aktiviteiten besproken.
Belangstellenden uit de gemeenten zijn van harte welkom.
Namens het bestuur van het gewest

J. Korf, secr.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN ZUID- EN WEST NEDERLAND

De aktiviteiten in onze gemeenten zijn weer in volle gang. Ook wij willen niet achterblijven.
Noteert u alvast de datum *20 november a.s.* in uw agenda.
Wij hopen dan onze najaarskonferentie te houden in Sittard. Ja, u leest het goed. Voor velen wel wat ver, maar het zal goed zijn. De gemeente Sittard zal ons met vreugde begroeten.
Op deze konferentie zal ds Th. v. d. Laan te Bilthoven ons leiden in het gespreksonderwerp „Verscheidenheid in de gemeente, hoe gaan we daarmee om?".
We beginnen om 10.30 uur met een kopje koffie en hopen dan een fijne dag met elkaar te hebben.
Binnenkort krijgt u het volledige programma voorgeschoteld.

H. van Doorn-Amersfoort, secr.

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN ZUID-OOST DRENTHE

Radenkonferentie van Gewest Z. O. Drenthe op zaterdag 2 okt. 1982 om 14.00 uur in de Baptistenkerk „De Wegwijzer" a/d Prinsenlaan te Emmen.

Agenda: o.a. Bespreking agenda AV 1982 (ds A. Nijland) en inleiding (ds W. Kos) over de vrouw in dienst van het evangelie.

sekretaris Y. S. Heidstra,
postbus 9, Ter Apel

RADENKONFERENTIE FRIESE BOND

Op DV 2 oktober a.s. hoopt de Friese Bond haar Radenkonferentie te houden in het kerkgebouw van de Baptisten Gemeente te Noordbergum, Zevenhuisterweg 39.
De konferentie zal beginnen om 9.30 en eindigen om 13.00 uur.
Op het programma staat o.a. het onderwerp: „De invloed van de massamedia op ons geestelijk leven".
Dit zal besproken worden door de heer P. v. d. Hof, medewerker bij de Evangelische Omroep.
Namens de sekretaris

D. M. Stichter

VOORGANGERSCONVENT GEWEST HOLLAND

Maandag 22 november a.s. 12.30 uur. „Triomfaterkapel", Molenerfstraat 11, Alphen a/d Rijn.
Onderwerp: „Pastoraat en echtscheiding".

AFSCHEID J. HOFMAN

In verband met het vertrek van ds J. H. Hofman van Stadskanaal-Noord naar de gemeente te Groningen-Noord, zal er een afscheidsreceptie worden gehouden op DV zaterdag 2 oktober 1982 om 16.00 uur in de ds J. W. Weeninkzaal achter de kerk aan de Handelsstraat te Stadskanaal.
Allen die afscheid van de fam. Hofman wensen te nemen worden hiervoor van harte uitgenodigd.

BENOEMING

Benoemd tot pastoraal medewerker (parttime) aan het christelijk centrum voor geestelijk gehandicapten „Het Westerhonk" te Monster, D. P. van 't Wout, kandidaat te Bosch en Duin, ingaande: 20-9-1982.

WAAROM ER GEEN OORLOG KWAM

Toen de oorlog tussen de twee buurvolken onvermijdelijk leek, stuurden de veldheren van beide kanten spionnen uit om te onderzoeken op welke plaats men het beste het buurland zou kunnen binnenvallen. Toen de verspieders terugkeerden bij hun chefs, vertelden zij ongeveer - aan beide kanten van de grens! - hetzelfde verhaal:

Er is eigenlijk slechts één plaats waar je gemakkelijk de grens kunt overschrijden. Maar daar, zo vertelden zij verder, woont een kleine, arbeidzame boer, in een kleine boerenhof, met een lieve vrouw. Zij houden ontzettend veel van elkaar en men zegt in die omgeving dat zij de gelukkigste mensen ter wereld zijn. Zij hebben een klein kind, dat bijzonder lief is, en verwachtingsvol de wereld inkijkt. Als we het vijandelijke land willen binnenmarcheren, moeten wij dat huis verwoesten, en dat geluk verstoren. Maar dat kán niet. Dus kán er geen oorlog gevoerd worden. Dat zagen de veldheren ook in, dus kwam er geen oorlog.

Zó zou het altijd moeten zijn, volgens een chinees sprookje.

Op de leeftijd van 67 jaar werd door de Heer thuisgehaald onze zuster:

R. HOEKSEM-LEMAIN

op 27 augustus 1982 *Psalm 84 : 5*

Baptistengemeente 's-Gravenhage

In de vrede van Christus is ontslapen onze zuster

MINKE RULO-DE JONG
weduwe van Cornelis Rulo

op de leeftijd van 77 jaar

Eindhoven, 12 september 1982.

Baptistengemeente Eindhoven

Maandag 13 september 1982 heeft de Heer tot Zich genomen mijn lieve vrouw, onze lieve moeder en zuster

EMINA HARDENBERG-ZUITHOFF

„De Heer was haar Herder"

De crematie heeft inmiddels plaatsgevonden

Blackburn, Australië:
ds A. A. Hardenberg
Henk en Beverly
Harry en Elisabeth
en kleinkinderen
Amsterdam:
fam. prof. dr. D. Zuithoff

Correspondentie adres:
20 Raymond Street, Blackburn N.,
Melbourne, Vic. 3130, Australia.

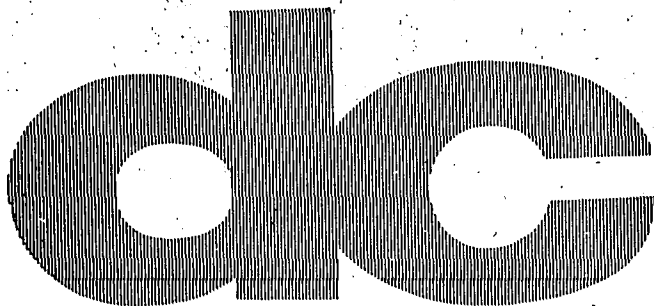
Op 15 september jl. is ingegaan in de vreugde van zijn Heer, onze broeder

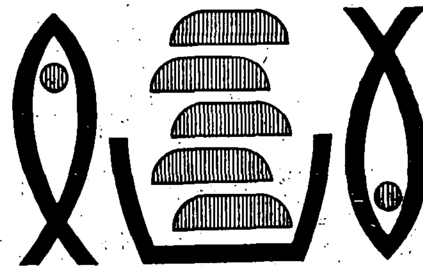
AALT KORNELIS HOEKERD

op de leeftijd van 69 jaar.

Echtgenoot van onze zuster J. Hoekerd-Stremmelaar.

Baptisten Gemeente Zwolle

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 37 - 1 oktober 1982

„GEZEGEND AVONDMAAL"

Bij mijn weten heb ik nooit iemand een medegelovige een gezegend avondmaal horen toewensen. Althans niet letterlijk met deze woorden. „Smakelijk eten" is een veel gehoorde wens, of, zo u wilt, formule. Waarom zouden we elkaar ook niet toewensen dat de viering van de dood des Heren een intense zegen met zich mee moge brengen? Want dat de Heer met de instelling van het avondmaal beoogde zijn volgelingen te zegenen, te bemoedigen, te inspireren, zal onder ons geen punt van discussie behoeven te zijn. Wie echter de zegen van het avondmaal wil ervaren, zal zich telkens weer moeten realiseren, wat hij in feite doet wanneer hij het brood eet en de beker drinkt.

* * *

Avondmaal vieren is: Jezus erkennen als Heer en Meester.
Wij vieren deze maaltijd immers niet uit louter traditie, maar vanwege Jezus' opdracht: „Doet dit tot mijn gedachtenis". Ik denk aan Gods verbondssluiting met Israël (Ex. 24). Wanneer Mozes Gods eisen en beloften heeft voorgelezen, belooft het volk eenparig dat het zich aan Gods voorschriften zal houden. Hij is de Heer! En wanneer een christen het nieuwe verbond aanvaardt dat God in Christus met ons sluit, dan belijdt hij daarmee: „U wilt mijn God, mijn Helper zijn? Dan wil ik mij onderwerpen aan uw wil. Jezus is Heer!" Het avondmaal valt onder de opdrachten en bedoelingen van onze Verlosser, waaraan wij gehoorzaam willen zijn.

* * *

Aansluitend kunnen we zeggen: Avondmaal vieren is daarom ook onze gehoorzaamheid onderzoeken. Of, zoals Paulus het zegt in 1 Cor. 11: „Ieder beproeve zichzelf en ete dan..." Hoe liggen de verhoudingen momenteel tussen de Heer en mij? Is er bij mij misschien een „heilige weg", zit ik ergens op een verkeerd spoor? Dan zal ik mijn houding moeten herzien, schuld belijden. Want Gods verbond aanvaarden, zijn barmhartigheid en vergeving accepteren, kan immers nimmer samengaan met ongehoorzaamheid en voortdurende tegenstand! Wie werkelijk avondmaal viert, in de geest van Christus, geeft zich opnieuw en volledig over aan zijn Heer. „Uw wil geschiede..." Want Gods wil is de beste!

* * *

Deelnemen aan het avondmaal betekent verder, dat wij ons volledige en onvoorwaardelijke vertrouwen in Jezus uitspreken.
Het brood eten is erkennen, dat Jezus terecht verkondigde: „Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt zal nimmermeer hongeren..." Tot wie zullen we anders gaan? Niemand stilt de diepste honger van ons hart, dan Jezus alleen. Met Hem willen we het contact niet verliezen, koste het wat het kost. Dáárom eten en drinken wij, omdat Jezus verklaarde: „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem". Het avondmaal is een onmisbaar deel van een intense relatie met onze Verlosser. En met de Joden uit Johannes 6 vragen wij: „Heer, geef ons altijd dit brood"!

* * *

„Zo dikwijls gij het brood breekt en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren..." schrijft Paulus. Ook dat is een facet dat nooit verwaarloosd mag worden. Door al de eeuwen, dwars door alle satanische pogingen heen om het hart uit het evangelie te halen, zorgde het avondmaal er voor, dat Gods hart, vol liefde en erbarming, bleef kloppen: „Zo lief had God de wereld, dat Zijn Zoon stierf"! Jezus' verzoenend sterven is en blijft de enige mogelijkheid voor een zondaar om behouden te worden.
In feite verkondigen wij dat aan de broeder of zuster, aan wie wij het brood en de beker doorgeven. En aan de wereld, voor zover die wil zien en luisteren.

* * *

En nu we de broeder en de zuster genoemd hebben, kunnen we moeilijk overslaan, dat de viering van het avondmaal ook inhoudt, dat wij ons verbonden weten met allen die op Jezus hun vertrouwen hebben gevestigd.
Sprekende over het avondmaal, zegt Paulus in 1 Cor. 10: „Omdat het één brood is, zijn wij, hoevelen ook, één lichaam; wij hebben allen immers deel aan het ene brood". (v. 17).
Wie bij Jezus komt, vindt Hem nooit alleen. Steeds zijn in Zijn gezelschap al die anderen die Hem liefhebben. Wie bij Jezus wil behoren, behoort ook bij die ander. En de consequentie daarvan uit zich in de hand en de voet, die nooit kunnen zeggen, dat ze zonder elkaar kunnen. Wie brood en beker aan de ander doorgeeft, erkent hem daarmee als behorende bij Jezus en bij zichzelf! Wie dat welbewust doet, zal de zegen der gemeenschap beleven als nooit tevoren.

* * *

En dan nog: Wie avondmaal viert, doet dat „totdat Hij komt"! Avondmaal houden heeft te maken met verleden, heden en toekomst. We gedenken het verbond, dat God in het verleden met ons sloot. We beleven, hoe Hij dit verbond, ondanks de vele keren dat wij het verbond verbreken, dagelijks, in het heden, handhaaft. En we zien vooruit, naar de dag, waarop dat verbond in alle glorie en heerlijkheid zal uitmonden in de onbeperkte en onbetwiste heerschappij van God, Gods koninkrijk, een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, vol gerechtigheid en vrede! Jezus komt! Halleluja!

* * *

Gaat u Zondag deelnemen aan het avondmaal? „Gezegende maaltijd"!

C. v. Wier.

De hernhutterzending bestaat 250 jaar

In 1732 kwamen op het eiland St Thomas, in het Caraïbisch gebied, de eerste zendelingen aan.
Vijf jaar later, ontstond daar de eerste slavengemeente.
We hebben het hier over de verjaardag van, voorzover bekend, de oudste nog bestaande protestantse zendingsorganisatie: de Hernhutterzending.
Eerst zestig jaar later ontstond de britse baptistenzending met de schoenmaker William Carey als eerste zendeling bestemming India.
Tussen haakjes: H. Kloekers, een man die tien jaar via deze engelse zendingsorganisatie in China werkte, zou 150 jaar later de eerste voorzitter worden van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland.
Al met al een goede reden dankbaar stil te staan bij dit verjaardagsfeest.

Geen grote aantallen
Tot voor enige jaren telden de Hernhutters in Nederland in aantal niet erg mee. Met de komst van vele Surinamers naar Nederland werd dat anders. Suriname was en is namelijk één van de belangrijkste zendingsgebieden van de Hernhutters. Voor velen heeft de naam „Suriname zending uitgaande van de evangelische broedergemeente in Zeist" dan ook een vertrouwdere klank.
Al in 1735 kwamen de eerste zendelingen in Suriname aan. Het centrum van de Hernhutter zending en van de broedergemeente staat in Zeist. In Nederland wonen nu ongeveer 20.000 Hernhutters.
Zij zijn echter nooit uit geweest op grote aantallen. Voorop stond het doel het hier en daar vormen van cellen van een paar bewust getuigende christenen.
Men sprak graag van „eerstelingen". Uit die eerstelingen zo dacht men zou het christendom in geloof en leven zich verder in het land of de streek verspreiden.
De zendelingen die uitgingen kenden allen een vak. Dat vak bleven ze in den vreemde vaak uitoefenen en zelfs onderweg. Bij dit werk keken ze dan of er iets voor de Heiland te winnen zou zijn. Zendelingen hebben zelfs als mijnwerker gewerkt. Wel werd ook de noodzaak gezien van een op zendingswerk gerichte opleiding. Daartoe werd een zendingsseminarie opgericht.
Rond de Hernhutterzending schaarde zich al vroeg een grote kring zendingsvrienden uit andere kerken, die financieel het werk steunen.
Behalve in Nederland en in het geboorteland Oost-Duitsland, zijn Hernhutters te vinden in Alaska, India, Suriname, Labrador en diverse andere plaatsen (zie kaartje).

't Begon in Hernhut
Tegen de poolse grens ligt in de DDR het dorpje Hernhut. Daar bood rond 1700 een Lutherse edelman, de graaf van Zinzendorf, vervolgden om des geloofs wil een toevluchtsoord op zijn landgoed.
Een deel van dievluchtelingen kwam uit Bohemen en Moravië (het huidige Tsjechoslowakije).
Zij waren het restant van de vóórreformatorische broedergemeente.
Hun stichter Johan Hus was op de brandstapel gestorven en velen met hem.
Een bont geheel van christenen vormde op het landgoed van de graaf een soort leef- en werkgemeenschap die geheel in de eigen behoeften voorzag en een krachtig werkend geloofsleven kende.
Hernhut kreeg zo grote bekendheid. Er kwamen vele verzoeken om informatie over het geestelijk leven daar. Speciale boodschappers kregen tot taak aan die verzoeken te voldoen.
Zo kwamen verre volken in het gezichtsveld van de toch wat geïsoleerd levende gemeenschap.
Via zijn contacten met het Deense hof vroeg Zinzendorf of de Hernhutters konden helpen bij zending en diaconaat op Groenland.
Wereldwijde bekendheid kregen de Hernhutters door hun „dagtekstenboekje".
Ook nu nog verschijnt dit in vele talen als steun voor christenen die de dag met een paar welgekozen bijbelteksten en gebed willen beginnen.

Explosie van zendingsactiviteit
In de eerste 30 jaren van het bestaan van de Hernhut-gemeenschap zijn er 312 zendelingen uitgegaan. Een ware explosie van zendingsactiviteit.
Een belangrijke rol daarin speelde Zinzendorf.
Als jongen was hij al geboeid door berichten uit India. De ontmoeting met een christen-negerslaaf uit St Thomas aan het Deense Hof, legde de basis voor het begin van het zendingswerk.
Uit wat Zinzendorf heeft geschreven blijkt een voortdurend doordenken van het gemeentezijn inclusief het zendingswerk, als onderdeel van „de onafgebroken actie waarin Jezus, God de Vader en God de Heilige Geest met de engelen en uitverkoren mensen staan om de zaligheid algemener te maken en alles voor de wederkomst van Christus en Zijn Koningschap voor te bereiden..."
Aanvankelijk lag het accent op het fier ten strijde trekken met zelfverloochening, de bereidwilligheid smaad, armoede en het martelaar zijn te ondergaan als grootste deugden. men had dit immers zelf aan den lijve ervaren.
Uit vrees voor „werkheiligheid" verschoof later het accent meer naar het begeren iets uit te stralen van hetgeen men zelf heeft ontvangen. Dit accent bezorgde in Nederland de Hernhutters de naam van „de stillen in den lande".
In de praktijk van het zendingswerk zijn beide accenten tot op vandaag herkenbaar.
De golven van deze zendingsexplosie hebben aan kracht nog niet ingeboet.
Zo groeit de broedergemeente in Alaska binnenkort uit van zendingskerk tot zendingbedrijvende kerk.
Elk kwartaal verschijnt een zendingskrant waarin nieuws van over de hele wereld staat weergegeven.

jgb

VOEDSELHULP POLEN

Velen in onze gemeenten zullen zich afvragen of dit nu nog wel zo nodig is. Een begrijpelijke gedachte voor ons als Nederlandse Baptisten die, zij het in wat minder goede tijden, het toch goed hebben. Om daar een antwoord op te kunnen geven, zal je goed geïnformeerd moeten zijn, of dit hebben ondervonden.
Een werkgroep vanuit onze gemeenten Hoogezand en Delfzijl die zich met voedselhulp bezighoudt staat regelmatig in kontakt met een Chr. hulporganisatie, die veel informatie doorgeeft.
Hoe groot de nood daar nog is wordt wel duidelijk, als we u de prijzen van enkele produkten die, indien nog voorradig, en op de bon zijn, noemen:

½ kg. aardappelen *f* 22,50
½ kg. tomaten *f* 12,50
1 flacon shampoo (340 gr.) *f* 75,—

Terwijl het gemiddeld maandsalaris *f* 215,— is!
Een lid van onze werkgroep mocht deze armoede even aanvoelen toen hij er als chauffeur van het 2e voedseltransport naar 22 Freikirchliche Gemeinden in Bielsko-Biala was.
Een transport dat weer tot stand is gekomen vanuit liefdevolle giften van Baptisten en Evang. Chr. gemeenten, en het fijne bedrag van ruim *f* 33.000,— opleverde.
We mochten ong. 16.000 kg. levensmiddelen, schoenen en kleren met eigen vrachtwagen brengen naar onze broeders en zusters daar. In een brief die we van hen ontvingen, schrijven ze: „Van de moeilijkheden hoeven we niet te schrijven, want onze gehele hoop hebben wij in onze Heer en Heiland gelegd, maar danken onze Hemelse Vader, dat Hij zo genadig is, en in de harten van de gelovigen in Holland onze nood heeft gelegd.
Dank voor de gebeden, alsmede ook voor de giften".

De werkgroep wil in het begin van '83 graag nog doorgaan met het zenden van voedsel, en andere produkten naar dezelfde gemeenten.

Namens de werkgroep,
J. C. A. Oldenburg
Willem Barendszstraat 9 I
Delfzijl.

Bestaat onze unie uit vrije gemeenten ?

Ik denk niet dat ik de enige Baptist ben, die kon meevoelen met de schrijver van het bericht in DC van 10.9.82 over de Stichting Evangelische Zending in Nederland (EZIN), waarvan br J. Kits Sr. voorzitter is. Deze stichting heeft thans op twee plaatsen in Nederland een vaste werker. Prijst de Heer, zou ik zeggen. Zoals ik ook in mijn hart gezegd heb bij het lezen, een paar dagen later, van een bericht in het dagblad Trouw, dat ruim 70 nieuwe en los van elkaar staande huisgemeenten onlangs in Maarssenbroek een ontmoetingsdag hebben belegd, om zich samen te bezinnen op hun functioneren naar nieuw-testamentische richtlijnen. Hun huisgemeente zijn komt vooral tot uitdrukking in doop en erdiensten (waarin een broeder voorgaat), huisbezoek, evangelisatiewerk, en bidstonden, aldus de berichtgever in Trouw. Maar ook al denken die huisgemeenten volgens Trouw niet aan een formele overkoepelende organisatie, toch hebben zij mijns inziens gemeenschap met elkaar, en doen handreiking aan elkaar. Anders zouden zij de genoemde ontmoetings- en bezinningsdag niet hebben kunnen beleggen.

De eerder genoemde berichtgever in DC schrijft (onder het hoofd „Een nieuw kerkgenootschap in opkomst?"): „Als alle evangelische (en dus ook baptistisch-getinte) gemeenschappen de handen ineen zouden slaan, zou er een gemeenschap van wedergeboren gelovigen ontstaan, die van veel en veel meer betekenis voor de samenleving zou kunnen zijn dan nu het geval is". Deze verzuchting is uit mijn hart gegrepen, kan ik wel zeggen. Ik weet overigens niet zeker, wie dit heeft geschreven. Zeker niet iemand die zich een beetje ergert aan de tegenwoordig steeds vaker gebruikte aanduiding „evangelisch". Want dezulken zijn er ook onder mijn baptisten broeders en zusters. Zij vinden het polariserend, om zich ter onderscheiding van anderen „evangelisch" te noemen. Zelf heb ik helemaal geen moeite met het woord evangelisch. Onwillekeurig breng ik dat begrip in verband met een rotsvast geloof en belijdenis, dat Jezus de Zoon van God is. „Evangelisch gelovigen" mogen dan verschillen in hun opvattingen omtrent doop, avondmaal en toekomstverwachting; maar in de bespreking en overdenking van die dingen weten zij zich rotsvast verbonden in die ene Heer, die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

In dit verband wil ik u graag even precies doorgeven, hoe het woord „evangelisch" wordt omschreven in mijn exemplaar van Webster's Derde Nieuw Internationaal Woordenboek (in de Engelse taal). Als volgt: „Het woord waarmee men een godsdienstige groep aanduidt, die de nadruk legt op verlossing door het geloof in het verzoenend sterven van Jezus Christus langs de weg van persoonlijke bekering, op het gezag van de Schrift, en op het belang van prediking in tegenstelling tot liturgische handelingen". Einde citaat. Met zulke groepen, die dus volgens mijn woordenboek „evangelisch" zijn, voel ik mij verbonden, ook al zijn die groepen (nog) niet tot baptistisch-getinte gemeenten uitgegroeid.

De vraag rijst intussen wel, waarom de vele huisgemeenten, die overal ontstaan, zich niet verbonden voelen met baptisten gemeenten die samen onze Unie vormen. „Moet de Unie anders?".

En zo ben ik terecht gekomen bij het artikel van br J. Reiling in DC van 10.09.82. Hij vertelt daarin over de Werkgroep Unie Structuren (de WUS), waarvan na september 1980 alleen de brs A. de Vries, H. C. Schaap en ik nog deel uitmaken. Persoonlijk ben ik erg blij met de waarderende woorden van br J. Reiling over de eindnota van de werkgroep, gedateerd 8 mei 1981 en geschreven ter behandeling door de Algemene Vergadering der Unie. Op de kritiek die br Reiling heeft, kom ik graag nog even terug. Laat me nu eerst zeggen, dat naar mijn mening onze Unie, met zijn huidige structuur en werkwijze, geen instelling is waar vrije gemeenten graag bij zouden willen horen. Die vrije gemeenten merken nauwelijks, dat onze geunieerde gemeenten naar elkaar omzien en handreiking doen. Dat omzien naar elkaar is namelijk door de jaren heen steeds verder op de achtergrond geraakt. Ga maar eens voor uzelf na, hoe weinig de grotere geunieerde gemeenten nog voor de kleinere doen. Daarbij komt nog, dat de Unie meer en meer is gaan lijken op een samenwerkingsverband van allerlei losstaande bestuurlijke organen, die zichzelf en de gemeenten aan een steeds groter aantal regels en verplichtingen hebben geboden. Formeel is het nog wel zo, dat de afzonderlijke gemeenten in onze Unie vrij zijn in hun handelen en denken, maar in de praktijk is het niet zo, dat het officiële en openbare weekblad der Unie bol staat van handreikingen waarmee onze gemeenten elkaar over en weer dienen. Het zijn er trouwens maar weinigen die in „De Christen" schrijven.

De Unie moet anders, zo vindt de Werkgroep Unie Structuren. De verandering moet tot uitdrukking brengen, dat de Unie niet bestaat uit een samenwerkingsverband van Unie Commissie, Permanente Commissies en andere bestuurlijke organen, maar uit een genootschap van Gemeenten die elkaar helpen. Daartoe heeft de WUS voorstellen uitgewerkt en beschreven in haar eindnota d.d. 8 mei 1981. Misschien een beetje moeilijk te lezen, zoals br Reiling zegt, maar misschien ligt die moeilijkheid niet zo zeer in de vorm van de nota, maar in de inhoud ervan. Er worden voorstellen gedaan die ongewoon aandoen, en die daarom verkeerd worden begrepen. Dat de WUS-voorstellen ertoe zouden leiden (zoals br Reiling denkt), dat de Gewesten een tussenlaag zouden vormen tussen de gemeenten en „de Unie" (d.w.z. de commissies, besturen en hun vrijgestelden), is mijns inziens volstrekt onaannemelijk. De onderhavige voorstellen hebben immers nadrukkelijk ten doel, om binnen de Unie Raad handreiking te doen aan de uitvoerende organen der Unie (d.w.z. de huidige commissies en besturen), bij het uitstippelen van beleid en werkprogramma's. Zoals br Reiling terecht opmerkt, stelt de WUS niet voor, om de bevoegdheden van de Algemene Vergadering te beknotten. Maar evenmin is de WUS van plan, om de commissie voor Algemene Zaken (d.w.z. de huidige Unie Commissie) en de Permanente Commissies ondergeschikt te maken aan een hoger bestuurlijk orgaan, waarin zij een vertegenwoordiging hebben (zoals br Reiling een en ander zou willen regelen). Voor de WUS zijn slechts twee dingen van essentieel belang: 1) De instelling van een eenlaags brede „Unie Raad" van 50 à 60 leden en van zodanige samenstelling dat goede afweging van prioriteiten kan plaatsvinden en goede gedachtenwisseling over nieuwe AV-voorstellen; en 2) Het scheppen van duidelijkheid omtrent de verantwoordelijkheid en financiële consequenties die gemeenten van jaar tot jaar ten aanzien van elkaar willen aanvaarden en ook kunnen aanvaarden.

Kortom, de Unie moet anders. Zij moet terugkeren tot haar doelstellingen van 100 jaar geleden, toen vrije baptisten gemeenten besloten, naar elkaar om te zien.

A. Klein Haneveld

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Hoogezand: T. F. Smit, cand. te Hoogvliet, die dit beroep heeft aangenomen.

GEMEENTE BIJBELSCHOOL

Het eerste jaar van de gemeente bijbelschool ligt achter ons en het tweede jaar is van start gegaan. Alle begin is moeilijk en dat is in het eerste jaar ook wel de ervaring geweest van de gemeenten die deelnemen aan de GBS. Maar ook de leiding van de Heer is ervaren. Er was entoesiame in de bijbelstudiegroepen; de deelnemers leerden te luisteren naar de Heer en zijn Woord, maar ook naar elkaar. Zij beleefden wat het wil zeggen samen op weg te zijn.

Met nog meer entoesiasme gaan we het tweede jaar van de GBS in. Het aantal gemeenten dat nu deelneemt aan de GBS is groter geworden. Vijfendertig gemeenten zijn wekelijks bezig met de GBS, terwijl ook een paar gemeenten buiten onze Unie-gemeenschap met de GBS werken. Verblijdend is het dat steeds meer gemeenten geïnteresseerd zijn in de GBS. Als in de gemeente de bijbelbespreking slecht bezocht wordt, dan is het een noodzaak om nieuwe wegen te zoeken voor de bijbelstudie. Een goede weg daarvoor is de GBS. Doordat de bijbelstudie in kleine groepen geschiedt is er onderling meer kontakt, waardoor je elkaar ook beter leert kennen en waarderen, maar ook help je elkaar om lijnen vanuit de bijbel naar de praktijk van het leven te trekken. Wij hebben elkaar daarbij nodig.

In het komende kwartaal gaan acht lessen over het thema: De Gemeente. Deze lessen zijn zeer boeiend omdat wij ook bezig zijn gestalte te geven aan de Gemeente van Christus. In de december maand wordt het eerste hoofdstuk van het Lukas evangelie besproken. Het zijn allemaal belangrijke onderwerpen en dat spoort ons aan om deel te nemen aan de GBS en steeds meer gemeenten zien de noodzaak in om met de GBS te beginnen.

Voor informatie kunt u terecht bij de secretaresse van de landelijke stuurgroep: Mej. M. v. d. Werf, Oldegalileeën 155, 8922 AD Leeuwarden, tel. 058-150347.
De landelijke stuurgroep is er ook om gemeenten te helpen met de GBS te beginnen. De voorbereiding om met de GBS van start te gaan vraagt veel tijd.
Voor een goede zaak is het de moeite waard zich in te spannen.

K. Corporaal.

ANDERE HEREN - MAAR ALLEEN GOD DIENEN WIJ

Jesaja 26 : 13; Here, onze God, andere heren dan Gij hebben over ons geheerst; uw naam alleen huldigen wij.

Luther vertaalde deze tekst in de tegenwoordige tijd: andere heren heersen over ons. Zowel de statenvertaling als die van het Ned. Bijbelgenootschap zetten de tekst in de verleden tijd.
Hoe dan ook, het blijkt dat ook voor het besef van Jesaja God niet de alleen-heerser was, en is. Dat is de spanning waarin de gelovige, waarin de christen-gemeente gesteld is. Boven ons staat niet alleen God, maar allerlei machten. Paulus heeft ze meermalen in zijn brieven opgesomd: machten, krachten, overheden, engelen, hoogte, diepte (zo b.v. Rom. 8 : 38v).
Het kenmerk van deze machten is, dat zij willen beschikken over ons. Dat zij hun heerschappij opleggen, en gehoorzaamheid eisen. Zij stellen verwachtingen, waaraan wij moeten beantwoorden. Men kan de - door ons zelf gekozen - overheid er toe rekenen, en het economisch bestel. Het samenstel van leefregels, dat we met elkaar opstelden, en veelal dagelijks bijstellen. Het militaire apparaat dat nodig is om veiligheid en rust te handhaven.
Ons bezit, ja ons lichaam, wordt opgeëist. Spanningen daaruit voortvloeiende kunnen onze zenuwen aantasten. Het leven van een mens, die met ziekte, met arbeidsongeschiktheid, met werkeloosheid te maken krijgt, kan er onder doorgaan. We kunnen de machten boven ons vrezen, zelfs haten, dat alles verandert niets aan de situatie.

In Jezus Christus heeft God de machten onttroond, ontwapend en te kijk gesteld en over hen gezegevierd, Col. 2 : 15. Maar ze zijn niet verdwenen. Ze zijn nog reëel aanwezig. Ze hebben niet de oppermacht over ons. Zij beheersen ons leven niet meer, zij beslissen niet meer ten laatste over ons, maar ze zijn wel aanwezig. Dat geeft spanning, en soms wordt die spanning ondragelijk, als bv. een overheid beperkingen gaat opleggen aan mensen, aan gelovigen, waardoor hun menszijn en hun christen-zijn in het gedrang komt. Geen overheid heeft het recht andersgekleurden te onderdrukken; geen overheid heeft het recht godsdienstige gevoelens te verbieden; geen overheid heeft het recht het lichaam van mannen en vrouwen te offeren op het altaar van machtswellust, van geldingsdrang, nationale eer.

Uw naam alleen huldigen wij. Dat betekent: uw naam alleen eren wij. Als de tekst in de verleden tijd gelezen wordt, wil dat zeggen: wij erkennen dat alleen uw naam, uw daden ons geleid, gezegend, gered hebben. En zullen redden. Want al heersen andere heren vandaag, ze hebben geen greep op de eeuwigheid Gods. Het laatste woord is aan de Here, de Here van Israël, de Here der gemeente, de Heerser der wereld.
We weten zeer wel, dat we zonder aardse autoriteiten niet kunnen. Zelfs in de gemeente moeten regels, mensen zijn, die leiding geven. Maar we weigeren gehoorzaamheid als deze autoriteiten meer vragen dan hun is toegestaan. Geen cadaver-discipline, ook geen huichelarij, maar afwegen van de gewichtigheid van de namen. De naam des Heren is, en weegt, het zwaarst. Bij botsingen - die kunnen hard aankomen - ervaart de gelovige de betekenis van Jezus' woord: Wie achter Mij wil komen, die neme zijn kruis op zich. Een andere navolging is niet mogelijk.

P.

STUDENTEN-BERICHT

Op zaterdag 11 september beleefden wij een bijzondere dag. 's Morgens vond namelijk de officiële opening van het 25e cursusjaar van het seminarium plaats. Na een goede morgen met o.a. een openingscollege van Prof Dr J. Reiling toog een ieder rond de klok van 12 uur richting „de Vinkenhof".
In de tuin achter het gebouw hadden namelijk de studenten een tweetal grote tenten opgezet rond een volleybalveld.
In de ene tent werd de gasten een lunch aangeboden terwijl in de andere tent een markt was ingericht door de studentenvereniging „John Smyth". De markt bestond uit een aantal kramen waar frisdrank en salades werden verkocht ten behoeve van de piano-actie.
Verder waren er kramen ingericht van het seminarium, de spreekbeurtencentrale en konden de gasten in een „ballegooistand" bijv. de Commissie voor de Opleiding omverwerpen.

Rond 14.00 uur begon een heuse volleybalcompetitie tussen voorgangers/oud-studenten en studenten, waarbij na enige sets de studenten als overwinnaars uit de bus kwamen.

Onderwijl werd rond de oude piano een verloting gehouden ten behoeve van de aanschaf van een nieuw instrument.
We mogen terugkijken op een gezellige middag die voor ons als studenten een batig saldo heeft opgeleverd van plus minus 550 gulden.

Zo zijn we dan haast bij ons doel: een nieuwe piano voor „de Vinkenhof". Langs deze weg willen we allen die hebben meegedaan en/of hebben bijgedragen tot de realisatie van het doel van onze actie heel hartelijk bedanken.
Vanaf de Vinkenhof de hartelijke groeten en graag tot ziens!

Namens het bestuur van „John Smyth",
Paul Brouwer en Bert Wijchers

VAN DEZE KANT BEKEKEN

HET BED VAN PROCRUSTUS

Om nog een paar meer lezers(essen) te verleiden de bekeken-stukjes te gaan lezen haal ik er een bed bij. Want dan pas wordt het interessant. Om niet te zeggen pikant.
Er schijnen tijdschriften te bestaan die praktisch van het bed leven en sommige tv-stations hebben vrij veel slaapkamers in hun programma's, die wel hoofdschuddend bekeken worden maar niet weggedraaid. We zullen geen peepshows - mijn woordenboek heeft dat woord nog niet en derhalve geef ik maar een vertaling van wat ik vermoed dat het betekent: gluurglaasjes waardoor je allerlei zinnen-prikkelende handelingen kunt bekijken - wij zullen die gelegenheden niet zoeken; maar op de tv is het er eer je het door hebt; maar straks komt er wel wat anders. Wie lacht niet die de mens beziet?
Maar nu het bed van Procrustus.
Ik ken de man niet. Hij zal ook wel niet echt geleefd hebben. Het verhaal stamt uit de Griekse mythologie en daarin is alles mogelijk. Procrustus - zijn naam betekent uitrekker. Niet uittrekker dus ofschoon hij er gedurig op uit was om te roven. Hij zat meer thuis om mensen die om onderdak verlegen waren dat aan te bieden. Een gastvrije man dus. Hij bood de daklozen een bed. Nu zijn er altijd al lange en korte mensen geweest en een bed moet wel enigszins bij je maat passen. Zelf heb ik in bedsteden en ledikanten moeten slapen en ken de ellende van vooral te korte rustplaatsen. Het betekende dat je er diagonaal, schuin, overdwars, in ging liggen wat tot gevolg had dat je moeilijkheden kreeg met beddek of deken waaronder je warmte zocht. Procrustus had daar wat op gevonden. Hij legde de lange gasten op een te kort bed en de korten op een te lang. De afhangende ledematen van de eersten hakte hij af en de korte lieden werden uitgerekt. Vandaar zijn naam: uitrekker.
U vindt het een vreemd verhaal en zeker niet geschikt om tot in bijzonderheden te vertellen.

Ik vond het in een boekje van dr J. M. Vlijm dat als titel heeft: kiezen èn delen.
Dit boekje is een uittreksel van een veel dikker en duurder boek: Geloofsmanieren, met als nadere aanduiding: studies over de pluraliteit in de kerk. Kok in Kampen geeft de beiden uit en zeker is het voor voorgangers van een gemeente goed om van deze uiteenzettingen kennis te nemen. En wat voor voorgangers goed is is ook goed voor hen die hun gedachten laten gaan over de verscheidenheid van en de verschillen die er kunnen zijn tussen twee gelovigen die door de Heer in een gemeente zijn samengebracht.
Zelfs in onze toch kleine gemeenschap vinden we dat. Daarover treure men niet. Het kan een verrijking betekenen. De verschillen betreffen zelden leerstellige zaken. Daarop is de aandacht niet allereerst en allermeest gericht en we gunnen elkaar naar ik hoop ook de ruimte zonder daarom hem of haar die enigszins andere gedachten koestert de ruimte. We schrikken terug van het woord verketteren.
Wat feller worden we wellicht als het gaat om de konsekwenties van het gelovig zijn. Voortvloeisels dus uit het geloof dat God ons gaf en wij aanvaardden. We mogen dan niet elke zondag lied 414. Het kruis blijft rotsvast staan... aanheffen, het is er wel. Het staat in de geschiedenis der mensheid en van de enkeling als de diepste ontmoetingsplaats tussen de Eeuwige, Heilige en de mens, zo tijdelijk, zo gebonden en verloren. Het Avondmaal verenigt de van alle kanten komenden.

In TROUW van 30 aug. jl. lees ik onder het kopje: Bijbelschool wil een brugfunctie vervullen, dat prof Schippers bij de opening van het nieuwe kursusjaar gezegd heeft: „Je kunt bezig zijn met de vraag wat Jezus Christus voor de mensen kan betekenen zonder je daardoor onmiddellijk te laten verleiden om polariserend af te keuren dat andere mensen vanuit een andere levenssituatie op een andere manier de werking van het evangelie ervaren".

En nu komt het bed van Procrustus weer te voorschijn. Er zijn lange en korte mensen, ruimdenkende en enghartige, bijzienden en verzienden, driftige en beschouwenden en zij zijn allen mensen. Uit zulke mensen roept de Heer zijn kinderen. Hij biedt ze onderdak, de daklozen, de zwervenden. Hij geeft ze een tehuis. En voor ieder is er een bed dat bij hem of haar past. Hakken en uitrekken is er niet bij. Zeker, als ze langer bij Hem en de zijnen verkeren zullen ze hun Heer steeds meer gelijkvormig worden, maar er staat geen ponsmachine bij de ingang in zijn huis. In zijn hof staan duizend bloemen en samen verkondigen zij de lof van hun Schepper en Verlosser.

Huizinga

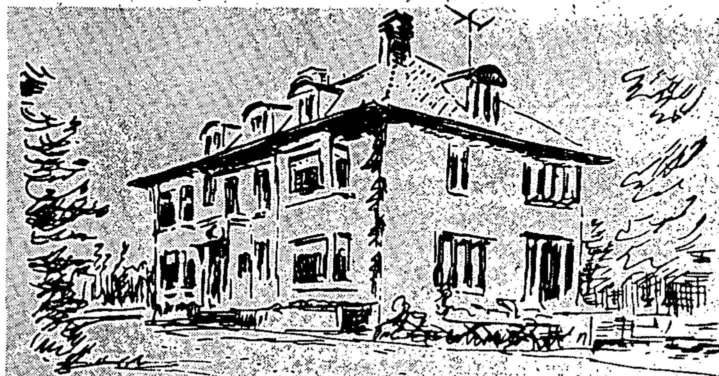
BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS:

Op woensdag 25 augustus jl. was de Broederschap van Baptisten Voorgangers in vergadering bijeen te Apeldoorn. Op hartelijke wijze werden wij door enkele zusters van de gemeente Apeldoorn ontvangen. Graag danken wij deze zusters voor de heerlijke koffie, koek, broodjes, soep, fruit en thee. De hoofdspreker voor deze studiedag was prof. dr. R. J. Heeger, hoogleraar aan de theologische faculteit te Utrecht. Het onderwerp was: „Euthanasie en suïcide als ethisch en godsdienstig probleem." In een duidelijk college gaf dr. Heeger een systematische aanzet voor een verdere bestudering van deze problemen. Opvallend was dat dr. Heeger niet allereerst een onderscheid maakte tussen aktieve en passieve euthanasie maar tussen onvrijwillige, niet vrijwillige en vrijwillige euthanasie.
Als ethicus trachtte hij aangaande deze vraagstukken een aantal stellingen op te bouwen welke algemeen geldend geacht kunnen worden. In de beide discussieronden ontspon zich een bijzonder boeiend gesprek. Het was voor onze voorgangers ook fijn om zo eens nader kennis te maken met de opvolger van prof. dr. J. de Graaf om zodoende de ethicus te leren kennen waarbij ook onze studenten van het seminarium studeren. De tweede inleider van deze dag was drs. O. H. de Vries, docent aan ons seminarium, welke sprak over het toerustingswerk voor onze gemeenten.
Voor wat betreft de huishoudelijke zaken wil ik u graag het volgende doorgeven.
Ds B. Posthumus was als penningmeester/bestuurslid aftredend en niet herkiesbaar. Tot zijn opvolger werd gekozen ds M. A. v. d. Vlugt. De voorzitter van de Broederschap, ds A. de Vries, dankte collega Posthumus voor zijn inzet en arbeid en verwelkomde collega V. d. Vlugt in het bestuur.
Voorts besloot de vergadering om in het jaar 1983 een jubileumconferentie te houden van de Broederschap op 6 en 7 april DV.
Want in 1983 bestaat de Broederschap 60 jaar!
Voorts bleek dat door de voortschrijdende vakantiespreiding de gebruikelijke data voor de vergaderingen wat in de knel waren gekomen. Het ligt in onze bedoeling om uit het archief van de Broederschap in het jubileumjaar een aantal artikelen te schrijven.
Na een inspirerende studiedag gingen wij na dankgebed ieder weer op weg naar de eigen woonplaats.

A. v. d. Berg, secretaris.

VOEDSELHULP POLEN

Niet alleen op het geestelijk front is er deze maand veel gebeurd.
Er is ook gewerkt, en hard ook.
In het kader van de voedselaktie voor Polen had een conservenfabriek in Noord Scharwoude 15 ton ingeblikte conserven aangeboden - 15.000 blikken. Alleen: er zaten geen etiketten op!
Dus moesten er 15.000 etiketten geschreven en 15.000 blikken beplakt worden.
Met veel enthousiasme en overgave is een ploeg mensen hier mee bezig geweest. De blikken zijn inmiddels naar Polen getransporteerd.
De levensmiddelen, die door ons bij elkaar gebracht zijn, gaan met de eerstvolgende zending mee.
Allen die hieraan hebben bijgedragen of meegewerkt: hartelijk dank!
(uit de gemeentebode van Alkmaar)

Adressenboekje
Blz. 10 (Commissie voor de Opleiding):
Sekretaris: ds B. Stuut, Rotterdam, wordt *Harderwijk;*
Blz. 12 (Curatorium):
Idem;
Blz. 16 (NBVB):
Sekretaresse: mevr. I. Stuut-Kloppenburg, Rotterdam, wordt *Harderwijk;*
Blz. 19 (In opleiding tot voorganger):
H. Braker, Vianen, wordt *Utrecht;*
R. Loot, Utrecht, komt te vervallen;
S. P. van der Steen, Pernis, komt te vervallen;
Blz. 20 (Sektie LZC „De Belhamel"):
Mevr. G. Grooten-Stukker, Emmen, wordt *Hoogeveen;*
Blz. 22 (Gewest Noordwest-Nederland):
Voorzitter: ds C. Helderop, Weesp;
Blz. 25 (Emmen):
V.: 2. S. P. van der Steen;
Blz. 26 (Harderwijk):
V.: 2. C. Mostert (i.b.d.);
Blz. 27 (Kollumerzwaag):
V.: J. Scholtens;
Blz. 38 (letter B):
H. Braker, Vianen, woont thans Haverstraat 32-bis, 3511 ND Utrecht;
Blz. 39 (letter D):
Th. Donkerbroek, Garderen, heeft als telefoonnummer *05776 - 1690;*
Blz. 40 (letter G):
Mevr. G. Grooten-Stukker, Emmen, woont thans Mortonhof 46, 7908 AP Hoogeveen, telefoon 05280-7 54 19;
Blz. 42 (letter K):
B. Kuilder, Emmeloord, woont thans Nagelerstraat 33, 8301 XE Emmeloord, telefoon 05270-1 57 89;
Blz. 45 (Letter P):
J. Poutsma, Brunssum, heeft als telefoonnummer 045-*21 87 70;*
Blz. 45 (letter S):
J. Scholtens, Stadskanaal, woont thans De Barrage 45, 9285 SK Buitenpost, telefoon 05115-2584;
Blz. 46 (letter S):
Ds B. Stuut en mevr. I. Stuut-Kloppenburg, Rotterdam, wonen thans Holzstraat 18, 3841 JZ Harderwijk, telefoon 03410-1 78 71.

Zendingsnieuws
De Unie Zendings Commissie vergaderde op 1 september, voor het eerst na de zomervakantie. Een groot aantal stukken en ontwerpen passeerde daarbij de revue.

De commissie had (o.a.) een gesprek met *br Jan G. F. Oosterloo,* die momenteel met verlof in ons land is. Hij vertelde over zijn indrukken en ervaringen, zoals hij dat ook in verschillende gemeenten en voor jeugd- en vrouwengroepen heeft gedaan (en doet). Gedurende deze weken en maanden heeft hij het nodige (teken)werk te doen ten behoeve van een te bouwen kerk in Freetown, de hoofdstad van Sierra Leone, en van een medische kliniek in Kassiri, waarin en van-waar-uit de zusters *Anneke Oppenhuizen* en *Ducky Rosier* hun werk zullen doen. In dit gebied is grote behoefte aan medische verzorging, zowel preventief als kuratief.

De terugkeer van br Oosterloo naar Sierra Leone is vastgesteld op 11 november. Daaraan voorafgaand zal eind oktober - begin november een (her)uitzendingsdienst plaatsvinden te Treebeek. De gemeenten kunnen daarover binnenkort bericht verwachten.

Voorts besloot de Unie Zendings Commissie, voor de ouders van onze zendelingen een ontmoetingsdag te beleggen. Deze zal worden gehouden op 11 december in de Baptistenkerk te Apeldoorn. De kommissie hoopt, dat de ouders elkaar op deze wijze wat beter leren kennen, terwijl zij ook zelf met hen in gesprek wil komen. Er is voor deze dag een aantrekkelijk programma opgesteld!

Representatie
De Commissie der Unie heeft zich de laatste tijd bij verschillende gelegenheden laten vertegenwoordigen:
op 29 augustus bij het afscheid van ds B. Stuut van Rotterdam-Zuid door *ds H. Ploeger;*
op 29 augustus bij het afscheid van br A. Goldberg van Siddeburen en de komst van br W. J. Pijnacker-Hordijk aldaar door *ds H. G. de Winkel;*
op 19 september bij de intrede van ds S. P. van der Steen te Emmen door *br A. R. Schaap;*
op 21 september bij de viering van het vijftigjarig bestaan van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging te Elburg door *ds J. Schouten* en *ds A. Visscher;*
op 25 september bij de herdenking van het honderdjarig jubileum van de gemeente te Foxhol door *ds H. G. de Winkel;*
op 25 september ter gelegenheid van de CC-vergadering van de Nederlandse Baptisten Jeugd Beweging te Zwolle door *ds P. Wijchers;*
op 26 september bij de komst van br J. Scholtens naar Kollumerzwaag door *ds W. Kos;*
en op 30 september bij de promotie van drs O. H. de Vries tot doctor in de theologie aan de Rijksuniversiteit te Utrecht door *ds A. Visscher.*

Algemene Vergadering
Eerder deze maand waren wij in Hengelo, waar van 20 tot 22 oktober de 102de Algemene Vergadering zal plaatsvinden. We hadden daar een ontmoeting met de broeders en zusters van de voorbereidingscommissie en namen met elkaar verschillende zaken door. Voor een goede organisatorische gang van zaken is *tijdige aanmelding een absolute noodzaak.* We wijzen u, voorzover dat nodig is, nog eens met nadruk op de mededeling van de voorbereidingscommissie in het nummer van de vorige week.

Reeds eerder gaven wij aan u door, dat de vergaderingen van de sekties A en B zullen worden voorgezeten door resp. *ds A. Visscher* en *ds H. Ploeger.* Als sekretarissen zullen fungeren *ds J. L. Muilwijk* (sektie A) en *ds J. H. Hofman* (sektie B). Het is de bedoeling, dat van de beide sektievergaderingen in de plenaire zitting(en) van de Algemene Vergadering wat uitvoeriger verslag wordt gedaan. Ook zal over een aantal jaarstukken (o.a. over de begrotingen) plenair worden gestemd.

Voorzitter van de stemcommissie is *br A. R. Schaap,* met assistentie van *br H. ter Braak.* In de UC-vergadering van 13 september werden ook nog enkele andere taken verdeeld. Het Dagelijks Bestuur zal in zijn vergadering op 11 oktober aan de voorbereiding van de Algemene Vergadering de laatste hand leggen. Moge ons samenzijn in Hengelo ertoe bijdragen, dat onze gezamenlijke arbeid onder Gods zegen wordt voortgezet en uitgebouwd!

J. A. Brandsma
A. van der Hoef

EEN KWALIJKE ZAAK

Eind augustus jl. hield de Stichting Friedensstimme Nederland een persconferentie in Amersfoort, waar de gerepatrieerde Ruslandduitser Jacob Jansen gesproken heeft.

Blijkens een verslag in het Nederlands Dagblad van 28 augustus heeft een bestuurslid van deze stichting verklaard dat in het bestuur van deze stichting geen enkele baptist is vertegenwoordigd omdat „de Nederlandse Baptisten Unie is aangesloten bij de Wereldraad van Kerken en de Wereldbond van de baptisten". Die hebben relaties met de geregistreerde baptisten in Rusland.

Nu zijn er twee mogelijkheden: het is inderdaad zó gezegd, óf: het is niet zó gezegd maar de verslaggever van het Nederlands Dagblad heeft het bedoelde bestuurslid verkeerd begrepen en inderdaad een valse mededeling aan zijn lezers gedaan. Want de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland is al sinds lange tijd geen lid meer van de Wereldraad van Kerken! Wèl is onze unie aangesloten bij de Baptisten Wereld Alliantie.

Bij deze zelfde alliantie is ook de Unie van Evangelie-Christenen Baptisten aangesloten. En uiteraard is deze unie ook aangesloten bij de Europese Baptisten Federatie, waarbij ook onze unie is aangesloten.

Het is kennelijk een prachtige mogelijkheid de baptisten gemeenten die in de Unie verenigd zijn, in een kwaad daglicht stellen door te vermelden dat de unie lid is van de Wereldraad van Kerken. En waarom moet zoiets dan wel ruchtbaar gemaakt worden? Omdat de Wereldraad van Kerken niet bijbelgetrouw is! Dus zijn de kerken die daarbij aangesloten zijn, ook niet bijbelgetrouw. En als onze unie daarbij aangesloten zou zijn, dan is zij mitsdien niet bijbelgetrouw.

In vermeld verslag komt dit ook naar voren. „Wel zijn er in Nederland ook zgn. vrije baptisten. Daarmee heeft Friedensstimme Nederland wèl contact". En even verder: „Het bestuur (van Friedensstimme Nederland; P.) bestaat uit leden van de Christelijke Gereformeerde Kerken, de Hervormde Kerk (Geref. Bond) en de Ger. Gemeenten. De stichting is opgericht uit bewogenheid met de nood van de niet-geregistreerde baptisten in de Sowjet-Unie. De stichting heeft de bijbel als grondslag. Om deelname van „bijbelgetrouwe baptisten",en leden van de Vergadering van Gelovigen niet te blokkeren, bleven de gereformeerde belijdenisgeschriften buiten beschouwing".
Met „bijbelgetrouwe baptisten" worden geen andere dan „vrije baptisten" bedoeld. Gelukkig zijn er zeer veel vrije baptisten die ons als „unie-baptisten" niet bijbelgetrouwheid betwisten...

Er zit overigens een enorme ironie in deze hele zaak. In ons land kunnen de kerken die in het bestuur van Friedensstimme vertegenwoordigd zijn, de baptisten onmogelijk als bijbelgetrouw zien, vanwege hun verwerping van de kinderdoop. Want je kunt niet bijbelgetrouw zijn en tegelijk de kinderdoop - die volgens de reformatorische (en roomse) kerken bijbels is - verwerpen. Omgekeerd moeten baptisten wel hen, die de kinderdoop aanhangen, althans op dit punt de bijbelgetrouwheid (van reformatorische en roomse christenen dus) betwisten.
Wie de russische baptisten kent - zowel de geregistreerde als de niet-geregistreerde - weet dat deze met een (voor ons onaanvaardbare) felheid de onjuistheid van de kinderdoop en de juistheid van de doop der gelovigen aanhangen en verdedigen.

Het is een kwalijke zaak de nederlandse unie-baptisten in een kwaad daglicht te stellen. Wij zijn bijbelgetrouw genoeg om anderen eraan te herinneren, dat de bijbel het verspreiden van een vals gerucht verbiedt, Ex. 23:1. Voor het overige: we zullen door goed en kwaad gerucht heen onze weg gaan, II Cor. 6:8.
Tenslotte: dat hele begrip „bijbelgetrouw" moest men maar niet meer gebruiken. Van de onderhouding van de wet heeft Jacobus gezegd: Wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan álle (geboden), 2:10. M.a.w. wie in één opzicht niet bijbelgetrouw is, is in álle opzichten niet bijbelgetrouw. Maar dát kun je toch niet zeggen?

Ploeger

INTREDE J. HOFMAN

Zondag 10 oktober a.s. zal in een dienst, die om 16.00 uur gehouden wordt in het kerkgebouw „De Cirkel", Korreweg 47, de bevestiging en intrede plaats vinden van br J. Hofman als voorganger van de gemeente te Groningen-Noord. De bevestiging zal geschieden door br J. Broertjes, oud-voorganger der gemeente.
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

JUBILEUMNUMMER DE ZAAIER

Omdat de Zaaier 65 jaar bestaat, is nr. 815 in de 65e jaargang bijzonder fraai uitgevoerd. We vermelden dit gaarne in de hoop dat er extra mee gewerkt zal worden, en met de wens, dat velen die van Gods liefde maar bitter weinig meer weten, iets zullen ontdekken van de macht van zijn genade door Jezus Christus, onze Heer.

POLEN DRUKT EVANGELIES VOOR AFRIKA EN HAITI

Op verzoek van de Wereldbond van Bijbelgenootschappen heeft het Pools Bijbelgenootschap in eigen land 400.000 Franse evangelies en 100.000 Franse exemplaren van het bijbelboek Handelingen laten drukken.
Deze bijbelboeken werden gedrukt op papier dat door de Wereldbond van Bijbelgenootschappen werd geleverd. De drukkosten werden betaald door het Pools Bijbelgenootschap.
De bijbelboeken zijn bestemd voor Franssprekende landen in Afrika en voor Haïti. Ze werden per vrachtwagen van Warschau naar Stuttgart vervoerd en vandaar naar de diverse landen verzonden.
De Poolse drukkerijen blijken zeer goedkoop te zijn en ze hebben behoefte aan drukorders. Bovendien ontvangt het Pools Bijbelgenootschap al jaren gratis papier uit het Westen voor het drukken van bijbels die in Polen worden verkocht. Het gevolg is dat het Pools Bijbelgenootschap de laatste jaren over een groeiend kapitaal beschikt, dat het echter alleen in Polen zelf kan besteden. Door ook voor het buitenland te laten drukken kan dat geld nu ook gebruikt worden voor de bijbelverspreiding elders.

(Persbericht)

EXAMEN SEMINARIE

Br T. F. Smit is, na afgelegd examen, beroepbaar gesteld. Hij heeft inmiddels een beroep van de gemeente te Hoogezand aangenomen.

B. Stuut, secr. C.v.d.O.

ADRESWIJZIGING

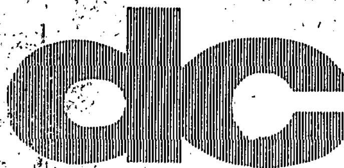
Fam. J. Hofman woont thans Framaheerd 32, 9737 NL Groningen.

GEMEENSCHAP

Omdat God de enige grond voor onze gemeenschap reeds gelegd heeft, omdat God ons reeds lang geleden, vóór wij gemeenschap met andere christenen oefenden, met hen tot één lichaam bijeengebonden heeft in Jezus Christus, daarom treden wij niet als eisenden, maar als dankenden en ontvangenden in de kring van het gemeenschappelijke leven met andere christenen. Wij danken God vóor wat Hij voor ons gedaan heeft. Wij danken God dat Hij ons broeders gegeven heeft die onder zijn vergeving, onder zijn belofte leven. Wij klagen niet over wat God ons niet heeft gegeven, maar danken voor dat wat wij dagelijks ontvangen.

Dietrich Bonhoeffer

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga; ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

20, 21 EN 22 OKTOBER 1982 TE HENGELO

De voorbereiding voor de Algemene Vergadering vraagt een steeds frequentere arbeid, die naar we hopen en verwachten zal leiden tot een goede verzorging van de vele leden en gasten van de AV 82.
Voor alle lezers van dit bericht is dit een informatie die kan leiden tot meeleven met de arbeid van onze Unie-gemeenschap, maar voor de bezoekers van de Alg. Vergadering informatie waarvan goede nota genomen dient te worden.
Als Voorbereidingscommissie zijn we erin geslaagd voor de vergadering gebruik te kunnen maken van de Gereformeerde Sionskerk aan het Berfloplein. Dit zeer riante kerkgebouw biedt vele mogelijkheden die de deelnemers ten goede kunnen komen.
Zij die per trein komen kunnen vanaf het station de aanwijzingsborden volgen die hen naar de Sionskerk-Berfloplein (± 20 min. lopen) zullen leiden.
Vanaf een ruime parkeerplaats - FBK stadion - is de Sionskerk gemakkelijk (lopend ± 5 min.) te bereiken. Wij verwachten dat velen per auto komen, hen raden wij aan de aanwijzingsborden te volgen. Rij niet zonder meer Hengelo binnen, in de binnenstad worden vele bestratingswerkzaamheden uitgevoerd - stadserf - in verband daarmee vele omleidingen.
Let u op het volgende artikel waarin een nauwkeurige route-beschrijving en kaartje u de weg zullen wijzen naar de parkeerplaats vanwaar u de kerk lopend kunt bereiken.
Tot besluit wensen we u allen die komen een goede voorbereiding toe opdat deze AV 82 in alle opzichten mag slagen.
Hengelo verwacht u, u bent er hartelijk welkom.

Namens de Voorbereidingscommissie
AV 82, B. J. Kuipers

P.S. Waar blijven de laatste aanmeldingen?

INTREDE T. F. SMIT

Zondag 10 oktober a.s. zal cand. T. F. Smit zijn intrede doen te Hoogezand in een dienst die om 15.00 uur begint en gehouden wordt in de „Damkerk", Hoofdstraat 47. Belangstellenden zijn hartelijk welkom.
De bevestiging vindt 's morgens plaats om 9.30 uur door prof dr J. Reiling in het eigen kerkgebouw, Beukemastraat.

Op maandag 11 oktober a.s. is het 25 jaar geleden dat onze ouders en grootouders

WILLEM KOOPS
en
LUKJE KOOPS-BAPTIST

in het huwelijk traden.

De receptie is van 20.00 - 22.00 uur achter de Baptistenkerk, Schoolstraat 58 te Musselkanaal.

Wij wensen hen Gods rijke en onmisbare zegen toe.

De kinderen en kleinkinderen
Wim,
Heleen, Frans, Frans-Jan,
Jeannette

9501 AT Stadskanaal
Amstellaan 10
Tel. 05990-16344

Al groeide je niet onder mijn hart
je zult groeien altijd in onze harten
Al werd je niet geboren uit onze liefde
je zult leven met onze liefde.

„Zo bestaat bij onze Vader die in de hemelen is, de wil niet dat één dezer kleinen verloren gaat"
naar Matth. 18 : 14

De Here God heeft ons toevertrouwd

MANOAH MICHAEL

Manoah werd geboren op 19 juni te Colombo in Sri Lanka

B. Nijland-Ulfman
A. Nijland
Naomi
Damaris
Manasse

Middenlaan 28
9571 CJ 2e Exloërmond

Beschaafde dame, weduwe zonder kinderen, 60+, zoekt serieuze kennismaking met beschaafd rustig heer tot 70 jaar, om samen iets fleurigs van het leven te maken. Brieven onder nr. 11/700.

Rectificatie

Op de leeftijd van 67 jaar werd door de Heer thuisgehaald onze zuster

R. HOEKSEMA-LEMAIN

op 27 augustus 1982

Ps. 84 : 5

Baptistengemeente 's-Gravenhage

In de zekerheid van haar geloof in Jezus Christus, is van ons heengegaan onze zuster

HINDRIKJE DE VRIES

sinds 18 juni 1969 weduwe van Wilhelm Smit

Gij zijt mij een hulp geweest
In de schaduw van Uw vleugelen zal ik vrolijk zingen.
Ps. 63 : 8

17 september 1982

Baptistengemeente Stadskanaal-Noord

De Heer heeft op de hoge leeftijd van 91 jaar tot Zich genomen onze zuster

HARMINA HOVING-VAN BYSSUM

Zij was 67 jaar een trouw lid van onze gemeente

Prediker 3

Baptistengemeente Groningen-Zuid

Geheel onverwacht nam God tot Zich onze zuster

AALTJE KRUIZINGA-HOF

op de leeftijd van 76 jaar.

De Heer is mijn Herder.
Psalm 23.

Baptistengemeente Groningen-Zuid

Op 5 september is door de Heer thuisgehaald onze broeder

JAN KLOEN

op de leeftijd van 77 jaar

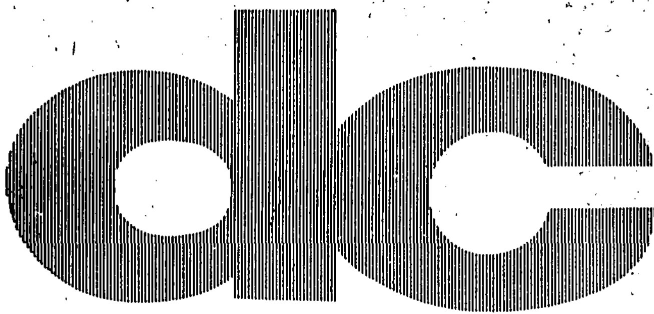
Baptistengemeente Nieuw Buinen

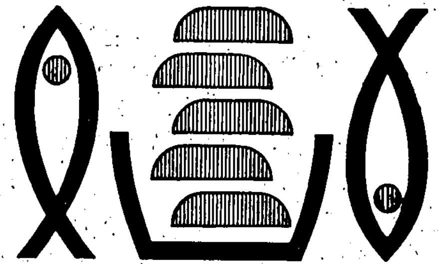
Op de leeftijd van 74 jaar werd door de Heer thuisgehaald onze broeder

G. KAMPHUIS

September 1982

Baptistengemeente Deventer

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 38 - 8 oktober 1982

BEANGSTIGENDE VOLMACHT?

Verschillende malen heeft Jezus zijn leerlingen voorbereid op zijn vertrek. In Marcus 13 : 34 vergelijkt Hij dat met een man, die een buitenlandse reis ging maken en daarbij geruime tijd afwezig zou zijn. Hij liet zijn bedrijf over aan zijn personeel en daarvoor gaf Hij hun uitgebreide volmacht. De deurwachter kreeg opdracht te waken, zodat de heer bij plotselinge thuiskomst niet voor de gesloten deur zou komen.

Daarmee geeft de Here Jezus in enkele woorden de positie aan van de gemeente tussen hemelvaart en parousia, zijn komst in heerlijkheid. Hij heeft zijn zaak in handen gelegd van de gemeente. Die heeft daarbij opdracht en volmacht gekregen om in de naam van de Heer alles te doen wat nodig is om zijn „bedrijf" draaiend te houden. Andere gelijkenissen maken ons duidelijk dat het daarbij ook nog gaat om winst te maken.

Een grote verantwoordelijkheid, dat Jezus zijn gemeente volmacht geeft om in zijn naam op te treden en te handelen! Ze krijgt daarmee een blanco chequeboek in handen, om naar bevindt van zaken mee te handelen.

Zijn die mensen, waaruit de gemeente immers bestaat, in staat tot deze grootse taak? In zijn boek „Plaatsbekleding van God" schrijft Helmut Gollwitzer ergens hoe Gods aanwezigheid in deze wereld niet aan de mensen voorbijgaat. „Op beangstigende wijze legt Hij zijn zaak in handen van mensen. Christus legt zijn zaak op beangstigende wijze in handen van zijn leerlingen en zijn gemeente. Zonder hen wil Hij niets doen, door hen alleen en door hun getuigenis wil Hij komen tot de andere mensen."

Als je kijkt naar de zwakheid van de mens, is het inderdaad beangstigend dat hem de opdracht in handen gelegd wordt en de volmacht gegeven om de zaak te behartigen van Jezus, die zelf als de volmaakt heilige en wijze zijn bedrijf op aarde gesticht heeft.

Kan de mens dat aan? Kunnen ze het samen aan? Gaat die opdracht niet boven de macht van de mensen uit? Het vereist immers een goed samenspel, een goed verstaan van elkaar. Een eenheid van denken en streven, waar mensen bijna niet aan toekomen. Het vraagt dat de zaak van de Heer verheven wordt boven je persoonlijke belangen. Moet dat niet mislukken, als Jezus zijn werk in handen legt van mensen?

Veel mensen zullen zeggen: Het is toch ook vaak mislukt, kijk maar naar de geschiedenis. Wat is er vaak misbruik gemaakt van die volmacht van Jezus. Wat hebben kerken machtsposities opgebouwd met een beroep op die volmacht. En zelfs hebben christenen anderen daarmee de dood ingejaagd.

Dat argument haalt natuurlijk de opdracht en de volmacht niet terug. Wat het personeel, dat er zó mee omgesprongen heeft, te wachten staat bij de terugkomst van de Heer, is niet onze zaak. Wèl moet de geschiedenis ons waarschuwen er uiterst zorgvuldig mee om te gaan. Nochtans kunnen we onze volmacht niet in de kast laten liggen, uit angst dat we het verkeerd zullen doen.

Opdracht en volmacht zijn de gemeente gegeven. Daaraan kan en mag niemand zich onttrekken. Maar de termen die gebruikt worden, geven wel weer hoe wij in dat bedrijf van de Heer betrokken zijn.

De vertrekkende man geeft zijn personeel inderdaad een heel grote verantwoordelijkheid. Met een globale taakverdeling, maar zonder gedetailleerde instrukties. Het wordt als het ware hun eigen bedrijf. Ze zijn geen knechts in die zin, dat ze een nauwkeurig afgemeten taak krijgen en daarna wel naar huis kunnen gaan. Nee, de zaak van hun heer wordt gemaakt tot hun eigen zaak.

Niettemin blijft het toch de zaak van de heer, die later rekenschap zal vragen van het gevoerde beleid.

In zo'n positie kun je je werk alleen goed doen als je er hart voor hebt. Als je liefde voor je werk hebt, roept dat je creatieve krachten wakker. Je denkt erover, hoe je het werk verbeteren kunt, want je wil het graag zo goed mogelijk hebben.

Zo geeft de Heer ons in zijn bedrijf een grote mate van vrijheid om te bedenken hoe wij het werk gaande kunnen houden. Er zijn, om maar wat te noemen, geen exacte voorschriften hoe een raad samengesteld moet zijn, behalve dat de leden betrouwbare arbeiders moeten zijn. Geen afgeronde modellen voor gemeentevorm en evangelisatie-akties. We kunnen erin springen met onze gaven en ideeën en hebben blanco volmacht om in en met de gemeente te werken met onze fantasie en creativiteit. Mits we maar willen samenwerken met onze mede-personeelsleden en aanwerken op de toekomst, de terugkeer van de Meester. Dat vraagt onze persoonlijke inzet, zonder dat het echter onze privézaak wordt.

Toch is het niet zo beangstigend als het lijkt. De Afwezige is immers door zijn Geest aanwezig in de gemeente. Dan mag het werk een heleboel gebreken vertonen van echt menselijke aanpak, maar de Geest vult aan waar wij tekort schieten.

Als we het maar met liefde en toewijding doen.

H. G. de Winkel

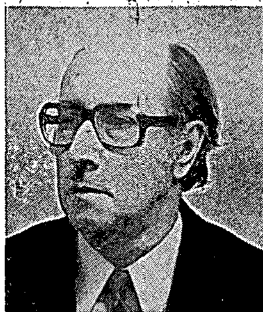
WAT BETEKENT DEZE DIENST VAN U?

Kinderen kunnen soms door rake opmerkingen of vragen de ouders aan het denken zetten. Een moeder vertelde hoe zij tot het geloof gekomen was doordat haar dochtertje vroeg: „Moeder, bent u een christen?" Toen moeder aarzelde met haar antwoord, reageerde het kind prompt: „Oh, als u het niet bent, hoef ik het ook niet te zijn".... Dat deed deze vrouw opeens glashelder inzien, dat het christen zijn niet alleen een persoonlijke zaak is, maar dat het ook van doorslaggevende betekenis kan zijn voor de kinderen. En zo kwam zij ertoe om nu positief te kiezen voor Jezus.

De vraag boven dit artikel stamt uit Ex. 12, zoals u wellicht meteen al dacht. God geeft Israël het paasfeest en in verband daarmee allerlei voorschriften, o.a. betreffende het te slachten paaslam en het strijken van het bloed aan de deurposten.
Elk jaar opnieuw, door de eeuwen heen, zal dit feest de Joden er aan herinneren wat de Heer voor zijn volk deed, toen het zo diep in de ellende zat. God wil niet dat zijn weldaden vergeten zullen worden. Bovendien zal dit paasritueel er allicht de kinderen toe brengen om te vragen: „Vader, wat bent u aan het doen? Wat betekent deze dienst van u?" Dan zal de vader zich opnieuw duidelijk voor ogen moeten stellen wat God indertijd voor zijn volk deed. Dankbaarheid zal zijn hart binnenstromen en de weg naar deze God zal hij, al vertellende, zijn kinderen wijzen.

Misschien hebben onze kinderen nog nooit letterlijk ons gevraagd of en waarom wij christen zijn. Toch is het zo, denk ik, dat hun aanwezigheid in ons leven en de ogen waarmee zij ons doen en laten gadeslaan, ook vooral alles wat met ons dienen van God te maken heeft; eigenlijk één voortdurende vraag is. „Vader en moeder, waarom doen jullie dit allemaal?" Wat voor antwoord komt er dan, desnoods zonder woorden, naar de kinderen toe?

Het is niet alleen met het oog op onze kinderen en vele anderen met wie wij in aanraking komen, van groot belang dat helder en diep in ons bewustzijn gegrift staat, wat hét motief is waarom wij met God een allesbepalende relatie hebben. Ook voor ons persoonlijk leven is het onmisbaar dat wij constant, niet uit gewoonte en traditie, maar zeer duidelijk gemotiveerd, ons leven aan God wijden. Een blijmoedig leven, met een diepe innerlijke vrede is anders immers een illusie, een fata morgana.
Het is wellicht een goede zaak, dat we hierbij ons zelf nog eens weer deze vraag stellen en hem duidelijk trachten te beantwoorden: Wat houdt mijn dienen van God eigenlijk in? Hoewel niet iedereen deze vraag met dezelfde woorden zal beantwoorden, wil het mij voorkomen, dat ergens toch enkele fundamentele dingen naar voren zullen komen.

25-JARIG AMBTSJUBILEUM J. TROMP

Br Jaap Tromp, thans (en sinds 17 dec. 1972) voorganger te Emmercompascuum (in de baptistengeschiedenis begonnen als Emmer-Erfscheidenveen) herdenkt op 20 oktober a.s. het feit dat hij 25 jaar geleden zijn werk als voorganger begon te Hoogkerk (een gemeente die inmiddels is opgeheven). Het was een parttime-voorgangerschap; op een kantoor verdiende hij de rest voor zijn levensonderhoud (de gemeente Hoogkerk telde toen zo'n 30 leden).
Op 3 september 1961 begon hij een volledig voorgangerschap ten behoeve van de post Sittard van de gemeente te Treebeek. In dec. 1964 werd hij aan de moedergemeente Treebeek verbonden, in april 1971 aan de inmiddels zelfstandig geworden dochter te Sittard, vanwaar in dec. 1972 de reis naar Emmercompascuum werd aanvaard.
Br J. Tromp, geboren 21 mei 1921 te Groningen, is dus een zogenaamde late roeping. Vóór zijn voorgangerschap was hij bijzonder actief in het jeugdwerk. Tijdens zijn werk als voorganger heeft br Tromp zich vooral toegelegd op de arbeid in de gemeente.
We wensen br en zr Tromp, met hun twee dochters, een bijzonder fijne herdenkingsdienst op zondag 24 oktober a.s. toe. En voor de rest van de loopbaan Gods zegen, als in het verleden.

Ploeger

Wat mij betreft, zou ik als eerste antwoord willen geven: Mijn dienen van God houdt in, dat ik Hem erken als de Almachtige, die mij vanuit zijn liefde heeft geschapen. Psalm 139 attendeert nadrukkelijk en veelzeggend op dit feit: „Gij hebt mij in de schoot van mijn moeder geweven. Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid." En dat, terwijl David bij lange na niet van het wonder der verwekking en geboorte wist, wat wij, dank zij de huidige wetenschap, daarvan weten. Een adembenemend wonder is de wijze waarop een mensenkind tot leven komt. Duizelingwekkend! En deze Schepper, mijn rechtmatige Heer, moet en wil ik dienen.

Om nog een psalm te gebruiken, Ps. 100: „Hij heeft ons gemaakt en Hem behoren wij toe." God heeft er het volste recht op, dat ons leven volledig zijn terrein is.
Bovendien is het zo, dat Gods bedoelingen om ons gelukkige mensen te maken, die uit het wonder der geboorte toch duidelijk genoeg blijken, pas dan verwerkelijkt kunnen worden, wanneer in mijn leven alles verloopt zoals Hij dat heeft bedoeld. Een mensenkind wordt gaaf en gezond geboren wanneer tijdens de ontstaansperiode alles verloopt volgens goddelijk ontwerp. Hetzelfde geldt voor de postnatale periode; want Hij, die mijn nieren gevormd heeft, wil heel mijn leven vorm en inhoud geven. Hij, die de bloemknop schiep, wil daar een schone, God verheerlijkende, bloem uit voort laten komen. En dát mogen en moeten mijn kinderen weten. Dat mag ook mijn getuigenis zijn tegenover ieder, die ergens geïnteresseerd is in de motivatie van mijn dienen van God.

Mijn tweede antwoord heeft alles te maken met het wonder, dat God mijn Verlosser, mijn Redder wil zijn.
Voor Israël betekende de viering van het pascha: Vergeet nimmer hoe de Heer u bevrijdde uit de vernietigende macht van Egypte's vorst. God greep in en bevrijdde zijn volk.
Zo geloof ik in de boze bedoelingen van „de mensenmoordenaar van den beginne"; de „brullende leeuw", die er slechts op uit is om te verscheuren; satan. Ik geloof in de verschrikkingen van oordeel en ondergang, waarheen de duivel mij graag wil brengen.
En ik geloof in zijn kwalijke verlangen om mijn leven hier al te bederven. Maar ik mag ook geloven in Gods bevrijding, machtiger en ingrijpender dan die van Israël uit Egypte. Jezus, Gods zoon, boette voor mijn schuld, verbrak de boeien waarmee satan mij in zijn macht hield. Als een nieuw en bevrijd mens mag ik leven, als een kind van God. Ik ben gekocht en betaald! Daarom tracht ik God in mijn leven te verheerlijken door Hem te dienen, te gehoorzamen.

Als ik denk aan Jezus' woord in Matth. 6: „Weest niet bezorgd .... uw hemelse Vader weet dat gij dit alles behoeft", dan luidt mijn derde antwoord: Mijn dienen van God houdt in, dat ik Hem erken als degene die mij in alle omstandigheden zal leiden en bewaren. Om een uitspraak van Paulus te ge-

GEROEPEN TOT GETUIGENIS

Wie nadenkt over zending en evangelisatie komt deze twee woorden tegen en doet er goed aan zich rekenschap te geven van hun betekenis. In dit artikel willen we dat doen met het woord getuigenis. Dit woord past in ons taalgebruik van het evangelisatiewerk heel duidelijk. Evangeliseren is getuigen. Maar getuigen, wat is dat? En waarvan getuigen? Enkele gedachten daarover.

Uitsteken

Van getuigen spreken wij alleen wanneer het gaat om iets heel persoonlijks. Preken en onderwijzen is iets anders dan getuigen. Wie preekt zet uiteen en betoogt, wie onderwijst eveneens. Wie getuigt, betuigt; hij betoogt niet meer. Dat station is gepasseerd. Want getuigen betekent meer zeggen dan je met argumenten kunt staven die ook voor een ander gelden. Getuigen is je nek uitsteken en weten dat je geen bewijsmiddelen hebt. Dat maakt getuigen tot een uiterst persoonlijke en hachelijke aangelegenheid. Je kunt het eigenlijk niet zomaar doen op afroep of omdat je aan de beurt bent. Ik heb het altijd wat moeilijk met mensen die zo vlot en gemakkelijk kunnen getuigen. Ik benijd ze een beetje maar ik vertrouw het toch niet helemaal. Ik vraag me af: weten ze wel wat ze doen?

Toch kunnen zending en evangelisatie niet zonder getuigen. Niet alleen de persoonlijke inzet voor het werk van de Heer maar ook het persoonlijk getuigenis is onmisbaar. Het getuigenis nog meer dan de inzet, al klinkt dat misschien wat vreemd. Eigenlijk is dat ook weer zo vreemd niet want getuigen is een vorm van geloven. Wie gelooft in God en Christus steekt z'n nek ook uit. De getuige gelooft niet meer dan een andere gelovige. Hij brengt het alleen onder woorden en staat er voor.

Opstanding

Toch wordt in het Nieuwe Testament nog op een andere manier gesproken van getuigen. Je doet het in de rechtzaal. De rechter vraagt de getuigen of ze willen zeggen wat ze hebben gezien. Niet wat ze er van vinden of hoe ze denken over de mensen om wie het gaat. Alleen maar wat ze hebben gezien mogen ze zeggen. Dat keert nu in het boek Handelingen weer terug. Daar zijn de getuigen de mensen die de Opgestane hebben gezien en Hem hebben ontmoet. Dat vertellen ze en daarom heten ze getuigen.

Daar zit natuurlijk wel iets aan vast. Jezus van Nazaret was immers dood. Die episode was voorbij. Wat Hij had gezegd was verklonken en wat Hij had gedaan was verleden tijd. De dood had er een streep onder gezet. Maar wanneer nu mensen komen die zeggen dat ze Hem hebben gezien, dan is het niet voorbij. Dan staat dat wat Hij zei en deed nog overeind. Het geldt nog dat mensen bevrijd en verlost worden; het geldt nog dat zonden worden vergeven; het geldt nog dat het Koninkrijk van God er is. Het geldt eveneens dat niemand daaraan voorbij kan gaan. Dat speelt allemaal mee wanneer de mensen die de Opgestane hadden ontmoet daarvan gingen getuigen.

De eerste getuigen leren ons dat wij niet alleen maar van eigen diepste gevoelens en ervaringen getuigen. Wij getuigen van een feit en daar kan niemand omheen. Dat ligt niet aan ons maar dat ligt aan de aard van dat feit. Het feit van de Opstanding.

Twintig eeuwen

Het is ondertussen de vraag of we dat nu zomaar naar onze eigen situatie mogen overbrengen. Tussen de eerste getuigen en ons liggen bijna twintig eeuwen en er is in die eeuwen wel het een en ander gebeurd. Toch denk ik dat we deze vraag bevestigend moeten beantwoorden. Met de nadruk op *moeten* omdat de Opstanding niet is veranderd en dus de opdracht ook. Maar wij zullen ons wel rekenschap moeten geven van die twintig eeuwen. Want gedurende die lange tijd heeft het Christendom de kans gehad om duidelijk te maken dat dat wat Jezus gezegd en gedaan heeft nog overeind staat. Het gaat veel te ver om te zeggen dat het die kans niet heeft gegrepen. Er loopt door de kerkgeschiedenis een spoor van getrouwe getuigen en navolgers van de Opgestane. Maar er lopen nog veel meer sporen van het tegendeel. Het christendom is gegroeid, machtig geworden en vervolgens uiteengevallen in talloze kerken. Het heeft bondgenootschappen gesloten met staten en machten. Het heeft een christelijke cultuur geschapen en is nu in de westelijke wereld duidelijk op z'n retour. Nog zijn hier en daar kerken machtig maar in de samenleving doet het christendom nauwelijks nog ter zake. Niet verzet maar onverschilligheid is de houding die meestal tegenover de getuigen van vandaag wordt aangenomen. En dan toch maar getuigen?

Getuigen vandaag

Inderdaad, toch maar getuigen, want de zaak waar het om gaat is nog niet veranderd. Christus' Opstanding, het feit dat de geschiedenis heeft veranderd, staat nog volledig overeind. Wat dat betekent *moet* ook vandaag duidelijk worden gemaakt. Over de middelen en methoden die daarbij gebruikt kunnen worden wil ik het niet hebben want dat is mijn terrein niet.

Sommige methoden spreken mij aan, andere niet. Dat is echter voor mij niet de kernvraag. Die ligt niet in het hoe van het getuigen maar in de inhoud. De inhoud wordt kenbaar aan de gevolgen. Wat Opstanding van Christus betekent wordt kenbaar aan de gevolgen die zij heeft. Wij kunnen alleen van Christus getuigen als wij ook getuigen van de gevolgen die zijn Opstanding heeft.

Die gevolgen zijn tweeërlei. In de eerste plaats verzoening met God en vergeving van zonden. Wij kunnen daarvoor ook nog andere bijbelse woorden gebruiken zoals verlossing en bevrijding. Maar ik gebruik met opzet verzoening en vergeving, omdat die tegenwoordig vaak niet meer zo „in" zijn. Het is zo verticaal en de mensen van vandaag zijn in beslag genomen door hun horizontale kruipdoor en sluipdoor. In onze geseculariseerde cultuur komt God niet meer zo duidelijk voor. Dat betekent nog niet dat Hij er niet meer is en dat Hij niet meer God is.

In de tweede plaats opent de Opstanding de weg van de navolging van Christus; de weg die Christus zelf ging onder de mensen. Hij trok door de levens van de mensen om Hem heen een spoor van ontferming en solidariteit, van opkomen voor de verdrukten en de onderliggenden, van vrede en geweldloosheid. Getuigen van Hem wil ook zeggen: dit spoor doortrekken. Ook dat geldt in onze tijd meer dan ooit. De samenleving heeft genoeg van onze kerken en kerkelijke zaken. Zij heeft geen lust meer om naar ons te luisteren als ze het niet tegelijk aan onszelf kan waarnemen.

Het probleem van onze zending en evangelisatie is zo vaak, dat wij zo getuigen van het ene gevolg dat het andere er niet in doorklinkt. Wij prediken de vergeving van zonden, maar de navolging blijft onzichtbaar. Wij beoefenen de navolging maar praten niet over zonde en vergeving. De onverbrekelijke eenheid van die twee moet ons opnieuw worden geschonken.

J. Reiling

---

bruiken: „Mijn God zal mij beveiligen tegen alle boze opzet en mij behouden in zijn hemels koninkrijk brengen." Dat hebben de millioenen ervaren en dat geldt ook voor mij. Tegenover al de vraagtekens van het leven staat het enorme uitroepteken van Golgotha, van de liefde Gods. Dáárom kunnen wij met vertrouwen zeggen: „De heer is mij een Helper, ik zal niet vrezen ....."

En tenslotte: Mijn dienen van God, van Jezus Christus, houdt in, dat ik Hem zie als de machtige Voleinder, als degene die het allerlaatste woord heeft. De nieuwe hemel en aarde, de volmaakte gerechtigheid en vrede zullen er komen omdat Hij het beloofde en er aan werkt. Ik behoef, in afwachting daarvan, niet met de handen in de schoot, lijdelijk af te wachten, wanneer ik constateer wat er in deze wereld allemaal scheef en verwoest is. Maar de voleinding, de vernieuwing is Gods zaak en werk! En wie als een vernieuwd mens, Jezus volgend en in Hem gelovend, volhoudt tot het einde, die zal behouden worden, binnengaan.

Wat betekent deze dienst van u? U zou uw antwoord misschien anders willen formuleren? Maar herkent u toch de fundamenten van uw geloofsovertuiging?

De Heilige Geest moge ons helpen (en Hij wil en kán dat!) zodat deze dingen geen kwestie zijn van een juiste, bijbelse, theorie, doch van een stuk levenswerkelijkheid, van een blijmoedige geloofsbeleving. Dáárdoor alleen worden onze kinderen aangesproken en God verheerlijkt!

C. v. Wier

Hoe betrek je de gemeenten bij het uniewerk?

In de artikelen van br J. Reiling (DC 10-9-82) en br A. Klein Haneveld (DC 1-10-82) gaat het om de structuur van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. Zodra het daarover gaat, komt de vraag naar voren: Hoe betrekken we de leden der gemeente méér, beter, vruchtbaarder bij ons unie-werk. En dan bedoelt men heel duidelijk niet alleen en zeker niet in de eerste plaats: Hoe bevorderen we de offervaardigheid van onze mensen voor de verschillende takken van arbeid binnen de Unie?
Neen, dan bedoelt men het meest en allereerst: Hoe bevorderen we de belangstelling van de gemeenteleden voor bedoelde takken van arbeid? En vanuit die - vergrote - belangstelling: Hoe betrekken we de gemeenteleden meer bij de bepaling van het beleid dat gevoerd moet worden?

Misvatting
Het is een vergissing te denken dat in wélke organisatie van enige omvang álle mensen betrokken kúnnen zijn bij het proces van beleidsvoorbereiding, beleidsvaststelling, beleidsuitvoering en de controle op de uitvoering. Dat is onmogelijk. Dat krijgt geen burgerlijke overheid klaar, dat krijgt geen vereniging van enige omvang voor elkaar. Het is een illusie te denken dat álle leden (en vrienden!) der gemeente álles zo kunnen weten dat zij vanuit dit weten kunnen oordelen over de verschillende soorten beslissingen die genomen moeten worden.
Daarvoor zijn op zijn minst twee redenen aan te voeren:

- men kan niet stellen en men mag niet eisen dat de gemeente voor een gelovige het een en het al is. Dat gemeentelid is ook lid van een gezin, moet voor dat gezin (of voor zichzelf) zorgen, is lid van een familie, deel van een dorp, een stad, heeft interesse voor natuurbescherming en/of drankbestrijding en/of politiek en/of vakbeweging en/of hulp aan de derde wereld, enz. Natuurlijk, in de gemeente vindt elke gelovige (niet wat wils maar) zijn thuisfront van waaruit hij in het gezin en de samenleving denkt en staat en werkt. Maar dát is wat anders dan dat hij zich tot in kleinigheden (en op kleinigheden komt het vaak aan!) gaat bezighouden met de organisatiestructuur van de Unie, als gemeenschap van gemeenten.
- denken in organisatiestructuren, denken in processen van beleidsvoorbereiding, beleidsvaststelling en beleidsuitvoering vereist een zekere scholing. Het vereist inzicht in wetmatigheden van organisatiestructuren, in wetmatighden van beleidsprocessen, in wetmatigheden van reacties op beleidsvoornemens, enzovoort. Dat inzicht ontbreekt zelfs vaak bij hen die als bestuurders bij beleidsvoorbereidingen enz. betrokken zijn. Kan men dan verwachten dat álle gemeenteleden dat inzicht hebben? En vanuit dat inzicht reageren? Neen.

Informatie
Voor het verkrijgen van zicht op en inzicht in beleidsvoornemens enz. is kennis van de betreffende zaak nodig. Waar een ietsje onvolledig beeld van de betrokken zaak gegeven wordt, kan de oordeelvelling over het noodzakelijke of voorgestelde beleid scheefgetrokken worden. Een voorstelling van zaken die angstgevoelens voor de toekomstige ontwikkeling opwekt, kán geen juist oordeel teweegbrengen.

De vraag is: Kan (ooit) de voorlichting, de informatiestroom zó volledig zijn dat op grond daarvan oordelen mogelijk is? Ik zeg: neen. Een tweede vraag, daarbij behorend, is: Als de informatiestroom bijna perfect is, kan men dan verwachten dat élk gemeentelid in staat is die voorlichting op haar juiste betekenis te schatten? Schatten, ja misschien, maar er moet gewogen worden; kan dat? De praktijk leert dat zelfs bestuurders met de brede informatiestroom geen weg weten; d.w.z. geen tijd hebben tot verwerking, geen tijd hebben tot bezinning, geen tijd hebben om alternatieven te beproeven. Grof gezegd zijn de beslissingen die in gemeentevergaderingen ten aanzien van het uniewerk genomen moeten worden, op te delen in twee stukken:

- over zaken: jaarverslagen, zowel wat het werk als de financiën betreft; de vooruitgang van bestaand werk; voorbereiding van nieuw werk;
- over personen: benoemingen, verkiezingen van bestuurders, redacteuren, functionarissen; aanvaarding van studenten; erkenning van predikanten.

De inlichtingen die omtrent zaken en personen gegeven worden, zijn kort. Zelfs grote uitvoerigheid over bv. een kandidaat vor een vacature in de Commissie der Unie garandeert niet dat men de man of vrouw in kwestieként, dat men zéker weet dat juist díe broeder of zuster op díe plaats gekozen of benoemd moet worden.
Veelal komen de noodzakelijke beslissingen in gemeente- en unievergadering tot stand op basis van vertrouwen dat men heeft in degenen die deze beslissingen voorbereiden.

Overdracht van bevoegdheid
Het is een heel gewone zaak in het leven dat men beslissingen, zelfs bijzonder belangrijke beslissingen neemt op grond van adviezen van anderen, zonder dat men in staat is te beoordelen

- of het advies juist is,
- of de voorgestelde uitkomsten juist zullen zijn.

Als voorbeeld: welke leek is in staat te beoordelen of het advies om zich aan een vaatoperatie te onderwerpen juist is, en of de resultaten van zulk een operatie inderdaad aan de voorgestelde verwachtingen zullen beantwoorden?
Wij schenken allerlei mensen vertrouwen (en worden ook wel eens, soms vaak, teleurgesteld) omdat we alles onmogelijk zélf kunnen weten, in- en door- en overzien.

Ten aanzien van de uniezaken ligt er een zeer grote verantwoordelijkheid bij de raad der gemeente. Deze moet zich in uniezaken verdiepen. Maar... mag je een broeder of zuster, die (in hart en nieren) pastoraal ingesteld is, steeds weer aan boord komen met „de rompslomp" van een organisatie als de Unie is? Tenslotte zijn verreweg de meeste raadsleden mensen die een dagtaak hebben.

De raad kan zich dan - en dus - laten begeleiden, voorlichten, adviseren door een zogenaamde AV-commissie (maar betere naam is: Uniezaken-commissie, want het gaat om méér dan alleen de Unievergadering). We krijgen dan deze figuur: een Uniezaken-commissie adviseert de raad; de raad adviseert de gemeente en de gemeente draagt de verantwoordelijken op aldus te stemmen; aldus te beslissen. Dit houdt in dat afgevaardigden met gebonden mandaat naar de AV trekken.

Overdracht van bevoegdheden, delegeren, is een noodzaak wier noodzakelijkheid niet bestreden kan worden. Men prijst een directeur als een goede directeur als hij in staat is te delegeren. Men bedoelt: dat hij medewerkers aantrekt die in staat zijn een stuk werk uit te voeren. Zoals men een voorganger prijst als hij in staat is niet zelf veel werk te doen, maar anderen aan het werk te zetten.

Conclusie
De slotsom van het vorenstaande is dus, dat mankementen in de betrokkenheid van onze gemeenteleden bij ons uniewerk terug te voeren zijn op een gebrek aan kennis van dit uniewerk, hetzij door het ontbreken van informatie, hetzij door het ontbreken van kennisnemen van de informatie.

Men overspant de mogelijkheden van gemeentelden echter grovelijk, indien men denkt dat ieder in staat is de geboden voorlichting te verwerken tot een conclusie die omgezet kan worden in een beleidsbeslissing.

Waar de betrokkenheid der gemeente faalt, moet de raad der gemeente aansprakelijk en verantwoordelijk gesteld worden. De raad vertegenwoordigt de gemeente in en buiten rechte, ook t.a.v. het uniewerk. Het wekken van belangstelling bij de gemeente voor uniewerk is zeker een taak van de raad. Het wekken van belangstelling voor uniewerk bij raads- en gemeenteleden is zeer zeker een taak van álle unie-organen.

Ploeger

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Ik stond aan de wegrand, nog op de stoep, om zodra het dood tij was over te steken naar de overkant. Opeens zag ik een zeer grote figuur, mij bekend, op een fiets gezeten op me afkomen. Hij stapte af en we begonnen met naar elkaars welzijn te informeren. Toen deze inleiding achter de rug was staken we af naar dieper water want ik had, ofschoon op weg naar de bakker, geen haast en hij is ook rustend burger. Hoe we er op terechtkwamen weet ik niet meer maar daar staande aan de oever van een snelvlietende verkeersstroom viel het woordenpaar: „ongehuwd samenwonen". Je loopt wel eens te denken over wat anderen bezighoudt.

Mijn kennis opende de deuren van zijn herinneringen. Hij was namelijk vroeger lid van de kerkeraad ener zeer rechtzinnige gemeente met een hechte gereformeerde grondslag. Terwijl auto's als weversspoelen voorbijschoten begon hij te vertellen over een vergadering van de raad waarin twee aanstaande leden der kerk ook tegenwoordig waren met het oog op de komende belijdeniszondag. Deze twee waren gevraagd aanwezig te zijn want er waren twijfels gerezen of ze wel zouden kunnen worden aangenomen. Ze waren ongehuwd en woonden samen onder één dak, deze jongelui. De spreker tekende mij de wijze van zitten der raadsleden. In U-vorm, aan tafels. In het open vak de twee „aangeklaagden" die opgeroepen waren belijdenis te doen van hun gedrag. Maar er was geen zondebesef en dus geen berouw en derhalve geen belijdenis van schuld.

De twee verlieten de vergadering, die daarna werd voortgezet over de vraag: wat moeten wij doen, mannenbroeders. Tenslotte stelde men voor dat mijn verteller de jongemensen nog eens zou gaan bezoeken. Hij ging akkoord maar zei: „Onder één voorwaarde: dat allen die belijdenis van hun geloof zullen afleggen eveneens bezocht worden en dat hun de vraag zal worden voorgelegd of zij met hun verloofde / vriend / vriendin ooit tot intimiteiten waren gekomen die tot nu toe steeds geacht werden gereserveerd te moeten blijven tot na de trouwdag".

U vindt dat zo'n vraag toch echt te ver gaat. Want waar blijf je. Indien die kerkeraad meende zulke vragen te mogen stellen rijst bij mij de vraag of er ook niet andere zaken aan de orde kunnen komen. Immers, hoe ingrijpend dat deel, het seksuele leven, want daarom gaat het toch, van ons leven ook moge zijn, er zijn meerdere onderdelen in ons bestaan en in onze samenleving met anderen, die zeer te maken hebben met onze samenleving met de Heer en onze verantwoordelijkheid ten opzichte van de naaste, dichtbij en verweg. Ik kan me voorstellen dat men andere, zeer belangrijke vragen zou kunnen richten aan hen die gedrongen worden hun geloof in en verbondenheid met de Heer te openbaren. Indien zulks het geval is bij iemand, kan of mag die behoefte door anderen, die ten aanzien van levensregels andere opvattingen koesteren, onderdrukt worden?

In herinner mij het bezoek van een schipper die mij vroeg wat ik als voorwaarde voor de doop en het lid zijn ener gemeente stelde. Het geloof, antwoordde ik. Toen vertelde hij mij dat hij een enkele keer op een zomerdag in een hete schippersbeurs wel eens een glas bier dronk en dat de gemeente waarin hij vaak verkeerde hem de doop weigerde om die reden. Ja, wat er zoal niet aan bezwaren hunnen ontstaan. Vermoedelijk weet u dat ik pacifist ben, maar hoe ver zou ik wegdwalen van de orde des Heren als ik aan ieder die ik zou moeten dopen zou vragen of hij mijn inzichten deelt inzake wapengeweld. Toch is wapengeweld in mijn ogen een zonde. Een zeer grote zelfs.

Of ik voorstander ben van het ongehuwd samenwonen? Nee! Zomin als van het racisme, het fascisme, van het teugelloos kapitalisme en van het vrijheden beroveпde kommunisme. Misschien denkt u nu: hij gooit alles op één hoop. Weer nee! De vraag die ik stel is: is het zonde en dat woord dan op het diepst gewogen: is het tegen de wil van de Heer? Daar ligt toch, voorzover wij die wil des Heren kennen, het kriterium. Dat moet ik dan uiteindelijk helemaal voor mijzelf uitmaken. Ik draag de verantwoordelijkheid voor mijn doen en laten. Ik moet rekenschap afleggen over mijn leven. Ik zal daarbij niet achteloos voorbijgaan aan woorden van broeders en zusters, maar tenslotte sta ik alleen. Alleen voor de Heer. Zoals hij. Zoals zij.

Paulus schreef ooit: En dit is mijn bede: moge uw liefde steeds meer toenemen in helder inzicht en fijngevoeligheid, om te kunnen onderscheiden waar het op aankomt. Om dat te kunnen onderscheiden is helder inzicht nodig en fijngevoeligheid. Huizinga

---

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Ook voor de Grootdruk bundels zijn nu de inlegvellen „Gezegend en Gezonden" voorradig. Zij die deze reeds besteld hebben, kunnen deze meenemen op de AV te Hengelo (Ov.) De prijs bedraagt ƒ 0,25; voor de normaal formaat bundel is nog voorraad aanwezig à ƒ 0,15.

Evenals vorige jaren hopen we DV op de a.s. Algemene Vergadering aanwezig te zijn, met onze stand. Bundels vroegtijdig besteld, kunnen daar afgenomen worden. Dit ter vermijding van de portokosten.

Voor de goede orde geven we nog de huidige notering van de diverse uitvoeringen van de bundel L & G:

L & G PVC uitv. in zwart, rood, bruin-licht, bruin-donker en „Eigendom der Gemeente"	17,60 +
L & G Zeer luxe donkerbruin lerenband, verguld op snee	35,— +
L & G Grootdruk donkerbruin met koker	26,50 +
L & G Supplement 1	1,—
Harm. L & G deel 1	21,—
Harm. L & G deel 2	26,50
Harm. L & G Supplement 1	8,—
Harm. Psalmen, Orgelbegeleiding	10,50

Prijzen netto p. st. excl. verzendkosten
+ alle eenst. bundels worden met inlegvel Gez. en Gez. geleverd;

Evenals vorig jaar hoopt br Age Blom weer op de AV aanwezig te zijn met zijn handgeschilderde omslagen voor L. & G. U kunt hem vinden op de stand van ZBC.

De Zangbundel Commissie

Besteladres: J. Germeraad, A. Verweystraat 21, 7552 ME Hengelo Ov. Tel.074-421911

EEN VERWARRING STICHTEND VALS PERSBERICHT

Op 16 september jl. meldde Trouw op zijn kerknieuwspagina dat er oorlog was over de vrede tussen de baptisten toporganen. Het seminaire te Rüschlikon en de baptisten persdienst, ook te Rüschlikon gevestigd, zouden t.a.v. de vrede vierkant tegenover leidende figuren in de baptisten wereld alliantie staan.

Gebleken is dat een tot nu toe onbekende persoon (c.q. personen) zich bediend hebben van nagemaakt briefpapier van de baptisten persdienst waarmee zij bedoelde publicatie aan verscheidene organen zond(en), zowel aan kerken als aan kerkelijke organisaties en bersbureaus.

Langs wettige weg wordt geprobeerd de vervalsers op het spoor te komen. Indien mogelijk, houden we u op de hoogte. Je vraagt je intussen wel af: wat voor lieden zijn dat toch die zo'n hekel hebben aan de baptisten?

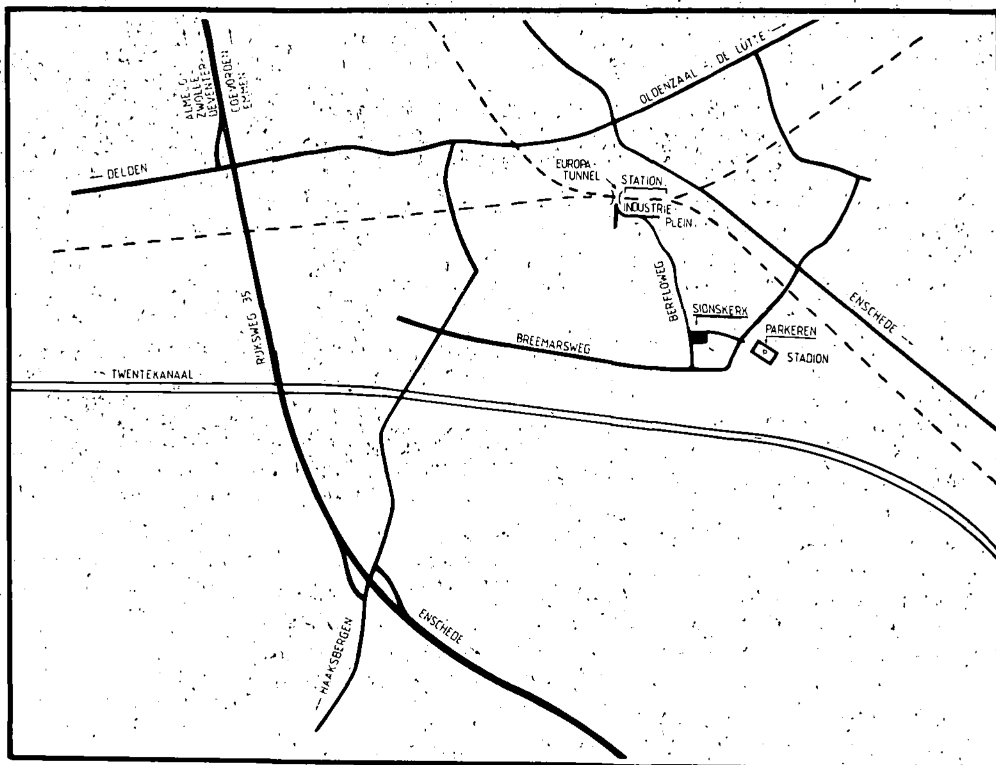
81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

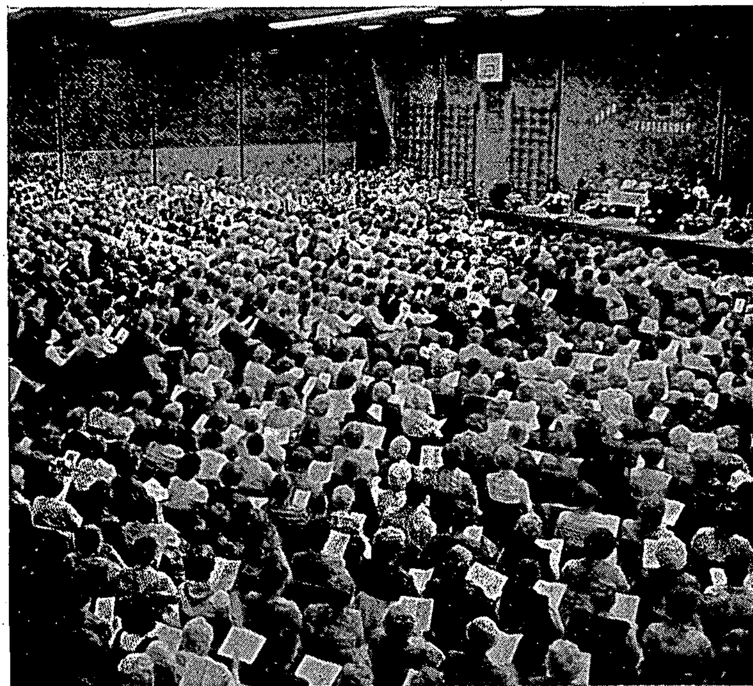

TE HENGELO OP 20, 21 EN 22 OKTOBER 1982

Ongetwijfeld is de agenda voor de 102e Algemene Vergadering 1982 in de gemeenten behandeld en toch zal er nog veel over gesproken moeten worden.
Het uitgebreide boekwerk met veel informatie in verslagen en cijfers zal straks in Hengelo nader worden uitgediept. Naarmate het boekwerk groter wordt, lijkt ook de deelname aan de Algemene Vergadering steeds meer te worden. Vandaag 30 september, en nog zijn alle aanmeldingen niet binnen, hebben zich al over de 300 bezoekers aangemeld.
In bijgaand schetsje willen we u helpen de weg naar de AV te vinden.
De route die is aangegeven moet u toch echt wel volgen.
Zij die per trein komen verlaten het station en lopen linksaf, zie aanwijzingsbord **AV 82**-symbool, door de Europatunnel naar het Industrieplein, dan links aanhouden ± 100 m. dan rechts en meteen weer links af Berfloweg. Deze weg volgen (15 min.) tot waar u aan de linkerkant de Sionskerk ziet staan.
Automobilisten raden we aan de rijksweg 35 te nemen, die vanuit alle richtingen is te bereiken, zie kaartje. Eenmaal op rijksweg moet u niet de afslag HENGELO nemen maar even verder de afslag, **AV 82**-symbool, TWENTEKANAAL-Haaksbergen. Daarna richting Hengelo-Oldenzaal en bij tweede verkeerslicht, AV 82, rechtsaf. Deze weg, Breemarsweg, volgen tot aan de parkeerplaats AV 82.
Het kaartje geeft alleen de belangrijkste wegen aan. De aangegeven route te volgen is het beste.
We wensen u allen een goede reis en tot ziens in Hengelo.
Namens de voorbereidingscommissie,

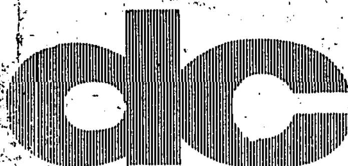
B. J. Kuipers

Op 21 september vierde Zusterhulp haar 50-jarig jubileum (we berichtten daarover in DC van 24 september jl.). Hierbij nog een tweetal foto's: een overzicht van de mudvolle zaal van 't Huiken te Elburg en enkele medewerksters aan de Gouden Terugblik.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kooij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

PROMOTIE O. H. DE VRIES

Donderdag 30 september jl. was het zo ver: br Olof de Vries, docent in de systematische theologie en de geschiedenis van het Doperdom aan ons seminarie, kreeg gelegenheid zijn proefschrift te verdedigen voor het college van decanen van de rijksuniversiteit te Utrecht. Om alle twijfel aan de goede afloop te voorkomen en om alle nieuwsgierigheid meteen te bevredigen: hij is doctor in de theologie geworden!

Zo'n promotie is nog een zeer deftige aangelegenheid en ik beken graag: zoiets vind ik heerlijk. Stijlvol, decorum, goede tradities vasthoudend.
De zitting - zo wordt zoiets genoemd - werd door de voorzitter van het college van decanen om precies 16.15 uur voor geopend verklaard. Wie de voorzitter was? Prof dr J. Reiling, rector van ons seminarie. Zó kan het lopen in onze wereld. Enkele professoren brachten - na bekendmaking - van hun waardering voor het proefschrift, - zó hoort dat - hun critische vragen naar voren. Br De Vries beantwoordde de opponenten uitvoerig en telkens tot tevredenheid.
Precies om 17.00 uur kwam de pedel melden: hora est, zodat ieder wist: het gesprek moet beëindigd worden. Het college van decanen trok zich voor beraad terug. Tien minuten later werd mededeling gedaan van zijn besluit: drs Olof Harro de Vries, geboren te Arnhem, wordt bevorderd tot doctor in de theologie. De bijbehorende bul werd overhandigd... en de harten konden wat rustiger gaan kloppen. De promotor, prof dr O. de Jong hield een fijne toespraak tot de gedoctoreerde, prees hem, feliciteerde hem en zijn vrouw. En... ons seminarie werd eveneens gelukgewenst met deze docent. Waarbij de hoop werd uitgesproken dat zijn theologische arbeid niet maar alleen aan de baptisten ten goede zou komen.
Zulk een uitgesproken hoop zegt vaak meer dan een felicitatie; er werd mee gezegd dat de jonge doctor in staat is tot wetenschappelijke arbeid die voor heel de kerk van belang is.

Het proefschrift, handelend over „Leer en praxis van de vroege dopers uitgelegd als een theologie van de geschiedenis" zal in een handelseditie verschijnen. Na verschijning komen we daarop terug.

Onze gelukwensen niet alleen, maar ook onze gebeden vergezellen br De Vries en de zijnen op hun levensweg.

Ploeger

GEMEENTEBERICHTEN

Alkmaar (A.B.) - Op zondag 19-9 j.l. mochten wij als gemeente onze vierde doopdienst beleven van dit jaar. De hoogste tijd dus om u weer eens deelgenoot te maken van onze vreugde en het reilen en zeilen van de gemeente te Alkmaar.
In bovengenoemde diensten daalden 11 jonge mensen af in het watergraf om met Christus op te staan tot een nieuw leven.
Eén broeder kwam van een andere gemeenschap tot ons over.
Het kerkbezoek op zondagmorgen is zeer goed en meermalen komt het voor dat ons kerkje geheel vol is. Met de laatste doopdienst was de toeloop zo groot dat wij enkele mensen niet meer konden bergen. Een zorg voor de (nabije?) toekomst dus hoe de mensen onderdak te krijgen. Maar een blijde zorg.
Zeker er waren ook teleurstellingen. Mensen die afhaakten. Mensen die een belangrijk stuk werk deden in de gemeente, verhuisden naar elders. De dankbaarheid en vreugde overheersten echter. In de gemeente is zoveel werk te doen dat je denkt niemand te kunnen missen. Ons gebed om medearbeiders blijft dan ook urgent.
5 december a.s. hopen wij te gedenken dat ds C. v. Wier 30 jaar geleden ons kerkje ingewijd heeft. Dat kerkje dat nu te klein aan het worden is.
Mocht u echter eens in de buurt van Alkmaar zijn:
U bent altijd welkom in de Hofstraat no. 15 op zondagmorgen om 10.00 uur ondanks bovenstaande. En als u op tijd bent vinden we zeker een plaatsje voor u.
Voortgaande in de wetenschap dat Christus ons kracht geeft, groeten wij u vanuit Alkmaar.

Assen (A.T.D.). - Graag willen we u laten delen in onze vreugden en zegeningen uit Gods hand. Wij hebben een erg moeilijke periode doorgemaakt, maar ondanks dat, bleef Zusterhulp als een rots in de branding doorgaan en is nog steeds een belangrijk steunpunt.
De jeugd, zondagsschool en crèche worden met liefde en inzet verzorgd. Het vorig jaar begonnen wij met één G.B.S.-groep één avond in de week. Nu houden wij al 2 avonden met plm. 20 leden.
Ook hebben wij al een lange tijd uitgezien naar een parttime voorganger of een zgn. „gevuld" konsulentschap. Deze wens werd op zondag 19 september j.l. werkelijkheid.
In de morgendienst mochten wij drs. P. Brongers welkom heten als konsulent. Zijn taak is met ons te zoeken naar meer mogelijkheden om Gods opdracht waar te maken. Daadwerkelijk kan dit op 31 okt. a.s. in een doopdienst. Met hem werd ook br G. Booy welkom geheten, die ons wil helpen in het direkte gemeentelijk werk, zoals huisbezoek, G.B.S., de verkondiging en de thema-avonden. In de prediking wees br Brongers ons er op, dat wij het dragen niet over konden laten aan hen beiden en dat alleen het gezamenlijk dragen een goede basis is voor de toekomst. Na deze dienst werd onder het genot van koffie met cake nader kennis gemaakt, ook met de echtgenotes en kinderen van beide broeders.
Wij beleven een fijne band onder elkaar en hopen, dat wij in de eerste plaats alle gemeenteleden daarin kunnen betrekken en zo naar buiten een waarachtig woord van liefde kunnen spreken. Helaas ben je ongeloofwaardig, als je uit moet leggen waarom er twee Baptisten gemeenten in Assen zijn.
Wij bidden God om wijsheid, geduld en liefde.

ADRESWIJZIGING

Br K. H. Spruit, secretaris van Rotterdam-Zuid, woont thans Boerenhoek 68, 3191 TC Poortugaal; 010-381681.

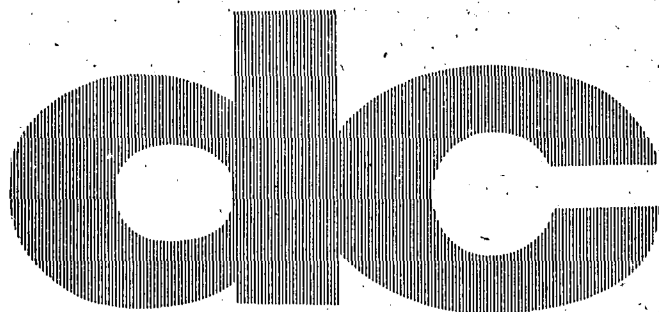
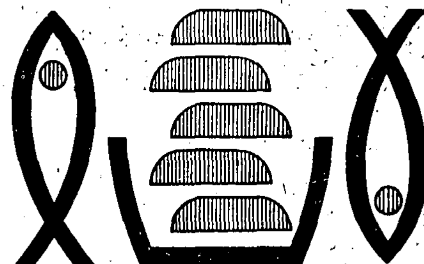
In de vrede van Christus is ontslapen onze zuster

METJE SIEPEL-MEINDERTS

weduwe van Hendrik Siepel
op de leeftijd van 64 jaar.

Winschoten, 22 september 1982.

Baptistengemeente Winschoten

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 39 - 15 oktober 1982

Waar Johannes de eerste maal doopte....

Jezus is een fel omstreden figuur geweest. Dat wordt ieder duidelijk die de evangeliën leest, met name het bericht van Johannes. Soms wens je dat je er bij had kunnen zijn toen Jezus hier was. Dan had je het zelf mee kunnen beleven, was je nauwer betrokken geweest bij zijn leven. Nu ligt alles voor ons uitgelegd. Als de tien stukjes van een kinderlegpuzzel, die we al vaak in elkaar hebben gezet.

Eerst komt de geboorteaankondiging; dan het gebeuren in Betlehem; de vlucht naar Egypte; de 12-jarige in de tempel; de 18 jaren durende stilte; de doop van Jezus; zijn wandelen door het land, sprekend en helend; de botsingen met de theologen, uitlopend op een reeks verhoren en de kruisiging op Golgota, waarna opstanding en hemelvaart. Met name Paulus heeft over het leven en de weg van Jezus nagedacht en bij het licht van Gods Geest dat leven geduid.
Tot een eigen beeldvorming van de Heiland der wereld, zoals de Samaritaanse, kwamen we niet. De preek van Petrus op de Pinksterdag en de brieven van Paulus geven ons informatie plus wat de evangelisten vertellen, maar zagen en hoorden wij Jezus zelf? Hoeveel bleef ons onthouden, verborgen?
Het laatste vers van het Johannes-evangelie luidt: „Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten."
Hem zagen we niet. Zeker, we horen de echo van zijn stem, zien het spoor dat hij trekt, maar het is niet nabij. Niet van hetgeen wij gehoord en gezien hebben met onze eigen ogen; hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben, kunnen wij spreken. Dit kwam bij mij boven toen ik las dat Jezus op zekere dag vertrok naar de overzij van de Jordaan, naar de plaats waar Johannes de eerste maal doopte en hij bleef daar.
Jezus was een fel omstreden figuur. Verrijk uzelf met die kennis door in het evangelie van Johannes te lezen uit het 7e hoofdstuk de verzen 12, 25, 26, 30, 40, 41 en 46. Uit Joh. 8 : 20, 48, 59 en ook nog uit Joh. 10 : 19-21, 24 en 31 en 39. Al lezend zult u de spanning voelen. Het onweer staat op losbarsten. Jezus vecht om erkenning en herkenning, niet terwille van zichzelf, maar om het volk, om het lot van dit volk dat de Zoon van God in zijn midden heeft.
Jezus gaat weg. Is hij vermoeid?
Eén keer heeft hij gezegd: „O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoe lang zal ik nog bij u zijn? Hoe lang zal ik u nog verdragen?" Was jezus aan het eind van zijn draagkracht? Hij ging naar de plaats waar Johannes de eerste maal doopte. Waarom?
Daar bij het water van de Jordaan heeft Jezus aan de man gedacht, die voor hem uitging, een weg banend. Wat heeft die voorloper doorstaan? Hij verrichtte een ongelooflijk werk. De zoon van een priester werd een reformator. Hij tastte de grondslagen van het oude, overjarige godsdienststelsel aan. Ver van tempel en synagoge stond hij onder Gods wijde, blauwe hemel en noemde de bloem uit het kerkelijk leven adderengebroedsel; bestrafte hun beroep op Abraham; zei dat God uit deze stenen Abraham kinderen kon verwekken; dat de bijl aan de wortel der bomen lag, klaar voor de dodende slag.
Jezus denkt aan deze man, zijn voorloper, zijn „bulldozer". Johannes was geen naar rechts en links wuivend riet, hij ging niet in een plechtig gewaad. Hij was de grootste onder uit vrouwen geborenen. Daar zat Jezus, bij het water. En bleef aldaar.
Van Johannes wist het volk niet wat te denken. Zijt gij Elia? Zijt gij de profeet?
De geschiedenis herhaalde zich. Ook Jezus konden ze niet plaatsen. Die twee vielen buiten de meetlatten. Beiden drongen door tot de kern van geloof en leven van die naar hen hoorden.
Daar, met die dopende Johannes in de herinnering, zag hij zichzelf opnieuw afdalen in de Jordaan en hoorde hij weer de stem uit de hemelen: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.
Ook herinneringen kunnen uit de diepten redden en aansporen de weg voort te zetten. Trek u nu en dan terug om beter verder te kunnen gaan.
Zelfs Jezus deed het.

Huizinga

IK HEB GEKOZEN

Terwijl ik mijn papier in de schrijfmachine schuif, teneinde weer iets te leveren voor ons weekblad, zit Nederland de uitslag van de jongste kamerverkiezingen te verwerken. Vreugde en tevredenheid bij de een, teleurstelling en gecamoufleerde woede bij de ander. Nederland heeft gekozen en de resultaten daarvan zullen nu moeten blijken. Je zou eigenlijk minstens vijentwintig jaren vooruit moeten kunnen zien, wil je kunnen constateren of er nu werkelijk een verandering ten goede gaat komen.
Hier laat ik het dan maar bij, want ik krijg bijna het gevoel een politieke journalist te zijn en dat is niet het doel waarnaar wij streven.....

Jaren geleden werd er in een van onze gemeenten, op een avond in de week, een vergadering gehouden. Een van de aanwezigen was een broeder, die een boerderij bezat en daarop zijn brood verdiende. Een medebroeder verwonderde er zich over dat de landbouwer de vergadering meemaakte, ondanks het feit dat het op de boerderij razend druk was. Toen hij dat onder woorden bracht, kreeg hij ten antwoord: „Ik heb eenmaal voor de Heer gekozen en besloten dat zijn zaken onder alle omstandigheden voorrang zouden hebben. Daar houd ik mij aan."
Een positieve instelling, daar zult u het ongetwijfeld mee eens zijn. Het zou fantastisch zijn, wanneer alle gemeenteleden zich ten opzichte van Gods werk in en via de gemeenten zo wilden opstellen: „Ik heb gekozen en dus sta ik voor de consequenties daarvan....!"

Wie kiest, moet voor zijn keuze staan. Dat dat in de wereld van de politiek beslist niet altijd het geval is, bewijzen de jongste verkiezingsuitslagen. Heel wat mensen stonden niet voor hun keuze van de vorige kamerverkiezingen. Ze verloochenden de partij waarop zij de vorige keer hun stem uitbrachten en kozen voor een andere.
Daarop lever ik geen commentaar, maar het lijkt mij niet te ontkennen, dat het persoonlijke belang, de handhaving van allerlei materiële zekerheden, een grote rol speelde bij de verandering van de keuze.

Waarom kiest een mens voor God? Uit eigenbelang? Uit ideële overwegingen? Uit beide?
Ik dacht aan Jozua's stemadvies in Joz. 24: „Kiest dan heden wien gij dienen zult...... Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen." Wat was Jozua's motivatie? Dat steekt hij niet onder stoelen of banken. In zijn toespraak tot het volk memoreert hij de zegeningen, de hulp en bijstand, de uitreddingen, die Israël aan zijn God te danken heeft. Het volk is in het bezit van het beloofde land gekomen en staat aan het begin van een veelbelovende periode in zijn geschiedenis. Wat mag er dan van dit volk verwacht worden? Dat het deze almachtige en barmhartige God zal gaan dienen. Daarom aarzelt Jozua niet met het uitbrengen van zijn advies. God is het waard, heeft er recht op. Je zou dat een ideële beweegreden kunnen noemen: de eer en de glorie van God.

Maar het persoonlijk belang speelt ook mee. Waarom ook niet? Het eerlijk en oprecht dienen en gehoorzamen van God zal resulteren in welvaart en een gelukkig bestaan in het land dat God gaf (Deut. 4 : 40...). Het tegenovergestelde, de ontrouw, zal slechts ellende brengen, oordeel en straf. Omdat God plezier heeft in straffen en slaan? Omdat een verkeerde weg nooit naar een goed doel kan leiden!

Wanneer vandaag iemand kiest voor Jezus Christus en daarmee voor God, de Vader, dan zullen beide motieven meespelen. God is de Almachtige, de Schepper en Gever van leven en geluk. Hij wil de mens leiden naar grazige weiden en stille wateren. Hij wijst de weg die leidt naar het leven zoals Hij dat heeft bedoeld, toen Hij de mens schiep. Hij opent die weg, versperd door zonde en ongerechtigheid, door Jezus Christus.
Wie kiest voor God, doet dat om Hem te eren, die de voor ons verstand niet na te rekenen Heer en Meester is. En hij doet het, teneinde niet verloren te gaan, om geen leven te leiden, dat hier en nu reeds leidt tot niets en dat straks zal eindigen in het donker van oordeel en ondergang. En dàt laatste geldt niet alleen de enkeling, doch ook de mensheid als geheel, de samenleving. Gods weg is de beste, voor mens en wereld.

Over de vraag, of er een christelijke politiek mogelijk is en bestaat, wordt nogal verschillend gedacht. Voor mij is het in elk geval een verblijdende zaak, dat er in de wereld van de politiek, in de wereld, waar men bezig is met de belangen van enkeling en maatschappij, mensen zijn die voor God gekozen hebben, uit eerbied voor hun Schepper en met het oog op het welzijn van de mens. Mensen, die er strijden voor de glorie van onze rechtmatige Heer en Bevrijder en die er, met woorden of daden, op wijzen dat er voor de wereld geen uitkomst te verwachten is, tenzij er weer gevraagd wordt naar de wil van God. Nooit kan de gemeente van Christus te veel en te vaak bidden voor hen, die deze moeilijke weg kozen.

„Ik heb gekozen", zei die broeder. Wie heden kiest, kiest voor zijn leven, voor alle dagen; voor dagen vol zon en dagen vol schaduw. Tenzij hij ontrouw wordt.... tenzij hij kiest voor een andere partij, de andere partij: Want naast God is er maar één andere op wie we kunnen stemmen.......

C. v. Wier

ONZE BUITENLANDSE REIS VOOR 1983

D.V. gaan we van zaterdag 18 t/m woensdag 29 juni 1983 naar de plaats ENKIRCH aan de Moezel in Duitsland.
We kunnen in één dag de plaats van bestemming bereiken, wat wel aanlokkelijk is.
De plaats Enkirch ligt vlak aan de Moezel, terwijl het pension ongeveer 5 minuten vanaf de rivier is gelegen. We logeren in pension Loosen, Bahnhofstrasse 6 en 13.
Het ligt in de bedoeling ook een dagtocht te maken naar de stad Luxemburg en naar de edelsteenstad Idar Oberstein, terwijl diverse plaatsen aan de Moezel zullen worden bezocht. Een boottochtje op de Moezel is ook niet te versmaden.
De prijs voor deze reis bedraagt ƒ 910,— per persoon.
Hierin zijn begrepen volledig pension, ziekte- en ongevallenverzekering, reisbelasting en de diverse uitstapjes die we met eigen bus hopen te maken.
Het inschrijfgeld bedraagt ƒ 50,— per persoon. Na ontvangst van dit bedrag op postrekening 81 89 88 van onderstaand adres bent u ingeschreven voor de reis. Opgemerkt wordt dat dit bedrag slechts in gevallen van ernstige ziekte e.d. terugbetaald kan worden. Wilt u bij aanmelding ook uw telefoonnummer opgeven (zo mogelijk) en uw geboortedatum? Spoedige aanmelding bij G. van Veen, Nijkampenweg 123, 7815 GD Emmen, telefoon 05910-11363 is zeer gewenst; een gedeelte van de bus is reeds besproken.

G. van Veen

KOLEN WORDEN NIET WIT

Een kind was bezig met het wassen van steenkolen. De zwarte kleur stond hem niet aan. Maar hoe het ook worstelde met zeep en borstel en water, de kolen bleven zwart, zelfs zijn kleren werden smerig, vuil, zwart. En toch, hield het kind vol, kunnen kolen van kleur veranderen. Kom maar mee. Met een paar nieuwsgierigen ging de kleine naar huis, opende voorzichtig de deur van het fornuis, en zei: Zien jullie wel, ze zijn rood. Zwarte kolen kunnen rood worden. Waarop één der anderen antwoordde: Ja, maar niet met water, maar met vuur.
De les is duidelijk: alleen het vuur van de Geest van God kan een door de zonde zwart geworden hart van kleur veranderen.

TE HENGELO (O)

Hoewel op deze plaats reeds eerder mededelingen en informatie verschenen voor de komende vergadering, willen we u ook enige informatie niet onthouden omtrent onze goede stad Hengelo.
Het programma van de A.V. laat u waarschijnlijk niet de ruimte om Hengelo en haar omgeving te ontdekken, zodat wij u wel op deze wijze een globale indruk moeten geven.

Hengelo (O), een stad met zo'n kleine 77000 inwoners, ligt in het mooie Twente tussen de Dinkel en Regge, zoals ons volkslied aangeeft. Een aantal omliggende plaatsen zoals Almelo, Delden, Enschede, Oldenzaal en Boekelo zijn voor velen onder u wellicht ook bekende namen. Hengelo is gelegen aan de grote doorgaande spoor- en autowegen naar Duitsland en verder, goed bereikbaar per trein of auto en zelfs per vliegtuig door de nabijheid van het vliegveld Twente.

In het jaar 1266 wordt reeds gesproken van een huis Hengelo, het lag aan de weg van Hengelo naar Borne, doch eerst in de vijftiende eeuw komt er enige duidelijkheid over de adellijke bewoners ervan. Ene Frederik van Twickelo, de zalige heer Frederik, was bij de bevolking zeer gezien om zijn vriendelijkheid en natuurlijk vooral omdat de bevolking voor hem geen here-diensten hoefde te verrichten zoals wel gebruikelijk was. Men mocht van hem ongehinderd bouwen en afbreken, trouwen en ganzen of eenden houden en zelfs vissen in de Drienerbeek.
Een en ander is nu wel achterhaald, mogelijk omdat deze Frederik van Twickelo in 1545 overleed.
Het huis Hengelo raakte echter in verval, hoogstwaarschijnlijk ook door de grote brand op Pasen 1595, toen praktisch het gehele dorp door het vuur werd verwoest. In het begin van de achttiende eeuw kwam het huis in bezit van de Ripperda's, één van hen, Willem Ripperda, was enige malen Drost van Twente en heeft deel uitgemaakt van de Nederlandse afvaardiging naar de Vrede van Münster in 1648, het einde van de tachtigjarige oorlog, maar dat wist u zelf nog wel.
In 1813 was dit huis nog hoofdkwartier van een Franse generaal en in 1820 reeds in groot verval (met excuus aan de Fransen) en onbewoond.
Sinds 1802 is Hengelo een zelfstandige gemeente, de „dorpsregering" werd samengesteld uit vertegenwoordigers van de gereformeerde kerk (3), katholieke kerk (2) en doopsgezinde kerk (ook 2). Het dorp bestond uit nog geen tweehonderd boerderijtjes, hutten en andere woonsteden. Er waren twee kerken, een katholieke en een doopsgezinde kerk, gebouwd in respectievelijk 1795 en 1792.
Twente is jarenlang bekend geweest om zijn textielindustrie welke werd geïntroduceerd door uitgeweken Vlamingen, die in de zesteinde eeuw aan de plaatselijke boerenbevolking de textieltechnieken leerden. Eerst slechts het linnen weven, doch later in de achttiende eeuw werd ook begonnen met halflinnen en halfkatoen, het zgn. bombazijn.
Na een beroemd geworden ontmoeting van Willem de Clerq en Thomas Ainsworth in 1832 begint een tijd van stormachtige ontwikkelingen. C. T. Stork brengt vanuit Denekamp zijn ververij in 1854 over naar Hengelo. Hij breidt dit bedrijf uit tot een Bontweverij en wordt door zijn kontakten met het „westen", zijn relaties, enthousiasme en expansiedrift beschouwd als de grondlegger van het Hengelo van nu.

In 1853 was Hengelo een gemeente met 3780 inwoners waarvan ongeveer de helft in de buurtschappen Woolde, Oele en Beckum woonde.
Vanaf 1865 heeft het spoorverbindingen die Hengelo ook aantrekkelijk maken voor nieuwe industrievestigingen.
Alom bekende industrieën zijn o.a. (Koninklijke) Weefgoederenfabriek C. T. Stork en Co 1858, (Koninklijke) Nederlandse Katoenspinnerij 1865, Machinefabriek gebr. Stork en Co in 1870, G. Dikkers en Co en de Hengelose Bierbrouwerij in 1879.
Na 1900 kwamen o.a. Twentsch Centraal Station voor Stroomlevering (nu IJsselcentrale), Hazemeyer, Heemaf, Akzo, Signaal enz.

De crisisjaren tussen de twee wereldoorlogen in en de oorlogsjaren hebben Hengelo niet ongemoeid gelaten.
In de tweede Wereldoorlog werd Hengelo maar liefst zo'n 40 keer gebombardeerd. Op 6 en 7 oktober 1944 werd de grootste schade aangericht: plm. 500 huizen, een kerk en fabrieken werden met nog andere gebouwen vernield, zo'n 3000 huizen werden min of meer ernstig beschadigd. De binnenstad verdween toen voor een groot gedeelte. In 1945 werd van april tot oktober zo'n 190000 ton puin geruimd.
Jaren heeft de wederopbouw geduurd, hele nieuwe wijken ontstonden zoals de sterrenbuurt, berflo-es, nijverheid, veldwijk Noord en -Zuid, het tuindorp werd afgebouwd, klein driene, hengelose-es, weidedorp, groot driene, woolder-es en de hasseler-es ontstonden. Ook noemen wij nog het bekende en soms omstreden experimentele woningbouwprojekt van de architekt Piet Blom, nl. de Kasbah. Het zijn zgn. „paalwoningen" 184 stuks op plm. 3 hectare inklusief speelterreinen, dorpsplein en parkeerplaatsen.
Baptisten werden in Hengelo voor het eerst genoemd en gesignaleerd in 1869, in 1894 hadden zij hun eerste kerkgebouw hetwelk door de bombardementen werd verwoest.
De Gemeente van gedoopte Christenen komt bijeen in het kerkgebouw „God is Liefde" aan de Marskant, zij telt momenteel 600 leden en wordt geleid door ds J. A. Malgo; zij is niet aangesloten bij de Unie.
De twee Baptisten wijkgemeenten 't Centrum en 't Venster tellen samen 400 leden.
Deze nieuwe Baptistengemeente werd op 28 september 1919 gesticht, telde toen 77 leden en is tijdens deze komende A.V. uw gastvrouw.

RADENCONFERENTIE N.W.-NEDERLAND

Het bovenstaande is de titel van een blad wat vier maal per jaar wordt uitgegeven door de Stichting Lepra-zending Nederland. Deze stichting vertegenwoordigt in Nederland „The Leprosy Mission International".
Ds Chr. Eyer voorganger van de gemeente Enschede zette zich naast zijn taak van voorganger in voor deze zending en maakt momenteel nog deel uit van het bestuur. Nu heeft Ds A. J. H. van der Beek uit Apeldoorn het secretariaat en de redactie van het bovengenoemde blad onder zijn hoede, hij is full-time in dienst van de zending.
Hiervoor was Ds.v. d. Beek Baptisten voorganger van de gemeente Nieuwe Pekela en van de gemeente te Brugge (België).

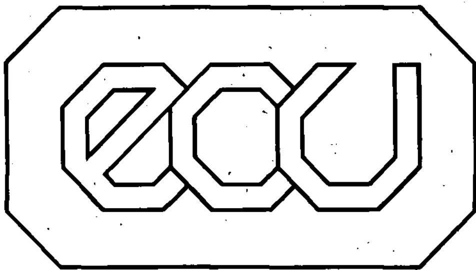
Zaterdag 2 oktober 1982 was Ds v. d. Beek op uitnodiging van het gewest N.W-Nederland op de Radenconferentie te Heemskerk, waar zeven van de negen gemeenten vertegenwoordigd waren.
Ds v. d. Beek legde in het kort uit hoe de Lepra Zending was ontstaan, en wel door een Ierse presbyteriaanse zendeling die in 1874 als onderwijzer naar het zendingsveld werd gezonden. Hij kwam daar in aanraking met mensen die Lepra hadden. En toen voelde hij het als een roeping om onder deze mensen te gaan werken.
Een stuk werk om je geloof om te zetten in daden. Het gaat om de naasten die in nood verkeren.
Er gaan teams de dorpen in om daar de Lepra patiënten te bezoeken en nieuwe gevallen van Lepra op te zoeken.
Enkele zijfers: Er wordt in 35 landen gewerkt, er zijn 15 a20 miljoen patiënten in de wereld, nauwelijks 3 miljoen ontvangen hulp.

Ds v. d. Beek liet ook een film zien van het werk; we werden met onze neus op de feiten gedrukt. Aangrijpende beelden waren het, maar ook zagen we met hoeveel liefde er werd gewerkt, gedreven door de liefde van Christus.

Kortom wij zijn deze morgen bepaald bij een stuk werk wat naar onze mening in onze gemeenschap te weinig bekendheid geniet, maar dat het zeer zeker de moeite waard is het te leren kennen en het te steunen.

Misschien iets voor de andere gewesten om de vertegenwoordiger van de Lepra-zending eens uit te nodigen.
Drie mogelijkheden zijn er om de Leprazending te steunen, met uw geld, uw gebed of door te gaan helpen.

Namens de gemeente uit
Noord-Holland
J. Korf

ALLERLEI

(een maandelijkse rubriek onder redaktie van C. Eijer)

Achtergrond
In ons nadenken over het evangelisatiewerk, duikt dikwijls het woord **getuigen** op. Als ik het goed zie, dan is dit in onze gemeenschap een ietwat belast woord. We denken aan de samenkomsten, waarin „gelegenheid voor getuigen" gegeven werd. Broeders en zusters werden uitgenodigd „een goed woord voor de Heer" te spreken. Ons probleem hiermee is, denk ik, dat dit te veel „instituut" werd. De gewoonte, de traditie sloop binnen en deze zaken tasten dikwijls het leven zelf aan. En het gaat immers om het leven! Zo kon het gebeuren dat „getuigen" een wat negatieve bijklank kreeg binnen onze gemeenschap. Gewezen wordt op het feit dat getuigenissen meer „geschiedenis" dan „hedendaagse werkelijkheid" waren. Ook scheen het getuigen vaak maar aan enkelen en dikwijls aan dezelfden te zijn opgedragen.

Het is goed, om in dit verband een paar dingen te onderscheiden. Getuigen is een bij uitstek nieuw testamentisch woord. Een kerntekst is Handelingen 1 : 8, waar Jezus zijn discipelen in het vooruitzicht stelt dat de kracht van de Heilige Geest over hen komen zal en dat ze zijn g e t u i g e n zullen zijn in Jeruzalem, Judéa, Samaria en tot het uiterste der aarde. De apostelen zijn dit metterdaad geweest. Ze getuigden van hetgeen ze gezien en gehoord hadden en riepen vervolgens de mensen op tot geloof. Als ooggetuigen van de verrijzenis van Christus konden ze het niet nalaten, de grote daden van God bekend te maken. In het woord „getuigen" klinkt tegelijkertijd de werkelijkheid van het lijden door.
De getuige van Jezus' lijden en sterven deelt ook in de verdrukkingen, die de gemeenschap met Christus met zich meebrengen. Getuigen heeft te maken met onze naaste veraf en dichtbij. Die naaste moet weten dat God in Christus grote dingen heeft gedaan en ook dat we daaraan persoonlijk deel hebben gekregen. Daarbij staat niet de getuige zelf, maar Christus centraal.

Het getuigenis in de werkelijkheid van de gemeente heeft intussen een ander accent. Iemand zei eens: „In de gemeente hoef ik niet te getuigen, want in de gemeente weten ze wel dat ik een gelovige ben en als men dat niet weet, zit het niet goed." Daarin zit ongetwijfeld veel waarheid. Iets anders is, dat in de werkelijkheid van de gemeente gehoord mag worden, wat het geloof in de Christus der Schriften voor mensen betekent. Daarvan mogen we elkaar deelgenoot maken en daarvan kan een geweldige zegen en bemoediging uitgaan. We mogen elkaar deelgenoot maken van hetgeen God in gegeven omstandigheden en op gezette tijden deed en doet. Zuiverheid en oprechtheid zijn hierbij vanzelfsprekend geboden. Nog niet zo lang geleden hoorde ik de bekende Utrechtse theoloog prof Quispel zeggen, dat de kerk van vandaag best iets van het „bevindelijke" terug mag hebben. Ik schrijf dit, omdat ik het in onze gemeenschap begin te missen. We mogen onderweg zijn door en met de God die leeft en ofschoon geloven ook alles te maken heeft met onze handen en voeten, mag het geloof niet verzanden in aktivisme. De geloofsgetuigen uit Hebreeën 11 maakten het een en ander mee met hun God. Het is een adembenemend hoofdstuk. Laten we het echter niet degraderen tot een monument, maar beseffen dat dit hoofdstuk nog altijd verder geschreven wordt. Dat mogen we best beseffen en we mogen het ook best van elkaar weten!
Ware christelijke gemeenschap is ook dat we elkaar deelgenoot maken van de bergen en de dalen waarover en waardoor God ons leidt.

Tekening
De Werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie 1982 is aanleiding voor een korte sfeer-tekening. Hier volgt een kort verslag van hetgeen beleefd werd op „De Bron" in Dalfsen van 27 t/m 29 september.

Ongeveer 135 broeders en zusters uit ruim 40 gemeenten behoren tot het deelnemersveld van de tiende konferentie, die speciaal aan evangelisatie is gewijd. Onder de deelnemers zijn ook enkele broeders en zusters uit gemeenten die niet aangesloten zijn bij onze uniegemeenschap. Hetgeen ons verheugt, want de ECU had ook die gemeenten uitgenodigd. Er zijn heel wat deelnemers die voor het eerst de werkbijeenkomsten meemaken. Er zijn anderen die al meerdere malen geweest zijn. Er zijn er ook die voor de tiende keer aanwezig zijn!

Het programma is deze keer speciaal gericht op het persoonlijk gesprek met de ander. Er worden creatieve oefeningen gedaan in ongedwongen praten, het spreken over je eigen geloof en het je inleven in de persoon van de ander.
Enkele rollenspelletjes willen verduidelijken wat je niet en wat je wel met hulpmiddelen kunt doen. Een en ander wordt onderbouwd met bijbelstudies over bekering, toewijding en mensen die ons omringen. Br Reiling geeft een doorlichting van een totaalprogramma voor evangelisatie over een aantal jaren. Het geheel onder het motto „Laat de liefde winnen".

De bijeenkomst maakt weer eens duidelijk, hoe veelkleurig onze gemeenschap is. Er zijn verschillende belevingen en uitingen. Er wordt uitbundig gezongen. Er zijn er die het té uitbundig vinden. Zij wijzen op de harde werkelijkheid, waarin we vandaag de dag leven. De een kan zich helemaal vinden in „er is een Heer...", de ander voelt zich met „geloofd zij God met diepst ontzag" op meer vertrouwde bodem. Er wordt gewezen op de diepe vreugde van het geloof, er wordt ook gesproken over de strijd in de arbeid van de Heer.

De voorbede krijgt een geweldig rustpunt in de wijdingsavond. Er worden noden van heel verschillende aard gedeeld en ze worden vervolgens een voor een en heel concreet bij de Heer gebracht. Het geeft een gevoel van grote verbondenheid. Het is de beleving van een stuk christelijke gemeenschap.

Een broeder van een vrije Baptistengemeente brengt aan het slot van de bijeenkomst zijn dankbaarheid onder woorden en ook het verlangen naar een betere aanvaarding van elkaar. Er is zo ontzettend veel wat we samen kunnen delen, ondanks bepaalde verschillen van inzicht. Hij onderstreept dit goede woord door onze gastvrouw, zr Reiling, even fijn in de bloemetjes te zetten.

De werkbijeenkomst voor Gemeente en Evangelisatie is weer ten einde. Broeders en zusters uit het hele land keren boordevol indrukken huiswaarts. Zij weten dat ze met name over de inhoud van de konferentie het een en ander in hun gemeente kwijt moeten. Want daar gaat het tenslotte om!

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Toen ik voor het eerst het opschrift: Van deze kant bekeken, gebruikte, belde mij een zeer gewaardeerde broeder en hij prees mij dat ik dat kopje gekozen had. Ik vind het ook zonder zijn lof nog altijd een goede vondst want je neemt de vrijheid eigen inzichten te uiten, tegelijkertijd inbouwend dat je heel goed beseft dat ieder het anders mag bezien. Zoveel ruimte hebben we toch. Het zou wel bar zijn als we eigen inzichten als de laatste waarheid, en als zodanig door elkeen te aksepteren, gingen verkondigen.
Het gebeurt wel en dat op alle terreinen, waarbij dan die politieke, ekonomische en kerkelijke sprekers hun leringen kracht bij zetten door andere staatslieden, bedrijfskundigen of kerkvaders te citeren. Zelfs de bijbel wordt soms gebruikt om zeer menselijke kreten de schijn te verlenen regelrechte openbaringen van God te zijn. De mens is verwaten en ondoorgrondelijk.
Heden arriveerde een brief die een broeder me schreef. Ik kan, om mijn eigen hoogmoed geen voet te geven, niet alles weergeven: „...uw bijdragen te lezen, omdat het telkens weer een genot is ze te lezen en een ergernis om ze te overdenken".
Een roosje met een doorn dus. Ieder is dankbaar voor elk bloempje dat hem of haar wordt aangeboden en ik heb op staande voet, zittend achter deze machine, de broeder in het land van koeien, kazen en koppen een woord van dank gezonden.
Hij zette ook uiteen waaraan hij zich ergerde. In het kort komt het hierop neer dat mijn bijdragen nogal eens somber gestemd zijn - natuurlijk, van zijn kant bekeken - en dat hij te weinig jubel tegenkomt.
Ik ga mij verdedigen. 1. Uit de mond der kinderen, die ik langs de weg passeer en die ik niet ken, hoor ik nu en dan aan mijn adres het woord „opa" vallen. Niet in de kwetsende zin van kaalkop, kaalkop!, nee, gewoon, aardig en ik vind het mooi. Maar als je ettelijke tientallen jaren op aarde geleefd en de wereld gezien en gehoord hebt, overvalt je wel eens het verdriet omdat er zoveel leed is. Leed dat aan je hart vreet; dat als deken van mist over je hangt. Je zit gewoon aan Babels stromen. 2. Vervolgens leef ik nu in 1982 en om je heen barst het van geweld in allerlei soorten en afmetingen. De trein raast voort en jij zit er in, machteloos, kijkend naar de verschroeide aarde, de puinhopen van eens bloeiende steden en naar de miljoenen mensen die geen helper hebben. 3. Om deze litanie te beëindigen: Jesaja was Jeremia niet. De eerste heeft liederen van verlossing en heil gezongen, die wij met vreugde en overgave herhalen, terwijl Jeremia klaagzangen aanhief die nog klinken. En welk een verschil is er tussen de briefschrijver Judas en zijn kollega Johannes. Om kort te gaan, we kijken allemaal met onze eigen ogen, luisteren met eigen oren en spreken daarna onze eigen woorden. Daar komen we niet onderuit.
Dat neemt niet weg dat ik wil luisteren naar de stem uit de vlakke velden. Ja, broeder er is veel om over te juichen, al moet ik toegeven dat het leed der aarde, dat nog altijd niet voor immer is gedaan, mij op gedempte toon laat zingen. Evenwel, u moest eens weten hoe vaak ik in de gemeente, bijeen om het Avondmaal te vieren, zong en liet zingen: Prijs de Heer met blijde galmen, gij, mijn ziel, hebt rijke stof! Hoe wij samen in vreugde verder gingen met: Zalig hij, die in dit leven, Jakobs God ter hulpe heeft.
Altijd weer wees ik op het wonderbare feit dat daar niet Abraham of Izaäk werd genoemd, maar die onvergelijkelijke deugniet Jakob, die iedereen in de luren legde. Daar passeert een dichter, geleid door God, gerenommeerde broeders die toch eigenlijk eerder in aanmerking kwamen om in een psalm te worden bezongen.
Twee oorden zijn er waar ik ruim kan ademhalen. In de kerk als de rivier van het water des levens, ontspringende uit de troon van God en het Lam, ruisend voortstroomt en buiten waar de bossen eeuwig zingen en je luisterend kunt staan tussen de zuilen der beuken.
U hebt gelijk, broeder. Ik schrijf zelden luid en duidelijk over het onvoorstelbare heil van God, maar als ik aan de zee sta kan ik slechts zwijgen en als ik over het vlakke land de zon laaiend zie ondergaan word ik stil. Is dat de derde hemel van Paulus, het paradijs waar hij onuitsprekelijke woorden hoorde? Michel van der Plas zag het jonge heilssoldaatje met de wonderlijke lach van een die in verlangen stond verloren en zong of hij de hemel open zag en hij stond tussen de engelenkoren en of hij God zag op de jongste dag.
Met hartelijke groet,
uw broeder Huizinga

De Zaaier
In DC, d.d. 1 oktober 1982 werd reeds melding gemaakt van het jubileumnummer van „De Zaaier". Dit in verband met de 65e jaargang, waarmee we bezig zijn.

Aan dit nummer heeft een projektgroep meegewerkt, bestaande uit mensen, die vanuit hun eigen professionele achtergrond tegen ons evangelisatieblad hebben zitten aankijken. Onder hen is bv. een journaliste. Het zijn overigens allemaal mensen die tot onze gemeenschap behoren.

Het is een soort proefnummer, waarin heel serieus getracht wordt wat dichter bij die mens te komen die we zo graag met het Evangelie willen bereiken. Want om dié mens gaat het tenslotte.

Het is een hele moeilijke opgave om elke maand een blad te maken, dat ook gelézen wordt, hoewel dit natuurlijke nooit precies is na te gaan. Maar we moeten wel verschrikkelijk ons best doen, in déze communicatie van het Evangelie naast die ander te gaan staan. Tegelijkertijd moet de inhoud van het Evangelie doorzichtig worden gemaakt, terwijl deze boodschap niet „naar de mens" is.

Nr. 815 van de 65e jaargang is een fijn nummer geworden. Het formaat is iets groter dan we gewend zijn, terwijl deze éditie van een steunkleur is voorzien.
We zien op pagina 6 t/m 9 de buitenkant van buitenmens Anton, terwijl in het interview het een en ander van zijn binnenkant zichtbaar wordt. Zeer lezenswaardig, zoals ook de andere bijdragen.

Tussen haakjes: bidden we wel eens voor de mensen die de verzorging van ons evangelisatieblad werd opgedragen?

Agenda
- de ECU hoopt op zaterdag 13 november 1982 weer te vergaderen.
- op 5, 6 en 7 november a.s. hoopt br Reiling, onze evangelist een bezinningsweekend te hebben in de gemeente Drachten-Elim.
- van 18-22 oktober wordt in het duitse Dorfweil een konferentie gehouden, speciaal gewijd aan de evangelieverkondiging onder de Moslims. Aan deze konferentie zal door verschillende leidinggevende mensen uit Europa worden deelgenomen.

gelezen:

„Christenen zijn meer bewaarders van aquaria geworden dan vissers van mensen"

aanbevolen
In een ontmoeting tussen de raad van de gemeente en de evangelisatie-werkgroep biedt het artikel „Grondslagen voor de evangelisatie-werkgroep" uitstekende gespreksstof. Te vinden in het werkboek voor gemeente en evangelisatie, onder algemeen CA - 1.

uit het Uniebureau

Overzicht van de bijdragen der gemeenten over de eerste drie kwartalen 1982.

Ledental 1-1-82	Gemeenten	ECU	CvdO	UZC	NBJB	UBS	Totaal 3kw'82	Totaal 3kw'81
157	Alblasserdam	1.300,—	1.500,—	2.350,—	450,—	230,—	5.830,—	3.420,—
81	Alkmaar	1.074,64	1.066,86	1.550,62	227,05	18,—	3.937,17	2.697,10
201	Almelo-G	1.289,66	1.500,46	1.601,81	444,60	376,75	5.213,28	3.448,69
111	Almelo-Nw	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	1.022,14
86	Alphen a/d Rijn	82,70	—,—	—,—	—,—	—,—	82,70	121,10
80	Amsterdam-C	459,60	526,65	704,15	69,30	55,15	1.814,85	1.617,30
59	Amsterdam-N	379,80	379,80	826,20	129,60	75,60	1.791,—	1.619,25
76	Amsterdam-W	219,81	361,30	445,05	—,—	66,—	1.092,16	758,80
215	Apeldoorn	1.927,38	2.114,64	2.496,93	343,50	—,—	6.882,45	4.226,28
350	Arnhem	2.405,19	2.757,95	4.169,—	766,99	400,87	10.500,—	8.000,—
64	Assen	154,35	167,15	222,45	136,90	56,85	737,70	612,80
56	Borne	81,70	82,60	429,25	76,30	60,45	730,30	692,05
72	Coevorden	150,—	150,—	300,—	100,—	—,—	700,—	270,—
365	Delfzijl	1.617,91	1.816,46	2.964,55	1.039,17	100,—	7.538,09	5.835,50
115	Deventer	646,35	900,05	1.627,91	215,80	129,77	3.519,88	2.807,99
91	Doetinchem	456,61	279,87	420,52	—,—	—,—	1.157,—	1.577,—
57	Dokkum	327,60	316,30	584,18	132,65	139,60	1.500,33	1.310,06
185	Dordrecht	832,30	955,13	1.442,80	265,36	138,41	3.634,—	4.959,91
124	Drachten-E	611,40	627,30	942,84	355,20	78,75	2.615,49	2.568,01
129	Ede	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
351	Eindhoven	769,66	384,—	1.066,60	—,—	—,—	2.220,26	6.164,02
60	Emmeloord	695,—	669,15	757,86	—,—	—,—	2.122,01	1.859,92
700	Emmen	4.725,—	5.418,75	8.250,—	1.507,50	787,50	20.688,75	20.310,—
175	Emmercompascuum	628,35	488,35	1.300,95	—,—	94,10	2.511,75	2.605,45
266	Enschede	824,15	330,15	1.352,90	288,30	—,—	2.795,50	4.018,14
126	2e Exloërmond	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
42	Foxhol	50,—	50,—	61,25	—,—	—,—	161,25	643,—
334	's-Gravenhage	2.000,—	1.700,—	2.700,—	400,—	550,—	7.350,—	8.750,—
340	Groningen-N	3.060,—	3.508,80	5.304,—	975,80	510,—	13.358,60	14.579,92
222	Groningen-Z	485,07	572,76	—,—	159,84	83,25	1.300,92	498,08
135	Haarlem	1.003,60	898,10	1.003,75	380,20	—,—	3.285,65	7.117,29
155	Harderwijk	1.074,90	870,15	1.563,46	—,—	—,—	3.508,51	3.167,40
168	Harlingen	1.123,61	1.349,60	1.921,90	357,75	300,75	5.053,61	5.877,20
61	Haulerwijk	250,—	250,—	500,—	—,—	—,—	1.000,—	1.300,—
63	Heemskerk	400,31	424,65	600,—	246,20	292,25	1.963,41	3.176,90
100	Heerenveen	557,05	1.079,50	979,65	307,30	123,70	3.047,20	2.219,42
119	Den Helder	1.015,61	1.202,12	1.821,82	328,54	158,88	4.526,97	2.085,28
398	Hengelo	2.127,85	2.589,32	4.593,15	835,—	—,—	10.145,32	7.530,60
265	Hoogeveen	1.200,—	1.400,—	2.250,—	400,—	400,—	5.650,—	7.000,—
374	Hoogezand	1.636,—	1.930,—	2.916,—	538,—	280,—	7.300,—	7.910,—
46	Klazienaveen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
73	Kollumerzwaag	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
29	Krommenie	254,05	261,—	381,85	—,—	—,—	896,90	720,40
266	Leeuwarden	862,15	208,35	919,70	—,—	—,—	1.990,20	5.157,65
141	Leiden	400,—	400,—	400,—	—,—	—,—	1.200,—	2.890,29
24	Maassluis	—,—	—,—	300,—	—,—	—,—	300,—	500,—
32	Makkum	200,—	200,—	563,75	—,—	—,—	963,75	600,—
165	Muntendam	126,45	101,—	560,10	—,—	107,05	894,60	2.512,28
256	Musselkanaal	1.560,—	1.094,65	3.280,—	152,63	—,—	6.087,28	6.053,09
88	Nieuw Buinen	—,—	—,—	1.502,—	—,—	—,—	1.502,—	—,—
92	Nieuwe Pekela	388,—	—,—	712,65	—,—	—,—	1.100,65	—,—
119	Nieuw Weerdinge	—,—	—,—	1.500,—	—,—	—,—	1.500,—	1.200,—
130	Noordbergum	510,25	351,50	1.186,35	—,—	—,—	2.048,10	3.678,45
106	Pernis	200,—	200,—	200,—	200,—	200,—	1.000,—	900,—
108	Rotterdam-C	126,95	368,55	786,40	326,85	—,—	1.608,75	1.167,46
137	Rotterdam-Z	616,50	706,92	1.068,60	196,60	205,50	2.794,12	3.685,66
24	Scheveningen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
51	Siddeburen	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
54	Sittard	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	1.340,—
347	Sneek	3000,—	3.550,—	5.400,—	1.000,—	520,—	13.470,—	2.550,20
49	Spijkenisse	96,15	96,15	362,17	—,—	—,—	554,47	773,80
190	Stadskanaal-N	500,—	500,—	296,95	200,—	—,—	1.496,95	—,—

267	Stadskanaal-Z	2.355,—	2.810,—	4.295,—	715,—	325,—	10.500,—	580,82
70	Stavoren	225,—	200,—	655,—	50,—	—,—	1.130,—	1.270,—
45	Steenwijk	47,55	107,90	381,51	41,20	—,—	578,16	193,85
141	Ter Apel	—,—	—,—	2.150,—	—,—	—,—	2.150,—	1.865,—
143	Treebeek	800,—	980,—	5.000,—	194,—	—,—	6.974,—	4.494,—
226	Utrecht-C	1.000,—	1.200,—	2.600,—	650,—	300,—	5.750,—	7.150,—
148	Utrecht-N	675,74	774,85	1.684,49	215,49	112,63	3.463,20	—,—
43	Valthermond	—,—	53,60	600,—	—,—	125,85	779,45	108,30
202	Veendam	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
143	Vriescheloo	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
192	Vroomshoop	947,75	1.365,—	1.879,—	415,—	370,—	4.976,75	3.411,—
133	Westerhaar	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—
219	Winschoten	1.314,—	1.506,72	2.277,60	418,96	246,42	5.763,70	4.200,—
58	Workum	—,—	185,—	—,—	—,—	—,—	185,—	657,65
173	IJmuiden	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	—,—	2.945,85
26	Zuidlaren	46,75	34,50	205,53	—,—	—,—	286.78	311,11
94	Zutphen	—,—	—,—	1.000,—	—,—	—,—	1.000,—	1.752,25
202	Zwolle	932,74	1.092,32	1.625,60	290,88	161,60	4.103,14	5.824,27
	Totalen	54.828,19	58.965,93	105.795,80	16.543,46	8.180,68	244.314,06	214.869,98

Voor al deze bijdragen zeggen wij u namens de verschillende Unie-instanties hartelijk dank!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Deze zomer waren wij (weer) in Varna aan de Zwarte Zee in Bulgarije. We moeten de hartelijke groeten van de Gemeente aldaar aan alle Baptisten overbrengen in Nederland, wat wij hierbij graag doen.
Op de foto ziet u een gedeelte van de gemeente na de kerkdienst.

A. en G. Bakker, Alkmaar

ZANGBUNDEL COMMISSIE

Van de Sticht. Geest. Lied. hebben we als present exx. ter beschikking gekregen:
25 psalmen voor gemengd koor. Tevens geschikt voor orgel of piano. Gebonden in ringband. Ongeveer 100 exx.
De Ivoren Luit: 4 stemm. kerstliederen voor kinderkoren, voor piano eventueel orgel. Ongeveer 400 exx. Zeer fraaie zetting.
De Blijde Weg. 4 stemm. Kerstliederen voor kinderkoren, voor piano, eventueel orgel. Meerdere exx. beschikbaar. Zeer fraaie zetting.
Op onze stand op de A.V. te Hengelo verkrijgbaar.

Penn. Adm. ZBC

J. Germeraad
A. Verweystraat 21
7552 ME Hengelo (O)
tel. 074-421911

EEN BIJZONDER GOEDE GEDACHTE

Maar dat niet alleen: die bijzonder goede gedachte werd omgezet in een daad. En tenslotte komt het op daden aan!
In Ede heeft de raad nl. besloten om nieuwe leden van de gemeente gedurende een half jaar een gratis abonnement op De Christen aan te bieden.

Nogmaals, een bijzonder goede gedachte die tot besluit werd verheven.
Zijn er meer gemeenten die zulks doen?

Doen, zouden we willen zeggen. U helpt ons blad er mee, en u helpt uw nieuwe leden er mee. Ze gaan merken dat ze lid zijn geworden van een gemeente die meewerkt in een groter geheel van gemeenten, om samen de Heer te dienen, die de Heer van alle gemeenten is.

RECTIFICATIE BETREFFENDE AV 82

In DC van 8 dezer stond op pagina 7 een routebeschrijving voor de AV-gangers. Welnu, in dit voorgaande artikel over de routeaanduiding stond dat bij de afslag Twentekanaal/Haaksbergen een bord „AV 82" zou staan. Dit bord staat er **niet.** Maar u moet die afslag wel nemen (als u daar tenminste rijdt). Verder de route volgen als aangegeven.

ADRESWIJZIGING

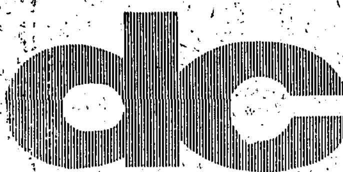
Voor informatie en boekingen kunt u de Gospelgroep „Get Back" bereiken via:
Kees de Vries, Uithof 37, 7761 XP Schoonbeek; tel. 05243-2230.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te IJmuiden: J. L. Post aldaar, die dit beroep heeft aangenomen.

Beroepen te Muntendam: P. Kroeze te Nieuw Weerdinge.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEMEENTEBERICHTEN

Emmeloord (G.K.) - We willen vanuit Emmeloord weer iets van ons laten horen. Gewoon zeggen dat het goed gaat in de gemeente.
Over de opkomst in de zondagmorgendiensten, ons jeugd- en verenigingsleven en de wekelijkse bidstond kunnen we positieve berichten aan u doorgeven. Ook hielden we in de maanden mei en september iedere vrijdagavond een openlucht-samenkomst.
Alleen onze huisvesting geeft ons het meest problemen. Wetende dat we van de burgerlijke overheid niet veel ruimte zouden krijgen om nog langer in ons huidige gebouw te mogen blijven, werd naarstig uitgezien naar een vervangend pand. Dat werd ook inderdaad gevonden en wel in een leegstaand kantoorgebouw. Met hulp van UBS werd de mogelijkheid geschapen om tot daadwerkelijke aankoop van het pand over te gaan. Maar allereerst moest worden overgegaan tot het wijzigen van het bestemmingsplan. Nu, na maanden lijdzaam te hebben gewacht, want ambtelijke molens malen hier langzaam, schijnt er vooruitgang te zijn en zijn we heel voorzichtig begonnen, met het maken van verdere plannen. En dan realiseren we ons opeens dat het gaan van een kleine behuizing naar een grotere, er veel meer inventaris zal moeten worden aangeschaft. Het toekomstige gebouw is van die omvang dat we er meerdere aktiviteiten tegelijkertijd in kunnen houden. En onze financiële positie is, mede door de eventuele aankoop van het pand, niet erg rooskleurig. Daarom zijn we genoodzaakt om over te gaan tot een zo goedkoop mogelijke investering. Wat zou het daarom fijn zijn wanneer er ergens een gemeente in den lande zou zijn, welke nog een aantal ongebruikte stoelen heeft staan! Of in het bezit is van één of meerdere overbodig geworden tafels! Of zelfs geen emplooi meer heeft voor een tweedehands piano! Reakties daarop zien we met belangstelling tegemoet en u kunt eventueel bellen naar 05270-14940.
Mogen we besluiten u allen een zegenrijke arbeid toe te wensen, opdat onze gemeenten een lichtpunt mogen blijven, voor al degene die nog buiten staan. Dat we nog velen mogen wijzen op het Licht dat in de wereld gekomen is, tot redding van zondaren.

INTREDE J. L. POST

Zondag 24 oktober a.s. zal in een dienst die om 15.00 uur begint, en in N. H. Goede Herderkerk aan de Velserduinweg te IJmuiden wordt gehouden, br. J. L. Post zijn intrede doen als voorganger van de gemeente aldaar.
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.
De bevestiging vindt des morgens plaats in de Baptisten Kapel te IJmuiden door br A. H. Agtereek te Westerhaar.

In de vrede van Christus is ontslapen onze zuster

GERRITDINA JOHANNA WUITE-HAZELHORST

echtgenoot van W. Wuite
op de leeftijd van 53 jaar.

Gij zijt mij een hulp geweest,
in de schaduw van Uw vleuglen jubel ik.
Ps. 63 vers 8

Baptistengemeente Vroomshoop.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Heden ontslapen in zijn Heer en Heiland onze broeder

HENDRIK DRENT

op de leeftijd van 81 jaar.

Ps. 34

25 september 1982

Baptistengemeente Vriescheloo.

In de zekerheid van haar geloof in Jezus Christus, is van ons heengegaan onze zuster

ELISABETH HOFSTRA

in de gezegende ouderdom van ruim 88 jaar, sinds 1 mei 1971 weduwe van Ruurd van Diggelen.

29 september 1982

Baptistengemeente Dokkum

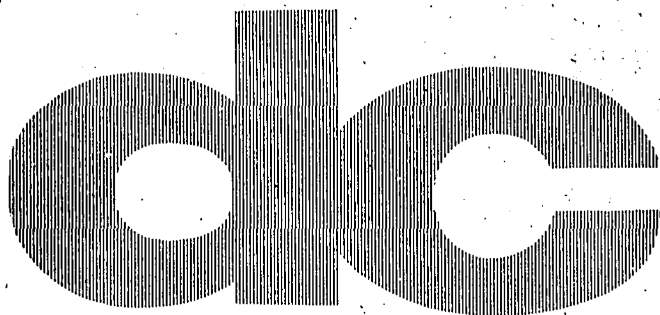
Op de leeftijd van 77 jaar werd door de Heer thuisgehaald onze zuster

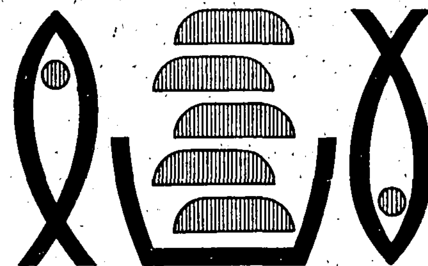
A. PIERSMA-KONING

op 6 oktober 1982

Ps. 27 : 4 en 5

Baptistengemeente 's-Gravenhage

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 40 - 22 oktober 1982

SAMEN VERDER!

Broeders en zusters,
De toespraak, waarmee ik de 102e Algemene Vergadering van onze Unie wil openen, heb ik de titel gegeven: Samen verder! Want dat is het doel dat ons voor ogen staat.
Wij hebben in de laatste jaren vaak teruggezien naar de eerste honderd jaar van de Unie. In die eerste periode hebben zich belangrijke historische feiten voorgedaan en daarom was het ook goed om, in dankbaarheid, terug te zien.

We zijn nu echter de tweede eeuw van ons bestaan binnengetreden, hoewel we de vraag kunnen stellen of we deze tweede eeuw wel zullen vol maken. De tekenen der tijden maken ons duidelijk dat we op weg zijn naar de wederkomst van onze Here Jezus Christus. Toch willen we in deze luisteren naar een woord, dat eens door de grote Hervormer Maarten Luther gesproken moet zijn, met oog op de toekomst: „Als ik wist dat morgen de Heer terugkwam, zou ik vandaag nog een boom planten".
In deze geest willen wij ook de tweede eeuw van ons bestaan binnentreden. En we willen dat samen doen. Want zoals men in de eerste eeuw samen op weg is gegaan, zullen we nu ook samen verder moeten.
Deze 102e Algemene Vergadering wordt gehouden in een tijd van economische achteruitgang en toenemende werkloosheid. Alom wordt er gesproken van bezuinigen en inleveren. Deze geluiden worden ook op het kerkelijk erf gehoord en de echo daarvan wordt ook binnen onze Uniegemeenschap opgevangen en zelfs doorgegeven.
Nu zijn een slechte economische tijd en een grote werkloosheid ons niet onbekend. De Baptisten van de eerste eeuw hebben niet bij de rijken en de aanzienlijken gehoord. Slechte tijden zijn er vele geweest.
Maar wat in die eerste eeuw tot stand werd gebracht is bewonderenswaardig. Wat zijn er in die tijd een kerken gebouwd, predikanten aangetrokken, evangelisten op uit gestuurd. Men was niet bang om nieuw werk aan te vatten.
Dit alles heeft van de broeders en zusters in die jaren grote offers gevraagd. Offers, die met liefde en vreugde werden gebracht. Met liefde, omdat men wist dat het voor de zaak van de Heer was, die hen had verlost vanuit de duisternis en hen had geplaatst op de weg van het wonderheerlijk licht. Met vreugde, omdat zij het werk van de gemeenten en van de Unie onder de zegen van de Heer zagen groeien.
Wij moeten over die offervaardigheid niet te gering denken. Want deze was groot.
Ook wij leven in een tijd dat het werk groeit. In de laatste tien jaren heeft het werk van de Unie een flinke uitbreiding ondergaan, op het gebied van zending, evangelisatie en opleiding. We waren ons bewust dat deze uitbreidingen offers van ons gingen vragen. Maar we waren bereid die offers te brengen. We waren nog onkundig van economische teruggang en werkloosheid. Moeten we nu, nu de eerste stormen gaan opsteken, direct al de zeilen strijken en ons in de kant laten drijven?
De diverse commissies zullen zich moeten laten leiden door de realiteit. Daar zijn ook afspraken over gemaakt. Maar die realiteit is niet de economische teruggang, maar de offerbereidheid van de Nederlandse Baptisten. We zullen ons misschien wat meer moeten inspannen, misschien zelfs iets moeten ontzeggen, maar we zijn er van overtuigd dat veel mogelijk is, als we ook zien hoe de Nieuw-Testamentische gelovigen ons daarin voorgingen. Van hen staat geschreven: „Zij gaven zich eerst aan de Heer en door de wil van God ook aan ons". Hierin ontdekken wij het samen verder gaan. Waar zo geleefd en gewerkt wordt zal rijke zegen worden ontvangen. Want samen werken wij voor de Heer en zijn zaak. En daarin willen we samen verder.
Samen verder!
We zullen vooral de nadruk moeten leggen op dat „samen". Zijn we ons, in al die verschillende gemeenten, waarin we thuishoren, nog wel bewust van het samen optrekken in de Unie? Enkele tientallen jaren nadat de eerste Baptistengemeente werd geïnstitueerd werd de Unie gesticht. Dit is niet gedaan uit gezelligheidsoverwegingen. Men zag het als een noodzaak, misschien wel als een heilige noodzaak. Als profeten hebben die eerste broeders en zusters de toekomst doorschouwd en gezien wat zij samen konden en moesten doen. Predikantenopleiding, evangelisatie, zending, kerkbouw, enz. Maar de nadruk lag op het samen. En om dat samen goed tot zijn recht te kunnen laten komen, werd in de loop der jaren een organisatie opgebouwd.
Er werden statuten, reglementen en werkordes opgesteld, die door de gezamenlijke ge-

meenten werden aanvaard. O, we weten wel dat sommigen vinden dat er teveel georganiseerd kan worden. Toch kan het niet anders. Al die verbindingen die we als gemeenten en verschillende takken van arbeid hebben, vragen om organisatie. Als dat er niet zou zijn, dan zou het Samen verdergaan spoedig verzanden.
Aan die reglementen moeten we elkander houden en we mogen er elkander op aanspreken. Het zijn geen wetten maar meer een soort verkeersregels. Ze zijn er echter wel om een goed gemeenteleven en een goed samenspel in de Unie te bevorderen. Ook de gemeenten uit het Nieuwe Testament kenden hun organisatievorm.
De sterkeren hielpen de zwakkeren, de rijken brachten gelden bijeen voor de armen en waren er problemen van geestelijke of organisatorische aard, dan werden deze voorgelegd aan de apostelen en de oudsten.
Het inpassen in de door ons samen opgestelde regels zal de zegen van onze beweging bevorderen. We zullen in onze Uniegemeenschap altijd moeten zoeken naar wegen hoe we de ander, ook de andere gemeente, het beste kunnen dienen. Dat zal de groei van onze gemeenschap en ons getuigenis naar buiten bevorderen.

In verband hiermede is het belangrijk dat er al een aantal jaren over wordt gedacht hoe we de Unie nog meer een gemeenschap van gemeenten kunnen laten zijn.
De Werkgroep Uniestructuren heeft een uitgebreid rapport geschreven. Ook anderen hebben zich met deze zaken bezig gehouden. De Commissie der Unie heeft zich daarover diepgaand beraden, wat geresulteerd heeft in een schrijven aan de gemeenten, waarin werd medegedeeld dat er plannen en voorstellen ontwikkeld worden ter bevordering van een duidelijk en doorzichtig beleid van het gehele gezamenlijke werk.
Dit alles zal er toe medewerken dat we het „samen verder" nog beter in de praktijk zullen brengen.
Samen verder!
Dan kom ik nu tot het derde en laatste punt, dat in mijn hart is.
Wij horen van onrust van verontrusten in diverse kerken. Er is ook heel wat aan de hand op het terrein van kerk en theologie. Deze onrust zal ons niet voorbij gaan. Hier en daar zijn ook onder ons polariserende tendenzen aanwezig. Dat is verdrietig. Want vooralsnog is daar geen reden toe. Wij zijn, als Baptistengemeenschap, een pluriforme gemeenschap. Dat zijn we altijd geweest, al is dat misschien de laatste tijd iets sterker waarneembaar. In verband daarmede heeft de Commissie der Unie een aantal jaren geleden aan de Broederschap van Voorgangers gevraagd zich daar eens mee bezig te houden. De Broederschap gaf deze opdracht door aan de voorgangers van het gewest Groningen. Dezen zijn begonnen met het hart van ons geloof. Dat is het kruis en de opstanding van onze Here Jezus Christus. Het wonderlijke daarvan, en toch ook weer het begrijpelijke, was dat we daarin heel dicht bij elkander stonden. Als broeders in de dienst des Heren kwamen we heel dicht bij elkaar. Zo moet het ook in heel onze Uniegemeenschap zijn. Want zo zijn we nauw aan elkander verbonden.
Vanuit het hart van onze geloofsbeleving lopen er allerlei lijnen naar buiten, naar de verschillende levensvragen waarmee we vandaag te maken hebben. Die lijnen zullen niet voor ieder gelijk lopen. Maar belangrijk is dat we bij het hart beginnen. Het had ook anders gekund. We hadden eerst naar die verschillende levensvragen kunnen gaan.
Maar hoe moeilijk is het dan om bij het hart terecht te komen. Verontrusting ontstaat daar waar men van het hart wegdrijft, en posities gaat innemen die tot stellingen worden. Dan is de polarisatie in volle gang. En dat moet nu juist onder ons voorkomen worden, want we willen immers samen verder.
Zo lang het kruis en de opstanding van de Here Jezus Christus het hart vormen van onze geloofsbeleving - en ik zou niet weten hoe wij anders Baptistengemeenten kunnen zijn - moeten we samen onderweg blijven. Ja, juist daarin gaan we samen verder. We zullen moeten leren meer te zijn als Jezus.

We zullen de gezindheid van Jezus Christus in ons moeten dragen doordat we ons open stellen voor de Heilige Geest. In ootmoedigheid zullen we altijd weer de ander uitnemender moeten achten dan onszelf. We zullen altijd, ook binnen onze gemeenschap, moeten letten op het belang van de ander. Van de andere broeder en zuster, maar ook van de andere gemeente.
En daarin gaan we samen verder!

We zullen, nu de welvaartstijd voorbij schijnt, weer moeten zoeken naar de ware offerbereidheid. We zullen, in het samengaan, ook op elkander aan moeten kunnen, wetende dat de regels die we samen hebben opgesteld, het totale werk dienen en daarom door allen in acht genomen moeten worden. Bovenal zullen we altijd bereid moeten zijn om samen te leven bij het hart van het evangelie, in de schaduw van het kruis van Christus, in het licht van de opstandingsmorgen.
En waar we zo samen in de dienst van de Heer willen staan, wordt ook de wil steeds sterker om echt samen verder te gaan.
Samen de weg op, waarmee we reeds begonnen zijn, de tweede eeuw van ons bestaan. Zullen we die tweede eeuw uitlopen om straks opnieuw te jubileren? Dat weten we niet, maar wel weten we dat als zo ons gemeenschapsleven is, wij, op de dag van de komst van de Here Jezus Christus uit zijn mond zullen horen: „Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u stellen; ga in tot het feest van uw Heer.

Bewaart op aard' de broederband,
in Christus zijt gij één;
gaat samen voorwaarts, hand in hand,
sterk door 't geloof alleen!
De band des vredes geeft u kracht,
weest allen eensgezind;
de liefde toont daarin haar macht,
dat zij u samenbindt.

En met deze woorden verklaar ik de 102e Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland voor geopend.

INSTRUCTIEWEEKEND J. M. C

Voor wie?
Voor alle leiders en leidsters van ons clubwerk (plus aanhang en of belangstellenden, dus misschien toekomstige leiding).
Wat gebeurt er allemaal?
— Samen bezig met een onderwerp dat met de inhoud van ons clubwerk te maken heeft. In dit geval is dat: **bidden met en voor de kinderen.**
— Samen aan het werk met diverse nieuwe en oude handenarbeidtechnieken.
Deze keer wordt het:
stof verven/batikken; kerstkaarten maken; hout bewerken/figuurzaken; op stokjes weven; applicatiewerk.
— Nieuwe liederen aanleren. Deze keer niet op cassette, maar alles op papier (met noten).
— Uitwisselen van ideetjes van elkaar.
— Enzovoort; mogelijkheid in te tekenen op uitleenapparaten (zelfs nog even uitproberen hoe ze werken op het weekend); materialen aanschaffen die je voor je club kunt gebruiken; onderling kontakt; start van de nieuwe zendingsaktie; inspiratie voor het werk.

Hoe ziet het programma er uit?
Vrijdag 29 oktober:
vanaf 19.00 uur ontvangst, koffie
20 uur welkom, zingen.
Samen bezig rondom „bidden"
Dagsluiting.
Gezellig samenzijn en bekijken (uitproberen) van het uitleenmateriaal.
Naar bed.
Zaterdag 30 oktober:
vanaf 8.00 uur ontbijt.
9.00 uur ochtendwijding.
Samen aan het werk met diverse technieken.
12.30 uur warme maaltijd.
13.30 uur nieuwe zendingsaktie.
13.45 uur leren van nieuwe liederen.
15.00 uur sluiting waarna thee en de mogelijkheid om in- en aankopen te doen.
16.00 uur naar huis.
Wat kost dit allemaal en waar is het?
De prijs is ƒ 30,— p.p.
De plaats: De Bron, Oude oever 10, Oudleusden.
(Op de weg Ommen-Zwolle, afslag bij km. paal 12.6) Meenemen: lakens en een sloop (eventueel te huur à ƒ 5,— per set).
Hoe kun je hieraan deelnemen?
Meld je zo snel mogelijk aan bij het bovenstaande adres. Geef je, als het kan, met meerderen op, dan kun je aan meer technieken meedoen en neem je er automatisch meer van mee! De werkgroep J. M. C.
P.S.:
Misschien vergeten we het belangrijkste te vragen: uw inzet voor het werk, uw verlangen om het beste aan de kinderen te geven, uw behoefte om meer te weten, te kunnen, maar bovenal te putten uit de Bron.

EEN TWEEDE WEG VOOR DE OPLEIDING TOT VOORGANGER

Het tweede kans-onderwijs is meer dan een modegril. Het blijkt in allerlei opzichten te voorzien in een veelheid van behoeften. Meer en meer komt het voor dat mensen een kans om te studeren zoeken die ze in hun jeugd niet hebben gehad. Het komt ook steeds meer voor dat mensen die al in de samenleving staan, een beroep en een gezin hebben tot de overtuiging komen dat hun levensrichting een andere moet worden. Bijvoorbeeld voorganger in een gemeente.
Het verschijnsel is niet tot Nederland beperkt. In verschillende landen is de belangstelling voor een theologische opleiding van mensen die al een andere studie of beroepsopleiding achter de rug hebben, toenemend. Naar de veranderende economische omstandigheden maken het steeds moeilijker om deze belangstelling ook te volgen. Levensonderhoud voor het gezin, huisvesting in de buurt van een opleidingscentrum, het is niet meer zo eenvoudig als een aantal jaren geleden. Daarom wordt gezocht naar andere wegen.

Drempels
Ook in onze gemeenten krijgen we meer en meer hiermee te maken. Dat is een goede zaak. Het is waarlijk niet alleen uit teleurstelling over hun huidige werkkring dat wat oudere mensen zich aanmelden voor de opleiding tot voorganger. Maar ook voor ons geldt dat de mogelijkheden om aan deze mensen een passende opleiding te bieden onvoldoende zijn. Want onze voorgangersop leiding is een dagopleiding, die, in aansluiting aan de algemeen-theologische studie aan de theologische faculteit te Utrecht, een speciaal op het voorgangerschap gericht studieprogramme heeft. De drempels die maken dat de dagopleiding voor deze mensen moeilijk te bereiken is liggen niet bij de faculteit (daar is ruimte ook voor toehoorders) en ook niet bij de vereisten voor toelating (getuigenis van roeping gaat nog steeds boven diploma's) maar in de sociale omstandigheden van de mensen zelf. Een oplossing moet worden gevonden die de mensen in hun werkkring laat en hen ook niet dwingt tot verhuizen.

Zaterdag
De zaterdag is sinds lang een bijzondere opleidingsdag. Wie bijvoorbeeld op die dag in het academiegebouw aan het Domplein in Utrecht komt, merkt dat het daar gonst van activiteiten. Daaronder is een zaterdagopleiding in de theologie. Deze opleiding die studenten uit alle hoeken van het land op 20 zaterdagen per jaar samenbrengt, heeft een klein beetje model gestaan voor de plannen die het seminarium „De Vinkenhof" in het afgelopen jaar heeft ontwikkeld. Eenvoudig gezegd: de ervaringen daar opgedaan hebben ons de overtuiging gegeven dat een zaterdag opleiding tot voorganger ook voor ons tot de mogelijkheden behoort.

Model
De zaterdagopleiding die op stapel staat, zal twee fasen omvatten. De eerste fase zal een zaterdagopleiding zijn van vier jaren. Deze jaren staan in het teken van begeleide zelfstudie en het programma is een **basisprogramma** in alle theologische vakken die voor een a.s. voorganger van belang zijn. Wie de eerste fase met succes heeft doorlopen, zal voor het gemeentewerk beschikbaar komen. Nog niet direct als volleerd voorganger want op de eerste fase moet nog een tweede fase volgen, waarin als een **in-service-training** wordt voortgezet. Dit model is heel bekend uit de z.g. urgentieopleidingen van sociale academies. De uitbouw van de opleiding staat dan in direct verband met de uitoefening van het werk van een voorganger. Ook bij deze tweede fase is gedacht aan een periode van vier jaar.
De hele duur van de opleiding zal dus een jaar of acht bedragen. Dat lijkt natuurlijk erg lang maar is het toch niet. Na vier jaar immers komt de a.s. voorganger al in het werk van zijn roeping en bestemming terecht. De opleiding van de tweede fase zal dan ook niet op de zaterdag plaatsvinden maar op een dag in de week.

Wie?
Voor wie is deze opleiding nu bestemd? In de eerste plaats voor hen die zich geroepen weten tot de voorgangersdienst maar hun werkkring en woning niet of heel moeilijk op kunnen geven. Zij moeten samen met hun gezin bereid zijn de lange weg van de zaterdagopleiding te gaan. Dat betekent: op de zaterdag onderwijs volgen en verder hard studeren in de vrije tijd.
Het is echter ook goed denkbaar dat er belangstelling voor deze opleiding is vanuit een andere hoek. Het werk in het bijbelseminarie heeft ons geleerd dat er onder ons heel wat zijn die graag wat theologie willen studeren. Sommigen zouden er heel wat voor over hebben wanneer ze een theologische basisopleiding zouden kunnen ontvangen, zonder dat ze daarna voorganger in onze gemeenten willen worden. Welnu, ook voor zulke mensen zou de zaterdagopleiding geschikt kunnen zijn. Maar aan hun deelname zijn wel duidelijk grenzen gesteld. Het karakter van een voorgangersopleiding moet bewaard blijven en dus zullen de deelnemers in meerderheid a.s. voorgangers moeten zijn.

Bijbelschool?
De gedachte zou post kunnen vatten dat deze tweede weg een lagere voorgangersopleiding zou zijn in vergelijking met de dagopleiding. Een soort bijbelschool naast de faculteit. Dat ligt echter niet in de bedoeling. Daarom gelden in beginsel ook dezelfde toelatingseisen als voor de dagopleiding. In diploma's uitgedrukt: een ontwikkeling op HAVO-niveau is vereist. Het ligt ook in de bedoeling dat aan het eind van de opleiding hetzelfde diploma wordt uitgereikt als aan het eind van de dagopleiding.

Maar dat is dus pas na de acht jaren.

Aanmelding
De aanmelding voor deze opleiding zal precies zo gaan als bij de dagopleiding. Dat betekent: wie deze opleiding wil volgen met het doel om voorganger te worden, moet zich bij de eigen gemeente melden en de gemeente meldt hem of haar dan aan bij de Commissie voor de Opleiding. Deze commissie zoekt dan contact en gesprek en beslist na onderzoek over toelating. Wie toegelaten wordt kan als dat nodig is in aanmerking komen voor een tegemoetkoming in de kosten van de opleiding. Deze kosten zijn reisgeld en studiematerialen. Collegegeld wordt niet geheven, net zomin als bij de dagopleiding.
Wie alleen maar de eerste fase zou willen volgen kan zich melden bij het seminarium en komt, na contact met het rectorium, op de wachtlijst. Over de toelating wordt pas beslist nadat is komen vast te staan hoeveel a.s. voorgangers de opleiding gaan volgen.
De opleiding zal Deo Volente in september 1983 starten.
Wie meer inlichtingen wil dan in dit artikel staat kan een informatiestencil aanvragen bij het seminarium „De Vinkenhof".

Waagstuk
Natuurlijk hebben wij ons afgevraagd of een dergelijke opleiding wel binnen onze mogelijkheden zou liggen. Die vraag is uitvoerig besproken in het College van Docenten, het Curatorium en de Commissie voor de Opleiding. Wij zijn ons ervan bewust dat het een waagstuk is. Het gaat om meer dan een soort aftreksel van de dagopleiding. Er moet een heel eigen en aangepast studieprogramma voor komen. Er moet ook heel anders worden gedoceerd.
Toch menen we dat we het aan moeten gaan. We verkeren in de gunstige omstandigheden dat we over twee docenten in volledige dienst beschikken. Hadden we die niet, dan zouden we er waarschijnlijk niet aan zijn begonnen. Maar zolang de gemeenten en de overheid het mogelijk maken deze bezetting te handhaven, menen we dat we het kunnen wagen. Want wij zien het als een opdracht van de Heer der gemeenten.

J. Reiling.

DE GEMEENTE, EEN GROOT GEZIN

Een onder ons graag gebruikt beeld van de gemeente is dat van een groot gezin. Van één groot gezin. Duidelijk is dat men daarbij denkt aan de verbondenheid die tussen ouders en kinderen, broers en zusters in een gezin normaal is. Ieder zorgt voor ieder, niemand denkt uitsluitend aan zichzelf. Er is offervaardigheid en bereidwilligheid elkaar te helpen. Men leeft met elkaar mee en niemand wordt vergeten. De zwaksten krijgen de meeste aandacht en steun want die hebben die het hardst nodig.

Het is evenzo duidelijk dat een dergelijk beeld van de gemeente tegelijkertijd een ideaalbeeld is. Een droombeeld. Een wensbeeld. Zó zou de gemeente moeten zijn, een groot gezin. Eén groot gezin. Wie van „zijn" gemeente durft zeggen: Onze gemeente is een groot gezin, doet dat met gepaste en kennelijke trots. Wie zegt: Onze gemeente mist de karaktertrekken van een gezin, zegt dat met spijt. Met verdriet. Met teleurstelling. Want men had van de gemeente - bedoeld wordt: van de baptisten gemeente - méér verwacht. Een gezin, maar het is geen gezin.

Functies
Een gezin heeft tenminste twee heel belangrijke functies. Vader en moeder moeten er voor zorgen dat er *warmte* is in het gezin. De gezinsleden moeten zich in die warmte kunnen koesteren. Dat geldt voor de materiële warmte maar nog meer voor de geestelijke warmte. Er moet dus liefde zijn, want liefde verwarmt.
De koesteringsfunctie in het gezin is bijzonder belangrijk, zo weten gezinssociologen ons te vertellen. Waar het gezin niet een koesteringsplaats is, daar ontbreekt iets wezenlijks. Waar de zakelijkheid, de verzakelijking hét voor het zeggen heeft in het gezin, daar ontbreekt de voorwaarde voor een evenwichtige groei - lichamelijk en geestelijk - van de kinderen. Het was destijds een gewaagd, maar toch noodzakelijk experiment, dat men een aantal pasgeboren baby's bijzonder deskundig en punctueel verzorgde, maar men vermeed zorgvuldig ook maar één woord, één gebaar van tederheid aan deze baby's te wijden. In een andere groep schonk men door woord en streling veel aandacht aan de baby's terwijl de verzorging niet uitmuntte door hoge deskundigheid. Het resultaat was dat de baby's waartegen niet werd gesproken, waar geen koestering was, nauwelijks in gewicht en mogelijkheden toenamen. Van de liefde kun je niet leven, zeggen sommigen. Maar feit is dat je van alleen-maar-eten doodgaat.
De gemeente heeft een belangrijke taak als koesterplaats. In ziekenhuizen spreekt men van verkoever-afdeling voor pas geopereerde patiënten. Die hebben koestering nodig in de verkoeverkamer (verkoeveren is oudnederlands voor koesteren). Waar geen warmte is, voor pas-weder-geborenen, voor mensen met verdriet en tegenslagen, voor mensen met weinig mogelijkheden, daar functioneert de gemeente niet goed. Tenslotte heeft ieder mens warmte nodig. De liefde uit zich in woorden en in streling. O nee, er zijn meer dingen waarin de liefde zich uit, maar het is een goed teken als na een kerkdienst mensen met elkaar napraten, informeren naar elkaars welstand. En het is bijzonder goed dat daarbij niemand vergeten wordt.

Scholing
Een tweede functie van het gezin is de vorming, de scholing. Een baby is een mens onderweg naar de volwassenheid. Zij wil leren op eigen benen staan, wil het zelf doen, zelf de kleine wereld verkennen. Al spelende leert het zelf te eten, zelf een boterham te smeren, en later zelf een ei te bakken. Al spelende leert het handvaardigheid: afwassen, een knoop aanzetten, een band plakken. In het gezin wordt een mens voor een groot deel klaargemaakt voor de grote (vaak harde) wereld.
Waar kun je beter leren een goed christen te zijn dan in de gemeente? Ouderen hebben een voorbeeld-functie. Zoals de ouden zongen piepen de jongen, zei men vroeger, en tegenwoordig. Hoe waar is het. Er is geen jeugdprobleem in kerk en samenleving; er is een ouderprobleem, kan men op goede gronden beweren en verdedigen.
In het gezin wordt door beloning en straf het streven versterkt om het goed te doen. Om de aanwijzingen van vader en moeder op te volgen. Om je best te doen. Zonder regels gaat het nou eenmaal niet, en je moet in het gezin leren de regels te houden. Zó doende wordt een kind, een jongmens wegwijs in het grote leven.
De waarde van goede vorming wordt gelukkig onder ons steeds meer onderkend. Als we de gemeente als een gezin willen beleven, zal de scholing, de vorming een grote plaats moeten innemen.

Gezagsstructuren
Wij hebben onze kinderen vrij gelaten, hoort men onkerkelijke of weinig-kerkelijke mensen vaak zeggen. Men bedoelt: Men heeft geen invloed uitgeoefend op de godsdienstige vorming van de kinderen. Men heeft hen vrij gelaten in de keuze van een kerk. In feite betekent dat meestal dat de kinderen helemaal geen binding met enige kerk hebben.
In een gezin kan het niet zonder gezag. Als gezag fungeren de ouders. Zij hebben de regels te stellen, de tijden van de maaltijden te bepalen, en nog een heleboel dingen meer. En ze hebben er ook op toe te zien, dat hun kinderen bewaard blijven voor storende, kwade invloeden. Dat lukt nooit voor 100% want geen ouderpaar voedt alleen op: Er zijn o zoveel invloeden die zich doen gelden, van buiten, maar in het gezin voelbaar.

Toch is er gezag nodig. Geen gezag dat op macht berust maar op liefde. En dat door de liefde de zachte drang van het overtuigende woord gebruikt om de ander, het kind te helpen.

Als de gemeente een gezin is - en wie wil dat bestrijden? - zal wel moeten bedenken dat dat niet anarchie betekent, gezagsloosheid. Niet voor niets zijn er in de gemeente opzieners, die te waken hebben over het heil der zielen. Voor álle opzieners is het zaak om de kracht van de liefde te kennen. Want de liefde is de sterkste gezagshandhaving die er bestaat.

Ongelijkheid
Men bedoelt vaak als men de gemeente een gezin noemt dat er gelijkheid is onder de leden. Geen klerus, geen leken. Allemaal priesters. Allemaal koningen. Een koninklijk priesterschap.
Maar juist als men de gemeente een gezin noemt zal men oog moeten hebben voor een aantal niet-veranderbare ongelijkheden. Er zijn verschillen in een gezin, die onontkoombaar zijn. Niet alle kinderen zijn even oud. Leeftijdsverschillen zijn niet ongedaan te maken. Dat betekent ook verschil in lichaamssterkte, in verstandelijke ontwikkeling, in verantwoordelijkheid. Over het niet te verhelpen verschil in geslacht zullen we maar zwijgen. Ik kan er niets aan doen dat ik als jongetje ter wereld ben gekomen. Ik zal het mijn hele leven met deze situatie moeten doen, ook als gelovige. Maar het is wel een wezenlijk verschil, dat tussen man en vrouw. Verschillen in aanleg, aard, karakter, temperament, intelligentie, ze zijn er, en ze moeten aanvaard worden. Ze zijn niet te verhelpen.
En ze zijn noodzakelijk! Sommige gezinnen zijn zeer eenzijdig samengesteld: allemaal of bijna allemaal jongens (of meisjes, dat kan natuurlijk ook). Juist in de verscheidenheid ligt een uitdaging voor de eigen ontwikkeling. En dat betekent ook: Een uitdaging aan de eigen mogelijkheden. Pas als ieders mogelijkheden bekend zijn, kan ieders taak in het gezin worden vastgesteld.

De grote bedreiging voor een gemeente komt van de kant van de uniformisten. Van de gelijkschakelaars. Het kwaad van ideologieën is dat ze principiëel kun kracht zoeken in gelijkschakeling. Dus in uitschakeling van de individuële mogelijkheden en (eigen)aardigheden. Ideologieën dulden geen twee- of meersporigheid. Oppositie wordt de mond gesnoerd.
In de gemeente mag er discussie, dialoog zijn. Mag er aanvulling zijn van de een op de ander. Daar mogen de mogelijkheden van de een de onmogelijkheden van de ander opvangen en uitbouwen. Er is geen kleuriger en fleuriger geheel dan een gezin. Uniformen de-individualiseren. Ontpersoonlijken. Geestelijke uniformen ook. Het evangelie is

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

Het antwoord op de brief van onze broeder uit de vlakten in het Noorden, ik schreef u daarover iets, eindigde met een paar regels uit een gedicht van Michel van der Plas. Over dat jongetje dat zong als hij God zag op de jongste dag. In datzelfde stukje stroomde even de rivier in het Jeruzalem dat Johannes in zijn verbanning schouwde.
Later las ik nog eens zijn beschrijving van de stad, nederdalende uit de hemel. Wat een stad. Hij ziet zijn begeleider met een gouden meetstok de maten van de hemelse stad opnemen en ze zijn verbijsterend. Meer dan tweeduizend kilometer de lengte, de breedte en de hoogte. Dat is heel West-Europa overdekkend. Hoe je met de hoogte aan moet is me niet duidelijk. Dan zeg je toch tegen jezelf: dit is natuurlijk een visioen. Johannes, balling op een rotseilandje,ziet een droomstad. Een tegenhanger van de grote stad Babylon, waarin niets meer deugt. Die dan ook gevallen is, zeer tot verdriet van vorsten, kooplieden en die de zeeën bevaren. De hele ekonomie is ingestort. Handel en industrie stuiptrekken. Maar nauwelijks is de rook van de ondergang opgetrokken of daar daalt op de herboren aarde de tempelloze stad van God neer. In deze stad staat de troon van God en van het Lam.
In perfekte vorm, gebouwd met de edelste steensoorten. Om het geheel staat een muur zoals in Johannes' dagen, en daarna, de steden ommuurd waren. De poorten staan steeds open, want er is geen nacht meer en dus geen bedreiging.
Wat mij boeide was de rivier van het water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en het Lam. Even ben je geneigd aan onze steden en rivieren te denken, aan krotten en riolen, die er echt niet hoefden te zijn, maar in Babylon regelt het geld wat we eufemistisch de „samenleving" noemen.
Ik begrijp die bijbeluitleggers die afgezien hebben om hun kommentaar over het laatste bijbelboek te schrijven. Ze verwerpen het woord niet. Ze laten het staan en zeggen: ik vrees dat ik het niet aan kan en wil niet iets schrijven waarover ik zelf in onzekerheid verkeer. Wie ben ik dat ik zou proberen het uit te leggen of er iets in te leggen. Al lijkt het volgende er een beetje op.
Toen ik dat van de rivier las, waarvan God, Die met het Lam op de troon zit, de bron is, dacht ik minder aan het einde van de geschiedenis, meer aan het begin en de voortzetting. Het evangelie is onze wereld binnengestroomd en de stad werd voor mij de gemeente, gebed in de schoot der eeuwen, die eeuwen overlevend. De rivier was er altijd nog vóór de stad. Vele steden danken hun ontstaan aan haar.
De rivier is geen kanaal. Ze is geen produkt van vernuftig gevonden verdichtsels: het is het woord van de bevrijding dat God alleen kan spreken. Midden in de benauwende verwarring der dagen vloeit de stroom des heils, die vrede brengt en leven.

Het valt niet te ontkennen dat onze woonplaats, binnen de muren van deze tijd, de gemeente, onder haar inwoners lijdt. Ik denk alleen maar aan kerkvorsten, die legers op de been hielden; aan kerkvaders, die elkaar naar het leven stonden; aan kerkscheidingen, die groot leed brachten in de huizen; aan kerkschatten, die opgehoopt werden, terwijl hongerenden en naakten klaagden. Het zal mede daarom zijn dat we het woord kerk graag laten vallen en van de gemeente spreken, al is ook zij niet zonder vlekken en rimpels.
Toch, hoe onvolkomen ook, is zij óók Gods woord, ook rivier, in Gods gedachten geboren en door het Lam tot leven geroepen. Het water laaft de vruchtbomen en deze bomen houden niet op te bloeien en vruchten te dragen en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren. We lezen toch: Gezegend is de man die op de Heer vertrouwt, wiens betrouwen de Heer is; hij zal toch zijn als een boom, aan het water geplant, die zijn wortels tot aan de beek uitslaat en het niet merkt als er hitte komt, maar welks loof groen blijft, die in een jaar van grote droogte geen zorg heeft en niet nalaat vrucht te dragen!
Of ik het koninklijke Jeruzalem van Johannes laat vallen? Hoe zou ik. Ik wilde ook niets uit- noch inleggen, alleen maar aanduiden dat de Heer aller tijden heil laat uitvloeien in alle tijden en dat zij die open staan voor die genade vruchten tot Gods eer voortbrengen, terwijl de bladeren een zegen zullen zijn voor de volken.

Steden ontstaan aan de oevers der rivieren en gemeenten aan de boorden van het heil uit de troon van God en het Lam. De gemeenten zijn schetsen van de ene gemeenschap die Johannes tekent als alle sporen van Babylon zijn uitgewist en de volmaakte orde, het ongeschonden leven werkelijkheid is geworden. God schrijft de geschiedenis. God, het Lam en de Geest.

Huizinga

---

geen ideologie! We mogen er ook geen ideologie van maken.

De gemeente als gezin heeft enorme kansen in de huidige wereld. Ja, ik durf te stellen: De geestelijke gemeenschap, de geloofsgemeenschap, die zich (ook) als gezin ontplooit, heeft grote kansen om mensen te winnen voor het Hoofd van het gezin. Onze Heer zij geprezen Die zich een gezin verkoren heeft uit alle volken.

Plöeger

AFSCHEID DS H. G. DE WINKEL

Zondag 7 november a.s. zal in een om 14.30 uur te houden dienst ds H. G. de Winkel afscheid nemen van de Baptisten gemeente Nw. Buinen. Deze dienst wordt gehouden in ons eigen gebouw.
Ook u bent welkom!

„DE BOND DICHTERBIJ"

De Bond van Baptisten Gemeenten in Zuid- en West Nederland wil dichter bij u komen door middel van dit schrijven.

WAAROM?
Omdat wij weten dat wij elkaar nodig hebben. Omdat wij als verschillende leden wel één lichaam zijn.
Hoe meer wij gemeenschappelijk met elkaar omgaan, des te meer zijn we op elkaar afgestemd en begrijpen we elkaar beter. Het samen met elkaar optrekken en de arbeid te verrichten is heel belangrijk.
Waartoe het ene lid van „het Lichaam" niet in staat is, vult het andere lid aan. Dat is saamhorigheid en saamgevoeligheid.
Zo met elkaar verbonden te zijn is wat wij voor ogen willen houden.

Daarom willen wij als Gewest op ZATERDAG 20 NOVEMBER a.s. bij elkaar komen in de Baptisten Kerk te Sittard.

Wel erg ver.. zegt u? Vergeet u niet dat de tenen van het lichaam een heel eind van het hoofd geplaatst zijn. En toch zijn we op elkaar afgestemd. De gemeente Sittard zal u met vreugde begroeten.

Het programma ziet er als volgt uit:

10.30 uur	Koffie met een babbeltje
11.00 uur	Opening door de voorzitter br K. Brongers
11.15 uur	Gesprek over het onderwerp: „Verscheidenheid in de gemeente, hoe gaan we daar mee om?" Ds Th. v. d. Laan zal ons in dit gesprek leiden.
12.45 uur	Lunchpauze
13.15 uur	Behandeling van het huishoudelijk gedeelte.
14.00 uur	Sluiting.

Mogen wij u verwachten, dan graag tot ziens.

H. van Doorn, Amersfoort, sekr.

uit het Uniebureau

Verantwoording van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand september:

ECU
Alkmaar 251,35; Assen 154,35; Deventer 109,70; Emmeloord 249,25; Emmen 1.575,—; Harderwijk 189,85; Harlingen 464,10; Musselkanaal 500,79; Nw. Pekela 388,—; Treebeek 352,—; Utrecht-C 450,—; Utrecht-N 675,74 D.T.V.,E. 100,—.

CvdO
Alkmaar 335,35, Assen 167,15; Deventer 157,65; Emmeloord 148,20; Emmen 1.806,25; Harderwijk 121,30; Harlingen 656,30; Musselkanaal 251,—; Rotterdam-C 154,25; Treebeek 437,—; Utrecht-C 550,—; Utrecht-N 774,85; Vroomshoop 535,—; J.R.,E. 500,—.

UZC
Alkmaar 182,50; Amsterdam-N 50,—; Assen 222,45; Deventer 241,95; Emmeloord 192,21; Emmen 2.750,—; Harderwijk 216,65; Harlingen 510,85; Musselkanaal 700,—; Rotterdam-C 402,85; Stavoren 155,—; Ter Apel 300,—; Treebeek 1.397,40; Utrecht-C 900,—; Utrecht-N 1.171,29; Utrecht-N 513,20; Zuidlaren 51,25; J.C.T.v.d.B.,O. 25,—; H.K.,H. 10,—; N.N.,L. 30,—; N.N. 100,—; G.F.B.,B. (WIN) 120,—; Zusterhulp en Zendingsgroep Leiden 177,50; Zondagsschool Workum 280,20; Utrecht-N (Phebe) 288,90; Zusterhulp Groningen 200,— (JvO); JMC (waterputten) 3.500,—; Zusterkring Alkmaar (JvO) 100,—; Valthermond 200,—; in augustus overgemaakt Dordrecht (JvO) 130,85; Emmen (JvO) 5.284,35.

UBS
Assen 56,85; Emmen 262,50; Utrecht-N 112,63; Valthermond 65,25; Winschoten 27,38.

Noodfonds
Utrecht-N 371,95; Assen 129,95; Rotterdam-C 143,30; Deventer 135,20; Haarlem 81,55; Delfzijl 783,30; J.v.B.,O. 30,—; D.T.V., E. 100,—; A.G.S.-W.,H. 25,—; S.V.,M. 25,—; J.B.,H. 10,—; R.,A. 15,—; H. T.-S., D. 50,—; J. S., H. 10,—; A. M. K., A. 100,—; R. N.-O.,N. 100,—; L.d.V.,S. 500,—; F.T.,W. 100,— (LLibanon).

NBJB
Alkmaar 192,55; Assen 136,90; Emmen 502,50; Rotterdam-C 252,25; Treebeek 194,—; Utrecht-N 215,49.

Hartelijk dank voor deze bijdragen!

Janneke van Oosten
Via zr J. Blaauw-Van Lune ontvingen wij een verzoek van *zr Janneke van Oosten,* verpleegkundig zendelinge in Noord-Kameroen, om namens haar iedereen te bedanken, die heeft gereageerd in verband met de gasontploffing in maart van dit jaar, waarbij haar huis te Gamboura werd verwoest en haar persoonlijke bezittingen verloren zijn gegaan. Het heeft haar goed gedaan, dat zovelen in ons land aan haar gedacht en daar metterdáád blijk van gegeven hebben.

Jan G. F. Oosterloo
Zoals wij u reeds eerder hebben laten weten, zal *br Jan G. F. Oosterloo,* sinds juli met verlof in Nederland, op 11 november naar Sierra Leone terugkeren. Daar zal hij zijn werkzaamheden als bouwkundig ingenieur én als penningmeester van de zendings(kas) in Freetown hervatten. Ter gelegenheid van zijn a.s. vertrek is er op 31 oktober een (her)uitzendingsdienst te Treebeek, waarin o.a. *ds J. ter Braak,* de voorzitter van de Unie Zendings Commissie, zal voorgaan.

Representatie
Bij de intrede op 10 oktober van ds J. H. Hofman te Groningen-Noord - daarvóór stond hij in Stadskanaal-Noord - liet de Commissie der Unie zich door *ds J. Schouten* vertegenwoordigen.
Kandidaat T. F. Smit te Hoogvliet, die onlangs met goed gevolg zijn studie aan het Seminarium der Unie afsloot, deed op 10 oktober zijn intrede te Hoogezand. Namens de Commissie der Unie gaf **br A. R. Schaap** daarbij „acte de présence".
Op 24 oktober wordt kandidaat J. L. Post te IJmuiden aan de gemeente aldaar verbonden. De intrededienst zal namens de Commissie der Unie door *ds J. A. Brandsma* worden bijgewoond.

Adressenboekje
U wilt wel zo vriendelijk zijn om in het adressenboekje weer enkele aanvullingen en korrekties aan te brengen.

Blz. 19 (In opleiding):
T. F. Smit, Hoogvliet, komt te vervallen;
Blz. 21 (NBSSV „John Smyth"):
V.: A. Wijchers, Bosch en Duin;
S.: H. Nobbe, Zeist;
P.: P. Brouwer, Bosch en Duin;
Blz. 26 (Groningen-Noord):
V.: J. H. Hofman;
Blz. 27 (Hoogezand):
V.: T. F. Smit;
Blz. 29 (Stadskanaal-Noord):
V.: Vakant;
Blz. 31 (IJmuiden):
V.: J. L. Post;
Blz. 40 (letter H):
J. H. Hofman, Stadskanaal, woont thans Framaheerd 32, 9737 NL Groningen, telefoon 050-????;
Blz. 46 (letter S):
K. H. Spruit, Hoogvliet, woont thans Boerenhoek 68, 3191 TC Poortugaal, telefoon 010-38 16 81.

Zendingsinformatie
Eén dezer dagen is van *Gemeente en Zending,* periodiek verschijnende uitgave van de Unie Zendings Commissie, het derde nummer van de lopende jaargang verschenen.
U vindt daarin een schat aan wetenswaardigheden. We noemen u artikelen van en over onze zendelingen, bijdragen van *drs J. G. Brongers* („Nederland Zendingsland") en *ds G. van 't Wout* („Per definitie: Zendingsgemeente") en nog enkele andere - meest korte - berichten.

We attenderen u met name op de gebedsonderwerpen, die op de achterpagina staan vermeld. Voorts op de dubbelpagina in het midden, die als poster kan worden gebruikt en die in woord en beeld het waterputtenprojekt, dat de Europese Baptisten Zending in Noord Kameroen heeft opgezet, onder de aandacht brengt.

Dit jongste nummer van *Gemeente en Zending,* dat maar liefst twaalf pagina's telt, bevelen we graag in uw belangstelling aan!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

Voor het tweede jaar in Nederland:

PROFETISCHE CONFERENTIE „IN ISRAËL"

De sprekers zijn:

SHLOMOHIZAK,
de leider en oprichter van het Bijbelcentrum op de Olijfberg. Met grote liefde en toewijding en met een geweldige inzet brengt hij al tientallen jaren Gods Woord aan zijn eigen Joodse volk en aan de Arabieren. Kom nu en leer van hem: **„De Christenen moeten zich niet in de war laten brengen door wat zich op dit moment in het Midden-Oosten afspeelt".**

JOHN ZAIAT,
de Arabische broeder die Shlomo sinds kort terzijde staat en die het werk onder de Arabieren coördineert, spreekt over **„Gods liefde voor Ismaël".**

Dr. CH. MONROE,
de schrijver van de schriftelijke Bijbelstudie „IN ISRAËL" zal op zijn eigen begaafde manier spreken over **„De Christelijke oorsprong in het Jodendom"** en **„Messiaans Judaïsme".** Hij zal ook zijn Bijbelstudie toelichten.

GEORGE EKEROTH
stelt samen met Shlomo Hizak onze maandelijkse informatie „IN ISRAËL" samen. Zijn onderwerp ligt voor de hand: **IN ISRAËL vandaag"** en **De ontwikkeling van het werk van het Bijbelcentrum op de Olijfberg".**

Zien we u ook van 11-14 november in De Bron te Dalfsen? Er is een apart programma voor de kinderen.

Inlichtingen en opgaven

Stichting **HET BIJBELCENTRUM OP DE OLIJFBERG**
Antwoordnummer 10337, 2300 WB Leiden Tel. 071-766639

AYUBOWAN!
(groeten uit Sri Lanka)

Sri Lanka, vroeger Ceylon geheten, telt 14 miljoen inwoners, waarvan er zich tweeduizend tot de (25) Baptisten gemeenten rekenen. De Baptisten gemeente maakt deel uit van een zeer kleine christelijke minderheid op dit overwegend boeddhistische eiland. Ondergetekende en echtgenote waren de afgelopen zomer ter plekke voor de adoptie van een zoon, waarbij tevens hartelijke kontakten gelegd werden met de broeders en zusters aldaar.
Sri Lanka is een ontwikkelingsland en draagt alle sporen vandien.
Het land worstelt met de problemen van de armoede. In de gemeente was het ook „armoe troef, maar rijk in de Heer." We geven u een kleine indruk van onze kontakten met onze gastvrije vrienden:
Een bezoek aan een door Baptisten opgezette school (75 leraren, 1500 leerlingen), de maaltijd bij het schoolhoofd Jaywardene (pepers, keel en slokdarm in de brand),
's avonds laat zingen met Christy (leraar).
Bijwonen van een zondagsschooldag: éénmaal per jaar komen de zondagsscholen van de gemeenten en posten naar de hoofdstad Colombo voor dit grote feest (het enige uitje voor deze kinderen), de kinderen op de straat demonsterend en zingend voor de Heer.

Veel liederen werden door ons in het nederlands meegezongen. In de zaal van Carey College (de school is genoemd naar de grote Baptisten zendeling) vond de slotbijeenkomst plaats. Achter de tafel zat het bestuur van de Unie van Baptisten, the Baptist Sangamaya of Sri Lanka! Het Uniebestuur leidt het zondagsschoolfeest. We mochten de voorzitter der Unie, dr W. G. Wickramasinghe ontmoeten, de secretaresse der Unie — een engelse zendelinge, inmiddels getrouwd met een Ceylonees, de penningmeester der Unie. Op onze vraag naar de penningen antwoordde zij dat deze zo goed als afwezig zijn. Nu draaien ze zonder financiële steun vanuit Engeland. Wel sturen de engelsen nog hun zendelingen, het echtpaar Goodoll mochten we ontmoeten. Alle Uniebanen zijn overigens onbezoldigd, over bezuinigen gesproken. We mochten zingen in de dienst der Baptisten gemeente te Colombo (één van de vijf gemeenten van deze anderhalf miljoen inwoners tellende stad), één van de broeders had ons een gitaar bezorgd. De kontakten met de andere christenen zijn hartelijk.

In dit boeddhistische land is de christelijke minderheid sterk op elkaar aangewezen. Vandaar dat we een Methodist als voorganger der gemeente en een Anglikaanse als lid ontdekten. Ook was er nog een 83-jarige Baptisten voorganger Wiresinghe. Samen met beide voorgangers mocht ondergetekende het avondmaal bedienen. Het was een machtige ervaring, verschillende rassen en volken verbonden in Jezus. Na de dienst werden we gestrikt voor een radiodienst: Over één maand zal deze uitgezonden worden in Sri Lanka in het kader van de zendtijd voor de christelijke kerken. We hebben maar gesproken over brood en vis, de broodvermenigvuldiging is een nog steeds voortgaande en wereldwijde zaak. Voor ons allen is de Heer het Brood des Levens. Wij brachten de groeten over vanuit Nederland. Ons is verzocht om u allen de hartelijke groeten te doen van de Baptist Sangamaya Sri Lanka, hetgeen bij deze dan gebeurd is.

2e Exloërmond A. Nijland

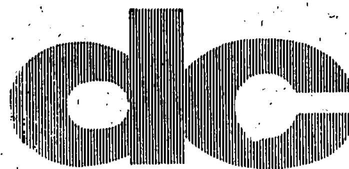
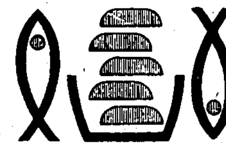
Van 10 t/m 12 december a.s. houdt het recreatie- en voorlichtingscentrum De Stoppelberg een

Opbouw- en toerustingsweekend, toegespitst op het verslavingsprobleem, met als thema: „Leven en Overvloed

Door middel van inleiding, film en discussies wordt het verslavingsprobleem van deze tijd aan de orde gesteld, terwijl de toerusting van de drankbestrijding t.a.v. haar taak even eens aandacht krijgt.

Deelname aan dit weekend staat voor ieder open. Kosten *f* 65,— per persoon. Inlichtingen en opgaven voor deelname te richten aan:
„De Stoppelberg",
Stoppelbergweg 41, 7361 TE Beekbergen
Tel. 05766-1934

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

GEMEENTEBERICHTEN

Delfzijl (W. P. v. W.) Het is met veel genoegen om na de vacanties, nu het leven weer zijn normale gangetje gaat en daarmee ook het gemeentelijke leven, weer eens iets te schrijven over het wel en wee van de Delfzijlster gemeente.
Het vorige jaar was kenmerkend door de vele doopaanvragen. Maanden achtereen was het doopvont in gebruik en daalden broeders en zusters af in het doopwater, en telkens weer kon je je er over verwonderen dat de broeders en zusters in gehoorzaamheid aan de opdracht van de Heer Jezus kwamen en in het doopwater hun oude leven lieten begraven en in nieuwheid des levens met Christus er uit opstonden.
Dit jaar, 1982, kenmerkte zich door de vele huwelijken die er werden gesloten. Veel jonge mensen gaven elkaar in dit jaar hun jawoord, elkaar trouw belovend ten overstaan van God en Zijn heilige gemeente. Het is fijn, dat jonge mensen, in deze toch echt niet zo rooskleurig uitziende wereld, het huwelijk van God aanvaarden als een geschenk uit Gods hand, en zo het leven samen, **met** de Heer des levens, verder willen gaan.
En zo blijft het feest doorgaan, want zondag de 3e oktober mochten we weer getuige zijn van de doop. 6 mensen hadden de wens te kennen gegeven dat ze Jezus Christus wilden gehoorzamen en gedoopt wilden worden. En nog is het einde niet, want reeds is weer de doop door tenminste 3 mensen aangevraagd.
Als je dit alles zo overdenkt, komen er allerlei vragen bij je op. Zou de Heer bezig zijn de laatste zielen toe te voegen aan de gemeente? Zal de bazuin spoedig klinken? en de gemeente worden opgenomen in Heerlijkheid? Ach, we weten dag en uur niet, maar een ding is zeker, we moeten waakzaam zijn, onze lampen moeten brandende zijn en we moeten genoeg olie in voorraad hebben, opdat die dag ons niet overvalle. Laten we het elkaar doorgeven, „Heft uwe hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt."
Terwijl we deze dingen schrijven, bereikt ons het bericht dat een zuster uit onze gemeente is thuisgehaald door de Heer en bevorderd tot heerlijkheid. Zuster Stuut, die de laatste jaren al wat tobde met de gezondheid, ze is niet meer hier. Ze is verlost, God heeft haar welgedaan. Zo zien we dat vreugde en verdriet vaak zo dicht bijelkaar komen. Zouden we niet des te meer gaan verlangen naar de komst van onze Heer Jezus?
Enkele uren, na dit bovenstaande geschreven te hebben, bereikte ons nog een droevig bericht, onze broeder Van der Molen uit Loppersum is overleden, plotseling. Om half negen tijdens de bidstond bereikte ons dit bericht. Maar gelukkig, onze broeder is bij de Heer, het is ook hier geen afscheid voor altijd.
We willen dit schrijven graag beëindigen met het lied dat we die avond op de bidstond zongen: Eens breekt in mij het zilveren koord, dan wordt mijn aardse zang verstoord, maar op volmaakter schoner wijs, klinkt dan mijn lied in het paradijs.

JUBILEUM VOORGANGER EMMERCOMPASCUUM

In de morgendienst van zondag 24 oktober zullen we, D.V. het heugelijke feit herdenken dat onze voorganger, ds Jac. Tromp, 25 jaar geleden zijn intrede deed als predikant. Na de dienst is er gelegenheid om het voorgangersechtpaar te feliciteren in het jeugd gebouw.

Dank zij Gods goedheid en genade, mogen wij D.V. 7 november a.s. herdenken, dat onze ouders, opa en oma

W. v. d. VEEN
M. v. d. VEEN-HENDRIKS

40 jaar zijn getrouwd.

Borger
Daan en Corrie v. d. Veen-Scheper
Norbert en Robert

Henk en Bertha Pots- v. d. Veen
Oscar, Olaf en Maike

Haaksbergen
Henk en Grethe Bosch-v. d. Veen
Maike, Annemarie en Evelien

Emmen
Pieter Jan v. d. Veen

Oude Roswinkelerweg 78
7822 AG Emmen.

Zondag 7 november D.V. is het 40 jaar geleden dat onze ouders en grootouders

J. O. H. HAMER
S. HAMER-VAN DER WERF

in het huwelijk traden.

Hun trouwtekst was
Ps. 37 : 5

Vroomshoop
Froukje en Jan Abbes-Hamer
Sijbranda, Marleen

Maasbree
Thea en Wim Van Alst-Hamer
Paula, Bob

Vroomshoop
Henk en Jannie
Anke en Jan Top-Hamer
Reinder, Marije
Joke en Gerrit Peters-Hamer
Hans Hamer

Gelegenheid te feliciteren: maandag 8 november van 19.30 tot 21.00 uur in het Maatsch. Cult. Centrum, Julianastraat 29, te Vroomshoop.
Plantsoen 3A, 7681 XK Vroomshoop

DUBBEL FEEST IN TWEEDE EXLOERMOND

De gemeente laat ons/u weten:
op zaterdag 30 oktober a.s. openen wij ons nieuw JEUGDGEBOUW.
Tevens herdenken wij dan het 75-JARIG BESTAAN van onze gemeente.
Voor de officiële opening, die om 15.00 uur begint, wordt u hartelijk uitgenodigd.
Tevens worden oud-leden en oud-voorgangers uitgenodigd voor het avondprogramma dat om 19.00 uur begint.

Mens je bent geschapen
naar het beeld van een God
die liefde is met handen
om te geven en hart om
lief te hebben en twee armen
juist lang genoeg om een ander te omhelzen

Blij en dankbaar zijn wij dat God aan ons heeft toevertrouwd

WILLEMIJN

Bert en Marja Wijchers-Udema

15 oktober 1982
Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Psalm 32 : 8

D.V. op 24 oktober hopen wij,

DOLF MULDER
SIPPIE-MULDER-STAPERSMA

de dag te herdenken dat 25 jaren geleden ons huwelijk werd ingezegend met bovenstaande tekst.

Op 23 oktober willen wij deze dag met onze kinderen en familie vieren.

Op 27 oktober houden wij open huis in onze woning, Roer 35, tot 19.00 uur.
9733 AE Groningen.

Op de leeftijd van 64 jaar is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

METJE HUIZING-KLOPPENBURG

5 oktober, 1982

Baptistengemeente Enschede

Het behaagde de Here in Zijn Heerlijkheid op te nemen op 6 oktober onze zuster

MARTJE KAMMINGA

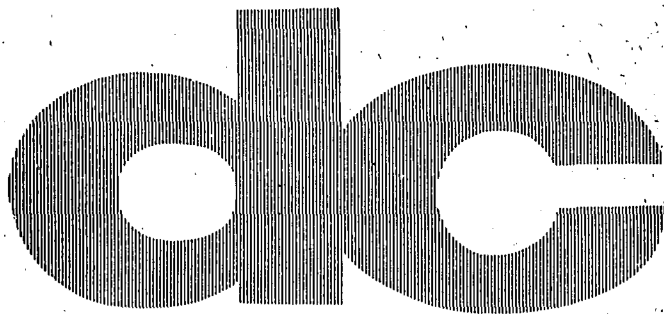
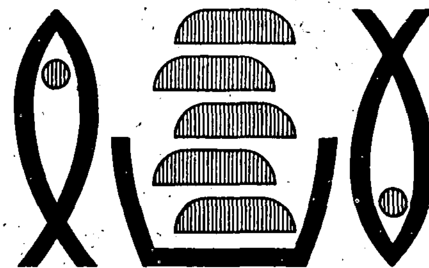
echtgenote van H. W. Stuut
op de leeftijd van 69 jaar.

Eveneens werd thuisgehaald op 7 oktober onze broeder

RIENK VAN DER MOLEN

echtgenoot van K. van der Molen-Noordhof
op de leeftijd van 79 jaar.

Baptistengemeente Delfzijl

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 41 - 29 oktober 1982

MACHTSMISBRUIK, WAT MOET JE ER MEE?

Wé houden niet van machtsmisbruikers, vooral niet als het anderen zijn dan wij zelf. Dát zij meteen gezegd: ieder mens houdt van macht. Velen laten dat zonder meer blijken, anderen draaien er wat om heen. Macht kan in een kleine gemeenschap even goed als in een grote gemeenschap tot uiting komen. Een ouder broertje kan macht hebben over een jonger broertje. In een klein bedrijfje kan iemand zich een machtspositie verwerven.
Macht kan tot zegen worden gebruikt, macht kan ook misbruikt worden en wordt dan tot een vloek.

—o—o—o—

De wereldgeschiedenis is een geschiedenis van macht en vooral van machtswisselingen. Zó volgt de ene machthebber de andere op, en zo volgt het ene rijk het andere op. Macht kan gegeven worden, en macht kan gegrepen worden. Macht kan geconcentreerd en macht kan verdeeld worden. Een driemanschap heeft evenveel macht als een eenmanschap, maar als drie de macht delen, heeft ieder maar eenderde macht. Vandaar dat één altijd zal proberen de twee anderen uit te schakelen. Wie het sluwst en het snelst is, is winnaar. Wee de beide anderen!

—o—o—o—

In een democratie wil men de noodzakelijke macht eerlijk verdelen. Het volk - ongrijpbare grootheid, dat wel - heeft het laatste woord. Dus de door het volk gekozenen.

Dus heeft het volk op belangrijke momenten helemaal niets meer zeggen maar wordt er over en zonder hem beslist. Decentralisatie van macht moet machtsmisbruik voorkomen. Maar elke dag blijkt hoe kleine machtshebbertjes, op een ambtelijke stoel of op een andere stoel gezeten, het maakt niets uit, hun regiem uitoefenen vanuit de filosofie dat wie de macht heeft het voor het zeggen heeft. Hoe weinig macht men dan ook hebbe, en hoe weinig men dan ook te zeggen hebbe, het kan voor velen een ongeluk zijn.
Gelukkig dat in ons land allerlei beroepsinstanties zijn, die de burger tegen machtsmisbruik beschermen.

—o—o—o—

Wie economische macht heeft, kan rijk, stinkend rijk worden. Wie er voor zorgt steeds meer touwtjes in handen te krijgen, kan de poppetjes naar eigen goeddunken laten dansen, tot vulling van de eigen buidel. Mensen economisch van zich afhankelijk maken, was voor sommigen een sport die men desnoods over lijken gaande beoefende (en nog!). Prijsafspraken, productiebeperkingen, afzetgebieden verwerven, marktbeheersing, enz. zijn woorden die hier thuis horen.
Tegen dit soort zaken is altijd verzet gerezen. Spreiding van economische macht werd gezien als een voordeel voor de gebruiker. Daarom kent wel bijna ieder volk een wetgeving die tegen kartelvorming gericht is: geen prijsafspraken, geen productiebeperking om het aanbod klein te houden en de prijzen hoog (de Oost-Indische compagnie liet reeds vele hectaren kruidnageltuinen verwoesten om de productie te beperken en dus de prijzen hoog te houden, ook al ging dat ten koste van de kleine boeren). Kortom, elke samenleving, die vorderingen gemaakt heeft op de weg naar een leefbare samenleving voor allen, keerde zich tegen monopolie-vorming. Vandaar dan dat vitale voorzieningen in overheidshanden gelegd werden: spoorwegen, gas-, water-, electriciteitsbedrijven, enz. zijn uit de particuliere sfeer overgeheveld naar de overheidsbevoegdheid.
Op die manier moeten de leveranties van gas, water, enz. veilig gesteld worden.

—o—o—o—

Ik kan mij reuze goed voorstellen, dat christenen onder het personeel van monopolistische overheidsbedrijven het knap moeilijk hebben als tot staking wordt opgeroepen. Persoonlijk zou ik er niet aan mee willen doen.
Kunt u zich trouwens voorstellen dat personeel van ziekenhuizen, verpleegtehuizen, bejaardentehuizen, e.d. gaat staken? Ik geloof niet dat zoiets ooit zal gebeuren. Het moraal van deze mensen is daarvoor te hoog. Ze zullen onschuldigen niet het slachtoffer laten worden van conflicten tussen werkgevers en werknemers.
Of je nu over de niet-opgehaalde vuilniszakken van particulieren (die geen vuilafvoerbedrijf mogen beginnen) heen je doeleinden tracht te bereiken dan wel over de ruggen van arbeiders heen probeert je macht, inkomen en kapitaal te vergroten, in principe is er geen verschil: je maakt gebruik, in werkelijkheid misbruik van je positie. En dat is verwerpelijk, als je in een monopolistische positie bent.

—o—o—o—

In een samenleving als de onze is er een parlement dat beslissend moet optreden in conflicten tussen overheids- en semi-overheidsinstellingen en soortgelijke instellingen enerzijds en personeelsgroeperingen anderzijds. Het parlement, met de regering, heeft de opdracht tot welzijn van allen op te treden en de zwakken te beschermen. Waar men aan particuliere initiatieven het recht ontnomen heeft en ontneemt om vitale voorzieningen in handen te hebben, daar moet de overheid er voor zorgen dat niet weerloze burgers het slachtoffer worden van werkweigeringen door werknemers in bedoelde bedrijven.
Of je nu door de hond dan wel door de kat gebeten wordt, de gebetene zal het niets uitmaken. En hoe men het ook moge keren of wenden, de kinderen, de bejaarden, de gehandicapten, de zieken, de economisch en sociaal achtergeblevenen betalen het gelag. Dat is ontoelaatbaar. Daartegen moet gestreden worden.

Ploeger

Bericht over de begroetingssamenkomst v. d. A.V. '82 te Hengelo

De hemellift

Toen de kerk, waarin enige honderden baptisten in de oktoberdagen van dit jaar hun jaarlijkse bezinning hielden, juist gereed gekomen was, ontmoette ik bij die tempel met bijgebouwen een gereformeerde broederpredikant. Ik zei tegen hem: „Weet je waaraan ik dacht toen ik aan kwam fietsen en jullie aards tehuis zag?" Hij wist het niet. Ik zei: „Die toren is een hemellift. Twee los van elkaar staande omhoogstrevende muren met daartussen op driekwart van de hoogte een machtige kubus. Dat is de lift." Hij bezwoer mij dat niet verder te zeggen want zo'n naam gaat dan als een lopend vuurtje door de stad. Dus zweeg ik tot op dit ogenblik. Uw afgevaardigden hebben het nu zelf kunnen konstateren.

20 oktober '82, 's avonds ruim 7 uur. Eigen volk en pelgrims van verre en nabij stromen binnen. Groeten golven door de grote, fraaie ruimte en de organist poogt er met zijn „Gezegend zij de band " bovenuit te klimmen. Tevergeefs.
Trekt hij meer registers open dan doen dat ook velen met hun soms machtige stemmen. Konklusie: het heerlijke lawaai van elke begroetingssamenkomst. Deze keer in een sober maar stijlvol met bloemstukken versierd gebouw waarin straks ongeveer 700 personen van plan zijn volop te genieten. 't Is toch de Sions-kerk!
Tegen het ogenblik van de plechtige opening der bijeenkomst stroomt een lange rij van zangers, zangeressen en speellieden binnen en nemen op een podium tegenover ons plaats. Dat belooft wat.
Om 7.35 uur komt er een stem van boven. Ds A. Visscher van Almelo kondigt met versterkte stem de opening aan en laat ons staande: Kroon Hem met gouden kroon, het Lam op zijnen troon zingen. De organist gaat jubelend voor.
Iedereen wordt herhaaldelijk welkom geheten, eerst door br Visscher en daarna door br J. Grootenhuis, die dat doet voor de ontvangende gemeente. Nadat 700 monden de lof des Heren hebben gezongen, leidt de voorganger ons door zijn gebed en leest daarna uit Fil. 2 : 1-11. Dan zingen Immanuël en het Vensterkoor, begeleid door Elad: „Ere zij aan God de Vader...". Het schone lied, feestelijk gezongen en gespeeld, maakt diepe indruk. Subliem! zei een broeder tegen mij. Nu was de beurt weer aan ons om te zingen. Deze keer: Verlosser, Redder, Heer, moge onze tong U prijzen! Toen mochten we even tot onszelf komen onder de vriendelijke woorden van de Hengelose burgemeester, mr. C. P. M. Bevers, die evenals de hem opvolgende spreker pastor J. H. Leusink, voorzitter van de raad van kerken in Hengelo, in de geschiedenis van de baptisten gemeenschap in onze woonplaats was gedoken. Beiden bleven niet in het lokale steken, met name niet wat het heden en de toekomst betreft. Ze besloten hun korte toespraken met hun beste wensen voor ons: gezicht op de uitdaging die deze tijd de christenen voorlegt; inspiratie om voort te gaan en tenslotte daarbij de zegen van de Heer der wereld.
Nadat beide sprekers hartelijk waren bedankt voor hun goede woorden en wensen bracht Elad de „Ode aan de vreugde" ten gehore en her en der zoemde een stem mee omdat men ontdekte dat deze muziek, aan de vreugde gewijd, de melodie was van „Vreugde, vreugde, louter vreugde is bij U van eeuwigheid!".
De rede van de voorzitter der unie, ds Jac. Schouten, Delfzijl, hebt u in dit blad kunnen lezen. Passend daarop was het lied: Bewaart op aard de broederband! Wij moeten immers samen verder.
De Heer werd gedankt voor de rijke avond bij monde van ds W. Veenstra, Wormer en onze broeder stond in zijn dankwoord aan God niet alleen.
Nog werden enige mededelingen gedaan opdat elke vreemdeling in deze stad een huis en bed zou vinden. Hetgeen naar wij hopen is geschied.
De bijeenkomst werd gesloten met het: Heer der wereld, grote dingen doet Gij op aarde door geringen. Een mooie, ware belijdenis. Het was een verwarmende, samenbindende avond.
't Was toch een beetje een hemellift.

Huizinga.

Impressie van de opening en de eerste plenaire bijeenkomst van de algemene vergadering op donderdagmorgen 21 oktober

Met het zingen van gezang 3 : 1, 2 en 3 werd door ds W. Kos een aanvang gemaakt met de opening van de morgenbijeenkomst in een nagenoeg geheel gevulde Sionskerk.
Na het zingen van dit passende lied in de vroege morgen las broeder W. Kos een gedeelte uit Nehemia 5 : 1-13 en bepaalde de aanwezigen naar aanleiding van dit gedeelte bij het gegeven, dat we als gelovigen bereid moeten zijn voor en na eigen standpunten te verlaten en eens vanuit een andere invalshoek met de dingen bezig te gaan en om te gaan.
De dagopener beklemtoonde, dat dit alleen zou kunnen vanuit het grondprincipe van de gemeente, te weten de liefde.
De liefde verstaat de kunst eigen standpunten prijs te geven en de standpunten van de ander te aksepteren, aldus broeder Kos.
Verder sprak broeder Kos de wens uit, dat wij bij het doorlichten van onze „huishouding". samen in een geest van eensgezindheid bezig zouden gaan en daarin de bereidheid moeten overwegen eens van „boompje te verwisselen". Het gaat niet om ons eigen standpunt, maar om Gods eer en zijn standpunt in acht te nemen en dit kan alleen als we bereid zijn ons te laten leiden door het gedeelte, dat centraal stond op de openingsbijeenkomst van woensdagavond, waarin naar voren komt de ander uitnemender te achten dan onszelf.
Na deze bemoedigende en aanmoedigende woorden ging broeder Kos ons voor in gebed, waarna we nog het 4e kouplet hebben gezongen van het reeds begonnen lied.
Sekretaris der Unie ds J. A. Brandsma kreeg hierna het woord om een aantal mededelingen door te geven en hij begon met het verzoek de aanmoediging van ds Kos nu maar meteen letterlijk in praktijk te brengen om van „boompje te verwisselen" en verzocht de afgevaardigden allen in het middenvak van de kerk plaats te nemen, hetgeen ook prompt gebeurde.
Eén van de belangrijkste mededelingen was wel, dat ds Jac. Schouten met 206 van de 212 uitgebrachte stemmen tot voorzitter van de AV was verkozen en deze verkiezing werd met een spontaan applaus onderstreept.
Verder deelde de sekretaris mede, dat de presentielijst door 220 afgevaardigden was getekend en dat er verder nog 48 andere deelnemers aan de AV aanwezig waren, zoals leden van de Permanente Commissies en Stichtingsbesturen. In dit zelfde verband werden een aantal gasten uit andere geloofsgemeenschappen begroet en verwelkomd. Door de „nieuwbakken" voorzitter werd onderstreept, dat het een goede zaak is van elkaars bezigzijn als christen regelmatig kennis te nemen.
Na deze en nog andere mededelingen - waarmee ik u in dit verhaal niet zal vermoeien - kreeg de voorzitter van de stemkommissie broeder A. R. Schaap de gelegenheid een aantal uitslagen van de verkiezingen door te geven. Nadat was medegedeeld hoe de Notulenkommissie van dit jaar er zou gaan uitzien stelde de voorzitter het Jaarverslag van de Unie aan de orde, waarvoor een groot aantal afgevaardigden het woord vroegen.
Na een voorzichtige maar goede start werd - zoals bijna elk jaar het geval is - de bespreking van het jaarverslag onderbroken door de pauze, waarin onder het genot van een kopje koffie in de wandelgangen bij- en nagepraat kon worden over de vreugde, voortgang en zorg van het werk in diverse gemeenten. M.i. zijn deze gesprekken in de wandelgangen van groot belang voor een vergadering als de onze en we moeten ook in de toekomst elkaar de tijd en ruimte gunnen dit voort te zetten.
Na de koffiepauze ging de vergadering uiteen in sektievergaderingen, waar het werk van de Permanente Commissies en de Stichtingen aan een kritische beschouwing en bespreking zou worden onderworpen om samen te komen tot konstruktieve beleidsafspraken voor de voortgang van het werk, dat ons allen op het hart ligt en waarvoor we staan, ook als het gaat om de bereidheid tot offervaardigheid voor dit werk.

O. Oldenburger, Rzn
Hengelo

Kort en klein in sectie B

(zaal te klein, tijd te kort).

Honderdtwee stemgerechtigden, enkele gasten en een aantal A.V.-gangers die kennelijk met een fijne neus aangevoeld hadden waar de spannender debatten gevoerd zouden worden (over-)bevolkten de ruimten waar sectie B. vergaderde.

1. De Christen kwam het eerst aan de beurt. Een teruglopend abonnee-tal verontruste velen. In het jaarverslag was gesproken over „de gemeenschap met andere gelovigen in de Unie en daarbuiten", een slip of the pen ten opzichte van de medegelovigen binnen de Unie, die echter in dit verband aanleiding gaf om te spreken van „Christen-christenen" en andere christenen. In antwoord op vragen werd gesteld, dat, als de indruk soms mag bestaan, dat veel uit dezelfde redaktionele koker komt, dit in feite nog slechts voor max. 50% van de copy het geval is, en ook, dat inbreng van de copy uit de gemeentes op prijs gesteld wordt.
Dordrecht drong middels een motie op een herbezinnende beleidsnota aan. Zulks zal geschieden. Leiden vroeg de verkoop van losse nrs. in de gemeenten uit te proberen ten einde meer kostendekkend en informerend te werken, maar aangezien de Unie Commissie de financiële en organisatorische zijde van de Christen behartigt, kon dat ter vergadering niet worden toegezegd.

2. De N.B.J.B.-besprekingen concentreerden zich: **a.** op het op te richten jeugdcentrum (Er blijken kontakten met de stichting Tabitha te bestaan, in een zo vergevorderd stadium, dat spoedige ingrijpende ontwikkelingen aanstaande zijn), **b.** op de nieuwe en veel ruimere subsidiestroom die per januari '83 en (nog meer) per januari '84 van C.R.M. gaat los komen. In korte tijd ontwikkelde zich hier - een aanzet tot - een degelijke diskussie over de principiële en praktische gevaren hieraan verbonden.
Pernis had een motie voorbereid, die deze zaken fundamenteel aan de orde stelde, maar mocht niet het genoegen smaken die motie aanvaard te zien (stemverhouding 44-50). Het verdient aantekening, dat het N.B.J.B.-bestuur op een niet-krampachtige maar prettige wijze weerwerk gaf bij deze diskussie. Ook probeerde het ons te overtuigen, dat de identiteit van de N.B.J.B. niet in gevaar zal komen, maar daar was niet iedereen even gerust op.

3. Tabitha zag zich gewoontegetrouw niet geconfronteerd met een overvloed van vragen. Is dat een gunstig teken? De ene vraag die Harlingen stelde maakte duidelijk, dat (te) weinigen binnen onze Unie eigenlijk voldoende weet hebben van de huidige organisatie en funktionering van Tabitha, haar mogelijkheden en onmogelijkheden. Ook ten aanzien van financiële controle was het niet alles helderheid troef. Ongetwijfeld ligt hier een stuk(je) huiswerk voor Tabitha-bestuur en U.C.
Klip en klaar bleek: **1.** dat Klazienaveen geen Tabithabejaardentehuis zal krijgen.. „Er is daar al zoveel confessioneels" vindt de burgerlijke gemeente Emmen; **2.** dat het gebouw in Lunteren - hoe mooi gelegen ook - nog niet verkocht is, en **3.** dat politieke spelletjes of machinaties Tabitha Scheveningen wel danig tegenwerken.

4. De Commissie voor de Opleiding.
De zaal wordt (nog) voller als de C.v.d.O. achter de groene tafel plaatsneemt. Onmiskenbaar komt er ook meer spanning in de zaal. Behalve om betrokkenheid bij en zorg om de opleiding, blijkt dat te zijn om het onderwerp: vrouwelijke studenten - vrouwelijke voorgangers(?)
Hengelo vindt (motie): nù niet inhoudelijk bespreken, eerst degelijk voorbereiden. De C.v.d.O wilde dat niet van te voren toezeggen. In de marge van deze diskussie - die door de gong werd afgebroken - evenals in diverse vragen die gesteld werden, roerde zich reeds een duchtig verzet. De C.v.d.O weerde zich met het argument, dat gegeven het feit van vrl. studenten en de aanmelding van een studente door een gemeente, het haar taak is, die gemeente noch die zusters op sleeptouw te houden maar op redelijke termijn een duidelijk antwoord te verschaffen.
Conclusie: Het zal niet meevallen de diskussie in de toekomst konstruktief te voeren. Enerzijds ging een gemeente haast zo ver te verklaren dat zelfs in de G.B.S. de zusters maar 't best kunnen zwijgen, anderzijds heeft de per ongeluk verzonden brief van het Seminarium (iemand noemde het een selektieve enquête) de rol van de C.v.d.O als „onpartijdig makelaar" ernstig bemoeilijkt. Zo bleek het ook uit enkele vragen.
Enkele gemeenten hadden moeite met de slotparagraaf van het jaarverslag en ook rees de vraag: wie draagt de eindverantwoordelijkheid voor de spreekbeurtencentrale?
Al met al een hoogst geanimeerde vergadering, waaruit in ieder geval bleek, dat (het werk van) de C.v.d.O zich mag verheugen in veler meeleven en in (soms nogal kritisch) meedenken vanuit de gemeenten.
Tijdens de stemmingen bleek, dat elk der takken van arbeid zich van een ruime mate van steun en vertrouwen verzekerd mag weten.

G. Bosveld.

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

Gelijk de andere archieven binnen onze Unie van Baptisten Gemeenten, zal ook het archief van de Broederschap worden gearchiveerd door de Rijksarchivaris te Utrecht. Collegae welke nog archiefmateriaal betreffende de Broederschap in hun bezit hebben worden vriendelijk verzocht dit te zenden aan de secretaris van de Broederschap:

Ds A. v. d. Berg
Luchtenburg 20
3328 AM Dordrecht

DE CONFERENTIEMIDDAG

Of grote gebeurtenissen hun schaduw vooruitwerpen? Het lijkt er vaak best wel op. Althans, er is bevestiging van deze spreuk geweest tijdens de laatste AV. Zusterhulp zou de conferentiemiddag vullen. Haar werk in verleden, heden en toekomst verduidelijken.

De betekenis van de vrouw in de gemeente en in de arbeid der gemeente zou benadrukt worden. De Heer zou gedankt worden voor Zijn hulp en zegen in het verleden. Gebeden tot voortgaande genade zouden worden opgezonden. En zie, de gemeenten kozen vier zusters in vier verschillende commissies: zuster Nederlof-Grobben, Hengelo, werd tot lid van de Unie-Commissie gekozen; zuster Edens-Veldman, Wormer, tot lid van de Unie-Zendings-Commissie; zuster Kos-Servaas, Musselkanaal, tot lid van de Evangelisatie-Commissie der Unie en zuster Lindenborn-de Graaff, Zelhem, tot lid van de redactie-commissie van De Christen. De geschiedenis van Zusterhulp - het vijftigjarig jubileum werd op 21 september in Elburg gevierd; we berichtten daar uitvoerig over in DC van 24 september jl. - heeft bewezen hoezeer deze organisatie én haar leden tot zegen zijn geweest voor onze gemeenschap. Hoeveel vrouwen hebben de weg gevonden naar de gemeenten vanwege de arbeid van Zusterhulp?

Terug naar de conferentie-middag (maar het voorgaande mocht en mag niet vergeten en verzwegen worden!). Er was samenzang, er werd welkom geheten, er werd gebeden. Er was een openingswoord en een slotwoord. En er was weer de Gouden Terugblik 1932-1982. Voor de eerste keer of voor de tweede keer, het was geweldig boeiend.

Nieuw was het jaarverslag dat letterlijk op een beeldende wijze werd uitgebracht. Zusters, soms in prachtige costuums, ondersteunden met vele hulpmiddelen de woorden over het verleden. Wist u dat landelijk zusterhulp tienduizenden guldens per jaar bijeenbrengt voor een veelheid van activiteiten? En weet u dat het Jubileumcadeau, bestemd voor een zendingsproject in Sierra Leone, begeerd op *f* 16.000,— al meer dan *f* 20.000.— groot is?
Eén activiteit die de laatste jaren steeds belangrijker wordt, is de kadertraining. Zusters laten blijken belangstelling te hebben voor vorming. Zij willen aan zichzelf laten werken. Zij willen hun gaven mobiliseren. Zij willen dienen, tot zegen zijn. Zij beseffen dat voor de arbeid van de Heer het beste maar net goed genoeg is. En als méér dan 10% van het ledenbestand in staat en willig is drie dagen door te brengen in een centrum waar training gegeven wordt, te luisteren naar inleiders en mededeelneemsters, stil te zijn in schriftlezing en gebed, samen te eten, te wandelen, te luisteren, te geven, dan mag dat als een geweldige zegen van onze Heer gezien worden. Dat verleidt ons er niet toe te jubelen: Van

AVONDMAALSVIERING TIJDENS DE A.V.

Het zou niet juist zijn de avondmaalsviering een hoogtepunt te noemen van de Algemene Vergadering. Het is veeleer het hart van deze driedaagse samenkomst van afgevaardigden uit diverse gemeenten.

Zo ervaren we het elk jaar weer. Hoe zakelijk ook, een vergadering als deze is aangewezen op de tegenwoordigheid van de Heer der gemeente. Doch het sterkst wordt toch die tegenwoordigheid beleefd in de viering van het avondmaal.

Er was een stemmige ontvangst in de kerk door het muziekgezelschap El-ad'81, dat het Adagio van Albinoni speelde.

Afgevaardigden, gasten en gemeente vulden het kerkgebouw geheel.

Begonnen werd met het zingen van lied 205: Bezingt de macht van God, de Heer.

Het dóét je iets, met zoveel mensen zingen in een prachtig kerkgebouw, dat zo'n volume best aankan.

Ds O. Oldenburger, plaatselijk voorganger, begroette ons in de naam van de gestorven en verrezen Heer in deze viering, die hij een van de hoogtepunten van onze verbondenheid noemde. Het was een vreugde voor de gemeente Hengelo om zoveel afgevaardigden en gasten te mogen begroeten.

Met blijdschap werd gezongen lied 15 uit het supplement: Geprezen zij God. Steeds weer blijkt dat men graag zingt uit deze aanvulling op L en G. De bijbellezing, waaruit later de andere plaatselijke voorganger, ds Y. Horjus, de overdenking zou houden, was Hebreeën 4 : 14 tot 5 : 10.

Na samenzang en gebed konden wij luisteren naar het prachtige lied Nacht en morgenlicht, gezongen door de gezamenlijke koren van de twee gemeenten. De zang kwam in dit gebouw goed tot zijn recht. Het lied nam ons mee naar het kruis, waaraan de Heer stervend de overwinning voor ons behaalde. Het werd beheerst gezongen, met eerbied en overtuiging.

In zijn prediking bepaalde ds Horjus ons bij het woord vrijmoedigheid, uit Hebreeën 4 : 16: Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade. Onder ons, baptisten, geen onbekend woord, want het werd vaak gebruikt om de onbevangenheid aan te duiden waarmee velen van hun Heer getuigden. Het is wat verleden tijd geworden, want die vrijmoedigheid lijkt wat te tanen in onze dagen.

In de brief aan de Hebreeën heeft het woord echter een andere inhoud. Daar gaat het om de toegang tot de troon van God. Daar is de vraag in het geding naar de God, die genadig is voor de zondaar. Wij kunnen avondmaal vieren, omdat God Zelf ons vrijmoedig, onbekrompen, in Christus alles gegeven heeft. Omdat de Vader de naam van zijn Zoon aan ons genoemd heeft, mogen wij met vrijmoedigheid komen. Daarom vloeien de troon van God en de tafel van de Heer inéén. Wij mogen weten waar hulp en genade te vinden is.

'k Heb Jezus lief, zongen we als antwoord op deze boodschap. Daarop volgde na dankgebed van br J. Huizinga het breken en uitdelen van het brood. El-ad speelde onderwijl. Tijdens het rondgaan van de beker zong een vocaal kwartet het lied: 't Is middernacht, en in de hof... Het paste allemaal erg goed bij deze viering.

Het was een waardige viering, waarin alles goed geordend en rustig verliep, zodat de aandacht ook geconcentreerd kon zijn op de Heer, die met de gave van zijn leven niet alleen ons gered heeft, doch ons daarmee ook samen verbonden heeft.

Na het avondmaal bepaalde ds Oldenburger onze gedachten bij de rijkdom, die wij ook in stoffelijk opzicht mogen genieten, gezien tegen de achtergrond van zoveel tekort en ellende in andere gebieden van onze wereld.

De kollekte gaf ons gelegenheid om onze dankbaarheid uit te drukken in een gave voor een noodgebied, en deze kollekte voor het noodfonds bracht *f* 2.221,65 op.

Met dankbaarheid over deze avond van gemeenschap werd gezongen lied 33 uit het supplement: Laat ons nu vrolijk zingen. Erg fijn was het daarna nog te mogen luisteren naar de verenigde koren: U zij de glorie, opgestane Heer. Het refrein werd graag meegezongen.

„Omdat Hij leeft, ben ik niet bang voor morgen", waren de woorden die ds Oldenburger ons nog graag meegaf tot slot van deze viering.

De dankzegging bevatte tegelijk een gebed voor de nood van de wereld om ons heen.

En met het lied Neem de naam van Jezus mede werd deze waardige avondmaalsdienst besloten.

De W.

Zusterhulp begint de victorie, maar dat dringt ons er wel toe te zeggen: Zolang wij zulk een bloeiende vrouwenorganisatie in onze gemeenschap hebben, kunnen we veel doen en veel verwachten.

En hoe nu verder? Zuster Duursma-Vlas, Emmen, gaf een uitstekende beschouwing daarover, die we nog eens in ons blad hopen op te nemen.

Het was een vrolijke boel, ja werkelijk. De lach was koningin, en ze sproot voort uit koningskinderen. Jongeren en ouderen. Heel verschillend in leeftijd, ervaring, omgeving en omstandigheid, ongetrouwd, getrouwd, weduwe. In de NBVB verbonden. Ja, maar méér dan door de NBVB verbonden door de Heer.

Zusterhulp-bestuur, zusterhulp-leden, hartelijk dank voor de kostelijke middag die u ons bezorgde.

Ploeger

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Almelo-Geraniumstraat: G. Leuvenink te Veendam.

EEN VERLAAT BERICHT OVER EEN 25-JARIG AMBTSJUBILEUM

Vooraf: hoe komt de eindredacteur van De Christen aan mededelingen over jubilea e.d.? Soms wéét hij het gewoon, soms leest hij iets daaromtrent, soms zeggen anderen hem wat er met die en die aan de jubilerende hand is. Soms hoort hij niets, leest hij niets, weet hij niets.

Middenin: broeder A. Visscher, inmiddels 65 geworden, voorganger van de gemeente Almelo-Nieuwstraat, herdacht in mei het feit dat hij 25 jaar geleden zijn werk als voorganger in onze gemeenschap en wel in de gemeente te Alblasserdam begon. Vandaar ging hij naar Almelo-Nieuwstraat, opnieuw naar Alblasserdam, toen naar Veendam, terug naar het westen naar Den Haag, en sinds 1981 weer in Almelo-Nieuwstraat. Broeder Visscher, die zijn opleiding bij het Leger des Heils ontving, was zeer actief in het Youth for Christ-werk vóór hij voorganger werd. De laatste zes jaar was hij lid van de Commissie der Unie, waarvan hij 2e voorzitter was.

Met zijn voorgangerswerk hoopt broeder Visscher nog enkele jaren voort te kunnen gaan.

Tenslotte: jubilea, kroonjaren van emeriti, enz. enz., een kaartje of telefoontje naar de eindredacteur kan er voor zorgen dat allen in de vreugde kunnen delen.

GEWESTELIJKE DAG TE KROMMENIE

De gemeenten van het gewest N-W-Nederland komen op zondag 31 oktober 1982 weer bijeen op de jaarlijkse Gewestelijke Gemeentedag, dit keer in Krommenie, Concertzaal, Zonnelaan 2.

In de middagbijeenkomst die om half vier begint spreekt ds W. Kos, Musselkanaal; medewerking is er van de zanggroep „Redeemed" uit Haarlem.

Tevens is er 's middags kinderdienst en kinderoppas.

In de avondbijeenkomst, die om zeven uur begint, wordt de film „Cross-Fire" vertoond.

Medewerking van de blazers uit IJmuiden en van Fred Edens, Wormer.

Het motto van de dag is: KRUIS - VUUR.

Wat is reëel ?

Verslag van de zitting op vrijdagmiddag 22 oktober 1982

De vergadering werd geopend met samenzang van het lied „Dierb're Heiland, mijn Verlosser... aan Uw dienst gewijd voor eeuwig..."
Daarna ging de voorzitter in gebed voor, terwijl de deuren gesloten waren.
Agenda-punt 52b kwam aan de orde: jaarverslag van het seminarium. Vragen die 's morgens al waren gesteld, werden beantwoord. Belangrijk daarbij was de informatie over de nieuwe stageperiode van zes weken, die door sommigen als tekort en weinig zinvol werd bestempeld. De rector maakte duidelijk dat de stage bedoeld is als kennismaking met het werk in de gemeente.
Om redenen van financiën, mogelijkheden en onmogelijkheden van gemeenten e.d. is gekozen voor deze opzet, die geen herhaling betekent van de situatie van twintig jaar geleden. De stage wordt opgezet volgens hedendaagse opvattingen, en begeleid vanuit het seminarium.
Ten aanzien van de vraag hoe studenten zullen omgaan met verschillende inzichten van gemeenteleden, merkte br Reiling op dat het niet gaat om een non-direktieve benadering; verschillende situaties vragen om verschillende aanpak. In de opleiding ligt wat dit betreft de nadruk op persoonlijkheidsvorming van de toekomstige pastor en niet zozeer op de vorming van iemand die de rechte leer bewaakt.
Het jaarverslag, en ook de resultatenrekening en balans werden zonder stemming aanvaard. (punten 52, 53, 54).
Br B. Stuut werd herkozen, en br H. Sikkema werd gekozen in de vakature van br Zijlstra.
Punt 56: De broeders C. de Jong (Alphen a.d. Rijn), C. Molema (Zutphen), J. L. Muilwijk (Ede), M. A. v. d. Vlugt (Emmen) en W. J. de Zwart (Ter Apel) werden zonder enig voorbehoud door de CvdO aan de AV voorgesteld voor erkenning als Unievoorganger. Er waren geen vragen en zonder tegenstemmen werd het voorstel aanvaard, waarna de voorzitter van de CvdO, br. H. Bijleveld voor hen dankte en bad. Daarop sprak br Muilwijk namens hen een kort woord.
De begroting van de CvdO voor 1983 (punt 58) gaf enigen aanleiding bezorgdheid van hun gemeenten uit te spreken over de te verwachten bijdragen van de gemeenten. De gemeente Vriescheloo wilde daarom middels een motie punt 58 van de agenda afvoeren, maar daar voelde de AV niet voor. Ook werd hierbij een kritische notitie gemaakt ten aanzien van het feit dat de kommissies onderling blijkbaar niet kunnen komen tot een gezond financieel beleid. Er wordt ook opgemerkt dat, hoewel er bij de PC's tekorten zijn, er middels de Uniecontributie een flink overschot is.
Namens de CvdO zei br Bijleveld dat hij gelooft in de spankracht en de daadkracht van de gemeenten. Br. Reiling merkte op dat, hoewel er in 1981 een tekort was, de bijdragen van de gemeenten met zo'n 25% stegen; en het ziet er naar uit dat ook dit jaar de bijdragen flink zullen stijgen! Niet de sterke stijging van de te verwachten bijdragen van de gemeenten is irreëel (zie rapport van de FCU) - integendeel! - maar irreëel is de financiële struktuur van onze Unie, waardoor een samenhangend beleid mogelijk is.
De begroting werd aanvaard (141 stemmen vóór; 27 tegen).
De begroting van de Vinkenhof (punt 59) werd zonder stemming aanvaard.
Bij de behandeling van de begroting van de Unie (punt 60) diende de gemeente Den Haag een motie in. Deze bevatte een oproep aan de gemeenten om zorg te dragen voor een evenredige onderlinge verhouding van de vrijwillige bijdragen; die ook gelijkmatig (bijvoorbeeld eens per maand) af te dragen aan het unieburo; en zo mogelijk die bijdragen boven het gemiddelde vast te stellen. Bovendien bevatte de motie een oproep aan de kommissies om geen uitbreiding van bestaand werk te ondernemen, en te komen tot een goed onderling beraad over de begrotingen.
Na een korte schorsing van de vergadering deelde de UC mee dat de motie sympathiek bij haar overkwam, maar dat zij geen behoefte had aan de motie, omdat er al afgesproken is dat de kommissies begin 1983 een indringend financieel overleg zullen houden (waarbij zo nodig saneringen zullen worden doorgevoerd).
Daarop werd de motie ingetrokken.
De Unie-begroting werd aanvaard met 176 stemmen vóór en geen tegenstemmen.
Punt 61: er waren geen vragen voor de Rondvraag.
Het werd tijd om de kleine groep mensen die de huisvesting van de AV in Hengelo (O) hadden geregeld met een daverend applaus te bedanken. Daarop werden ook br A. Visscher (UC), br W. Hessels (ECU), br H. G. de Winkel (ECU), zr C. Brouwer (UZC), br J. Reiling (DC), br C. van Wier (DC) en br J. M. Zijlstra (CvdO) bedankt voor hun jarenlange trouwe inzet. Hij herinnerde daarbij aan alle werkers in de Unie, in binnen- en buitenland.
Br A. Visscher bedankte vervolgens br J. Schouten, die als Unie-voorzitter in het afgelopen jaar zich geweldig goed gekweten heeft van zijn taak, en het ook als AV-voorzitter voortreffelijk heeft gedaan. Hij kreeg een staande ovatie.
Na het zingen van gezang 15, en dankgebed van br A. Visscher, behoorde deze middagzitting, en daarmee de AV 1982 tot het verleden.

P. van der Werf

BEROEPINGSWERK

Aangenomen naar Muntendam: P. G. Kroeze te Nieuw Weerdinge.

VERSLAG VAN DE PLENAIRE ZITTING OP VRIJDAGMORGEN 22 OKTOBER 1982

De plenaire zitting die donderdagmorgen begonnen was, wordt op vrijdagmorgen heropend. Enkele punten willen we kort de revue laten passeren.

commissies
Er zijn wat vragen over de publiciteitscommissie, over de werkgroep uniestructuren en over de financiële commissie der Unie. Er wordt gevraagd of de publiciteitscommissie nog wel wat doet. De uniecommissie verzekert de afgevaardigden dat, ofschoon de werkzaamheden een tijdlang op een laag pitje stonden, deze commissie in de toekomst weer aan de slag zal gaan. Er blijkt nogal wat onzekerheid te bestaan over een andere subcommissie van de UC, namelijk over de werkgroep uniestructuren. Na langdurige en intensieve arbeid heeft deze werkgroep een nota uitgebracht die kennelijk bij de uniecommissie en de permanente commissies is blijven steken. Gevraagd wordt, waarom de gemeenten niet officieel van dit stuk kennis mogen nemen. De uniecommissie antwoordt dat we op weg zijn naar een herstructurering van onze organisatie. De UC wil dit zelf verder ter hand nemen en wat er nu verder met de werkgroep uniestructuren zal gebeuren blijft een beetje in het vage. Er wordt ook gevraagd naar de zin van het bestaan van de financiële commissie der unie, als de adviezen van deze subcommissie van de UC toch in de wind worden geslagen. Duidelijk is dat de vergadering de bestaanszin van deze commissie duidelijk onderkent, terwijl de commissie zelf benadrukt dat zij natuurlijk niet op de stoel van de permanente commissies kan gaan zitten. Met andere woorden: het is hún verantwoordelijkheid wat zij met de adviezen van de FCU doen.

financiën
Zoals ook op andere tijden van de Algemene Vergadering 1982, blijkt ook deze morgen de bezorgdheid over de financiële situatie beduidend te zijn. Er wordt gesproken over irreële begrotingen, over salarissen die op de nullijn moeten en toch ook over het nuchtere feit dat we gewoon moeten doen wat we in vroegere jaren met elkaar hebben afgesproken. De bezorgdheid komt duidelijk tot uitdrukking in de stemming over de begroting van de Evangelisatie Commissie der Unie. Er is een beduidend aantal tegenstemmers en onthoudingen.

moeilijke problemen
Een motie, ingediend door de gemeente Rotterdam-Zuid, komt opnieuw aan de orde. De motie beoogt het op gang brengen van een discussie in onze uniegemeenschap over homofilie en andere sexuele problemen, waarmee ook broeders en zusters binnen onze gemeenschap worstelen. Deze motie krijgt zo weinig ondersteuning dat deze niet

uit het Uniebureau

Het is niet onze bedoeling om de Algemene Vergadering in deze rubriek te *verslaan*, zoals dat heet. Dat immers is niet onze taak, maar die van de redaktie en haar medewerkers.
Maar wel geven wij hieronder enkele berichten van min of meer officiële aard aan u door: wie er gekozen en herkozen zijn, hoe de kommissies zijn samengesteld, welke voorstellen werden aanvaard, etc.

Gekozen
werden in de Commissie der Unie *zr A. M. Nederlof-Grobben* te Hengelo (vakature - ds A. Visscher);
in de Commissie voor de Opleiding *br H. Sikkema* te Lelystad (vakature - br J. M. Zijlstra);
in de Evangelisatie Commissie der Unie *zr R. A. Kos-Servaas* te Musselkanaal en *br S. A. Wijchers* te Workum (vakatures - ds W. Hessels en ds H. G. de Winkel);
in de Unie Zendings Commissie *zr C. J. Edens-Veldman* te Wormer (vakature - zr C. Brouwer);
in de Redaktie van de „De Christen" *zr A. W. Lindenborn-e Graaff* te Zelhem en *dr O. H. de Vries* te Bilthoven (vakatures - dr J. Reiling en ds G. van Wier).

Herkozen
werden in de Commissie der Unie *ds P. Wijchers* te Zwolle;
in de Financiële Commissie der Unie *br W. Koster* te Arnhem;
in de Commissie voor de Opleiding *ds B. Stuut* te Harderwijk;
in de Unie Zendings Commissie *zr W. A. M. van Dam-Deursen* te Sneek;
in de Redaktie van „De Christen" *ds F. E. Huizinga* te Hengelo, *ds H. Ploeger* te Arnhem en *ds H. G. de Winkel* te Nieuw Buinen.

Erkend
werden als Unievoorganger op voorstel van de Commissie voor de Opleiding:
ds G. de Jong te Alphen a/d Rijn;
ds C. Molema te Zutphen;
ds J. L. Muilwijk te Ede;
ds M. A. van der Vlugt te Emmen;
ds W. J. de Zwart te Ter Apel.

De Commissie der Unie is als volgt samengesteld:

Dagelijks Bestuur
ds J. Schouten te Delfzijl, voorzitter;
br A. R. Schaap te Buitenpost, vice-voorzitter;
ds W. Kos te Musselkanaal, algemeen adjunkt;
br A. Niessink te Vaassen, lid;
br H. ter Braak te Hengelo, lid;
ds J. A. Brandsma te Zeist, adviserend lid;
br A. van den Hoef te Zeist, adviserend lid.

Overige leden
zr A. M. Nederlof-Grobben te Hengelo;
ds H. Ploeger te Arnhem;
ds P. Wijchers te Zwolle;
ds Chr. Eijer te Enschede (namens de ECU);
br W. Hoen te Sneek (namens de NBJB);
zr M. T. Oosterloo-de Jong te Heerlen (namens de NBVB);
zr D. H. de Vries-Heilbron te Den Dolder (namens de CvdO);
dr J. Reiling te Bilthoven, adviseur.
De Unie Zendings Commissie zal in haar e.k. vergadering een lid aanwijzen, dat haar in de UC zal vertegenwoordigen.

Graag maken wij van deze gelegenheid gebruik om de broeders en zusters van de voorbereidingskommissie te Hengelo - én al hun medewerkers voor bepaalde onderdelen - nogmaals hartelijk te bedanken voor hun grote inzet. Zij bleken aan alles gedacht te hebben, zodat de Algemene Vergadering ook in dàt opzicht vlot verliep. Wij in het Uniebureau zijn hen daarvoor bijzonder erkentelijk!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

---

in stemming kan worden gebracht. Uit enkele opmerkingen van afgevaardigden blijkt dat de gemeenten zelf met deze problematiek moeten zien klaar te komen.
Er blijkt ook bezorgdheid te zijn over de discussienota die de Commissie voor de Opleiding de gemeenten in het vooruitzicht heeft gesteld. Het zal in die nota gaan over de positie van de vrouw in onze gemeenschap. Eén van de afgevaardigden brengt een duidelijk geluid naar voren: „Hoe stellen we deze problematiek in onze gemeenten aan de orde?" Hij vraagt om hulp hierbij. Het heeft te maken met wat wel eens de moeilijkste opgave voor onze gemeenschap in de nabije toekomst zou kunnen zijn, namelijk de vraag hoe we met onze pluriformiteit om moeten gaan. We zullen elkaar moeten proberen vast te houden. Maar hoe, wanneer verschillen van inzicht diepgaand blijken te zijn! Het zal alleen maar kunnen vanuit die gezindheid, waarvan ds P. Wijchers tijdens de opening van de dag op zo'n fijne wijze blijk gaf. Verschillen van inzicht mogen geen splijtzwammen zijn. Er zijn fundamentele dingen waar we veel naar moeten kijken. In Christus wordt vervreemding opgeheven en worden we in de werkelijkheid van de gemeenten huisgenoten, broer en zus. De Zwolse pastor sprak over deze dingen vanuit Efeziërs 2 : 11-22, een gedeelte, waarmee we maar veel bezig moeten zijn.

zending
De vergadering beleeft een mooi moment, wanneer de voorzitter van de Unie Zendings Commissie twee broeders naar voren haalt die ieder op hun eigen wijze de arbeid van de Heer dienen: broeder Jan Oosterloo als zendeling in Sierra Leone en broeder Kuperus die als „postzegelman" al meer dan *f* 24.000,— voor de zending bijeen heeft gescharreld. Een prachtig moment: iemand van het front en iemand van het thuisfront samen op het podium, daarmee een stuk verbondenheid uitdrukkende.
De vergadering zingt beide broeders toe: „Heer, beziel hen die gereed staan, maak hen vurig door uw Geest".
Dit gebed om bezieling is steeds weer nodig, zowel voor onze broeders en zusters overver, als ook voor ons hier.

C. Eijer

WEEK VAN BIJBEL EN GEBED

Volgend jaar is het precies 75 jaar geleden dat de eerste internationale gebedsweek voor de eenheid der christenen werd gehouden. Van 18-25 januari 1983 zal deze gebedsweek tevens bijbelweek zijn. Gebed, bijbel en eenheid hebben immers alles met elkaar te maken. Er is inmiddels een brochure verschenen Eén in Bijbel en Gebed met waardevolle gegevens en aanwijzingen voor de viering van deze week. Te bestellen bij Apostolaat van het Gebed, Postbus 418, 6500 AK Nijmegen; tel. 080-222495. Prijs *f* 1,—; vanaf 50 ex. *f* 0,75.

Samen verder na Hengelo

Niet vaak heeft een UC-voorzitter het geluk in zijn openingstoespraak de gevoelens van de AV zo trefzeker te vertolken als in dit eerste jaar na het eeuwfeest broeder Jac. Schouten: samen verder. En met geluk bedoel ik niet een toevalstreffer maar de zegen van de Heer die erin wordt ervaren. Zo hebben velen het met mij beleefd. Het was een wegwijzend woord. We mogen **samen** verder want we horen bij elkaar. We moeten samen **verder** want er liggen nieuwe uitdagingen voor ons.

Samen (1)
In de hele samenleving is het te horen: het samen verder staat onder grote spanning. Meer en meer worden in kringen die tot voor kort hecht aaneengesloten waren, opvattingen en gedragingen over en weer ervaren als breekpunten en bedreigingen. Meestal liggen deze niet zozeer op het terrein van het geloof als wel op dat van het leven. Er breekt heel wat, ook in kerken en geloofsgemeenschappen. Soms vallen er scherven, soms blijft het bij barsten en scheuren. Het gaat ook aan onze gemeenten en daarom ook aan onze Unie niet voorbij. Twee gemeenten zijn in de laatste jaren uitgetreden en staan niet meer open voor verder gesprek met de Unie. Zij gaan niet meer samen met ons verder. Zullen er binnenkort nog andere volgen?
Na deze AV ben ik daarvoor niet meer zo bang. In de toespraak van de voorzitter en ook in de twee dagopeningen van de broeders W. Kos en P. Wijchers zijn ons wegen gewezen en in de wandelgangen was het te horen: zo moet het! Samen verder, elkaar aanvaarden in Christus die ons heeft aanvaard. Niet elkaar bekijken en - erger nog - bestoken vanuit onbeweeglijke standpunten maar eigen standpunten zien als uitgangspunten van waaruit wij anderen willen ontmoeten. Met een eenvoudige maar treffende beeldspraak van br Kos: we moeten maar eens wat meer doen aan boompje verwisselen...
Deze boodschap is verstaan, denk ik. Maar meteen moeten we vaststellen dat de AV niet een erg geschikte plaats is om haar in praktijk te brengen. Je kunt niet met tweehonderdvijftig mensen tegelijk aan het ontmoeten zijn. Voor uiteenzettingen van meer dan een paar minuten is geen tijd en voor echt gesprek al helemaal niet.
De AV is nu eenmaal geen bezinningsconferentie maar een zakelijke jaarvergadering. Het blijft daarom een vluchtig gebeuren. Soms vang je signalen op die duidelijk maken dat er in kleine kring verder en dieper gepraat moet worden. Zo'n voortgezet gesprek dat geen haast mag hebben is onmisbaar voor het verder samengaan.
Misschien zal een lezer die de AV niet heeft bijgewoond zich erover verbazen dat de eerste plaats in deze nabeschouwing wordt toegekend aan drie toespraken en de reacties daarop in de wandelgangen, en niet aan genomen besluiten en gevoerde discussies.

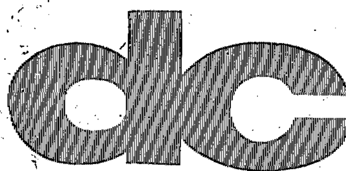
Een vergadering als onze AV heeft echter naast een officieel verloop ook een niet officiële kant. Noem het een onderstroom of een gevoelsstroom. Deze tweede stroom bepaalt voor de deelnemers het beeld van het geheel evenzeer als de eerste. Dit jaar zelf in veel sterkere mate, althans voor mij.

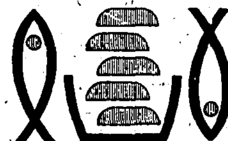
Samen (2)
De AV van 1982 was in bijzondere zin de AV der vrouwen. Niet alleen omdat de conferentiemiddag een jubileum-happening was van Zusterhulp, maar ook in andere zin: voor het eerst is een zuster rechtstreeks gekozen als lid van de UC, eveneens voor het eerst een zuster gekozen in de ECU en alweer voor het eerst een zuster gekozen tot lid van de redactiecommissie van DC. Alle drie met de stemmen van de gemeenten. De UZC en de CvdO kenden dit reeds langer: zij hebben resp. twee zusters en een zuster als lid, ook gekozen met de stemmen van de gemeenten.
Juist dit laatste is van belang. Wij moeten in deze verkiezingen dan ook niet een soort opmars van de vrouwen in de Unie zien want de zusters hebben geen aktie gevoerd noch een samenzwering op touw gezet om dit te bereiken. Het is een ander aspect van het samen verder.
Maar het samengaan van broeders en zusters in de leidinggevende organen van de Unie is niet zo moeilijk te aanvaarden als de gedachte dat het in de gemeente zo ook zou kunnen. Inzonderheid de gedachte dat een zuster ook voorganger van de gemeente zou kunnen zijn. Ook dat is in Hengelo gebleken. Een jonge zuster is door de gemeente aangemeld bij de CvdO omdat zij zich geroepen weet tot de dienst van het Evangelie. Deze commissie heeft hiervan melding gemaakt in haar verslag en een nota over het onderwerp aangekondigd, omdat de AV vroeger of later een uitspraak zal moeten doen over de aanvaarding van deze of een andere zuster voor de opleiding tot voorganger. Deze aankondiging alleen al werd door sommigen opgevat als een poging om de toelating van zusters tot het voorgangerschap „voor te koken", zoals een afgevaardigde het uitdrukte. Een ander wilde het woord hersenspoeling wel niet gebruiken maar liet blijken dat hij toch wel dicht in de buurt zat. Zulke reacties stemmen tot nadenken. Samen verder betekent dingen van elkaar te accepteren en dingen om elkaar laten. Zo is het in de gemeenten en in de Unie is het niet anders. Maar de afweging hiervan wordt bemoeilijkt door het feit dat bij een kwestie als deze veel meer aan de orde is dan alleen trouw aan het Schriftwoord. Er spelen ook andere niet-bijbelse en niet theologische gevoelens in mee. Natuurlijk is dit over en weer het geval, al trad dat in deze discussie niet aan de dag. Wie zichzelf kent weet dat het zo is. Het is duidelijk dat het samen verder op dit punt onder spanning staat. Wij zullen veel genade en licht van Woord en Geest nodig hebben om dit aan te kunnen.

Verder (1)
De AV van 1982 heeft ook duidelijk gemaakt dat wij verder moeten. Niet alleen in die zin dat wij verder gaan met wat wij al bezig waren te doen. Dat moet natuurlijk ook, tenzij de overtuiging post vat dat een bepaald stuk werk zijn tijd heeft gehad en juist niet meer moet worden voortgezet. Verder betekent in dit verband ook **anders.** In een organisatie als de Unie wordt altijd wel in gedachten of in discussies gesleuteld aan de vormen van samenwerking die wij hebben. Zo is het zeker de laatste dertig jaar geweest. Soms kwam het tot een commissie die zich aan voorstellen waagde maar dat had doorgaans geen succes. Maar de laatste jaren wint de gedachte veld dat de organisatie van de Unie onvoldoende is aangepast aan de behoeften van de gemeenten waarin de Unie zou moeten voorzien.
De leuze „de Unie, dat zijn wij" is altijd al waar geweest maar de nadruk waarmee zij de laatste jaren wordt aangeheven wijst op een vrij sterk gevoel dat de afstand tussen de Unie en de gemeenten te groot is geworden; soms gaat dit gevoel gepaard met de zorg dat de Unie, dat samenstel van commissies en besturen, een eigen leven gaat leiden los van de gemeenten en hun werk. Wie zelf in het hart van het gezamenlijk werk zit is licht geneigd te vinden dat dit sterk overdreven is maar daarmee is de zaak niet af. De nadrukkelijkheid waarmee een en andermaal aangedrongen is op deelname vanuit en in de gemeenten aan de gedachtenvorming over vernieuwing van de Uniestructuur is een duidelijk teken.
De Unie functioneert bij de gratie van de gemeenten.

Verder (2)
Ondertussen is de zorg groot dat het met het Uniewerk financieel zo niet verder kan. Met name de permanente commissies hebben grote financiële problemen. Zij voeren uit wat de gemeenten enkele jaren geleden besloten maar de gemeenten volgen niet met gelijke financiële tred. Dat geeft zorgen, zeker in een tijd van economische achteruitgang. Dan ontstaat de roep om een evenwichtige begroting en een realistisch beleid. Dit jaar moesten vooral de ECU en de CvdO door het vuur. De begrotingen van beide commissies zijn wel aanvaard maar het systeem van de vrijwillige bijdragen maakt dat de commissies er niet zeker van kunnen zijn dat het geld er ook komt. Wel vertonen de inkomsten een geregelde stijging maar de rekening sluit nog niet.
Het is niet onwaarschijnlijk dat in 1983 eens duchtig gerekend moet worden over wat in de toekomst wel en niet kan. Het zou wel erg zijn wanneer het werk van evangelisatie en voorgangersopleiding ingekrompen zou moeten worden zonder dat alle andere werk

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin; tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

mee in de overweging wordt betrokken. Vroeger was dikwijls in AV-stukken te lezen dat ook het zakelijke in de Unie een geestelijke kant heeft. Ik hoop dat wij er voor bewaard blijven dat het nu omgekeerd wordt: dat het zakelijke prioriteit krijgt omdat het nu eenmaal zakelijk is.
Om dat te voorkomen is verandering nodig. Anders kunnen wij niet samen verder.

J. Reiling

G.B.S. - INSTRUKTIEWEEKEND

Op 8 en 9 oktober vond op „De Bron" een weekend plaats voor groeps- en gespreksleiders van de Gemeente Bijbel School. Met zo'n 60 broeders en zusters waren we bijeen om ons zo goed mogelijk voor te bereiden op ons leiderschap, waarbij we ook volop gelegenheid kregen onze vragen en problemen naar voren te brengen.
Na vrijdagavond geluisterd te hebben naar inleidingen over de doeleinden van de G.B.S. en over de persoonlijke vorming van de leiders zijn we zaterdag meer praktisch aan de slag gegaan. We hebben geleerd wat er van ons, leiders, verwacht wordt en hoe we dat het beste in praktijk kunnen brengen. Ook hebben we zelf, als deelnemer, een G.B.S. les meegemaakt en zo konden we ervaren hoe het er aan de andere kant van de groep uitziet. Tenslotte kregen we 's middags instructie in het voorbereiden van de les. Al met al hebben we heel wat opgestoken. Het is fijn om te leren hoe wij met Gods woord kunnen werken en daar hebben we in de eerste plaats Zijn zegen voor nodig. Laat ons een instrument zijn in Zijn hand.

H. Groen-Haagsma

Woensdag 10 november D.V. hopen onze ouders en grootouders

JAN HAAGSMA
en
TANNEKE KRAMP

hun 40-jarig huwelijk te vieren.

Dat zij nog lang in ons midden mogen blijven is de wens van

de dankbare kinderen en kleinkinderen

8701 XC Bolsward, Snekerstraat 69

Gelegenheid te feliciteren op zaterdag 13 november a.s. van 17.00 tot 18.30 uur in Hotel de Wijnberg, Marktplein te Bolsward.

KALENDERS

Het is een traditie dat Pro Juventute een maandkalender uitgeeft met foto's van het koninklijk huis. Ook voor 1983 is zo'n kalender beschikbaar, met een groot aantal foto's, die diverse momenten van het leven van de koninklijke familie vasthouden. Uiteraard zijn daaronder een aantal, die nooit eerder gepubliceerd werden. Nieuw is dat op het calendarium ruimte gelaten is voor aantekeningen. De kalender is ook in andere talen verkrijgbaar.
Verkrijgbaar bij alle Verenigingen Pro Juventute/Stichtingen voor Jeugd en Gezin en het landelijk besteladres à f 9,— (verzendkosten f 3,— extra): Kalenderactie Pro Juventute, Postbus 29, 3632 ZR Loenen aan de Vecht; tel. 02943-3082, postgiro 517400 te Amstelveen.

Een vaste kalender op redactietafels is eveneens de Zonnehuiskalender. Door de plaatsing van twee maanden op een pagina zijn er dus 6 prachtige bloemenplaten te bewonderen. De platen zijn van de hand van Angela de Vrede. Werkelijk een lust voor het oog.
De prijs is f 5,—, bij plaatselijke verkoopadressen verkrijgbaar; telefonisch kan men informeren of er een adres in uw woonplaats is (030-714927, toestel 11). Per giro te bestellen dolor storting van f 9,25 op 359 7 667 t.n.v. Vereniging Het Zonnehuis, Utrecht.
De netto-opbrengst is bestemd voor steun aan de verpleeghuizen van het Zonnehuis.

P.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Psalm 27 : 4 en 5

De Heer heeft thuisgehaald, Zijn kind op Zijn wijze en Zijn tijd onze lieve moeder, oma, zuster en schoonzuster

AUKJE PIERSMA-KONING

op de leeftijd van 77 jaar

Henk en Jo
Luc
Hennie en Leo
Hans en Fiep
klein- en achterkleinkinderen
en verdere familie

's-Gravenhage, 6 oktober 1982
Corr. adres:
L. Piersma, Mient 507,
2564 LD 's-Gravenhage

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

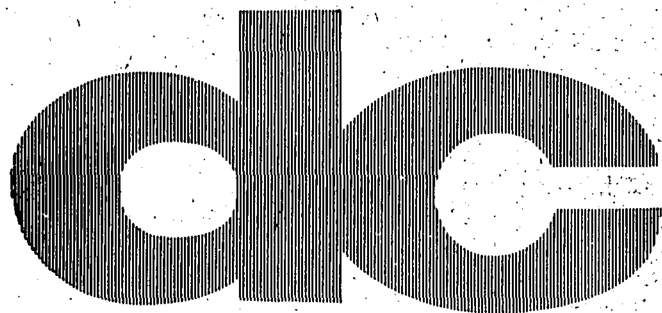
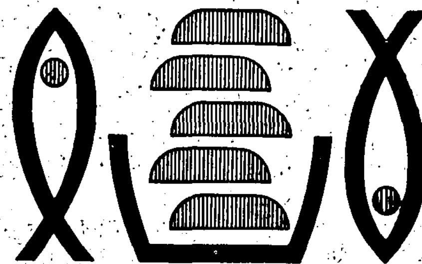
In volle zekerheid des geloofs heeft de Here tot Zich genomen onze broeder

ALDERT HUIZINGA

op de leeftijd van 75 jaar, echtgenoot van Ollida Ritz.

Winschoten, 16 oktober 1982

Baptistengemeente Winschoten

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 42 - 5 november 1982

GELOOFS BELEVING

In het wereldje waar ik dagelijks in- en uitga kom je dit woord haast elke dag wel een keer tegen. In de gemeenten waar ik kom is het al niet anders. Je vraagt je af wat het te betekenen heeft dat dit woord vandaag zo populair is. Ik vertrouw die populaire woorden en uitdrukkingen nooit helemaal want ik heb het vermoeden dat ze niet alleen dienen om wat te zeggen maar ook om iets te verbergen.
Vroeger hoorde je nogal eens het woord geloofsleven. Mij werd eens van iemand verteld dat hij een geloofsleven had om jaloers op te zijn. Toen ik die iemand later eens ontmoette probeerde ik erachter te komen wat dat geloofsleven dan wel was. Het onderwerp bleek niet echt aanspreekbaar.
Geloofsleven had te maken met gebed, stille tijd en bijbellezen maar wat er dan tussen God en die mens gebeurde bleef verborgen. Tot mijn blijdschap en opluchting.
Er zijn nu eenmaal dingen die sterven zodra ze onder woorden worden gebracht. Maar geloofsbeleving schijnt toch iets anders te zijn.
Onlangs luisterde ik een gesprek af over een netelig onderwerp waar onder christenen meningen over bestaan die elkaar uitsluiten. Het gesprek kwam op een punt waarop tussen de deelnemers alles gezegd was. Toen zei een van hen tot de anderen: ik heb een andere geloofsbeleving dan jullie. Einde van het gesprek.
Op het moment dat het had moeten beginnen. Want dat moeten we elkaar toch duidelijk kunnen maken!
Wat is dan eigenlijk geloofsbeleving?
Heeft het iets met geloofsleven te maken? Of is het een façade waarachter het leeg is?

— x — x — x

Het gaat dus over beleven en geloof. Karl Barth heeft ons ingepeperd dat we het niet van de ervaring moeten hebben maar van het Woord. Wie op z'n ervaring bouwt bouwt in laatste instantie op zichzelf. Maar langzamerhand begint ook duidelijk te worden dat bouwen op het Woord niet buiten de werkelijkheid van het leven gaat. Waar leven is, is ook beleving, want - zegt het woordenboek - beleven is bewust ervaren. Wie dat buiten wil sluiten omdat het te subjectief of te persoonlijk is maakt van het geloof een zaak van het verstand en van het woord een dogmatiek. Verstand en dogmatiek zijn onmisbaar voor het geloof maar als ze alleen aan het woord zijn, verdort het geloof. Er moet aan het Woord ook iets te beleven zijn.
Nog om een andere reden kunnen we aan de beleving niet voorbijgaan. Wij zijn zo licht geneigd om over het geloof en God te praten in onwerkelijke termen. Wij zeggen dan de dingen zoals we denken dat het ze zouden moeten zijn zonder ons er rekenschap van te geven of we het zelf wel zo beleven.
Als dan de vraag wordt gesteld: beleef je dat ook zoals je dat nu zegt?, dan wil er nog wel eens een verlegen stilte vallen. Daarom is het nodig om onszelf en elkaar naar onze beleving te vragen.

— x — x — x

Tot zover is alles duidelijk en positief. Maar nu het tweede component, het geloof. We geloven toch allemaal hetzelfde, in ieder geval in hoofdzaken. Hoe is het dan mogelijk dat we op heel ingrijpende punten, bijvoorbeeld die met de sexualiteit te maken hebben, tot zulke verschillende opstellingen komen?
Komt dat soms omdat tussen het geloof en de opvatting de beleving staat die 't geloof vertekent en verandert? Als dat zo was dan zouden we met vereende krachten moeten proberen de beleving kort te sluiten. Dat zou bijvoorbeeld kunnen door een beroep op de bijbel. Dit staat er dan toch, zeggen we tot onze gesprekspartners. En merken dan dat dat bij de anderen niet werkt. Niet omdat ze een andere Schriftopvatting hebben - dat is soms wel en soms niet het geval - maar omdat ze het niet zo beleven. Omdat ze hun geloof zo niet beleven. Maar wat is daarmee dan eigenlijk gezegd? Ik denk, daarmee is gezegd: zo beleef ik God niet. Wie naar geloofsbeleving vraagt stelt de vraag: hoe beleef je God? En dan gaat het meteen om het laatste en diepste waarnaar je een mens kunt vragen. God, schreef Tillich, is de Grond van het Zijn. Dat is wel erg abstract gezegd maar het is een heel concrete waarheid. God is de grond van ons leven en het is ons eenvoudig niet mogelijk om dingen te geloven of te aanvaarden die deze grond zouden breken, want wij zouden in elkaar storten en ons leven zou zijn diepste zin verliezen.
Daarom heeft het beroep op de geloofsbeleving altijd iets van een ultimatum, een uiterste woord: ik kan niet anders want zo en niet anders beleef ik God. Mijn geloof stort in als ik dit moet goedvinden of aanvaarden. Als het zover is valt er niets meer te argumenteren of te citeren.

— x — x — x

Daarom is er alle reden om hen die zo kwistig strooien met het woord geloofsbeleving te wantrouwen. Ze beseffen vaak niet dat ze daarmee het allerlaatste in stelling brengen. Wie zich op geloofsbeleving beroept doet meer dan constateren dat mensen nu eenmaal verschillend zijn en er ook in godsdienstige en morele zaken verschillende opvattingen op na kunnen houden. Ook dat is waar en daarom is er veel mogelijk onder het volk van God.
Maar dat is iets anders dan: zo beleef ik God en daarom beleef ik dit of dat zo. Dat is het laatste wat wij in kunnen brengen. Daarna is er de stilte van het respect voor elkaars diepste ervaring.

J. Reiling

HOE NU VERDER!

Toespraak, gehouden door zr A. Duursma-Vlas, op de conferentiemiddag „ZUSTERHULP 1932-1982" van de AV der Unie op 21 oktober 1982 te Hengelo.

U hebt een flits gezien van de achter ons liggende 50 jaar. Wat de doelstelling was, hoe we begonnen zijn, wat er gedaan is.
En nu verder...
Laten we even teruggrijpen in de geschiedenis.
Uit het boek „Geschiedenis van het baptisme in Nederland" door ds J. v. Dam lees ik u het volgende voor:

> „De zending van Mej. G. Reiling in Kongo is de onmiddellijke aanleiding geweest tot het oprichten van de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging „Zusterhulp". In 1929 nam A. Enter-Potjewijd te Nieuwe Pekela het initiatief tot het oprichten van deze organisatie, met als voornaamste doel het verlenen van geestelijke en materiële steun aan de zending. Dit doel werd sindsdien door de NBVB op allerlei manieren nagestreefd, o.a. door het verzenden van de z.g. „kerstkisten" en het bijeenbrengen van gelden. In het in de dertiger jaren voor het eerst verschenen eigen maandblad van de NBVB. „De Kandelaar" werd naast de mededelingen over en de verslagen van Zusterhulpkonferenties en andere artikelen - veel aandacht geschonken aan de zendingsarbeid.
> De betekenis van de vrouwenbeweging - die vele jaren geleid werd door T. Weenink-Dethmers - werd allengs groter. Ook voor andere taken van de Unie werden gelden bijeengebracht, terwijl vooral tegen het einde van de zestiger jaren aandacht werd geschonken aan de hulpverlening in noodgebieden, o.a. door het verzamelen en het verzenden van kleding.
> Ook de NBVB werd betrokken bij de arbeid van het internationale baptisme. Deelgenomen werd aan de aktiviteiten voor de Europese Baptisten Vrouwen Unie, o.a. door deelname aan de door deze organisatie belegde konferenties. In 1965 werd in Nederland een dergelijke konferentie door de NBVB belegd.
> Ook de Nederlandse deelname aan de Baptisten Wereld Vrouwen Gebedsdag, elk jaar gehouden op de eerste maandag van november, verlevendigde het besef opgenomen te zijn in het wereldwijde baptisme".

Tot zover ds v. Dam.

De zusters van de beginperiode hebben het vrouwenwerk in **beweging** gezet. Door haar is baanbrekend werk verricht. Het is aan onze generatie de taak om in beweging te blijven. Er moet bijgestuurd worden naar de situatie van nu en de toekomst.

Nu een stukje verder in de geschiedenis. In de jaren 70 kwam men tot de ontdekking dat er gebrek aan kader was. We kregen te maken met een nieuwe generatie mensen die een hogere opleiding had genoten en meer vroeg van „Zusterhulp". In die tijd kregen we een uitnodiging van onze duitse zusters om een toerustingsweek mee te maken. Dit is voor ons een goede leerschool geweest. Ook wij zijn met trainingsdagen begonnen. Eerst zonder een duidelijk geformuleerd doel, later meer gericht.
Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat er veel veranderd is. Invloeden van buitenaf hebben hun uitwerking op onze vrouwen. De positie van de vrouw is in deze jaren in een ander licht komen te staan. In maatschappij, gezin, gemeente. Onze kinderen hebben met veel dingen totaal geen moeite, waar wij nog aan moeten wennen.
Vrouwen die tekort aan kennis ontdekken gaan bv. naar de moeder mavo, volgen avondcursussen e.d. om zich te ontwikkelen. Ze willen inhalen wat ze gemist hebben.
Thuis moet alles gewoon doorgaan. Ook daar verandert de situatie als de vrouw een baan buitenshuis heeft. Dan gaan man en eventuele kinderen ook eens eten koken, afwassen of stofzuigen. De taak van man en vrouw is niet meer zo duidelijk gescheiden. Het wordt allemaal meer samen gedaan. Door deze ontwikkeling is de samenleving veranderd, ook die van de christenen. Mede door hun kinderen hebben de vrouwen zich beter leren uiten en kunnen ze de dingen beter verwoorden.
In de gemeente willen de vrouwen mee verantwoording dragen, zoals het behoort. Meepraten en meedenken, ook bv. in de raad als diaken en ouderling. Jonge broeders, maar ook zusters gaan studeren. Ook aan het seminarium.
Wordt er gebruik gemaakt van hun kennis, ja toch zeker! Ze kunnen van grote waarde zijn, zowel in gemeente als samenleving.
God schiep man en vrouw. God gaf talenten aan hen allen van verschillende aard. Gods kinderen mogen met deze talenten en gaven werken. Is het niet een opdracht van God samen dienstbaar te zijn in zijn Koninkrijk?
We willen geen feministen zijn. Graag willen we het bestaande en eventueel nieuwe werk ondersteunen. Er zal een vanzelfsprekende samenwerking moeten ontstaan tussen gemeente en Zusterhulp. Duidelijk gevoelde gaven moeten worden gebruikt, wat niet mag leiden tot een belemmerende eigenzinnigheid en kortzichtigheid. Zoals in een gezin man, vrouw en kinderen elkaar aanvullen en bijstaan, zo zal het ook moeten zijn tussen Zusterhulp en gemeente.
Zusterhulp wil graag haar steentje bijdragen binnen de gemeente op elke plaats waar dat zinvol en nodig is! Naast de ziekenbezoeken en kraamvisites die er al gedaan worden, mensen bijstaan die in nood verkeren, zie die in de problemen zitten en allen die door wat voor omstandigheden ook in moeilijkheden geraakt zijn de helpende hand bieden.
Meer en meer wordt de behoefte gevoeld op een breder vlak „Zusterhulp" te zijn. Hiervoor is toerusting nodig, om op de vraagstukken in gemeente en maatschappij beter te kunnen inspelen.
Dit komt op de trainingsdagen van de NBVB steeds meer tot uitdrukking. Ook het afgelopen jaar, waar het thema van deze trainingsdata was „man en vrouw schiep Hij hen..."
Hierin werd de positie van de vrouw belicht vanuit verschillende invalshoeken, nl.:

- de vrouw in het jodendom en het O.T.
- de vrouw in het N.T.
- de vrouw in het christendom
- de vrouw t.o.v. gezin en maatschappij
- de vrouw op een verantwoordelijke plaats in de gemeente.

De zusters willen **zelf** onderzoeken, leren en samen praten over alles wat hen bezighoudt in deze tijd. Dit blijkt ook uit de steeds groter wordende belangstelling voor de trainingsdagen.
In de statuten staat o.a. het volgende over de doelstelling van de NBVB: Haar doel is,

> „Op te wekken, helpend deel te nemen aan zendings-, evangelisatie-, sociale en maatschappelijke arbeid in elke vorm, zowel in binnen- als buitenland, door de plaatselijke baptistengemeente, of door of namens de Unie van Baptistengemeenten in Nederland, al dan niet in samenwerking met andere kerkgenootschappen ondernomen of verricht, voor te lichten en te helpen om haar werkzaamheden en haar roeping thuis, in gemeente en in de maatschappij beter te kunnen vervullen.

Hoe vertalen we dat in deze tijd? Hoe nu verder.
Bij het overdenken hiervan sprak mij een gedeelte uit Spreuken 3 bijzonder aan. Ik citeer Spreuken 3 : 3 t/m 5

> „dat liefde en trouw u niet verlaten. Bind ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart, dan zult gij genegenheid en goedkeuring verwerven bij God en mensen. Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet".

Met deze woorden kunnen we verder. De tijden veranderen. We moeten daarop een kritisch antwoord geven. Dit kan als we het doen in de gezindheid van het aangehaalde schriftgedeelte. Onze taak voor de toekomst ligt ook op het binnenlandse zendingswerk! Hoe zal dat zijn? Welke zijn de nieuwe taken in de komende tijd?
Laat ieder daarover nadenken. Veel nieuwe problemen worden manifest. Verslavingen onder de jeugd, vereenzaamde buitenlandse

OVER DE VERHOUDING UNIEBAPTISTEN - VRIJE GEMEENTEN (I)

De kaart van kerkelijk Nederland heeft het laatste decennium in alle stilte ingrijpende wijzigingen ondergaan. De afkalving der grote gevestigde kerken heeft zich onverminderd voortgezet. We schrijven het zonder een spoor van vreugde, maar veeleer met spijt. Wat werd immers het alternatief voor hen die verdwenen?
Anderzijds deden er zich met grote (en toenemende) kracht verschijnselen voor, die ongetwijfeld een onderlinge samenhang hebben.
De geweldige groei nl. van basisgroepen en gemeenten ter ener zijde, en de snelle opkomst van allerlei vrije gemeenten ter andere zijde.
Hebben kerken en bestuurderen aanvankelijk dit verschijnsel als maatschappelijke randverschijnselen of verontruste querulanten willen afdoen, allengs wordt het duidelijk, dat hier meer aan de hand is.
Er van uitgaand dat de vrije gemeenten qua ambities en theologisch veelal erg dicht bij onze gemeenschap lijken te staan, schijnt het me toe, dat een bezinning op onze relatie tot hen, (of het ontbreken daarvan) geboden is. Een aanzet daartoe wil dit en het volgend (slot) artikel zijn.

De kwestie leeft al

In de Christen van 1/10/82 staan bijvoorbeeld 2 artikelen, resp. van de hand van broeder A. Klein Haneveld en broeder H. Ploeger, over de wijze waarop anderen tegen onze gemeenschap aankijken, dan wel zich op een „veilige " afstand van ons menen te moeten houden.
Ik denk, dat de feiten ons er toe nopen, de mening van broeder Klein Haneveld te onderschrijven, als hij zegt, dat naar zijn mening onze Unie met zijn huidige struktuur en werkwijze, geen instelling is, waar vrije gemeenten graag bij zouden willen horen.
De laatste 10 jaar heeft zich immers geen gemeente bij ons aangediend, die niet uit eigen arbeid (van gemeentes of gemeente en ECU) is voortgekomen, en dat terwijl er toch veel gemeentes ontstonden die ten nauwste met ons verwant (zouden kunnen) zijn.
Sommigen onder ons zal dat misschien minder pijnlijk treffen, omdat ze zich meer thuis voelen in kerken waar een ander theologisch klimaat heerst en/of bv. meer betrokkenheid bestaat bij maatschappelijke problematieken etc.
Schrijver dezes raakt zo'n opmerking wel zeer diep, en naar ik verwacht zal het velen met mij verontrusten.
Want niet slechts is er de onmiskenbare verbondenheid met die vrije gemeentes in - wat dan heet - laagkerkelijke vorm van samenkomst, maar er is ook de diepe verbondenheid in de belijdenis van het verzoenend werk van de Here Christus, van de noodzaak der wedergeboorte, van geloof in het gezag der H. Schrift, van een verlangen om te groeien in de genade en de heiligmaking, in het besef dat evangelisatie een integrale zijnsvorm van de gemeente dient te zijn, in visie op geloof en doop etc.

Onoverzichtelijk

Weliswaar zullen niet al die gemeenten baptistisch van signatuur zijn, sommigen zullen veel gemakkelijker gelieerd kunnen worden aan bv. de broederschap van Pinkstergemeenten, dan aan de Unie van Baptistengemeenten. Anderen zullen een zo afwijkend en sektarisch karakter hebben, of dermate drijven op het persoonlijk charisma van 1 persoon, dat integratie (of zelfs nadere kontakten) mogelijk noch wenselijk zal blijken. Maar ongetwijfeld is een ander groot aantal wèl deelgenoot van hetzelfde geestesgoed als onze gemeenschap. Meer inzicht en kontakt lijkt hoe dan ook gewenst.

Groei

Want, naast de geestelijke verwantschap, is het een gegeven, dat deze gemeentes - en zonder twijfel zijn het er aanmerkelijk meer dan 70, al ontbreken me exacte gegevens - een grote groei kennen, beiden in tal en ledental.
Het gaat dus niet om een plaatselijk, maar om een landelijk zowel als een geestelijk fenomeen. Als we dit afzetten tegen de afkalving van de traditionele kerken en de stagnatie van groei in een deel van onze gemeenten, dan is er m.i. alle reden om ons diepgaand te bezinnen op het waarom van hogergenoemde constatering.
Aan die vraag hoogmoedig of oppervlakkig voorbijgaan, zou immers tot grote schade van onze gemeenschap kunnen zijn.

Wat weerhoud ze?

Wij belijden een gemeenschap van autonome Christusbelijdende gemeenten te zijn. We benadrukken ten zeerste het belang en het Schriftuurlijke van de plaatselijke gemeente. Er heerst onder ons grote verscheidenheid in vorm en invulling daarvan in de gemeentelijke praktijk, vrije gemeenten of zendings-gemeenten of evangelische gemeenten (en hoe ze verder ook mogen heten) zouden zich onder ons thuis moeten (kunnen) voelen. Veronderstelt de vraagstelling van dit pericoopje misschien een verkeerde geestesgesteldheid bij ons? Nemen wij teveel de houding aan, die je ook bij evangelisatie-niet-welgezinden aantreft: „de kerkdeuren staan elke zondag open", c.q. ze weten het adres van het Uniebureau.
Hoewel ik dat niet uitgesloten acht, lijkt het me toe dat er (nog) meer aan de hand is.
Als iemand, die sedert 9 jaar binnen de Uniegemeenschap mag werken (eerst in het solide noorden vervolgens in het turbulente westen) me daar thuis voel en die verbondenheid een groot goed acht, maar die sedert z'n teenerjaren opgroeide in „de vrije kringen" en daar geestelijk ongetwijfeld door gestempeld werd (me bewust zijnde van beide zijden met enige reserve te worden bekeken) zou ik graag enkele dingen willen signaleren om de diskussie - en naar ik hoop de praktische initiatieven - te stimuleren.
Daarover graag in het slotartikel.

P. Bosveld

---

medeburgers, veranderingen ten opzichte van de arbeid, zowel in materiële als ethische zin, leeglopende kerken, veranderde levensstijlen, opvattingen over moraal, bij wijze van voorbeeld en door u gemakkelijk aan te vullen. Wat doen wij hiermee? In de statuten staat dat het **doel is, de leden voor de lichten en te helpen om hun werkzaamheden en roeping thuis in gemeente en maatschappij beter te kunnen verrichten.**
Dan zullen we ons in deze problematiek moeten verdiepen en er met elkaar over praten. Samen, mannen en vrouwen, er zich over bezinnen hoe onze houding zal zijn, proberen inzicht te krijgen om tot daden over te kunnen gaan. Weer met als fundament het gedeelte uit spreuken 3 : „Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet".
Dan blijft zeker ook aktueel de geestelijke en materiële steun aan onze zendelingen. Geen kerstkisten meer, het accent ligt anders. Liefde en trouw zijn en blijven de basis van onze steun. Onze zendelingen rekenen ook in de toekomst op onze hulp. **Zij** doen in Afrika hun werk, **Wij** zijn hun achterban. Zonder elkaar kunnen we niet.
Vanuit onze Zusterhulpafdelingen willen we vooral ook meedraaien in het werk van de gemeente in al zijn facetten. Steeds vanuit de Liefde en Trouw van Spreuken 3 die hier mede haar bron vindt. Vanuit een innerlijke bewogenheid die zichtbaar wordt en die Liefde en Trouw uitdraagt. „Dan zult gij genegenheid en goedkeuring vinden bij God en mensen" staat er.
Zo zullen de Zusterhulpavonden anders gevuld worden. Dan is het niet alléén een gezellig samenzijn met breien en voorlezen. Dan zijn we dienstbaar aan gemeente en maatschappij. Als gezonden christenen, voor wie een grote taak is weggelegd. Moge de Heer ons inzicht geven en helpen dit te mogen volbrengen.
Graag besluit ik met de woorden van het tweede vers van het Zusterhulplied:

Uw stem Heer heeft weerklank gevonden
Wij hebben Uw opdracht verstaan
Wij willen door één geest verbonden
de weg welke Gij wijst nu gaan
Uw voetstappen willen wij drukken
geef ons Uwen Heiligen Geest
Ach, blijke't, als Gij eens zult komen,
Dat wij ook getrouw zijn geweest.

MUSLIM AWARENESS CONFERENCE

„Het is niet onze roeping de Mohammedanen te bekeren!"

Van 18-22 oktober 1982 werd in Dorfweil (D) een week lang vergaderd en overleg gepleegd over de opkomst van het Mohammedanisme in Europa. De Foreign Mission Board van de Zuidelijke Baptisten in de USA belegde deze conferentie. Voor dit - misschien grootste - zendingsgenootschap hebben in de loop der jaren vele zendelingen in Europa gewerkt, met name in het zuiden en oosten van ons werelddeel. Maar ook in Frankrijk en Duitsland zijn via de FMB toegewijde mensen bezig bij de opbouw en uitbreiding van Baptisten Gemeenten.

De deelnemers aan de bijeenkomst in Dorfweil kwamen uit verschillende landen. Hun gemeenschappelijke interesse was de ontmoeting met de belijders van een godsdienst, die tot voor kort nauwelijks in Europa te vinden was. In West-Europa wordt hun aantal nu op 4,5 miljoen geschat. In Frankrijk alleen wonen twee miljoen Moslims, tegenover één miljoen christenen. De ontmoeting tussen christenen en mohammedanen is onvermijdelijk geworden. De vraag is echter of de christenen in het algemeen en de baptisten in het bijzonder op deze ontmoeting zijn voorbereid.
Doorslaggevend is daarbij in elk geval vanuit welke gezindheid we met name tegen de vele Turken in onze steden en dorpen aankijken. Er zijn vooroordelen, er is onkunde en ook een bepaalde hoeveelheid angst. Niet als het gaat om een enkeling, maar wel als het aantal ons te groot wordt. Sommige deelnemers hebben dit bij zichzelf geconstateerd en onder hen ook de schrijver van dit verslag.

Dr Isam Ballenger gaf zes redenen op, waarom de Baptisten zich zouden moeten geven aan de zending onder de Islam. Hij kon wijzen op de grote kennis, die internationaal in onze gelederen aanwezig is. Dat bleek trouwens ook uit de samenstelling van de deelnemers aan deze conferentie. Broeders uit Iran, Libanon, Marokko - vroegere Moslims - zaten om de tafel met zendelingen die een leven lang hadden gewerkt in het Midden-Oosten en Afrika. Daartussen zaten de onwetenden en zij luisterden meer dan ze spraken. In feite moest je hier ook wel sprakeloos van worden: een hele nieuwe wereld ging voor je open!

Allen, die vanuit ervaring spraken , waren het er over eens, dat het aantrekkelijker is om te werken onder Moslims dan onder geseculariseerde westerlingen. Wij hebben veel geestelijk bezit met de Mohammedanen gemeen, meer dan met de post-christelijke mens. Juist daarom is respect van onze kant onmisbaar. Zonder dit respect zal een ontmoeting nauwelijks kans van slagen hebben. Hoe belangrijk is het om je te verdiepen in hun godsdienst en cultuur! Evenals een zendeling die uitgaat zul je hun taal moeten bestuderen en tenminste enkele zinnen daarin kunnen uitspreken. Iedereen was het erover eens, dat een blije en enthousiaste aanpak niet voldoende is. Beneden de 40 jaar heeft je woord weinig betekenis voor de Mohammedaan. Dat moet je dan maar weten. Er zouden op dit terrein nog vele opmerkelijke dingen te vermelden zijn. Misschien is daar in een ander verband meer gelegenheid voor.

Een goede voorbereiding op dit werk is onontbeerlijk. Het is daarom zeer te hopen, dat er in Europa op verschillende plaatsen a.h.w. „proefstations" worden opgezet, waar toegewijde mensen zich onder leiding van deskundigen kunnen voorbereiden op deze taak. Ieder land - ook Nederland - zal specialisten nodig hebben om de gemeenten te helpen bij de uitvoering van deze arbeid.

Want het „gewone" gemeentelid zal het moeten doen! Je zou zeggen, dat dit met het oog op het bovenstaande niet mogelijk is. Maar zo ligt het nu ook weer niet. In gesprekken met verschillende veteranen in de strijd kwam toch naar voren, hoe ook zonder die kennis van achtergronden een gemeente tot zegen van haar mohammedaanse medeburger kan werken. Er is een aantal voorwaarden.
De eerste is: Heb ze lief met de liefde van Christus. Alleen liefde overbrugt de kloof. Allen waren het er echter over eens, dat met name de moslims zeer gevoelig zijn voor echt medeleven. Er zijn veel mogelijkheden om hen in deze gezindheid tegemoet te treden want hun problemen zijn vaak heel groot.
Een tweede voorwaarde is: heb geduld. Je kunt geen resultaat op korte termijn verwachten. Dat hangt samen met hun hele religieuze achtergrond, die vaak met demonische machten geladen is. Maar ook met het feit, dat zij veel minder als enkeling kunnen handelen. Ze zijn onlosmakelijk verbonden met familie en nationale achtergronden. Christen zijn betekent dus: uitgeworpen, geslagen en misschien gedood worden. Er waren vele berichten hierover. Eén van de deelnemers was daarvan het zichtbare voorbeeld: door zeven mannen in elkaar geslagen, kon hij zich slechts met behulp van krukken voortbewegen.
Een derde en beslissende voorwaarde leek mij: Treed hen tegemoet in de kracht van de Heilige Geest. Daarvan werden aangrijpende voorbeelden gegeven o.a. door de voorganger van de Baptistengemeente in Roubaix, Daniel Lhermenault. In deze arbeid zal zr Janca Loot weldra gaan meewerken en het is hier zeker de plaats om ook voor haar om voorbede te vragen. Dr Mike Buckley, die werkt onder Turken in West-Duitsland gaf in zijn aangrijpende bijdrage uiting aan zijn overtuiging, dat de sleutel voor de arbeid onder moslims ligt in de vervulling met de Heilige Geest.

Veel viel er in Dorfweil te leren. Een geweldige uitdaging ligt voor ons. Die kunnen we niet ontwijken door geld te sturen naar verre landen. Het gaat om onszelf, onze eigen bereidheid om in de dienst van het evangelie te staan. Meer en meer wordt ons de spiegel voorgehouden. Wie zijn wij eigenlijk? In hoeverre zijn onze doelstellingen in het leven door onze toewijding aan Christus veranderd? Zien we het leven zoals Hij, zien we de naaste door zijn ogen? We zijn niet klaar met het uitdelen van tractaten of brood. De liefde is beslissend, de levensgemeenschap met de Heilige Geest onontbeerlijk. In de eerste bespreking over arbeid onder buitenlanders, enige tijd geleden, zei ds Jan ter Braak: Onze gemeenten moeten missionaire gemeenten worden. Dat is veel meer dan zendelingen uitsturen of bijzondere diensten beleggen. Het gaat om het hart, om een compleet leven, dat onder de invloed van Gods Geest in bidden en werken uitgaat tot de mensen die ons omringen.

Het laatste woord in deze zaak is nog niet gesproken. Ook in Dorfweil niet, terwijl ik deze zinnen voor u opschrijf. Er is een nieuw begin gemaakt. Moge het ook ons bereiken en over ons en door ons heen een stroom van levend water worden, waardoor de dorst van velen wordt gelest. In ander verband hoop ik hierop nog terug te mogen komen.

Romke Reiling

SPOREN

Daniël, een oude man in Afrika, geloofde in God. Iemand spotte daarmee. Hij vroeg: Hoe weet jij, Daniël, dat er een God is? Daniël antwoordde: Hoe weet ik of er 's nachts een mens, of een hond, of een ezel om mijn hut sluipt? Ik zie het aan de sporen!

BOEKBESPREKING

Bij Uitgeverij La Rivière & Voorhoeve N.V. te Zwolle, verschenen een tweetal bijbelse dagboeken:

1. Geen omhaal van woorden, bevattende 370 overdenkingen. Elke maand nam één predikant een deel voor zijn rekening; de feestdagen werden evenzo door iemand verzorgd. De redactie berustte bij ds A. G. Barkey Wolf. Meestal wordt een bijbeltekst als uitgangspunt genomen; in ieder geval wordt verwezen naar bijbehorende schriftgedeelten. De stukjes die ik gelezen heb, geven mij de vrijmoedigheid dit dagboek onbevangen onder de aandacht te brengen van hen die een dagboek nodig hebben.
Stevig gebonden, ƒ 15,90.

2. Geen blad voor de mond. De overdenkingen gaan uit van een schriftgedeelte terwijl er niet naar andere bijbehorende schriftgedeelten wordt verwezen.
Een verscheidenheid van predikanten van diverse kerken werkten aan dit dagboek mee. Uiteraard heb ik dit dagboek niet helemaal doorgelezen (wie doet dat wel in één ruk?), maar wát ik las doet mij zeggen: een zeer geschikt dagboek. De redactie berustte bij ds Jac. Roos. Bijzonder mooie band, prijs ƒ 21,50.

Het moet (wellicht ten overvloede) gezegd worden, dat bijbelse dagboeken niet de bijbel willen vervangen. Ze willen juist aansporen tot bijbellezen, in het perspectief van de verklaring van een tekst of een tekstgedeelte. Soms kan door een enkele mededeling een bepaald schriftgedeelte gaan leven. Bij beide genoemde dagboeken is dat zeker het geval.

P

VAN DEZE KANT BEKEKEN

DE LAATSTE ROOS

Om mijzelf niet voor de leeuwen te werpen schrijf ik u over de laatste roos. Ik doe dat met liefde, maar het zit me wel dwars want liever luchtte ik mijn hart over alles wat in het hoofd rondspookt. Altijd heb ik mijn medebroeders en zusters aangeraden naast de bijbel ook de krant te lezen en dat om meer gezicht op het Boek en het blad te krijgen, maar achteraf vraag je je af of dat advies bijdroeg tot de innerlijke rust. Ik vrees dat het tegendeel waar is. Het Boek, de inhoud van zijn vele bladzijden, jaagt mij op en zet mij aan om, zij het wellicht té voorzichtig, ten strijde te trekken tegen de duizend-en-één nachtmerries, die op mij afkomen uit dag- en weekblad, om maar te zwijgen over woord en beeld via radio en t.v. Ik wil ze horen, zien, want ik woon hier, maar de informatiebronnen, zijnde het Boek en de media, produceren soms een kokende branding en het zou al een kleine verlichting zijn om het innerlijk geweld eens te kunnen spuien.
Je kunt natuurlijk ingezonden stukken aan de bladen sturen maar in die richting heb ik tot dusver gezwegen omdat ik zo graag met mijn broeders en zusters van gedachten zou willen wisselen over wat bij u en mij in hoofd en hart woelt.
Niet de moed ontbreekt mij en evenmin heb ik angst dat ik van u zou moeten horen dat ik me toch wel teveel interesseer voor wat in de wereld gebeurt - Gods wereld overigens - nee, het zwijgen vindt zijn oorzaak in de gedachte dat je je geloofsgenoten zou kunnen ergeren als je hier zonder omwegen vertelde wat je denkt over leven en samenleving. Niet dat u over mij heen zou willen vallen als leeuwen - de eerste zin is dus verkeerd - maar je weet het maar nooit.
In die onzekerheid wendde ik mij tot de laatste roos. Ik had die gered uit de gehavende tuin en op een fles gezet. Een mooi gaaf groen blad, een prachtige rode kleur en de geur die ze uitademde is niet te beschrijven. Je zou er de hele dag kijkend en opsnuivend bij willen staan. Tenslotte verwelkte ze en ik nam ze uit de fles. Staande boven de vuilnisemmer begon ik de rode schelpjes te tellen, die ik voorzichtig wegnam. Het waren er 55. Eens hadden ze allemaal opgevouwen in de knop gezeten. Vanwaar kwam de kleur en wie goot de geur uit over dit wonder van schoonheid? Een kompositie van de Schepper. En dan te bedenken dat er donkerrode, witte en gele zijn, met tinten daartussen. Wat is de aarde mooi versierd.
En ik dacht aan de bossen die gerooid worden. Er moet een ekonomische snelweg komen. Een vallende boom is als een mens die sterft. En ik dacht aan het geweld dat er was, is en dat nader komt en steden en mensen uitroeit als lastige horzelnesten. En ik dacht aan de miljoenen jonge mannen die met een geweer op mensen schieten. En ik dacht aan politici die God zeggen en denken aan katoen. Is die vloedgolf van gedachten een keer aan het rollen, dan is er geen dijk om al het water van de zondvloed te keren. Ik vraag mij af waarom ik er bij sta, het aanzie, bijdraag en zwijg en naar de kerk ga en zing alsof er geen vuiltje aan de lucht is. En waarom wij zwijgen. Over alles en nog wat schrijven we in dit blad, behalve over de vernietiging van deze aarde en van het leven dat op haar woont. Terwijl wij het Boek hebben.
Ik ga naar de kerk en hoor het voorlezen uit dat Boek en zing. Zing soms alles wat op het bord staat aangegeven. Ik luister naar iemand die wat zegt. Hij zal bewogen zijn over het zieleheil der aanwezigen. Hij zal spreken over Gods liefderijke zorg voor ons. Daarvoor worde God gedankt. En stap dan de wereld weer in. Meestal zwijgend.
Met u zou ik willen praten, naar u zou ik willen luisteren en horen hoe u zich staande houdt in uw geloof en vooral: hoe uw geloof uw leven aanjaagt om op te staan.
Plotseling herinner ik mij een liedje dat ik vroeger in een Leger des Heils bijeenkomst hoorde: Kom, reis naar de hemel met mij... en zie opeens het spandoek dat een dezer dagen opgehangen was voor een tent der samenkomsten. Daarop stond: Wij volgen Jezus.
Waarheen vroeg ik mijzelf toen ik het las. Naar de hemel? Die Jezus stapte uit het hemelse huis deze wereld binnen om haar te zegenen met zijn woord en daad. Eerst aan het einde van zijn tocht en zijn werk: Het is volbracht! ging hij terug naar het land waar de zon nimmer daalt.
Wat dat nu allemaal met de laatste roos te maken heeft? Niet veel. Het waren maar 55 schelpjes, rood, teer en vol geur en ieder die de bloem zag prees haar. Ik zou zo graag een roos willen zijn. Willen zijn wat ik ben. Willen zeggen wat ik denk.
U toch ook en dat zonder van elkaar te vervreemden. Dan zijn we immers gelijk aan hen die wij soms wereldlingen noemen.

Huizinga

SEKTIE A VAN DE AV

De volgende takken van werk binnen onze gemeenschap van gemeenten kwamen er aan de orde: de Unie Bouw Stichting, de Evangelisatie Commissie der Unie, het Pensioen- en Invaliditeitsfonds en de Unie Zendings Commissie.
Zoals gebruikelijk passeerde het werk van de UBS in zeer korte tijd de revue. De sektie deed de aanbeveling om alle stukken met betrekking tot de UBS zonder stemming te aanvaarden, wat later in de plenaire zitting gebeurde. Zo'n korte tijdsduur van behandeling doet toch niet helemaal recht aan het belang van ons bij de UBS.
Dan het werk van de ECU. Wezenlijk, noodzakelijk en onontbeerlijk voor ons als gemeenten. Van de bespreking wil ik u een drietal zaken noemen.
Als eerste: De werkgroep Jongerenevangelisatie: Gewezen werd op de trieste teneur van de zinnen in het jaarverslag gewijd aan deze werkgroep. Gelukkig is men op dit moment binnen de werkgroep bezig met een grondige bezinning op taak en funktie.
Als tweede: de Zaaier. Elke afgevaardigde had bij aankomst een exemplaar ontvangen van nr. 815, 65e jaargang, van de Zaaier. Dit nummer was in een compleet nieuw jasje gestoken. Ook met de inhoud, het doorvertalen naar de mensen zonder Christus, was men intensief bezig geweest. Als ECU had men zijn licht opgestoken bij journalisten onder ons, etc. En het resultaat een totaal vernieuwde Zaaier en dat voor een 65-jarige! Uit de vergadering bleek veel waardering.
Als derde: de begroting. Opvallend was de zorg van veel afgevaardigden over het al dan niet halen van de begroting 1983. Komend jaar wordt een bedrag van ongeveer ƒ 120.000,— verwacht. Men wees op de forse stijging ten opzichte van de jaren ervoor. Van de 105 afgevaardigden stemden 60 voor de begroting, 28 tegen terwijl de rest zich van stemming onthield: Samen staan voor een stukje werk waarvoor je in het verleden met elkaar in overgrote meerderheid gekozen hebt. En natuurlijk de minderheid, die toen niet meeging, heeft nu recht van spreken maar de minderheid van toen was veel geringer dan de minderheid van nu.
Even aandacht, zo zou je het kunnen zeggen, zoals gebruikelijk voor het werk van het PIF. De voorzitter van het fonds doorbrak de stilte en wees ons op het belang ervan.
Als laatste werd in sektie A het werk van de UZC besproken. Een grote betrokkenheid van de gemeenten bij dit werk bleek. Eén van onze zendelingen Jan Willem Oosterloo, met verlof in ons land, vertelde iets over het werk in Sierra Leone en de noodzaak van onze financiële steun en niet te vergeten ons gebed daarvoor. De begroting voor 1983, bijna een kwart miljoen gulden, werd met bijna algemene stemmen aanvaard, slechts een enkeling stemde tegen.
Slotopmerking: De grote betrokkenheid van onze gemeenten bij het werk van de UZC en de geringere betrokkenheid bij het werk van de ECU was opvallend terwijl het in wezen om één en hetzelfde gaat. Ook ons land is zendingsland en zending is evangelisatie buiten onze landsgrenzen.
Meer oog krijgen voor de mens zonder Christus in ons eigen land, in onze eigen plaats, in onze eigen straat. Ook voor hem of haar mogen we zendeling of wat hetzelfde is evangelist zijn.

Stadskanaal H. C. Schaap

uit het Uniebureau

Adressenboekje

Er is weer een groot aantal aanvullingen en wijzigingen, dat u wel in het adressenboekje wilt aanbrengen.

Blz. 5 (Permanente Commissies):
Korrespondentie, bestemd voor de *Commissie voor de Opleiding,* moet worden gericht aan: CvdO, t.a.v ds B. Stuut, Holzstraat 18, 3841 JZ Harderwijk;
Korrespondentie, bestemd voor de *Evangelisatie Commissie der Unie,* moet worden gericht aan: ECU, t.a.v. mevr. R. A. Kos-Servaas, Schoolstraat 58, 9581 GC Musselkanaal;
Blz. 7 (Commissie der Unie):
De gegevens van de UC in nieuwe samenstelling werden reeds gepubliceerd in het nummer van 29 oktober jl.;
Blz. 8 (Stuurgroep Gemeentebijbelschool):
ds J. Bouritius, *Hoogeveen;*
ds J. H. Hofman, *Groningen;*
Blz. 10 (Evangelisatie Commissie der Unie):
Doorhalen: ds W. Hessels, Alblasserdam;
Doorhalen: ds H. G. de Winkel, Nieuw Buinen;
Sekretaris: mevr. R. A. Kos-Servaas, Musselkanaal;
Lid: S. A. Wijchers, Workum;
Blz. 10 (Werkgroep Jongeren Evangelisatie):
N. A. van der Leer, *Hoek van Holland;*
Blz. 10 (Commissie voor de Opleiding):
Doorhalen: J. M. Zijlstra, Apeldoorn;
Lid: H. Sikkema, Lelystad;
Blz. 11 (Seminarium):
Docent: *dr* O. H. de Vries, Bilthoven;
Blz. 11 (Seminariumraad):
F. H. J. Heikens, *Hengelo;*
Blz. 12 (Unie Zendings Commissie):
Doorhalen: mevr. C. Brouwer, Hengelo;
Lid: mevr. C. J. Edens-Veldman, Wormer;
Blz. 12 (Werkgroep „Dienst aan een wereld in nood"):
W. Kloppenburg, *Westerhaar;*
Blz. 16 (Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging):
Presidente: mevr. M. Corporaal-Bots, Sneek;
Blz. 18 (Zendelingen):
Doorhalen: mevr. J. Loot;
Blz. 18 (Voorgangers in algemene dienst):
dr O. H. de Vries, Bilthoven;
Blz. 21 (Broederschap van Baptistenvoorgangers):
Sekretaris: ds A. van den Berg, Dordrecht;
Penningmeester: ds M. A. van der Vlugt, Emmen;
Blz. 21 (NBSSV „John Smyth"):
Penningmeester: *I. P. C.* Brouwer, Bosch en Duin;
Blz. 29 (Scheveningen):
S.: R. Bogaerds;
Blz. 37 (letter B):
Toevoegen: R. Bogaerds, Maaswijkstraat 58, 2586 CE Scheveningen, telefoon 070-542896;
Blz. 38 (letter B):
H. Braker, Utrecht, heeft als telefoonnummer: 030-318341;
Blz. 38 (letter B):
Toevoegen: I. P. C. Brouwer, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, telefoon 030-791093;
Blz. 38 (letter C):
H. ten Cate, Zuidlaren, heeft als telefoonnummer: *05905*-3314;
Blz. 39 (letter E):
Toevoegen: C. J. Edens-Veldman, Dorpsstraat 89, Wormer, telefoon 02982-3717;
Blz. 40 (letter H):
Toevoegen: IJ. S. Heidstra, Hoofdkade 39, 9561 JH Ter Apel, telefoon 05995-1845;
Blz. 41 (letter K):
H. Kanning, Renkum, heeft als telefoonnummer: 08373-*12971;*
Blz. 42 (letter K):
W. Kloppenburg, Almelo, woont thans: De Entergraven 8, 7676 EA Westerhaar, telefoon 05498-59525;
Blz. 43 (letter L):
Doorhalen: J. Loot, Almelo;
Blz. 44 (Letter N):
Toevoegen: A. M. Nederlof-Grobben, Industriestraat 104, 7553 CT Hengelo, telefoon 074-918382;
Blz. 45 (letter P):
Toevoegen: W. J. Pijnacker Hordijk, Costerijweg 3, 9628 BD Siddeburen;
Blz. 46 (letter S):
T. F. Smit, Hoogvliet, woont thans: Albardaplein 25, 9602 HB Hoogezand;
S. P. van der Steen, Pernis, woont thans: Nijkampenweg 176, 7815 GT Emmen;
Doorhalen: H. Stringer, 's-Gravenhage.

Uniefinanciën

In de eerste drie kwartalen van dit jaar werd voor het werk, dat in Unieverband wordt gedaan, door de gemeenten aan het Uniebureau *f* 242.710,26 overgemaakt.
Gespecificeerd luidt de opgave als volgt (tussen haakjes de bijdragen ontvangen in de eerste drie kwartalen van 1981):

ECU	*f* 54.427,24	(*f* 47.440,—)
CvdO	*f* 58.645,17	(*f* 47.936,—)
UZC	*f* 104.913,71	(*f* 99.539,—)
NBJB	*f* 16.543,46	(*f* 12.660,—)
UBS	*f* 8.180,68	(*f* 7.796,—)
Totaal	*f* 242.710,26	(*f* 215.371,—)

Nog steeds een stijging ten opzichte van 1981, hoewel duidelijk lager dan in vergelijking met het tweede kwartaal. De stijging bedroeg na het tweede kwartaal nog ruim 22%, na het derde kwartaal was de stijging ruim 12%.

Een vergelijking van de opbrengst met de, door de Algemene Vergadering aanvaarde, begrotingen geeft echter een - helaas - veel minder rooskleurig beeld, zoals uit onderstaand overzicht blijkt:

	Begroot voor drie kwartalen	**Ontvangen in drie kwartalen**	**Niet ontvangen**
ECU	*f* 81.067,50	*f* 54.427,24	*f* 26.640,26
CvdO	*f* 92.898,75	*f* 58.645,17	*f* 34.253,58
UZC	*f* 140.362,50	*f* 104.913,71	*f* 35.448,79
NBJB	*f* 25.875,—	*f* 16.543,46	*f* 9.331,54
UBS	*f* 13.500,—	*f* 8.180,68	*f* 5.319,32
Totaal	*f* 353.703,75	*f* 242.710,26	*f* 110.993,49

Ontvangt u onze hartelijke groeten!
J. A. Brandsma

A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

Utrecht-Noord (F.B./J.S.) - In het verleden hebt u sporadisch iets kunnen lezen over de gemeente Utrecht-Noord. Met dit stukje willen we u graag weer op de hoogte brengen van de gang van zaken in onze gemeente.
Vele jaren hebben de wijkgemeenten Utrecht-Silo en Utrecht-Noord samen de gemeente Utrecht gevormd.

In deze fase was ds O. H. de Vries van 1972-1975 als part-time voorganger in onze gemeente werkzaam. In de loop der jaren groeide het ledental van 60 in 1964 tot ruim 150 in 1982. Deze groei, die vooral de laatste jaren plaatsvond, leidde ertoe dat we in 1978 zelfstandig werden. Bij afwezigheid van een vrijgestelde voorganger werd toen één der ouderlingen aangewezen om de taak van niet-vrijgestelde voorganger op zich te nemen. Hoewel we door de inzet van velen een aantal jaren goed hebben kunnen functioneren, werd het de laatste tijd duidelijk dat door het groeiende ledental de raad haar taken niet geheel meer naar behoren kon vervullen. Daarom werd omgezien naar een pastorale werker, die op part-time basis ons zou kunnen helpen, helaas echter zonder succes.

Dit jaar werden we er in het bijzonder bij bepaald dat de Heer aan de gemeente gaven geeft en werden we ertoe geleid te onderzoeken welke mogelijkheden we in eigen kring hadden. Het eindresultaat hiervan was, dat per 1 oktober 1982 broeder Paul Egberts als gemeentelijk werker op half-time basis kon worden aangesteld. Broeder Egberts is momenteel in een vergevorderd stadium van zijn teologiestudie, is gehuwd en 28 jaar oud. In het verleden verzorgde hij reeds enkele malen de prediking en toonde zich een inspirerend jeugdleider.

Op 3 oktober werd in het midden der gemeente Gods zegen gevraagd over onze broeder en zijn arbeid. We zijn erg verheugd, dat op deze wijze de arbeid in de gemeente beter kan functioneren en we zijn God dankbaar dat Hij ons deze weg gewezen heeft.
Zo mogen we samen in de dienst van de Heer staan. Samen op weg.

Deze laatste uitdrukking was tevens het thema van een gemeenteweekend dat op 25 en 26 september werd gehouden en dat tot doel had ons bewust te maken van de gaven, die God aan de gemeente geeft, en na te denken hoe we deze gaven moeten gebruiken.
Op zaterdag 25 september hebben we met ruim 130 ouderen en jongeren een hele dag op een salonboot doorgebracht, die vertrok vanuit Alphen a/d Rijn.

Tijdens dit samenzijn werd tweemaal in kleinere groepen over het thema „Samen op Weg" gesproken en bijbelstudie gedaan. Zondag 26 september vond de afsluiting van het weekend plaats. Allereerst door middel van een dienst, waarin we bepaald werden bij Efeze 4 : 14-21: samen met alle heiligen de liefde van Christus kennen. In deze dienst waren ook de kinderen aanwezig.

Daarna werd een liefdemaaltijd gehouden, waaronder verschillende van de gelegenheid gebruik maakten om door te geven wat hen had aangesproken.
Zo willen we ook in de toekomst op weg gaan, samen met de Heer en elkaar, om te groeien in het geloof en te arbeiden in Zijn dienst tot Zijn eer.

Harderwijk - (S. D.). Ds C. Mostert voorganger in bijzondere dienst.
Nadat de gemeente Harderwijk reeds voor de zomervakantie een beroep had uitgebracht op ds C. Mostert te Lelystad, als „voorganger in bijzondere dienst" (voor het werk als geestelijk verzorger bij de Stichting Verpleeg- en Verzorgingstehuizen „Tabitha" te Amsterdam) werd hij in september tot voorganger ingeleid.

Dat gebeurde in een bijzondere dienst op zondag 5 september. Het was een gezamenlijke dienst van de „wijken" Lelystad (die tegenwoordig eigen zondagmorgendiensten heeft) en Harderwijk, welke werd geleid door de plaatselijke voorganger ds P. Jager.
De preek werd gehouden door ds C. Mostert, die sprak over het thema „De Heer is een machtige toevlucht", n.a.v. Psalm 71.
Nadat ds Jager hem in voorbede aan de Heer had opgedragen leidde ds Mostert ook het H. Avondmaal dat deze dienst afsloot.

60-JARIG BESTAAN ZANGKOOR „JEZUS ALLEEN"

Op 27 november a.s. mogen we gedenken, dat het 60 jaar geleden is dan ons zangkoor „Jezus alleen" werd opgericht.

Langs deze weg willen we graag alle oud-leden, vrienden en bekenden van het koor en verdere geïnteresseerden uitnodigen om dit met ons te komen vieren.

Deze avond wordt gehouden op 27 november om half acht 's avonds in het Baptisten jeugdgebouw „De Haven", Kanaal A NZ 189 te Emmercompascuüm.

Mocht u op dit bericht willen reageren dan kunt u zich wenden tot de secretaris van het koor, de heer H. Brouwer, 1e Koppelveenweg 35, 7881 EC Emmercompascuüm. Tel. 05912-3898.

ANDERS GELOVEN, SAMEN LEVEN

is de titel van een handreiking voor ontmoeting tussen christenen en moslims in Nederland. De redactie berustte bij de Werkgroep Islam van de sektie Wereldgodsdiensten van de Raad van Kerken in Nederland, Kon. Wilhelminalaan 5, 3818 HN Amersfoort. Er zijn 51 pagina's en de prijs is *f* 5,75. Er zijn vijf hoofdstukken: 1) Enkele historische lijnen, 2) Anders geloven, 3) Suggesties voor contacten, 4) Bijbelstudies, 5) Op elkaars weg geplaatst. Aan het slot is een literatuurlijst opgenomen.

Wie als persoon, als lid van een (werk)groep of anderszins zich met de aanwezigheid van enkele honderdduizenden moslims wil bezighouden, ga niet aan de brochure voorbij!

BOEKBESPREKING

Aad Kik: Geloof in mensenrechten. Uitg. Kok, Kampen. Pap. 125 pag. *f* 17,90.

Drs A. Kik, lid van de werkgroep voor de mensenrechten van de Raad van Kerken in Nederland, secretaris Binnenland van de Interkerkelijke Coördinatie Commissie Ontwikkelingsprojecten, weet waar hij over schrijft als hij schrijft over de rechten van de mensen, zoals die o.a. in een verklaring van de verenigde volkeren (UNO) zijn vastgelegd. Hij weet wat daarmee bedoeld wordt, hij weet hoe er mee gesold wordt, hij weet eveneens hoe moeilijk het in bepaalde omstandigheden kan zijn - zelfs in een kleine kring - de ander al zijn rechten toe te staan.

Dat de kerken niet voorop gelopen hebben bij de vaststelling van de mensenrechten, wordt niet verheeld. M.i. had wel wat beter uit de verf mogen komen, hoe juist t.a.v. de waardering van de mens het evangelie gewerkt heeft als een zout. De humanitaire bewegingen zoals die ontstonden op het erf van het christendom, zijn voor een groot deel uniek in de mensengeschiedenis.

Men hoeft het niet met alle conclusies van Kik eens te zijn om met genoegen en vrucht van zijn studie kennis te nemen. Als christen kun je er niet om heen, je met de waarborging van de rechten van de mens in deze wereld en in deze tijd bezig te houden. Het is ook Kik wel duidelijk dat niet iedereen daarin voorop zal kunnen lopen: er zijn véél problemen in deze wereld en voor/door/met deze mensen.
Graag aanbevolen, ook voor studiegroepen.

Ploeger

BIJBELVERSPREIDING DOOR DE GIDEONS

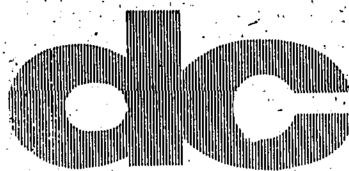
Wij ontvingen het 34ste jaarverslag 1981-1982 van de vereniging De Nederlandse Gideons, Sportlaan 976 te 's-Gravenhage, postgironummer 53.98.98.
Deze vereniging heeft tot doel de verspreiding van de bijbel in hotels, in ziekenhuizen, op schepen en in gevangenissen. Thans zijn aanwezig in:
1813 hotels/motels/pensions 67.466 bijbels; 306 ziekenhuizen 20.274 bijbels; 51 gevangenissen 1.553 bijbels; 17 schepen 4.542 bijbels; in totaal 93.835 bijbels in 2187 hotels, ziekenhuizen, gevangenissen en schepen.

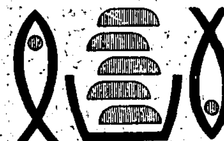
Beschikbaar zijn de bijbel (Nieuwe Testament en de Psalmen) in het Nederlands, het Evangelie van Lucas in het Duits, Engels, Frans en Nederlands, en een Engelse uitgave van de gehele bijbel. Uit een geregelde controle blijkt dat de bijbels veel worden gelezen.
In 1981 werden 10.747 bijbels geplaatst.

Nu - in toenemende mate - ook de ziekenhuizen van bijbels worden voorzien, is het devies der vereniging niet alleen:
In elke hotelkamer een bijbel, maar ook: In elke ziekenhuiskamer een bijbel!

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan!

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

UIT GEMEENTEBLADEN

NIEUW WEERDINGE
Op 23 mei jl. waren ruim 250 jonge mensen in de feesttent bijeen om te luisteren naar de Messengers. 's Avonds waren ruim 1000 mensen aanwezig. Door deze samenkomst zijn veel contacten gelegd.

DEN HELDER/TEXEL
Van maandag 19 juli t/m zondag 25 juli werd op Texel een evangelisatie-actie georganiseerd. Daaraan vooraf ging een instructie-avond voor alle medewerkers. Van 2 t/m 8 augustus zou een soortgelijke actie in Den Helder worden gehouden, met o.a. een gospelconcert.

UTRECHT-NOORD
Op 25 en 26 september zou, georganiseerd door de toerustingswerkgroep, een gemeente-weekend gehouden worden, voor oud en jong. Aan het begin van dit weekend stond een boottocht op het programma. Aan boord zou al een begin worden gemaakt met de behandeling van het thema „Samen op weg" (men zal bedoeld hebben: samen te water, hetgeen een goed begin is van een baptisten-gemeenschap; red.). Op zondag zou het weekend worden besloten met een liefdemaaltijd.

NIEUW BUINEN
Op zondag 5 september werd er voor het eerst een dienst gehouden te Borger; daarna telkens om de veertien dagen. Het is een proef waarbij na enige tijd bezien zal worden of dit nieuwe werk levensvatbaarheid heeft.

De diensten worden gehouden in de kerkzaal van de hervormde gemeente.
Tegelijk met de start van deze zondagse diensten is er een zondagsschool begonnen ten huize van de familie Van der Veen. Zaterdag 4 september werden kinderen uitgenodigd voor het optreden van Bob van Maaren met zijn verhalen-met-tekenbord.

ALPHEN AAN DE RIJN-NOORD
Ook hier is een gemeente-weekend gehouden, nl. in Eben Haëzer te Maarn. Het thema luidde: Zij gaven zich eerst aan de Heer en daarna aan elkander". Deelnemers kregen een korting op de kosten door een bijdrage uit de gemeentekas.

TENSLOTTE
is ons opgevallen dat verscheidene gemeentebladen het artikeltje uit DC: Heeft de penningmeester te weinig geloof? overnamen. Hetgeen een aanwijzing is hoezeer onze gemeenten het geven als een geloofszaak willen zien.

Dit stukje bleef wegens een overvloed van kopij enkele weken liggen.

RECTIFICATIE
In het verslag van de AV in DC van 29 oktober pagina 5, 2e kolom, 11e regel moet gelezen worden „waardoor een samenhangend beleid onmogelijk is".

IT BOEK FAN HEIT YN 'E TAAL FAN MEM

Zojuist is de 2e druk van de nieuwe friese bijbel verschenen. 1760 pag.; formaat 12 - 18,5 cm. Prijs f 38,50. Naast oud en nieuw testament zijn ook de deuterocanonieke (of: apocriefe) boeken opgenomen, alsmede een register van namen en woorden, een historisch overzicht, landkaartjes en informaties over de verschillende bijbelboeken. Er zijn voorts tekstverwijzingen en voetnoten.

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op f 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 f 53,—.

Administratie De Christen.

Na een moedig gedragen lijden heeft de Here tot Zich genomen onze zuster

FENNIGJE BOSMAN-SCHOONHOVEN

op de leeftijd van 80 jaar.

De Heer is mijn Herder.

Baptistengemeente Borne

Door den Heer thuisgehaald van „Alexandra" ziekenhuis, Ingersoll, Canada, op donderdag 7 oktober 1982

ALIDA SISSING-SPIER

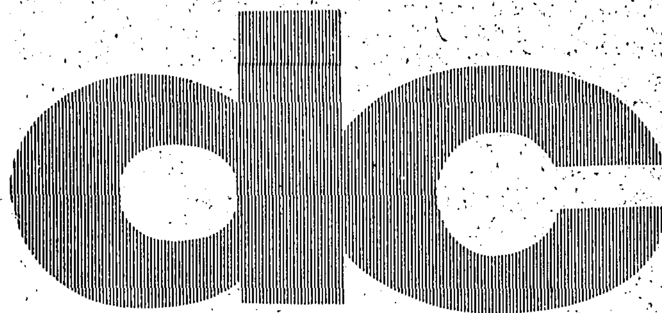
op de leeftijd van 78 jaar
echtgenoot van Roelof Sissing.

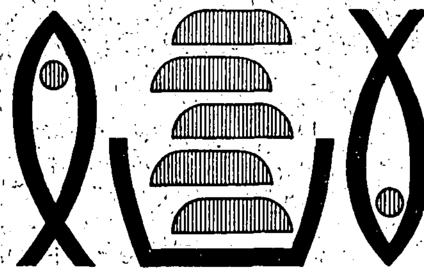
Moeder van
Barteldina en Anton van der Hoek
Henderika en Jan Onbelet
Alida en Paul Hougton
Marten en Patricia Sissing
Jurrien en Nancy Sissing
Roelie en Bernard Dilliott
21 kleinkinderen en
3 achterkleinkinderen.

De begrafenis heeft plaatsgevonden op 9 oktober te Ingersoll, Ontario.

Psalm 23

Condoleantie adres:
J. Sissing 58 nelson ave.,
Ingersoll, Canada N5C 1b9.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 43 - 12 november 1982

HET GEWONE (IS EEN) WONDER

Dat zie je pas wanneer je het tegengestelde hebt beleefd.
Wie, na een zware ziekte, weer uit zijn bed stapt, ervaart het gezond zijn als een wonder, evenals degene die, na een tijd van zenuwslopende angst en spanning, weer rust in zijn ziel voelt komen: een wonder! En wie ervaart de welvaart, die wij ondanks alle teruggang nog steeds beleven, niet af en toe als een wonder, wanneer de honger van de derde wereld realistisch en schrijnend op het TV-scherm verschijnt?...
Ja, door zulke omstandigheden krijg je af en toe even oog voor het wonder van het gewone. Jammer dat onze opmerkzaamheid echter zo gauw verslapt en het gewone zijn wonderlijk karakter verliest.
Althans in onze ogen.

— * — * —

In de wereld der geestelijke dingen komen we dezelfde verschijnselen tegen. De blindheid der gewenning verpaupert het leven van vele christenen. De sleur beheerst hun reacties op de dagelijkse wonderen van Gods goedheid; en niet zelden marcheren daardoor somberheid, ontevredenheid, opstandigheid en ondankbaarheid hun levens binnen. Ze zien het wonder van het gewone niet meer, noch in hun persoonlijk, noch in het gemeentelijk leven. Wat wordt het leven dan triest en saai!

— * — * —

Constateerde Paulus misschien bij de Efeziërs soortgelijke tendensen? Dat zou best kunnen, want de mens is in de loop der tijden niets veranderd.
„Ik bid voor jullie, dat God jullie wil geven de Geest van wijsheid en openbaring...: verlichte ogen van uw hart..." (1 : 17-18).
Een hart met blinde ogen heeft immers geen oog voor wonderen! Je krijgt het gevoel, dat Paulus alles in het werk stelt om de gelovigen van Epheze weer oog te laten krijgen voor al Gods geschenken, die zij van lieverlede zijn gaan zien als gewone dingen, waarover je je niet meer opwindt en die je niet meer tot iets inspireren.

U zou er goed aan doen, om in dit verband eens te lezen wat er in hoofdstuk één staat, onder het opschrift „Rijkdom der uitverkorenen". Het doet erg denken aan een inventarisering van de wonderen in het leven van een kind van God, wonderen, die helaas voor zovelen dingen van de dag zijn geworden: je hoort ze, ziet ze en vergeet ze... Ook hoofdstuk twee sluit hier volledig bij aan: Bedenk, dat jullie vroeger heidenen waren, zonder Christus, zonder hoop en zonder God in de wereld; maar nu zijn jullie medeburgers en Gods huisgenoten!

— * — * —

Wat hebben wij een schreeuwende behoefte aan die Geest van God, waardoor wij weer alle dagen de wonderen van Gods barmhartigheid en trouw zien en beleven! Dat maakt ons andere mensen, die steeds weer de armoede en verlorenheid van voorheen stellen tegenover de rijkdommen en het geborgen zijn van vandaag. We zijn mensen met hoop, in een wereld die geen uitzicht meer heeft. We hebben een toevluchtsoord gevonden, waar massa's niet meer weten waarheen te vluchten. Ons gewone dagelijkse, persoonlijke, leven is en blijft op deze manier een wonder!

— * — * —

Maar ook onze kijk op de gemeente en ons functioneren daarin bezorgt ons dagelijks weerkerende verrassingen en verwondering. Want met al haar menselijke trekken en tekortkomingen is en blijft de gemeente een gemeenschap vol goddelijke wonderen.
Realiseert u zich wel eens, dat die broeder die u gisteren op straat tegenkwam, daar liep als een wonder van Gods liefde? Net als u weet hij zich levend gemaakt met Christus, hoewel hij dood was vanwege zijn zonden en overtredingen.
En toen u zondag met al die anderen, in een goed gevulde kerk, zong: „Ere zij aan God, de Vader", drong het toen tot u door wat een wonder het is dat er in deze wereld nog miljoenen zijn die de eer van God werkelijk eerlijk zoeken? Is dat gewoon, vanzelfsprekend, voor mensen van wie er niemand van nature God werkelijk zoekt?
Is het geen onbegrijpelijke zaak, dat dit allemaal mensen zijn, die de nieuwe hemel en aarde als vooruitzicht hebben, terwijl zij leven in een wereld die ten onder gaat?
En toen uw voorganger, een mens als u en misschien helemaal niet zo'n goede spreker als velen zich zouden wensen, Gods woord nam, het las en verkondigde, drong het tot u door, welk een wonder het was dat hij u, in opdracht, Góds woord bracht en Góds weg wees?
En dat in een wereld vol onzekerheid en leugen!
Er werd gedankt en gebeden, mede namens u. En er was een God die werkelijk luisterde en zegende!
Zag u ook de ouderlingen en diakenen, de zondagsschoolleidsters en de koster? Wat een wonder, dat in feite niemand in de gemeente nutteloos en ledig behoeft te staan. Aan ieder geeft God zelf een taak!
Ook daarvoor prijst Paulus God in Eph. 4. Leest u eens vers zeven, vers elf, vers zestien.

— * — * —

Zo zouden we nog lang door kunnen gaan. Maar dat is niet mogelijk en ook niet nodig. Laten wij bidden, dat Gods Geest alle dagen opnieuw de ogen opent van ons, die de gewone dingen zo vaak niet meer als wonderen weten te herkennen. „Heer, dat ik ziende mag worden"!

C. v. Wier

ROMEINEN NEGEN TOT ELF (1)

Nergens in het nieuwe testament komt de verhouding tussen jodendom en christendom zo uitdrukkelijk en zo nadrukkelijk ter sprake als in Rom. 9 - 11. De betrekkingen tussen beide vinden diepgaande plaatsaanwijzingen.
Paulus, de schrijver van deze brief - vanuit Corinthe geschreven, wellicht omtrent 55 à 56 n. C. - was al vele jaren voor de vraag gesteld waarom Israël het evangelie van Jezus Christus afwees. Waarom toch? Welke waren de redenen? Welke was de diepste reden?

Paulus, de Jood
Paulus is zichzelf, ondanks zijn geloof in Jezus van Nazareth, die hij aanvaard had als de Messias, als Jood blijven beschouwen. Naar Phil. 3 : 5-6 is hij „besneden ten achtste dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin, een Hebreeër uit de Hebreeën, naar de wet een Farizeeër, naar de ijver een vervolger der gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk". Deze opsomming, zegt Paulus, geeft mij geen recht tot roem, vs 7v; hij heeft dit alles om Christus wil zelfs schade geacht. Maar deze mededeling sluit niet in dat Paulus afstand deed van zijn geboorterecht en van de plaats die hem door dat geboorterecht werd toegekend. Hij was een Jood, en als Jood vervolgde hij de gemeente, en hij bleef een Jood, ook toen hij na de ontmoeting met Jezus voor de poorten van Damascus tot een prediker van het evangelie van Jezus werd.
Hoezeer Paulus verbonden bleef met het Joodse volk, en hoezeer de stad Jeruzalem voor hem een centrale plaats innam in zijn doen en laten, blijkt uit het feit dat hij na elke zendingsreis terugkeerde naar Jeruzalem, Hand. 15 : 2. Hand. 18 : 22 „En hij kwam te Caesarea, ging aan land en groette de gemeenten en ging naar Antiochië" moet wel zó verstaan worden dat Paulus „aan land ging" om op te gaan naar Jeruzalem, en vandaar naar Antiochië. Als hij van plan geweest was niet naar Jeruzalem te gaan, had hij de reis veel korter kunnen maken door van Efeze rechtstreeks naar Antiochië te reizen. Dit wordt bevestigd door het einde van de derde zendingsreis, toen Paulus eveneens in Ceasarea aankwam om naar Jeruzalem te reizen, Hand. 21 : 8, 15.

Uit Rom. 9 : 3 blijkt dat Paulus de Joden als zijn verwanten bleef beschouwen; zij waren zijn stamgenoten (zó wordt het hier gebruikte griekse woord in b.v. Rom. 16 : 7, 11 en 21 vertaald). En om der wille van deze stamgenoten, deze verwanten naar het vlees, wenste Paulus wel van Christus verbannen te zijn, Rom. 9 : 3. Niet door een koninklijk bevel van een romeins vazal in Juda of Samaria, niet door een keizerlijk decreet uit Rome, maar door een vloek, staat er letterlijk. Verbanning door een vloek, dat betekende een wegzending zonder mogelijkheid van terugkeer. Paulus zegt niets minder dan dat hij voor eeuwig verloren zou willen gaan als (daardoor) de Joden maar Jezus zouden aanvaarden als beloofde Messias. Onwillekeurig denken we daarbij aan een woord van Jezus: Niemand heeft grotere liefde dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden, Joh. 15 : 13.

Probleemstellingen
Men kan niet zeggen dat alleen Romeinen 9-11 over de verhouding gemeente en Israël handelen. De hele brief handelt er min of meer over. In de eerste acht hoofdstukken gaat het over de roeping der heidenen; dat waren dus duidelijk niet-Joden. Zij werden geroepen tot het geloof in Jezus, de Jood uit Nazareth, gekruisigd op Golgotha en opgestaan uit de doden. Zij werden geroepen tot het ondergaan van die handeling waaraan ook de gelovig-geworden Joden zich onderwerpen, de doop. Zij werden geroepen tot het gedenken van de dood van de Heer bij brood en beker, Joden en heidenen, tot de Heer zou komen. Daarbij ervoeren de gelovigen van dag tot dag dat het evangelie een kracht Gods tot behoudenis was, zowel voor Joden als voor Grieken (= heidenen), 1 : 16.
In de hoofdstukken 9-11 wil Paulus duidelijk maken dat de roeping van de heidenen tot de gemeente des Heren niet betekent de verwerping van Israël. De heidenen nemen niet de plaats in van Israël!
Voor de moedergemeente in Jeruzalem is het voorzover uit de Handelingen blijkt nimmer een probleem geweest of de Joden nog tot het volk van God gerekend zouden mogen worden. Zij hadden de opdracht: Gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde, Hand. 1 : 8.
Voor de moedergemeente was het veel meer een vraag in hoeverre niet-Joden deel konden hebben aan het heil van Christus zonder zich te onderwerpen aan de specifieke Joodse gedragsregels als besnijdenis, handhaving van de sabbat, het eten van bloed (zie Hand. 15).
We bezitten van geen enkele gemeente uit de apostolische tijd een geschrift waaruit ons leer en leven blijkt. We moeten het hebben van wat de apostelen geschreven hebben. Uit wat zowel in de Romeinen- als in de Galatenbrief naar voren komt, kunnen we de gevolgtrekking maken dat het voor de heidenen nimmer vanzelfsprekend is geweest dat Israël in Gods heilsbestel geen plaats meer had. Dat het heil uit de Joden is, Joh. 4 : 22, had tot consequentie dat Israël blijvend met de verwerkelijking van het heil door Jezus Christus verbonden is. Je kunt niet gemeente van bekeerde heidenen zijn zonder de Joden. Israël hoort erbij.

Ommezwaai van Paulus?
Uit de Handelingan der apostelen zou men de indruk kunnen krijgen, dat Paulus zich van de Joden afgekeerd heeft.
Als voorbeeld nemen we Hand. 18 : 6, 7 die de situatie in Corinthe schetsen: „Maar toen dezen (= de Joden) zich verzetten en lasterden, schudde hij zijn klaren uit en zei tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben er rein van, voortaan zal ik mij tot de heidenen wenden. En hij vertrok vandaar en kwam in het huis van iemand, genaamd Titus Justus, die God vereerde, wiens huis naast de synagoge stond".

Maar zo heeft paulus vaker gedaan! Zo was zijn handelswijze: eerst de Joden benaderen, en als dezen afwijzend stonden, zich tot de heidenen wenden. Zijn heenwending tot de heidenen betekende nimmer een definitieve afwending van zijn stamgenoten. Hoewel hij zich apostel der heidenen noemde, betrok hij evenzeer de Joden in zijn missionaire arbeid.

Men haalt ook I Thess. 2 : 15, 16 aan. Daarin stelt Paulus dat de Joden de maat hunner zonden volgemaakt hebben omdat zij Paulus verhinderden het woord van Jezus tot de heidenen te spreken. Inderdaad zijn het felle woorden die Paulus 5 à 6 jaren vóór zijn brief aan de Romeinen aan de gemeente in het griekse Thessalonica schreef. Het gaat echter te ver als men daaruit besluit dat Paulus de Joden de rug toekeerde, of toegekeerd had na zijn ervaringen met de Joodse synagogen in Griekenland. Paulus heeft een duidelijke lijn gekend, vanaf het begin: In Jezus Christus richt God zich tot Joden én tot heidenen. In Jezus Christus wordt de belofte aan Abraham vervuld: In u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden, Gen. 12 : 1 vv.

In enkele volgende artikelen hopen we nader in te gaan op enkele delen uit Rom. 9-11.

Ploeger

INTREDEDIENST H. G. DE WINKEL

Op zondag 21 november a.s. zal ds H. G. de Winkel zijn intrede doen te Alblasserdam. Deze dienst zal worden gehouden in de Ichthuskerk aan het Scheldeplein. Aanvang 14.30 uur.
De bevestiging zal 's morgens in eigen kerk plaatsvinden (Plantageweg 142).
Ieder die deze diensten wil bijwonen is hartelijk welkom.

TOURNEE JOSIF TON

De enkele jaren geleden door de autoriteiten van Roemenië uitgewezen baptisten voorganger en seminarieleraar Josif Ton, die nu in Amerika werkt, maakt van 21 tot 28 november a.s. een tournee door Nederland.
Hij zal o.a. op zondag 21 nov. a.s. 's avonds om 19.00 meewerken aan een bijzondere dienst van de gemeente te Stadskanaal-Zuid, De Wilgen 1.

Over de verhouding Uniebaptisten—Vrije Gemeenten (2)

Een aanzet tot zelfonderzoek
Vrije gemeenten zijn een belangrijk verschijnsel geworden op de kaart van kerkelijk Nederland. Geestelijk zijn we met velen van hen nauw verbonden. Wat verhinderde ons wederzijds de weg tot elkaar te vinden in tenminste een redelijk aantal gevallen?

I. Hoe vrij is vrij?
Broeder Klein Haneveld signaleert terecht in zijn artikel van 1 oktober dat de vrees in een knellende struktuur terecht te komen, waar wel verplichtingen gelden, maar het geestelijk voordeel moeilijk objektief aan te geven is, gemeenten kopschuw maakt (houdt). Die angst ontmoet ik trouwens ook regelmatig bij doopkandidaten of adspirantleden van onze gemeente.
De vraag: „Uw gemeente is een Uniegemeente he?" wordt zelden juichend uitgesproken. In zo'n persoonlijk gesprek kun je dat uitleggen en toelichten, vooroordelen en misvattingen wegnemen. Maar hoe zou dat kunnen t.a.v. deze vrije gemeenten? Trouwens, zelfs al zou de Uniecommissie daar vandaag het initiatief toe (mogen/willen) nemen, is die angst dan geheel en al ten onrechte?
Is het zo onbegrijpelijk dat niet-Uniegemeenten de drempel van de Uniecontributie nogal hoog vinden? Dat ze het beleid en de reglementen van de C.v.d.O. als een inbreuk op hun lokale vrijheid en als bevoogdend of zelfs bedreigend ervaren? Dat ze geen duidelijk zicht op onze zendingsinspanning hebben en de geestelijke onderbouwing daarvan?
Zou het drempelverlagend werken als de bijdragen aan deze Permanente Commissies straks (eventueel) struktureel binnen de Uniecontributie gebracht zouden worden, zoals sommigen wel bepleit hebben? Ik meen van niet. De organisatorische top (U.C. en P.C's) hoe beperkt ook bekleed met bevoegdheden) verder van de gemeentes verwijderen door een gewestelijke of „classicale" tussenlaag, zou waarschijnlijk hoe goed bedoeld ook voor wat betreft slagvaardigheid e.d. - evenmin behoren tot de „vertrouwende maatregelen".

II. Oecumenische kontakten
Een 2e punt wat deze gemeentes naar ik meen kopschuw maakt voor de Unie ligt deels in het (recente) verleden, deels in onkunde, deels in het heden. Namelijk, het vroegere waarnemerschap bij de Wereldraad van Kerken, de aarzelende gang van zaken rondom het afwijzen van het I.K.O.N. lidmaatschap en plaatselijke oecumenische kontakten.
Een Nederlands Dagblad is het euvel te duiden, dat ze niet beter geïnformeerd zijn ten aanzien van onze ex-relatie tot de Wereldraad van Kerken. Maar kun je dat gemeentes en individuele christenen ook?

Die pikken slechts een hap en een snap uit de (sterk oecumenisch getinte) verslaggeving van Trouw en baseren daarop hun mening. Als dan in publikaties van S.O. en N.Z.R. de Unie wel figureert, en als zondagsmiddags het kontaktadres van het prekenbureau het I.K.O.N. adres is, is het dan zo verwonderlijk, dat zo'n misvatting hardnekkig stand houdt?
En als in een bepaalde plaats de Baptistengemeente (wel) kontakten onderhoudt met de plaatselijke Raad van Kerken, waarvan een deel van de leden dier gemeenten zich op geestelijke gronden distancieerde, maar géén kontakten heeft met die vrije gemeente, is het dan zo verwonderlijk dat er geen overmaat van vertrouwen is?

III. Schriftgezag
Dat brengt me bij het 3e en waarschijnlijk meest wezenlijke aspekt waar voldoende vertrouwen in onze gemeenschap ontbreekt, nl. ten aanzien van de rechtzinnigheid, cq. de Schriftbeschouwing.
Het voorstel om het woord „Bijbelgetrouw" voortaan niet meer te gebruiken, lijkt me in dit verband evenmin bruikbaar als een voorstel aan de kerk van Rome om het woord „katholiek" af te schaffen.

Fundamentalistisch getinte christenen hechten immers juist zeer grote waarde aan dat woord. Dat theorie en praxis niet altijd overeenstemmen moge op zichzelf onloochenbaar zijn (waar is dat wel het geval?) dat ontkracht het argument niet, nog het goed recht van het gebruik ervan.

Deze gemeenten zijn voor een groot deel - maar bepaald niet uitsluitend - samengesteld (en is het bij ons ook niet zo?) uit mensen, die de eigen kerk ontvlucht zijn, omdat ze de dorheid en ravage die de schriftkritiek en het afstandelijk bezig zijn met Gods Woord (daar) heeft aangericht hebben ondergaan. Hun doop was een daad van gehoorzaamheid aan Geest èn letter der Schrift, en hun grootste vrees is: weer in een compromissituatie te dien aanzien te moeten belanden. Is het niet begrijpelijk?

Maar dat betekent dan, dat als we hen werkelijk zouden willen benaderen, en we van mening zijn, dat geestelijke eenheid gestalte dient aan te nemen, we begrip moeten opbrengen voor hun zorg, m.n. over onze opleiding. Als daar berichten vandaan komen - al is het maar van studentikoze aard - die niet „fundamentalisten-freundlich" zijn, dan worden relaties en vertrouwen bewust of onbewust geschaad. Eenzelfde vonnis treft helaas de wijze waarop vorig jaar gereageerd is op het voorstel tot formalisering van de kontakten met een Bijbelinstituut dat meerdere van onze voorgangers vormde.
C'est le ton qui fait la musique.

IV. Uittredingen
Laten we ons ook niet ontveinzen, dat de uittreding van een 2 tal gemeentes uit de Unie - al hadden ze 99,9% ongelijk, en al willen zéér, zéér velen niets liever dan de banden opnieuw aanknopen, het aanzien van onze gemeenschap in den lande schade heeft gedaan. Als het zo ver komt, worden de nadelen en de meningsverschillen immers breed uitgemeten en de verbondenheid in het werk en de Persoon van Christus nauwelijks genoemd.

Conclusies en suggesties
- Mijn verhaal moge eenzijdig en onprettig overkomen bij velen. De kritische vinger kan zich ongetwijfeld in veel opzichten naar de andere zijde richten. Willen we echter „bruggen bouwen" dan zullen we m.i. het - nooit ontsierende - boetekleed moeten willen dragen en zelf de eerste en tweede stap willen doen.
- Wij hebben het voordeel, dat we beschikken over overleg - en bestuursorganen. Wij kunnen laten weten, dat we kontakt met anderen - die ons zo dicht na staan - op prijs stellen.
  Laten we dat na, dan groeien niet slechts gemeenten die bij ons horen (qua geestelijke signatuur) bij ons vandaan, maar kan hetzelfde gebeuren in eigen kring.
- Polarisatie is gevaarlijk, dat zijn we vast met elkaar eens, maar veronachtzaming van de stem en gevoelens van medebroeders/zusters is het niet minder. De vraag die de vrije gemeenten impliciet aan ons stellen, is dan ook niet slechts een „buiten-gebeuren" maar raakt het wezen van onze verbondenheid: Hoe ver willen we gaan voor/naar de ander?
- In Nieuwe Pekela werd in 1975 een studierapport gepresenteerd en aanvaard met betrekking tot onze relatie tot kerken en groeperingen van vrije en/of Baptistische signatuur. Dit rapport, gevolgd door een motie van aanbeveling werd indertijd met 109 stemmen voor en 18 tegen aanvaard. Als ik me niet vergis zijn de praktische konsekwenties echter achterwege of uiterst spaarzaam gebleven. Is het niet hoog tijd, deze besluiten alsnog te „re-aktiveren"?
- Op de laatste A.V. verheugden we ons over de aanwezigheid van afgevaardigden uit Amsterdam (Keizersgracht). Wat verhinderd ons - eigener beweging! - opnieuw uitnodigingen te sturen naar ons bekende en gestabiliseerde vrije gemeentes? G. Bosveld

ADRESWIJZIGING

Het nieuwe adres van ds De Winkel zal met ingang van 10 november zijn: Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam; tel. 01859-5935.

GEVONDEN KLEDING

In de garderobe van de Sionskerk waar de AV 82 is gehouden is een regenjas (grote maat) blijven hangen.
In zaal 4 is een groene slipover gevonden.
Wie heeft deze kledingstukken laten hangen?
Graag een berichtje aan: B. J. Kuipers, Weth. Kampstraat 137, 7553 ZH Hengelo.

Dubbel feest in 2e EXLOËRMOND

Voor iemand, die niet zo bekend is in 2e Exloërmond, valt het misschien niet eens zo op dat de baptistenkerk een uitbreiding heeft ondergaan. Niet omdat die nieuwbouw ergens weggemoffeld is achter de kerk, die al van 1922 dateert. Integendeel, nu de oude dienstwoning weggebroken is, is de uitbreiding van de weg af voor iedereen goed zichtbaar.
Het onopvallende bestaat daarin, dat het nieuwe zalenkomplex, dat zich links van de kerk uitstrekt, zo één geheel vormt met het oude gebouw. Met dezelfde boogramen en een steensoort die aangepast is aan de kerk.
De nieuwbouw was klaar, en dat was reden om die feestelijk in gebruik te nemen.
Bovendien had de gemeente nog een jubileumviering tegoed, want in 1981 bestond zij 75 jaar. Ook dat werd tegelijk gevierd.
Geen wonder, dat de laatkomers dus nauwelijks meer een plaatsje konden vinden op die 30e oktober. Natuurlijk was de gemeente er zelf, maar ook veel oud-leden en enige oud-voorgangers hadden de uitnodiging aangenomen. Burgemeester Kreykes was er namens de burgerlijke gemeente, en de heer Drenth namens de Unie Bouw Stichting.
„Fijn, zoveel mensen te mogen begroeten op dit feest. Bij al deze aanwezigen weten wij ook de Heer Zelf aanwezig", zei ds A. Nijland. In dat besef bracht hij de samenkomst in gebed voor de Heer.
Twee bijbelgedeelten onderstreepten de gebeurtenissen van deze dag. Johannes 4 : 35, de velden die wit zijn om te oogsten. En Genesis 26, waarin de herders van Izaäk steeds ruzie krijgen met de bewoners van de streek over waterputten, totdat ze eindelijk een plek vinden waar ze met rust gelaten worden. Rehoboth noemen ze die put, „Nu heeft de HERE ons ruimte gemaakt."
Ver voor de eeuwwisseling zagen de pioniers in deze veenstreek de velden wit om te oogsten. Men hield huissamenkomsten in de 1e Exloërmond. Maar het werd te klein. Jan de Jonge bouwde een huis in 2e Exloërmond, met een vergaderruimte voor 50 personen. Werd ook te klein. Wat moesten nu deze veenarbeiders met hun karige inkomen verder?
Broeder Hendrik Koops had een heem grond gekocht voor een huis. In een gemeentevergadering maakte hij bekend: De Heer heeft mij duidelijk gemaakt dat ik de helft van mijn grond aan de Heer en aan de gemeente moet geven. En zo kon men in 1905 beginnen aan de bouw van de eerste kerk, die in 1906 werd ingewijd door ds Nico van Beek; hij mocht meteen 12 mensen dopen. In dat jaar werd ook de gemeente geïnstitueerd. Rehoboth werd het gebouw genoemd.
In 1922 werd de tweede kerk geopend, aanmerkelijk vergroot. Een getuigenis van durf en moed, maar bovenal van geloof dat er de witte velden zijn, die geoogst moeten worden.

Vanuit diezelfde visie werd deze uitbreiding gebouwd. Ds Nijland noemde drie namen: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. In deze naam is gebouwd.

Br E. van Klinken, voorzitter van de bouwcommissie maar ook deskundige achter de bouw, gaf de voorgeschiedenis weer van de uitbreiding. Plannen waren er al twintig jaar, maar telkens ging iets anders voor, onder andere de pastorie. De behoefte aan jeugdruimte bleef, doch de direktiekeet die Nieuw Buinen te koop aanbood vond de gemeente maar niks. Er moest dan maar met een iets goeds komen, besliste men. En zo kon, met spontane medewerking van de burgerlijke gemeente, is een goed jaar tijd de nieuwbouw gerealiseerd worden.
Burgemeester Kreykes was graag namens het gemeentebestuur hierheen gekomen. Hij memoreerde de slechte tijd in de veenkoloniën rondom de eeuwwisseling, toen de baptisten de moed hadden hun eerste gebouw neer te zetten. Hartelijke gelukwensen voor dit prachtige gebouw, een aanwinst voor het dorp. Omdat men de gevraagde subsidie had moeten weigeren, had men zich wel verplicht gevoeld om snel de bouwvergunning af te geven.

Dertien voorgangers gingen ds Nijland vooraf in deze gemeente. Namens hen die uitgenodigd waren bracht ds H. van der Werf de gelukwensen over. Er was veel veranderd sinds zijn tijd. De gloeiende kachelpijpen waren verdwenen, en het doopwater werd later verwarmd. Een gebouw is noodzaak, maar geen hoofdzaak voor de gemeente, want het gaat om de mensen zelf, die als levende stenen gebouwd worden tot een tempel voor God, samengevoegd door de specie van de liefde.
De gemeente mag een haven zijn. Je loopt er binnen om tot rust te komen, op te knappen en bij te tanken, en dan vaar je weer uit, om je boodschap aan verre kust te brengen.
Ds Nijland bedankte voor alle goede woorden, en maakte nog bekend dat de Unie Commissie een schriftelijke felicitatie gezonden had. Daarna vroeg hij in gebed Gods zegen over het gebouw en de arbeid van de gemeente.

Buiten stond de Harmonie opgesteld, die als een wens speelde „Er komen stromen van zegen", en nog andere liederen. Twee kinderen, Janny van der Veen en Johan van Klinken, door loting aangewezen, liepen naar de koorden van het doek, dat over het naambord boven de deur hing. Het was geen grote verrassing na de inleiding van ds Nijland, de naam Rehoboth te lezen....
De overmaatse sleutel, die br Van Klinken aanbood aan ds Nijland om daarmee de deur te openen, had alleen symbolische betekenis... de deur was open. Een goed teken voor de toekomst.

Het gebouw zelf heeft, zoals we reeds vermeldden, een mooie aansluiting gevonden bij het oude gebouw. Op podiumhoogte van de kerkzaal is een nieuwe zaal, die zich naar opzij uitstrekt en door middel van een vouwwand van de kerkruimte gescheiden kan worden.
Een praktische keuken met een grote balie kan snel voorzien in de behoefte aan koffie.
Zondagsmorgens wordt de zaal gebruikt voor zondagsschool; twee vouwwanden sluiten de ruimte voldoende gehoorvrij af van de kerk.
Beneden is ook een royale ruimte voor klubwerk en zondagsschool. En de verdieping heeft een gezellige zolderruimte onder het schuine dak, waar vooral de jeugd zich wel erg thuis zal voelen.
De afwerking van alles ziet er prima uit; voor de binnenmuren is ook baksteen gekozen, waardoor de zaalruimtes een bepaalde warmte hebben. In de zaal op de begane grond heeft aan een wand een symbolische, houten kandelaar een plaats gevonden met in het Hebreeuws Psalm 122 : 6: Bidt Jeruzalem de vrede toe.
Naderhand was nog een gelukwens binnengekomen van de oud-voorganger H. Bakker.

Met deze uitbreiding kan de gemeente 2e Exloërmond weer jaren vooruit. Wij wensen de gemeente graag toe dat oud en nieuw samen geboorteplaats en werkplaats voor velen mogen worden.

H. G. de Winkel

Het nieuwe jeugdgebouw Rehoboth (foto O. Bodewitz)

VAN DEZE KANT BEKEKEN

NOG WAT SPROKKELHOUT

gevonden bij de Sionskerk, die u zich herinnert uit een vorige bijdrage. De kenners onzer bossen zijn niet zo gebrand op het wegslepen van dood hout. Ze dumpen het liever in de vele diepe greppels tussen de bomen, waar stof tot stof vergaat om zo aan de toekomst te bouwen.
Maar nog in gedachten, vertoevend bij de jongste uniebijeenkomst liep ik tegen wat sprokkelhout op dat ik hier waag uit te delen. Wie weet verwarmt u zich er aan.
Ik moet wel waarschuwen: mocht u niet van vrolijke noten houden, sla dit dan over. Dat ik ze opschrijf is alleen omdat je na wat vergaderingen de behoefte hebt om naar wat lichte muziek te luisteren.
Om nog even op die hemellift terug te komen. Toen we bij de gereformeerde kerk stonden wees ik de broeders, die ook even naar buiten kwamen om zoals dat heet een luchtje te scheppen - vreemde uitdrukking vindt u niet? - ik wees ze op de twee omhoog getrokken muren met op driekwart van de totale hoogte de houten kooi tussen die twee muren. Ik denk dat er een luidklok in hing. „Waaraan denken jullie als je dit ziet?" vroeg ik. Bij niemand wilde iets boven komen en daarom verried ik hun mijn gezicht: „Dat is de hemellift!" Sommigen zagen in de kooi de liftkooi en lachten. Een enkele moest nog nadenken. Toen werden we weer naar binnen gelokt om daar verder serieus bezig te zijn. Nog staande onder dat bouwwerk vraagt mij een broeder opeens: „Maar waar zit nou het knopje?" Even een moment van verbijstering. Toen drong het tot me door wat hij bedoelde en ik antwoordde hem: „Broeder, jij wilt te vroeg!"
Wat je allemaal niet kan overkomen. Naast mij hurkte een broeder neer. Zo maar om even te praten. Dus deden we dat. In de loop van het gesprek kwamen we ook op ons weekblad en ik zei dat het jammer was dat je niet meer kontakt met de lezers(essen) had. Nu heb je vaak het gevoel dat je lijkt op: „Een man echter spande de boog zonder een bepaald doel en trof de koning van Israël..." In het wilde weg geschoten dus, maar toch raak, soms. Mijn nederig hurkende broeder was kontent bleek mij en wenste mij nog een lang redaktielidleven. (Zoals velen van u blijkens de herverkiezing, waarvoor oprechte dank.)

Opeens stond een vrouw voor ons. Wij verhieven ons. Ze stelde zich voor en ik zag het haar van haar vader en de ogen van haar moeder. Zij betuigde haar erkentelijkheid voor deze stukjes, zonder te weten waar we het juist over hadden gehad, met name vanwege de waardering voor haar ouders die ik hier eens spuide. Plotseling deed ze een stap nader en kuste me op de rechterwang, mij verlegen achterlatend, want ze verdween in de massa en ik zag ze niet meer terug. Er waren getuigen van deze daad en u kunt zich voorstellen welke kreten de mannen slaakten. Ik overdacht wat mij overkwam en zei tegen mezelf: ze kuste eigenlijk haar vader die niet meer onder ons is. Ik waardeerde deze eksplosie. Een zeldzame onder ons. Velen onder ons vinden dat overdreven. Nooit vergeet ik de kus van een Duitse predikant toen ik z'n kerkdienst verliet en evenmin die van een Russische geestelijke toen we elkaar ontmoetten.
Dat hoeft van mij niet, al zullen zij die de bijbel letterlijk willen volgen de oproep kennen: Groet elkander met de kus der liefde.

Om van het wassen der voeten maar te zwijgen. Ik verlaat dit terrein, dankbaar terugkijkend op het moment van mijn verlegenheid.

Het was al met al een goede AV in de vierkante ruimte van de Sionskerk. Ik verbaasde mij over de afgevaardigden die duidelijk hun huiswerk: de bestudering van het unieboek, hadden gedaan. Ze hadden zowel de letters als de cijfers gelezen en overdacht. Intussen wierp ik nu en dan een oog op de jongeman die achter een soort instrument zat waardoor hij de stemmen der sprekers kon versterken. Geen verstand van techniek hebbend keek ik geïnteresseerd naar zijn drukken en schuiven. Tegelijk dirigeerde hij een viertal jongelui, twee jonge dames en twee jonge mannen, tieners, die met mikrofoons heen en weer liepen om de zwakke stemmen bij te staan. Maar ik zag meer. Dicht bij dat toetsenbord zag ik, achter de officiële gedelegeerden, twee „meisjes", ook jongedames van ongeveer 16, 17 jaar met handwerk bezig. Een haakte en de andere zat te breien. Je zou ze er helemaal niet verwachten en zeker niet zo bezig met hun werkje, tegelijkertijd nu en dan luisterend naar het parlement. Mooi, zei ik tegen mezelf, zulke jongelui zijn er ook nog. Laten we zuinig zijn op deze en de vele anderen, ze waarderen en ze helpen, bijvoorbeeld door een prachtig jeugdcentrum, met of zonder subsidie. Wat we in hen investeren levert meer op voor de gemeente, voor de wereld, voor de Heer dan de aanschaf van een afwasmachine.

Huizinga

IKOS

Deze vier letters betekenen Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken.
Het staat voor een stichting die zich bezighoudt met godsdienstonderwijs op de openbare scholen. Ze behartigt de belangen van diegenen die dat onderwijs geven en in dienst zijn van een plaatselijke afdeling van IKOS.
Een plaatselijke afdeling van IKOS heeft een stichtingsakte die overeenkomt met de richtlijnen van de landelijke stichting.
In het verleden werd godsdienstonderwijs gegeven door predikanten.
Zij ontdekken een tekort aan didactische kennis. Het IKOS streeft er naar deze te vergroten.
Het IKOS leidt op voor een godsdienstdiploma voor het basisonderwijs, testimonium I en voor het vervolgonderwijs, testimonium II. Studenten aan P.A.'s kunnen op veel plaatsen deze opleiding volgen. Voor hen die reeds godsdienstonderwijs geven blijken twee aspecten van groot belang te zijn.
1. Didactische hulp bij de onderwijspraktijk.
2. Begeleiding bij het verkrijgen van de rechtspositie.
Wat het eerste betreft: IKOS heeft dit jaar bijscholingscursussen gegeven en hoopt deze in het voorjaar van 1983 weer te geven op 2 zaterdagen.
Dr Grabandt en Drs. Schoufour waren daarbij betrokken vanuit het landelijk Ikos bestuur.
Op de bijscholingscursus dit voorjaar in Arnhem kwam de vraag in het IKOS bulletin een onderwijskundige rubriek op te nemen.
Een werkgroep zal deze rubriek verzorgen en dit najaar met het werk daarvoor starten.
Aan bijscholing wordt door IKOS de hoogste prioriteit gegeven en de studiecoördinator hoopt te komen tot een stuurgroep waardoor het bijscholingswerk beter kan worden aangepakt.
Wat de rechtspositie betreft: U kunt via de plaatselijke IKOS altijd een beroep doen op het landelijk bestuur om advies te krijgen.
In deze tijd van uitgaven-beperking komen uitgaven voor godsdienstlessen op de „tocht" te staan. Het is goed te weten dat de Vereniging voor Openbaar Onderwijs (VOO) het werk van IKOS van groot belang acht.
Dit bleek uit de brief die het Hoofdbestuur van de VOO aan de gemeenteraden richtte en in het VOO-orgaan „UITZICHT" jrg. 116 nr. 1 febr. 1982 werd afgedrukt.
De VOO stimuleerde indertijd de regering een apart onderdeel „geestelijke stromingen" in het wetsontwerp „basisonderwijs" op te nemen. In het eindtermenrapport blijkt iedere verwijzing daarnaar te ontbreken. Een onderhoud met het ministerie van Onderwijs heeft intussen plaats gehad. Een tweede contact, waarschijnlijk met de nieuwe minister is in het vooruitzicht gesteld. Daar zal gesproken worden over het godsdienstonderwijs en de omschrijving van de doelstellingen voor het nieuwe basisonderwijs.

Uw vertegenwoordiger in het landelijk IKOS bestuur,

Dick Pabon
Doude van Troostwijkstraat 51
1391 ER Abcoude

DE VOORGANGER

TUSSEN SPECIALIST EN DUIZENDPOOT

Op de bondsdag van de Groninger Bond, zaterdag 18 september in Hoogezand, hield ds J. Reiling een inleiding over de taak van de voorganger en de scholing die onze opleiding biedt, om mensen op die veelzijdige taak voor te bereiden.
Natuurlijk weet je wel, wat men zoal van een voorganger verwacht, maar als je het allemaal weer eens op een rijtje krijgt, denk je: het is nogal wat!
De voorganger moet goed zijn op de kansel. Al verwacht men dan geen redenaar, hij moet bekwaam zijn om te spreken en het woord uit te leggen. Verder moet hij een goede herder zijn, met gevoel voor de noden van de mensen. Hij moet de jeugd onderwijs kunnen geven en ook verder een goed leraar zijn. Hoewel de „leer" niet overal in even hoog aanzien gestaan heeft. Ook verwacht men van hem bestuurlijke capaciteiten, liefst moet hij voorzitter zijn van de raad.
Zijn algemene ontwikkeling moet op een behoorlijk peil staan, en hij moet enig zicht hebben op de ontwikkelingen van de maatschappij. Ik zal nog wel wat vergeten zijn, maar dit is al heel wat.
Het is de vraag, of je verwachten mag dat een voorganger al deze gaven in één persoon kan verenigen. Het lijkt bijna bovenmenselijk.
Het hoeft niet zo bovenmenselijk te zijn. Er zijn nu eenmaal duizendpoten, ook op allerlei andere terreinen van het leven. Mensen met een veelkleurig gavenpakket, die zich op alle markten thuisvoelen. Wat ze doen schijnen ze met een verbluffend gemak te doen, en je staat versteld hoe gauw ze dingen door hebben en er een oplossing voor hebben. Zulke mensen worden hoogstens gehinderd door het feit dat een dag en een week nu eenmaal maar een beperkt aantal uren hebben waarin gewerkt kan worden.
Maar zulke duizendpoten zijn zeldzaam. De meeste mensen moeten het doen met een bescheidener gavenpakket. En ze moeten voor zichzelf maar accepteren dat ze niet alles even goed kunnen, en op bepaalde terreinen zelfs met twee linkerhanden staan.

In zijn verhaal merkte Reiling op dat in de verwachting de preek bovenaan de lijst staat. De preek heeft ook het grootste bereik, aangezien op zondagmorgen - gelukkig - zich vele mensen verzamelen. Het is dus niet onredelijk om het zwaartepunt van het voorgangerschap te leggen in de prediking. In het A-B-C van het geloof is de A immers het woord, dat gesproken moet worden. Pas dan kan de B van het luisteren volgen en daarna de C van de gehoorzame reaktie.
Elke prediker zal de worsteling kennen om enerzijds door te dringen tot de hemelse schatten, die daar verpakt zijn in nuchtere aardse woorden. En anderzijds om, ook weer met mensenwoorden, die schatten uit te stallen, opdat de mensen ze zullen grijpen en in bezit nemen.
Daar komt heel wat voor kijken. De man moet het woord kennen. Niet alleen dat vers of die pericoop, maar ook het verband met de rest van het bijbelgedeelte en zelfs de samenhang met de hele Schrift. De achtergronden, de tijd waarin het geschreven werd. Er is een behoorlijke onderbouw nodig, wil men met vrucht zondag aan zondag kunnen prediken.
Maar de woorden moeten ook door hemzelf heengaan. Hij moet eerst zelf meegenomen zijn, door zijn boodschap, willen anderen er door gegrepen worden. Prediken is iets anders dan doceren. Er is gebed voor nodig, om hem voor te bereiden.
En goede voorbereiding kon wel eens deels afhankelijk zijn van het gebed van de gemeente voor de voorganger.
De derde faktor in de prediking is, dat de boodschap moet aansluiten bij het levensklimaat van de toehoorders. De apostel Paulus bracht zijn boodschap aan de Joden in een heel andere vorm dan aan de heidenen. Hij leefde zich in in hun kenniswereld en leefklimaat.
De gemeente zal geen kanselredenaar verwachten. Die zijn zeldzaam, en mooie woorden en zinnen raken ook niet altijd het hart. Maar wel een levende boodschap van de levende God, geplaatst in het leven van gewone mensen.

Maar wat moet die voorganger nu verder nog nadrukkelijk kunnen? Moet hij ook een goed pastor zijn, die het vertrouwen weet te winnen van veel mensen, zodat hij voor velen een vraagbaak en raadgever is, een zielzorger? Eigenlijk wel, zeggen we.
Moet hij verder in staat zijn om bijbelkringen te leiden en te onderwijzen? En ook de jeugd wat meegeven, opdat ook zij inzicht krijgen in wat God van ons, mensen, mag verwachten? Ook daar zeggen we op: Ja, graag.
Verder is hij de man, die op een soort uitkijkpost staat, omdat hij met bijna alle aspekten van het gemeente-zijn wel in aanraking komt. En omdat hij waarschijnlijk ook wel de meeste mensen in en om de gemeente kent, niet alleen van naam en gezicht, maar ook wel wat verder. Hij is dus wel de man, die je ook graag de leiding in handen geeft van het gemeentelijke gebeuren, omdat hij over het algemeen vanuit zijn uitkijkpost het meeste ziet. We maken hem dus ook maar voorzitter van de raad, van de zendingswerkgroep, de evangelisatiekommissie, redakteur van het maandblad, enz. enz. Daarbij stellen we interkerkelijke kontakten op prijs, en is het ook wel fijn als de voorganger wordt uitgenodigd om in het bejaardentehuis regelmatig een bijbelstudie te verzorgen. En vergeet zieken- en bejaardenbezoek niet.
Bent u al uren aan het invullen? Vergeet dan ook de studie niet die de man zou moeten doen om wat bij te blijven.

Zou het ook anders kunnen? Er is geen ziekenhuis waar een arts meer op deze manier werkt. Ieder heeft zijn eigen vakterrein. Kun je je een groep van gemeenten voorstellen, die samen enkele voorgangers hebben, die hun taken verdeeld hebben naar hun eigen gavenpakketten?

Bijvoorbeeld drie of vier gemeenten. Ze hebben allemaal een voorganger, die met toewijding de prediking verzorgt. Maar verder worden de taken in de gemeenten verdeeld naar capaciteiten. De een heeft de gave ontvangen om een goed en vertrouwelijk gesprek met de mensen te hebben, waarin ze los komen. Zo'n gesprek dat mensen als een bevrijding kunnen ervaren. De andere voorganger heeft zijn gaven meer liggen op het terrein van het onderwijs. Hij is liever studerend bezig met een groep, dan in een huiskamer te zitten luisteren naar de problemen van anderen. Terwijl de derde niets liever doet dan organiseren en plannen maken, en mensen aan het werk zetten.

Zo zouden gemeenten de gezamenlijke taken kunnen verdelen over deze voorgangers. Met uitzondering van de prediking zouden ze elk op hun eigen terrein zich kunnen ontwikkelen als specialisten. Zou dat de gemeenten niet ten goede komen? Zou het werk niet diepgaander gebeuren dan nu vaak, omdat een voorganger, die moeite heeft met een bepaald terrein, de neiging heeft om dan dat terrein, bijvoorbeeld het bezoekwerk, maar wat te laten liggen, onder excuses dat hij het op ander terrein te druk heeft? Dat andere terrein is dan natuurlijk wel het gebied, waar hij zich beter thuis voelt.

Het lijkt een aanlokkelijke gedachte. Of die gedachte ook uitvoerbaar is, weet ik niet. Of we daar naar toe zouden moeten, weet ik zelfs ook nog niet.
Want er is een gevaarlijke kant aan specialisatie. Wie specialist is, ziet op de duur ook alleen maar zijn eigen gebied, zijn eigen werkterrein. Of bijvoorbeeld artsen-specialisten dat gevaar lopen, weet ik niet, maar het zou wel eens kunnen zijn dat je bij de specialisatie de totaliteit van de mens uit het oog verliest, en alleen maar je eigen gebied voor ogen hebt.
Het is de vraag, of een voorganger, die zich zou specialiseren op bijvoorbeeld de organisatie van de gemeente, nog wel oog heeft voor de persoonlijke problemen waar mensen mee kunnen worstelen. Dat zou onherroepelijk van invloed zijn op zijn prediking - die verwijdert zich van de praktijk van het leven. Of de man, die alleen aan zielzorg doet, zou op een bepaald moment misschien geen oog meer hebben voor de noodzaak van de overdracht van het woord, het leerproces, dat toch zo noodzakelijk is voor de geestelij-

ke ontwikkeling. Want geestelijke ontwikkeling volgt niet alleen maar uit de ervaringen, uit de dingen die een mens doormaakt. Hij zal ook moeten luisteren naar de Heer en zijn leven moeten leren invoegen in de leer van de Here Jezus Christus. De mens-in-moeilijkheden is niet alleen gebaat bij iemand, die naar hem luistert - hij zal ook zelf moeten leren luisteren naar de stem van de Leidsman ten leven.

Liever nog zou ik zien dat een voorganger wel taken gaat verdelen, maar dan onder de gemeenteleden, in het bijzonder capabele raadsleden. Want inderdaad behoeft een voorganger niet per definitie voorzitter te zijn van allerlei besturen, en zelfs niet van de raad, als een ander dat beter kan.
Het besef van de wenselijkheid van een herindeling van de taak van de voorganger komt op gang. We hoorden het in Engeland, maar ook in ons land wordt er nagedacht over een zo goed mogelijke verdeling van de werktijd van de voorganger. Door opleiding en ervaring heeft hij vaak een voorsprong op anderen.
Maar ook raadsleden kunnen zich scholen in taken als zielzorg, onderwijs en organisatie. En de beste zielzorg is toch nog steeds dat gemeenteleden zo goed met elkaar omgaan, dat ze zich eens bij elkaar kunnen uitpraten.

Zo hoeft de voorganger geen duizendpoot te zijn, die overal bij moet zijn en van alle markten thuis. Maar ook geen specialist op zijn eigen terrein, waarbij hij zou vervreemden van al die andere dingen die mede het leven van de mensen en de gemeente uitmaken.

H. G. de Winkel

GRONINGER BOND

Op 13 november a.s. zal door de Groninger Bond een ontmoetingsmiddag worden belegd. De spreker van deze middag, ds P. Brongers te Drachten zal een inleiding houden over het jeugdwerk. Na de inleiding kan over genoemd onderwerp van gedachten worden gewisseld.
Deze middag zal worden gehouden in het gebouw van de gemeente Hoogezand aan de Beukemastraat 26; de aanvang is om 14.00 uur.
Gezien het onderwerp wordt een grote opkomst verwacht van allen, die bij het jeugdwerk zijn betrokken. Geïnteresseerde leden en vrienden van onze gemeenten zijn echter eveneens van harte welkom.

WEER THUIS

Br en zr Fabrie-de Jong zijn na een langdurig ziekenhuisverblijf weer thuis:
Hearewei 58, 8711 GE Workum, tel. 05151-2034.

GEMEENTEBERICHTEN

(Hoogezand D.E.) - Wij hadden al heel lang uitgezien naar de 10e oktober, de dag waarop ds T. F. Smit uit Hoogvliet zijn intrede deed in onze gemeente. Op 4 april jl. nam ds Pflaum afscheid van ons om te vertrekken naar de gemeente Vroomshoop. Broeder Goldberg uit Siddeburen, die samen met hem om toerbeurt voorging in ons kerkgebouw en in „Woldwijck" (een uitbreidingsplan in Hoogezand), verliet ons eveneens op 17 juli om in dienst te treden van de „Cama" (= Christian and Missionary Alliance), in Nederland bekend onde de naam Parousia. Vandaar onze blijdschap op 10 oktober.
Broeder Sikkema (eigenaar van een expeditiebedrijf) met nog een aantal mensen heeft onze nieuwe voorganger en z'n vrouw gehaald op 2 oktober. Enige mensen van de zondagavondjeugd hadden de pastorie versierd met vlaggetjes en een bord boven de deur met opschrift: „Hartelijk welkom".
Naast de snert waren er zoveel mensen om te helpen met uitladen dat je elkaar haast in de weg liep!

De bevestigingsdienst was erg indrukwekkend. Dr J. Reiling was daar speciaal voor overgekomen. De kerk was bomvol, alle „Woldwijckers" waren er immers ook. Voor 's middags hadden we de Ned. Herv. „Damkerk" afgehuurd. Ds Smit sprak naar aanleiding van Jac. 1 : 1-8. „Indien iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom".
Echte wijsheid heeft niets met intelligentie te maken. Ds Smit vroeg ons voor hem te bidden en „broeders en zusters, dan hoeven wij niet **af** te wachten, maar dan mogen wij het **ver**wachten van de Here". Het zangkoor zong in samenwerking met onze brassband. In deze kerk met z'n goed akoestische weergave klonk dit geweldig. 's Avonds kwamen we weer bij elkaar in ons eigen kerkgebouw en alle verenigingen presenteerden zich. Iemand zei eens: „Baptisten, dat is een ongeregeld volkje". Je zou het geloven als je voor de **eerste** keer op een dergelijke avond in onze kerk zou zijn. Kortom: wij hebben veel gelachen en plezier gehad. Maar als het moet zijn we op onze post, er is veel werk te doen en zeker in Hoogezand. Gelukkig heeft de gemeente Siddeburen inmiddels weer een nieuwe voorganger. Broeder Pijnacker Hordijk. Deze broeder dient ons evenals broeder Goldberg elke zondagmorgen met het woord. Naast blijdschap - wij mochten enkele keren het doopvont openen - was er ook droefheid. In een jaar tijd zijn ons een aantal broeders en zusters ontvallen, waarvan enkele zeer plotseling. Wij weten echter dat ze „Thuis" zijn, dat is onze troost. Broeders en zusters wij groeten u allen heel hartelijk en besluiten met deze woorden: Ga op 't smalle hemelpad verder, altijd verder!

SAMENSTELLING RJC-RAAD

Vanwege enkele wijzigingen hierbij de volledige lijst:
voorzitter: Jan Baptist, Emmen
secretaresse: Ina Bouman, Leeuwarden
penningmeester: Wim Meijer, Drachten
leden: Bert Wijchers, Bilthoven
Theo Donderbroek, Garderen
Reinder Reintsma, Delfzijl
Rein Kloppenburg, Kampen
adv. lid: Piet Brongers, Drachten

INGEBRUIKNEMING VERBOUWDE KAPEL IN ARNHEM

Zaterdag 27 november zal om 15.00 uur de verbouwde en vergrote kapel, W. van Kleeflaan 6, Arnhem officieel in gebruik worden genomen.
Belangstellenden, met name ook oud-leden, zijn hartelijk welkom.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin

Doe er wat aan!

PRAATDAG KOFFIEBARWERK

Datum: zaterdag 20 november a.s.
Plaats: Zwolle, Samenhofkapel, Zamenhofsingel.
Tijd: 10.00-15.00 uur (brood meenemen).

Doel: Samen praten over de manier waarop landelijk ondersteuning geboden kan worden voor het plaatselijk werk.

Kortom:
Kijken en luisteren (= inventariseren) naar alles wat er al gedaan wordt en nagaan op welke manier (zowel instruktie als materiaal en ervaring) we het meeste van elkaar kunnen leren.
Dit hoeft niet beperkt te blijven tot materiaal uit eigen kring (dus ook van bijv. Youth for Christ).

Voor wie? Alle afdelingen die koffiebarwerk doen via wekelijkse avonden of via eenmalige akties!
Allen die aan koffiebarwerk willen gaan doen.
Belangstellenden.

We hopen op een vruchtbare dag die misschien een nieuwe start kan betekenen voor een betere en meer systematische aanpak van het jongeren evangelisatiewerk in onze gemeenten.

Meld je aan bij het Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten, tel. 05120-15687.

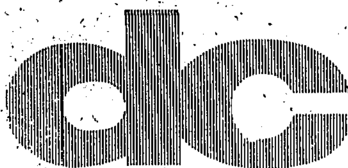
Eén verzoek: Mocht je afdeling door omstandigheden verhinderd zijn aanwezig te zijn, terwijl er wel belangstelling is of ook aan koffiebarwerk gedaan wordt, laat dat dan ook even weten.

Vriendelijke groeten, namens de Werkgroep Jongerenevangelisatie

P. Brongers

N.B.: De dag kost niets en zelfs de reiskosten worden vergoed.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Uit Gods hand ontvingen wij dankbaar en in liefde een zoon en broertje

CHRISTIAN LUILF

Piet en Janny Kingma
Jos
Peter

31 oktober 1982
Rüschlikon, Zwitserland
Alemannenweg 1.

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op *f* 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een accept-girokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 *f* 53,—.

Administratie De Christen.

Weduwnaar 73 jaar, zoekt langs deze voor hem onsympathieke weg, kennismaking met een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd, om samen een stukje eenzaamheid op te lossen.
Noorden des lands.
Brieven onder nummer 11-900.

Hotel-pension Im Rosengarten, Kassel-Wilhelmshöhe: ook in de winter uitstekend geschikt voor een korte of lange vakantie! Prosp. 085-621422

De NEDERLANDSE BAPTISTEN JEUGD-BEWEGING vraagt voor haar Jeugdburo in Drachten een

ADMINISTRATIEF MEDEWERKER(STER)

voor 20 uur per week.

Voor deze funktie wordt gevraagd:
- bezit tenminste MAVO- en typediploma of soortgelijke opleiding
- goede typevaardigheid
- een goede beheersing van de nederlandse taal
- moet zelfstandig kunnen werken
- bereidheid om alle op het buro voorkomende werkzaamheden te doen
- bekendheid met het werk van de NBJB
- leeftijd tenminste 25 jaar

Geboden wordt:
- salaris afhankelijk van leeftijd en ervaring
- CAO-welzijnswerk is van toepassing
- de werktijden kunnen in overleg worden vastgesteld

Sollicitaties:
Sollicitaties kunnen binnen 10 dagen worden gericht aan het bestuur, p/a Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten.

„Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o Here der Heerscharen!
Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des Heren;
mijn hart en mijn vlees jubelen tot de levende God.”

Psalm 84 : 2 en 3.

Maandag 1 november 1982 heeft het de Heer behaagd op de leeftijd van bijna 82 jaar, op te nemen in Zijn heerlijkheid, onze lieve moeder, schoonmoeder en oma

WILHELMINA JOHANNA ZWIEBEL

sinds 20 augustus 1958 weduwe van Jacobus Bijleveld.

Geertruidenberg:
J. Bijleveld
G. Bijleveld-Warta
Herma Beltman
Apeldoorn:
H. Bijleveld
B. H. Bijleveld-Wevers
Hengelo (O)
J. van Druten-Bijleveld
W. van Druten
en kleinkinderen

Geertruidenberg, 1 november 1982.
Pijpershof 2
Corr. adres
Strijenlaan 15, 4931 HE Geertruidenberg.

De begrafenis heeft inmiddels te Hengelo plaats gehad.

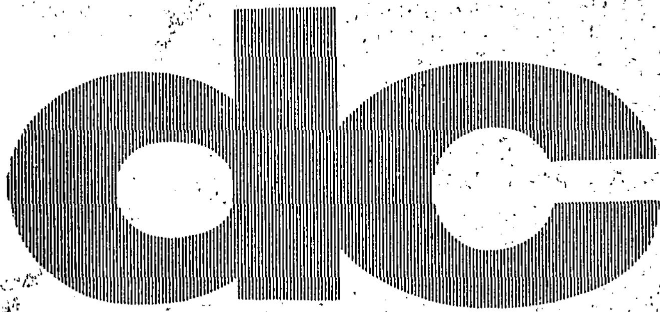
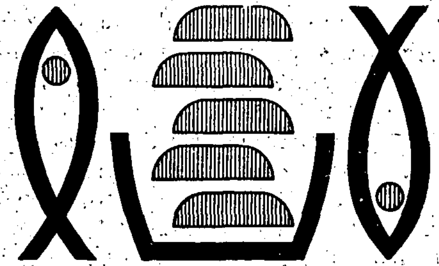
Op 16 oktober 1982 is door de Heer thuisgehaald onze zuster

SEERTJE EVERS-STEL

op de leeftijd van 73 jaar.

Mark. 10 vers 16.

Baptistengemeente Vriescheloo

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 43 - 12 november 1982

NIEUWE VERTALING, OF NIET?

De Raad voor contact en overleg inzake de bijbel - zeg maar RCOB - heeft de kerken in Nederland gepolst over de behoefte aan een nieuwe bijbelvertaling.
Deze zou dan in de plaats kunnen komen van de vertaling van het Nederlands Bijbel Genootschap van 1951, die wij de nieuwe vertaling plegen te noemen. Nieuw, omdat die de Statenvertaling ging vervangen.

Nu hebben we sinds enige jaren reeds de vertaling van het Nieuwe Testament in hedendaags Nederlands, de uitgave Groot nieuws voor u, uitgebracht door samenwerking van de Katholieke Bijbel Stichting en het Nederlands Bijbel Genootschap.
De opzet van deze vertaling is overgenomen uit Engeland-Amerika. Men wilde daar een vertaling rechtstreeks uit de grondtekst in eenvoudige, hedendaagse taal, met als doelgebied de mensen in bijvoorbeeld zendingslanden, voor wie engels de tweede taal is. En verder voor mensen die van huis uit niet vertrouwd zijn met het geloof en met de bijbel. Dat beperkte bij voorbaat de woordkeuze en de zinsbouw; het moest eenvoudig engels zijn. De lange griekse volzinnen uit de brieven van Paulus bijvoorbeeld moesten daarvoor weergegeven worden in kortere zinnen, die een tekst overzichtelijker maken.

Daarbij moesten wel eens offers gebracht worden aan de inhoud van de woorden.
Als een woord uit de grondtekst het beste weergegeven kon worden door een minder bekend engels woord, moest men maar genoegen nemen met een eenvoudiger en bekender woord, dat echter niet helemaal de oorspronkelijke betekenis weergaf. Terwille van de leesbaarheid deed men deze consessie.

Toen de uitgave eenmaal gereed was, bleek er een verrassend grote belangstelling voor te bestaan. Niet alleen vanuit de zendingslanden en vanuit het publiek dat er „niet bij opgegroeid". Ook veel mensen die al jaren de bijbel lazen, grepen naar deze vertaling. Door de eenvoudige taal kwam de boodschap direkter over.

Inmiddels is in Amerika en Engeland de gehele bijbel volgens dit principe vertaald. En vele landen hebben het overgenomen. De vertaling „Groot Nieuws voor u" heeft zijn weg gevonden in Nederland. Aan de vertaling van het Oude Testament wordt hard gewerkt. Zojuist is de komplete Duitse vertaling „Die gute Nachricht" gereedgekomen. Volgens het kwartaalblad van het NBG „Met andere woorden", dat interessante informatie geeft over het vertaalwerk, moest men in Duitsland na het verschijnen van de eerste druk hals over kop de tweede druk opzetten. Enkele dagen daarna de derde. Nog geen maand later had men 120.000 exemplaren afgeleverd.

-+-+-

Waaraan is het succes van deze uitgave te danken?
Was het zo nodig om een nieuwe vertaling te laten verschijnen? En waarom vraagt de RCOB nu aan de kerken of er behoefte is aan nog weer een andere vertaling?

Voor de beantwoording van deze vragen zullen we, denk ik, moeten beginnen in de huiskamer en de bijbelkring.
In vele christelijke gezinnen wordt gelukkig nog de gewoonte onderhouden om minstens eenmaal per dag uit de bijbel te lezen. Wordt er ook geluisterd? Dringt het door? Lokt het een gesprek uit?
Onze oudere vertalingen, de Statenvertaling, maar net zo goed de NBG-vertaling 1951, hebben een zinsbouw en een woordgebruik dat ons vandaag-de-dag erg plechtig in de oren klinkt. Maar dat vaak maar zeer moeizaam tot de lezer doordringt.
Het is om zo te zeggen stadhuistaal geworden: Taal van een andere wereld.

Nu zal iemand zeggen: Het is ook taal van een andere wereld. Taal van God. Taal uit de hemel. Daarom moet het ook plechtig blijven. Om die reden blijven wellicht in ons land mensen vasthouden aan de eerbiedwaardige taal van de Statenvertaling, en in de Angelsaksische landen aan de King James vertaling.
Maar is dat ook de bedoeling van de Bijbel? Of liever: van de Heer, die de bijbel gegeven heeft om zich daarin te openbaren?
Het Nieuwe Testament is, zoals bekend, geschreven in het grieks. Doch niet in het plechtige, verheven grieks van de klassieke schrijvers en dichters. Het is het alledaagse grieks van de gewone man. De taal van de boer, de koopman en de huisvrouw. Het woord moest zo dicht mogelijk bij de mensen komen, en ook de eenvoudigen moesten het kunnen verstaan.
Alleen al vanuit dit principe zouden wij moeten zorgen, dat de verwoording van de blijde boodschap het taalgebruik van de mensen zo dicht mogelijk blijft volgen. Het woord moet middenin het leven blijven staan.

Wie wel eens een medemens, die buitenkerkelijk opgegroeid is, geholpen heeft met de bijbel te leren lezen, heeft vast de moeizame strijd opgemerkt die de ander heeft met het lezen van onze oudere vertalingen. De woorden zijn wel uit te spreken, maar het verband en de zin dringen niet door, men begrijpt niet wat er gezegd wordt. Dat is geen kwestie van verkeerde geestelijke instelling, maar van onalledaags taalgebruik.

In bijbelkringen met jongeren en ouderen is het me meermalen opgevallen dat ook mensen, die al enige tijd op de weg van het geloof waren, wel een tekst konden oplezen, maar niet in staat waren om weer te geven wat er staat en waar het om gaat.
Soms nam ik de Groot Nieuws-vertaling erbij, en dan zei men verbaasd: O, wordt dat er mee bedoeld. De G.N.v.U. vertaling heeft voor een aantal mensen de boodschap op verstaanbare afstand gebracht.

Of sommige mensen zo'n vertaling in gewone spreektaal toch al enigszins bedreigend ervaren, omdat het dan zo dichtbij komt? In een gesprek over kerkdiensten in het Gronings zei iemand dat een aantal mensen dat niet zo prettig vinden. In je moedertaal komt het zo dichtbij....
Blijft de vraag: Is er dan naast de G.N.v.U.-vertaling behoefte aan een nieuwe vertaling voor gebruik in kerk, bijbelkring en huiskamer?
Deze vertaling zou dan gebaseerd moeten zijn op het principe van een zo getrouw mogelijke weergave van de oorspronkelijke tekst. Zo nodig met gebruikmaking van wat „moeilijker" woorden, als die de grondwoorden beter weergeven. Doch wel in hedendaagse taal en zinsbouw. Ook daarbij kan men nog wel weer volgens twee verschillende methodes te werk gaan, doch dat doet hier minder ter zake.

„Trouw" meldde, dat de enquete van de RCOB, die voorgelegd werd aan de ruim 800 gereformeerde kerken, slechts door 360 kerkeraden beantwoord werd. Tachtig procent daarvan was tegen een nieuwe kerkbijbel.
Ook de peiling onder onze baptisten voorgangers schijnt, zover op dit moment bekend, geen verlangen naar een nieuwe vertaling aan het licht gebracht te hebben.
Er zitten ook bezwaren aan, dat moet direkt toegegeven worden. De oudere generatie is opgegroeid met de Statenvertaling, en hoe vaak citeren we uit ons hoofd niet een tekst nog vanuit de S.V., inplaats van uit de Nieuwe Vertaling? De jongeren hebben nu de teksten van de NBG-vertaling in hun hoofd zitten, en die staan er dan in een nieuwe vertaling alweer in andere bewoordingen. Het vlot opzoeken van een bijbelgedeelte zou er wel eens mee in de war gestuurd kunnen worden.
Toch blijf ik het de moeite waard vinden om te trachten de boodschap over te brengen in taal stijl en uitdrukkingswijze van vandaag, om het woord maar zo dichtbij mogelijk te brengen.

Eén ding kan zelfs de beste vertaling niet wegnemen. Jan J. van Capelleveen wijst daar ook op in het bovengenoemde blad van het NBG. Het „skandalon" blijft.
De boodschap van de Heer bevat dingen waartegen de natuur van de mens zich teweer stelt, omdat ze zo moeilijk aanvaardbaar zijn. Als voorbeeld haalt Van Capelleveen aan Romeinen 3 : 11: „Er is niemand die rechtvaardig is, geen mens; niemand die verstandig is, niemand die God zoekt. Ze zijn allemaal van God afgedwaald, ze deugen nergens meer voor". Duidelijker kan het niet, maar het blijft wel „onbegrijpelijk".
Voor de natuurlijke mens, die de Geest van God niet heeft, blijft het evangelie een dwaasheid. Doch een goede vertaling brengt het woord tot aan het oor en tot aan het verstand, maar de Geest moet het naar het hart brengen. En waar het woord gebracht wordt, werkt ook de Geest.

H. G. de Winkel

REDIVIVUS: herleefd. Herleeft!

Zojuist een aantal verhalen moeten aanhoren over oude en zeer oude mensen in een verpleeghuis en wat ik hoorde was niet om te bidden lang te mogen leven. Het is niet mijn bedoeling om u lastig te vallen met gedachten over euthanasie = de mooie, zachte dood, maar gedachten eraan schieten wel door je hoofd bij de schildering van lichamelijke en geestelijke toestanden waarin sommige ouden leven. „Maar goed dat ze het zelf niet beseffen", zeggen wij dan. Weten wij veel.

Gelukkig, er zijn er ook die nog goed bij de tijd zijn en nu en dan ligt hier een brief van een man of vrouw die zo diep kunnen tasten in het verleden dat ik toen nog niet eens wist er te zijn. Overigens, dát ontdek je in de regel ook pas als je al jaren onderweg bent. Je was er wel maar wat dat betekende had je niet door. En nóg heb je er soms moeite mee eigen lengte, breedte, en diepte vast te stellen.

Een zeer oude zuster belde me onlangs. Ze woont in het machtig vlakke land van Friesland waar het geluid van het water wordt gehoord en het geloei van koeien die gemolken willen worden. Waar je nog tot de kim kunt kijken en de lucht vol is van de geur van pas gemaaid gras en luchtig hooi.
Deze zuster vroeg me of ik het allereerste nummer van De Zaaier bezat. Nee, zei ik. Zij wel en ze zou me de eersteling sturen. Hetgeen zij prompt deed. Met daarbij nog in keurig handschrift een briefje. Het vier pagina's tellend blad, ietwat vergeeld, ligt naast me. Het „Maandblad ten dienste van evangelisatiewerk door geschrift verspreiding".
De redaktie was in handen van ds W. C. Mense, ooit hervormd predikant, maar door woord en geweten geleid in september 1911 door br Van Beek te Amsterdam gedoopt. Dat u verder over deze predikant niet veel hebt gehoord ligt ook aan het feit dat hij enige jaren later voorganger werd van de Vrije Evangelische Gemeente in Amsterdam. Beter bekend geworden is de toenmalige administrateur, br Jac. Jeronimus, sigarenmaker in Groningen en later een geliefd spreker in de gemeenten die hij als prediker diende, waaronder 2e Exloërmond en Den Haag.
De Zaaier is nu al in zijn 65e jaar. In 1981 gingen er 162.750 eksemplaren het land in, terwijl van het kerstnummer 74.000 gedrukt werden. Zodat honderdduizenden in ons land het blad in handen kregen, verleden jaar. Ik ben het met u eens dat er meer wegen zijn in het evangelisatiewerk dan deze geschrifsverspreiding, maar 't zou geen kwaad kunnen (ik bedoel: 't zou goed zijn) als u zelf elke maand vijf eksemplaren nam om weg te geven.
De brief van de bejaarde zuster bracht mij ertoe nog eens in Van Dam's geschiedenis na te gaan hoe het onze geloofsgenoten in die kontreien verging, zo'n honderd jaar geleden. Zij citeert niet onze broeder Van Dam, maar grijpt terug op het boek van Dr Wumkes, die het eerste boek over „de opkomst en de vestiging van het baptisme in Nederland" schreef. Wat je daar, en later ook bij Van Dam, leest raakt je hart. Wat hebben die „harde" Friezen met hun warm hart en soms heet hoofd geworsteld om tot het licht dat Jezus was en gaf te komen. Het lichtte tussen Franeker en Stavoren en boven Gaasterland daalde de regen van God als een zegen in de naar waarheid en leven zoekende harten. De lapkeman Hendrik de Vries uit Workum drong met de bijbel in de hand en gedreven door Gods Geest bij de Waarheidsvrienden aan om de weg van Jezus te gaan. Een citaat (uit van Dam's boek pag. 99) „Na ruim twee jaar hevige innerlijke strijd kwam Klaas Bates Aukema tot de erkentenis: „Maar zoals een heldere zonnestraal door een donkere wolk kan heenbreken, zoo schoot mij opeens het Woord van den Zaligmaker door de ziel: „Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen".

Dit ging gepaard met zulk een opheldering van mijn gemoed dat ik duidelijk in zag, dat daar aan niets anders gedacht kan worden dan dat Jezus, de Borg en Middelaar, zich onderwierp aan des Vaders instelling, welke door Johannes werd uitgevoerd, namelijk de Doop. O, het was mij alsof ik den Zaligmaker onder water zag neergelegd en het was alsof ik een stem hoorde die tot mij zeide: „Dat deed Ik voor u! „En daarop drukte met evenveel nadruk die waarheid op mijn ziel: „Die mijn discipel wil zijn, die volge Mij"!
Vijftig jaar later doorkruiste ik Friesland en vond nog altijd bij velen die worsteling. Ik heb er veel van geleerd.

Wumkes' boek moest eigenlijk herdrukt worden. Dat van onze broeder, die zo vroeg heen ging, zult u wel bezitten. Het is de moeite waard, wat zeg ik: het betekent winst te lezen hoe onze „vaderen" gedacht en geleefd hebben. Diep ging de ploeg en groot was de oogst.

Huizinga

Nog eens:

EVANGELISEREN ONDER MOSLIMS

„De krant kunt u niet missen.... geen dag!" U kent dat slagzinnetje wel. 't Is waar, de krant is een waardevol apparaat in onze samenleving; maar aan de andere kant moet je er niet al te veel waarde aan hechten of vertrouwen in stellen, want onfeilbaar of onkreukbaar is hij bepaald niet alle dagen.

In DC van 26 maart jl. schreef ik een artikel met bovenvermeld opschrift. Daarin werd een citaat aangehaald, dat ik las in een krant uit Friesland, dat op zijn beurt ook weer een citaat was. Wel, u voelt het al: dan moet er wel iets mis gaan.

Het originele citaat stamde uit het blad „De open deur" en was een uitspraak van ds J. Slomp, waarin hij verklaarde, niets te voelen voor evangelisatie onder de moslims, de volgelingen van Mohammed, omdat deze mensen in feite dezelfde God dienen als wij, christenen, namelijk de God van Abraham, Adam, Izaäk, Ismaël, Jacob, David, Salomo, Elia, Zacharias, Johannes de doper, Maria en Jezus de Messias: „Ik kan en mag een moslim daarom niet tegemoet treden als een ongelovige", schreef ds Slomp. Meer en duidelijker informatie over zijn standpunt t.a.v. de moslims werd in het bewuste artikel niet of nauwelijks gegeven, zodat de indruk gewekt zou kunnen worden, dat hij de mening is toegedaan, dat christenen aan Mohammeds volgelingen eigenlijk geen boodschap hebben. Zij zijn immers gelovigen!

Zo liggen echter de kaarten niet helemaal, of helemaal niet. Vandaar, dat ds Slomp reageerde op mijn artikel, dat hij via via, in verkorte vorm onder ogen had gekregen.
Hij verzekerde: „Wat ik bestrijd zijn doelgerichte evangelisatiecampagnes onder moslims, teneinde hen te bekeren. Tegen dialoog en getuigen heb ik geen bezwaar. Hoe zou ik, aangezien het evangelie heel duidelijk is op dat punt".

Hij verzocht mij tevens een en ander recht te willen zetten, teneinde „mythevorming" te voorkomen. Ik zou er van kunnen uitgaan, dat zijn verzoek hiermee wel is ingewilligd. Wij willen niet graag dingen of meningen over anderen verkondigen die niet met de feiten in overeenstemming zijn. Maar ik ontving tevens twee interviews ter nadere oriëntatie, die dermate interessant zijn, dat het mij de moeite waard lijkt daar het een en ander uit door te geven. Temeer, omdat het vraagstuk van de moslims in ons land onder ons niet direct erg actueel is. Althans, bij mijn weten.

Wie is ds (drs) Jan Slomp? Hij is een zoon van de bekende verzetspredikant, die in de oorlog actief was onder de naam Frits de Zwerver. Gedurende een periode van dertien jaar werkte hij als zendeling in Pakistan, waar hij, uiteraard, de moslims van zeer dichtbij leerde kennen. Sinds 1977 is hij predikant in algemene dienst van de Gereformeerde kerk, „voor de toerusting van de gereformeerde kerkleden met het oog op de ontmoeting met de moslims in Nederland". Als kenner van de Islam tracht hij de christenen een beter en juister inzicht te geven in wat de koran wel of niet leert en wat een moslim dus wel of niet belijdt; ook meer inzicht in de cultuur, de denkwereld en het leefpatroon van moslims kan christenen helpen om met wat minder argwaan en vooroordeel moslims tegemoet te treden. Dit alles zou mee moeten en kunnen helpen aan een zich wat minder vreemdeling voelen in de nederlandse samenleving.

Want ds Slomp ziet als eerste opdracht voor de nederlandse christenen, het opbouwen van goede relaties met andersgelovigen.
De koran leert, dat christenen mensen zijn op wie je aankunt, die respect hebben voor anderen die in God geloven. Nu, dat moet dan ook blijken. Vandaar! „Laten we aan de moslims nu eens gewoon laten zien wat we bedoelen, wanneer we zeggen, dat God zijn liefde openbaart in Jezus Christus".
Hij is de enige predikant die in ons land op dit terrein werkzaam is, iets wat hij zeer betreurt, gezien het grote aantal moslims in Nederland (plm. 400.000...).

Hoe liggen nu de verhoudingen tussen christendom en islam? Ds Slomp is het er mee eens, dat er vanouds, wanneer het ging om zending, onderscheid werd gemaakt tussen allerlei (heidense) godsdiensten en de islam. Evenals het jodendom en het christendom is de islam een monotheïstische godsdienst: er is maar één God. Dat is niet verwonderlijk, aangezien Mohammed de God van Joden en christenen beleed. Hij sloot zeer bewust aan bij de God van het oude en het nieuwe testament, zij het ook, dat zijn eigen gedachten en visie daarbij een grote rol speelden. Kun je van de Joden niet zeggen dat zij een andere God dienen dan wij, dan kun je dat van de moslims evenmin.

Maar kun je nu zeggen dat de islam een weg naar het heil, naar de verlossing biedt of wijst? Dat vindt ds Slomp een moeilijke vraag. In de koran wordt Jezus Christus genoemd. Weliswaar niet als de Zoon van God en als de Verlosser, die zijn leven gaf, maar wel wordt Hij de Messias genoemd. En er zijn moslim-bekeerlingen bekend, die belijden dat zij tot het geloof in Jezus gekomen zijn, mee door wat de koran hen vertelde over Hem.

Is zending onder moslims dan wel noodzakelijk? Ds Slomp: „Daar ben ik heilig van overtuigd. Ik heb niet met mijn duimen zitten draaien, toen ik dertien jaar lang als zendeling in Pakistan werkzaam was. Ik zal nooit zeggen, dat de kerk in een moslims land niets te doen heeft".

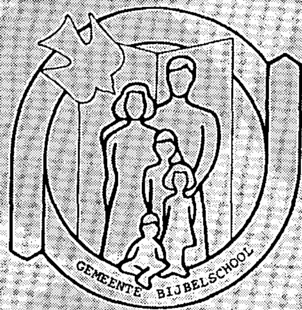
Ds Slomp erkent de onmisbaarheid van Jezus' dood en opstanding voor 's mensen verzoening met God. Dat aanvaardt een moslim niet. Geen mens kan de schuld van een ander op zich nemen en betalen. En dat Jezus als Gods Zoon gezien moet worden en als zodanig voor ons geleden heeft, is voor de islam al even onaanvaardbaar als de drieeenheid Gods. De kerk heeft dus wel duidelijk een boodschap, ook aan moslims.
Toch voelt ds Slomp niet voor evangelisatiecampagnes? Neen. Hij is vam mening, „dat wij niet met onze klompen door de porseleinkast moeten lopen en dat we onze moslimse landgenoten met grote voorzichtigheid moeten behandelen". Hij citeert Phil. 1 : 9. Liefde, helder inzicht en fijngevoeligheid moeten ons handelen en onze houding beheersen.

Als christenen hebben we enorme schulden t.a.v. de moslims, ze zijn menigmaal mishandeld en gediscrimineerd. Bovendien leeft er onder hen, in ons land, een intense angst om hun identiteit te verliezen. Daarom mogen zij nimmer het gevoel krijgen, dat de christenen een aanval op hen doen en hen hun cultuur en identiteit willen ontnemen.

Geen campagnes dus. Maar wat dan wel? „Ik heb nooit gezegd, dat ik tegen getuigen ben. Maar ga niet getuigen tegen iemand die jou niet eens verstaat". Over het zendigsbevel: „Dat is niet een bevel in de zin van „Befehl ist Befehl". Het is een gedrongen zijn door de Heilige Geest getuige te zijn in woord en daad van het gehalte van het christen-zijn in zijn geheel". Het zendingsbevel is overigens niet de eerste opdracht die in de Schrift ons gegeven wordt. De eerste is de cultuuropdracht: zorgen dat deze aarde bewoonbaar blijft (Gen. 2 : 15). Die opdracht kent de koran eveneens. De tweede opdracht is het bevel tot naastenliefde. Dán volgt de opdracht om te getuigen. Niet krampachtig, omdat het móet, maar spontaan vanuit je persoonlijke belevenis van het heil in Christus.

De mogelijkheid van de dialoog, het tweegesprek, tussen christenen en moslims aanvaardt ds Slomp van harte. Zo'n gesprek behoeft bepaald geen verraad te betekenen jegens onze zendingsopdracht. Ook daar kan plaats zijn voor het getuigenis. Mogelijkerwijs kan aansluiting bij het gedachtenklimaat van de ander een stukje herkenning opwekken, en dogma's van het christelijk geloof kunnen wellicht weer levend worden. Bovendien kan de dialoog je intenser dan ooit overtuigen van de essentiële punten van het christelijk geloof.

Tot zover wat citaten en informatie vanuit de beide kranteninterviews.
De eerlijkehid gebiedt mij om te zeggen, dat

GEMEENTE BIJBELSCHOOL

In de hal van de kerk staat een jong echtpaartje. De koster heeft reeds met hen gesproken. Zij wachten op de voorganger. Het is de eerste zondag van de maand en dan wordt ook het avondmaal gevierd. Daarom wachten zij op de predikant om hem te vragen of zij deel mogen nemen aan de avondmaalsviering.
Even later wordt er kennis gemaakt met de voorganger en dan komt hun verzoek.
De predikant vraagt of zij in Jezus Christus geloven als hun Heiland en Heer en of zij lid zijn van een kerk of gemeente. Het antwoord luidt: Wij zijn lid van de Gemeente met een grote „G"; de onzichtbare gemeente van Christus. De predikant denkt: waar viert die gemeente avondmaal?

De uitspraak van deze jonge mensen komt vaker voor. Hoe zit dat nu met de gemeente in zijn totaliteit en de plaatselijke gemeente? Sommige mensen menen dat de plaatselijke gemeente overbodig is, of een instelling van mensen, maar avondmaal vieren wil men er wel.
In de afgelopen weken zijn er heel wat gesprekken gevoerd over het thema „de gemeente". Vele broeders en zusters hebben er aan deel genomen. Deze gesprekken vonden plaats in de groepen van de Gemeente Bijbelschool. Zij, die er aan deelnemen hebben zich intensief bezig gehouden met dit onderwerp en ook gezien dat de gemeente van Christus gestalte moet krijgen in de plaatselijke gemeente. In de Gemeente Bijbelschoolgroepen luisteren we naar elkaar en krijgen waardering ook voor de zienswijze van de ander. Samen probeer je zo goed mogelijk vanuit het bijbelgedeelte lijnen te trekken naar de praktijk van het leven, maar ook om zo goed mogelijk gestalte te geven aan de gemeente van Christus. Ook ga je de ander zien als een persoon waarin Gods Geest werkt. Je moet ook wel eens je mening corrigeren, omdat een ander je attent heeft gemaakt om ook eens van een andere kant de dingen te benaderen. Het is fijn om zo samen bezig te zijn, want je wilt samen de gemeente van Christus zichtbaar maken in deze wereld. Je gaat je ook verantwoordelijk voelen voor het werk van de Heer.

We gaan steeds duidelijker zien dat de Heer vele gaven aan de gemeenten gegeven heeft en niet aan één persoon.
Als in uw gemeente de Gemeente Bijbelschool wordt gehouden, en u neemt er geen deel aan, meldt u zich dan aan bij één van de groepen.

De Gemeente Bijbelschool is een goede weg waarop velen samenkomen rondom de bijbel. Het is de moeite waard om er over na te denken dat de Gemeente Bijbelschool een middel is om samen over het geloof te spreken, een stukje gemeenschap te beleven, waar het woord van de Heer in de praktijk van het leven wordt geplaatst en daarom zijn plaats moet krijgen in de gemeentelijke arbeid.
Voor informatie over de Gemeente Bijbelschool kunt u terecht bij: Mej. M. v. d. Werf, Oldegalileeën 155, 8922 AD Leeuwarden, tel. 058-150347.
De Gemeente Bijbelschool is er voor ons en onze kinderen!

K. Corporaal

---

sommige dingen, ook die in dit artikel niet genoemd werden, bij mij vragen of bezwaren opriepen. Maar ik houd mij in dit geval aan een citaat dat ook in een der interviews gegeven werd: „Je moet iemand, met wie je het niet eens bent, bij voorbaat op zijn beste punten representeren naar buiten, wannneer je over hem spreekt".

Dat heb ik geprobeerd te doen, aangezien ik het bijzonder waarderen kan, dat er tenminste iets gedaan wordt vanuit de christelijke kerken om ook moslims tegemoet te treden op een menselijke en christelijke wijze. Onze voorbede moge ook dit werk begeleiden.

C. van Wier

BOEKBESPREKING

Dr. O. H. de Vries: Leer en praxis van de vroege dopers, uitgelegd als een theologie van de geschiedenis, Uitg. Gerben Dykstra b.v., Leeuwarden. Pap. 248 pag. *f* 39,50.

Het voorliggende boek is het proefschrift op grond waarvan broeder O. de Vries, docent aan ons seminarium, op 30 september jl. doctor in de theologie werd. Proefschriften hebben voor- en nadelen. Een voordeel is met name voor de lezer, die graag op betrouwbare wijze met een onderwerp in aanraking wil komen - dat het geschrevene bijzonder critisch tot stand is gekomen. Wat dat betreft, kan de lezer van dit boek gerust zijn. Naast een samenvatting in het Engels, een bibliografie en registers voor zaken en voor namen, worden bijna zeventig pagina's in beslag genomen door aanhalingen uit de geschriften van de vroege dopers, die door de schrijver behandeld zijn.
Het zijn vooral deze aanhalingen die duidelijk maken welk een tijdrovend werk het schrijven van zo'n boek is. Een eenheidstaal bestond immers in het begin van de vijftiende eeuw niet in Zwitserland noch in Duitsland. Je moet als je als theoloog over de vroege dopers wilt schrijven, eerst een taalkundige worden!
Wat bedoelt de schrijver met „theologie van de geschiedenis"? We laten hem zelf aan het woord: „Wanneer men (....) in geschriften van christenen zoekt naar een visie op de geschiedenis, kan men verwachten dat daarin de samenhang der gebeurtenissen geduid zal worden in termen van goddelijk handelen. Deze duiding, voorzover zij systematisch uitgevoerd wordt, noemen wij theologie van de geschiedenis", pag. 7.
De schrijver heeft dientengevolge de theologische visies op de geschiedenis van zeven dopers uitgelegd aan de hand van hun eigen geschriften, nl. Balthasar Hubmaier, Konrad Grebel, Felix Manz, Michael Sattler, Hans Denck, Hans Hut en Melchior Hoffman.
Let wel, De Vries geeft geen levensgeschiedenis van deze mannen (dat is soms jammer, maar in het kader van de opzet van zijn studie alleszins begrijpelijk en dus aanvaardbaar), maar beschrijft de inhoud van hun theologie.
Wie kennis neemt van de theologische visies van deze pioniers der doperse beweging uit het begin van de zestiende eeuw - tijdgenoten van Luther en Zwingli; Calvijn kwam pas later op het toneel -, raakt in de ban van de ernst waarmee zij probeerden de heilige schriften te verstaan en te vertolken voor de gemeente.
Hoofdzaak daarin is dat God in de geschiedenis gewerkt heeft, door Jezus Christus, Zijn Zoon.
De Zoon werkt in zijn volgelingen. Anders en zó door De Vries gezegd: Jezus Christus verlengt zijn geschiedenis in de geschiedenis van zijn gemeente.
Mitsdien speelt het begrip navolging een grote rol in hun schriftduiding voor de gemeente.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

DE WERELD, zeventien keer

In geen hoofdstuk van de bijbel komt het woord wereld zo vaak voor als in het 17e van het evangelie van Johannes en daar staat het gebed van Jezus. Hoe dicht liggen ze naast elkaar: God en de wereld. Er is een brug tussen beiden.
Zeventien maal.
Men wordt getroffen door de orde in dit „lange" gebed. Men mag dat bij Jezus verwachten. Het Onze Vader is ook geen wildwater-baan, maar een hecht gebouw, waarvan God de grondsteen is: Uw naam, koninkrijk en wil. Daarna bidden we om ons brood en om vergeving van schuld; dalen dan af tot de boze en zijn macht om dan plotseling om te keren en uit te breken in de zekerheid dat van God de kracht en de heerlijkheid is tot in alle eeuwigheid.

In Joh. 17 legt Jezus verantwoording af over zijn bijna volbrachte taak en uit hij zijn verlangen om terug te mogen gaan naar huis. Hij denkt aan zijn leerlingen die hij in deze wereld zal achterlaten en bidt voor hen.

Tenslotte bidt Jezus voor allen die door hen gelovig zullen worden. Dus ook voor ons.
Bij het woord wereld denken we allereerst in geografische termen. Wij zeker, die de hele dag met alle kontinenten en hun ellenden gekonfronteerd worden. Als echter in de kerk het woord wereld valt wordt opeens gedacht aan een wereld verloren in schuld.
Toen ik een kind was dacht ik als een kind en voor mij was de wereld in 't café, in de bioskoop en de, op de kermis. Daar waar dobbelstenen en dansenden rolden, kaarten geschud werden en biljartballen over 't groene laken liepen. Daar was de wereld. Nu ik een man geworden ben zie ik geen plaats meer waar die wereld niet is. Zij dringt door in de christelijke kerk, christelijke scholen en christelijke huizen. „Verstoord gebied met twee vervreemde talen op die ene, laatste Veldheer wacht" zegt Hans Redeker.
De wereld is overal en we herinneren ons een dichter onzer zuiderburen die Jezus benijdde omdat hij op een hoge berg alleen was om te bidden, maar van zichzelf zei: de wereld wil mij achterna al waar ik ga of sta of ooit mijn ogen slå.
De wereld is deze mensheid die de verbinding met de Schepper verloren heeft, zich buigt voor de goden dezer eeuw en als men het mensdom beschouwt komen woorden als redeloos, radeloos en reddeloos naar boven.
Zo is het van den beginne aan niet geweest al is het wel gauw zo geworden. De geschiedenis die onvoorstelbaar boeiend had kunnen worden is omgeslagen in een drama. En wij zijn getuigen van de diepte en de omvang van het drama. Geografisch en zedelijk gezien.
Wij kennen het wereldbeeld van Jezus niet. Hele kontinenten lagen nog achter de horizon. Voor hem was deze aarde en haar bewoners in dit bestaanstijdperk de wereld, dolend tussen goden en demonen. Met daartussen een enkel volk dat stralen van Gods verlossend licht ontwaarde. Tot dat volk behoorde Jezus. Hij werd door God bemind en kreeg van zijn Vader de opdracht Hem te openbaren, zijn naam en wezen te onthullen, opdat de mens zou leven. Een klein aantal opende de Heer het hart en zij vonden de achterkant van de geschiedenis. Daar stond God, de Eeuwige, de Verhevene.

Jezus heeft gebeden voor het „kleine kudde" aan wie God het koninkrijk gaf. Zoals deze Jezus bad voor Petrus toen hij op Satan's wan lag om gezift te worden als de tarwe. Jezus bad dat Petrus' geloof niet zou bezwijken. Vijtienhonderd jaar later stond Gods tegenstander nog te ziften en Luther zei: „De vorst van het kwaad, de aartsvijand staat geharnast in 't veld; in list en geweld kan geen hem evenaren. Al wordt de wereld ook een hel en 't leven niets dan lijden, wij vrezen niet, - Immanuël zal stellig ons bevrijden". Wij leven tweeduizend jaar later en horen Jezus zelf zeggen: „In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen".

Met die wereld die overal aanwezig is; met die tegenpartijder Gods hebben wij te rekenen en zijn gedachten zijn ons niet onbekend. We vergeten niet het andere gebed: Verlos ons van de boze, zozeer nabij en opduikend tot midden tussen gewijde muren, stille uren en bijna godvruchtige woorden.

Er gaapt een kloof tussen ongelovigen en gelovigen, maar aan het kruis bidt Jezus ook voor deze wereld als hij zegt: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. Zo omspant zijn gebed de vrienden en de vijanden, de wetenden en de onwetenden. Wij weten dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.

Huizinga

Dit boek mag natuurlijk niet ontbreken bij hen die zich in het voetspoor van de doperse vaders bewegen. Iedere lezer zal bij bestudering ervan zich gedurig de vraag stellen: In hoeverre kunnen wij deze getuigen, deze martelaren, nog volgen in hun visies? Ik meen dat De Vries ons daarin leiding zal kunnen (en moeten) geven. Ik meen dat met name op grond van het feit dat veel van ons theologisch denken eerder tot stand komt door bevruchting van reformatorische kant dan door bevruchting van doperse zijde.
Enkele drukfouten zijn niet zinstorend, maar wel jammer.
Nogmaals: Van ganser harte aanbevolen.

Ploeger

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Emmen-Zuid: A. de Vries te Leeuwarden.
Benoemd tot legerpredikant met standplaats Ermelo: M. A. van der Vlugt te Emmen-Oost (zie ook desbetreffend gemeentebericht in dit nummer).

---

wij hebben het gebed verloren

wij vroegen ons af
wat doe ik in levensgevaar

de een zei
ik vlucht
de ander
ik schiet
weer een ander
ik dood mezelf

en iemand zei
ik bid

bidden
dat klonk als een vreemde toon
in het akkoord van ons dagelijks leven

een blik in de tuinen der kindsheid

ik bid
twee woorden als aarzelend water
op een brandend bos

want
Heer
wij hebben het gebed verloren
dat wij lerden
in de zuivere lucht van uw woord
omdat de gebruiksaanwijzing niet scheen te kloppen
en doordat het geloof bloedarm werd

en nu zegt er iemand
ik bid
en wij zien weer de
tuinen der kindsheid

van louter grote en wereldschokkende gedachten
hebben wij de eenvoudigste vergeten

ontnomen aan En wat morgen?...
van Betram Otto

H.

uit het Uniebureau

Adressenboekje
Blz. 7 (Commissie der Unie):
Toevoegen (bij „overige leden"): ds J. Ter Braak, De Bilt (namens de UZC);
Blz. 12 (Werkgroep WIN):
Voorzitter: drs J. G. Brongers, Elst (Gld);
Adviserend lid: drs T. J. J. B. Wolters, Velsen-Zuid (namens de UZC);
Blz. 16 (Jeugdraad):
Sekretaris: H. Kampinga, Groningen;
Blz. 17 (Sektie RJC):
Voorzitter: J. Baptist, Emmen;
Sekretaresse: mevr. I. Bouman, *Leeuwarden;*
Toevoegen (bij „leden"): R. Kloppenburg, Kampen;
Blz. 20 (Weekblad DC):
Ds H. G. de Winkel, *Alblasserdam;*
Blz. 23 (Alblasserdam):
V.: H. G. de Winkel;
Blz. 28 (Nieuw Buinen):
V.: vakant;
Blz. 44 (letter P):
Toevoegen: J. L. Post, Snelliusstraat 47, 1973 PA IJmuiden;
Blz. 46 (letter S):
Doorhalen: W. F. Steenbergen, Zwolle;
Blz. 48 (letter W):
Ds H. G. de Winkel, voorheen te Nieuw Buinen, woont thans: Hondsdraf 5, 2954 NA Alblasserdam, telefoon 01859-5935.

Sprekerslijst
Op verzoek van de gemeente te Drachten-Elim dient aan de Sprekerslijst te worden toegevoegd: br G. Booy, De Leppa 63, 9204 JC Drachten, telefoon 05120-18028.

Representatie
Op 31 oktober vond in de gemeente van Treebeek een uitzendingsdienst plaats in verband met het vertrek van br J. G. F. Oosterloo naar Sierra Leone. De Commissie der Unie liet zich bij die gelegenheid door *ds J. A. Brandsma* vertegenwoordigen.
Nam ds H. G. de Winkel onlangs afscheid van Nieuw Buinen, op 21 november zal hij zich verbinden aan de gemeente te Alblasserdam. De intrededienst zal namens de Commissie der Unie door *br H. ter Braak* worden bijgewoond.

UZC-nieuws
De Unie Zendings Commissie kwam op 2 november in nieuwe samenstelling bijeen. Alle leden werden hartelijk verwelkomd. In het bijzonder *zr C. J. Edens-Veldman,* die is gekozen in de vakature zr C. Brouwer, en de nieuwe NBVB-vertegenwoordigster, *zr A. Pflaum-Alting,* die zr R. A. Kos-Servaas is opgevolgd; laatstgenoemde was eveneens aanwezig.

De funkties en taken werden als volgt verdeeld: voorzitter ds J. ter Braak, vice-voorzitter br T. J. J. B. Wolters en (bestuurs)sekretaris zr W. A. M. van Dam-Deursen; zij werden allen herkozen. De UZC wees *ds J. ter Braak* aan als haar vertegenwoordiger in de Commissie der Unie; in geval van verhindering zal zr W. A. M. van Dam-Deursen hem vervangen. Tot adviserend lid van de Werkgroep WIN werd benoemd *br T. J. J. B. Wolters,* die daarin de UZC vertegenwoordigt.

Overige taken: *zr W. A. M. van Dam-Deursen* heeft zitting in zowel de Werkgroep Toerusting als in de redaktie van „Gemeente en Zending", *zr J. Blaauw-Van Lune* onderhoudt het briefkontakt met onze zendelingen in Kameroen en Sierra Leone, terwijl *ds J. A. Brandsma* het uitvoerend sekretariaat van de UZC verzorgt. De kommissie wees uit haar midden *ds J. ter Braak* en *zr C. J. Edens-Veldman* aan, die samen met een tweetal leden van de Evangelisatie Commissie der Unie (ds Chr. Eijer en ds R. Eiling) zich zullen oriënteren over mogelijke kontakten met gastarbeiders, Moslems met name.

De financiële administratie van de UZC wordt verzorgd door *br A. van den Hoef,* terwijl *zr A. Pflaum-Alting* de kontakten met de Nederlandse Baptisten Vrouwen Beweging onderhoudt. Nadat de funkties en taken waren verdeeld, zei de voorzitter te hopen op „een vruchtbaar UZC-jaar". De kommissie heeft een verantwoordelijke taak, maar weet zich gesteund door de belangstelling, de voorbede en de bijdragen van de gemeenten en haar leden.

Zoals reeds werd opgemerkt, is br T. J. J. B. Wolters thans benoemd tot adviserend lid van de Werkgroep WIN; hij vertegenwoordigt daarin de UZC. In zijn plaats benoemde de kommissie tot voorzitter van de Werkgroep WIN *br J. G. Brongers,* die daarvan een aantal jaren sekretaris is geweest.
Alle zendelingen (en hun werk) passeerden de revue. Dankbaar werd gewag gemaakt van de goede uitzendingsdienst met *br J. G. F. Oosterloo,* op 31 oktober. Hij is op 11 november van Schiphol naar Sierra Leone vertrokken, waarbij zr C. J. Edens-Veldman hem namens de kommissie uitgeleide deed.

Op 11 december belegt de UZC voor de ouders van onze zendelingen een ontmoetingsdag te Apeldoorn. Het ziet ernaar uit, dat de meesten daarbij aanwezig zullen zijn. Het leek de kommissie zinvol om een dergelijke bijeenkomst te organiseren en met deze ouders nader kennis te maken en van gedachten te wisselen. U hoort hier te zijner tijd meer over.

Unieberichten
Op 4 november heeft weer een „zending aan de gemeenten" het Uniebureau verlaten. Daaronder een artikel in de serie „De Unie Dichterbij" en een informatieve bijdrage van het Seminarium over een z.g. tweede-weg-opleiding, beiden ter publikatie in de gemeentebladen. Voorts de gebruikelijke adviezen voor minimaal uit te keren (voorgangers)salarissen, waarbij de Commissie der Unie het advies van de Financiële Commissie der Unie heeft overgenomen.

De „zending aan de gemeenten" bevatte ook een brief inzake de Internationale Gebedsweek (voor de eenheid van de christenen) en de Nationale Bijbelweek (van de Raad voor Contact en Overleg betreffende de Bijbel), die volgend jaar (van 18 tot 25 januari) voor het eerst gezamenlijk zullen worden gehouden. Daartoe is onder het thema „Eén in Bijbel en Gebed" een brochure samengesteld met acht pagina's tekst over het bijbelgedeelte 1 Johannes 1 : 1-4, zowel ten behoeve van bijbelgroepen als voor persoonlijk gebruik.

Bijeenkomsten
De Evangelisatie Commissie der Unie vergaderde op 13 november te Bosch en Duin.
De Commissie voor de Opleiding kwam op 17 november bijeen, eveneens te Bosch en Duin.
Het Dagelijks Bestuur zal op 24 november te Zwolle vergaderen, aanvang 9.30 uur.
De Commissie der Unie komt op 13 december, aanvang 10.00 uur, te Apeldoorn bijeen.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

GEMEENTEBERICHTEN

(Noordbergum J. N.) - Het is altijd verblijdend, wanneer men gemeenteberichten leest, waarin vermeld wordt, dat mensen hun Heer en Heiland willen volgen, en die dat willen doen in gehoorzaamheid door zich te laten dopen en zich in Zijn gemeente te voegen. Daarvan mogen we als gemeente ook blijde berichten doorgeven. Zondag 3 oktober hadden we onze vijfde doopdienst. Zes broeders en zusters beleden hun geloof in de doop. Vier jonge zusters en een echtpaar. Eén van de jonge mensen was een dochter van onze voorganger. Deze dienst, alsmede de viering van het Heilig Avondmaal, waar vele gasten mee aanzaten, was een belevenis waarin we ervoeren dat Gods Geest in ons midden was. Zo mochten we zien dat tot dusver dit jaar 14 broeders en zusters de weg tot de gemeente vonden. Zondag 31 oktober werd een echtpaar, dat in een andere gemeente gedoopt was, en reeds lange tijd in de diensten kwam, op hun aanvraag lid van de gemeente te worden, van harte aanvaard. Alle reden om de Heer te prijzen. Elke zondagmorgen in Noordbergum en 's avonds in Bergum mogen we ons verheugen in zeer goede opkomsten. De bijbellezing en bidstond welke om de veertien dagen gehouden worden, worden door velen bezocht. Ook het jeugdwerk gaat heel goed. Dat dit alles ons moge aandrijven steeds open te staan voor de werking van Gods Geest. Nog maar enkele weken dan worden we weer bijzonder bepaald bij 's Heilands komen op aarde. De Heer geve ons als gemeenten dan rijk gezegende dagen.

(Emmen-Oost H. H. en J. H. H.) - Vanuit onze wijkgemeente Emmen-Oost willen wij het hiernavolgende aan u doorgeven.
Over de periode van al weer bijna drie jaar gedurende welke ds M. A. van der Vlugt in onze wijkgemeente werkzaam is, kunnen we met blijdschap berichten dat er sprake is van een goede voortgang.
Wij hebben regelmatig goede diensten in „Het Baken" waar ook veel vreemden komen. Onze wekelijkse G.B.S. en bidstond samenkomsten worden door een kleine honderd leden en vrienden trouw bezocht. Ook met het jeugd- en clubwerk en andere verenigingen gaat het goed.
Daarom is het ook met droefheid dat wij u moeten doorgeven dat onze voorganger, om redenen van medische aard in het voorgangersgezin, zijn taak als voorganger van een gemeente voor een aantal jaren moet neerleggen.
Welke weg onze Heer met ons voorgangersgezin en met onze gemeente wil gaan weten wij niet maar wij willen ook in deze situatie op Hem blijven vertrouwen in het geloof dat Hij alles wel zal maken.
Gelukkig heeft onze broeder Van der Vlugt een nieuwe taak kunnen vinden die beter aansluit op de gezinssituatie en waarbij hij in dienst van de Heer, zij het in een andere vorm, werkzaam kan blijven. Zoals u elders in „De Christen" hebt kunnen lezen wordt ds Van der Vlugt met ingang van 1 januari 1983 legerpredikant met standplaats Ermelo.

Wij wensen hem en zijn vrouw en kinderen Gods zegen toe op de nieuw ingeslagen weg.

(Foxhol K. R.) - Het is al heel lang geleden, dat u in „De Christen" een berichtje las over één der oudste gemeenten in Nederland nl. de Baptistengemeente Foxhol.
Dat Foxhol één der oudste gemeenten is bleek op 25 en 26 september jl., toen deze gemeente herdacht dat het 100 jaar geleden was dat rechtspersoonlijkheid was verkregen en men dus officieel begon te bestaan.
„God is een schuilplaats". Deze woorden uit Psalm 62 waren het motto van de Herdenkingsfeestavond, die gehouden werd op zaterdag 25 september 1982 in het dorpshuis „De Klabbe" te Foxhol.
Blij en dankbaar mocht ouderling K. Rijkers leden, oud-leden, genodigden en vrienden van de gemeente welkom heten, evenals de muziekgroep „Evangelie door Zang" uit Emmen, die op deze feestavond haar medewerking verleende.
De verenigingen zetten hun beste beentje voor en zorgden voor een mooi en gevarieerd programma.
De gemeente werd toegesproken door wethouder mevrouw Doelman van de burgerlijke gemeente Hoogezand-Sappemeer; ds H. G. de Winkel namens de Unie van Baptistengemeenten in Nederland; broeder K. Bos namens de gemeente Hoogezand; ds G. Leuverink namens de gemeente Veendam en ds Boskamp namens de gemeente Vriescheloo.
Bovenstaande sprekers(sters) spraken ons gelukwensen en bemoedigende woorden toe. Mevrouw G. Tammeling sprak mede namens haar man, onze oud-voorganger ds J. Tammeling enige ontroerende woorden. Zij vertelde dat het haar man lichamelijk slecht, maar geestelijk zeer goed gaat.
Bloemen en felicitaties werden gestuurd door de echtgenote van wijlen oud-voorganger ds W. Wolters. Zij kon om haar lichamelijke gesteldheid niet aanwezig zijn.
Opgemerkt werd nog dat twee kleindochters van wijlen broeder Bolman, die als grondlegger van de Baptistengemeente Muntendam mag worden beschouwd in ons midden waren.
Dit blijde herdenkingsfeest werd besloten met een dankwoord van broeder Rijkers.
De volgende morgen was er 's morgens een dankdienst in de Bpatistenkerk te Foxhol, waarin voorging oud-voorganger van de gemeente ds W. Veenstra.
Ds Veenstra sprak zeer indringend met als thema „Als God het kleine in Zijn handen neemt".
Op boeiende wijze betoogde ds Veenstra, dat de Unie van Baptistengemeenten in Foxhol gesticht is en dat door het werk van de kleine gemeente in Foxhol de grondslag werd gelegd van de Baptistengemeente te Muntendam en Hoogezand en het bovendien het begin was van de gemeente der Darbisten in Foxhol/Hoogezand.
Alles door de zegenende hand van de Heer. Fijn is het dat ook de gemeente Foxhol zelf, zij het klein, nog bestaat.
's Middags was er het Heilig Avondmaal, waaraan deelnamen leden en oud-leden van Foxhol en de vrienden van de gemeente voorzover zij de Heer toebehoren.
Het waren dagen, die stonden in het teken van dankbaarheid ten opzichte van de Heer en wij werden er als zusters en broeders zeer door bemoedigd.
Mede als gevolg hiervan mogen wij u nog het volgende blijde bericht doorgeven:
In ons midden waren ook broeder G. Rovers en zijn echtgenote uit Nieuwe Pekela, die vrij regelmatig in onze gemeente voorgaat.
Waar enige keren gesproken werd, dat een gemeente van 42 leden maar heel beperkte mogelijkheden heeft, kwam het tot een gesprek tussen de broeders bestuursleden van Foxhol en broeder Rovers.
Laatstgenoemde wilde wel graag zijn werkkracht inzetten als de gemeente een beroep op hem zou doen.
De gemeente heeft dankbaar deze mogelijkheid aangegrepen en broeder Rovers beroepen als pastoraal werker.
Broeder Rovers heeft het beroep aanvaard en in januari 1983 mogen wij hem als onze part-time voorganger begroeten.
Wij zien de toekomst weer met herleefd vertrouwen tegemoet.

HET ANDERE SINTERKLAASCADEAU

De Stichting Oecumenische Hulpverlening (SOH), Postbus 13077, 3507 LB Utrecht (giro 5261) geeft een spel over de (graan)handel in de wereld uit, voor mensen van zo'n vijftien jaar. Het spel bevat een speelbord, handleiding en speelkaarten, plus een handreiking voor een nagesprek.
De titel is OP DE KORREL. De prijs bedraagt ƒ 12,50 + portokosten.

Het is een spel dat aan monopoly doet denken, maar ook aan andere spelen.
De bedoeling is duidelijk: letterlijk met de neus op de feitelijkheid van het bestaan van 400 miljoen ernstig ondervoede mensen gedrukt te worden.

Als er niets gedaan wordt: betere landbouwmethoden, betere verwerking van de oogsten, maar vooral: een andere verdeelmethode van de opbrengsten die de Here God geeft (en Hij doet de regen neerdalen over rechtvaardigen en over onrechtvaardigen), zal het aantal verhongerenden in het jaar 2000 - tweeduizend - zijn opgelopen tot 600 miljoen.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

KORENDAG GEWEST HOLLAND

Op 10 oktober jl. trokken we met in totaal 8 koren op naar Pernis.
Daar werden we verwacht om onze jaarlijkse korendag te houden.
De ontvangst was prettig en 't was fijn om vele bekenden weer te ontmoeten.
Er waren ongeveer 270 zangers en zangeressen met dirigenten en muzikale begeleiders.
Er werd goed gezongen, misschien waren we wel allemaal een beetje aan de veilige kant van ons kunnen gebleven!!
Onze recensenten waren, mevrouw en de heer Prins (door ziekte van de heer Ambachtsheer, was deze vervangen door mevrouw Prins). De heer Prins vroeg zich af in zijn samenvatting aan het eind van de middag, wat ons er toe bracht om ons zelf te testen aan de andere koren. Je geeft jezelf over aan kritische luisteraars.
Ons aller doel is, zingend Gods woord door te geven. En het is onze plicht dit zo duidelijk en zuiver mogelijk te doen. Het moet fijn zijn om naar te luisteren. We moeten het dan ook aandurven om ons zelf te laten bekritiseren en corrigeren. Tot nu toe hebben we er allen van geleerd.
Onze middag besloten we met een generale repetitie en een bidstond, beide als voorbereiding op de Evangelisatie-Zangavond. Ja, dit was voor ons een enorm hoogtepunt. Alle koren zongen tesamen. Kunt u zich voorstellen hoe geweldig dit is? Dit werd gedirigeerd door de heer A. Beekman, dirigent te Pernis, met aan het orgel zijn zoon. Heerlijk zingen is het onder zijn stralend enthousiasme.

Voor deze avond was ds Reiling de spreker, met een zeer duidelijke boodschap. Als leiding van middag en avond was aanwezig ds G. v. Mameren.

Wat voor ons een vraag is, hoevelen bereiken we op zo'n evangelisatie-zangavond met de liefde en de boodschap van God?
God weet hier het antwoord op. Voor ons blijft de opdracht om met onze koffer met gaven niet op het perron te blijven staan, maar mee te reizen met Gods trein. Dit was één van de voorbeelden uit de toespraak van ds Reiling.

Onze 6e korendag als gewest, Pernis heeft ons geweldig ontvangen en verzorgd.
Wij gaan weer op naar het volgend jaar!!
Worden er binnen onze Unie-gemeenschap meer van dergelijke dagen georganiseerd? Graag horen wij hier iets van.

Zwijndrecht — D. Lindeman-Kolbe

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Uit voorraad leverbaar meerdere exx. 4 stemmige bladmuziek met tekst van „Gezegend en Gezonden" à f 0,10 p. st. excl. verzendkosten.

Tevens inlegvellen voor norm. form. L & G „Gezegend en Gezonden" à f 0,15 excl. verzendkosten.
En idem voor grootdruk formaat L & G à f 0,25 p. st. excl. verzendkosten.

Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21, 7552 ME, Hengelo (Ov.).
Tel. 074-421911.

Zangbundel Comm.

DECLAMATORIUM

Br W. J. van der Leer, Meidoornlaan 41, 3319 HP Dordrecht, tel. 078-160528 heeft tegen vergoeding van portokosten een kerstdeclamatorium beschikbaar voor verenigingen.

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op f 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 f 53,—.

Administratie De Christen

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Almelo-Geraniumstraat: G. Leuvenink te Veendam.

Na een ruim tienjarig bestaan heeft, met ingang van heden, de muziek- en zanggroep „De Vlam" uit Stadskanaal opgehouden te bestaan.
Langs deze weg willen wij, als groep, graag alle broeders, zusters en vrienden, waarmee wij in aanraking zijn gekome door onze optredens, bedanken voor hun uitnodiging en warme belangstelling.
Wij zijn erg dankbaar voor de vele zegeningen die we met elkaar, als groep en diverse gemeentes, van onze Heer en Heiland mochten ontvangen in deze lange periode.

Met vriendelijke groet,

Muziek- en dansgroep „De Vlam" Stadskanaal

Groot is Uw trouw o Heer

In stil vertrouwen op haar Heer en Heiland heeft God tot zich genomen, Zijn kind, onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

GERHARDA STUUT

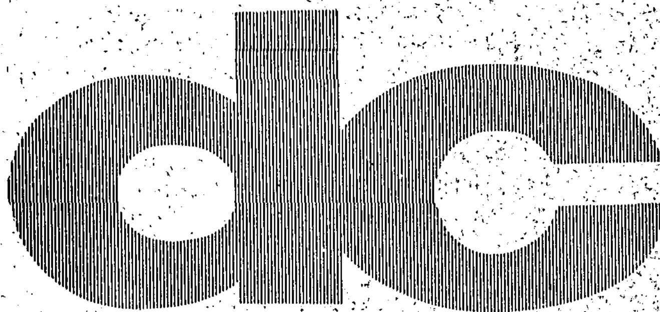
in de gezegende leeftijd van 88 jaar, sedert 17 juni 1981 weduwe van Berend Dijk.

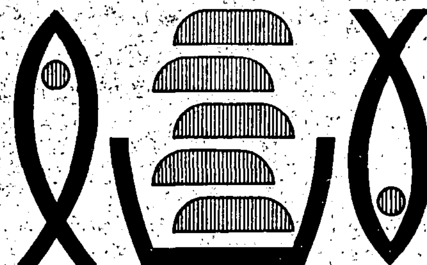
9693 BL Winschoten, 2 november 1982
„De Schutse" K. 602
Alb. Verweijstraat 3

Beerta:
T. Dijk
Nieuwe Pekela:
G. Dijk
T. Dijk-Vissering
Beerta:
H. Abee
Valthermond:
Lienke en David
Leonien
Ednan
Meppel:
Bert en Margriet
Gerald
Nieuwe Pekela:
Erna

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

Correspondentie adres:
G. Dijk,
Ds. S. Tjadenstraat c 20,
9663 RA Nieuwe Pekela.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 45 - 26 november 1982

Zijt Gij het die komen zou of hebben we een ander te verwachten?

De man die de vraag stelde had het moeilijk. Er klopte iets niet. Zijn voorstellingen van wat toch had moeten gebeuren waren heel anders dan de werkelijkheid die hem teisterde.

De man van het ruige bergland, van de grote massa's mensen, middelpunt van velen die naar een doorbraak uitzagen, zat in de gevangenis omdat hij de vorst van overspel en nog andere wandaden beschuldigde. Dat ging Herodes te ver en hij liet de doper Johannes opsluiten.

En Jezus deed er niets aan. O, ja, Hij prees deze baanbreker als een volkomen unieke figuur, maar liet de zaak verder op z'n beloop. Dat moest deze wegbereider van de Messias ergeren, krenken en volkomen verrassen.

Waar bleef nu die Jezus, die hij beschreef als een man met de wan in de hand? Waar bleven de slagen met de bijl die het einde van dit tijdperk moesten inluiden?
De gevangene nam rechtuit de weg naar deze Jezus en liet hem door twee van zijn mannen vragen: Zijt Gij het die komen zou of hebben we een ander te verwachten?

U kunt zich dat wel voorstellen. De woorden, Jezus, die u spreekt, de wonderen die u verricht zijn natuurlijk prachtig, maar waar blijft het grote werk. Wat verandert er eigenlijk. Herodes gaat z'n gang, de godsdienst is een aanfluiting en mij laat u hier zitten alsof ik er nooit geweest was. Nee, er moet krachtiger ingegrepen worden. Paleis en tempel staan ongeschokt. Dat kan de Eeuwige nooit willen. In plaats van krachtdadig op te treden om een eind te maken aan de vertoningen van vorst en priesters houdt u toespraakjes en geeft u hier en daar een enkel mens de hand om hem weer op de been te helpen. U is geen storm, geen aardbeving, noch een vlammend vuur.
Ik zou wellicht net zo gereageerd hebben op dit zacht-aardig door het land wandelen, zelf in druk verkerend. De tijd is rijp voor de grote ommekeer, voor de sterke man.

Misschien verwart u dit een beetje. Over welke tijd heeft hij het. Heeft hij het nu over de schijnbaar veel te zacht-moedige Jezus van 1900 jaar geleden of beschrijft hij in feite onze tijd en onze problemen met paleis- en tempelheren?
Ik beschrijf de tijd, die tijd, deze tijd. Want er is geen wezenlijk verschil in de gedragingen van de mens des tijds. Elke nieuwe editie van onze soort is gewoon een herdruk van de vorige en die herdrukken lopen terug tot in de morgen van het menselijk bestaan. En er zullen nog meerdere volgen. Maar dat is toch om te wanhopen.
Alle goede woorden Gods ten spijt, al zijn goede voornemens en zelfs pogingen om de wereld, de mensen, om te turnen lopen stuk; gelijken op een storm in een glas water. Goed bedoeld, maar die in de hel zit zal lachen en zijn vuren zevenmaal heter stoken.

Toen hierboven storm, aardbeving en vuur werden genoemd dacht u aan: en na het vuur het suizen van een zachte koelte. Elia trekt als een donderbui - en denk aan Johannes - door zijn land en tijd, maar hem wordt dan duidelijk gemaakt dat God in die lichte bries is en dat hij, Elia, kalm kan blijven. Hij weet niet alles; er zijn nog zeven duizend die in stilte knielen. Elia en Johannes zijn niet alleen op de wereld. Gods rode draad loopt door alle kabels van de geschiedenis.

We gaan binnenkort het feest van de geboorte van Jezus vieren. Laten we het wel vieren. Want hij is onze hoop. Weten wij veel van wat de toekomst brengen zal? Nee!
De Heer beware ons ervoor dat we ons als opgesloten voelen in een gevangenis van geweld. Denk aan wat John Bunyan schreef over de twee gevangenen van reus Wanhoop, residerend in 't kasteel Twijfel. Ze hadden de dood voor ogen maar dan vindt Christen in de plooien van zijn kleed de sleutel BELOFTE en juichend verlaten hij en Hoop de kerker van de nacht.

We leven niet in een benijdenswaardigde episode. De opsomming van ellenden in heel de wereld laten we achterwege. Ze omringen ons bij dag en nacht. Zoek in de bladen van het Boek en in de plooien van uw hart en u ziet Gods regenboog staan in de wolken en rondom zijn troon. Paleizen en tempels zinken weg, ze kantelen dronken om. „Wat straks nog pronkte en glom is als een damp verdwenen". De paasmorgen is het vervolg van de geschiedenis van dat Kind, van die Man, die als het suizen Gods door de geschiedenis trekt. Uw hart worde niet ontroerd.

Huizinga.

OVER VRIJHEID EN VERWANTSCHAP (1)

Het is een goede zaak dat in de kolommen van DC het probleem van de Uniebaptisten en de vrije gemeenten aan de orde is gesteld. Daarmee is onze aandacht gevraagd voor christenen van verwante signatuur die toch niet tot de gemeenschap van onze gemeenten willen behoren.
De schrijver van de twee artikelen over dit onderwerp, br G. Bosveld, kent beide sferen uit eigen ervaring en is daarom bij uitstek in staat om deze zaken aan te snijden en ons met de vragen die daaruit opkomen te confronteren. Graag wil ik een poging ondernemen om op die vragen in te gaan en om enkele nieuwe vragen te stellen.

Verleden
Het verschijnsel van de vrije gemeenten is nieuw en niet nieuw. Zo ver als mijn herinnering teruggaat zijn er her en der in ons land vrije groepen en gemeenten geweest. De vraag hoe wij, leden van in de Unie verenigde gemeenten, daartegenover zouden moeten staan is ook altijd wel aan de orde geweest. Dat was vooral daar het geval waar zulke groepen bestonden in de nabijheid van Unie-gemeenten. Er was soms ook wel enig grensverkeer tussen groep en gemeente: leden van de gemeente voelden zich soms meer tot de groep aangetrokken vanwege de grotere vrijheid; leden van de groep gaven soms toch liever de voorkeur aan de gemeente omdat ze behoefte hadden aan meer orde en overzichtelijkheid. Bij mijn weten is een enkele keer een hele groep opgegaan in een gemeente ter plaatse en ook is het enkele keren voorgekomen dat een vrije gemeente zich bij de Unie aansloot. Over het algemeen stonden in het verleden, zegt de laatste veertig à vijftig jaar, de meeste baptisten wat huiverig tegenover de vrije broeders en zusters en omgekeerd, hoewel theologisch de afstand tussen beiden kleiner was dan vandaag. In dit opzicht is het probleem dus niet nieuw.
Nieuw is wel dat we nu leven in een tijd van enorme, geestelijke aardverschuivingen. Ik heb daarover geschreven in mijn boekje Heden en Toekomst. Deze verschuivingen maken breuklijnen zichtbaar die er misschien voordien ook wel waren maar niet onderkend. Er breekt heel veel in kerk en samenleving en veel mensen verlaten de gevestigde kerken. Sommigen doen dat omdat ze in de kerk de gemeente van de Here Jezus Christus niet meer vinden: de gemeente niet en Christus ook niet. Zij zoeken die gemeente ergens anders en waar ze die niet vinden sluiten ze zich aaneen en vormen een eigen gemeente.
Zulke gemeenten zitten in onze buurt maar ze zoeken geen vaste gemeenschap met ons. Waarom niet?

Verwantschap
Een buurtgenoot is niet hetzelfde als een familielid. Ik denk dat er onder ons heel wat mensen zijn die de verwantschap met de vrije gemeenten niet zo sterk ervaren als br Bosveld. Niet omdat ze zich meer thuisvoelen in kerken met een ander *theologisch* klimaat - van nature zijn baptisten nu eenmaal geen theologen - maar eerder, denk ik, omdat ze gemeente- en Uniebaptisten zijn: in de gemeente en in de gemeenschap van gemeenten die Unie heet ervaren ze een stuk van hun identiteit als gelovige christenen.

Zonder een ervaring van identiteit kun je eigenlijk geen christen zijn: niemand is - in normale omstandigheden tenminste - op z'n eentje gelovige. Je bent het altijd samen met anderen en de manier waarop je dat samen met anderen bent geweest in 't verleden bepaalt in belangrijke mate je identiteit. Waarmee ik maar dit zeggen wil: het zou best eens kunnen zijn dat de uiteenlopende reacties op de vrije doperse gemeenten niet zozeer een kwestie zijn van verschillende theologische inzichten maar vooral van traditie.

Traditie heeft vaak diepe wortels, maar diep geworteld zijn heeft niet alleen voordelen.

Diepe wortels maken vaak onwrikbaar. Wij zullen moeten leren er voor open te staan dat onze dierbare tradities ons de weg naar geloofsverwanten of geloofsburen kunnen versperren. Wanneer br Bosveld schrijft dat dit hem pijn doet en verontrust, dan hebben wij dit te verstaan als een signaal waaraan wij niet voorbij mogen gaan.

Binnenshuis
Tegelijkertijd wordt hiermee duidelijk dat het niet alleen gaat om onze relaties tot gelijkgezinde gemeenten. Het is evenzeer, misschien wel in de eerste plaats, een probleem binnenshuis. De gevoelens en overtuigingen die in de vrije gemeenten worden gevonden vinden we ook binnen onze eigen gemeenten. Wij zijn ook een pluriforme gemeenschap maar ik ben er niet zeker van of we daar zelf wel klaar mee zijn.

We accepteren elkaar, doen en laten betrekkelijk veel om elkaar, maar wij doen er weinig aan om van elkaar te verstaan wat ons ten diepste beweegt. Wij hebben labels voor elkaar maar wij praten er nauwelijks over wat die labels betekenen of vertekenen. Zolang wij dat niet veranderen en elkaar werkelijk bij het licht van het Woord van God ontmoeten ben ik bang dat wij onvoldoende zijn voorbereid op een ontmoeting met broeders en zusters van de vrije gemeenten.

Daar komt nog iets bij. Om met elkaar te kunnen spreken moet men het eens zijn, zegt een spreekwoord. Er moet een gespreksbasis zijn wil het gesprek meer zijn dan een uitwisseling van mening. Het is ook niet voldoende wanneer wij van elkaar aannemen dat we het goed bedoelen en het beste voorhebben met de gemeente. De weg naar de scheiding is geplaveid met goede bedoelingen. Er is iets wezenlijkers voor nodig.

Dat kan alleen maar zijn dat wij elkaar aanvaarden als broeders en zusters in Christus zonder elkaars overwegingen te beoordelen. Laten we niet te vlug zeggen dat we dat natuurlijk doen.

We delen kwistig etiketten uit met tekst die wel degelijk een oordeel inhoudt: vrijzinnig, maatschappijkritisch, bijbelkritisch aan de ene kant, fundamentalistisch, neo-baptist, op eigen zieleheil bedacht aan de andere kant. Dat zeggen we natuurlijk niet tegen elkaar. Wie onder ons zonder zonde is mag het gesprek beginnen. Omdat het boetekleed niet ontsiert voeg ik er dan meteen aan toe dat ik daarvoor dan niet in aanmerking kom.

Tenslotte: het is niet mijn bedoeling om hiermee het appèl van br Bosveld af te doen of op een zijspoor te zetten. In een tweede artikel wil ik nog ingaan op de zaken die de vrije gemeenten verhinderen om aansluiting te zoeken bij de Uniegemeenten.

J. Reiling

BOEKBESPREKING

Carlo Carretto: Ik, Franciscus. Uitg. Unistad, IJsselstein. Pap. 176 pag. *f* 22,90.

Het is dit jaar 800 jaar geleden dat Franciscus geboren werd in (het Italiaanse) Assisi. Carretto heeft gekozen voor een bijzondere vorm van levensbeschrijving: Hij laat Franciscus zelf aan het woord, d.w.z. Franciscus vertelt zijn levensverhaal aan mensen van deze tijd. Daarbij is het onvermijdelijk dat hij - al vertellende - telkens aan de problemen en afwijkingen raakt waarmee de huidige mensheid en de huidige kerk te maken hebben. Deze eigenaardige methode heeft tot gevolg dat er een actuele ontmoeting plaatsvindt. Het is onmiskenbaar waar dat Fr. een ongekend grote invloed op de kerk (die in de 12e eeuw samenviel met de samenleving) gehad heeft. Je kunt zonder grote inspanning verdedigen dat het geestesgoed van Fr. opnieuw tot leven kwam in de reformatie. Voor wie meer op dit geestesgoed wil letten en minder op de historische feiten uit het leven van Fr. is dit boek zeer geschikt.

Ploeger

ROMEINEN NEGEN TOT ELF (II)

Hoe duidelijk de apostel Paulus ook teleurgesteld moge zijn geweest in de houding van zijn „verwanten naar het vlees" 9 : 3, jegens de boodschap van het evangelie van Jezus Christus, evenzo duidelijk heeft hij vastgehouden aan het feit dat Israël een volk was - en bleef - met bijzondere voorrechten. Het lijdt geen twijfel dat ook de Joden die vandaag vasthouden aan het Joodzijn in traditionele zin, juist op grond van die bijzondere voorrechten zich Joden achten te zijn. Het is zonder twijfel waar dat centraal daarin staat het begrip geloven. Geen Jood van vroeger en geen Jood van nu heeft regelrechte bewijzen in handen, noch van het bestaan van God, noch van de verkiezing van Israël, noch van de bijzondere plaats in Gods heilswerken.

Abraham geloofde, en die uit Abraham zijn, zijn gelovigen. Hij is de vader der gelovigen, de eersteling der gelovigen. In Abraham is God iets geheel nieuws begonnen.

Wat Paulus in 9 : 4v als de voorrechten van Israël opsomt, wil ik graag onderverdelen in onderstaande vier punten.

Openbaring

We lezen er wellicht te gemakkelijk over heen, maar Gen. 12 : 1 zegt iets buitengewoon belangrijks: De Here nu zeide tot Abram... Dat wil zeggen: God openbaarde zich aan Abram. God maakte zich aan die herdersvorst uit het verre Tweestromenland bekend. God stond - zo te zeggen - voor Abraham en begon met hem te praten.

Dát is het kenmerkende van de Joodse godsdienst, dat het berust op openbaring. Dat het Joodse volk mitsdien belijdt dat zijn ontstaan niet berust op een overeenkomst die een aantal mensen, een aantal stammen aangingen om een nieuw volk te vormen en dus - ook een nieuwe godsdienst te stichten. Neen, God heeft gesproken. God heeft geroepen. God heeft beloofd. God heeft Zijn heerlijkheid geopenbaard.

Dat heeft Israël ervan weerhouden over God te filosoferen. Over Gods wezen zijn heel veel uitspraken te vinden in het oude testament, maar het zijn nooit uitspraken die op zichzelf staan. Het zijn altijd uitspraken die in verband staan met Gods relatie tot de mensen. Vooral in zijn relatie tot Israël. Want God heeft zich aan Israël bekend gemaakt als de God van de mensen. Je zou kunnen zeggen: Juist aan Israël wordt zonneklaar dat God niet opzichzelf bestaat, maar Hij is (er) in samenhang met de mensen. Gewaagder gezegd: God is voor ons belangrijk, alleen belangrijk, maar dan ook werkelijk belangrijk omdat Hij zich met de mensen bezig houdt. Het grote van het Jodendom was dat God niet als een abstractum werd gezien, als iets dat op zichzelf is en derhalve er evengoed niet zou kunnen zijn. Neen, als Israël de zich openbarende God belijdt en aanbidt, dan is het aanbidding en belijdenis van de God die zich tot mensen wendt.

Heilige Schrift

Israël erkent dat het gebonden is aan het Boek. Want hem zijn de woorden Gods toevertrouwd, 3 : 1. Je zou met de Joden moeten zeggen dat niet de Heilige Schrift (of Schriften) de openbaring van God is, maar oorkonde van de openbaring. De Schriften verwijzen naar de openbaring. Aangezien de openbaring Gods - aan Abraham en zijn nakomelingen - niet een vrijblijvende zaak was, is ook de oorkonde van de openbaring geen vrijblijvende zaak. Toen God tot Abraham sprak, ging Abraham. Er restte hem niets anders... Als wij de Schriften lezen, horen wij opnieuw de stem van de Here. En ons rest niets dan te gaan.

Zó zagen de Joden het. Daarmee is tevens gezegd dat Israël in de Schriften niet maar verleden tijd gezien heeft, maar altijd onvoltooid verleden tijd. Zoals God rechtstreeks tot Abraham en tot anderen sprak, zo blijft God spreken als aHij zijn op schrift gestelde woorden opnieuw doet horen aan mensen. Vergeten we toch niet, dat de Schriften voorgelezen werden, zodat anderen hoorden. Wie zelf de Schriften las, deed dat hardop, zodat hij zichzelf hoorde (zie Hand. 8 : 30: Philippus hoorde de kamerling de profeet Jesaja lezen.)

Zowel de openbaring als de oorkonde van de openbaring behoren tot de voorrechten van Israël.

Wetgeving

Het spreken van God behelsde immer minimaal drie dingen: vaststelling, aanzegging en toezegging. God stelde immer vast - op velerlei wijzen -: Ik ben de Here uw God.

Hij zegde immer aan dat men zijn wil moest doen. Hij zegde immer toe dat Hij nabij zou wezen de mens die met beide voorgaande zaken rekening hield.

Israël heeft - zoals de Joden vandaag - in de vervulling van de geboden Gods de weg gezien waarin de zinnigheid, de zinvolheid van het menselijk leven zijn vervulling vinden kan. Alleen in de erkenning van God als Schepper en Onderhouder, als Heer en Vader, kan de mens zichzelf ontdekken als een door God gewild wezen dat mag weten: God is er voor mij, en daarom mag ik er voor Hem zijn. Vandaar dat de eredienst genoemd wordt in 9 : 4. In de verering van God als de enige God belijdt de Jood zijn toewijding aan deze God. In de verering van de beeldloze God - dat moet nadrukkelijk zo gezegd worden - belijdt de Jood, zoals zijn voorvaderen het beleden, dat de God van Abraham, Izaäk en Jakob een onvergelijkelijke God is. We weten dat overal daar waar mensen goden in beelden vereerden, zij de beelden vereerden; de kwaliteit van de beelden betekende meer dan de kwaliteit van de goden die afgebeeld waren. Daarom werden de goden in beelden opgedeeld: voor iedere behoefte een ander beeld, een andere god.

Israël kende slechts één God en deze was niet afbeeldbaar.

En toch: God heeft Zijn wil uitgebeeld in de wet, God heeft Zijn wezen bekend gemaakt in gebod en belofte: Hij is liefde, Hij is de God van de mensenliefde. De getrouwe onderhouding van de Wet is het menselijk antwoord op de liefdesuitdrukking in de wet. En liefde, ja liefde is de zin van het menselijk zijn. De mens is mens met de mensen voor Gods aangezicht, omdat de mens en zijn medemens naar Gods beeld zijn geschapen. Uit zijn liefde zijn voortgekomen. Als dat te weten geen voorrecht is...!

Verkiezing

Hunner is de aanneming tot zonen, is een andere uitdrukking voor: zij zijn verkoren. Zowel de openbaring als de oorkonde van de openbaring maken duidelijk dat verkiezing een opdracht is. Verkiezing is niet: gezet worden op een veilig plekje, en de rest kan ondergaan. Neen, verkiezing is: midden in de branding gezet worden opdat geen sterveling omkome in de kokende golven.

De verwerkelijking van de verkiezing vindt plaats in de Messias. Het doel van Abraham's roeping was: de voorbereiding van een plaats van waaruit de Messias heel de wereld het heil kon verkondigen. Uit hen, zegt Paulus, is wat het vlees betreft, de Christus. De Christus te mogen voortbrengen was een onvergelijkelijk en onherhaalbaar voorrecht.

Daarmee was Israël geworden tot een volk van wereld-historische betekenis. Daar waar Christus gepredikt wordt, wordt Israëls naam genoemd. Maar niet alleen zijn naam, ook zijn plaats. En die plaats blijft. Want God is niet klaar met de wereld, en daarom niet met Israël. En omgekeerd: Zolang God niet klaar is met Israël, is Hij niet klaar met de wereld.

Paulus heeft dat op meerdere wijzen duidelijk gemaakt, zoals we nog zullen zien.

Ploeger

VOORSTEL VAN STADSKANAAL AANVAARD DOOR DE AV

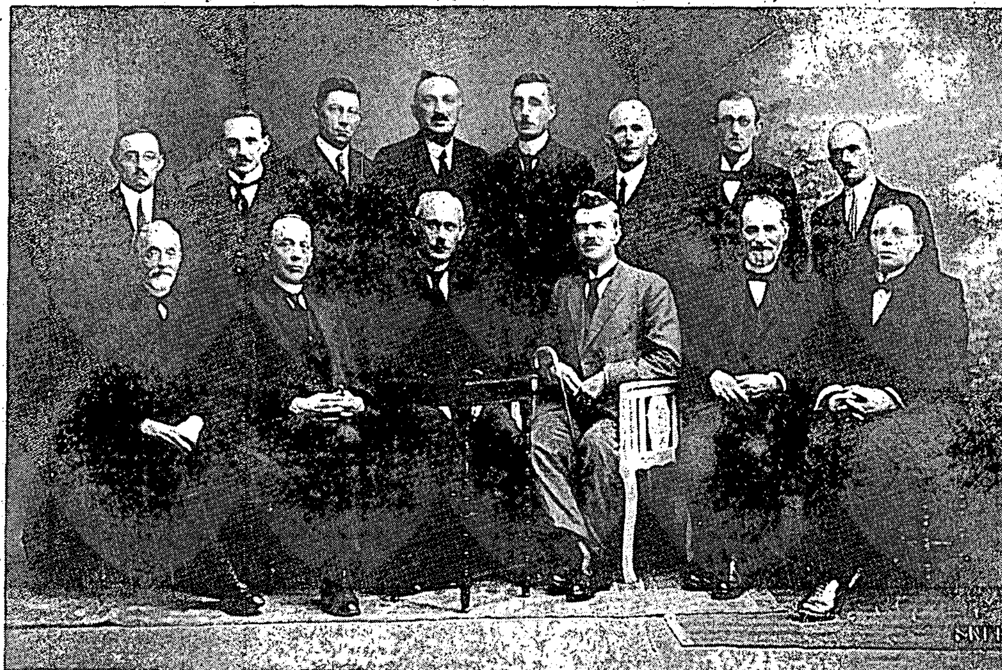
(In het kader van het zestig-jarig bestaan van de Broederschap van Baptisten Voorgangers zullen in dit weekblad een aantal artikelen verschijnen welke zijn gebaseerd op het archief van de Broederschap).

Op de 43e Algemene Vergadering der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland gehouden te Groningen op 4 en 5 juli 1923 was er een voorstel van o.m. de gemeente Stadskanaal:

> „De Algemene Vergadering geve te kennen, dat zij geen bezwaar heeft, dat hoogstens de helft der kosten uit de Unie kas worde vergoed, wanneer de voorgangers der aangesloten Gemeenten in de maand October wenschen samen te komen om over hun arbeid te confereren. Een en ander op voorwaarde, dat zij op avondsamenkomsten medewerken, indien die op de plaats van vergadering worden gehouden en de collecten worden afgestaan tot dekking der reis- en verblijfkosten.
> Indien geldelijke bezwaren deze conferenties onmogelijk maken moet de AV middelen zoeken om die bezwaren weg te nemen."

Volgens het verslag deze AV voorkomende in „De Christen" van 13 juli 1923, werd genoemd voorstel met een flinke meerderheid van stemmen aangenomen.
Tot blijdschap allereerst van de Gemeente Stadskanaal.

Op dinsdag 23 oktober 1923 kwam de Broederschap van Baptisten Voorgangers voor het eerst in de geschiedenis bijeen in de Vredekerk te Sneek.

1e rij staande: K. Reiling, J. Hekhuis, J. W. Weenink, J. Huizinga, J. Louw, J. de Haan, Habecker, G. Bouritius.
2e rij zittend: K. Kuipers, H. Visser, A. Hof, J. Jeronimus, B. Planting, J. v. d. Schors.

Voorzitter was ds A. Hof uit Groningen. Secretaris was ds H. Visser uit Sneek. Ds N. v. Beek - op dat moment de nestor onder de voorgangers - kon vanwege een afscheid niet aanwezig zijn. Door ds Visser werden de samenkomsten georganiseerd in de Friese Gemeenten. De collecten dezer bijeenkomsten werden gestort in de kas.

Het eerste onderwerp werd ingeleid door ds H. Visser met als titel:
„Frischheid in den dienst." Hierop volgde een geanimeerde bespreking.
Volgens ds Louw dient men zich het volgende te realiseren:
a) Het evangelie moet over ons komen.
b) Het evangelie moet in ons komen.
c) Wij moeten het evangelie ondergaan.

Als wij boven het evangelie gaan staan behouden wij onze frischheid niet.
Ongeveer vijf uur werd de eerste zitting gesloten. Er werd gezongen:
„Houd Gij mijn handen beide met kracht omvat." Ds K. Kuipers sloot met dankgebed. Daarna toog men op voorstel van de pastor uit Stadskanaal naar de fotograaf De Jong te Sneek, om zich te laten kieken met als motivatie:
„De Gemeenten in Nederland zullen moeten zien hoe roerend eens en één wij zijn!"

(Deze foto uit 1923 ziet u hierbij afgedrukt staan. Probeert u eens de namen te raden van de voorgangers zonder het onderschrift te lezen.)

A. v. d. Berg

BILLY GRAHAM IN TSJECHOSLOWAKIJE

Hij was er in oktober en evangeliseerde naar alle mogelijkheden die hem geboden werden. Met name in de baptistengemeenten was hij actief. Hoewel, hij sprak ook met en tot de oecumenische raad en de Christelijke Vredes Conferentie. Aan het begin zei hij: Ik ben geen ambassadeur van de Verenigde Staten. Ik kom als een ambassadeur van het Koninkrijk Gods en van de Vorst des vredes. Maar dat betekende voor hem niet een gesprek met een vooraanstaand regeringslid te vermijden en een receptie, door de Amerikaanse ambassadeur gegeven, te bezoeken. Zijn medewerker Cliff Barrows sprak eveneens in verscheidene samenkomsten. Soms waren er 2500 bezoekers. Koren met 100 ledcen werkten mee. Indruk maakte, zowel op Graham en zijn team als op vele anderen, dat Graham het monument in Lidice bezocht, waar op 10 juni 1942 door de Duitse bezetters praktisch de hele bevolking werd vermoord als repressaille voor een aanslag op een hoge Duitse militaire bevelhebber.

Zijn laatste evangelisatieplaats was Bratislava, waar een kinderkoor met meer dan 50 leden medewerking gaf. Ook hier was Graham aanwezig bij een eerbetoon aan de slachtoffers van de tweede wereldoorlog, zoals die plaats vond bij het oorlogsmonument.
Als bijzonderheid kan nog vermeld worden, dat alleen zij die in het bezit waren van een toegangskaart, toegelaten werden tot de samenkomsten. „Onze kerken zijn te klein om de grote scharen belangstellenden te bevatten", zei een predikant.

AUTEURSRECHTEN

Gelijk als bekend verondersteld mag worden, is er een auteurswet van kracht in ons land, waaronder onder andere ook de rechten van dichters en componisten van geestelijke liederen vallen. De Stichting Buma/Stemra verzorgt de belangen van dichters en componisten en van uitvoerders van muziekwerken. Ook kerken, zanggroepen enz. hebben daarmee te maken.

Om te weten aan welke voorwaarden men moet voldoen, om te weten wat mag en niet mag, kan men een desbetreffende folder aanvragen bij Continental Sound (de stichting voor muziekevangelisatie): Postbus 81065, 3009 GB Rotterdam.

 VAN DEZE KANT BEKEKEN

GELOOF KUN JE ZIEN

Het is een goede gewoonte in vele huizen van dit land dat er een paar keren op de dag, in de regel na een of andere maaltijd, uit de bijbel wordt gelezen.
Het uitgangspunt is daarbij niet: Baat het niet, het schaadt ook niet. Nee, we wandelen dan even in de boomgaard, tikken hier of daar aan een vruchtboom en soms valt er toch nog een appel of peer naar beneden.
Een prediker loopt ambtshalve wat vaker in de tuin want hij wil zo graag de aanstaande zondagmorgen kunnen zeggen: 'k Heb een boodschap van de Heer, halleluja! en dan deelt hij de appel in stukjes uit. Met het oog op zo'n bijeenkomst vertoefde ik voor de zoveelste keer in deze hof en las de opwindende, rumoerige geschiedenis over de lamme die op zijn bed door vier mannen naar het huis werd gedragen waar Jezus zat te leren aan een bonte schare van boeren, vissers en theologen.
De vier mannen gaf ik bijnamen om ze voor mij te laten leven.
Een Hendrik, de zwijger; Pieter, de ziener; Hans, de doe-het-zelver en Jacob, de zorger. De lamme heette gewoon Jan, de lamme.
Het hele verhaal kan hier niet vanwege de beperkte ruimte nog eens verteld worden. Het staat o.m. in Luk. 5.
Indrukwekkend is dat ze met z'n vieren Jan de lamme opzochten en hem wisten te overtuigen dat ze het beste met hem voor hadden: we brengen je naar het huis van Filip, de goede, want daar zit Jezus. Die merkwaardige rabbi uit Nazareth.
Pieter zong en Jacob schudde het hoofd.
Daar ging de optocht door de stille dorpsstraat. Ze strandden bij het huis van Filip. Mensen stonden de deuren uit. Hans liet het er niet bij zitten. We gaan niet terug. Het dak op. Ze hesen Jan langs de trap aan de zijkant van het huis naar boven, braken gewoon het dak open en lieten Jan op z'n bed naar beneden vieren. Beneden, in de overvolle ruimte, werd het doodstil. Wat zullen we nou hebben?
Jezus hun geloof ziende.... Ja, over 't geloof moet minder gepraat worden. Het schijnt dat het geloof een verzameling van diepzinnige uitspraken is over onuitsprekelijke dingen. Natuurlijk kan men interessante gedachtenwisselingen over bepaalde gegevens hebben, maar vaak zeilen dan spekulaties door de hoofden als spreeuwenzwermen langs de herfsthemel. Geloof moet je kunnen zien. In elk geval: óók kunnen zien.
Jezus zag het bij dat kwartet en glimlachte, door het gat in het dak naar boven kijkend. De verbruikte lucht kon er uit en het witte licht er in.
Jezus zei tegen Jan, de lamme: „Je zonden zijn je vergeven"! Dat viel wat tegen. Het viertal had voor Jan wat anders verwacht. Zij dachten meer in de richting van wat Lukas in 't begin schrijft: En er was kracht des Heren zodat Hij kon genezen.
Jezus ziet niet alleen het onzichtbaar geloof van de vier. Hij ziet ook wat de lamme verlamt. We zullen nu niet filosoferen over de samenhang van zonde en ziekte. Er zijn ondergrondse verbindingen die soms zelfs boven de grond uitsteken. Wij die dagelijks de Schriften lezen weten dat Simson het af moet leggen tegen de aanstormende Filistijnen: de Heer was van hem geweken. Hij was als verlamd, verknipt, verloren. En wie denkt niet aan de oude priester die met geen mogelijkheid de zegen voor het volk over z'n lippen kon krijgen? Z'n tong was verlamd. Waar zonde is treedt verlamming op. Van de tong, de hand, de voet. Gedaan is het met de kracht. U weet dat uit eigen ervaring. Niets bindt zo knellend en langdurig als een zonde. Jezus ontbindt de lamme. Nu is het wachten alleen nog op het andere woord: Sta op en wandel.
Jezus wacht er even mee en legt de vrome deskundigen de vraag voor: Wat is makkelijker te zeggen: je zonden zijn je vergeven of sta op en wandel? Dat deed Hij omdat ze hem betichtten van godslasterlijke dingen. Zonden vergeven kan God alleen. Maar ziedaar, de waarachtigheid van de vergeving wordt geïllustreerd door het wegwandelen van Jan, zojuist nog de verlamde Jan. Jan kan weer leven. Z'n zonden zijn vergeven.
De aanwezigen staan op de stelten van verbazing en vrees en zeggen: We hebben heden ongelooflijke dingen gezien.
En wat zijn die ongelooflijke dingen?
Dat vier mannen zich intensief bezighouden met een „verongelukte" medemens en zich offers aan tijd, moeite getroosten om dat leven te redden.
En dat Jezus zonden vergeeft en de „mislukte" op de been helpt.
Een dag om nooit te vergeten. Huizinga.

SOLDAAT, DIE GELOOF NIET WILDE PRIJSGEVEN, VERMOORD

Het militaire regiem in de Sovjetunie heeft getracht te verhullen, dat het een soldaat heeft vermoord, die zijn geloof niet wilde afzweren.
Het laatste wat Vasili Druck aan zijn ouders schreef, was: „Een sergeant wil mij doodslaan." Aldus vermeldde enige tijd geleden het blad „Baptist Times". Korte tijd later vernamen de ouders dat hun zoon was neergestoken en gedood.

Het blad deelt mee, dat de militairen hebben geprobeerd de gebeurtenis te omschrijven als een ongeluk. Vasili, zo werd vermeld, werd opgeroepen voor de militaire dienst op 19 november 1979. Tijdens een verlof vertelde hij zijn ouders over de druk die op hem werd uitgeoefend, teneinde hem zijn geloof te laten afzweren, en de militaire eed af te leggen, die hij geweigerd had, vanuit gewetensbezwaren.

De ouders hadden de gelegenheid om te spreken met andere soldaten uit Vasili's afdeling, na zijn dood. Ze vertelden dat zij Vasili hadden horen schreeuwen. Toen ze zich haastten om te zien wat er aan de hand was, zagen zij hoe de chauffeur van de majoor een mes uit Vasili's lichaam trok.

De autoriteiten wilden het naderhand laten voorkomen alsof Vasili beschonken was geweest en de chauffeur had geprovoceerd. Maar van Vasili, een Baptist, was in zijn afdeling bekend dat hij nooit dronk. En het condoleantietelegram, dat de ouders zes dagen later ontvingen, vermeldde, dat hij een voorbeeldige dienstplichtige was, die bij zijn oversten goed stond aangeschreven.

De rechter accepteerde de officiële verklaring, zonder getuigen op te roepen.
„Baptist Times" schrijft in een kort commentaar, dat alle christenen gruwen van zo'n rapport. Wij hebben eerder soortgelijke dingen vernomen, maar het wekt afschuw om te horen, hoe getracht wordt de zaak te verdoezelen met een beschuldiging van dronkenschap. Het commentaar sluit met: „Wanneer de sovjetleiders de wereld willen overtuigen van godsdienstvrijheid in Rusland en van rechtsgevoel, dan zullen zij elke vorm van vervolging moeten stoppen en een verhoor op gang brengen, waar eerlijke getuigen kunnen vertellen wat zij weten".

Uit het weekblad der deense Bapt.

C. v. W.

GELEZEN OP EEN WANDBORD

Er is geen kok
die koken kan
voor alle monden.

Tot troost voor allen, die wekelijks een maaltijd voor de gemeente op zondagmorgen moeten toebereiden.

Adressenboekje
Blz. 10 (Evangelisatie Commissie der Unie):
Voorzitter: ds J. Bouritius, Hoogeveen;
Vice-voorzitter: W. J. Blanken, IJmuiden;
Algemeen adjunct: ds Chr. Eijer, Enschede;
Blz. 16 (Jeugdraad):
Sekretaris: H. H. Kampinga, Groningen;
Blz. 19 (In opleiding):
Doorhalen: N. A. van der Leer, Hoek van Holland;
Blz. 31 (Zwolle, post Kampen):
K.: C. H. D. Beekman;
Blz. 37 (letter B):
Toevoegen: C. H. D. Beekman, Apeldoornsestraat 48, 8266 AJ Kampen;
Blz. 40 (letter H):
J. Hamer, Vroomshoop, heeft als telefoonnummer: 05498-42561;
Blz. 41 (letter K):
Toevoegen: H. H. Kampinga, Vinkenstraat 4-B, 9713 TG Groningen, telefoon 050-134729;
Blz. 44 (letter P):
(Ds) G. H. W. Pflaum, Vroomshoop, heeft als telefoonnummer: 05498-41936;
Blz. 47 (letter W):
Doorhalen: F. van der Werf, Kampen;

Sprekerslijst
Broeder S. Prost, die op verzoek van de gemeente te Hoogeveen op de Sprekerslijst was geplaatst, is verhuisd naar Zuiderkruis 31, 7904 HR Hoogeveen; het telefoonnummer is ongewijzigd.

Wij delen u voorts mee, dat de sekretarissen van onze gemeenten ten behoeve van de Sprekerslijst 1983 binnenkort een brief - mét verzoek om een spoedige reaktie - tegemoet kunnen zien.

De Sprekerslijst bevat de namen van hen, die daartoe door hun eigen gemeente zijn aangemeld en die men ook zonder enig bezwaar laat voorgaan in de gemeente, waarvan zij zelf lid zijn.

Verantwoording van de ontvangen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand oktober.
ECU

Alkmaar 187,45; Almelo-G 533,70; Amsterdam-N 126,60; Amsterdam-W 224,—; Apeldoorn 528,31; Arnhem 1137,26; Borne 75,20; Delfzijl 938,90; Deventer 162,05; Drachten-E 717,90; Eindhoven 1088,40; Enschede 945,—; 's-Gravenhage 1000,—; Groningen-Z 485,07; Harderwijk 153,50; Haulerwijk 250,—; Heerenveen 50,—; Hoogeveen 1200,—; Kollumerzwaag 240,—; Rotterdam-Z 308,25; Sittard 470,—; Vroomshoop 120,—; Winschoten 164,25; Workum 103,50; Zuthpen 691,40; G.B.-B., Z. 20,62; A.G.S.-W., H. 25,—.

CvdO
Almelo-G 95,95; Amsterdam-N 126,60; Amsterdam-W 123,20; Apeldoorn 499,30; Arnhem 1335,35; Borne 70,45; Delfzijl 875,05; Deventer 135,95; Drachten-E 562,80; Eindhoven 818,46; Enschede 1050,—; 's-Gravenhage 1000,—; Gronmingen-Z 572,76; Harderwijk 120,80; Haulerwijk 250,—; Hoogeveen 1400,—; Kollumerzwaag 275,—; Nw. Pekela 282,—; Rotterdam-Z 353,46; Sittard 555,—; Stavoren 125,—; Winschoten 188,34; Workum 190,—; Zutphen 656,90; G.B.-B., Z. 23,64; H.S., L. 100,—; Opening Seminarium 370,—.

UZC
Alkmaar 205,55; Almelo-G 919,30; Alphen a d Rijn 120,35; Amsterdam-N 250,40; Amsterdam-W 458,95; Apeldoorn 1092,16; Arnhem 2522,60; Borne 258,35; Delfzijl 1450,51; Deventer 182,90; Drachten-E 792,40; Eindhoven 1416,05; Enschede 1590,—; 's-Gravenhage 2000,—; Groningen-Z 2000,—; Harderwijk 235,30; Haulerwijk 2750,—; Heerenveen 25,—; Hoogeveen 2250,—; Kollumerzwaag 415,—; Nw. Weerdinge 500,—; Rotterdam-C 20,—; Rotterdam-Z 534,30; Sittard 840,—; Ter Apel 300,—; Vroomshoop 710,—, Winschoten 284,70; Zutphen 800,—; Zwolle 50,—; K.K.,A. (postzegels) 300,—; H.K.,H. 10,—; H.P.-T., Z. 2000,—; E.S.-V., Z. 55,—; N.N.,L. 30,—; Zusterhulp Winschoten 120,—; Zondagsschool Hoogezand 110,—; Dordrecht (bijbelschool Noord Kameroen) 1518,—; Win Twente (preventieve gezondheidszorg Kameroen) 8000,—; RJC (Studenten Zuid Afrika) 10.000,—; Gewest Holland (Aktie Fébé) 6000,—; Bejaardenkamp (medisch werk) 400,—; Bejaardengroep Delfzijl (medisch werk) 100,—; H.K.,M. (waterprojekt) 25,—; Apeldoorn (WIN) 125,15; P.v.d.H., H. 25,—; G.B.-B., Z. 35,73.

NBJB
Almelo-G 236,65; Amsterdam-N 43,20; Apeldoorn 363,20; Arnhem 712,56; Delfzijl 5,—; Drachten-E 96,15; 's-Gravenhage 500,—; Groningen-Z 159,84; Haulerwijk 150,—; Heerenveen 25,—; Hoogeveen 400,—; Kollumerzwaag 70,—; Rotterdam-C 256,40; Rotterdam-Z 98,30; Sittard 155,—; Vroomshoop 90,—; Winschoten 52,37; Workum 154,—.

UBS
Alkmaar 376,95; Amsterdam-N 25,20; Amsterdam-W 119,05; Arnhem 692,98; 's-Gravenhage 150,—; Groningen-Z 83,25; Sittard 80,—; Stavoren 70,—; Winschoten 27,38; Workum 131,—.

Noodfonds
Haulerwijk 250,—; Den Haag 140,—; Almelo-G 40,20; Stavoren 211,75; Groningen-N 530,45; Heerenveen 25,—; Arnhem 495,11; Arnhem (Polen) 125,—; Enschede 695,—; Hoogeveen 1000,—; Sneek 200,—; W.B.,E. 50,—; M.P.,Z. 10,—; P.A.,A. 200,—; H. d.V., H. 90,—; M.B.-B., H. 100,—; R.D.,D. 30,—; L.D. S., R. 100,—; W.B.,H. 500,—; G.K.,S. 100,—; J.K.,S. 100,—; H.T.-S., D. 50,—; J.B.,H. 10,—; R.,A. 15,—; Hengelo (AV-kollekte) 2221,65.

Hartelijk dank voor al deze bijdragen!

J. A. Brandsma,
A. van den Hoef.

GEMEENTEBERICHTEN

(Rotterdam-Zuid J. T.) - „Vakant... maar alles gaat gewoon door". Nu, dat klinkt wel mooi maar het is natuurlijk niet waar, want alles gaat niét gewoon door.
De verenigingen zijn na de vakanties wel weer gewoon begonnen, maar toen onze voorganger ds B. Stuut (na 3 jaar) per 1 september vertrok om legerpredikant te worden waren we wèl onze herder en leraar kwijt. Deze pastorale zorg hield op en dat is niét gewoon, maar we vonden het wel jammer. Toch zijn we dankbaar wat br Stuut in en voor de gemeente heeft gedaan in die tijd.
Wij zijn erg blij met de zrs en brs die de verenigingen leiden. Dat zijn bij ons de Zusterhulp, de grote Jeugd, de Tussenjeugd, de Zondagsschool, de kinderoppas, het zangkoor, het kinderkoor „Benjamin" en het „Trio Siloam" (zang met organist). Onze theologie student Klaas Touwen verzorgt elke veertien dagen de bijbellezing en bidstond.
Afwisselend worden de diensten door één der groepen opgeluisterd.
De gehouden Oogstdankdienst was mooi en bracht blijdschap bij ouderen en zieken in de gemeente in de vorm van fruitbakjes en de belangstelling welke daaruit sprak.
Wij mogen ons verblijden in de steun van ds H. Ploeger die 1 dag per week pastorale zorg aan de gemeente besteedt en met ingang van 1 januari a.s. 2 x per maand een zondagdienst zal waarnemen.
Vol verwachting zien wij die tijd tegemoet en ook weer de komende kerstdagen.
Hartelijk gegroet in den lande!

(Nieuw-Buinen W. R.) - Zondag 7 november begon onze gemeente met een morgendienst, waarin een gekozen ouderling werd bevestigd. Hierna werd gezamenlijk het avondmaal gehouden.
's Middags om 2.30 uur was er weer een dienst, waarin onze voorganger ds H. G. de Winkel afscheid nam van onze gemeente na bijna 4 jaar deze te hebben gediend.
Heel veel goede wensen voor de toekomst en dankwoorden voor het werk hier gedaan, werden deze middag gesproken.

's Avonds kwam de gemeente nogmaals bijeen om op een ongedwongen manier van elkaar afscheid te nemen. Verschillende cadeaus werden hierbij aan de scheidenden aangeboden.

Wij als gemeente in Nw. Buinen gaan verder onder het motto: „Wat de toekomst brengen moge, ons geleidt des Heren hand."

GESLAAGDE JEUGDDAG TE HAARLEM

Zondagmiddag 10 oktober gingen vanuit Alkmaar 12 jonge mensen richting Haarlem om daar de gewestelijke jeugddag bij te wonen.
Bij de aankomst werden we (zoals ook de andere groepen) welkom geheten door een delegatie van de jeugdgroep uit Haarlem, en werd ons een kopje koffie aangeboden. Om drie uur werden we officieel welkom geheten door ds Helderop die tevens de algemene leiding van deze samenkomst had.
Na ons een korte samenvatting van het programma te hebben gegeven, begon hij de samenkomst met het gebed.
Om te zien uit welke gemeenten de ongeveer 100 jongelui kwamen, had Haarlem een originele rebus bedacht. Er waren jongelui uit Haarlem, Alkmaar, Amsterdam, Den Helder en IJmuiden.
Tot onze spijt hebben we geen jongelui ontmoet uit Enkhuizen, Heemskerk en Krommenie.

Na het welkom hebben we enige liederen gezongen, waarna we mochten luisteren naar de zingende volgelingen uit Valthermond. Geweldig hoe deze groep jonge mensen menig hart sneller deed kloppen. Het is gewoon niet op te schrijven hoe warm je hier van wordt. Ik zal dit dus ook niet proberen, maar wil nog wel eventjes zeggen „mensen, is deze groep met een optreden in de buurt, ga er maar heen u zal er geen spijt van krijgen".
Na nog enige samenzang en nog een optreden van de zingende volgelingen, kwamen we bij het volgende punt op ons programma nl. de film Ordenary Guy. Om de inhoud van deze film helemaal te vertellen gaat ons iets te ver, want dan zou men een bijlage moeten toevoegen. Ons advies aan u is: draait deze film in de buurt van uw gemeente, ga hem zien, maar niet alleen, neem vrienden, kennissen en buren mee.
Na deze mooie film mochten we nog eenkeer genieten van de zingende volgelingen.
Na hun voor deze dag laatste optreden mochten we de gezamelijke maaltijd nuttigen die werd begonnen met een gebed door ds Scholte. We werden verwend met een overheerlijke kop soep en koffie of thee naar keus. Dit geeft me gelijk de gelegenheid de koster en zijn vrouw te bedanken voor alle goede zorgen van deze dag.
Na de maaltijd, waar ruim de tijd voor gepland was en ons dus ook de gelegenheid gaf om met wat jongelui van de andere groepen te praten, begonnen we met het avond programma. Ds Helderop begon de avond met een dankgebed voor de middag en een zegen te vragen voor de avond. Na enige samenzang gaf onze broeder een korte inhoud van wat ons die avond brengen zou. Na nog enige liederen gezongen te hebben mochten we gaan luisteren naar de groep „Dabar" wat woord en daad betekent. Als christenen weten wij dat God op deze wereld met zijn dabar aanwezig is. Eén van de liederen van „Dabar" ging over de zonde. Zonde is doel missen. Wanneer je met God bezig bent, maar niet goed, is dat ook zonde want je mist een doel.
Na het optreden van „Dabar" mochte we afwisselend met enige samenzang luisteren naar twee getuigenissen en enige declamaties. Om over deze dingen wat te schrijven lijkt mij om verscheidene redenen niet goed. Wel wil ik u vertellen dat deze dingen me in het bijzonder troffen en warm maakten, ja geweldig is het om te weten dat je bij God geen nummer bent. Dat God niet luistert naar het gebed van nummer 3 of 361. Nee God luistert naar het gebed van mensen. Mensen zoals jij en ik. God kent jou bij naam. God weet wie je bent, en ook met jou leven heeft hij een plan.
Als laatste wil ik graag nog enige zinnen voor u op papier zetten uit de toespraak (preek) van onze broeder uit IJmuiden ds J. Post.
We lazen uit 2 Kon. 6 : 8-18 iets over Elisa's optreden in de oorlog tegen Aram. Waarop onze broeder o.a. zei:
„Jongelui, open je ogen, wees niet bang, vrees niet. God is groter en machtiger dan wie dan ook. Open je ogen, richt ze op Jezus (Gen. 21:19). God is machtig, God laat zijn kinderen niet in de steek, Hij zal je helpen. Hoe is jou gezichtsvermogen? Ben je bang of zeg je ik ben niet bang want **HIJ** is groter dan de duisterste macht op deze aarde. Kies voor Jezus in deze donkere wereld hij wil je helpen".
Na deze ernstige maar ook bemoedigende woorden werd de avond besloten door een dankgebed van ds Helderop waarna we ons slotlied zongen.
Tenslotte nog een woord van dank aan alle mensen die aan deze dag hebben meegewerkt.

C. Kalk

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

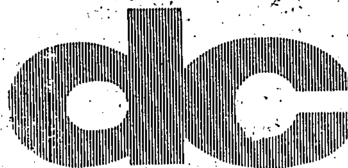
De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op *f* 40,—.

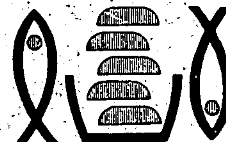
In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 *f* 53,—.

Administratie De Christen.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

Te koop gevraagd:
Nog goed te gebruiken piano voor muziekgroep.
Tel.: 05498-58201.

Langs deze weg willen wij allen die ons 40-jarig huwelijksfeest in welke vorm dan ook tot een onvergetelijke dag hebben gemaakt heel hartelijk dank zeggen.
Joh. Hamer
S. Hamer-v. d. Werf

Heden ontslapen in zijn Heer en Heiland onze broeder

WILLEM NOBBE

op de leeftijd van 73 jaar

11 november 1982

Baptistengemeente Vriescheloo

Op zijn tijd werd door de Heer thuisgehaald op 8 november onze broeder

JAN KOMBRINK

op de leeftijd van 55 jaar,
echtgenoot van L. Kombrink-Dekker.

Baptistengemeente Delfzijl

Op de leeftijd van bijna 67 jaar nam de Heer tot Zich onze zuster

LAMMECHIEN VAN AGEN-LINDEMAN

9 november 1982

Baptistengemeente Enschede

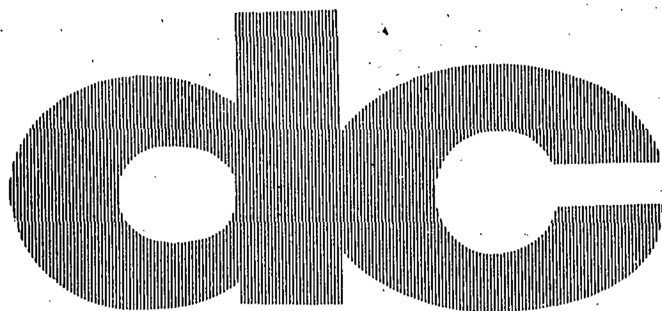
Op 10 november jl. heeft de Heer tot Zich genomen onze zuster

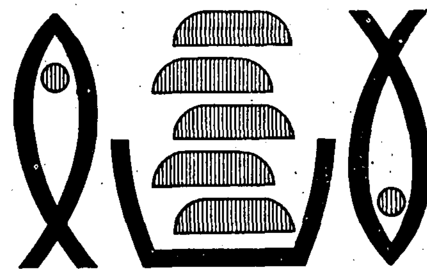
JANTJE FREERKINA KRUIZE

in de ouderdom van 79 jaar.

Job 1 : 21

Baptistengemeente Winschoten

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 46 - 3 december 1982

OPZIENERS OF OMZIENERS?

In discussies over het „ambt" in de gemeente, zoals ze gevoerd werden naar aanleiding van de lessen van de Gemeente Bijbel School, kwam vaak het opzicht houden als wezenlijk voor het ouderlingenwerk naar voren.
Ook in gemeentebladen, waarin - vooral naar aanleiding van de vraag of zusters ouderling kunnen zijn - artikelen verschijnen over deze zaak, komt tot uitdrukking dat ouderlingen vooral opzicht uitoefenen. Zij zijn ópzichters. Zij moeten er voor zorgen dat alles naar de regels verloopt. Sommigen stellen daarbij uitdrukkelijk dat hún visie op de regels Gods de juiste is, anderen zijn daarin wat voorzichtiger.

— 0 — 0 — 0 — 0 —

Eén der mooiste woorden uit het loflied van Zacharias staat in Lucas 1 : 68: Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht. Hier wordt in de moedertaal van het nieuwe testament het woord gebruikt dat opzien, omzien betekent. Het is een opziend omzien, een omziend opzien.
Dat woordje omzien vinden wij in ons dagelijks spraakgebruik terug als het bv. gaat over een eenzame bejaarde: de kinderen kijken nauwelijks naar die man, die vrouw om. Men bedoelt: ze hebben geen zorg voor die vader, die moeder. Ze letten niet op hem/haar. Ze getroosten zich geen moeite voor hem/haar. Zoals dat ook bij dieren voorkomt, die een jong werpen en dan gewoon hun gang gaan. Niet omkijken (heel letterlijk!) naar hun nakomeling. Hetgeen soms ook bij mensen voorkomt, die niet omzien naar hun kroost.

— 0 — 0 — 0 — 0 —

Omzien naar wil zeggen: aandacht besteden aan. Aan-dacht heeft te maken met denken. Heeft te maken met in-gedachten-houden. Er mee bezig zijn. Er over prakkizeren. Zoeken naar uitwegen uit een benarde situatie. De handen uit de mouwen steken om te helpen om verbeteringen, verlichtingen te krijgen. Naast de ander gaan staan, zitten (soms heel letterlijk!). Met de ander knielen om samen de troon der genade Gods te naderen.
Omzien naar wil zeggen: acht slaan op. Voor hem opkomen. De wacht betrekken bij zijn belangen. Luisteren naar zijn openlijke en naar zijn verhulde smeekbeden. De oren spitsen om geen woord te missen. Je oog uitsluitend op de mond van de ander richten om hem goed te kunnen verstaan.
Omzien naar wil ook zeggen: bekijken wat je kunt doen. Ten gunste van die ander. Onderzoeken welke mogelijkheden er voor de toekomst zijn. Het is het opletten op wat er gebeurt. Het is de stroom bezien of ergens dát erop drijft wat de ander nodig heeft.

— 0 — 0 — 0 — 0 —

Als u het mij vraagt - maar waarom zou u dat doen? - dan hebben de kerken - en ook onze baptistengemeenten - minder ópzieners en méér ómzieners nodig. Ideaal zou zijn dat opzien en omzien in volmaakte harmonie zouden samengaan. Duidelijker gezegd: in het opzien, het opzicht uitoefenen, beluisteren we te vaak het: jullie als gemeenteleden moeten je houden aan de regels, aan de pastorale adviezen die wíj jullie geven.
Wíj maken uit wat bijbels en bijbelgetrouw is, en daaraan hebben jullie je maar te houden. Vandaar dat soms in statuten en reglementen dingen worden vastgelegd. Dat geeft dan een stok achter de deur.
Maar niet de stok achter de deur moet het gereedschap van de omziener zijn, maar de staf van der herder. De omziener. Die omziet naar de schapen, die soms letterlijk óm-ziet of ze allemaal wel meekomen, die desnoods met zijn staf een steentje werpt naar de tragen of de weglopers, opdat zij terug zullen komen.

— 0 — 0 — 0 — 0 —

Het is verdrietig te constateren dat ook uit onze gemeenten mensen vertrekken die het gevoel hebben dat wel opzien, maar geen omzien op hen is toegepast. Die zich verwaarloosd voelen. Dat mag soms een onterecht gevoel zijn, helaas is het heel vaak terecht. Zo zou het onder ons niet moeten zijn.

Ploeger.

OVER VRIJHEID EN VERWANTSCHAP (2)

Het opmerkelijke feit van de vele vrije gemeenten trekt meer en meer de aandacht van kerkelijk Nederland maar de afstand tussen deze gemeenten en de gevestigde kerken en gemeenten is erg groot. Gewoonlijk bevinden wij ons in het grensgebied tussen de kerken en de vrije groepen. Uit het artikel van broeder Bosveld blijkt dat in de optiek van vele vrije christenen wij zijn opgeschoven in de richting van de kerken. Van de kerken die zij hebben verlaten, wel te verstaan. Daarom voelen zij tussen zichzelf en ons een bijna even grote afstand als tot deze kerken. Broeder Bosveld legt ons de vraag voor of dat niet terecht is. Onze eerste neiging is natuurlijk om te zeggen: niet terecht. Maar als we wat langer nadenken moeten we, denk ik, zeggen: op z'n minst is het begrijpelijk. Of het terecht is, zullen we in het vervolg onder het oog zien.

Geschiedenis

Het is zonder enige twijfel waar dat de gemeenten die lid van de Unie zijn veel met de Unie te maken hebben. Dat betreft sociale zaken, administratie en bestuur, gezamenlijk werk op 't gebied van zending en evangelisatie enerzijds en opleiding en toerusting anderzijds. Dat betreft ook beroepbaarstellingen en erkenningen van voorgangers en pastorale werkers. Wie daar van buiten tegenaan kijkt, misschien ook wel met een zeker wantrouwen tegen een sterk centraal apparaat ook al is dat apparaat er om de gemeenten van dienst te zijn, die zal er niet meteen naar verlangen om zich daarbij aan te sluiten en er aan mee te betalen. Als ik in een dergelijke positie verkeerde zou ik er net zo over denken. Maar dit is vlugger gezegd dan veranderd. Broeder Bosveld heeft volkomen gelijk wanneer hij zegt dat een herstructurering van de Unie in financieel en organisatorisch opzicht niet „drempelverlagend" zal werken ten opzichte van de vrije gemeenten. De drempel zou naar mijn mening alleen naar beneden gaan wanneer de bemoeienis van de Unie met de gemeenten en omgekeerd drastisch zou verminderen. Het is nog maar de vraag of de gemeenten die wel tot de Unie behoren daarvoor zouden voelen.

Toen de Unie werd opgericht verkeerden alle gemeenten die zich aansloten min of meer in de positie van de huidige vrije gemeenten. Ze waren klein en geïsoleerd en stonden op gespannen voet met de kerken. Aan centrale voorzieningen hadden ze weinig behoefte maar ze hadden de overtuiging dat ze op elkaar waren aangewezen en samen op de Heer.

Dat is een eeuw geleden. In de loop van de geschiedenis zijn die centrale voorzieningen gegroeid die nu zozeer het gezicht van de Unie naar buiten (en naar binnen!) bepalen. Ze zijn niet ontstaan omdat enkele mensen dat zo graag wilden maar omdat de gemeenten ervoor kozen. Natuurlijk moeten ze voortdurend worden bekeken op hun doelmatigheid en moet er voor worden gewaakt dat ze geen eigen leven gaan leiden. Maar het lijkt mij niet reëel te geloven dat de geschiedenis zo ver kan worden teruggedraaid dat de drempel voor een redelijk aantal vrije gemeenten laag genoeg wordt.

We kunnen het ook anders zeggen: de vrije gemeenten hebben niet die behoeften waarop de centrale voorzieningen van de Unie zijn gericht. Dat is een volstrekt legitieme zaak waarover niemand hun een verwijt kan maken. De vraag is daarom veeleer: in welke behoeften die deze gemeenten wel hebben zou de Unie dan wel kunnen voorzien? Die vraag kan niet door ons worden beantwoord. Daarvoor is contact met de vrije gemeenten nodig en dat is er niet. Alleen al om deze reden is het gewenst te onderzoeken of zo'n contact ook gewenst wordt.

Oecumene

Een van de dingen die voor de vrije gemeenten een contact met de Unie wel eens minder aantrekkelijk zouden kunnen maken is het feit dat wij niet geheel zonder oecumenische verbindingen zijn. Wij zijn lid van SOH en van de Nederlandse Zendingsraad al heeft dat niet veel te betekenen. Ik wil graag van broeder Bosveld aannemen dat wij er in de beeldvorming van de vrije gemeenten nog oecumenischer uitkomen. Ook geloof ik direct dat dit tot gevolg heeft dat er geen overmaat van vertrouwen is. Maar ik denk niet dat dit met informatie verholpen kan worden. Want die informatie kan niet ongedaan maken dat de Unie inderdaad is aangesloten bij de SOH en de NZR en dat enkele bij de Unie aangesloten gemeenten lid zijn van een plaatselijke raad van kerken. En als ik broeder Bosveld goed begrijp dan zou dit een contact met de vrije gemeenten belasten met een hypotheek. Mijn vraag aan hem is: waarmee moet die hypotheek worden afgelost? Met uittreding uit de SOH en NZR? Met een beroep op de gemeenten zich terwille van de contacten met de vrije gemeenten te onthouden van plaatselijke oecumenische contacten?

Bijbelgetrouw

Het meest wezenlijke punt acht broeder Bosveld de twijfel aan onze rechtzinnigheid inzake de Schriftbeschouwing en dat is ongetwijfeld terecht.

Maar dan wel naar beide kanten.

De vrije gemeenten hechten aan de benaming „bijbelgetrouw". Dit hangt samen met het feit dat zij fundamentalistisch getint zijn. Wij moeten er begrip voor hebben dat zij vrezen weer in een heilloze situatie terecht te komen wanneer zij zich in een gemeente of een gemeenschap van gemeenten begeven die niet „bijbelgetrouw", d.w.z. niet fundamentalistisch is. Wij moeten er begrip voor hebben dat zij argwanend kijken naar onze voorgangersopleiding die ook niet fundamentalistisch is.

Wij moeten ons verder niet ontveinzen dat er ook binnen de Unie niet weinigen zijn die er ook zo over denken. Dat denken zij misschien ook wel op grond van studentikoze uitlatingen maar ik geloof niet dat het beeld veel anders zou zijn wanneer die uitlatingen er niet zouden zijn. Het is een feit dat de docenten van het seminarium geen fundamentalisten zijn. Ik voor mij heb ook niet de behoefte mij daarvoor te verontschuldigen. Wij zouden elkaar en de vrije gemeenten een slechte dienst bewijzen wanneer wij proberen duidelijk te maken dat het wel meevalt. Op die basis kan nooit een goed gesprek worden gevoerd. De vraag die hier in feite aan de orde is is een andere: *is de fundamentalistische Schriftbeschouwing de enig mogelijke?* Anders gezegd: is de overtuiging dat de bijbel het Woord van God is alleen veilig bij fundamentalistisch getinte christenen. Of is op basis van deze overtuiging een open gesprek mogelijk, binnen de Unie en naar buiten met de vrije gemeenten? Als dat zo is dan zijn er mogelijkheden voor de contacten die broeder Bosveld bepleit. Die zullen niet meteen van een leien dakje gaan, want er zal over en weer veel vreemdheid zijn.

Maar dan is het uitgangspunt goed en het doel de inspanningen waard.

J. Reiling.

VOORRANG

Uit een onderzoek naar de verschuiving van de waarden waarvoor een Europeaan bereid is te leven en te vechten, is ondermeer gebleken dat de Tien Geboden voor meer dan de helft der Europeanen als normgevend gelden.

Normgevend is niet hetzelfde als verplichtend. Maar normgevend betekent wel dat je met heel goede papieren moet aankomen als je meent geheel vrijblijvend ten opzichte van deze normen te kunnen staan. Normgevend heeft zeker de waarde van een vrijwillig aanvaard gebod.

Uit het bedoelde onderzoek bleek dat het gebod Gij zult niet doden als het meest dringende gebod wordt ervaren. De zondagsheiliging staat het laagst op de ranglijst.

Uiteraard kan men daar hele verhandelingen over schrijven; bv. in de trant van: zie je wel, de mens veracht God en denkt alleen aan zichzelf. De mens komt op de eerste plaats en God op de tweede of nog lagere plaats.

Kan zijn. Maar twee dingen mogen niet voorbijgezien worden:

1. De Europese mens heeft de angst voor een oorlog (nog) danig in de botten. De verschrikkingen van de verschillende oorlogen en burgeroorlogen, zoals ze op het tv-scherm vertoond zijn, hebben een diepe afschuw gewekt;
2. dat de eerbied voor het leven hoog genoteerd staat, is door en door bijbels.

Baptistengemeente Arnhem

EINDELIJK WEER THUIS!

Zo vertolkte jl. zaterdag br W. Lindeman de gevoelens der broeders en zusters der gemeente te Arnhem bij de feestelijke ingebruikneming van de gerenoveerde en flink uitgebreide kerk aan de Willem van Kleeflaan. Zulks onder grote belangstelling van officiële persoonlijkheden uit bedrijfsleven, overheid, kerken en van de eigen gemeenschap.

foto Wim Schiermeyer, Arnhem

Daarmee is een einde gekomen aan een „ballingschap" van acht jaren, waarin de gemeente samenkwam in de aula van de technische school aan de Vijverlaan. Toen in 1957 de kapel in gebruik werd genomen, heeft kennelijk niemand durven verwachten dat deze nog eens te klein zou worden, aldus nog steeds br W. Lindeman, voorzitter van de bouwcommissie die in totaal zo'n dertig keer heeft vergaderd over lokkende en verlokkende en verworpen en te verwerpen en eindelijk aangenomen plannen.
Wegens de snelle groei van de gemeente moest worden uitgeweken naar de vermelde aula, nadat reeds een aantal jaren eerder een uitbreiding van de kapel had plaats gevonden. En nadat inmiddels in Doetinchem de wijkgemeente tot zelfstandige gemeente was verheven. Ook na 1974 ging de groei door. Ook toen vijf jaar geleden in Ede een zelfstandige gemeente tot stand kwam, slonk het bezoekersaantal niet tot een hoogte die voor de kapel nog te verwerken was. Er zat niets anders op dan: óf in de aula blijven (die was groot genoeg), óf de kapel flink vergroten óf een geheel nieuwe kerk bouwen. Tot vergroting werd besloten.

De uitbreiding

Het totaal van ruim 350 zitplaatsen is bereikt door de vrije, niet bebouwde ruimte tussen de kapel en de kosterswoning bij de kapel te betrekken. Maar ook de kosterswoning is bij de nieuwe kerkzaal aangetrokken: de benedenetage is nu keuken en ontmoetingsruimte, terwijl de bovenetage een zaal is die voor groepen tot zo'n 25 personen te gebruiken is.
Een zijmuur moest derhalve worden weggebroken; een nieuwe ingang voor rolstoelgebruikers (met aangepast toilet) brengt deze broeders en zusters gemakkelijk in de kerkruimte.
Nu een deel der gemeente in Arnhem-Zuid vergadert, is de verkregen ruimte voldoende voor de beherberging van een flinke gemeente in Arnhem-Noord.
De kosten van de verbouw hebben zo'n *f* 440.000,— bedragen. Daarvoor moest *f* 330.000,— geleend worden. De rest was al gespaard, of door eigen werkzaamheden uitgespaard (deze zijn berekend op *f* 40.000,—, voorwaar geen kleinigheid). Met dankbaarheid werd meegedeeld dat Moerke's Schilderwerken b.v. (waarvan de eigenaren sterk in de gemeente verworteld zijn) zorgde voor alle glas- en schilderwerken en bijkomende werkzaamheden, maar daarvoor ngeen nota indiende.
De bouwcommissie, waarvan vanzelfsprekend ook enkele zusters deel uitmaakten, werd met name bij de op gang gekomen verbouwwerkzaamheden bijgestaan door een gereformeerde broeder, het zij met dankbaarheid vermeld.

Het feest

was 's middags officieel, maar feestelijk. Na zijn openingstoespraak waarin hij het een en ander over de renovatie vertelde, droeg br Lindeman met een handdruk de kerk over aan de voorzitter van de raad, br T. Lustig. Deze had daarna de leiding, beginnend met de mededeling dat hij zich voelde als iemand die voor de eerste keer de sleutels van een eigen huis in handen kreeg. Zo blij, zo dankbaar, zo verwachtingsvol.
Ds G. van 't Wout, voorganger der gemeente, hield een korte rede onder de titel Verantwoording en Getuigenis. Daarin zette hij - voor eigen parochie én voor de vele gasten - uiteen waarom wij *baptisten* gemeente willen zijn. En waarom deze, waarom zó'n gemeente besloot tot een investering van ruim vier ton in een tijd van economische teruggang. Omdat zo'n gemeenschap een eigen huis nodig heeft om gemeente te kunnen zijn. En om het getuigenis van Jezus Christus te kunnen uitdragen. „De bewoners bepalen de sfeer van een huis". En ook de werkzaamheden. Baptisten hadden immer een sterke vrijheidsdrang; vandaar dat zij alleen het gezag van Jezus Christus, zoals dat in de Heilige Schriften tot ons komt, aanvaarden. Zij hadden ook immer een sterke zendingsdrang zodat zij één der grootste zendingsgemeenschappen in de wereld vormen.
In vijftig jaar baptisten gemeente Arnhem ging het van enkele tientallen naar enkele honderden. Het werk moet doorgaan, onder de zegen van de Heer. Kleine gemeenten (in vergelijking met de grote kerken) die dienstbaar willen zijn aan de samenleving, zijn van onschatbaar belang voor de samenleving.

Afgevaardigden

waren er van de kant van de burgerlijke overheid (wethouder Kuiper; hij maakt veel openingen mee maar spreekt zelden vanaf een kansel. Hij wenste de gemeente de zegen van „onze Heer" en deze uitdrukking gaf ons een warm gevoel); br De Jonge namens de Unie-Bouw-Stichting (van harte gelukgewenst; er is een gigantisch werk verricht; de warmte komt je tegemoet; Gods kinderen bouwen door, ook in tijden van economische teruggang, want ze bouwen niet op geldelijke winst, en ze bouwen onder leiding van de grootste architect aller tijden), ds Muilwijk namens de dochtergemeente te Ede (uw nieuwe huis is een onderdeel van een bewust beleid: geen ruimte voor een zo grote gemeente waarin men elkaar niet meer kan kennen; toch blijven werven, opdat er levende bouwstenen komen) en ds P. Jager namens de gemeenten in het IJsselgewest (gemeente is werkplaats van de Heilige Geest, dus moet er geluisterd en gehoorzaamd worden; een kerkruimte is verder belangrijk voor de kinderen der gemeente én voor de vrienden der gemeente opdat ook zij aangesproken kunnen worden door de Heilige Geest).

Al met al

een blijde gebeurtenis waarin veel samen gezongen werd, waarin met plezier naar het jeugdkoor Miracle geluisterd werd, waarin vanuit een diep-dankbaar hart de Heer in gebed geprezen werd.
Na afloop was er voor allen de gelegenheid om het geheel onder het genot van een kopje koffie wat nader onder ogen te zien. En oude en nieuwe bekenden te ontmoeten. Zo gaat dat bij ons.

Ploeger

DRIE UIT DUIZENDEN

De raden van de gemeenten in Stadskanaal en Nieuw Buinen hebben de goede gewoonte ingevoerd om elkaar tweemaal per jaar te ontmoeten. Om het niet alleen te laten bij de uitwisseling van nieuwtjes, werd besloten om per vergadering ook bezig te zijn met een inhoudelijk onderwerp.
Waarop de voorzitter van de laatstgehouden vergadering het goede idee had om ons eens in groepen aan de praat te brengen over mensen, die om een of andere reden uitgeschakeld zijn van het arbeidsproces. Werklozen en W.A.O.-ers.
In het groepsgesprek hadden we het gevoel even een andere wereld binnen te stappen. Een wereld waarvan je het bestaan wel weet, maar veel meer ook niet. Want toevallig zaten in onze gespreksgroep drie mensen die alle drie afgekeurd waren en dus waren aangewezen op de W.A.O.
Over de financiële kant daarvan hebben we geen woord gehoord. Maar wel over wat er door je heen gaat aan gevoelens en beleving, als je dat moet ondergaan.
Het is een klap, die heel erg hard aankomt, als je verneemt dat je niet meer terug zult gaan naar je dagelijks werk. Elk van de drie zei dat het minstens een jaar duurt om daar overheen te komen.
Het is een jaar dat ontzaglijk lang lijkt te duren. Waarin je ook het gevoel hebt alleen te staan, omdat niemand je echt kan helpen die grote leegte op te vullen.

Sommigen zien het aankomen. Ze raken wat aan het sukkelen, moeten nogal eens thuisblijven. Langzamerhand komt het besef dat het wel eens niet langer zou kunnen gaan met het werk. Maar een van de drie had het niet verwacht. Hij voelde zich wel niet zo lekker, maar hij schrok ontzettend toen hij na een behandeling te horen kreeg dat hij nooit meer aan het werk zou mogen.
Ziekte is erg, maar het idee dat men uitgeschakeld was, woog nog veel zwaarder. Niet meer mee kunnen doen.
Overbodig te zijn in de maatschappij.
Een van de drie mensen moest eerlijk bekennen dat hij door deze ervaringen wat milder was gaan oordelen over anderen. Als afdelingschef had hij zich wel eens geërgerd aan mensen, die zich ziek meldden, en dan later in hun tuin bezig waren of onder hun auto lagen te sleutelen. Hij had er nu oog voor gekregen dat sommige mensen soms niet in staat zijn te werken, maar daarom nog niet noodzakelijk in bed terecht moeten komen om weer op te knappen.

Er kan in het begin een zekere angst zijn om onder de mensen te komen, als je afgekeurd bent. Wat zullen ze wel van me zeggen?
Je hebt het gevoel dat iedereen naar je kijkt en over je praat. Later ontdek je dat dat grotendeels inbeelding is, meer gevoel dan werkelijkheid. Helemaal ongegrond is die angst niet, want er wordt soms hard geoordeeld. „Snap je nou, waarom die man niet meer werken kan? Moet je zien wat hij allemaal aan zijn huis vertimmert, dat kan dus wel...."

Het blijkt dat in vrij grote mate het gevoel van eigenwaarde bepaald wordt door de funktie die men in het maatschappelijk leven heeft. Valt de funktie weg, dan heeft men het gevoel dat men geen waarde meer heeft. Gelukkig hadden deze mensen ontdekt dat hun waarde niet mèt hun baan verloren was gegaan. Ze hadden het gevoel van eigenwaarde nu pas ontdekt, losstaand van de positie die men inneemt in het leven.
Dit leek mij een heel belangrijke en positieve ontdekking.

Nadat de grote klap gevallen was, had men een grote behoefte gevoeld om met vertrouwde mensen te kunnen praten. Mensen die niet aankwamen met een stuk medelijden, maar echte luisteraars wilden zijn.
Er werd ook gepraat over wat de gemeente in zo'n geval kan doen. Zoals men behoefte heeft aan goede vrienden, heeft men ook behoefte aan een meelevende gemeente.
Wat men daarbij vooral als zeer belangrijk zag, was dat men in de gemeente bezig zou kunnen zijn met een bepaalde taak. Dat behoefde echt geen hoogwaardige arbeid te zijn, als het maar zinvol werk was. Zodat men niet het gevoel kreeg door de gemeente ook afgekeurd te zijn.
Het werd eerlijk gezegd: Je hebt meer aan hulp en aan een taak in de gemeente, dan aan een preek.

Zoals gezegd, we hadden het gevoel even in een wereld te kijken waar we nauwelijks weet van hadden. Je denkt dan: Wat weten we eigenlijk weinig van elkaar af, van elkaars strijd en moeiten. Wat is er een duidelijke behoefte aan eerlijke vriendschap en broederschap, als je in zo'n situatie terecht komt. Hebben we er als gemeenteleden genoeg oog voor? En zouden mensen in zo'n situatie misschien eens vaker dan eenmaal per jaar huisbezoek moeten hebben? Wat kunnen we doen voor de werkloze jongeren en ouderen? Hoe kunnen we de jongeren in hun uitzichtloze situatie toch hoop meegeven?
Hoe kunnen we de ouderen helpen, die werkloos geworden zijn en het vooruitzicht hebben dat zij vanwege hun leeftijd wellicht nooit meer aan het werk zullen komen?
Allemaal vragen, die opduiken na zo'n avondje praten. Vragen waar je als raad je eens over zou moeten buigen, of misschien zelfs in een gesprekskring bespreken.

H. G. de Winkel

TELEURSTELLING

Een Arabier was verdwaald in de woestijn. Twee dagen lang had hij niets te eten; hij zou moeten sterven. Eindelijk kwam hij bij een put waaruit de karavandrijvers hun kamelen te drinken geven. Aan de rand zag hij een leren zak. God zij geprezen, zei hij, dat zijn dadels, zij zullen mijn leven redden. In deze hoop opende hij de buidel, zag wat er in zat en riep bitter teleurgesteld uit: Ach, het zijn slechts parels.

PREEKT U ZO, DAT MENSEN WORDEN BEVRIJD?

Waarom worden er in onze tijd geen mensen bekeerd, wordt er gevraagd.
De fout ligt daarin, dat wij gebrek en behoefte hebben aan bekeerde gemeenten. De mensen weten niet waarvan zij zich zullen bekeren en waartoe, teneinde christen te worden. In onze gemeenten ontbreekt die sfeer, die atmosfeer, die daaruit voortkomt dat Jezus in ons leeft. Het gaat er niet om, een wettisch christendom te introduceren.

Maar komen wij zover, dat wij een betere afspiegeling van Jezus zijn, dan zal de christelijke gemeente aantrekkelijk en aantrekkend worden.
Wij moeten Jezus verheerlijken, maar niet vergeten, dat Hij ook heden iets van zijn volk wil, evenals in de dagen toen Hij verkeerde temidden van de mensen in Galilea.

Deze woorden werden gezegd tijdens een vergadering van predikanten uit de vrije kerken, gehouden in het seminarie der zweedse Baptisten te Stockholm. De spreker is docent aan het genoemde seminarie, Harry Mansus.

Preekt u op een wijze waardoor mensen worden bevrijd, of ontwikkelt u alleen maar wat theorieën over God en voedt u slechts het menselijke gevoelsleven? Laat Jezus toch gestalte krijgen via zijn leden.
Wij hebben de opdracht om bevrijdingsgereedschap te zijn. De stem van Jezus moet gehoord worden via onze verkondiging.

Het is onvoldoende, om vanaf de preekstoel alleen maar het Godsrijk te omschrijven als iets wat de mens vandaag nog niet kan waarnemen.
Het is nodig, dat er in de gemeenten iets leeft waardoor de mens gaat denken: Wel, dát is het dus blijkbaar wat God met zijn scheppingswerk bedoelt.

Wat betreft de houding der christenen ten aanzien van de hedendaagse wereldproblemen, het milieu, de vrede, de levensstijl enz., lijkt het er dikwijls verdacht veel op dat wij de bril niet bezitten waarmee wij Gods woord van binnenuit kunnen lezen.

Wij stellen ons vertrouwen op economen en andere experts, meer dan op Hem, die ons wetten gaf vóór heel het universum. Wij buigen ons vóór actie en effectiviteit, maar hebben vaak geen weet van een zielsleven dat fungeert en activeert.
Tijdens de kerkdienst luisteren wij naar de verkondiging, maar we verliezen steeds meer het vermogen om ons te laten aangrijpen.

Uit het weekblad der deense Bapt.

C. v. W.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

HEBT U DAT OOK?

Op m'n schrijftafel vond ik tussen een stapel papieren een klein stukje waarop ik ooit iets schreef dat ik gelezen had in een boek, maar daarna weglegde om het te Zijner tijd eventueel te gebruiken. Ik leg veel weg. M'n la ligt vol van wat anderen „rommel" noemen; ik kan er niet van scheiden. Het nageslacht zal er op zekere dag hoofdschuddend bij staan en de zin van dát nu op te bergen niet begrijpen. Hun „rommel" zijn mijn kleine waardeloze schatten vanwege de herinneringen die ze oproepen. Ik zal ze hier niet noemen want u zult er ook om glimlachen.

Maar ik weet tamelijk zeker dat er onder mijn leeftijdgenoten zijn die in een schoenendoos dergelijke overblijfselen van een voorbijgegaan stuk leven hebben opgeborgen.
Een heel enkele keer nemen ze in de avond de doos en het verleden herleeft.
Nu dat stukje papier met wat ik daarop schreef. Het moet gezegd zijn in de Amerikaanse senaat door Peter Marshall. Gebeden bedoel ik:

> Help ons Heer, als wij het goede willen doen,
> maar niet precies weten hoe het te doen.
> Maar wilt U bijzonder dicht bij ons zijn als wij weten
> wat wij doen moeten en er toch geen zin in hebben.

Dat gevoel erkennen wij te kennen. Dat aarzelen. Dat niet weten of je het moet doen. En dan vooral hoe.
Nemen we aan dat u weet hebt van een stuk ongenoegen en verdriet tussen een paar mensen. Het zit niet goed, zeg je dan tegen jezelf. Diep in je is de behoefte om tussenbeide - tussen beiden - te komen want voor je besef lijden die beiden schade.
Ze zitten, stuk voor stuk, zichzelf in de weg. Hun karakter weerhoudt hen om elkaar op te zoeken. Wilden ze maar afzien van oude koeien uit de sloot te halen; afzien van een goed gedokumenteerd betoog af te steken; afzien van de andere te beschuldigen van de oorzaak te zijn. Wilden beiden, och, al was het er maar één, met uitgestoken hand op de andere toegaan, het zou alles voorbij zijn. Gemakkelijk gezegd. Waar blijft dan je zelfrespekt. Misschien een tikje buigen, maar niet breken. Al te goed is buurmans gek en zo'n gek wil ik niet zijn. Komt hij dan ben ik bereid hem de hand te geven. Zand erover. Geen van beiden komt. Zo blijft dit graf der broederschap een open wonde.
„Maar Heer, wilt U bijzonder dicht bij ons zijn als wij weten wat we moeten doen en er toch geen geen zin in hebben".
Vooral met dat laatste zit ik. Ik heb er wel zin in, of beter: ik voel me bijna geroepen om met die twee te praten; we zijn toch broeders? Maar willen zij dat met mij? Waar bemoei je je mee? Tenslotte zijn ze meerderjarig. Ze hebben hun verstand ook. En ze weten heel goed dat het slecht is voor hun gezondheid en vooral voor hun geestelijk leven door de „kop" ervoor te houden.
Kent u het woord ponteneur? Het is een verbastering van het Franse point d'honneur = punt van eer. Dat is het nou net. Beiden staan ze op hun ponteneur en de winter staat voor de deur. Het kan niet uitblijven, ze vriezen dood. Ze verliezen elkaar, zichzelf en wie zal zeggen wat meer. Wat vindt u? Moet je dan op gevaar van om te komen die twee benaderen? Je komt toch niet als een heilige, als een Nathan of boeteprediker. Je wilt alleen maar een vlonder zijn, een plank over de sloot, een wankel geval maar een uitkomst als iemand naar de overkant wil.
Ik denk dat je op een gegeven ogenblik het risico der liefde moet nemen en de gevaarlijke weg moet oversteken om de andere te helpen. Is daar afwijzing, onwil, dan deden wij slechts wat wij wisten te moeten doen. Mijn geheugen vertelt mij dat m'n vader eens een echtpaar wilde helpen elkaar weer te vinden. Hij heeft het geweten. Ze hadden zijn hulp niet nodig. Hij kwam met de kous op de kop thuis, de arme. Arme?
Er zijn wel een stuk of wat vermaningen van broeders in de schriften, die zeggen dat we oog moeten hebben voor de andere; dat we hem of haar niet uit het oog mogen verliezen. Ik weet ook wel dat je aan Jezus mag denken en aan dat wat hij deed ten behoeve van mensen die elkaar en God kwijt waren.
Maar wat moeten u en ik doen?
Misschien zullen we ons nog even tijd gunnen. Wie weet zal God rechtstreeks ingrijpen. Maar dat weet ik niet en misschien wil Hij het aan zijn assistenten overlaten, vertrouwend dat zij het wel kunnen. Hij gaat immers mee.

Huizinga

WAAR WOONT GOD?

Op bergen en in dalen, ja overal is God. Dat leerden we reeds in de kinderjaren zingen. Als God overal IS, WOONT Hij dan ook overal, vroeg iemand? Want wij kunnen op veel plaatsen zijn, op één dag zelfs op veel verschillende plaatsen, maar we wónen toch maar op één plaats?
Waar wóónt God?
Een rabbi beantwoordde deze vraag aldus: God woont waar men Hem binnenlaat.
Je denkt aan het woord van de psalmist dat God woont bij de gebrokenen van hart, bij de verslagenen van geest (dat zijn precies dezelfden). Hij woont ook in de hemel, zeer zeker. Maar toch ook op aarde, op bergen en in dalen, ja overal is God. Maar God kan zich niet overal even goed als wonend kenbaar en herkenbaar maken. Mensen ontdekken alleen maar waar God woont, als zij open ogen hebben. Als zij een hart hebben dat naar God uitgaat.
Het is goed om woonruimte voor God te zoeken. Nog beter is het woonruimte voor God te maken. Actief bezig te zijn voor Zijn zaak. Met name in eigen hart en leven. Want God wil - hoe zou het anders kunnen zijn! - ook wonen bij mensen wier gebroken harten geheeld zijn, en die in en uit de vreugde van het kindschap Gods willen leven. Actief voor God en voor Zijn werk op aarde zijn, hoeft niet te betekenen dat men wezenlijk méér gaat doen. Het zal vooral betekenen dat men meer wezenlijks gaat doen.
Anders gezegd: Meer diepgang in de omgang met Gods Woord, meer diepgang in de omgang met jezelf, meer diepgang in de omgang met de anderen.
God woont, en God blijft wonen, bij hen die Hem binnenlaten.

> Liefde is blind, want ze ziet het kwade niet.
> Haat is blind, want hij ziet het goede niet.
> Ware liefde ziet het goede en het kwade, en heeft nochtans lief.

BOEKBESPREKING

Karl Rahner: Wie is je broeder? Uitg. Unistad, IJsselstein. Pap. 72 pag. *ƒ* 12,50.

Rahner behoort tot de diepzinnigste theologen van de tegenwoordige r.k. kerk. Zijn invloed is zeer groot, zijn taalgebruik fenomenaal, maar door de lange zinnen vaak moeilijk leesbaar. M.a.w., je moet je wel inspannen. In het voorliggende boekje over broederlijkheid (c.q. gemeenschap) staan zulke waardevolle gedachten, dat de verleiding groot is ze hier aan te halen. Uiteraard is de beleving van broederlijkheid (ook naastenliefde genoemd) toegesneden op de r.k. kerk. Maar wat gezegd wordt, is fundamenteel voor heel de christenheid. Dat hij daarbij de critiek niet spaart, moge duidelijk zijn. Want ook Rahner (geb. 1904) weet dat niet alleen de r.k. kerk, maar heel het christendom ver ten achter is gebleven bij de opdrachten van de Heer der kerk om „elkander lief te hebben zoals Ik u heb liefgehad". Graag aanbevolen.

Ploeger

uit het Uniebureau

Adressenboekje
Blz. 16 (Hoofdbestuur NBVB):
Presidente: mevr. M. Corporaal-Bots, Sneek;
Vice-presidente: mevr. W. Haagsma-Miedema, Leeuwarden;
Sekretaresse: mevr. I. Stuut-Kloppenburg, Harderwijk;
Penningmeesteres: mevr. M. G. Hof-van Nuland, Apeldoorn (wordt per 1 januari 1983 opgevolgd door mevr. A. Duursma-Vlas, Emmen);
Algemeen adjuncte: mevr. A. Pflaum-Alting, Vroomshoop;
Lid: mevr. A. Duursma-Vlas, Emmen;
Toegevoegd lid: mevr. M. T. Oosterloo-de Jong, Heerlen;
Idem: mevr. D. H. de Vries-Heilbron, Den Dolder;
Blz. 16 (Jeugdraad NBJB):
Doorhalen: ds Sj. van der Laan, Noordbergum (JMC);
Toevoegen: mevr. T. v. d. Berg-Luitjens, Emmen (JMC);
Blz. 17 (Sektie LZC):
Doorhalen: S. Werkhoven, Eerbeek;
Toevoegen: mevr. R. Nijland-Twigt, Barneveld;
Blz. 17 (Sektie JMC):
Doorhalen: ds Sj. van der Laan, Noordbergum;
Toevoegen: G. Sikkens, Hoogezand;
Blz. 17 (Sektie RJC):
Doorhalen: H. Hogebrug, Vroomshoop;
Toevoegen: R. Kloppenburg, Kampen;
Blz. 40 (letter H):
Doorhalen: H. Hogebrug, Vroomshoop;
Blz. 42 (letter K):
Toevoegen: R. Kloppenburg, Esdoornhof 125, 8266 GE Kampen, telefoon 05202-1 18 66;
Blz. 44 (letter N):
Toevoegen: mevr. R. Nijland-Twigt, Reinaerdshof 49, 3772 RL Barneveld, telefoon 03420-1 75 90;
Blz. 45 (letter S):
Toevoegen: G. Sikkens, Venus 69, 9602 LS Hoogezand, telefoon 05980-2 39 98;
Blz. 47 (letter W):
Doorhalen: S. Werkhoven, Eerbeek.

Het aantal wijzigingen is de laatste weken zeer groot, zoals u ziet. We proberen om alle aanvullingen en toevoegingen zo snel mogelijk aan u door te geven, zodat u de wijzigingen in uw eigen eksemplaar van het adressenboekje kunt aanbrengen. *Alle mutaties* (adreswijzigingen, veranderingen in de samenstelling van besturen, kommissies en werkgroepen, wijzigingen van plaatselijke aard inzake voorganger, sekretaris, penningmeester of kontaktpersoon, om slechts enkele voorbeelden te noemen!) dienen *niet aan de redaktie van „De Christen", maar aan het Uniebureau in Bosch en Duin* te worden doorgegeven. Voor uw medewerking zeggen wij u bij voorbaat hartelijk dank!

Hulp in nood
Het komt de laatste tijd nogal eens voor, dat u in ons weekblad het *gironummer 8 12 55 van het Noodfonds* tegenkomt, gevolgd door een uitnodigend en opwekkend: *Doe er wat aan!*

Welnu, we hebben er met elkaar in de loop van dit jaar wat aan gedaan. In dit verband mogen wij u herinneren aan *een zestal projekten* tot een bedrag van *f* 35.000 in totaal, waarover wij u in het nummer van 6/13 augustus hebben bericht.

Geregeld treft u in deze rubriek ook een *verantwoording van giften* aan, grote zowel als kleine, die voor het Noodfonds zijn binnengekomen van gemeenten, jeugd- en vrouwengroepen, partikulieren, scholen en instellingen.

Deze gelden worden - het spreekt vanzelf - door ons als bestemmingsgelden doorgezonden. *Als Unie* gebruiken wij bij voorkeur uiteraard eigen kanalen, zoals de Baptisten Wereld Alliantie en de Europese Baptisten Federatie; voor bepaalde projekten worden ook wel giften via de Stichting Oekumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen overgemaakt.

In de DB-vergadering van 24 november is besloten om een totaalbedrag van *f* 25.000 uit het Noodfonds beschikbaar te stellen voor *opnieuw zes projekten*, nl. drie van de BWA-projektenlijst en drie EBF-projekten.
We zullen u daar de volgende week iets meer over vertellen.

Dagelijks Bestuur
Zoals u weet, is het Dagelijks Bestuur van de Commissie der Unie onlangs gewijzigd. In de plaats van ds A. Visscher, die aftredend en niet-herkiesbaar was, werd tot lid van het Dagelijks Bestuur gekozen *br H. ter Braak.*
De taak van eerstgenoemde als vice-voorzitter is overgenomen door *br A. R. Schaap.*

Het Dagelijks Bestuur vergaderde voor het eerst in nieuwe samenstelling op 8 november. Omdat het aantal brieven, stukken en agendapunten zeer groot was, vond reeds op 24 november opnieuw een vergadering plaats.

De laatste maanden heeft het Dagelijks Bestuur *gesprekken* gevoerd met delegaties uit de Financiële Commissie der Unie, de Unie Zendings Commissie, de Evangelisatie Commissie der Unie, de Zangbundelkommissie en de Stichting „Breek er eens uit".

In de vergadering van 24 november kwam o.a. een brief van de *Japanse Unie* aan de orde. Deze hield in augustus haar (36ste) Algemene Vergadering. Zij besloot met algemene stemmen om op alle Baptisten in de wereld een beroep te doen, te bidden voor het afschaffen van kernwapens en het totstandkomen van vrede.

In deze oproep herinneren de Japanse Baptisten eraan, dat zij *de verschrikkingen van de oorlog en de vernietigende kracht van de atoombom* aan den lijve hebben ervaren, en geven zij uitdrukking aan hun vastbeslotenheid om alles in het werk te stellen, een dergelijke katastrofe in de toekomst te helpen voorkomen.

En dan volgt er: „Wij vormen als Baptsiten in Japan slechts een kleine groep. Maar als christenen volgen wij onze Heer, die leed en stierf aan het kruis, en willen wij ons inzetten voor de zaak van liefde en vrede op aarde. Hoewel de situatie in de wereld bijzonder wankel is, hebben wij onze hoop gevestigd op Jezus Christus.

Het is goed, dat u hiervan weet. Want in de brief van onze Japanse broeders en zusters vinden wij niet alleen hun angsten en zorgen onder woorden gebracht, maar ook hun hoop, hun verwachting! Dit is hun geheim - en ook het onze:

> In Christus is geen Oost en West,
> geen Noorden en geen Zuid;
> bij Hem behoort een broederschap,
> die heel de aard' omsluit.

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

(Emmen-Zuid J. B.) - Sinds ongeveer een jaar is de gemeente Emmen een derde wijkgemeente rijk. Als deel van de grote gemeente Emmen zijn we in de nieuwe wijk Bargeres vol enthousiasme aan het werk gegaan en langs deze weg willen we u iets van onze aktiviteiten doorgeven.

We mochten samen drie keer een doopdienst vieren waarbij we gebruik maakten van een mobiel doopvont omdat we nog geen eigen onderkomen hebben én onze diensten houden in het cultureel centrum. De GBS is ook in onze wijkgemeente van start gegaan, de vrouwenkontaktgroep ontplooit aktiviteiten, de zang- en muziekgroep heeft al een paar keer aan de diensten meegewerkt evenals het zangkoor. Het werk onder de kinderen van de zondagsschool kan gelukkig tijdens de dienst plaatsvinden, er zijn wat gespreksgroepen in oprichting, kortom we proberen samen in onze wijk in woord en daad gestalte te geven aan de opdracht die vanuit de bijbel tot ons komt, het doorgeven van de blijde boodschap van onze Heer.

Dat we als deel van een grote gemeente echt in een bevoorrechte positie zitten, blijkt wel uit het feit dat we, hoewel maar ± 100 leden, toch een eigen voorganger kunnen beroepen. Op het moment van schrijven wachten we vol spanning op het antwoord van ds De Vries, waarbij we hopen en bidden dat hij de juiste beslissing zal nemen.

Vermeldenswaard is ook dat waar mogelijk we als gehele gemeente de dingen samen doen, zoals het zendings- en evangelisatiewerk, het koffiebarwerk en de oudere jeugdgroep. Samen onderweg als drie wijkgemeenten in Emmen, samen met u, gezegend en gezonden door Jezus, onze Heer.

Een nieuw boek over de europese baptisten

BAPTIST IN EUROPE, history & confessions of faith

Dr Keith Parker, tot voor kort docent aan het theologisch seminarie in Rüschlikon/Zw., verzamelde korte beschrijvingen over de verschillende baptisten unies in Europa, door goed-ingevoerde personen uit die unies geschreven (voor ons land tekende br J. Reiling). Daarenboven werden korte samenvattingen van de belijdenisgeschriften (voorzover aanwezig) gegeven.

Al met al uiteraard een zeer belangrijk boek (in de engelse taal) dat voor hen die op de hoogte willen komen van de geschiedenis van het baptisme in Europa van groot belang is. Vooral ook met het oog op het Europese Baptisten Congres dat begin augustus 1984 in Hamburg zal worden gehouden (in die plaats vanwege het feit dat het dan 150 jaar geleden is dat de eerste baptistengemeente op het vaste land van Europa gesticht werd) beveel ik dit boek graag van harte aan.

Het kan besteld worden bij Baptist Theological Seminary, bookshop, Gheistraße 31, CH-8803 en kost Schw. frs. 20,— (paperback, 300 pag.).

P.

KRANTENKNIPSELS E.D.

De eindredacteur ontvangt meermalen knipsels uit dag- of weekbladen, uit landelijke of locale bladen, uit kerkelijke en niet-kerkelijke bladen.

Dat is erg vriendelijk want zelf leest hij uiteraard niet alles wat er verschijnt. Met deze knipsels kan hij zijn winst doen. Het kan hem, of andere redactieleden, aanleiding geven tot het schrijven van een artikel. Hij kan de informatie van verschillende knipsels tegen elkaar afwegen, enzovoort.

Nogmaals, het is erg vriendelijk. Maar... zij die deze vriendelijkheid hebben, mogen niet verwachten dat de door hen toegezonden knipsels zonder meer worden opgenomen!

De redactiecommissie heeft - uit pure nood - moeten besluiten met het doorgeven van wat in de pers te lezen valt, én wat de redactiecommissie als persbericht wordt aangeboden - en dat is zéér, zéér veel! - zeer spaarzaam om te gaan. Ons blad is nu eenmaal maar een weekblad van slechts acht pagina's. Daarin hebben berichten uit de eigen arbeid voorrang, terwijl de door de gemeenten gekozen redacteuren toch ook aan bod moeten komen. Vandaar.

De eindredacteur

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTEN VOORGANGERS:

In het kader van de viering van het zestigjarig jubileum van de Broederschap zal er op 6 en 7 april 1983 DV een jubileumconferentie van de Broederschap worden gehouden. De plaats van samenkomst zal zijn in het Slotemaker de Bruïne-Instituut te Doorn. De persoonlijke uitnodigingen voor deze bijeenkomsten zullen binnenkort verzonden worden. De collegae worden vriendelijk verzocht hun reactie daarna spoedig te zenden aan het secretariaat. A. v. d. Berg, secr.

ONVERHOORD GEBED

Meer dan honderd jaar geleden schreef iemand:

Ik bad God om kracht; Hij echter maakte mij zwak opdat ik bescheidenheid en deemoed leerde. Ik vroeg Zijn hulp om grote daden te kunnen doen; Hij maakte mij klein, opdat ik goede daden zou doen. Ik bad om rijkdom om gelukkig te worden; Hij maakte mij arm opdat ik wijs zou worden. Ik bad om veel dingen om van het leven te kunnen genieten; Hij echter gaf mij Leven om van de dingen te kunnen genieten. Ik kreeg niets van dat waarom ik bad, maar ik kreeg alles waarop ik gehoopt had. Mijn gebeden werden verhoord tegen mijn gebeden in.

BEROEPINGSWERK

Aangenomen naar Emmen-Zuid: A. de Vries te Leeuwarden.

ADRESWIJZIGING

Zuster Janca Loot woont thans 1/15 Avenue Rhin et Danube, 59370 Mons en Baroeul, France.

UIT GEMEENTEBLADEN

DORDRECHT/OOSTERHOUT

De arbeid van de wijkgemeente te Oosterhout kent iedere veertien dagen een dienst, 's middags om 16.00 uur in gebouw De Beuk aan de Rulstraat. Tijdens de diensten is er crèche en zondagsschool. De moedergemeente schonk aan de dochtergemeente inmiddels een prachtig avondmaalsstel.

UTRECHT-SILO

Gedurende de vredesweek, eind september, werd er elke avond een gezamenlijke gebedsstilte gehouden van 19.20-19.30 uur. Jammer genoeg was de deelname niet overweldigend. Bidden voor de vrede is noodzaak.

Overigens kampt de gemeente al enkele maanden met ongemakken doordat de Herestraat, waaraan de kerk staat, geheel en „grondig" gerenoveerd wordt.

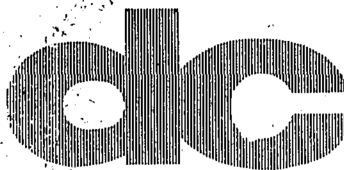
EDE

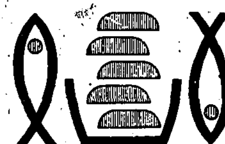
De gemeente houdt al enkele jaren ter opening van het winterseizoen na de kerkdienst een buitendag. Dit keer op zondag 12 september, op de wat stoffige bosgrond achter het Protestants Militair Tehuis. Een bemoedigende bijeenkomst, is de conclusie. Een nieuwe ronde in de wedloop, schrijft de voorganger.

DEN HAAG

Elke gemeente heeft „verre" buitenleden, ook Den Haag. De raad raadde een aantal van hen aan zich bij een dichterbijzijnde gemeente aan te sluiten. Helaas gaven sommigen er de voorkeur aan zich aan de gemeente te onttrekken. Hetgeen toch zeer, zeer jammer is.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 38,— per jaar, *f* 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

AANVRAGEN VAN SUBSIDIE ECU

Gemeenten die verwachten in 1983 subsidie nodig te hebben, hetzij voor eigen gemeente, hetzij voor nieuw werk, kunnen vóór 31 december a.s. de benodigde aanvraagformulieren schriftelijk opvragen bij het Uniebureau, De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Namens de ECU,
R. A. Kos-Servaas, secretaris

Blij verwacht, door God gegeven: een heel nieuw mensenleven!!

BERT en ALY hebben een DOCHTER...

Roepnaam:
MARJA

Dankbaar, blij en toch ook wel een beetje trots geven wij kennis van de geboorte van onze dochter

Mathilde Geja

Bert en Aly Middelkamp

Winschoten, 20 november 1982
Eekhoornhof 20

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaat 1983 vast te stellen op *f* 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 *f* 53,—.

Administratie De Christen.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin

Doe er wat aan!

Bij het HERSTELLINGSOORD „DE STRUBBEN", Hoofdstraat 4 te SCHOONLOO (Dr.) kan worden geplaatst een:

PART-TIME VERPLEEGKUNDIGE (m/v)
dienstverband 50%

Het tehuis heeft een kapaciteit van 24 bedden.

Vereist:
- diploma verpleegkundige B;
- goede kontaktuele eigenschappen;
- positief christelijke levensovertuiging;
- bereidheid tot het verrichten van onregelmatige diensten.

Salaris afhankelijk van leeftijd en ervaring.
Het tehuis is aangesloten bij het pensioenfonds P.G.G.M.

De directeur - de heer W. Hemmen - verstrekt desgewenst telefonische inlichtingen, tel. 05925-380.

Uitvoerige schriftelijke sollicitaties kunt u, binnen 2 weken, richten aan de voorzitter van het bestuur, H. ten Cate, de Klencke 6, 9476 RN Zuidlaren.

Na een ruim tienjarig bestaan heeft, met ingang van heden, de muziek- en zanggroep „De Vlam" uit Stadskanaal opgehouden te bestaan.
Langs deze weg willen wij, als groep, graag alle broeders, zusters en vrienden, waarmee wij in aanraking zijn gekomen door onze optredens, bedanken voor hun uitnodiging en warme belangstelling.
Wij zijn erg dankbaar voor de vele zegeningen die we met elkaar, als groep en diverse gemeentes, van onze Heer en Heiland mochten ontvangen in deze lange periode.
Met vriendelijke groet,
Muziek- en zanggroep „De Vlam" Stadskanaal.

Op 18 november 1982 mochten wij herdenken dat onze lieve ouders en grootouders

J. ZOETHOUT
O. ZOETHOUT-OUDERKERKEN

40 jaar getrouwd waren.

Wij danken God dat Hij hen voor elkaar en voor ons heeft gespaard.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Dokkum, november 1982
Hillebrandstraat 20.

Hierbij berichten wij u, dat onze moeder, grootmoeder en overgrootmoeder, mevr.

W. HULZEBOS-EBERHARD

op 82-jarige leeftijd is heengegaan.

Op 28 november 1982 is zij door haar Heer naar huis gehaald.

Echten:
fam. G. A. Hulzebos-Vegter
's-Hertogenbosch:
fam. G. Rouvoet-Hulzebos
Hoogwoud:
fam. G. F. Hulzebos-Boelsma

De teraardebestelling heeft inmiddels plaatsgehad.

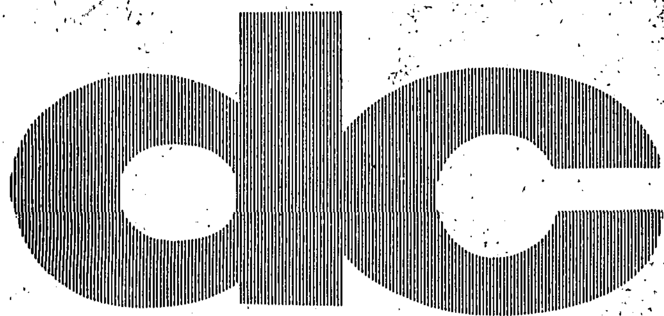
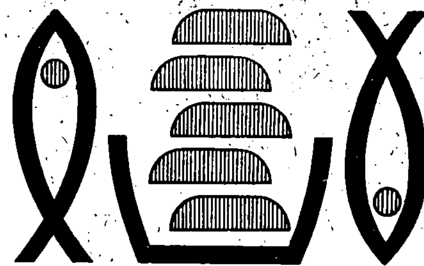
Geen bezoek - geen bloemen

korrespondentie-adres:
G. A. Hulzebos, Middenvaart 9, 8537 SK Echten

Op de leeftijd van 85 jaar werd door de Heer thuisgehaald onze zuster

MINA SMELT-WEMEKAMP

Baptistengemeente Westerhaar

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 47 - 10 december 1982

HET IS DUUR WONEN IN LUCHTKASTELEN

De economische teruggang van onze samenleving wordt meer en meer voelbaar. Sommigen kunnen de situatie aanvoelen waarin mensen verkeren die werkloos geworden zijn. Of die nog nooit aan de bak geweest zijn. Of die dreigen werkloos te worden.

Baanloos, zegt men dan. Een economische opleving wordt nagestreefd, er is heimwee naar de welvaartstijd van enkele jaren geleden. Toen - dat is immers de geijkte uitdrukking - de bomen tot in de hemel groeiden. Maar niet alleen dat de toppen der bomen verschroeid zijn en ineenschrompelen, ook de wortels der bomen schijnen aangetast te zijn.
Het geld is op.

Het is een volkomen bijbelse zaak dat de lasten van het leven en het samenleven redelijk verdeeld worden. De sterkste schouders de zwaarste lasten vind je niet zó aangeduid in de Schriften, maar het dragen van elkanders lasten wordt ten zeerste aanbevolen. Solidariteit is een volkomen bijbels principe.
De vraag echter is of we dat werkelijk willen. Of we dat als volk der Nederlanden willen, of we dat als gasten in dit land willen, of we dat als christenen willen. Schone leuzen zetten geen zoden aan de dijk in een gezin waarvan de vader van een WW uitkering moet leven. Navolgenswaardige idealen moeten wel omgezet kunnen worden in werkelijkheden, anders hebben uitkeringstrekkers daar niets aan. Werkelijkheden moeten immers werken, ze moeten werkbaar zijn. De hongerende derde wereld blijft arm, ook al worden er Aziatische Spelen in India gehouden ten koste van een miljard gulden; ook al wordt er in Genève en op andere plaatsen door GATT en soortgelijke lieden vergaderd.

Praktische aanwijzingen voor de verdeling van de lasten zijn absoluut noodzakelijk. Maar als christenen zullen we daarbij moeten bedenken, dat in de Heilige Schriften géén voorschriften worden gegeven die ook maar op één enkele wijze verwantschap vertonen met de economische en sociale situatie van onze moderne samenleving!
Natuurlijk, de aanwijzingen betreffende het sabbatjaar en het jubeljaar zullen niet verwaarloosd mogen worden. Vanzelfsprekend kunnen ze ons dienen als leidraad. Maar het is onmogelijk op dezelfde wijze elke vijftig jaar de zaak te gaan herverdelen als dat aan Israël wordt geboden. En Israël heeft zich er ook niet aan gehouden. Heeft ook meestal afwijzend gereageerd als de profeten - als luizen in de pels, als horzels op een wonde plek - daartoe vermaanden en aanspoorden.

Het zijn luchtkastelen als men meent dat het ene of het andere programma dé oplossing is van de problemen waarmee de wereld worstelt en altijd geworsteld heeft. Daarmee is niet gezegd dat zulke programma's op zich fout zijn, maar alleen maar dat het ontbreekt en ontbreken zal aan de mensen die zo'n programma moeten uitvoeren. Zelfs de bijbelse boodschap vindt - ook onder de christenen - eenvoudig te weinig aanhang om fundamentele veranderingen te kunnen aanbrengen.
Want waar aller-, allereerst behoefte aan bestaat, is aan mensen die zoeken naar een goede, naar de beste uitvoering van wetten en sociale maatregelen. Maar wat zien we? Dat mensen zoeken naar mazen om aan de klem van wet en verordening te ontkomen. Zelfs de minstkostende sociale maatregel, die van de verkeerswetgeving, wordt ontdoken, door christenen en niet-christenen: door rood licht rijden, oversteken bij niet-groen, snelheidsbeperkingen aan je laars lappen, enz.
In de tweede plaats is nodig, dat we leren - ook als christenen - dat alle bezit en alle eigendom tenslotte maar leengoed is van de Here God. Wij zijn slechts rentmeesters. Maar dat zijn we dan ook. En we zijn het pas echt, als het onze diepste bedoeling is dat leengoed te gebruiken tot eer van God en tot welzijn van mensen. En mensen zijn altijd mede-mensen, hoe je het ook keert of wendt.
Zolang we dit niet erkennen, blijven alle idealen luchtkastelen, en daarin is het duur wonen. Anders gezegd: zolang we luchtkastelen bewaken, verkrotten de huizen op aarde, en zullen mensen van de honger blijven sterven.

Ploeger

VIER LIJNEN... VIER HOEKEN...

Het kruis heeft vier hoeken. Een vierkant ook. Maar het grote verschil tussen de hoeken van het kruis en die van het vierkant is: de hoeken van het kruis staan open, die van het vierkant sluiten de ruimte volledig af.

Over deze feiten dacht een voorganger van een der deense Baptistengemeenten na en hij presenteerde zijn gedachten aan zijn collega's tijdens een predikantenconferentie. Het lijkt mij de moeite waard om u het een en ander door te geven, aangezien de wereld klein is en de christenen in Denemarken te maken hebben met dezelfde zaken en problemen als wij in ons land.

Zijn eigenlijke onderwerp betrof de evangelisatie en de moeilijkheden die zich daarbij binnen de gemeenten kunnen voordoen. Met name doelde hij op de tegenstellingen die onder christenen in alle tijden gevonden werden en worden. Een paar citaten:

„Het heeft mij nooit aangetrokken om te spreken over een liberale of fundamentalistische bijbelbeschouwing, want beide zienswijzen zijn in feite dwaas en irreëel. Onze menselijke gezichtshoek kan dermate breed en oppervlakkig zijn, dat men geen oog heeft voor de details van de bijbelse inhoud en boodschap. Of onze visie is van zulk een bekrompen afmeting, dat we alleen oog hebben voor enkele letters van de verkondiging van de bijbel. En van deze letters bouwen we dan een stokpaardje, waarop we naar de kerk rijden, samen met hen die onze visie delen".

„Het wil mij voorkomen, dat het belangrijkste niet is, op hoeveel van de bijbelse samenhang wij vat kunnen krijgen met onze beperkte visie. De vraag waar het op aankomt, is veeleer of wij het gehoor bezitten dat wij overal in de Bijbel tegenkomen: „De Heer sprak tot mij en zei....".

„Evenals in de dagen van de babylonische torenbouw leven ook wij voortdurend met de neiging om samen te blijven hokken in steden, sekten en kerken, om het even, of wij onszelf rekenen tot de oecumenici, de evangelicalen of de charismatici. Er is in ons christelijk beleven voortdurend de tendens aanwezig om onszelf in te lijsten met onze specifieke zienswijze. Op deze manier worden we zelf vastgemetseld en blokkeren we allicht ook anderen met ons eigen standpunt".

„Deze dingen kunnen ons bezorgd maken wanneer we zowel Jezus alsook Paulus serieus nemen, wanneer wij waarschuwen tegen partijvorming en afscheiding (Joh. 17 : 20-23 en I Cor. 3 : 1-9). Zelfs al lijkt het er een beetje op, dat God opnieuw neerdaalt (zie Gen. 11 : 5) en een verwarring tot stand brengt die wij samen verdiend hebben met ons geredetwist, toch zitten wij blijkbaar nog te vast binnen onze ingelijste systemen".

„Wij hebben schone idealen aangaande degenen die buiten ons raam, onze lijst, zijn. Wij willen ze graag winnen voor Christus. Maar zien we nog dat de Heer ons, die veilig en rustig „binnen" zijn, door deze buitenstaanders wil prikkelen en animeren"?

„Laten we elkaar er voortdurend aan herinneren, dat zowel vanuit meetkundig als christelijk standpunt de lijst, het vierkant, en het kruis volkomen tegengesteld aan elkaar zijn. De vierhoek met zijn vier hoeken sluit de ene groep in en de andere groep buiten. Het kruis heeft vier hoeken die openstaan, zowel naar de hemel, om God te aanbidden, als naar de gehele wereld, teneinde lief te hebben en te dienen. Al onze kerkelijke afscheidingen geven meerdere of mindere mate plaats aan het egoïsme. Het kruis staat rotsvast temidden van en dwars door als ons knoeiwerk heen en verkondigt Gods geduld en voortdurende liefde. Hier alleen is de overwinning te vinden over alle problemen die onze evangelisatie-opdracht willen en kunnen dwarsbomen".

Uit het weekblad der deense Baptisten.

C.v.W.

WIE ALTIJD GROMT, HEEFT EEN HONDELEVEN

Die wijsheid las ik eens ergens. In een blad dat in een ziekenhuis werd gelezen. Of deze wijsheid alleen däár van betekenis is?
De bedoeling is immers duidelijk: als je altijd critiek hebt, raak je niet alleen het leven en het doen van een ander, maar ook je eigen leven. Niet alleen dat je mond gaat staan naar critiek oefenen, maar ook je hart. En dat is een slechte zaak.

— 0 — 0 — 0 —

Jezus Christus had beslist geen neiging zijn mond te houden als het ging over het leven zoals de mensen van zijn tijd dat met name in Israël leidden. Er zit heel wat openlijke èn heel wat verborgen critiek in zijn prediking. Hij was het lang niet eens met de gang van zaken in de wereld van toen. Hij was getuige van vele misstanden in levens en samenlevingen. Dat liet hem niet onbewogen en niet koud.
Want hij wilde het juist anders hebben. Hij is gekomen om mensen duidelijk te maken: zoals jullie het doen, kán het gewoon niet.
Punt één: een mens mag en kan niet alleen voor zichzelf leven. Egoïsme is één van de duidelijkste uitingen van de zonde die scheiding maakt tussen God en mensen. Het is niet: ieder voor zich en God voor ons allen. Dat klopt niet. Want God kán niet vóór de egoïsten zijn.

Punt twee: een mens mag en kan de ander uitbuiten. Hij doet het wel. Er is een hele reeks van uitbuitingen te noemen waardoor de ene mens de ander voor zijn karretje spant. Een uitdrukking als: moeder is niet boos, alleen maar verdrietig, is een heel subtiele vorm van chantage op kinderen. Want verdriet is veel moeilijker te bestrijden dan boosheid.

— 0 — 0 — 0 —

Jezus had critiek, en Hij spuide die ook. Toch had Hij geen hondeleven. Waarom geldt van Hem niet wat van u en mij wel moeten gelden?
Omdat Hij zijn doen en laten, ook zijn critiek, zag in het licht van het Koninkrijk Gods. Jezus stuurde welbewust op de komst van dat Koninkrijk aan. Daarvoor leefde Hij en daarvoor stierf Hij. Het tekenende van zijn prediking was, dat Hij de kracht van God tot ommekeer van mensen en verhoudingen naar voren bracht.
Anders gezegd: Jezus uitte niet critiek om zijn gelijk te willen hebben, maar omdat Hij vanuit het gezichtsveld van het Koninkrijk de krachten van de komende bedeling, zag instromen in deze bedeling.
Daarom was Jezus' prediking doortrokken van hoop. Zijn prediking was aangelegd op verbetering, niet op de gedachte: ze doen toch niet wat Ik zeg.

— 0 — 0 — 0 —

In de gemeente - om ons daartoe maar te beperken - wordt veel critiek hoorbaar. Dat gebeurt tijdens allerlei familiale bijeenkomsten met verjaardagen e.d., dat gebeurt tijdens huisbezoek door voorganger en ouderlingen. Critiek als weloverwogen oordeel waarbij hoor én wederhoor, waarbij voor- én achterkant, waarbij buiten- en binnenkant voldoende aan hun trekken gekomen zijn, kan zeer heilzaam zijn. Maar critiek die alleen maar er op uit is gelijk te krijgen, is een verderf - vooral ook voor de uiters van critiek zelf. Wie altijd gromt, heeft een hondeleven. Die verbittert. Die gaat steeds meer afstand nemen van de gemeente, van de broeders en zusters. Dus van de huisgenoten des geloofs. Om geen huisgenoot meer te hoeven zijn, bedanken velen dan vóór de gemeente. Stellen zich er buiten. Dát is met recht een hondeleven.

A. v. H.

ROMEINEN NEGEN TOT ELF (III)

De vraag die Joden en heidenen in de eerste eeuw bezig hield, was deze: Is de gemeente Van Jezus Christus in de plaats van Israël gekomen, en is dus de gemeente het nieuwe Israël, of is de gemeente bij Israël gekomen? Is Israël vanwege zijn niet-aanvaarding van de Messias, zoals die in Jezus Christus gekomen is, verworpen, of speelt hij nog immer een rol?
In Rom. 11 : 16-24 wordt antwoord gegeven.

Een onnatuurlijke zaak
In vers 17 spreekt Paulus over de enting van wilde loten op de edele stam. Zoiets gebeurde niet en nooit en zoiets gebeurt nog niet. Edele takken worden wèl op een wilde stam geënt, maar niet andersom. Of wist Paulus als stadsmens dat niet? Dat wist hij zeker wel. Zo groot was de stad niet waarin hij werd geboren en opgevoed (Tarsus). Zo groot was de afstand tussen stad en platteland niet. Maar juist vanwege de onnatuurlijkheid is het dat Paulus dit beeld gebruikt om een goddelijke werkelijkheid uit te drukken.
Zo onzinnig als het is wilde takken op een edele olijfboom te enten, zo goddelijk is het om heidenen in te voegen in de gemeente van Christus-gelovige mensen. Want Jezus Christus stierf en stond op voor àlle mensen. Voor Joden en voor heidenen.

Israël blijft de olijfboom
In Jer. 11 : 16 wordt Israël vergeleken met een olijfboom. Ook in Zach. 4 : 3, 11-14 is sprake van olijfbomen. De vergelijking van Israël met een olijfboom is zeker geen (uit)vinding van Paulus. Ook de Talmoed (het boek dat langzamerhand vanaf het begin van onze jaartelling is ontstaan en waarin Joodse wijsheid is opgetekend) spreekt over Israël als een olijfboom. Het beeld, de beeldspraak, was dus bekend en werd ook begrepen.
Geen boom zonder wortel(s). Ook Israël heeft een wortel, of: wortels.
In vers 16 geeft Paulus een verhelderende en grondleggende uitspraak: is de wortel heilig dan ook de takken. Duidelijk is dat Joodse uitleggers geen enkele moeite hadden met de vraag wie dan wel die wortel of die wortels zou(den) kunnen zijn: vader Abraham, of: Abraham, Izaäk en Jakob, of: de twaalf aartsvaders, of al deze genoemden samen. Israël had een duidelijke één-mans-oorsprong. En vooral: aan de oorsprong van Israël ligt een wonder Gods ten grondslag: God riep Abraham uit een vreemd land en verkoos hem tot stamvader van een volk dat de Here zou toebehoren en Hem heilig zou zijn. De geboorte van Izaäk berustte op een belofte, en zijn geboorte was de vervulling van een belofte, een belofte van God, die Abraham ontwortelde uit zijn land (het tegenwoordige Irak) en plantte in Kanaän (het tegenwoordige Israël).
Is de wortel heilig, dan ook de takken. Daarmee zegt Paulus: hoe je ook over Israëls houding tegenover Jezus van Nazareth mag denken, hoe je ook mag staan tegenover het feit dat Israël de aanspraken van deze Jezus, de beloofde Messias, niet aanvaardde, Israël blijft Gods volk. Om der vaderen wil. Behoren de wortels God toe, dan ook de takken. Had God bedoelingen met de wortels, dan ook met de takken. Gold Abraham de belofte: Met u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden (Gen. 12 : 3), dan zal die belofte onverkort worden uitgevoerd.

De verwerkelijking
God heeft allermeest zijn beloften vervuld door de komst en het werk van Jezus Christus. De belofte dat in Abraham àlle volken der aarde gezegend zouden/zullen worden, kon pas ten volle in vervulling gaan door de dood en de opstanding van de Messias-Verlosser.
De Schrift laat er geen enkele twijfel over bestaan dat Jezus, zoon van Maria, voorzover het het vlees betreft, een volbloed Jood, een nakomeling van Abraham was (zie de geslachtsregisters in Matth. 1 en in Luc. 3). Daar is menigmaal aan getwijfeld, en er zijn altijd weer groeperingen geweest, die trachten duidelijk te maken dat Jezus niet van Joodse bloede was (met name de nazi-ideologie heeft verhalen verzonnen waaruit moest blijken dat Jezus met de Joden niets te maken had). Jezus wàs een Jood, en juist als Jood kòn Jezus de Messias-Verlosser zijn. God wilde immers de lijn doortrekken van Abraham via Jezus tot de voleinding in het Koninkrijk Gods.

Jezus-alleen zegt niet alles. De Messias-Verlosser vindt pas de bekroning van zijn dood en opstanding in het geloof van mensen. Anders gezegd: de belofte Gods vervult zich daarin dat mensen Jezus aanvaarden als de redder der wereld. Die mensen vormen zijn gemeente.
De gemeente is het lichaam en Jezus Christus is het hoofd van het lichaam. Maar dat lichaam is onlosmakelijk verbonden met Israël. Het heil is uit de Joden, Joh. 4 : 22.

Deelgenoot
De gelovigen uit de heidenen krijgen deel, zijn deelgenoten geworden van de rijkdom van Israël, zoals God die gegeven heeft, zie Rom. 9 : 4, 5. Maar... ook de Joden die tot geloof in Jezus Christus gekomen zijn, krijgen pas volledig deel aan deze rijkdommen! Deze ontvangen immers ten volle hun betekenis van woord en werk van de Messias. Paulus spreekt in dit verband van deel gekregen te hebben aan de saprijke wortel. Eigenlijk: aan de vette, vetgevende wortel; het wezen van een olijfboom is immers dat hij olie voortbrengt.
In ditzelfde verband klinkt dan zijn dringende vermaning: beroem u niet tegen de takken, „want niet gij draagt de wortel, maar de wortel draagt u". De gemeente van Jezus Christus - bestaande uit Joden en heidenen - is de kruin van de olijfboom Israël.
Dat deze dingen zo zijn, blijkt ook daaruit dat de gemeente - bestaande uit gelovigen van Joodse en heidense afkomst - het oude testament gebracht heeft tot aan de einden der aarde. De gemeente heeft zich als regel nimmer verwijderd van zijn oorsprong, zich niet losgemaakt van de God van Israël. Israël is de voorgeschiedenis der gemeente.

Israël niet verworpen
Dan kan ook Israël niet verworpen zijn. De gemeente is niet in de plaats van Israël gekomen, maar stoelt op Israël. Israël heeft toekomst, omdat er voor Joden en voor heidenen één en dezelfde Verlosser is. Israël is - als alle volken - omsloten door de liefde van God.
Maar... er is veel spraakverwarring. Paulus duidt op geen enkele wijze aan, dat de toekomst van Israël bv. zal en moet insluiten een onafhankelijke souvereine staat (in Paulus' dagen was Palestina bezet gebied). Evenmin duidt Paulus aan dat Israël mitsdien als staat, als souverein volk tussen de volken, een rol moet spelen.
Paulus ziet de toekomst van Israël in Rom. 9-11 uitsluitend in het perspectief van het reddend heilshandelen Gods: voor Israël ligt de weg naar het hart van de Verlosser open. Wie gelooft in Jezus Christus, die is behouden. Die heeft deel aan het Koninkrijk der hemelen. Het is niet zò, dat het vòòr een Jood een onmogelijkheid is - wijl door God verhinderd! - om tot bekering en wedergeboorte te komen. Het kruis van Christus is niet scheidsmuur tussen verleden en toekomst, maar brug naar de eeuwigheid voor àlle volken, voor àlle mensen.

Ploeger

VERSLAG NAJAARS-CONFERENTIE VAN DE RADEN VAN HET GEWEST ZUID-OOST-DRENTE

In deze vergadering bogen een veertig-tal *broeders* zich over het onderwerp „De vrouw in de Gemeente".
Ds W. Kos hield hierover een inleiding. Na een goede gedachtenwisseling werden twee standpunten duidelijk:
- een minderheid vond, dat vanuit haar schriftbeschouwing, de vrouw volledig inzetbaar moet zijn voor *alle* taken en diensten in de gemeente,
- een meerderheid benadrukte de positieve rol van de vrouw in de dienst van het evangelie. Zowel in de tijd van het Nieuwe Testament, waarin sprake is van diaconessen en profetessen, als tegenwoordig wordt de vrouw als gelijkwaardige partner gewaardeerd. Vanuit hun schriftbeschouwing meenden zij echter te moeten vasthouden aan de grens van 1 Tim. 2 : 12 waar de typische „leer-dienst" en het opzicht aan de man wordt toebedeeld.

Algemene conclusie was wel: het functioneren van de *man* in de dienst van de gemeente moet wel nodig onder de loep worden genomen.

W. de Zwart

COMMISSIE VAN ONDERZOEK BENOEMD

(In het kader van het zestig-jarig bestaan van de Broederschap van Baptisten Voorgangers zullen in dit weekblad een aantal artikelen verschijnen welke zijn gebaseerd op het archief van de Broederschap)

Op de tweede dag van de 6e conferentie van de Broederschap van Baptisten Voorgangers, gehouden te Nieuw Weerdinge op 24 en 25 oktober 1928, besloten onze voorgangers een commissie van onderzoek in te stellen. Dit besluit werd genomen na een inleiding van ds K. Reiling over het onderwerp „Voorzorg" (de voorloper van het huidige pensioenfonds). Als leden der commissie werden benoemd de broeders Weenink, Reiling en Barendregt.

In het blad „De Nederlander" van 29 oktober 1928 lezen wij het volgende verslag over deze conferentie:
„De 6e tweedaagsche vergadering der Baptisten Predikanten in Nederland heeft dezer dagen plaatsgevonden te Nieuw Weerdinge (Drenthe).
De vergadering, die gepresideerd werd door ds Weenink, had eene bepaald geestelijke strekking. De door sommigen geleverde referaten bleken vrucht te zijn van ernstige studie, die gelijk van de Baptisten van ouds bekend is, gebaseerd was op: „daar staat geschreven". Er bleek stijging te zijn in de doorwerking van het Bijbelsch Gemeenteleven der geloovigen in ons land."

Inderdaad werden er tijdens deze conferentie een naar verhouding groot aantal inleidingen gehouden. Hierbij een overzicht:

1e) Ds K. Reiling over het boek van Stanley Jones genaamd: „Langs den Indische heirweg".
2e) Ds J. Huizinga over het onderwerp: „Wat mag de gemeente van een doopcandidaat vragen".
3e) Ds J. Hekhuis over het onderwerp: „De voorganger als leeraar".
4e) Br Koopmans, over het onderwerp: „Mogen christenen, uit de Echt ontbonden, met anderen huwen of gehuwd worden?"
5e) Ds v. Beek over het onderwerp: „De doop en onze verlossingsleer".
6e) Ds v. Dongen over het onderwerp: „Waar zijn onze dooden".

Het is bijzonder boeiend om in het oude notulenboek te lezen hoe de voorgangers van toen met elkaar over deze vaak moeilijke onderwerpen van gedachten hebben gewisseld. Opvallend is de grote verscheidenheid van meningen rondom het tweede onderwerp welke werd ingeleid door ds J. Huizinga. Zo vond ds Jeronimus dat candidaten moesten beloven zich te zullen onthouden van sterke drank. Terwijl ds J. Hekhuis van mening was dat men de jeugdige gelovigen ook moest laten beloven geen huwelijksverbintenis met ongelovigen aan te gaan. Ds J. W. Weenink benadrukte de noodzaak van catechisatie voor de aanneming als lid.
Overigens was hij van mening, dat de hoofdzaak de hoofdzaak moest blijven.
Alleen ds J. Louw liet de doopcandidaten niets beloven.

Zo zien wij dat het pluriforme karakter van onze gemeenschap bepaald niet alleen iets van onze tijd is. Overigens deden de verschillende opvattingen geen afbreuk aan de goede sfeer van deze 6e conferentie.

Ter dekking van de reis- en verblijfkosten werden er op de avond van de eerste dag samenkomsten gehouden in Ter Apel, Valthermond en te Nieuw Weerdinge.

De conferentie werd besloten door samen te zingen: „Van U zijn alle dingen..."
Waarna enkele broeders voorgingen in gebed. Daarna stonden de broeders voorgangers op van hun zitplaatsen en sprak ds v. Beek de apostolische zegenbede uit.

A. v. d. Berg, secr.

De Broederschap van Baptisten Voorgangers bijeen te Nieuw Weerdinge 1928.
Staande: Reiling, Hekhuis, Visser jr., Brandt, Prins, Jeronimus, Huizinga, Barendregt, Weenink, v. Dongen, Bouritius.
Zittend: Louw, Koopmans, Visser sr., v. Beek, Kuipers, Planting, de Haan.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

OVER BUITEN- EN BINNENKANT

Langgeleden had ik een broer, 4½ jaar ouder dan ik, en wij werden thuis opgevoed in vele kunstgrepen die meisjes zich eigen maken tussen hun negende en vijftiende jaar. Dat wil zeggen: diverse huiselijke akkefietjes moesten wij verrichtten. Het scherpst daarvan staan mij het schuren en poetsen van tafelgerei voor de geest. Dat schuren slaat op die kleine ijzeren vorkjes waarmee je at. Daaruit moge u meteen blijken dat we een eenvoudige staat des levens voerden. Voorts was er het afwassen van vaatwerk, ook een klusje dat we onder de nijvere handen en vaste leiding van onze moeder leerden.

Waren we binnen klaar dan lag er een lange tuin achter het huis, waarin gewied, gerooid of geplukt moest worden. Het moeilijkst was de jonge sprietjes van opkomende worteltjes te onderscheiden van gras dat ook juist het daglicht zag. Het zal wel eens verkeerd gegaan zijn. Dat afwassen heb ik nooit verleerd en nog elke dag sta ik voor het aanrecht - het enige recht van de vrouw volgens sommigen - en was af, droog af of verricht beide handelingen. Het is een eerlijk werk en het geeft je tijd om aan andere dingen te denken.

Vaak herinner ik mij daar de woorden van Jezus. Ik weet niet of hij wel eens moest afwassen, ik denk het niet, hij zal eerder in Jozef's werkplaats hebben gezaagd en getimmerd. Een dichter-dominee schreef:

> Goud zaagsel zweeft om Zijn gebogen lijf
> en krullen kronklen om zijn blote voeten.
> Hij kijkt soms op, om Zich te rekken, stijf,
> of 'n kennis die voorbij gaat te begroeten.
>
> De klemtoon valt met elke hamerslag,
> „De aarde en haar volheid is des Heren",
> Een klant komt storen: Als 't van Vader mag,
> ga even mee, mijn tafel repareren.
>
> Met 'n bruine arm veegt Hij het zweet van 't hoofd,
> gauw gaat Zijn hand door Zijn verwarde haren.
> De klant heeft Hem een aardig loon beloofd
> en God de Zoon is voor een kleed aan 't sparen.

Deze „zoon van de timmerman" zei later tegen de bouwlieden van Israël: „Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars! De buitenkant van beker en schotel maakt ge schoon, maar van binnen zijn ze vol van roof en genotzucht. Blinde Farizeeën, reinig eerst de beker van binnen, dan wordt de buitenkant van zelf rein." Daaraan denk je onder de afwas. Jezus had oog voor de bezigheden in de keuken. Weer denk ik aan een uitspraak van m'n moeder, die ons duidelijk wilde maken hoe je de ene huishouding van de andere inzake netheid kon onderscheiden: Als de keuken en de w.c. schoon zijn zit het wel goed.

Ik dwaal weer af want het gaat om de buiten- en binnenkant. Een goudeerlijk mens, in wie geen bedrog is, zal vragen: Maar is er dan verschil tussen die beide kanten? Dat kan toch niet. Dan zeg ik tegen zo'n Nathanaël: Nee, dat moest ook niet kunnen maar de ervaring met mijzelf en mij omringende mensen, ook christenen, hebben mij sceptisch gemaakt. De ene keer denk je met een show-figuur te maken te hebben en achteraf ontdek je dat het toch een kaarsrechte kerel was. De andere keer meen je met een glasheldere van doen te hebben en zie, zijn wateren woelen slijk en modder op.

Ik ben er tamelijk zeker van dat u stiekem om u heen zag en zei: Ja, die eerste ken ik en die tweede ook. Ja ja, het oog kijkt altijd van zich en 't is niet eens een alziend oog. Zo zit je binnen de kortste keren bij balk en splinter. Het is niet mijn plicht mijn binnenkant aan iedereen te openbaren maar is het niet een vorm van bedrog als ik via een vroom klinkend woord met bijpassend gezicht en gebaar een hemelse reinheid en oprechtheid demonstreer die met mijn echte werkelijkheid niet in overeenstemming is? Natuurlijk wil ik niet konstant jammeren over de verdorvenheid des harten. Integendeel, juist hier komt er ruimte om Gods genade te gedenken en te prijzen.

Wat wel irriteert is het toneelspel dat sommigen - nee, ik mag niet oordelen - opvoeren.

Ook hier baart oefening de kunst om iets te schijnen al is het bij menige speler - nee, ik mag niet oordelen - al zo'n gewoonte geworden dat hij het zelf niet meer door heeft. Maar bedriegelijk is het wel, verblindend en verwarrend voor de werkelijk oprechten. Zij benijden de grote man en krijgen schuldgevoelens. Jezus geselde hen die zo vlekkeloos aan de buitenkant waren: van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting. Leest u maar Matt. 23. Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen? Ik, de Heer, doorgrond het hart en toets de nieren, zegt Jeremia.

Leer mij, Heer, uw weg, opdat ik in uw waarheid wandele; *verenig* mijn hart... opdat mijn binnen en buiten, buiten en binnen één zij.

Huizinga

IS EEN KAMERLID EEN GEWOON STAATSBURGER?

Zonder staatsburgerschap kun je in dit land in ieder geval geen kamerlid worden. Maar als je tot kamerlid gekozen bent, verandert er dan niets anders dan je inkomen? Zit aan dat kamerlidmaatschap niets vast wat te maken heeft met goede naam en eer van bv. de Staten-Generaal?

Ongetwijfeld zijn er in dit land een groot aantal functies waaraan méér vastzit dan een (behoorlijk) salaris. Er zit in een groot aantal functies ingebakken dat ze een gedragsbepalende invloed hebben. Dat is met leerkrachten heel sterk, dat is met leidinggevende figuren in gemeente en kerk ook zo. Dat is ook het geval met overheidspersonen, benoemd of gekozen, dat maakt niets uit.

Als een kamerlid met 1,61 promille alcohol in het bloed een auto ramt, zoals het VVD-kamerlid Erica Terpstra dat gedaan heeft, dan is dat niet gelijk te stellen met wat de een of ander doet. Dan kan de kamervoorzitter, de heer Dolman wel laten weten dat kamerleden voor dit soort vergrijpen niet anders moeten worden gestraft dan andere staatsburgers, feit blijft dat een kamerlid nu eenmaal een staatsburger is die ook een voorbeeldfunctie heeft uit te oefenen. Leuk is intussen wel dat de heer Dolman over een vergrijp sprak; dat is voor het volksgevoel méér dan een overtreding. Het ligt dichter bij misdrijf dan bij overtreding, naar het gevoel des volks.

Als het in 1976 aangekondigde ontmoedigingsbeleid van de overheid ten aanzien van het gebruik van alcoholhoudende dranken eindelijk van de grond komt, zullen zeker enkele kamerleden de boter van hun hoofd voelen druipen.

BOEKBESPREKING

Igino Giordani: Maria, ideaalmodel van de christen. Uitg: Uniestad, IJsselstein. Pap. 256 pag. *f* 29,50.

De huidige paus wordt er van beschuldigd de verering van Maria aan te wakkeren. De plaats die van rooms-katholieke en oosters-orthodoxe zijde aan Maria wordt toegewezen in de heilsordening Gods, blijft scheidend werken in de verhouding tussen de kerken. Wie wil weten hoe een leek - schrijver, politicus, kenner van oecumene en kerkvaders - over Maria denkt, dan bij Giordani terecht. Een man die vanuit zijn inspiratie vanuit de Schriften gestreden heeft voor mensenrechten en eerbied voor het leven, ziet in Maria het ideaalbeeld van de christen, van de mens. Daaraan verbindt hij sociale en politieke consequenties. Niet vanwege Maria, maar vanwege het feit dat Maria de moeder van Jezus, de redder der wereld is.

Zelden las ik een theologisch-meditatief boek dat in een zo poëtische stijl geschreven werd. Uiteraard was ik het niet eens met de totaal visie. Maar nogmaals: wie wil weten hoe een leek Maria ziet, vindt hier iets zeer waardevols.

Ploeger

uit het Uniebureau

Algemene Vergadering
Het Dagelijks Bestuur heeft in zijn vergadering op 24 november een bespreking gewijd aan de onlangs te Hengelo gehouden Algemene Vergadering. In alle voorlopigheid, want de evaluatie prijkt op de agenda van de UC-vergadering, die op 13 december zal worden gehouden. De broeders stelden dankbaar vast, dat de beraadslagingen in een goede sfeer hebben plaatsgevonden. Bij de organisatie van de Algemene Vergadering hebben zich, ook op het plaatselijke vlak, geen bijzondere problemen voorgedaan. Wel kwam het Dagelijks Bestuur tot de konklusie, dat er bij de gemeenten op zal moeten worden aangedrongen om vragen van informatieve aard *tijdig, d.w.z. vóór 1 oktober,* in te dienen, zodat er meer tijd vrijkomt voor het bespreken van beleidsvragen.
We zullen ernaar streven, dat met name over de jaarverslagen een zakelijke en inhoudelijke diskussie plaatsvindt.

Ds W. Harkema
Aan het lijstje van emeriti, zoals u dat aantreft op blz. 18 van het adressenboekje, moet een naam, die van *ds W. Harkema te Doorn,* worden toegevoegd.
Gedurende meer dan twintig jaren diende hij verschillende gemeenten, laatstelijk te Musselkanaal. In onze Uniegemeenschap is hij o.a. voorzitter en sekretaris geweest van de Evangelisatie Commissie der Unie. Voorts maakte hij destijds deel uit van de Commissie der Unie, terwijl hij ook nog lid van het Dagelijks Bestuur geweest is. In 1976 beëindigde hij zijn werkzaamheden als voorganger van de gemeente te Musselkanaal om voortaan aan de Zoeklicht-arbeid leiding te kunnen geven. De Commissie der Unie heeft thans verklaard, dominee Harkema te beschouwen als emeritus-voorganger in de zin van artikel 11, lid b van het Reglement inzake voorgangers. Hem en zijn echtgenote mogen onze beste wensen vergezellen!

Gemeentebezoek
In 1980 besloot de Commissie der Unie om in drie jaar tijd alle (tachtig) gemeenten , die bij de Unie zijn aangesloten, te bezoeken. Dat is haar echter helaas niet gelukt. Het eerste jaar kon vrijwel het gehele programma worden afgewerkt. Maar in 1981 kwam het aantal bezoeken door allerlei omstandigheden beduidend lager te liggen. Het ziet er intussen naar uit, dat dit jaar weer vele, vele gemeenten zijn bezocht. Alle verslagen zijn weliswaar nog niet binnen (gekomen), maar wij beschikken thans over *maar liefst drieënvijftig bezoekrapporten,* een respektabel aantal! De Commissie der Unie heeft reeds met verscheidene opmerkingen en suggesties haar voordeel kunnen doen. Daaronder zijn er ook, die voor andere kommissies en instanties in onze Unie van belang zijn. In 1983 zullen, naar wij ons voorstellen, de overige gemeenten bezoek ontvangen.

Hulp in nood (I)
In het vorige nummer schreven wij, dat het Dagelijks Bestuur in zijn vergadering op 24 november besloot om een bedrag van *f 25.000,— uit het Noodfonds* beschikbaar te stellen voor een zestal projekten. We beloofden u toen om daar deze keer iets meer over te vertellen.

Welnu, drie projekten komen voor op de projektenlijst van de *Baptisten Wereld Alliantie.* Zo krijgen Ethiopië en Somalië elk *f* 7.500,— voor voedsel en medicijnen, terwijl er *f* 4.000,— naar Polen gaat voor medische instrumenten.

In *Ethiopië* lijdt zo'n 30% van de bevolking - dat is bijna een derde deel - als gevolg van de langdurige droogte aan ondervoeding. De helft daarvan zijn kinderen beneden de vijftien jaar; maar onder de bejaarden is het aantal hongerlijdenden eveneens aanzienlijk.

Door de Baptisten Wereld Alliantie wordt, in samenwerking met de Mennonieten, op grote schaal hulp verleend aan de zestigduizend vluchtelingen in *Somalië,* die in het woestijngebied (in het Halba-distrikt) onder kommervolle omstandigheden moeten leven. De meesten van hen zijn vrouwen en kinderen. Levensmiddelen en medische verzorging moeten de ergste nood helpen lenigen.

Een derde projekt heeft betrekking op *Polen,* waar acht doktoren, allen Baptist, in het ziekenhuis te Bialystok voor hun werk dringend behoefte hebben aan speciale mikroskopen en medische apparatuur. De gift uit het Noodfonds is een welkome bijdrage in de aanschaf daarvan.

Hulp in Nood (II)
De andere projekten zijn aan de projektenlijst van de *Europese Baptisten Federatie* ontleend. Ze hebben alle drie betrekking op de hulpverlening in dit jaar.
Het Dagelijks Bestuur heef DM 1000,— (ca. *f* 1.100,—) bestemd voor Tsjechoslowakije, DM 2.000,— (ca. *f* 2.200,—) voor Joegoslavië en DM 2.500,— (ca. *f* 2.700,—) voor Roemenië.

Het geld voor *Tsjechoslowakije* zal worden besteed voor het opzetten van een uitleenbibliotheek ten gerieve van voorgangers en theologische studenten. Een kleiner deel zal worden aangewend voor het vertalen en drukken van theologische boekwerken.

Ook *Joegoslavië* krijgt financiële hulp, in dit geval voor de uitgave van een, uit drie delen bestaand, handboek voor kerkgeschiedenis in een oplage van elk duizend eksemplaren. Daaraan bleek op korte termijn een zo grote behoefte te bestaan, dat andere wensen op het gebied van de lektuurvoorziening tot volgend jaar moeten wachten.

En dan hebben de autoriteiten in *Roemenië* toestemming gegeven voor het vertalen, drukken en uitgeven van een tweedelige bijbelkommentaar ten behoeve van de voorgangers en de studenten aan het Seminarium in Boekarest. Ook dááraan heeft het Dagelijks Bestuur via het Noodfonds een bijdrage willen geven.

Het is misschien nuttig om hierbij op te merken, dat al deze lektuurprojekten met toestemming van de desbetreffende regeringsinstanties worden opgezet en uitgevoerd. Zowel de Baptisten Wereld Alliantie als de Europese Baptisten Federatie bewandelen **uitsluitend legale wegen,** waarbij met de wensen van de Unieleiding in deze landen zoveel mogelijk rekening wordt gehouden.

Algemene Vergadering
We eindigen, waarmee we ook begonnen zijn: met de Algemene Vergadering, d.w.z. met de komende Algemene Vergadering! Deze zal worden gehouden te *Dordrecht,* en wel *van 26 t/m 28 oktober 1983.* Waarvan acte!

J. A. Brandsma
A. van den Hoef

GEMEENTEBERICHTEN

(**Treebeek, J.P.**) - Met blijdschap kunnen wij berichten dat het werk in Treebeek doorgaat, ook al zijn wij nu anderhalf jaar vacant. Toch hopen en bidden wij, dat de gemeente weer spoedig een herder en leraar mag welkom heten. Want het is vaak moeilijk om zondags een voorganger in ons midden te hebben, daar de afstanden wel groot zijn.

Mocht het voor u niet te ver zijn, belt u mij dan eens (045-218770). De diensten worden goed bezocht, evenzo de bidstonden. Elke maand hebben wij een evangelisatiedienst. Op 31 oktober was er een uitzenddienst van onze broeder Jan Oosterloo, waarin voorging ds J. ter Braak. De kerk was goed bezet, daar er ook vele vrienden en bekenden van Jan waren.
De Heer der gemeente wil ook deze jonge mensen in Afrika gebruiken in zijn dienst. God zegene u allen ook voor het nieuwe jaar.

MEDEDELING BETREFFENDE TWEEDE WEG-OPLEIDING

Zoals reeds eerder in dit blad is aangekondigd hoopt ons seminarium te Bosch en Duin in september van het volgend jaar met een parttime opleiding tot voorganger te beginnen.
De belangstelling voor deze cursus is zodanig dat wij besloten hebben medio december een informatiedag te houden voor genodigde belangstellenden.

Deze dag wordt belegd voor hen die serieus overwegen deze opleiding te volgen, die menen over de vereiste vooropleiding te beschikken en er op vertrouwen een positieve aanbeveling van hun eigen gemeente te zullen ontvangen.

Hen die overwegen zich voor deze opleiding te melden en die van oordeel zijn hiervoor in aanmerking te komen, verzoeken wij kontakt op te nemen met het seminariumkantoor (tel. nr. 030-784823) dat gedurende de kantooruren bereikbaar is.

Na woensdag 15 december a.s. kunnen geen aanmeldingen meer worden aangenomen! Dit in verband met de organisatie van de dag die plaats vindt op „De Vinkenhof" op zaterdag 18 december voor genodigden.

Th. van der Laan
„De Vinkenhof"
Biltseweg 10,
3735 MC Bosch en Duin.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

De decembermaand heeft weer zijn intrede gedaan met z'n fijne feestdagen voor de boeg.
Voor de goede orde willen we u onze prijzen doorgeven van de voorradige bundels en bijbehoren.
Graag p.o. bestelling, nodig voor de kerstdagen.

Grootdruk L & G met koker	ƒ 26,50
L & G zeer luxe m. bruinleren band	ƒ 35,—
L & G PVC in div kleuren: zwart, rood, bruin-licht, bruin-donker, E.d.G. rood	ƒ 17,60
Harm. L & G deel 1	ƒ 21,—
Harm. L & G deel 2	ƒ 26,50
Harm Suppl. 1 L & G	8,—
Harm 150 Psalmen	ƒ 10,50
Losse supplementen	ƒ 1,—
Inlegvellen Gezegend en gezonden norm form.	ƒ 0,15
Inlegvellen Gezegend en gezonden grootdruk	ƒ 0,25
Vierstemm. bladmuziek Gez. en Gez.	ƒ 0,10

Prijzen p. st. excl. verzendkosten

Zangbundel Commissie

Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21,
7552 ME Hengelo (Ov). Tel. 074-421911

Attentie:
Ingaande 1 januari 1983 wordt de administratie van de Zangbundel Commissie behartigd door het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457. Ook de bestellingen moeten naar dit adres gezonden worden. Het gironummer blijft: 281127 t.n.v. Zangbundel Commissie p/a Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

„De Blijde Weg": bestellingen hierop tijdens de AV te Hengelo, hopen we DV met de e.k. verzending van het Uniebureau te combineren.

ZILVEREN MEDAILLE

Zaterdag 27 november jl. vierde het zangkoor Jezus alleen van de gemeente Emmer-compascuum zijn zestigjarig bestaan. Burgemeester Ouwerkerk van Emmen reikte die avond een zilveren medaille in de orde van Oranje-Nassau uit aan zuster T. Blik-Kapper die vijftig jaar lid was van het koor en tevens fungeert als penningmeesteres.

HOEDT U VOOR DE MOOIPRATER

Hij benadert bij voorkeur jonge leden van raden van kerken en gemeenten. Hij hangt een ontroerend verhaal op over zijn verleden. Hij bezweert dat hij een beter leven zal gaan leiden. Een baan heeft hij al, een kamer ook.
Maar daar moet helaas een fors bedrag voor in het voren betaald worden. Of de broeder hem dat niet kan lenen?
En zó trappen er altijd weer mensen in. Wie er niet intrapt, loopt de kans als hardvochtig bestempeld te worden. En dat is niet leuk. Maar het is minder leuk om bedrogen te worden.
Wellicht is het een goede gedachte om zulke mooipraters, die onder allerlei schone voorwendsels argeloze, goedwillende en gelovige mensen geld uit de zak kloppen, voor te stellen om samen naar de gemeentelijke sociale dienst te gaan.... Als regel hoeft dat niet!

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaat 1983 vast te stellen op ƒ 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

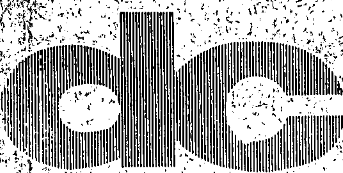
De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 ƒ 53,—.

Administratie De Christen.

RECTIFICATIE

Zeer tot onze spijt is bij de plaatsing van de foto van de opening van de verbouwde kapel te Arnhem (zie DC van 3-12-82) de vermelding weggevallen dat de foto van Wim Schiermeijer, Arnhem, was. Waarvoor excuses.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr. J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

...Dáár praat je niet over...

Dat is dan jammer want dat zijn nou juist de dingen die het leven zeer beïnvloeden.

We kunnen wel praten. Nu en dan ben ik getuige (geweest) van gesprekken waarin woorden je om de oren vlogen als hagelstenen. Soms had je het gevoel dat de elkaar toesprekenden elkaar voorbij spraken en dat geen van de twee luisterde naar wat de andere zei. Ieder volgde zijn eigen spoor en brandde op de andere los in de ijdele hoop die andere sprakeloos op het slagveld achter te laten. Dan ging het in de regel ook wel over wat steviger zaken dan over 't weer of de benzineprijs.

Is u wel eens van een bezoek thuisgekomen, of als het bij u thuis was, dat u tegen uw man/vrouw zei: „Gelukkig, dat hebben we weer gehad. Wat is er wat afgepraat en wat is er weinig gezegd. Als je 't bij elkaar veegt kan 't wel in een vingerhoed. Van mij hoeft het niet." „Natuurlijk" gaan we dan verder, „het was ook een beetje onze schuld. Misschien hadden we er zelf wat aan kunnen doen door de spraakwatervallen wat bij te sturen maar bij sommigen lukt dat gewoon niet. Hun denk- en woordwereld wordt gevuld door Dallas en de buurt."

Het is misschien niet helemaal normaal, maar ik prepareer me wel een beetje op een visite. Een paar dingen noteer ik voor mezelf en zal ze langs de neus weg ter tafel brengen. Natuurlijk is het niet de bedoeling om er een vergadering met agendapunten van te maken, we willen ook gezelligheid, maar dat is toch niet gelijk aan oppervlakkigheid.

Enige tientallen jaren geleden hoorde je veel over de Oxford-groep-beweging. Daarin kwamen mensen van allerlei slag vooral in huiskamers bij elkaar die sterke nadruk legden op het persoonlijk getuigenis inzake bevrijding uit zonde en schuld; ze beoefenden onderlinge zielzorg, deelden hun geloofservaringen en meenden ook elkaar zonden te moeten belijden. Misschien moet ik tot mijn schaamte zeggen dat ik voor die ontmoetingen geen belangstelling had. Zó intiem hoeft het nou ook weer niet te worden en dat slaat dan vooral op het elkaar z'n zonden belijden. Voor mijn besef grensde dat aan naaktloperij en dat lijkt mij ongezond, letterlijk en figuurlijk.

Toch zou het een reden kunnen zijn waardoor onze vriendschapsbezoeken net iets te kort komen aan diepte: we geven ons niet zo graag bloot. Er zijn terreinen die we op ruime afstand omzeilen. Ik wil er wel een paar noemen en u mag nagaan in hoeverre u zich daarover uit.

Geloof: zolang ons algemeen christelijk geloof aan de orde is doen we mee; zodra echter doorgestoten wordt naar het zeer persoonlijk beleven ervan in meditatie, in gebed, trekken we ons behoedzaam terug en vinden het bijna gênant daarover iets los te laten. We zouden het misschien kunnen beschrijven, maar daar praat je niet over. Niet gemakkelijk althans. Dan eerst de schoenen uit. Hier is „heilige grond".

Huwelijk: de meesten van ons zijn gehuwd en weten van de vreugden en de problemen ervan; van de waarden en soms de bezwaren. Zeker, we praten wat mee maar dan in bezonnen en overwogen uitdrukkingen; waarderend, dat wel, maar daar houdt het dan mee op. We dalen niet af in bijzonderheden. Daar praat je niet over en we sluiten de gordijnen.

Bezit: waarmee dan nu uw financiën bedoeld worden. Och, de stand van zaken in dezen kunnen buitenstaanders wel een beetje aflezen aan uw huis en have, maar u zult mij uw belastingpapier inzake uw inkomen niet voorleggen en ik de mijne niet aan u. Daarover zwijg je. Allicht! Waarom? Nee, daar praat je niet over.

Politiek: komt misschien zelden ter sprake en de oorzaak daarvan zal ondermeer zijn, dat dat stuk voor ons te onoverzichtelijk, te ondoorzichtig is. We zullen bijna nooit verraden aan welke kant onze voorkeur ligt. En het is sindslang bekend dat op dat terrein de hete hoofden en koude harten als kool groeien. Je hebt wel enig besef van je verantwoordelijkheid als burger voor de gang van zaken, maar we houden ons op de vlakte. Op dun en glad ijs ga je voorzichtig. Je praat hooguit binnensmonds.

Vier terreinen duidde ik even aan. Zeer uiteenlopende en zeer samenhangende zaken. Op ons leven zeer ingrijpende zaken, ons voor vele vragen stellend. Maar we praten over prijzen, huren en de buren. We hunkeren misschien naar wat afwisseling van echte inzichten, maar vrezen de botsingen van meningen. Vrede tot elke prijs. Is die prijs niet wat hoog? En welke vrede koop je? Toen ik aan het bovenstaande begon dacht ik eigenlijk aan wat hier de volgende keer misschien zal staan. Dan onder het kopje: Over praten gesproken.

Huizinga

AANVRAGEN VAN SUBSIDIE ECU

Gemeenten die verwachten in 1983 subsidie nodig te hebben, hetzij voor eigen gemeente, hetzij voor nieuw werk, kunnen vóór 31 december a.s. de benodigde aanvraagformulieren schriftelijk opvragen bij het Uniebureau, De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

Namens de ECU,
R. A. Kos-Servaas, secretaris

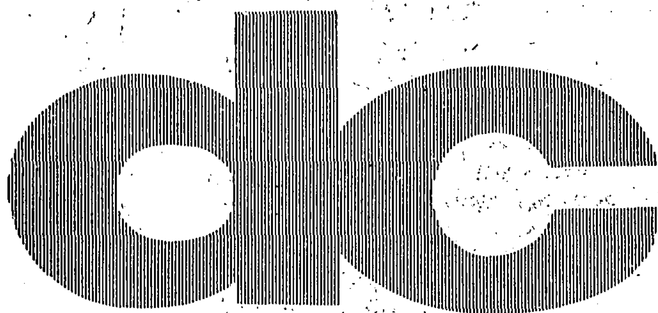
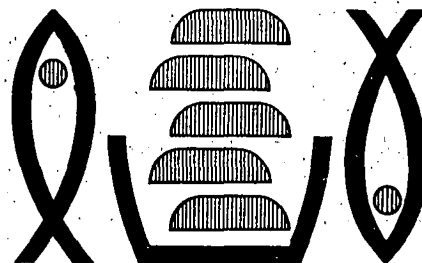
REDACTIE-NIEUWS

In haar vergadering van 2 december jl. nam de commissie van redactie enkele belangrijke besluiten:

1. afscheid werd genomen van de scheidende redacteuren C. van Wier en J. Reiling; welkom geheten werden de door de laatste AV gekozen redacteuren O. H. de Vries en A. W. Lindeborn-de Graaff;
2. in de plaats van J. Reiling, die als voorzitter van de commissie optrad, werd gekozen de zittende redacteur H. G. de Winkel;
3. de fungerende eindredacteur, H. Ploeger, die zich niet meer voor deze taak beschikbaar stelde, wordt opgevolgd door J. Reiling, die - niet lid zijnde van de redactiecommissie (hij was immers periodiek aftredend) - zal optreden als secretaris van de redactiecommissie. Hij zal voortaan dus de kopij moeten ontvangen, alsmede alles wat daarbij behoort;
4. er is besloten een enquête onder de lezers te houden in januari 1983;
5. er werd tevens een taakverdeling ten aanzien van de redactionele vulling van ons blad afgesproken.

Attentie:
Alle kopij voor DC, bestemd voor de nummers die met ingang van 7 januari 1983 verschijnen, moet gezonden worden aan Prof. Dr. J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven.
Naar dit adres ook gemeentebladen en andere voor de redactie bestemde zaken.

Ploeger

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN
97e jaargang - nummer 48 - 17 december 1982

DE HOER IS DOOD!

Johannes (of moeten we zeggen Jezus Christus zelf ...) doet in het boek Openbaringen een uitspraak, die vandaag de dag een zondvloed van verontwaardiging zou doen losbarsten wanneer de betekenis daarvan tot de mensheid zou doordringen. Want die mensheid wordt opgedeeld in twee grote groepen, de hoer en... de bruid. Wanneer je naam genoteerd staat in „het boek des levens" behoor je tot de bruid (17 : 8). Maar is dat niet het geval, dan is je plaats bij de hoer...

Kunt u zich voorstellen, dat zo'n uitspraak niet al te sympathiek bij de massa overkomt?

\- 0 -

Babylon is de hoer, vertelt hoofdstuk 17. En met die naam is bedoeld het rijk, dat in deze wereld zijn opmars begon bij de zondeval. Het is het rijk van satan, dat haaks staat op God en zijn rijk, dat dwars ingaat tegen Gods wil en plannen. Wat is dat rijk in de loop der eeuwen gegroeid! Het lijkt een macht geworden te zijn die onoverwinnelijk is en alle dagen nog terrein wint. Op een afschuwelijke manier worden wij in onze tijd dagelijks met dit rijk geconfronteerd. Want de gruwelen die dit koninkrijk beheersen vinden we terug in de nieuwsberichten van alle dag, zoals we ze vinden in Openb. 18. Godslastering, materialisme en geldzucht, machtswellust, mensenmoord en discriminatie, christenvervolging, het zijn allemaal dingen die u in dat hoofdstuk vindt aangeduid. En omdat hoererij in de Schrift toch ergens wel hét voorbeeld is van tegen Gods wil inleven, is satans rijk, Babylon, de hoer!
Het is dit rijk dat zich dagelijks in steeds extremere vorm openbaart en steeds meer mensen in vertwijfeling brengt en hen tot doemdenkers maakt. Want wie breekt deze satanische machten die kennelijk maar één doel voor ogen hebben: de vernietiging van al wat leeft?

\- 0 -

Wat komt hier wonderlijk tot uiting de boodschap van het evangelie: Er is hoop! In hoofdstuk 19, vers 2 wordt een hemels lied gezongen. Want... de hoer is vernietigd! En met haar allen die op een of andere wijze met haar een relatie hadden, die zich keerden tegen God en Jezus Christus verwierpen! Een mooi verhaal? Zeker, maar een verhaal dat werkelijkheid gaat worden. Wellicht heel wat eerder dan wij vandaag voor mogelijk houden. Want dat er grote dingen staan te gebeuren, dringt tot steeds meer mensen door.

\- 0 -

De hoer is dood! En ... de bruiloft van het Lam breekt aan! De tijd van glorie voor allen die waarachtig het eigendom van Jezus zijn geweest! Dat vertelt hoofdstuk 19 ook. De bruid heeft haar onbeschrijfelijk fraaie bruidskleed aangetrokken, een kleed van het allerfijnste linnen. En met dit kleed wordt geduid op ... de rechtvaardige daden der heiligen!

\- 0 -

De neiging en het gevaar om je ergens mee te laten slepen door de modderpoel van de zonde in onze tijd is altijd aanwezig. Wie weet dat niet uit ervaring? Waarom anders leerde Jezus ons bidden: „En leid ons niet in verzoeking"? Maar burgers van Gods rijk zullen altijd op hun hoede zijn, teneinde Babylon niet in de kaart te spelen. „Uw wil geschiede" zeggen ze telkens weer tot hun Heer. En zo leven ze ook. Zij leggen zich niet neer bij de zonden van het hoerenrijk, maar strijden er tegen. Totdat de dag aanbreekt. En omdat ze uitgegaan zijn uit Babylon (18 : 4) zullen ze niet delen in haar straf, doch in Jezus' eeuwige feestvreugde! "Zalig zij die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal van het Lam".
Advent 1982.

C. v. Wier

BAPTISTEN EN HERVORMDEN OVER GEMEENTE EN DOOP

Vijf jaar geleden werd de vrucht van een aantal gesprekken tussen hervormde en baptisten theologen uit verschillende landen gepubliceerd in de - onvermijdelijke - vorm van een rapport. Deze gesprekken waren opgezet door de Baptisten Wereld Alliantie (BWA) en de Wereld Alliantie van Hervormde Kerken (WARC). Bij deze laatste organisatie zijn in ons land aangesloten de Ned. Hervormde Kerk, de Gereformeerde Kerken en de Remonstrantse Broederschap. Wanneer wij spreken van hervormd, denken we meteen aan de kerk die die naam draagt. Hebben we het over gereformeerden, dan is de keus aanmerkelijk ruimer. In het engels, frans en duits hebben ze die problemen niet: reformed, reformé en reformiert omvatten alles wat teruggaat op de reformatie van Zwingli en vooral Calvijn.
Omdat dit artikel in het nederlands is geschreven moeten we afspreken dat in het vervolg hervormd betekent behorend tot de calvinistische traditie.
Het rapport van deze groep werd door de BWA en de WARC gestuurd aan alle unies, bonden en kerken die er bij zijn aangesloten met het verzoek om er op te willen studeren en dan reageren. Aan zo'n verzoek wordt doorgaans niet door iedereen voldaan. Van hervormde zijde kwamen veertien antwoorden binnen, aan onze kant niet meer dan een stuk of zeven, acht. Toch vonden de alliantiebesturen deze antwoorden belangrijk genoeg om er de groep weer voor bij elkaar te halen. Dat gebeurde van 6 tot 10 december in Genève, Zwitserland, de stad van Calvijn, in het hervormde centrum dat genoemd is naar de Schotse reformator John Knox.

Verandering
De hervormde groep was dezelfde als in de jaren van de gesprekken maar van de oorspronkelijke baptistengroep waren slechts twee over. Rudolf Thaut, oud-rector van het seminarie in Hamburg, is heengegaan. Penrose St. Amant, de enige niet-europeaan van de groep en destijds president van het seminarie in Rüschlikon, was naar zijn vaderland teruggekeerd. Ronald Goulding, destijds europees secretaris van de BWA en secretaris van de EBF, is niet meer in functie. Zijn opvolger in die functie, de deen Knud Wümpelman nam nu zijn plaats in en Kyro Rasmussen eveneens uit Denemarken, was aan de delegatie toegevoegd.
Günter Wagner, de nieuwtestamenticus van Rüschlikon en oecumenisch expert op theologisch gebied als weinigen onder ons, en ikzelf waren van de oorspronkelijke groep overgebleven.
De hervormde groep bestond uit Martin Cressey, principal van het hervormde Westminster College in Cambridge, Engeland, Alecsandor Czegledy, hoogleraar in de theologie in Debrecen, Hongarije, en Karel Blei, hervormd predikant in Haarlem en auteur van een recent boek over de doop De kinderdoop in discussie (Kampen 1981, aanbevolen, ik kom er later nog eens op terug). De studiesecretaris van de WARC, de Schot Richmond Smith, completeerde de groep.

Wereld
Het rapport was over de hele wereld verspreid, want de beide organisaties zijn immers wereldallianties. Maar de kerken en unie in de derde wereld hebben er, op een enkele uitzondering na niet op gereageerd. Ook uit Amerika waren er maar enkele reacties. Wij trokken daaruit de conclusie dat ons werkstuk te europees was en teveel uitging van de kerkelijke en theologische posities die in ons werelddeeltje bestaan. We kregen daar tijdens de conferentie een duidelijk voorbeeld van.

Iemand van ons trof tijdens de maaltijd een vriend en predikant uit Zambia. Toen hij hoorde waar we mee bezig waren, vroeg hij: praten jullie ook over de vraag of je polygamisten, mannen met meer dan een vrouw, mag dopen? Daar hadden wij het niet over gehad en het stond ook niet op de agenda. Wij zouden trouwens ook niet weten wat we er zinnig over zouden moeten zeggen. Trouwens, ook uit ons eigen werelddeel waren er reacties die tot bescheidenheid stemden.
Een franse predikant vroeg zich af waarom we ons toch in 's hemelsnaam bezig hielden met dingen die hoogstens nog een paar mensen interesseerden. Een kerk in Hongarije vond ons rapport best aardig maar wees er toch maar even op dat langzamerhand de hele wereld en het voortbestaan van de mensheid in het geding is en dat we ons beter konden bezinnen op de vraag hoe we als christelijke kerken en gemeenten onze opdracht in deze wereld konden vervullen.
Wij konden ons dit voor gezegd houden en togen daarom aan het werk in een geest van bescheidenheid. In zekere zin is een theologische discussie over gemeente en doop een luxe. Kleine christelijke kerken die staan tegenover een vele malen grotere massa van niet-christenen in een van oudsher niet-christelijke wereld, zoals in zoveel landen in Azië en Afrika, kunnen zich die weelde niet veroorloven. Zij hebben elkaar te hard nodig om zich als christenen staande te kunnen houden. In zekere zin geldt iets dergelijks ook voor de kerken in de communistische landen, ook al is de kerkelijke traditie daar vaak nog tamelijk sterk. Toch zijn we bij onze opdracht gebleven en hebben ons beziggehouden met de reacties en critieken die binnen waren gekomen.

Eén doop?
Het spreekt haast vanzelf dat die reacties bijna allemaal ingingen op wat in het rapport over de doop was geschreven. Van baptistenzijde was het ernstige bezwaar naar voren gebracht dat wij niet duidelijk hadden gesteld dat kinderdoop en doop op belijdenis twee essentieel verschillende dingen zijn die niet beide tegelijk als doop kunnen worden beschouwd. Wanneer er bijvoorbeeld verband wordt gelegd tussen de doop en de vergeving van onze zonden of tussen de doop en het ontvangen van de Heilige Geest, zoals we dat meer dan eens in Handelingen lezen, dan kan dat toch niet op dezelfde manier van de kinderdoop en de doop op belijdenis worden gezegd? Kunnen we dan wel naar eer en geweten spreken van één doop?

De hervormden hebben met deze vraag geen moeite maar wij wel. Dat komt in zulke gesprekken ook wel naar voren. We wisten het trouwens wel van elkaar. Toch is daarmee de zaak ook voor ons niet af.

Laat mij proberen dat aan een voorbeeld duidelijk te maken. In dezelfde tekst waarin sprake is van één doop staat ook: één lichaam. Kun je dat eigenlijk wel volhouden als je kijkt naar de bonte veelheid van christelijke kerken en vooral naar de manier waarop ze met elkaar omgaan en over elkaar denken? Kun je van een volkskerk zeggen dat het een gemeente van gelovigen is? Dat kan eigenlijk niet en daarom kun je eigenlijk ook niet spreken van het ene lichaam van Christus. En toch doen wij het. Zelfs als we daarbij niet denken aan die ene onzichtbare gemeente van Christus waarvan alle ware gelovigen lid zijn houden we toch vast aan dat ene lichaam van Christus want er kunnen immers geen twee of meer lichamen van dezelfde Heer zijn.

Wij houden in geloof en tegen de feiten in vast aan de eenheid van Christus' gemeente. Op ongeveer dezelfde manier moeten we ook spreken van één doop, ondanks de practijk die het tegendeel te zien geeft. Daardoor wordt het samenspreken veel moeilijker. Wie vaststelt dat kinderdoop en gelovigendoop niet als één doop beschouwd kunnen worden en het daarbij laat, is meteen klaar met het gesprek want het is dan meteen geëindigd. Wie zegt: het lijkt er in de practijk niet op maar toch kan en mag er in Christus' gemeente maar één doop zijn, en daarom het gesprek met de anderen wil voortzetten, vraagt om moeilijkheden.

Gesprekken
Het bovenstaande is nog niet veel meer dan wie er waren en waarom wij er waren, althans waarom ik er was.
Over de dingen waarover wij met elkaar praatten en natuurlijk ook weer een rapport schreven in een volgend artikel.
Om vast een voorproefje te geven: wij praatten over dooperkenning, herdoop of niet, over de z.g. dubbele dooppractijk en over kinderdoop of kinderopdraging. Daarover later dus nog eens.

J. Reiling

Romeinen negen tot elf (IV)

Belangrijk voor de benadering van de hoofdstukken 9, 10 en 11 van de brief aan de Romeinen is de betekenis van de term Israël, en Israëlieten. In het vorige artikel over Rom. 11 : 17 werd duidelijk dat de gemeente van Jezus Christus verbonden is met Israël vanwege het feit dat takken uit Israël zijn weggebroken en dat takken van de wilde olijf zijn ingeënt.

Afgezien van het feit dat deze handeling in de natuur nooit voorkwam, is de vraag actueel: Hoe moest Israël het woord van Paulus aanvoelen? Wel, Israël is nooit een volk geweest dat weigerde niet-abrahamitische mensen in zich op te nemen. Israël is nimmer een raszuiver volk geweest. Er werden altijd vreemde elementen in opgenomen.

Oorsprong

Abraham wordt duidelijk als de stamvader van het volk Israël, zoals wij het tot heden kennen, gezien. In hem ligt de oorsprong. Het volk dankt zijn begin aan de roeping die God Abraham deed toekomen, Gen. 12 : 1vv. Uit Abraham werd Izaäk geboren, Gen. 21 : 1vv, en uit Izaäk Jacob, Gen. 25 : 21vv. Maar... vóór Izaäk geboren werd, was Ismaël uit Abraham voortgekomen, Gen. 16 : 1vv. En ná de dood van Sara nam Abraham een andere vrouw, Ketura geheten, bij wie hij zes zonen verwekte, Gen. 25 : 1vv. Ismaël noch de zonen van Abraham en Ketura worden tot Israël gerekend.

Noch van Izaäk noch van Jacob is bekend of zij naast de officieel vermelde zonen andere kinderen verwekt hebben. Wel is bekend dat Ezau, de zoon van Izaäk, niet tot Israël gerekend werd, Gen. 25 : 21vv.

De twaalf zonen van Jakob worden als stamvaders van het volk Israël gezien, Gen. 29 : 31vv. Met de term „de kinderen Israëls" werd tot en met de tijd van Salomo het gehele volk der Israëlieten aangeduid, zoals het uit Jakob is voortgekomen.

Bijvoegingen

Er zijn een paar eigenaardige mededelingen bij de uittocht uit Egypte vermeld, die meestal weinig of geen aandacht krijgen. Allereerst spreekt Ex. 12 : 37 over de Israëlieten die uittrokken, en vervolgens wordt in vers 38 gesproken over „een menigte van allerlei slag" die met Israël meetrok. Waren dit mensen die zich zó met Israël verbonden voelden dat zij zich méébegrepen wisten in de bevrijding door de God van Abraham, Izaäk en Jakob? Waarom niet?
In Num. 11 : 4 gaat het over „het samenraapsel dat zich onder hen bevond". Worden daarmee alleen de morrenden bedoeld? Of is het dat deel van het volk dat in Ex. 12 : 38 ook al vermeld wordt? In Num. 11 : 4 worden nl. de Israëlieten apart genoemd, zodat het voor de hand ligt aan twee groepen te denken. Dat moet voor de nakomelingen van Jakob niet zo'n vreemd verschijnsel geweest zijn.

Want wat is er uiteindelijk gebeurd met de mannen die op bevel van God door Abraham besneden werden? In Gen. 17 wordt ons de verbondssluiting tussen God en Abraham verhaald; in de verzen 23-27 wordt meegedeeld dat Abraham zijn zoon Ismaël én al zijn mannelijke huisgenoten besneed. Ismaël is vertrokken, maar gingen de slaven van Abraham later niet over naar Izaäk? Of is het logischer aan te nemen dat zij met de zonen van Ketura zijn meegegaan? Neen, dat is niet logischer, zij bleven bij Izaäk, en later bij Jakob. Deze besneden mannen zullen kinderen verwekt hebben, kortom zij zullen zich met de nakomelingen van de twaalf zonen van Jakob vermengd hebben. Ook mee naar Egypte zijn getrokken en vandaar teruggekomen zijn, met de nakomelingen van Jakob.

In Jozua 14 : 6vv wordt gesproken over Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keniziet. Van deze Kenieten wordt gezegd, dat zij zich in het Zuiderland vestigden, Richt. 1 : 16, alwaar tevens wordt vermeld dat het gaat om de zonen van de schoonvader van Mozes; zie verder I Sam. 27 : 10. Van de Kenieten is verder bekend dat zij zich vooral met smederijwerkzaamheden bezig hielden.

Het koninkrijk Israël

Ruim negenhonderd jaar vóór Chr. spleet het verenigde koninkrijk in tweeën, in een noordelijk en in een zuidelijk rijk. Het noordelijke rijk droeg de naam Israël, het zuidelijke de naam Juda. Het noordelijke rijk omvatte tien stammen, het zuidelijke twee (zie I Kon. 12). Het noordelijke rijk bestond tot 722 v. C., het zuidelijke tot 586 v. C. Van de tien stammen is niet bekend of er teruggekeringen naar het land Israël geweest zijn, de twee stammen zijn voor het overgrote deel teruggekeerd. Hoewel we kunnen op goede gronden vermoeden dat ook van de tien stammen ófwel er enkelingen in het land zijn gebleven, doordat zij zich aan deportatie wisten te onttrekken, ófwel, er zijn mensen teruggekeerd uit de ballingschap. Van Anna, de profetes die bij de voorstelling van Jezus in de tempel aanwezig was, wordt gezegd dat zij uit de stam Aser was, Luc. 2 : 36. Aser behoorde voorheen tot het tienstammenrijk.
Zowel de term Israël als de term Juda komt veelvuldig voor, vooral ook bij de profeten. Er behoort inzicht toe om te onderscheiden waarop de term Israël slaat, op het gehele volk, de twaalf stammen, dan wel op het tienstammenrijk. Dat moet bij iedere uitspraak der profeten (en der dichters en wijsheidverkondigers) bedacht worden.

Na de ballingschap

blijkt dat de naam Israël gegeven wordt aan de teruggekeerden uit de ballingschap, samen met dezulken die in Palestina gebleven waren. De naam Juda komt als aanduiding voor een landstreek voor, maar niet meer voor een volksdeel. Merkwaardig daarbij is dat de naam Joden regelrecht afkomstig is van Joudaia, Juda, van Joudaios, dat met Joden vertaald moet worden. De term Joden wordt met name in het Johannes-evangelie veelvuldig gebruikt.

Kinderen van Abraham

In Rom. 9 : 6v lezen we: Want niet allen die van Israël afstammen, zijn Israël, en zij zijn ook niet allen kinderen omdat zij nageslacht van Abraham zijn. Uit het vorenstaande moge duidelijk zijn geworden dat niet alles wat Israël heette, van Israël, dus van Jakob, afkomstig was.

Paulus gaat echter nog verder: niet de bloedverwantschap met Abraham is doorslaggevend maar de verwantschap mét, het deelgenoot zijn ván de belofte die God aan Abraham gegeven heeft. Maar dat laat onverlet het feit, dat van dat deelgenootschap aan de belofte Gods alleen sprake is, als er óók sprake is van bloedverwantschap. Die bloedverwantschap kwam voor niet-geboren Israëlieten daarin tot uitdrukking dat zij door de besnijdenis konden worden (en daadwerkelijk werden) opgenomen in het verbond Gods met Abraham.

Het blijft onweersprekelijk dat bij het lezen van het woord Israël en van Israëlieten, het zinsverband van uitermate groot belang is. Zoals dat ook geldt voor het gebruik van de term Jood.

Wellicht dat bij het betrachten van deze zaken ook Rom. 2 : 28 goede diensten kan verlenen: Want niet híj is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar híj is een Jood, die in het verborgen is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar den Geest, niet naar de letter.

Tenslotte: het uitgangspunt zij herhaald: Paulus' visie dat Christus-gelovigen uit de heidenen ingeënt worden in Israël, was voor de Joden geen schokkende gedachte. Schokkend was alleen dat Paulus in Jezus van Nazareth de Messias en in hem de opstanding uit de doden verkondigde.

Ploeger

KUNNEN WE MET ELKAAR PRATEN?

De gemeente van Jezus Christus is geen kloostergemeenschap, door veilige muren en deuren afgescheiden van het gewoel van een wereld die geen rekening houdt met God. Zo zou ze ook niet kunnen en mogen leven. Haar taak ligt immers in die wereld, waar ze met woord en daad, in gesprek en levenswandel een getuigenis moet zijn van de nieuwe koers door Jezus Christus.
Waar de gemeente woont en leeft, heeft ze invloed op de samenleving. Een heel sterk voorbeeld vonden we in het kwartaalblad van de Nederlandse Bijbelgenootschap „Met de Bijbel de wereld in". Keniaanse politieagenten behoeven niet meer bij volle maan op patrouille, want in het gebied waar bepaalde nomadenstammen hun vee laten grazen komen bijna geen veediefstallen meer voor. In dat gebied zijn namelijk veel mensen tot het geloof gekomen. Bij alle pessimisme over de invloed van het christelijk geloof op de samenleving zou er als tegenhanger veel genoemd kunnen worden wat duidelijk een gunstige invloed heeft gehad op het leven en handelen van de gemeenschap.

Mode
Anderzijds ondergaat de gemeente de invloed van de omgeving, waarin ze leeft. Uitzonderingen daargelaten, kleden wij ons als gelovigen naar de mode van vandaag, en niet naar die van een aantal jaren terug. Onze manier van samenkomen heeft sinds de apostolische tijd ook veranderingen ondergaan. Ook die wordt beïnvloed door omgeving, kultuur en zelfs volksaard. Een samenkomst van Afrikaanse gelovigen zal beslist anders verlopen dan die van ons, bezadigde noorderlingen. De muziek die wij gebruiken voor onze liederen zal zeker verschillen van de melodieën waarop de gemeenten in Jeruzalem, Galatië en Griekenland zongen. Zelfs daar zal wel verschil in geweest zijn, want elke streek brengt zijn eigen muziek voort. Let maar eens op het verschil tussen de psalmmelodieën, muziek van Duitse oorsprong, bijvoorbeeld Bach, Engelse liederen en de muziek van de Sankey-liederen uit de opwekkingsbewegingen van Amerika, ons zo bekend door de zangbundel van Johannes de Heer.
Wij beleven het eeuwenoude geloof in de kleding en gewoonten van vandaag en van onze omgeving. Daardoor wordt het ook deel van onszelf, en niet iets wat een apart gebied van ons leven vormt. Terwijl in de dagen van Paulus' prediking geen vrouw met onbedekt hoofd in het openbaar verscheen en dus met goed fatsoen ook niet in de samenkomst, zien wij nu nog maar weinig vrouwen uit principe met een hoed in de dienst verschijnen. Leven en gewoonten veranderen. Daarmee is de inhoud van het evangelie niet overboord gezet.

Vragen
Uit de samenleving, waarvan wij als gelovigen een levend deel uitmaken, komen allerlei vragen en meningen op ons af. Opvattingen worden gewijzigd, dingen die vroeger als onoorbaar werden beschouwd worden nu opgevat als normaal en toelaatbaar. Ze stellen ons telkens voor de vraag naar de grenzen van het geoorloofde. We voelen aan dat we niet klakkeloos alle veranderingen in levensgewoonten en opvattingen kunnen overnemen, zoals die voortkomen uit kringen waar geen besef is van verantwoordelijkheid tegenover God. Aan de andere kant zijn er maatschappelijke ontwikkelingen aan de gang, die wij zonder slag of stoot accepteren. Of waarin de gemeente de „wereld" op een afstand van een aantal jaren toch maar gevolgd is.

Bespreekbaar?
Het zal nauwelijks nodig zijn om een rijtje van vragen op te noemen waar we ook in onze gemeenten mee te maken krijgen, omdat ze door de veranderende opvattingen op onze tafel gebracht worden. Belangrijk is of ze te bespreken zijn of niet. Of er een eerlijke kans en mogelijkheid is om over dingen waar verschillend over gedacht wordt, met elkaar te praten. Zó te praten, dat er geen mensen met kwade koppen weglopen, maar dat we naar elkaar kunnen luisteren en zo samen tot een konklusie komen. Of misschien tot de erkenning dat je uiteindelijk niet kunt zeggen: A heeft gelijk en B ongelijk: er is ruimte voor allebei opvattingen.

Het kan voorkomen, dat een zaak niet eens bespreekbaar is. Zelfs kan het gebeuren dat het de raad kwalijk genomen wordt dat ze een bepaalde zaak aan de orde stelt. Met het in bespreking te geven, meent men, duwt de raad de zaak reeds in een bepaalde richting. En als het een heet hangijzer is, dreigen soms gemeenteleden te bedanken, als de zaak besproken zal worden.

Dat is natuurlijk niet de manier waarop je in de gemeente met elkaar omgaat, dat stoelt op wantrouwen. Wij zullen als kinderen van God moeten uitgaan van elkaars eerlijke bedoelingen. Dat is eerste voorwaarde voor een gezond gesprek.
In het gesprek zelf is het ook voorwaarde dat niet de argumenten van mensen, die over een zaak anders denken dan wij, zonder nadenken van tafel geveegd worden. Ieder heeft het recht aangehoord te worden, en als wij zelf een uitgesproken mening hebben, moet die toch ter discussie staan. Dat betekent dat we bereid zijn die mening onder invloed van zinnige argumenten bij te werken en te wijzigen. Luisteren en toetsen blijft een voornaam aspekt voor een goed gesprek.

Eenheid
Verder zal de eenheid van de gemeente zwaar moeten wegen. Meerdere malen laat Paulus in zijn brieven blijken dat hij terwille van die eenheid bereid is om wat van zijn eigen duidelijke visie op bepaalde vraagstukken af te wijken, als daarmee de band met de broeder intakt kan blijven. Paulus is daarbij niet bang voor beschuldiging van beginselloosheid. Liefde, het bindende element in de gemeente, draagt immers in zich de drang om bij elkaar te blijven.

Het belangrijkste, maar ook moeilijkste element in de discussie is het beroep op de Schrift. Bij heel veel mensen is er - gelukkig - een heilige vrees om af te wijken van de verordeningen van de Heer. Doch de vraag, waar we vooral in de brieven van Paulus soms op stuiten is: In hoeverre hadden zijn uitspraken betrekking op het levenspatroon van die tijd; een levenspatroon dat zich inmiddels toch wel gewijzigd heeft? Diefstal blijft natuurlijk diefstal. Maar volgen wij Paulus, de man die het gezicht en het denken van de Nieuw Testamentische gemeente zó sterk bepaald heeft, in zijn mening dat ongehuwd blijven eigenlijk maar beter is dan trouwen, en dat de vrouw beslist met bedekt hoofd in de samenkomst moet verschijnen?

Onderstroom
We zullen wel trouw de grote onderstroom volgen, die hij in navolging van de Here Jezus geeft aan het leven. De onderstroom van de liefde tot God, met daaruit voortvloeiend de liefde tot de broeder en zuster en de barmhartige liefde voor de wereld in nood. In onze tijd wordt sterk de nadruk gelegd op de persoonlijkheid van de mens. Op zijn rechten, zijn behoeften, zijn verlangens. Centraal staat de mens, zelfs in bepaalde godsdienstige richtingen.
Inplaats daarvan richt het Woord onze aandacht op God en plaatst Hem centraal.
Niet als de Vervuller van onze verlangens, maar als Degene die wij vanuit onze liefde willen eren, omdat Hij onze God en Vader is.

In die richting levend, zullen we ons niet meer zo afvragen: Hoever kan ik gaan, waar liggen de grenzen van wat mag en niet mag. Want daarbij komen we in een wetticisme terecht, een systeem van eventueel Nieuw Testamentische geboden en verboden. Waar we ons leven leren zien als een „levend, heilig en Gode welgevallig offer", ons leven dus als eredienst voor God, zullen we heel anders komen te staan tegenover bepaalde vragen. „Waar heb ik recht op?" maakt dan plaats voor „Waarmee kan ik God behagen, wat is tot zijn eer? Waarin wordt de inwoning van Christus zichtbaar gemaakt, en wat moet ik vermijden opdat zijn naam niet onteerd wordt? Hoe buig ik mijn leven in de richting van de bedoeling van zijn Schepper?"

Verantwoordelijkheid
Dat we daarin niet alleen onze persoonlijke

VAN DEZE KANT BEKEKEN

... over praten gesproken ...

Verleden week ging het over het meestal lichtvoetige, weinig zoden aan de dijk zettende praten dat we op onze visiteavonden plegen. Goed, zeiden we, op zo'n avond vergadert niet de raad van de gemeente, kompleet met agenda, maar zitten we als doorsneeburgers doorsnee ervaringen uit huis, tuin en keuken te vertellen. We gingen even verder en ontdekten dat we de werkelijke vragen inzake geloof en leven veelal buiten de diskussie houden. We vermijden zaken aan te roeren die tot kleine eksplosies in het gezelschap zouden kunnen leiden. Zo kopen we vrede en hebben er in wezen geen vrede mee. Je zou zo graag eens het hart op de tong willen hebben om heel je gedachtenwereld naar buiten te kunnen brengen zonder de vrees te moeten hebben dat dat tot onaangename toestanden zou leiden. Dat moest toch kunnen, vindt u niet ?

Natuurlijk denken we over diverse zaken niet gelijk, maar moet dat dan? Vergeten we niet dat we allemaal onze eigen achtergronden hebben. Niemand ontkomt aan de invloeden die onze ouders, het dorp of de stad, de gemeente of kerk waarin we opgroeiden, op ons hadden. Het ligt voor de hand dat iemand die op de Zuidhollandse eilanden groot werd andere inzichten en ervaringen heeft dan iemand uit de Veenkoloniën. Ben je met psalmen op hele noten en de oude Statenbijbel vertrouwd, dan vind je de versjes van Johan de Heer maar lichte kost en de eigentijdse vertalingen van het Ned. Bijbel Genootschap oneerbiedig. Komt je uit een 'rood' arbeidersgezin dan denk je over de maatschappij anders dan de zoon uit een burgerlijke familie. Ben je een indealist van huis uit dan sta je een beetje dwars op de man die voor jouw besef met verstorven vormen en normen leeft.

Waar dit begrip leeft en werkzaam is zal het niet tot onbroederlijke kreten komen. Ieder zal de achtergronden van de andere in zijn woorden ontdekken en denken: hij komt van een andere kant en van die kant uit denkt en praat hij. Zoals ik mijn herkomst en aard heb en daarom zo denk en praat.

Hebt u wel eens op een punt gestaan waar twee rivieren samenvloeien? De kleur van het water verraadt het land waardoor de rivieren stromen. Het een is lichter, het andere donkerder. Tien kilometer verderop zie je dat niet meer. Nou, zo gemakkelijk gaat het niet bij mensen die samenvloeien in een gemeente, maar als het goed is zal niemand zijn kleur opdringen aan de andere. Uiteindelijk kwam alle water uit de hemel. Het is ook in christelijke gemeenschappen, kerken, wel het geval geweest dat men elkaar uitsloot, afstootte in naam van een of ander gezag. Buiten noemen we zoiets diktatuur.

Tijdens de onlangs gehouden algemene vergadering stelde een motie een probleem deze dagen aan de orde, die, als ik me goed herinner onvoldoende gesteund werd om in behandeling te worden genomen. Zoiets kan gebeuren. Van de groene tafel werd opgemerkt dat de behandeling van de motie o.m. ook afgeraden moest worden omdat over die zaak - homofilie - maar eerst grondig in de gemeenten moest worden nagedacht eer men het in een algemene vergadering zou kunnen bespreken. Ik denk dat men R'dam-Zuid dankbaar kan zijn een dergelijke motie te hebben gebracht. Ze zette even een deur open. Achter die deur stond een mens en achter die mens ligt een wereld. Zeg maar: een wereld in nood. Nood op vele terreinen, in allerlei afmetingen. En hoe zelden spraken wij er over, dáárover, in onze algemene vergaderingen. Alsof er geen wereld was. Stond daarover iets in het unieboek van dit jaar. Of in andere jaren? Nou nee, zegt u, maar daarvoor is dat unieboekje ook niet ... Hoor, iemand zegt: Wat gaat dat ons aan op de algemene vergadering, waar we eigen zaken behandelen? Antwoord: Ons gaat alles aan. Alles gaat allen aan. Alles wat tussen begin en einde ligt van de mens, de mensen, de wereld. Mocht iemand nu zeggen dat ik op de horizontale toer ga dan zal ik hem antwoorden dat God dat vóór u en mij deed. En dat de Zoon van God aan het einde herinnert aan het feit dat hij honger had en dorst, geen kleren om aan te trekken, geen dak boven z'n hoofd, dat hij ziek was, in de gevangenis zat. Horizontaler kan het niet.

Huizinga

---

relatie tot de Heer laten meespelen, doch ook rekening houden met de zienswijze van broeders en zusters, lijkt mij een alleszins bijbelse gedachte. Onze verantwoordelijkheid tegenover de Heer sluit het gesprek met medemensen niet uit, doch juist in. Zelfs moeten we de beoordeling door de buitenwereld nog laten meewegen. Petrus roept op tot een goede wandel onder de heidenen, opdat zij „op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken". De vraag of naar de buitenwereld toe onze levenswijze de eerbied voor God wel tot uitdrukking brengt, zal zeker in het geding moeten zijn.

Met deze vraag naar de wijze waarop wij God het beste kunnen eren, hebben we wellicht méér een maatstaf gekregen om onszelf te beoordelen, dan om er de argumenten van een ander mee te meten. Maar wie de eer van God zoekt, brengt in een gesprek wel de zuiverste en daarom de meest overtuigende argumenten in.

H. G. de Winkel

BOEKBESPREKING

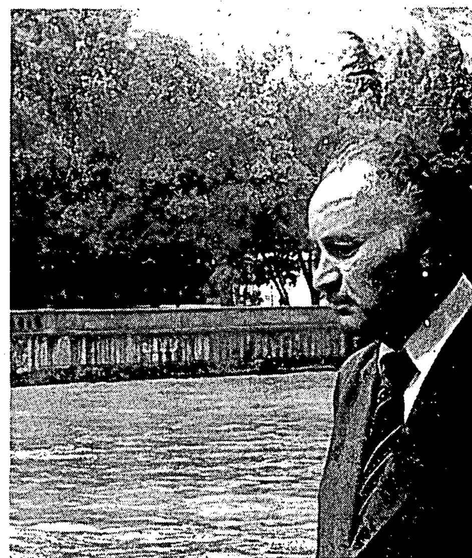
J. Roodbeen: Woorden van Spurgeon. Uitg. Oosterbaan & Le Cointre b.v., Goes. Telosboek. Pap. 64 pag. *f* 5.90

C. H. Spurgeon (1834-1892) is ongetwijfeld een der begaafdste evangelie-predikers en gemeentebouwers geweest, tot nu toe. In hart en nieren baptist, vond hij in het calvinisme een vorm waarin evangelie en gemeenteleven harmonisch hun gestalte kregen.

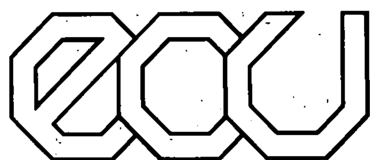
Voorafgegaan door een korte levensschets zijn in dit boekje een 26 korte stukjes (gemiddeld 1 pag. groot) bijeen gebracht, die enigermate een inzicht in de prediking van Spurgeon geven: beeldend, op de man af, schriftuurlijk.

Voor ieder geschikt; vooral voor (langdurig) zieken een aardig geschenkje, en niet duur. Een aanwinst voor de boekentafels in onze gemeenten.

Ploeger

125 jaar geleden werd Nikita Voronin in Tiflis in de russische Kaukasusstaat Georgia gedoopt. Hij was in 1867 de eerste baptist op een bodem, die eeuwenlang reeds door de oosters-orthodoxe kerk werd beheerst.
Op bovenstaande foto staat ds. Nodari Z. Kvirikaschvili aan de oever van de Kura-rivier, bij de plek waar Voronin gedoopt werd. Hij is superintendent (een soort opziener) over een groot aantal gemeenten in drie kaukasische republieken.

allerlei

Maandelijkse rubriek onder redaktie van Chr. Eijer

Achtergrond

Over de **communicatie van het Evangelie** is al tijden een heilloze discussie gaande. Enerzijds zijn er christenen die een sterk accent leggen op de daden die vanuit het Evangelie gesteld moeten worden: In daden van liefde, het opkomen voor gerechtigheid en het daadwerkelijk protest tegen onrecht zal het Evangelie gehoord moeten worden. Iemand heeft dat eens de „pantomime van het heil" genoemd. Anderzijds zijn er christenen die juist een sterk accent leggen op de woordelijke communicatie van het Evangelie. De boodschap van het Evangelie zal gezegd, verteld, gepredikt moeten worden. Immers, het geloof is uit het horen van het woord (Romeinen 10 : 17).

Nu lijkt het er soms op dat hier van twee kampen sprake is en dat beide kampen elkaar met wantrouwen bejegenen: Om het even heel simpel te zeggen: bewonderaars van wijlen Martin Luther King en bewonderaars van Billy Graham verstaan elkaar niet. Anders gezegd: Enerzijds krijg je het gevoel dat je niet of nauwelijks een geloofwaardig christen kunt zijn als je geen verklaard tegenstander van de kernbewapening bent, terwijl anderzijds je de indruk krijgt dat als je je inzet voor mensenrechten je aan „het eigenlijke" in wezen niet toekomt.

Dit nu lijkt mij een heilloze discussie te zijn, vooral als christenen uit beide kampen elkaar beginnen te „wegen". We zouden daaraan in onze geloofsgemeenschap niet mee moeten doen. We zouden elkaar hierin juist moeten proberen te verstaan en te waarderen! De jonge geschiedenis van onze gemeenschap leert trouwens dat het Evangelie op verschillende wijzen werd gecommuniceerd. Enerzijds waren het begaafde predikers die mensen in aanraking brachten met het heil en anderzijds waren het mensen die in een stuk sociale bewogenheid metterdaad iets zichtbaar maakten van het Evangelie.

Zo is het trouwens altijd al geweest en zo zal het wel blijven ook. Vooral het betrekken van „stellingen" in dezen lijkt mij een heilloze weg. Hoe hecht en sterk de theologische fundamenten in beide kampen ook mogen zijn, het gaat om de communicatie van het Evangelie in een wereld, waarin beide dingen dienen te geschieden: Het Woord moet worden gezegd en gehoord en het Woord moet vlees en bloed worden, zoals het gestalte kreeg in de menswording van Jezus. Als ik het goed zie, wil de Bijbel van „stellingnames" niet weten. Gods Woord is Zijn daad en Zijn daad is Zijn Woord. We mogen Paulus en Jacobus niet tegen elkaar uitspelen. Het woord des geloofs en de daden van het geloof hebben elkaar de hand gereikt in Jezus.

Aan een zijden draadje

Van harte hopen we dat de kerstnummerverkoop niet aan een zijden draadje zal hangen deze maand. Van harte hopen we dat velen in onze gemeenten weer op stap gegaan zijn en nog zullen gaan met de boodschap van kerstfeest, verwoord in het kerstnummer van „De Zaaier". Er is ontzaggelijk veel in de wereld, dat gevoelens van wanhoop kan veroorzaken. Toch is er nog steeds een Woord van hoop. Ofschoon God te groot is voor woorden, mogen we wijzen op die Ene, in wiens komen, in wiens leven en sterven heel Gods liefde en al Gods bedoelingen zijn samengebald. We mogen Jezus die de Christus is verkondigen en dit nummer van „De Zaaier" biedt daartoe een fijne gelegenheid. Het nummer is bepaald niet kerst-sfeerachtig, maar dat is er toch wel voldoende in de wereld. Moge dit nummer zijn weg vinden naar velen die geen hoop hebben, omdat de wereld aan een zijden draadje hangt.

ECU-subsidie

Zoals reeds werd meegedeeld kunnen gemeenten die menen subsidie nodig te hebben, dit aanvragen vóór 31 december. Stuur de formulieren tijdig in, zodat ook de ECU er tijdig aandacht aan kan besteden!

Agenda

De eerstvolgende vergadering van de ECU is gepland op 10 januari 1983.

WIN

Deze letters zijn onder ons bekend. Wereld In Nood is een zaak die in onze gemeenten ruime belangstelling heeft. Voor diverse WIN-projekten wordt een fijn stukje werk gedaan. WIN kan ook betekenen Witness Involvement Now, hetgeen zoiets betekent als „betrokkenheid bij het getuigenis nu". Er is ook een zogenaamd WIN-programma. Dit programma werd op de laatst gehouden evangelisatie-konferentie in Dalfsen geïntroduceerd én beoefend. Het programma wil een hulp bieden aan mensen die hun eigen moeiten hebben met de (woordelijke) communicatie van het Evangelie. Het is niet zo eenvoudig om ongedwongen en natuurlijk te praten over je eigen geloof en het is ook niet gemakkelijk om in weinige woorden te zeggen wat het Evangelie wezenlijk inhoudt. Niet dat hiervoor in het WIN-programma pasklare recepten voor gegeven worden. Wél wordt het een en ander aangereikt dat kan helpen over een drempel heen te komen. Het hele programma bestaat eigenlijk uit vier onderdelen: Bijbelstudie, creatieve oefeningen, het omgaan met hulpmiddelen en een stukje praktijkervaring. Het mooiste is, om het in één bepaalde week te doen. Het kan eventueel ook worden uitgesmeerd over een aantal weken.

In het Werkboek voor evangelisatie is het hele programma voor de WIN-werkplaats opgenomen onder Relaties-Aa-1 t/m Aa-17. Dat het onder Relaties is opgenomen is niet zonder betekenis. In het hele werkboek worden vier terreinen onderscheiden: Gemeente. Vrienden, Relaties en Massa (+ een rubriek Algemeen). Het gaat dus in het WIN-programma niet allereerst om de vrienden van de gemeente, maar om de relaties die we hebben. Het mooiste is dat je in het kader van het WIN-programma een aantal van die relaties kunt bezoeken, uiteraard na zorgvuldige voorbereiding. In dat geval krijgt de WIN-werklaats ook praktisch handen en voeten. De kritische vraag die hier kan worden gesteld is: Om wie gaat het nu, om broeders en zusters die moeten leren getuigen of om de mensen die we willen bereiken met het Evangelie? Wel, in de WIN-werklaats ligt het accent op de training, de toerusting.

Dit moet, als het even kan, gekoppeld zijn aan een stukje praktijk. Er kunnen op deze manier fouten worden gemaakt, maar de praktijk heeft geleerd dat er over het algemeen bemoedigende ervaringen werden opgedaan. Het is erg belangrijk dat deze ervaringen naderhand worden uitgewisseld. En uiteindelijk gaat het uiteraard helemaal om die mens die we de liefde van God willen meedelen. Zo kan het WIN-programma een goed instrument zijn, vooral voor toerusting met betrekking tot persoonlijke evangelisatie.

GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN - GEM

GEMEENTEBERICHTEN

N - GEMEENTEBERICHTEN - GEMEENTEBERICHTEN

(Emmercompascuum - J.T.). Van feest tot feest gaan zij steeds voort! Dat is zeker wel van toepassing op de laatste maanden in de gemeente Emmercompascuum.
Op zaterdag 16 oktober vierde onze zang/muziekgroep „The Salvations" haar 12½-jarig bestaan en dat is voor zo'n groep zeker een reden tot feesten. Op 24 oktober was er een dankdienst i.v.m. het 25-jarig dienstjubileum van de voorganger, ds Tromp, met aansluitend een geanimeerd koffiedrinken, waarbij allerlei geschenken werden aangedragen.
Op 27 november vierde ons zangkoor „Jezus alleen" zijn 60-jarig bestaan. Het is een grandioos feest geworden! De avond kreeg een bijzonder hoogtepunt, doordat zr T. Blik-Kappen werd gehuldigd omdat zij 50 jaar (!) lid was geweest. Ze kreeg de eremedaille in zilver van de Orde van Oranje Nassau en twee zoenen van de burgemeester. Dat overkomt je niet iedere dag.
Verder was er nog een bloemenhulde voor een aantal leden, die 25 tot 35 jaar lid waren geweest. Naast een aantal liederen werd een toneelstuk opgevoerd, dat de lachspieren danig in werking stelde. Dat heb je - vooral in deze tijd - wel eens nodig.
In de dankdienst 's zondags verleende het zangkoor van de gemeente 2e Exloërmond zijn zeer gewaardeerde medewerking.
Naast dit alles ging het „gewone" werk natuurlijk ook door, maar na de decembermaand met het kerstfeest stappen we het jubileumjaar 1983 binnen. Alweer feest!
De gemeente bestaat namelijk officieel op 1 december 1983 70 jaar en we gaan dit jaar stellen onder het motto: „Op weg naar het feest...".
Daar bedoelen we niet alleen mee de festiviteiten rond dit 70-jarig bestaan, maar ook en vooral, dat we op weg zijn naar hèt grote feest: de wederkomst van Jezus Christus en zijn vrederijk.
Op allerlei wijze hopen we dit thema uit te werken met de bede, dat velen mee op weg zullen gaan naar dát feest.
Een hartelijke groet aan u allen vanuit Emmercompascuum.

Is de bijbel verouderd? Nee, maar.....

„Wij hebben geen receptenboek gekregen, geen wetboek van christelijke plichten, geen arsenaal van dogma's, maar een oorkonde van de christelijke vrijheid, een tribune vol supporters bij de wedloop van ons geloof" schreef dr Okke Jager in zijn boek Opklaring en het is een woord naar mijn hart.
De ondertitel van dat boek luidt: bijbellezen met verbeeldingskracht. Indien u dat niet kunt en alleen maar struikelend door de regels loopt, schaf u dan het niet altijd gemakkelijke boek aan, waarin de schrijver al in het begin aanraadt het woord af te luisteren zoals een jongen z'n oor op de rails legt om te horen of er een trein aankomt. Bij ons in het dorp reed geen trein. Wij stonden bij de bovengrondse telefoonpalen en hoorden het zoemen der draden. Zó klopt de mens die weten wil wat er staat de schriftwoorden af. Daar wij geen hebreeuws of grieks kunnen lezen, nemen we een paar vertalingen, zo mogelijk ook een paar in een andere taal, en luisteren ingespannen als in een konsert. Wát staat er? Wat hoor ik in de verte?

't Is toch eigenlijk jammer dat we zo belast zijn met wat anderen zeggen dat er staat. Het kan z'n nut hebben maar eer we 't weten volgen we hun spoor en zoeken zelf niet meer. We wéten het al. 't Is goed dat er predikanten zijn die tijd en kennis hebben om te delven, maar wie zoekt niet de vreugde van het zelf vernemen van de boodschap die vervat is in de woorden der schrijvers uit vele eeuwen. Ik veronderstel dat ook zij beperkt waren in hun vermogen om alles te verstaan wat hun van Godswege werd gegeven. Ook zij zullen hebben moeten zoeken naar de passendste woorden om het ontvangene weer te geven. Niemand zal ons kunnen zeggen hoe zulk een gesprek tussen de Eeuwige en de mens geweest is. Misschien mogen we het vergelijken met ingevingen die wij soms hebben om op een bepaald ogenblik in een bepaalde situatie een woord te zeggen. De verborgen omgang met God zal er mee te maken hebben.

Paulus schreef eens aan Timotheüs: „Blijf gij echter bij wat u geleerd en toevertrouwd is, wel bewust van wie gij het hebt geleerd, en dat gij van kindsbeen de heilige geschriften kent (hoogstwaarschijnlijk alleen het oude testament) die u wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Jezus Christus..." Ik ben van kindsbeen af bij de schriften opgegroeid en heb tot op de huidige dag het God en mens onthullende boek, dat hart en hoofd aanspreekt, gelezen. Zonder de boodschap der schriften zou ik als een verloren schaap dwalen.
Toch is de schrift soms als in braille gezet en moet er fijngevoelig getast worden naar de zin. Mij bevreemdt het gemak waarmee mensen bijbelwoorden kunnen citeren die naar de klank wel aardig in hun betoog passen, maar die oorspronkelijk een andere zin hebben. De schriften moeten dan zeggen wat zij denken. Zo wordt getracht het door de mens gesprokene een goddelijke glans te geven. Immers hebben de schriften het laatste woord en aanhalingen daaruit maken een einde aan alle tegenspraak. Tegen de spreker! Om het geschrevene in de bijbel recht te doen zal men moeten trachten in de huid van de schrijver te kruipen. Men zal moeten proberen zich in zijn tijd en omstandigheden te verplaatsen en voorts bidden dat de Geest van God ons helpt vloeibaar te maken wat daar sedert eeuwen staat.

Ik moet zeggen dat ik niet altijd uit de voeten kan met de soms navrante verhalen over gebeurtenissen die enige duizenden jaren geleden plaatsgrepen. Hoe „menselijk" zijn de heiligen. Hoe geraffineerd, om niet te zeggen misdadig. De aartsvaders, priesters en koningen leveren treurige voorbeelden van geslepenheid en korruptie; om maar te zwijgen over het volk. Dan rest ons alleen nog te spreken over Gods wonderlijke wegen met het mislukt produkt: de mens. Daar is de bijbel niet ouderwets, niet verouderd.

Is de bijbel verouderd? Tijden geleden stelde ik ongeveer dezelfde vraag, die ik nu herhaal: houden de schriften op bij het laatste bijbelboek? Is er sindsdien geen woord des Heren meer? Zwijgt God nadat de Zoon is opgenomen van de aarde? Nee, zult u zeggen, want daarna gaf God zijn Geest aan alle vlees, man, vrouw, Jood, Griek. Er is voortzetting. Maar niet geboekstaafd, niet gebundeld. Toevallig of opzettelijk zo geleid?

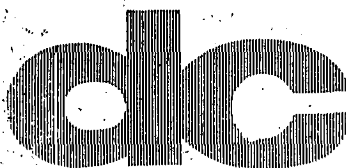
Bedoelt de Heer der geschiedenis ons te bevrijden van het dwingend karakter van het zwart op wit, van regels en voorschriften die het in zich hebben onmiddellijk te verstarren tot wetten die men op straffe van uitsluiting moet opvolgen? De letter doodt, de Geest maakt levend.

Opmerkzame lezers zullen nu zeggen: U bedoelt dus eigenlijk te vragen: is er een verschil in waarde tussen een woord van Amos, Petrus en een man Gods uit onze eeuwen of dagen? Ja, dat bedoel ik. En ik bedoel ook: moet men zich vastpinnen op elke uitspraak die ooit een oprechte gelovige deed, zonder zichzelf af te vragen of zijn woord een algemeen geldige strekking heeft voor ieder overal en altijd of dat zijn woord sloeg op een toestand in zijn dagen. En zou u mij willen antwoorden, doe dat dan niet dadelijk maar over een maand of zo.

Huizinga

P.S. De kribbe was zeer nodig, maar 't ging om het kind: het WOORD

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

LOFZANGEN EN GEBEDEN

De decembermaand heeft weer zijn intrede gedaan met z'n fijne feestdagen voor de boeg.

Voor de goede orde willen we u onze prijzen doorgeven van de voorradige bundels en bijbehoren.

Graag p.o. bestelling, nodig voor de kerstdagen.

Grootdruk L & G met koker	f 26,50
L & G zeer luxe m. bruinleren band	f 35,—
L & G PVC in div kleuren: zwart, rood, bruin-licht, bruin-donker, E.d.G. rood	f 17,60
Harm. L & G deel 1	f 21,—
Harm. L & G deel 2	f 26,50
Harm Suppl. 1 L & G	8,—
Harm 150 Psalmen	f 10,50
Losse supplementen	f 1,—
Inlegvellen Gezegend en gezonden norm form.	f 0,15
Inlegvellen Gezegend en gezonden grootdruk	f 0,25
Vierstemm. bladmuziek Gez. en Gez.	f 0,10

Prijzen p. st. excl. verzendkosten

Zangbundel Commissie

Besteladres:
J. Germeraad, A. Verweystraat 21,
7552 ME Hengelo (Ov). Tel. 074-421911

Attentie:
Ingaande 1 januari 1983 wordt de administratie van de Zangbundel Commissie behartigd door het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457. Ook de bestellingen moeten naar dit adres gezonden worden. Het gironummer blijft: 281127 t.n.v. Zangbundel Commissie p/a Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin.

„De Blijde Weg": bestellingen hierop tijdens de AV te Hengelo, hopen we DV met de e.k. verzending van het Uniebureau te combineren.

P.S. We hebben momenteel weer aanvulling gekregen op de bundeltjs „De Blijde Weg" (naast de op de A.V. bestelde). Gegadigden kunnen zich hiervoor opgeven bij br J. Germeraad. De bundels zijn gratis, alleen de verzendkosten zagen we graag vergoed.

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaat 1983 vast te stellen op f 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 f 53,—.

Administratie De Christen.

Aan alle broeders, zusters en familieleden in binnen- en buitenland, Gezegende Kerstdagen en een gelukkig 1983 gewenst van uw zuster in onze Heer Jezus Christus.

Mej. W. Zerbst, Utrecht

God heeft ons blij gemaakt met de geboorte van een dochtertje en zusje

IMKJE

geboren op 5 december 1982 te Hengelo.

Yme en Mariska Horjus
Jelle en Dirk-Jan

Jan van der Nootstraat 29, 7552 XA Hengelo.

Zuid-Limburg. In de periode Kerst-Nieuwjaar zijn nog enige vakantiebungalows vrij in Bungalowpark „de Cantharel", Kem 19, 6451 GC Schinveld..

Positief christelijke leiding.

Inlichtingen en prospectus (045) 251176.

Hartelijk dank.

U heeft de dag van ons 40-jarig huwelijk onvergetelijk gemaakt door de vele gelukwensen in allerlei vorm welke wij mochten ontvangen.

Wij hebben uw belangstelling bijzonder op prijs gesteld.

Bolsward

Jan Haagsma
Tanneke Kramp
Kinderen en kleinkinderen

Op de leeftijd van 73 jaar werd door haar Heer thuisgehaald onze zuster

HERMINA ALEIDA VAN DER HOEF

op 30 november 1982

Zij is verlost,
God heeft haar welgedaan

Baptistengemeente 's-Gravenhage

...Eén ding heb ik van de Here gevraagd,
dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven,
om de liefdelijkheid des Heren te aanschouwen,
en om te onderzoeken in zijn tempel...
Psalm 27 : 4

Op 24 november 1982 heeft de Here thuisgehaald

DANIËL HARMS

op de leeftijd van 63 jaar.

Baptistengemeente Veendam

In volle vrede ontslapen, mijn geliefde man, onze lieve vader en opa

HENDRIK AEILKEMA

* 21.12.1905 — 1.12.1982

Ik heb de goede strijd gestreden,
ik heb mijn loop ten einde gebracht,
ik heb het geloof behouden
2 Timotheüs 4 : 7

9501 NC Stadskanaal, Sportterreinstraat 6.

Frouktje A. Aeilkema-Oldenburger

Henk - Etty
Benjamin, Joachim

Minko - Betsie
Greetje, Erika, Hindrik-Jan

Aaf

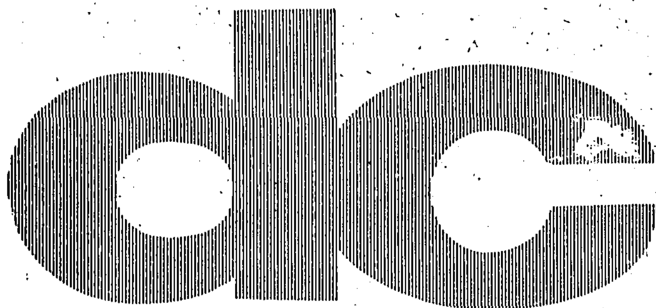
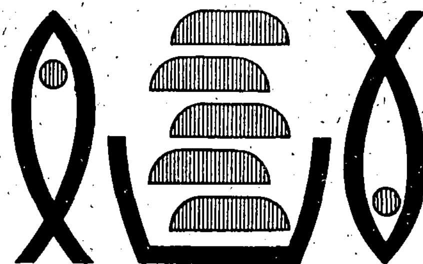
Herman - Trijnie
Sianne, Diderik, Roline, Marodi, Eduard, Jorindi

Gerard - Anneke
Richard, Tonko

Trineke - Bareld
Francisca, Jan-Willem, Jolanda, Henk-Jan

Koos - Fennie

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 49 - 24 december 1982

VREDE OP AARDE

Er is een heleboel te zeggen over de fundamentele levensbehoeften van een mens. Daar wordt heel wat over afgepraat.

Doch de engelen, die het blijde nieuws van Jezus' geboorte omlijsten met een uitbundige lofzang op de Here God, zeggen alléén maar: Vrede op aarde. Van alles wat er over het menselijke leven te zeggen is, is dit blijkbaar het belangrijkste. Vrede blijkt bovenaan te staan in de lijst van levensbehoeften, want God gaf het zijn engelenscharen in de mond om dáárvan te zingen. De geboren Heiland is gekomen om aan deze primaire levensbehoefte te voldoen.

Op deze evangeliewoorden is de christenheid wellicht het meest aangevallen. Het zou me niet verwonderen als er mensen zijn die uit protest geen kerstfeest willen vieren, omdat er van die vrede niets terecht gekomen is. Er wordt honend gelachen om die vrede, die tweeduizend jaar geleden geproclameerd werd en onder allerlei volken verkondigd. Hebben niet juist die volken, die het meest intensief met dat evangelie in aanraking geweest zijn, de verschrikkelijkste wapens ontwikkeld?

Onvrede, een geest van ergernis en prikkelbaarheid doorzuurt onze samenleving. Gebalde vuisten, verbeten gezichten en scheldwoorden zijn vaste inventaris geworden op het beeldscherm. De ongeluksgevoelens zijn vaak van de gezichten af te scheppen.

Natuurlijk zijn daar legio oorzaken voor op te noemen. Angst voor de voortgaande bewapening. De werkloosheid, die het gevoel van zinloosheid in de hand werkt. Voor wie nog werkt, de spanning: Hoe lang nog? De dreigende nieuwe armoede, die voor een aantal mensen al pijnlijke werkelijkheid geworden is. Hoe kun je dan spreken van vrede?

Wat bedoelen we met vrede?
Naar zijn bijbelse oorsprong zegt dit woord dat alles op de juiste plaats staat en ieder in goede verhoudingen leeft. Welzijn voor ieder. Elkeen ontvangt wat hij nodig heeft, hetgeen vanzelf inhoudt dat men ook de ander geeft wat hem toekomt. Ontvangen kan niet zonder geven.

„De ander" zouden we eerst met een hoofdletter moeten schrijven: De Ander, De Here God geven wat Hem toekomt. Daar begint de vrede mee. Het vrede op aarde wordt voorafgegaan door het Ere zij God. Hem wordt eerst gegeven wat Hem toekomt: Eer, lof, aanbidding: Hij is de Allerhoogste. Dat is het noodzakelijke begin van de rangschikking, waarmee alles op de juiste plaats en in de rechte verhoudingen komt te staan.

Vrede is het geschenk van God aan de mensen. Maar het kan alleen ontvangen worden als Hij in ons leven aanwezig is. Daarom kunnen de engelen van vrede zingen, want van nu af is God Zelf aanwezig onder de mensen in zijn Zoon Jezus Christus. Wie met Hem in aanraking komt en zich door Hem laat zegenen, is een mens van Gods welbehagen en zal ervaren wat Gods vrede inhoudt. Wie bij Bethlehems stal en bij Golgotha's kruis door Gods liefde in zijn ziel geraakt wordt, kan niet anders doen dan meezingen: Ere zij God.

Vrede met God gaat vooraf aan alle andere aspekten van de vrede. Elke poging om een vrede te scheppen die niet voortvloeit uit de vrede met God, draagt de mislukking in zich, omdat het niet begint met God de plaats te geven die Hem toekomt.

Zonder het „Ere zij God" vormen onze innerlijke spanningen een gebalde vuist over ons levenslot. Een vuist tegen de mensen, de maatschappij (wie is dat?), maar in ons hart tegen de hemel.

Zonder het „Ere zij de God, die mij in Christus vergeving schenkt" kun je zo moeilijk tot echte vergeving aan anderen komen. Want wrok is een onkruid dat alleen maar doodgaat aan het kruis.

Vrede met God zal daarin doorwerken, dat wij niet alleen ontvangen wat wij nodig hebben, doch ook zorgen dat de medemens ontvangt wat hem toekomt. Tekenend voor Lucas in zijn evangelie en in Handelingen is de doorwerking van de Godsvrede in de zorg voor armen en verdrukten. Het begint in de lofzang van Maria en loopt uit op het samendelen van de jonge gemeente, waardoor niemand verkommerde. Jezus laat die vrede zelfs beginnen met het geven: Gééft, en u zal gegeven worden, overvloedig.

Als we vanuit de grondwet van de liefde voor anderen gaan zorgen, en hun geven waaraan wijzelf behoefte hebben, worden we goede rentmeesters over alle verdere levensbehoeften die God geeft om van te kunnen leven. Vrede met God door het geloof in Christus dringt ons om spanningen en verschillen op te heffen, en vrede te scheppen in de onderlinge verhoudingen.

H. G. de Winkel

DE PARKIET IN DE APPELBOOM

Voorzover ik weet werd er in de huizen van onze familie geen kooi gevonden waarin een vogel was opgesloten. Trouwens, ook geen andere dieren bevolkten onze woonruimte. Als jongen heb ik mussen in grote aantallen gevangen. Vier bakstenen waren genoeg plus een paar houtjes. Nooit kwam er één bij om het leven en als ik ze voorzichtig uit de val haalde, liet ik ze weer vliegen. Dat was het hoogtepunt. Ook toog ik door de vlakke velden met pijl en boog, maar dat leverde nooit iets op. Ik kende Nimrod toen nog niet, de eerste machthebber op aarde, een geweldig jager voor het aangezicht des Heren, volgens Genesis 10 : 9 en 1 Kron. 1 : 10, maar ik zou Nimrod de tweede hebben kunnen worden ware de school met rekenen en schrijven er niet tussen gekomen.
Zulke schimmige herinneringen doken bij mij op toen ik op een novembermorgen, grijs en kil, de tuinen inkeek en de naakte bomen zag, zwart van ellende.
Opeens ontdekte ik op de appelboom van de buurvrouw een mooi geel vogeltje, slanker en groter dan een mus, kleiner dan een merel. Een parkiet was het. Helemaal alleen zat-ie daar, rechtop als een waskaars, zwijgend. Een kwartier later zat-ie bij ons in een boom en weer een tijdje later was-ie weg.
's Middags aan tafel zei mijn vrouw: hij zal wel dood zijn. Ja, zei ik, of gaan. Zo'n diertje is op gezelschap gesteld. Hoe zouden we anders tot de uitdrukking: 't zijn net twee parkieten, gekomen zijn. Je kunt niet over een parkiet blijven inzitten en toch... waar is-ie nu?
Voor de vlucht zat-ie nog in een warme kamer. In een mooie kooi. Het deurtje stond open en het bovenraam van de deur naar buiten ook en toen de tocht naar de vrijheid, die, menselijk gesproken, zijn dood zou worden.
Er zijn mussen, merels, mezen en mensen en in hun soort zijn er weer diverse eksemplaren die u en ik nauwelijks kunnen onderscheiden, terwijl er toch verschillen zijn. Net als bij de koeien. Een boer mag er vijftig, zestig hebben, maar hij kent ze stuk voor stuk. Sommige hebben duidelijke „afwijkingen" van de rest en die hebben het niet altijd gemakkelijk. Ik heb het over dieren in het algemeen. Vaak worden ze niet geaksepteerd. Dat komt ook onder mensen voor. Je hebt van die veelkleurige vogels, buitengewonen, zonderlingen met eigen opvattingen die geen plaats kunnen vinden waar ze worden opgenomen. Nee, wij hebben hier onze eigen klub met eigen denkrichtingen, eigen woordgebruik en u zult zich moeten aanpassen wilt u er in passen. Maar een parkiet wordt geen mus, een mus geen parkiet. Er zijn meer mussen dan parkieten in deze kontreien. De laatsten zijn in de minderheid en dat is een kwaad ding in de maatschappij, de politiek en zelfs de kerk.
Nu gaat mijn beeld de mist in, want hoezeer de mensen ook verschillen, ze zijn toch allen mensen en we zouden elkaar moeten herkennen ondanks het feit dat ieder zo zijn eigen veren, kleuren en geluid heeft. Maar dat erkennen wij niet of onder zeer groot voorbehoud. Dat kan men wel diskriminatie noemen.
Dat het buiten gebeurt, buiten de gemeentegrenzen, op grond van kleur of andere uiterlijkheden is kortzichtig, fout, zeg maar zonde. Toch gebeurt het en het is één der redenen waarom er geweld op aarde is. Ik neem aan dat in de gemeenten, althans in dit land, die zonde niet aan de dag treedt. Wij speuren een andere animositeit, een geprikkelde stemming tegenover iemand die niet precies hetzelfde verstaat als wij wanneer hij het grote Boek leest. Wie weet zingt hij uit een andere bundel. We kunnen slecht tegen mensen die anders zijn dan wij, of ze nu vromer zijn of minder vroom. Soms hebben we de laatsten nog liever dan de eersten. Dat is ook vreemd en geeft te denken.
Op zekere dag zal de parkiet de vlucht nemen. Weg uit de kooi, uit het huis. Het is niet goed alleen te zijn, maar het is van tijd tot tijd moeilijk om met anderen samen te zijn. Het kan benauwend worden en verdrietig. Er is zoiets als het kruis der gemeenschap. Wie dat kruis mijdt en vlucht, loopt het gevaar om buiten, na een paar rustpunten waar volmaaktheid werd gepredikt en verwacht, eenzaam op een zwarte tak te landen waar de kilte hem inhaalt...
De moraal van 't verhaal is u niet ontgaan. Die staat al in Rom. 15: Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods. En kijk eens naar het bont gezelschap van Jezus toen hij hier was. Mussen, merels en mezen om hem heen. Waarlijk een wonder!

Huizinga.

DE WAARDE VAN EEN GOEDE HEG

Goede betrekkingen met de buren worden zeer bevorderd door een stabiele heg. Zo, daar kunnen wij mensen het mee doen. Zonder die heg zijn blijkbaar goede betrekkingen met de buren niet van lange duur. Nu moge dat ietwat of veel zijn overdreven, helaas constateren we meermalen dat mensen die een tijdlang zeer hecht bevriend met elkaar waren, min of meer plotseling niet meer met elkaar omgaan. Ze groeten elkaar nog wel, en ze zitten ook nog wel aan dezelfde avondmaalstafel, maar voor de rest lopen ze niet meer bij elkaar de deur plat.
Dit verschijnsel is zeer oud, en heel wat wijzen uit allerlei godsdiensten hebben erop gewezen. Ze hebben geadviseerd: kom niet te vaak bij uw buurman over de drempel opdat hij niet genoeg van u krijge.
Een goede vriendschap, ja echt broeder- en zusterschap, is gediend met een goede verhouding van nabijheid en afstand. Er mag nabijheid zijn, want zonder nabijheid is vriendschap, broederschap, liefde onmogelijk. Hand- en huidcontact spelen een enorme rol in de beleving van onze gevoelens van genegenheid, warmte, dankbaarheid. Maar afstand is evenzeer nodig. Een mens is er niet voor zichzelf alleen, maar hij moet wel op z'n tijd alleen gelaten worden om aan de eigen ontwikkeling te kunnen werken. Samen wandelen en toch op eigen benen staan, dát is gemeenschap.

EN ALS UW KERSTDAG, WIT...

Nu valt de sneeuw, veel zachter dan de nacht tevoren:
de landen liggen wijd, de landen liggen wit.
Zult Gij mijn zonde zien, mijn jammerklacht aanhoren
als ik vanavond, Heer, weifelend waak en bid?

Ik weet niet of een ster mij door de nacht zal leiden
tot in de stal waar ik uw schamelheid aanschouw,
maar 'k zou U dankbaar zijn en mij misschien verblijden
wijl aan uw hart mijn driften breken in berouw.

Want ook mijn ziel is naar uw beeltenis gesneden,
hoe weinig ook, dat ik van U in mij nog vind...
Word ik door eigen broeders als de pest gemeden:
God wacht op mij met d'open armen van het Kind.

Wat is een liefde, een droom... gewonnen of verloren,
bij... dat ik hier met os en ezel U aanbid?
Nog valt de sneeuw. Het Kind is in mijn hart herboren,
mijn leven ligt zo wijd en als uw Kerstdag wit...

Maurits Marichael

Licht en bekering

Zowel Johannes de Doper als onze Here Jezus Christus zijn beiden hun prediking begonnen met de woorden: Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen, Matt. 3 : 2, 4 : 17. In de prediking over deze woorden, deze geboden, vermaningen, wordt als regel de grote betekenis van het woordje „want" benadrukt. Omdat het koninkrijk der hemelen nabij is gekomen, moeten wij ons bekeren.
Bij het optreden van Jezus laat Mattheüs echter een zeer belangrijk woord vooraf gaan; de beloften Gods zijn vervuld: „het volk dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien." Omdat het licht gekomen is, is het koninkrijk der hemelen nabij. Zó moet je het zeggen wil je recht doen aan deze vermelding van de oudtestamentische profetie van Jesaja 9 : 1.

Zonden-ontdekkend
Pas als er licht is, is vast te stellen of een kamer schoon is dan wel vuil. Pas als de chirurg voldoende licht heeft, kan hij de toestand der weefsels en organen beoordelen. Alleen in het licht van Christus - dat is: in het licht dat zijn prediking over de ware verhouding tussen God en mens werpt - kan de mens zijn zonden zien. Christus' licht, Christus' prediking is zonden-ontdekkend. Maar - en dáár komt het op aan! - het gaat daarbij niet om de vaststelling dat er zónden zijn maar om de vaststelling dat er lícht is. Anders gezegd: Christus' prediking wil allereerst duidelijk maken dat er vergeving is. Zonder de prediking van de vergeving der zonden is de prediking van de bekering nutteloos.
Wat dát betreft, kan men critiek hebben op de oude reformatorische zienswijze (die tot op vandaag opgeld doet) dat de preek moet bestaan uit „het stuk der ellende, het stuk der genade, en het stuk der dankbaarheid". De eerste twee moeten stuivertje wisselen: de prediking der vergeving, dan de prediking der zondigheid van de mens.
Eerst het licht, dan het vuil dat in het licht zichtbaar wordt.

Overgang
Bekering is overgang van duister naar licht. Bekering ontstáát door de aantrekkingskracht van het licht (zoals vliegen op het licht afkomen en bloemen zich naar de zon wenden), niet door de afkeer van de stank van het oude zondige leven. Een mens moet zich bewust worden van de klaarte, van de helderheid van Christus' liefdeprediking, alvorens hij zich bewust kan worden van zijn afstand tot deze liefdeshouding Gods. Berouw is niet allereerst spijt over het verleden, maar een visioen van de schoonheid van God zoals Hij in Jezus Christus tot ons gekomen is. Berouw is een overweldiging door de heerlijkheid Gods, en niet allereerst en allermeest een overweldiging door de eigen verdorvenheid en armzaligheid.
Maar je kunt alleen op weg gaan, wèg van de eigen verdorvenheid náár de glorie van de liefde van God, als je je de zekerheid van de vergeving der zonden laat áánzeggen en inzeggen, ingieten, door de prediking van de verzoenende, plaatsvervangende kruisdood van Jezus, de zoon van God en de zoon der mensen.

Verandering
Bekering - volgens de betekenis van het griekse woord metanoia - is verandering van gezindheid. Bekering is derhalve niet alleen en allereerst spijt over het verleden, maar grondige omvorming van instelling ten opzichte van de toekomst. Niet meer de zonde, het boze, de eigen wil, maar de wil Gods, het goede en zinvolle gaan overheersen. Bekering is geen crisis der gevoelens, maar een nieuwe wijze van zien naar God, naar de mensen, naar onszelf. Het is niet spitten in het binnenste om de eigen beroerdigheid steeds duidelijker voor ogen te krijgen, maar het beklimmen van Golgotha om dicht bij de hemel te kunnen zijn. Bekering legt niet de nadruk op zelfbeklag en zelfverwijten maar op het roemen in de barmhartigheid van de Here. Bekering is niet echt als zij zelfhaat is, maar als zij liefde tot God is.

Hoop
Daarom is bekering ook - en vooral - een verloochening van de wanhoop. Wij zijn niet overgeleverd aan de gevolgen en de vruchten der zonde, maar aan de goedertierenheid Gods, die in Jezus Christus licht der wereld is.

P.

1984

George Orwell schreef eens een boek over het jaar 1984, een boek dat veel stof deed opwaaien. Maar dat - voorzover ik kan nagaan - nu, bij de nadering van dat jaar, helemaal niet meer een rol speelt in denken en vooruitzien van mensen.

In 1984 is het 150 jaar geleden dat de oostfriese Johann Gerhard Oncken, na een verblijf in Schotland, waar hij tot geloof kwam, in de Elbe bij het oude stadsgedeelte van Hamburg met zes anderen werd gedoopt door de Schot dr Sears.

Daarom heeft - vanwege dit 150-jarig jubileum dus - de Europese Baptisten Federatie besloten de bekende reeks Europese Baptisten Congressen voort te zetten in Hamburg. Van 1-5 augustus kunt u in die machtig-mooie stad, waarop in 1943 de geallieerden een nieuwe bombarderingstactiek toepasten, zodat ongeveer de helft van de stad in vlammen opging, (de uitwerking daarvan moest ik met eigen ogen aanschouwen), dit congres bijwonen.

De leiding van de duitse bond heeft een predikant vrijgesteld die de coördinatie zal verzorgen (br Szobries). Daarmee is aangegeven welk belang de duitse baptisten hechten aan deze gebeurtenis (in 1958 vond zo'n congres in Berlijn plaats).

Een doelstelling die ik apart wil vermelden, is deze: zoveel mogelijk zusters en broeders uit de oost-europese landen de mogelijkheid geven dit congres bij te wonen. Tweederde van het aantal europese baptisten bevindt zich immers achter het ijzeren gordijn. Vanuit de oostbloklanden mogen geen deviezen worden meegenomen, of uitgevoerd. De verblijfskosten in Hamburg moeten derhalve uit west-europese landen (en handen) komen. Vierhonderd duitse marken zijn voldoende voor één gast.

Het is niet de taak van de redactie van DC om ten dezen geldwervend op te treden. Maar een goed verstaander heeft maar een half woord nodig.

P.

DE HERDERS

Rondom hen werd de wereld wit.
God strooit zijn englen neêr als rijm.
En aarzelend nam hun hart bezit
Van 't simpele geheim.

Der eeuwen zwellende ongeduld
Ging eindelijk te bloeien aan.
God heeft zijn heerlijkheid verhuld
En is als kind ontstaan.

De heemlen deinden licht en luid,
En 't drong hun zinnen huivrend in:
God, die zich in het vleesch besluit,
Neemt heden een begin.

De nacht stond donker om hen heen,
Toen zei er één, met schorre stem,
En allen rezen: 'k hoor geween,
En ging naar Bethlehem.

Zij vonden Jozef tranenblind,
Maria afgemat van smart.
Toen koosden zij en kusten 't Kind
Met handen ruw en lippen hard.

WILLEM DE MERODE

BIDSTONDEN

Bidt de gemeente nog?
Op zo'n vraag kun je eigenlijk alleen maar verontwaardigde reakties verwachten. „Natúúrlijk wordt er in en door onze gemeente gebeden." De gemeente bidt mee als de voorganger zondagsmorgens voorbede doet in de samenkomst. (Als hij tenminste zijn gebed niet te lang maakt, zodat de aandacht verslapt). En in elke gemeente zijn er vast een flink aantal mensen die in hun persoonlijke gebed niet alleen hun eigen zaken bij de Heer brengen, maar ook die van hun medemensen, de gemeente en de nood van de wereld, om maar eens enkele dingen te noemen.
Het is doorgaans een kleinere groep mensen, die er eenmaal per week een uur of zo voor uittrekt om bij elkaar te komen om samen te bidden. Zelfs als er een bijzondere aktie voorbereid wordt, en daarvoor speciale bidstonden belegd worden, stroomt de gemeente vaak nog niet toe. Hoe het samen bidden werkt in de Gemeente Bijbelscholen weet ik niet; wellicht is er in de groepen die geregeld samenkomen genoeg openheid gegroeid om hardop voorbede te doen voor wat men op het hart heeft.
Het bezoek aan de bidstonden is over het algemeen niet overweldigend, zover ik zien kan. Worden ze gecombineerd met een bijbelbespreking, dan ligt het mogelijk wat gunstiger. Maar zelfs is het niet ondenkbaar dat iemand van een bijbelkring wegblijft omdat daar ook een bidstond aan verbonden is. Doch een geheel aparte bidstond brengt maar weinig mensen op de been.

Waarom een bidstond?
Je zult natuurlijk een aantal redenen te horen krijgen, als je vraagt waarom de mensen niet naar een bidstond komen. De voorganger bidt toch zondags al in de kerk voor de noden van de gemeente. En je kunt toch evengoed thuis bidden, daarvoor hoef je toch niet bij elkaar te gaan zitten? Bovendien zullen er wel mensen zijn die menen, dat je maar niet op elk gewenst ogenblik, en zeker niet op een vastgesteld tijdstip, kunt bidden. Dat moet je immers doen op het moment dat je een gebed in je hart hebt, je kunt toch zo'n gelegenheid niet maken? Voor deze laatste categorie zal ook een vaste gebedstijd thuis wel geen regel zijn.
Wij zullen in de Schrift net zo min een uitdrukkelijke opdracht vinden om bidstonden te houden, als om zondagsschoolwerk te doen. Het is een van de dingen waarvan het besef voor de noodzakelijkheid gegroeid is in het leven van de gemeente.
Het klassieke voorbeeld van een bidstond is Handelingen 12, waar de gemeente in grote getale bijeen was voor gebed voor Petrus, die in de gevangenis was. Tenminste, dat lees je er gewoonlijk uit. Het kan evengoed zijn dat de gemeente ook normaal voortdurend bijeen was voor gebed. Want zo is de gemeente immers haar leven ook begonnen, volgens Handelingen 2 : 42. In Handelingen 12 spitst het gebed zich toe op de gevangenschap van Petrus, en dit schriftgedeelte legt een duidelijk verband tussen dat gebed en zijn bevrijding.
Doch de basis van het gezamenlijke gebed heeft de Here Jezus zelf wel gelegd in Mattheüs 18 : 19-20. Op het eenparig gebed van de verzamelde gemeente mag een bijzondere zegen verwacht worden. Het is tekenend dat de gelovige Joden op een vast uur van de dag in de tempel bijeen waren voor gebed, namelijk op het uur van het reukoffer, zoals Lucas 1 : 10 aantoont. Geen wonder dat daarom de gebeden der heiligen vergeleken worden met reukwerk.

Zelfs al zouden we geen enkele nood voor Gods troon te brengen hebben, dan nog zou de gemeente moeten samenkomen om haar dank en aanbidding te offeren als kostbaar reukwerk voor God. Het is de goede en terechte gewoonte in onze gemeenten om voor die dankzegging ruimschoots gelegenheid te geven in een avondmaalsviering. Maar zou er niet vaker ruimte voor geschapen moeten worden?
Wijlen professor Van Niftrik schreef ergens: Alle privé-gebeden van gelovigen bij elkaar genomen kunnen samen het gebed van de gemeente niet vervangen. De gemeente is geroepen tot gezamenlijk gebed, en dit gebed is openbare geloofsbelijdenis.
Er is vaak kritiek op de gemeente. Er komt zo weinig beweging, zo weinig doorbraak, zo weinig nieuw leven. Er is zo weinig liefde, zegt men. We bereiken buitenstaanders zo moeilijk, ondanks al onze aktiviteiten. Zouden we misschien te weinig bij het begin beginnen, om in gezamenlijk gebed van de hele gemeente onze plannen en vragen voor te leggen aan de Heer?
Het is wel duidelijk dat zo'n gebed ons ook betrekt en inschakelt bij de uitvoering van het werk, en dat we het niet bij gebed alleen kunnen laten.
Het gebed is de plaats waar we gelijk onze opdracht in ontvangst nemen.

Ik durf niet hardop te bidden.
Dat is, denk ik, voor velen een zwaarwegend argument om er tegenop te zien. Heel wat mensen praten maar met moeite over hun geloofservaringen, omdat ze dat als een bijna heilig terrein beschouwen. Ze zijn misschien bang om uitgelachen te worden, of niet begrepen. Overdreven, of overgeestelijk. Lang niet iedereen spreekt zo vrijmoedig over zijn geloof.
Om je dan in een gebed hardop niet tot mensen te wenden, maar tot de Here God, is een nog veel grotere stap. Daarmee geef je anderen immers een blik in dat intieme, heilige privé-terrein, je persoonlijke omgang met God. Mensen, die in een normaal gesprek ook met een normaal geluidsvolume spreken, gaan in een bidstond soms bijna fluisteren, zodat anderen het nauwelijks kunnen verstaan. Anderen durven niet hardop te bidden.

Moet dat dan ook, zullen sommigen zich afvragen. God, die de harten kent, hoort ons toch ook als wij, zoals Samuëls moeder Hanna, bij onszelf spreken, onhoorbaar voor anderen? Zo beginnen wij toch meestal ook de dienst op zondagmorgen met een stil gebed? En menig voorganger zal ook tijdens zijn gebed wel eens een stil ogenblik inlassen, zodat men daar persoonlijke gebeden aan kan toevoegen?

Eerlijk gezegd kan ik me toch geen apart gebedsuur voorstellen, waarin niemand hardop bidt, en ieder voor zichzelf zijn dankzeggingen en gebeden bij God brengt. De vraag komt dan bij mij op: Ben je zo samen nog gemeente van mensen, die in het geloof met elkander verbonden zijn en samen een gebedsketen vormen, terwijl je niet weet wat anderen bidden?

Ben je dan niet een verzameling eenlingen, die zich elk hebben teruggetrokken in hun gebedscelletje? Met andere woorden: Ook in stil gebed is er de verbondenheid met de Heer, om zo te zeggen de vertikale relatie. Maar is er wel de horizontale relatie, de verbondenheid met elkaar? Komt het samen gemeente-zijn wel tot uitdrukking als je niemand iets hoort bidden waarop je amen kunt zeggen, wat je bemoedigt of wat je weer kunt aanvullen? Lokt een hartelijke dankzegging niet méér dankzegging door anderen uit?

Het komt mij voor dat wij net zo goed met hoorbare stem God mogen bidden en danken, als dat wij met hoorbare stem Hem prijzen met onze liederen. Zonder iemand te dwingen of voor het blok te zetten, zullen wij wel mogen aanmoedigen en uitnodigen om zich met vrijmoedigheid uit te spreken in het gebed. En daarbij accepteren dat er ook mensen zijn die het nooit zullen durven...

Grenzen van het gebed
Over gebed en over bidstonden is al heel wat geschreven. Dat het sommige mensen wel eens afschrikt, kan ook komen omdat men nare ervaringen heeft met bidstonden. Bijvoorbeeld omdat zeer persoonlijke dingen door een ander in de openbaarheid gebracht werden. Om maar niet te spreken van bidstonden waarin iemand bedekt of openlijk zijn grieven tegen een ander ging uitspreken.

Liefde kwetst niemands gevoel. En zulk een openbaar gebed vraagt daarom veel fijngevoeligheid. Er zijn zeer persoonlijke dingen, die anderen of jezelf betreffen, die in de binnenkamer moeten blijven en niet in het gebed van de gemeente thuishoren. Of het bijvoorbeeld fijngevoelig is om te bidden dat buurvrouw Jansen zich maar zal laten do-

VAN DEZE KANT BEKEKEN

De Ondernemingsraad

Gisteravond ben ik ingeslapen denkend aan onze unie van gemeenten en dat zullen geen duizenden mij na kunnen zeggen. Vermoedelijk is dat nog een flauwe golfslag geweest die door de baai rolde, oorzakelijk verbonden met de bijeenkomsten in oktober jl. U zult ook van mij niet veronderstellen dat ik elke avond zo landelijk denkend weg-eb.
Vanmorgen stond ik met miljoenen Nederlanders op en in mij klonk het woord: ondernemingsraad. Konklusie: ik moet de nacht door bezig geweest zijn met onze federatie van gemeenten, deze prachtige los-vast verbinding. U weet waar dat woord O.R. vandaan komt: uit de bedrijfswereld. Nu ben ik op dat terrein een volslagen leek maar heb wel begrepen dat het gaat om een vertegenwoordiging van werkers uit een bedrijf om op bepaalde tijdstippen de eigenaars of topfiguren te ontmoeten, teneinde de gezamenlijke belangen te bespreken. De een brengt geld binnen, de andere arbeidskracht en 't is goed dat die twee samenwerken. Die uitleg gaf ik er deze morgen niet aan. Voor mij werd de ondernemingsraad opeens een klub van medewerkers die in de kantine van de zaak zat te beraadslagen over wat het bedrijf zou moeten ondernemen om deze tijden van afslanking en inkrimping te overleven. Ze wilden wat ondernemen. Ze speurden om zich heen om „een gat in de markt" te ontdekken. Ze voeren uit op de zee van mogelijkheden in de hoop op werkbare werkzaamheden.
In deze stad staan nogal wat bedrijven, grote en kleine. Enigen hebben de poorten al moeten sluiten. Naar men zegt uit gebrek aan inventiviteit, kreativiteit. Nu en dan, ofschoon minder vaak dan vroeger, lees je in de krant dat een der medewerkers een beloning in ontvangst mocht nemen. Hij had in de ideeënbus een papier gedeponeerd waarin hij voorstelde een bepaald produkt een andere behandeling te laten ondergaan, minder tijdrovend en kostenbesparend. Op het kantoor had men het nagegaan, uitgerekend, beproefd en de man had gelijk. Daarom beloonde men hem met een leuk bedrag en hoger aanzien.
Nu weet ik ook wanneer deze gedachten al bij mij ontwaakten. Dat was op de dag dat ik het boekje kreeg waarin de 102de algemene vergadering werd aangekondigd en uitgestippeld. Ik bladerde, las, sloeg wat over, deed het dicht en weer open en zei: „Er staan helemaal geen voorstellen in." Gek, vroeger stuurden de gemeenten soms ettelijke aan de unieraad en deze plaatste ze meestal in ons weekblad, al of niet voorzien van een pre-advies. Opdat wij zouden nadenken over wat anderen ons hadden voorgedacht. Ook bracht de unieraad; de UC dus, van tijd tot tijd eigen voorstellen.

De gemeenten besloten dan „na rijp beraad" het voorgestelde op de algemene vergadering tot een besluit te verheffen of af te wijzen. Prachtige debatten werden ter A.V. gehouden en er zijn mannen onder ons beroemd geworden vanwege hun redevoeringen. Misschien denken enige van u nu aan de Prediker die nadacht over de golfslagen in de tijd. Als u zijn gezang nog eens wilt lezen, het staat in het derde hoofdstuk en begint zo: Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd... en dan gaat de dichter het leven bijlangs, eindigend bij God, die alles voortreffelijk gemaakt heeft maar waarvan de zin ons soms ontgaat.

Het is herfst. Alle uitbundigheid van lente, zomer en herfst is verdwenen. Geen vogel zingt meer. Alleen de hele kleintjes hoor je korte spitse geluidjes maken. De zwarte takken der bomen staan naakt tegen de grijze hemel. Je zou bijna zeggen: de natuur houdt stille tijd. Maar over enige maanden is Holland weer de bruid. Met andere woorden: er is een tijd om stil te staan én er is een tijd om op te staan. Misschien moeten wij, nu her en der kerken de poorten sluiten, tot onszelf inkeren. Maar wie weet is dit de tijd waarin de ondernemingsraad licht ziet en de ideeën-rijke man of vrouw een nieuwe weg ontdekt.
Als ik nu en dan met mijn vriend buiten wandel passeren we vaak een plaats waar het land aan de rechterkant omhoog loopt. Bouwland. Op de kam van de hoogte, enige honderden meters bij ons vandaan, staan op geruime afstand van elkaar twee oude, prachtig gegroeide eiken, scherp tegen de hemel afgetekend. De meeste keren zeg ik: „Nou moeten we toch eens deze landweg naar boven nemen om te zien wat er achter de heuvel ligt."

Wie onder ons zal de heuvel beklimmen en het land van morgen verkennen? Welke aktieve geest zal het unieterrein en het omliggende land overzien en wegwijzende woorden vinden opdat het gezamenlijk werk nog vloeiender en bloeiender kan verlopen?
Het ergste wat een zaak kan overkomen is dat de chefs bedrijfsblind worden of konservatief. Er is een tijd om te planten en een tijd om het geplante uit te rukken.
Wij hebben rust noch duur totdat het uur van uit- en ingaan is gekomen.

Huizinga

---

pen, terwijl deze mevrouw er zelf bij zit, betwijfel ik.
En we kunnen zo ontzaglijk veel op ons hart hebben. Maar zou dezelfde fijngevoeligheid ons niet moeten dwingen tot enige bepreking, opdat een ander ook de ruimte krijgt om zich uit te spreken?
We geloven in de noodzakelijkheid en de kracht van het gebed, zo belijden we. Een voorstel in een gemeentevergadering om een kwijnende bidstond maar af te schaffen, zou waarschijnlijk geen meerderheid van stemmen krijgen.
Maar zouden we toch niet als gemeente intensiever in gezamenlijk gebed alles eerst voor de Heer moeten brengen wat op onze weg komt? En alles wat Hij ons te doen geeft?
Wij hebben opdracht om te zaaien, maar het gebed is nodig om eerst de grond open te ploegen.

H. G. de Winkel

BOEKBESPREKING

Pierre Guilbert: Bidden, kon ik het maar... Uitg. Unistad, IJsselstein. Pap. 128 pag. ƒ 18,50.

Hoe leer ik bidden? Hoe kom ik tot een gebedsleven dat de Heer in mij alle mogelijkheden geeft om te werken en mijn leven voor zijn wereld vruchtbaar maakt? Deze en dergelijke vragen hebben meermalen geleid tot het schrijven van een brochure, of zelfs tot het schrijven van een boek.

In het voorliggende boek geeft een franse priester een verslag van een stuk van zijn leven. Daarin heeft hij het over de moeilijkheden van het bidden zoals hij die zelf heeft ondervonden. Hij verzint en verzwijgt daarbij niets. Zijn falen, zijn ongeloof, zijn wantrouwen, soms zijn hoogmoed en zijn zelfvertrouwen, het komt allemaal aan de orde. Hij heeft meer en meer door gekregen dat bidden kunnen een geschenk is dat men zich moet laten geven.
Terwijl men leest, herkent men zichzelf. Althans, zo ging het mij bij het kennisnemen van de ervaringen van een ander. Daarin kan ook de waarde van dit boekje liggen voor mensen die onvoldaan zijn over hun gebedsleven. Dat de schrijver katholiek is en soms specifiek rooms-katholieke zaken aanroert, moet men op de koop toenemen.

P.

Verantwoording van de binnengekomen bijdragen van gemeenten, partikulieren en instanties in de maand november

ECU
Alkmaar 91,63; Coevorden 500,—; Deventer 130,90; Dokkum 172,40; Drachten-E 35,—; Emmen 1575,—; Den Haag 500,—; Haarlem 226,45; Den Helder 86,67; Hengelo 1424,25; Hoogezand 818,—; Musselkanaal 390,—; Stavoren 100,—; Utrecht-C 800,—; Vroomshoop 205,25; Winschoten 164,25; Zwolle 441,37; W.B.,H. 25,—; S.H.-S., 25,—; P.P.P.,L. 25,—; J.N.,K. 25,—; A.G.-S.-W,H. 10,—.

CvdO
Alkmaar 289,66; Borne 50,—; Coevorden 500,—; Deventer 139,50; Dokkum 283,70; Drachten-E 108,55; Eindhoven 379,80; Emmen 1806,25; Den Haag 1500,—; Haarlem 368,85; Den Helder 102,34; Hengelo 1229,22; Hoogezand 965,—; Musselkanaal 305,50; Rotterdam-C 178,85; Utrecht-C 800,—; Vroomshoop 560,—; Winschoten 188,34; Zwolle 521,16; W.B.,H. 25,—; N.N.,E. 1006,—; S.H.-S.,S. 25,—; P.P.P.,L. 25,—; P.C.A.,A. 100,—; J.N.,K. 25,—.

UZC
Alkmaar 344,57; Coevorden 527,65; Deventer 154,50; Dokkum 315,82; Drachten-E 631,95; Eindhoven 358,55; Emmeloord 143,90; Emmen 2750,—; Den Haag 600,—; Haarlem 318,30; Den Helder 154,70; Hengelo 1528,10; Hoogezand 1458,—; Musselkanaal 810,—; Utrecht-C 400,—; Valthermond 60,40; Vroomshoop 295,—; Winschoten 284,70; Zwolle 787,80; Drachten-E (WIN) 159,85; H.K.,H. 10,—; W.B.,H. 25,—; N.N.,E. 1006,—; S.H.-S.,S. 25,—; P.P.P.,L. 25,—; P.C.A.,A. 100,—; N.N.,L. 30,—; J.N.,K. 25,—; D.P.v.W.,B. 50,—; P.v.d.H.,H. (WIN) 25,—; Emmen (fruitbomen Kameroen) 1423,15; P.C.A.,D (waterprojekt Kameroen) 200,—, Utrecht-C (Gewest Holland) 213,30; Z-O. Drenthe (verplegersopleiding Kameroen) 1400,—; Kerkekas PGV (waterprojekt Kameroen) 500,—; L.V.,A. (waterprojekt Kameroen) 25,—.

NBJB
Alkmaar 29,22; Borne 98,85; Deventer 37,35; Dokkum 124,—; Emmeloord 76,25; Emmen 502,50; Den Haag 200,—; Heemskerk 174,70; Den Helder 28,56; Hengelo 616,95; Hoogezand 269,—; Musselkanaal 36,60; Nw. Pekela 119,65; Winschoten 52,37; Zuidlaren 33,45; Zwolle 145,44; W.B.,H. 25,—; P.v.d.H.,H. 25,—; S.H.-S.,S 25,—; P.P.P.,L. 25,—; J.N.,K. 25,—.

UBS
Alkmaar 15,27; Coevorden 140,—; Eindhoven 505,55; Emmen 262,50; Heemskerk 169,30; Den Helder 14,87; Hengelo 147,—; Hoogezand 140,—; Winschoten 27,38; Zwolle 80,80; S.H.-S.,S. 25,—; P.P.P.,L. 25,—.

Noodfonds
Hengelo 128,75; Drachten-E 159,25; Stavoren 108,60; Coevorden 60,—; Rotterdam-C 284,70; Den haag 20,—; Stavoren 113,25; Dokkum 161,45; Haarlem 88,05; Hoogezand 312,01; W.B.,H. 175,—; W.B.,E 50,—; P.P.P.,L. 25,—; H.T.-S.,D. 75,—; N.N. 500,—; D.S.-H.,E.100,—; J.B.,H. 10,—; R.,A. 15,—; H.E.,G. 350,—; B.K.,R. 50,—; W.K.,N. 25,—; A.G.B.-S,Z. 10,—; S.B.,O. 80,—; L.B.,Z. 10,—; H.J.H.,G. (Polen) 25,—; C.L.-B.,A. 100,—; H.R.,E. 200,—; J.C.,E. 50,—; H.v.d.H.,A. 200,—; D.P.v.W.,B. 50,—; S.V.,M. 50,—.

Voor al deze bijdragen, groot en klein, zeggen wij u hartelijk dank!

Ds G. Leuvenink
De Commissie der Unie besloot in haar vergadering op 13 december op voorstel van de Commissie voor de Opleiding om aan *ds G. Leuvenink,* voorganger van de gemeente te Veendam, een beroepbaarstelling ex artikel 4 van het Reglement inzake voorgangers te verlenen. Aan de gemeenten is daarvan op 17 december schriftelijk mededeling gedaan.

Adressenboekje
Met ingang van 1983 zullen wijzigingen in het adressenboekje niet meer in deze rubriek, maar elders in ons blad onder het hoofd „Mededelingen" worden gepubliceerd.
Sekretarissen van gemeenten, kommissies, (stichtings)besturen, etc. worden dringend verzocht om, evenals voorheen, *deze mutaties rechtstreeks aan het Uniebureau* toe te sturen - én niet aan de redaktie!

Unieberichten
Begin deze week heeft weer een „zending aan de gemeenten", de láátste zending van dit jaar, het Uniebureau verlaten. Daaronder rondzendbrieven van *zr Janneke van Oosten, zr Anneke Oppenhuizen en zr Ducky Rosier,* waarin zij over de jongste ontwikkelingen in Kameroen resp. Sierra Leone vertellen. Voorts een tweetal artikelen-ter-publikatie, de formulieren voor de statistiek der Unie per 1 januari 1983 en nóg enkele stukken.

UC-vergadering
De Commissie der Unie vergaderde op 13 december, in Apeldoorn. Een groot aantal brieven en onderwerpen passeerde daarbij de revue. Het was de laatste vergadering van het jaar. De voorzitter, *ds J. Schouten,* stelde met voldoening vast, dat in 1982 veel kon worden gedaan. Enkele bijzonderheden uit deze vergadering hopen wij u in één der e.k. nummers door te geven.

BWA-zondag 1983
Zojuist ontvingen wij uit Washington van *dr Reinhold J. Kerstan,* de perschef van de Baptisten Wereld Alliantie, gegevens inzake de BWA-zondag 1983. Reeds nu kunnen wij u daarom meedelen, dat deze op 6 februari zal worden gehouden. De BWA-zondag heeft volgend jaar als thema: „Versterking van de onderlinge band - in het gezin". We komen daar binnenkort op terug.

Goede wensen
Dit zijn dan, voor wat 1982 betreft, onze laatste berichten „uit het Uniebureau". Niet elke week misschien, maar wel met grote regelmaat hebben wij u op deze plaats van allerlei gebeurtenissen en ontwikkelingen in Unieland op de hoogte gesteld. We hopen dat ook volgend jaar weer te doen.
Mede namens onze medewerksters wensen wij u allen *Gezegende Kerstdagen en een Gelukkig Nieuwjaar!*

J. A. Brandsma
A. van de Hoef

KERSTGEDICHT

Ick wil inden geest naar Betleem gaen
Ende sprecken dat zoete kindeken aen
Met deser groeten tot alder tyt.
Ick groet u zoete kindeken schoone,
Ghy zyt ghecomen uut svaders troone
In Maria ghebenedyt.

Ick groet u lieffelycke kindeken cleyne,
Geschapen van smaegdekens bloede reyne
Door die cracht des heylichs gheests,
Ick groet u kindeken inder crebben,
Mocht ick u in myn herteken hebben,
Dat is de plaetse die ghy begeert.

Ick groet u kint vol caritaten,
Om u wil ick de werelt laeten,
En sterven alle sinnelyckheit,
Ick groet u kindeken cleyn besneden,
Doet myn hooverdye vertreden
Met een diepe ootmoedicheyt.

Katharina Boudewyns
(1520-1603)

VAN DE POSTZEGELMAN

Geachte broeders en zusters,
allen die in Hengelo op de Algemene Vergadering waren, weten hoeveel postzegels en ansichtkaarten er zijn binnengekomen. Dat is allemaal al verkocht (het meeste is naar Duitsland gegaan) en de opbrengst was *vijfhonderdvijftig gulden.*
Ik ben intussen aardig door mijn voorraad heen, dus vraag ik u weer vlijtig alle zegels en ansichtkaarten te sparen. Als u me wilt helpen, kan dat: als u groot- en kleinformaat zegels apart wilt houden, scheelt mij dat al veel werk. Alle zegels zijn welkom. Als u zelf de zegels afweekt, wilt u die dan ook apart houden?
U weet dat de opbrengst voor de zending is, en de zending heeft heel veel geld nodig.
Ik hoop op de Gewestelijke Zusterhulp Conferentie in Utrecht aanwezig te zijn; u kunt dan dus alles meebrengen.
Later hoop ik u nog te vertellen van de ansichtkaarten die ik ontvang en die ook een bestemming krijgen.
Hartelijke groeten aan u allen! En een gezegend 1983!

Fam. K. Kuperus
Simsonstraat 5
1076 VG Amsterdam

P.S. Willen de redacties van gemeentebladen dit bericht overnemen?

ADRESWIJZIGING

Broeder K. Buntjer, voorkomend op de sprekerslijst, woont thans Burg. Reijndersstraat 92, 5903 BD Stadskanaal; tel. 05990-21379.

ATTENTIE

Met ingang van het nummer van DC, dat op 7 januari verschijnt, wordt de redactie verzorgd door de nieuwbenoemde secretaris van de redactie, br J. Reiling.
Alle kopij moet dus voortaan gezonden worden naar:
Prof dr J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven.
Advertenties moeten naar de administratie gezonden worden.

WEEK VAN BIJBEL EN GEBED

Voor het eerst sinds hun ontstaan zullen de Week van gebed voor de eenheid van de christenen en de Nationale bijbelweek gezamenlijk gehouden worden. En wel in de week van 18 tot 25 januari 1983.
Gemeenten die daaraan willen deelnemen - alleen of met andere plaatselijke gemeenten - kunnen een brochure aanvragen met suggesties en zelfs volledig uitgewerkte diensten.
De brochure (24 pagina's) kost *f* 1,— en is te bestellen bij: Apostolaat van het gebed, Postbus 418, 6500 AK Nijmegen; tel. 080-222495. Bij afneming van 50 exemplaren is de prijs *f* 0,75.

AFSCHEID M. A. v. d. VLUGT

Zondag 2 januari a.s. zal in een dienst die om 19.00 uur begint en welke gehouden zal worden in de Ned. Hervormde Kerk de Voorhof, Statenweg 2 te Emmen, afscheid genomen worden van ds V. d. Vlugt.
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op *f* 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 *f* 53,—.

Administratie De Christen.

81255
is het gironummer van
NOODFONDS
van de
Unie van Baptisten
Gemeenten, Bosch en Duin

Doe er wat aan !

Graag wens ik al mijn broeders en zusters vrienden en bekenden, gezegende Kerstdagen en voor het nieuwe jaar Gods nabijheid.

Filip. 4 : 4-7

D. Visser-Gorter,
Frittemahof k 318,
Sneek.

Gezocht voor gezin met 2 kinderen 5 en 8 jaar.
Een vakantieverblijf van 2 weken in de periode van 17-7 tot 7-8-1983, liefst in omgeving van bos en zwemgelegenheid.
Prijs tot *f* 400,— per week.
Telefoon 05970-17402.

Vakantie in Friesland Stavoren.
Nabij bos aan IJsselmeerstrand 8 pers. huisje.
Veilig voor kinderen alle comfort. Voor- en naseizoen met aanmerkelijke reductie.
Telefoon 058-125186.

Met droefheid delen wij u mee, dat de aardse levenstijd beëindigd is van mijn lieve vrouw, onze zorgzame moeder, groot- en overgrootmoeder

ENGELINA RAADSVELD-VAN KOMEN

op de leeftijd van 88 jaar.

„De nacht vlood heen, 't is helder dag!
Er is blijdschap in mijn ziel!
Mijn vrees is weg, Gods vreê woont daâr;
er is vreugde in mijn ziel!"

20 december 1982
Partuurstraat 22
8608 AR Sneek.

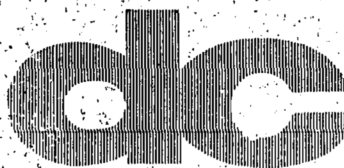
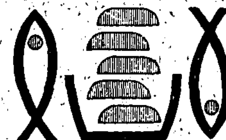
M. Raadsveld

Sneek:
A. Raadsveld
G. Raadsveld-V. d. Heide
H. Raadsveld
G. Raadsveld-Ringnalda
Tj. Raadsveld
J. Raadsveld-Hamersma
K. Raadsveld
Klein- en achterkleinkinderen

De rouwdienst zal worden gehouden vrijdag 24 december a.s. om 14.00 uur in de Bapt. Kerk, Willem Lodewijkstraat 4, Sneek.
Gelegenheid tot condoleren een half uur voor de rouwdienst.

Geen bloemen.

Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, ds H. Ploeger, dr J. Reiling, ds C. van Wier en ds H. G. de Winkel. Alle kopij te zenden aan het adres van de eindredakteur ds H. Ploeger, Kraaiensteinlaan 10, 6825 DH Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 38,— per jaar, f 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland f 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

God heeft tot zich genomen

ANTONIA HENDRIKA SADEL

weduwe van J. H. Snuverink

in de gezegende ouderdom van 91 jaar.

Ps. 91

Hengelo, 8 december 1982

Baptistengemeente Hengelo-Centrum

Plotseling werd door haar Heer en Heiland thuisgehaald onze zuster

H. STAATS-BUNING

op de leeftijd van 74 jaar.

Baptistengemeente Stadskanaal-N.

In de volle zekerheid van het geloof op zijn Hemelse Vader, is ons voorgegaan onze broeder

H. AEILKEMA

op de leeftijd van 77 jaar.

Baptistengemeente Stadskanaal-N.

Je eindeloos geduld,
Je vechtlust om te leven,
Alles wat je aan een ieder gaf,
We zullen je erg missen.

Rustig is van ons heengegaan onze lieve moeder

AALTJE BOONSTRA
geboren Zandberg

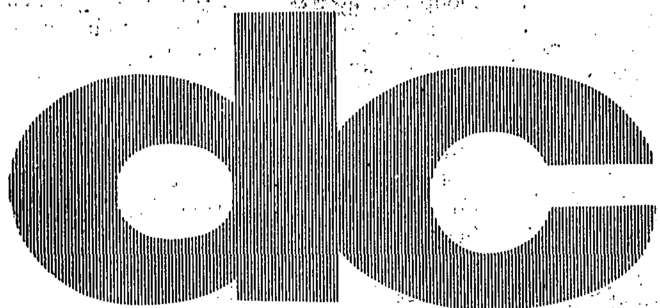
Rustend moeder van Wymertshof te Workum, sedert mei 1962 weduwe van F. Boonstra, op de leeftijd van 74 jaar.

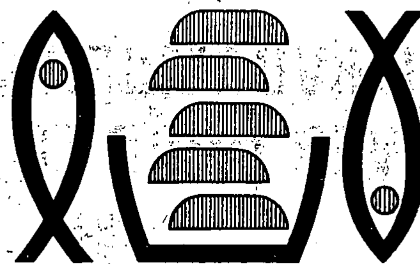
Ps. 23

L. Bootsma-Boonstra
J. J. Bootsma
Aaltje
Folkert

Parrega, 10 december 1982
Angterperlaan 20
8763 MB

De begrafenis heeft inmiddels plaatsgevonden.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

97e jaargang - nummer 50 - 31 december 1982

BIJ HET SCHEIDEN VAN DE MARKT

Vermoedelijk moet je de langste tijd van je leven achter de rug hebben wil je het boekje van de Prediker met instemming kunnen lezen. Je verblijft daarin op de grens van herfst en winter en dat meerderen dat maar moeilijk vinden blijkt uit de vlucht naar Spanje. Hier is geen uitvlucht mogelijk. Iemand zong ooit: vluchten kan niet meer. Waarom eigenlijk. We moeten de werkelijkheid onder de ogen zien.

Een kreet om verandering van die werkelijkheid slaken we toch als we elkaar 'veel heil en zegen in het nieuwe jaar' wensen. Of welke formule u ook gebruikt.'t komt er altijd op neer dat we om de zon in het gezicht smeken. En dan niet zo'n in-bleke, laag langs de horizon schuivende, krachteloze.

Moge het u welgaan, u allen, in alles, u en de uwen. En al de anderen.

Niet dat ik het in alles met de Prediker eens ben, maar de weemoed over de onmacht, het zachte leed over het on-omkeerbare, het: 't is ijdelheid en najagen van wind - stelt u zich dat eens voor-dat laat ergens snaren in je trillen.

Toch vallen soms stralen over de verdronken wegen en kom je zelfs in de buurt van laten we eten, drinken en vrolijk zijn. Om bijbels te zeggen: Maar als men zich verheugt en zich te goed doet in zijn leven, kortom als iemand eet en drinkt en het goede geniet bij al zijn zwoegen, dan is dat een gave Gods.

Zie, dat is merkwaardig bij de schrijver. Hij is mateloos pessimistisch, zwaarmoedig en van hem hoeft het niet meer, maar telkens grijpt hij naar zijn enige hoop en troost in dit leven: naar God. God gaat hem niet uit zijn gedachten. Bij alle donkerheid in zijn gedachten flitst het zijn van God als een vuurtorenstraal, die hem voor de ondergang behoedt.

Niet dat hij God goed kent of op de hoogte is van Gods plannen. Hij schrijft zelf dat de mens niets kan ontdekken van het werk Gods, dat onder de zon geschiedt. God woont voor hem in het donker, maar nochtans! Je komt bijna in de buurt van nog zo'n oude dichter-denker-profeet, die een lange waslijst van ellende opschrijft maar dan opeens zegt: Nochtans zal ik juichen in de Heer, jubelen in de God van mijn heil (Hab. 3 slot).

Ik vraag me af hoe de kranten, radio en tv. afscheid nemen van 1982 en wat ze nochtans! weer zullen hopen voor '83. Welke plannen ze ontvouwen, wensdromen zullen aanbieden en wat dwaalsterren zullen verkondigen. Wie gelooft er nog in? Realisten zoemen: Wat zal zijn, zal zijn, wat ooit moge komen, de toekomst is niet te zien. Duisternis ligt op de vloed. Buiten beschouwing laten we de soms zeer schimmige positie der kerken; zelfs aan ons eigen muurbloempje gaan we voorbij.

Is er ook goeds te vermelden? Zeker, anders zou ik niet schrijven. Die God van de Prediker is ook de onze, het zij in bescheidenheid gezegd. Wie zoekt niet de altijd bij ons zijnde, de Blijvende? De enige, echte Prediker was het Woord van God dat mens werd en hier woonde. De heerlijkheid van de Eeuwige straalde en straalt tijdloos door het omhulsel en de scheppende krachten van zijn geest en woord brachten en brengen heil en vree. Zalig zijn zij die dit Woord van God bewaren, deze schat in aarden vaten.

U is gewend in deze tijd Psalm 90 en 91 te lezen. Vergeet u niet de 46ste. Daarin staat: Daarom vrezen wij niet, al verplaatste zich aarde. Taal vol staal. Wat de gemeente betreft: God is in haar midden, zij zal niet wankelen. Betreffende de aarde zegt de dichter: Komt, aanschouw de werken des Heren, die verwoesting aanricht op de aarde, die oorlogen doet ophouden tot het einde der aarde, de boog verbreekt, de lans stukslaat, de strijdwagens met vuur verbrandt. Wat in het Pentagon en elders wordt uitgedacht aan verwoestend materiaal is het voorlaatste woord van het ziedend en verziekt mensenbrein. Het laatste komt van de Heer. 'Wat de mensenkinderen betreft, God wil hen schiften en laten zien dat ze eigenlijk dieren zijn' zegt de Prediker.

Het einde der wegen Gods is niet de ondergang. Zo eindigt Jezus' leven niet noch dat der aarde.

Wat voor ons niet betekent dat we als Jona buiten de stad der mensen gaan zitten om te zien hoe alles af zal lopen. Immers: Gij zijt het licht der wereld, het zout der aarde. In 1983. Dat de gemeenten, waar en onder welke naam ze mogen leven, openbaringen Gods mogen zijn van waarlijk heil en waarachtig leven. Dat de raden gezegend mogen zijn met inzicht, liefde en geduld en dat de predikers voor-gangers mogen zijn, brandend als kaarsen langs de weg naar de Eeuwige, onze Vader. Moge voor ons allen, door ons allen, het geheim van Gods liefde uit de doeken worden gedaan. In de stal en op de kruisheuvel

Huizinga

HERVORMDEN EN BAPTISTEN OVER DOOP EN GEMEENTE (2)

Wat leveren gesprekken tussen theologen op voor de gemeente? Het antwoord op deze vraag staat niet bij voorbaat vast. Het hangt af van de instelling van de theologen. Zijn zij zich bewust van het feit dat ze gemeentelid zijn en dat hun werk staat in dienst van de gemeente? Of voelen ze zich in allereerst mensen van wetenschap op zoek naar de waarheid? Voor de hervormde en baptisten theologen die in Geneve bijeen waren is het antwoord gemakkelijk te geven. Zij waren bijeen als theologisch geschoolde gemeenteleden, ieder hecht verbonden met zijn eigen gemeenschap, met zijn eigen 'church'. Dat engelse woord kan zowel kerk als gemeente betekenen en dat ging in dit geval ook op. Als gemeentelid ben ik niet alleen verbonden met de gemeente Utrecht-centrum, maar ook met alle gemeenten van dezelfde traditie. Die zijn wel geen kerk in de organisatorische zin van het woord maar wel gemeente in de geestelijke zin en dus 'church'. Maar theologen zijn ook in dienst van de waarheid van het evangelie. Dat houdt in dat ze ook met de ogen van de Schrift naar de gemeente moeten kijken. Ze zijn niet geroepen om de traditionele opvattingen en gewoonten van hun eigen gemeenten door dik en dun te verdedigen maar om die opvattingen te toetsen aan de Schrift. Wanneer theologen van verschillende geloofstradities met elkaar praten, dan is dat meer dan een uitwisseling van meningen. Samen zoeken ze in de Schrift en helpen elkaar bij het toetsen van de eigen opvattingen. Maar steeds met het oog op de gemeente, de broeders en zusters die in het gewone leven samen gemeente zijn.

Brief

Maar hoe bereik je vanuit een conferentiecentrum de mensen in het gewone leven? De rapporten van zulke conferenties krijgen ze niet onder ogen en was dat wel het geval dan zouden ze ze waarschijnlijk niet lezen. Bovendien moeten zulke rapporten allerlei instanties passeren en het duurt lang voordat ze besproken en aanvaard zijn. Daarom besloten wij in Geneve om een brief op te stellen die de hervormde kerken en de baptisten gemeenten aan hun leden zouden kunnen sturen. Geen dogmatisch verhaal maar meer recht toe recht aan. Een brief die hervormde en baptisten mensen aanspoort om elkaar op te zoeken en samen te praten over 't geloof en na heel veel ontmoetingen ook over de doop.

Nu is het bepaald niet zeker dat die brief ooit bij u door de brievenbus komt - daar moeten nog zoveel instanties zich over buigen! - en daarom neem ik de vrijheid er een paar dingen uit te halen en hier door te geven. Geen letterlijke citaten maar een wat ruimer verhaal.

Samen praten over het geloof klinkt nog rijkelijk vaag. Daarom raadt de brief de mensen aan om te praten over de vraag wat je aan de mensen om je heen zou willen vertellen van je geloof en wat je daarvan aan je kinderen zou willen doorgeven. Dan kun je elkaar leren kennen als deelgenoot in dezelfde opdracht van de Heer en ook in dezelfde problemen. Er zou uit kunnen voortkomen dat je samen dingen gaat doen vanuit die opdracht, niet alleen als individuele christenen maar ook als gemeenten. Vanuit ons land lijkt dat niet erg realistisch gedacht, hoewel 't geloof toch niet gauw teveel verwacht.

Tenminste, dat belijden wij in gezang 104. Een volgende stap zou kunnen zijn dat hervormden en baptisten elkaar zouden kunnen vertellen hoe ze elkaar zien. Natuurlijk wel als broeders en zusters in Christus, stel je voor, maar verder? Ook als leden van de gemeente van Christus ter plaatse? En dan ook de gemeenten als gemeenten van Christus?

En wanneer we dat laatste naar eer en geweten niet kunnen, laten we dan proberen elkaar duidelijk te maken waarom niet.

Avondmaal

Maar stel je eens voor dat het wel zou kunnen. Dan zouden, zegt de brief, de hervormden en baptisten vervolgens over het avondmaal kunnen praten. Het zou misschien niet moeilijk zijn om het eens te worden over de betekenis van het avondmaal. Maar er bestaat over en weer een veelheid van regels als het gaat om de vraag wie er aan mogen deelnemen. En wie het avondmaal mogen bedienen. We zouden dan eerst moeten proberen elkaar die regels uit te leggen. Dat valt misschien niet eens mee. In het gesprek met anderen klinken de dingen vaak heel anders dan in de eigen vertrouwde kring.

Kinderen

Tenslotte moet natuurlijk ook de doop aan de orde komen, maar, zegt de brief, houdt het vooral practisch. Begin maar met de kinderen. Wij hopen en bidden dat ze opgroeien in het geloof en bewust kiezen voor Christus de Heer. Wij doen daaraan wat wij daaraan kunnen doen en dat is soms niet veel. Maar laten we er eens met elkaar over praten wat Gods bedoeling met hen is.

Dit alles moet gezien worden als een voorbereiding voor een gesprek over de doop. Vroeg of laat komen we daar toch terecht. Het is helemaal niet zeker dat we het op dat punt ooit eens worden. Maar het is geen verloren tijd om elkaar, dat wil zeggen broeders en zusters in Christus, onze diepste gedachten daarover kenbaar te maken. Want de Doop ziet diep, heel diep. Veel dieper dan de bijbelteksten en de theologische argumenten, die we erbij gebruiken.

'Dubbele doopppractijk'

Tot zover over de brief die u misschien nooit onder ogen zult krijgen. Het was niet het enige over de doop dat wij met elkaar bespraken in Geneve. De situatie is over het algemeen zo dat in de hervormde kerken de doop wordt bediend aan pasgeboren kinderen of, wanneer dat niet is gebeurd, als ze, eenmaal opgegroeid, hun geloof belijden voor God en de gemeente. In sommige kerken wordt de doop dan bediend vóór het afleggen van de belijdenis -dat is om tot uitdrukking te brengen dat het gaat om een uitgestelde kinderdoop- in andere daarna omdat er nu sprake is van een andere situatie: aan iemand die niet meer onmondig is kan de doop alleen worden bediend op belijdenis. In de baptisten gemeenten wordt de doop uitsluitend bediend na de belijdenis. De vorm blijft op dit moment even buiten beschouwing. Zal het, gegeven deze dingen, ooit tot een wederzijdse dooperkenning kunnen komen? Is een eenwording van hervormde en baptisten gemeenten zelfs maar denk-baar? Vooralsnog is het antwoord neen.

Dat is niet overal in de wereld zo. In Noord India zijn de baptisten toegetreden tot de verenigde kerk van Noord India en in Sri Lanka is hetzelfde gebeurd. In een samenleving die overweldigend hindoeïstisch of boeddhistisch is kunnen de kleine christelijke minderheden zich niet veroorloven apart te blijven. Ten aanzien van de doop wordt in deze kerken de z.g. dubbele dooppractijk bedreven. Zowel de kinderdoop als de doop op belijdenis worden bediend. Willen ouders hun kinderen niet laten dopen dan wordt volstaan met opdraging. Een dergelijke oplossing is natuurlijk niet zonder problemen. Het grootste probleem is als mensen die als kind gedoopt zijn later tot de overtuiging komen dat dat eigenlijk geen doop is en daarom op hun belijdenis gedoopt willen worden. En dat in dezelfde kerk! Kan de doop dan meer dan eens worden bediend? Moet dat helemaal aan het gemeentelid in kwestie worden overgelaten? Deze vragen hebben in het Westen waarschijnlijk meer gewicht dan in Azie of Afrika. Tot voor kort kwamen ze hier ook nog niet echt aan de orde omdat er in Europa geen verenigde kerken waren. Dat is nu bezig te veranderen en wel in Engeland.

Vrije kerken

Daar kent men sinds de reformatie naast de staatskerk de vrije kerken die niet aan de staat gebonden zijn. Dat waren van oudsher de presbyterianen, de congregationalisten en de baptisten. Later kwamen de methodisten daarbij. De eerste twee hebben zich voor een jaar of zes verenigd in de Verenigde Hervormde kerk (United Reformed Church). Deze kerk is gesprekken aangegaan met de baptisten en de z.g. Disciples of Christ, een

kleine doperse groepering die veel overeenkomst vertoont met de doopsgezinden. Het gesprek met de baptisten heeft tot niets geleid maar de Disciples zijn tot de URC toegetreden. Daarmee heeft in die kerk de dubbele doeppractijk zijn intrede gedaan.

De hervormden zijn geneigd dit als een belangrijke stap vooruit te beschouwen omdat de doop dan niet langer kerkscheidend is. Vanuit het hervormde gezichtspunt is dit zeker waar maar voor ons is het veel moeilijker dit mee te maken. Niet alleen in ons land waar de baptisten een klein groepje vormen in vergelijking met de hervormde en gereformeerde kerken die wij hier kennen. Ook in Engeland waar de verhoudingen historisch en qua aantallen heel anders zijn. Daarom konden de engelse baptisten hieraan uiteindelijk toch niet meedoen. De unie kan niet voor de gemeente beslissen, dat was het formele argument dat werd gehanteerd. Maar ik vermoed dat de ware oorzaak dieper lag: om aan een dubbele doeppractijk mee te kunnen doen moet er tenminste de overtuiging bestaan dat die twee practijken elkaar niet uitsluiten. Die overtuiging was er in Engeland niet.

Het is ook een kwestie van denkvorm. In vergelijking met ons staat in het hervormde denken de kerk centraal. Het is kerkelijk denken. Daarom staat in de bediening van de sacramenten het kerkelijk handelen in het middelpunt. God handelt door middel van de kerk in doop en avondmaal. Dat relativeert de rol van degene die het sacrament ontvangt.

In het doperse denken is dat anders. Niet de kerk maar de persoon staat centraal. Het gebeurt tussen God en de Mens. Het doperse denken is persoonlijk denken.
In de bediening van doop en avondmaal ligt de nadruk niet op het handelen van God maar op het in geloof ontvangen. De rol van de gemeente is daarbij ondergeschikt.

Zolang deze verschillen in denken nog bepalend zijn voor het handelen, zijn de kansen op een kerk met dubbele doeppractijk gering. Maar daarom is het toch van christelijk belang dat deze verschillende denkvormen met elkaar in gesprek treden. Dat wil in gewoner nederlands zeggen: dat hervormden en baptisten met elkaar praten. En daarom hoop ik dat die brief er toch maar komt.

J. Reiling

LOFZANGEN EN GEBEDEN
Bestellingen moeten voortaan worden opgegeven aan het Uniebureau, Biltseweg 10, 3735 MC BOSCH EN DUIN.

Romeinen negen tot elf (V)

Mijn vorig artikel (DC 17-12-'82) eindigde met de woorden: "Paulus' visie dat Christusgelovigen uit de heidenen ingeënt worden in Israël, was voor de Joden geen schokkende gedachte. Schokkend was alleen dat Paulus in Jezus van Nazareth de Messias en in hem de opstanding uit de doden verkondigde".

Richtingen
Het Jodendom kende -en kent!- vele richtlijnen. Uit de evangeliën weten we van Farizeeën, Sadduceeën, Herodianen, Zeloten.

Na de vondsten van oude bijbelrollen bij Qumran weten we ook veel van de Essenen. Binnen deze richtlijnen waren nog weer allerlei scholen, meestal afhankelijk van een leraar, bv. Gamaliël, wiens naam we in de Handelingen tegenkomen. Ook Jezus van Nazareth was een leraar, Hij wordt in de evangeliën meermalen rabbi, meester genoemd. Waarom zou Hij geen aanhangers hebben kunnen verwerven, zelfs onder de heidenen? Dezen zouden dan door de besnijdenis opgenomen kunnen worden in het Joodse volk.

Fundamenteel verschil
Er ligt echter tussen de personen en daarmee samenhangend de prediking en het werk van Jezus én de prediking van andere Joodse leraren een fundamenteel verschil. De laatsten verkondigden heil door de navolging van de wet en de geboden; het hangen aan de Schriften garandeerde het heil. Jezus Christus echter heeft het heil onlosmakelijk verbonden met zijn persoon en met het werk dat Hij verrichten zou, en verricht heeft.
De prediking van Jezus is nooit los te maken, te isoleren van zijn persoon en zijn werk. Jezus 'prediking, Jezus 'persoon en Jezus' werk vormen een drie-eenheid, die niet in onderdelen uiteengewrikt mag worden. Het is altijd Jezus die predikte, en het is déze prediker die stierf en opstond.
Daarmee is niet een andere **kijk** op het heilswerk Gods bekend gemaakt. Daarmee is een andere heil bekend gemaakt. Een heil dat niet door onderhouding van de wet het deel van de belijder wordt, maar door geloof.

De andere weg
Paulus schrijft: Heidenen die geen gerechtigheid najaagden, hebben gerechtigheid verkregen, namelijk gerechtigheid die uit geloof is; doch Israël, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen. Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken, Rom 9:30-32.
In het tiende hoofdstuk wordt dit alles breder uitgewerkt, verduidelijkt, beredeneerd.

In 10:9 wordt het kernstuk uitgesproken: Want indien gij met uw mand belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden; want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis.

Nogmaals: het verschil tussen Paulus' prediking en die der (andere) Joodse leraren was niet een verschil in heils**visie** maar in heils**verwerkelijking.** Voor Paulus was Jezus van Nazareth de beloofde Messias, voor de Joden een leraar, maar dan wel een valse, een godslasterlijke.

Gerechtigheid
En leer der rechtvaardiging zijn ons vooral nabijgekomen door de onderwijzing van Luther. Deze echter kwam tot zijn visie door de studie van de Romeinenbrief. De rechtvaardiging van de zondaar is een daad van Gods vergevende genade, op grond van het volbrachte heilswerk van Christus. Wat daarbij te voorschijn komt, is gerechtigheid Gods: zó vindt God het rechtvaardig. God vindt het rechtvaardig dat een zondaar niet hoeft te sterven vanwege zijn zonden onder het oordeel Gods, maar dat hij vrijgesproken wordt, niet vanwege gebrek aan bewijs -die zijn er overvloedig- maar omdat een ander de schuld der zonde op zich genomen heeft, Jezus Christus. Jezus stierf in de plaats van de ten dode verdoemden. Die dood was daad Gods. Daad Gods tot redding van zijn schepping.

Geloof

Enige en onvoorwaardelijke eis Gods bij de verkrijging van deze gerechtigheid is geloof in Jezus Christus. Niet: geloof in het algemeen, maar zeer klaar: geloof in Jezus Christus, de Heer, die opgestaan is uit de doden.
Om alle misverstanden te voorkomen: Paulus heeft nimmer gezegd dat alleen heidenen tot dit en tot zo'n geloof bekwaam waren!

Het ligt niet zo, dat God voor de verkrijging van het heil een eis gesteld heeft die voor Joden onvervulbaar is. Neen, Joden en heidenen zijn beiden even bekwaam (in feite onbekwaam) tot geloof. Het is genade dat geloof het deel wordt van de mens, Jood en heiden. Dat is al meteen bewezen in de geschiedenis van Jezus van Nazareth, die volgelingen verwierf uit de Joden. Op pinksterdag werden er zelfs drieduizend gedoopt, die Jezus Christus als Messias en redder hadden aangenomen.

GODS NAAM IN 1983

Werken
Wet en werken hangen onverbrekelijk samen. De wet moet gedaaan worden. Doe dit en gij zult leven, Gal 3:12. Op overtreding van de wet staat straf, soms doodstraf. Wie de wet handhaaft, is rechtvaardig. Die heeft gerechtigheid. Die leeft overeenkomstig de eisen van de wet; die beantwoordt aan de maatstaven vande wet. Op die is niets aan te merken want hij houdt zich aan de eisen.
Paulus kritiek op de Joden en ook op zichzelf richtte zich op het feit dat niemand helemaal toekwam aan de vervulling van de eisen der wet. Daarom beneden de maat bleef. Daarom geen gerechtigheid kon verwerven, en dus ook niet rechtvaardig kon zijn in de zin dat er niets aan hem ontbrak. Dus: gerechtigheid voor God is niet te bereiken door het doen van de wet. Eendeels omdat niemand toekomt aan de volledige handhaving van de wet, anderdeels omdat sinds Jezus' dood en opstanding er een andere heilsweg ontsloten is: die van geloof in Jezus.

Raadsbesluit Gods
Zonder op daartoe strekkende teksten in te gaan, is te stellen dat deze wijziging in de weg des heils teruggaat op Gods raadsbesluit. Zó wil God het, voortaan, en niet anders. Wie binnen wil gaan in zijn koninkrijk, die zal wederomgeboren moeten worden, Joh. 3:1vv. Welke betekenis heeft wedergeboorte anders dan dat een mens gelooft in de gekruisigde en opgestane Man uit Nazareth, Man van smarten?

Alleen door het geloof is er werkelijke vrijspraak, werkelijke rechtvaardigverklaring, werkelijke gerechtigheid.
Het najagen van gerechtigheid buiten het geloof in Jezus Christus om blijkt -zo wil Paulus duidelijk maken- juist een beslissende belemmering te zijn voor geloof in Jezus Christus. Je kunt niet geloven in Jezus Christus en tegelijkertijd het heil willen verwerven. De rechtvaardige leeft door geloof.

Het enige positieve in het najagen van gerechtigheid door wetsvervulling (en dat is wezenlijk wat anders dan het houden van de wetsvoorschriften omdat alleen daardoor leven en samenleven mogelijk is!) is, dat de mens van zijn zondigheid en derhalve onmogelijkheid om zonder zonde te leven, overtuigd wordt. De mens kan er van overtuigd worden een Heiland nodig te hebben.

Fundamenteel verschil
Is er tussen de visie van Joden en christenen als het gaat om de persoon en het werk van Jezus. Dat werk van Jezus is niet een "uitvinding" van Jezus, maar het volbrengen van de wil Gods. God wil dat zondaren - Joden zowel als heidenen- behouden worden door geloof in Jezus Christus. Maar Jezus Christus behoort tot het Joodse volk. Zij, die door Hem tot God komen, worden ingeënt in de kruin van de (Joodse) olijfboom.
Joden en christenen blijven metelkaar te maken hebben, hoe beiden het ook willen keren of wenden.

Ploeger

Mozes en David zijn broers. Dat merkte ik bij het lezen van Ps.31. Ze kennen dezelfde God en vertrouwen op één Vader, die is die Hij is, die blijft die Hij is.
Waarschijnlijk schieten u, bij het lezen van deze laatste woorden, net als mij, de woorden in gedachten die God eens tot Mozes sprak: "Ik ben die ik ben". Merkwaardige woorden, diep van zin en inhoud. Zo diep, dat er oneindig veel over is gedacht en gesproken, zonder dat iemand er ooit in slaagde om de volle draagwijdte ervan volledig na te kunnen gaan.
Toch heeft David er in elk geval iets van begrepen. Tenminste dat lees ik uit de verzen 3 en 4 van de genoemde psalm:"Wees mij tot een beschuttende rots, tot een sterke vesting om mij te redden; want....Gij **zijt** mijn steenrots en mijn vesting en om uws naams wil zult Gij mij voeren en leiden"...
Wat David zegt, komt neer op: Heer, wees wat U bent! U bent een God die beloofd hebt te zullen beschermen en helpen. Doe dat dan ook! En... U zult het doen!
David beroept zich op de naam, waarmee God zich aan Mozes en zijn volk bekend heeft gemaakt: "...om uws naams wil". En het is eigenlijk wel nodig om even bij Mozes om de hoek te kijken, via Exodus 3.
Mozes staat aan het begin van een nieuw jaar, zou je kunnen zeggen. Een ontzettend moeilijk jaar met voor een mens onoplosbare problemen. Achter hem ligt het jaar van rust en betrekkelijke veiligheid, als schaapherder van Jehtro. Vóór hem ligt de nieuwe tijd, waarin Israëls bevrijding een feit moet worden. En daarbij zal hij, Mozes, een leidende rol moeten spelen. Is het een wonder dat de schrik hem om het hart slaat? Hij kent de hardheid van de farao immers uit ervaring! Vandaar, dat hij zich in alle bochten wringt, teneinde voor die bovenmenselijke opdracht gevrijwaard te blijven: "Wie ben ik, dat **ik** naar de farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte leiden"? Kunnen we hem ongelijk geven? Wij niet! Maar God wel! Want de Heer vermag tegenover het nietige menselijke "ik" zijn goddelijk en al machtig "IK" te plaatsen:"IK" ben immers met u"!
Mozes vindt dat echter blijkbaar niet genoeg. Hij vraagt naar Gods naam. Want wanneer straks het volk hem vragen zal wat voor een God hem gestuurd heeft, wat voor garanties Mozes te bieden heeft voor een werkelijke bevrijding, dan zal hij over die God iets moeten zeggen dat van doorslaggevende betekenis is, dat het volk innerlijk zeker en vertrouwend maakt.
"Heer, wie bent u, hóe bent u? Waar mag ik op rekenen"?"Ik ben die Ik ben" antwoordt de Almachtige. Is dat een antwoord of een diplomatieke omzeiling van een antwoord? Het is het meest duidelijke antwoord dat mogelijk is in de relatie tussen God en de mens.

Aan de ene kant houdt het de mens op een afstand en belet hem om onheilig, nieuwsgierig, wantrouwend in Gods bedoelingen rond te snuffelen, teneinde alle zekerheid zwart op wit in handen te krijgen. Ook de mens van nu moet weten dat hij tegenover de Heilige staat en zijn schoenen uit dient te trekken.
Maar aan de andere kant biedt deze naam een niet door te meten garantie. Niet voor niets herinnert God Mozes er aan dat Hij de God is van Abraham, Izaäk en Jacob. Dat betekent zoveel als: Ik heb Abraham beloften gegeven en in hem de gehele mensheid. En dat Ik ben die Ik ben garandeert u, dat die beloften zullen worden vevuld. Ik verander niet, zoals wankelmoedige mensen zo dikwijls doen. En niets houdt mij tegen!
God geeft zijn naam prijs. Dat zegt de westerse mens weinig of niets. Maar in de bijbelse wereld betekent het, dat God de deur open zet en ons uitnodigt om binnen te komen, om in gemeenschap met Hem door het leven te gaan:"Ik ben immers met u"!
Gemeenschap met God, is dát niet de inhoud van het evangelie? Het is een welgedekte tafel, vol feestelijke gerechten. Wie nu God aanroept, weet dat hij dat niet eigenmachtig en dus tevergeefs doet. Wie nu Gods naam als een schild gebruikt, weet dat hij wel degelijk en metterdaad Gods eigendom mag zijn, Gods kind. En in de strijd van het leven betekent de gemeenschap met God, door Jezus Christus, dat God ons de wapens in de strijd ter hand stelt, de geestelijke wapenuitrusting. Wij zullen meer dan overwinnaars zijn door Hem, die ons heeft liefgehad.
God heeft ons, in Jezus, zijn naam onthuld, zijn wezen doen kennen. "Ik ben die Ik ben! Ik ben met u"!
En David kende die God van Mozes. Daarom durfde hij zich op het wezen van die God te beroepen. "U hebt gezegd dat u een beschermer, een helper, een rots en vesting zult zijn. Weest u dat dan ook! Ja, u bént het, ook nu de dreigende omstandigheden mij alle moed zouden kunnen ontnemen".
Het zou goed zijn, wanneer u psalm 31 nog eens door wilt lezen. Dan komt u ook de belijdenis tegen: "Maar ik vertrouw op u, Here, ik zeg: Gij zijt mijn God. Mijn tijden zijn in uw hand..." En: "Weest sterk en uw hart zij onversaagd, gij allen die op den Here hoopt".
Israëls tijden waren in Gods hand: de onmenselijk moeilijke tijd in Egypte en... de dag der bevrijding daaruit. Israël kreeg geen gedetailleerde uiteenzetting van Gods bevrijdingsplannen. Maar ze kregen de garantie van Gods naam.
Die garantie is er ook voor u en mij en de wereld. Die zekerheid geldt voor alle 365 dagen van het jaar dat voor ons ligt.
En daarna! Voor eeuwig.

C. v. Wier.

VAN DEZE KANT BEKEKEN

R.K.

Of ik ooit het wantrouwen kwijt zal raken dat ik in me bespeur als ik met een roomskatholiek praat? Bij wijze van grapje zeg ik wel eens dat de 80-jarige oorlog nog in mijn bloed zit. Weet u het nog? Van 1568 tot 1648 met een twaalfjarig bestand van 1609 tot 1621 er tussen. Niet dat ik van wat ik zestig jaar geleden in de school heb moeten leren nog veel weet. Sommige jaartallen, ja, maar niet wat er precies in de toenmalige wereld van staten en kerken omging. Alleen dat het rooms-katholieke Spanje tevergeefs trachtte de lage landen, rijkelijk bedeeld met protestanten, blijvend te bezitten. Namen als Karel de vijfde, Filips de tweede, Margaretha van Parma, Alva en de Geuzen van Den Briel dwarrelen dwars door Alkmaars viktorie en Leidens ontzet. Verder ligt er een vette nevel over die verre tijden uitgebreid. Grote zin om me nog eens echt te verdiepen in die woelige jaren heb ik niet en u zal het ook niet interesseren. Aan de beeldenstorm hebben we ook vage herinneringen en soms heb ik het gevoel dat die in stilte verder woedt al zult u mij geen kerk zien binnen dringen om een of andere heilige te pletter te laten vallen. Overigens, zoveel beelden zult u in de nieuwe r.k. kerken niet meer aantreffen.
Het zal zeker een jaar of twee, drie geleden zijn dat we een werkzame dame bezochten. Haar ouders hadden we leren kennen daar ze onze kerkdiensten door hun aanwezigheid verrijkten. Die zijn gestorven en zij, de bezochte, werd lid der gemeente. Bij dat bezoek kwam dezelfde instelling bij haar boven. Ze ergerde zich aan de kruiswoordpuzzels die altijd wel aan de samensteller gelegenheid boden om propaganda voor zijn kerk te maken. Het ora, de pater, de non, Rome, Leo, allemaal namen uit die hoek, draafden voortdurend op en dat in een zich neutraal noemende krant. Daar zat wat achter! Nu, dat er iets achter zoeken wil bij mij niet slijten. De r.k. mensen zijn altijd zo vriendelijk, meegaand en vol begrip. Ze oefenen zelf ook kritiek op hun rondtrekkende reiziger. Maar worden op slag wat stiller als je aanhaalt wat Schillebeeckx zei: "Deze paus wil veel bisschoppen, getuige de pas benoemde hulpbisschoppen in Nederland. Priesters en leken komen er niet aan te pas, maar wat koop ik voor een uniform kader zonder gelovigen? Die haken nu massaal af. Onbegrijpelijk dat paus noch bisschoppen door hebben dat de gelovigen niet meer precies doen wat de paus en de bisschoppen voorschrijven."
Alles herleefde opnieuw toen ik dezer dagen in een plaatselijke krant las dat in de Paus Johanneskerk een regionale eukumenische gebedsdienst was gehouden rond één van de Kruis-ikonen uit Taizé, die daarvoor naar Hengelo was gebracht. In Taizé woont een van oorsprong protestantse kloostergemeenschap en het is nu vaak een verzamelplaats voor met name jongelui, die samen met tijden lotgenoten uit vele landen willen bidden, mediteren, diskussiëren en ontroerende bijeenkomsten op vreemde bodem met andersdaligen zoeken. In de a.s. kerstdagen zal er weer een grote ontmoeting zijn. Om het bezoek daar aan te moedigen was een Kruisikoon naar hier geïmporteerd. Is het mijn opvoeding, is het mijn leeftijd of is het gewoon een verachtelijke achterdocht als ik vrees dat Taizé, nu met Kruis-ikonen, (ik weet niet hoe ze er uit zien noch wat voor bijzonders er van te verwachten is) dat Taizé langzamerhand een voorportaal wordt van de r.k. kerk? Misschien is de oprechtheid der Taizéisten als die van de duiven en is de taktiek van de wereldkerk, die naar alle kanten openstaat om allen in zich op te nemen, oorzaak van mijn onrust.
Want bij alle waardering voor wat de r.k. kerk aan goeds deed en doet voor en aan velen, ons scheiden toch bergen en rivieren van de Sint Pieterskerk in Rome.
Niet alleen de wegen van de huidige paus, die zozeer nadruk legt op de verering van Maria; die de vrouwen van nu terug verwijst naar de plaats waar de ortodokse sjoele der Joden haar vrouwen zendt die alle brandende vragen van mannen en vrouwen in die kerk wil doven met zijn spreuken, ook deze paus zal eens ophouden macht uit te oefenen, maar omdat het hele bouwwerk van leringen en inzettingen voor ons onbewoonbaar is. Er is geen vonkje haat, geen druppel gal in mij of in dit stukje. Je zou eerder kunnen spreken van verdriet over het feit dat gelovigen zover van elkaar verwijderd leven. Dat het beeld dat de kerken oproepen soms aan een loopgravenoorlog herinnert waar ieder in zijn sloot ligt met een stuk niemandsland ertussen. Ik weet, hier en daar begint een andere wind te waaien. 't Is droevig maar onmiddellijk vraag je je af of die wind waait omdat er vrees is voor een volkomen windstilte op het kerkelijk erf. Wordt er verzameld omdat men verstrooit?

Huizinga

NIEUWS VAN DE ZOMERKAMPEN
oftewel
HEBT U AL VAKANTIEPLANNEN VOOR 1983?

De kampfolder van de N.B.J.B. is bij de drukker en komt begin januari uit.
Hier volgen alvast de belangrijkste gegevens:

1. Ouderenweek op de Bron.
01 18-25 juni leiding fam. S. A. Wijchers.
02 16-23 juli leiding fam. B. Gringhuis.
03 24 september-1 oktober leiding fam. K. Brongers.

2. Gezinsweken: weer op de Nieuwe koppel!
A2 16-23 juli speciaal jongere gezinnen en alleenstaanden.
A3 23-30 juli voor iedereen.

3. Tentenkampen op de Vinkenhof.
9-16 juli B1, C1, D1 (oftewel voor alle leeftijden).
16-23 juli B2, C2, D2 (idem).
23-30 juli C.D. leeftijd 12-16 jaar.

4. Zeilkamp op de friese meren.
15-24 augustus. Deze keer in de vakantieperiode. Dus voor meederen mogelijk deze keer.

5. Buitenlandse reis.
Avonturenreis door 5 landen t.w.o. Frankrijk en Zwitserland).
9-23 juli.
Noteer de data, en wacht op een kampfolder (alle deelnemers van vorig jaar ontvangen er één en in januari ontvangt uw sekretaris van de gemeente en de jeugdleider een stapeltje om uit te delen) of vraag er eentje aan bij Jeugdburo NBJB, Zuiderdwarsvaart 25, 9203 HW Drachten. (05120-15687).

TER BESCHIKKING VAN DE MEDISCHE WETENSCHAP GESTELD

Enkele jaren geleden bereikte ons zo'n mededeling van een overleden familielid. Kortgeleden eenzelfde bericht betreffende een kennis. In beide gevallen werd een dienst van woord en gebed ter nagedachtenis van de overledene gehouden.
Vraag: hoe staan mensen die tegen cremeren zijn, tegenover zo'n besluit van een overledene, om zich noch te laten begraven noch te laten cremeren, maar het stoffelijk overschot ter beschikking van de medische wetenschap te stellen? Uiteraard vindt dan tenslotte wel crematie plaats van die delen van het lichaam, die voor medisch onderzoek niet meer van belang zijn.
Een met het bovenstaande verbonden vraag, is: Mag een christen organen van zijn lichaam na zijn sterven beschikbaar stellen voor transplantatie?

OUD EN NIEUW

Het is verbazingwekkend te merken hoe vaak de woorden oud en nieuw in de Heilige Schriften voorkomen. Duidelijk blijkt dan dat deze woorden een contrastpaar, een tegenstellingspaar vormen. Wat oud is, is niet nieuw. Wat nieuw is, is niet oud. Het oude wordt niet verworpen omdat het oud is. Het nieuwe is meningmaal begerenswardig modat het oude niet deugde. Niet voldeed en niet kon voldoen. Het oude heeft zijn kracht verloren, het nieuwe heft de belofte van ontwikkeling en volmaaktheid in zich.

Een nieuwe koning
Toen kwam er een nieuwe koning over Egypte, die Jozef niet gekend had, Ex. 1:8. Daardoor ontstond een geheel nieuwe situatie. Er stonden veranderingen voor de duer, vernaderingen die ten nadele van de Israelieten in Egypte zouden uitvallen. Een nieuwe heerser betekent niet altijd verbetering. Dáárvoor zijn wij het zeker wel metelkaar eens. Over onze wereld hangt een geweldig stuk moedeloosheid. We weten dat het zó in de wereld niet dóór kan gaan; er zal wat anders, wat nieuws moeten komen. Maar slechts weinig mensen hebben vertrouwen in een nieuw systeem, in een nieuwe machthebber. Hier wordt dan de volkswijsheid gehoord: Of je nu van de hond danwel van de kat gebeten wordt, wat maakt het uit? De machthebbers zijn allemaal met hetzelfde sop overgoten.

Vleespotten
Na zijn uittocht uit de slavernij van Egypte begon een nieuwe bladzijde in het leven van het volk dat als geen ander gezegend was met grootse beloften. Maar de uittocht verliep niet zonder strubbelingen, niet zonder tegenslagen, die zwakke zielen wanhopig konden maken. Hoe verlangden ze terug naar de vleespotten van Egypte, Ex. 16:3! Maar... waren ze dan vergeten dat die vleespotten toch werkelijk geen vetpotten waren?
Terugverlangen naar het verleden is privé en politiek altijd een werkelijkheid geweest. Politiek wordt dat vertaald met termen als reactionair, restauratief, conservatief, e.d.
Ook Israel moest -ook later- zich laten gezeggen: Denkt niet aan hetgeen vroeger gebeurde, Jes 43:18. Het oude was niet goed omdat het oud was....
We kennen dat. Wie oude (neen, niet oeroude) baptisten hoort, wangt de verzuchting op : Was het maar als vroeger. Toen waren de gemeenten beter, en de ouderlingen en diakenen, en vooral ook de voorgangers. Maar wáren het werkelijk zulke volmaakte gemeenten en dienaren waarover geroemd wordt? Waren er toen ook geen gebreken, geen fouten?

Nieuw verbond
Het moet vele Joden als een vloek in de oren geklonken hebben dat de profeet Jeremia sprak -in de naam des Heren- over de komst van een nieuw verbond, Jer 31:31vv. Alsof het oude verbond niet goed was, het oude verbond, gesloten met Abraham. Met Mozes en het volk bij de Sinai. Neen zegt God, zó ligt het niet. Maar wie de zin van het oude verbond niet begrijpt, zal onderworpen aan, maar ook gezegend moeten worden met een nieuw verbond. Wie het oude verbond krachteloos maakt door veruiterlijking zal het moeten doen met een verbond dat duidelijk maakt: Het gaat om het hart, om het innerlijke.

De Hebreeën-brief verduidelijkt de belofte via Jeremia: Als Hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft Hij Daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat veroudert en verjaart, is niet ver van verdwijning, 8:13.

Hier dus na Jezus'dood en opstanding, blijkt dat het door Jeremia aangekondigde nieuwe verbond in zijn aard en omvang van veel wijdere en diepere betekenis is dan het Siniaverbond. We luisteren meteen naar de woorden van de Heiland: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt, Lc 22:20.

Nieuw Leven
Dat de tegenstelling oud en nieuw zo radicaal, zo tot in de wortel kan gaan dat er voor het oude geen plaats meer is, blijkt uit Jezus'woorden tot Nicodemus over de wedergeboorte, Joh 3:1vv. Het móet zo nieuw, zo ánders worden, dat alleen termen als sterven en leven daaraan uitdrukking kunnen geven. Oud en nieuw kun je niet naast elkaar laten voortbestaan. Nieuwe wijn moet in nieuwe leren zakken, Lc 5:37. Want je zet ook geen nieuwe lap op een oud kledingstuk, vs 36. Het nieuwe leven uit God door Jezus Christus'dood en opstanding kan alleen in de kracht van de Heilige Geest vruchtdragen in een nieuw milieu: het milieu waarin God het eerste en het laatste woord heeft.
Wie hoort nu ook wat Paulus schreef? Het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden, II Cor. 5:17. Want wie in Christus is, die is een nieuwe schepping. En dit woord is door geen schepsel in zijn volle omvang te omvatten; daar ruiken we aan, maar we doorgronden het niet. Niet eerder dan dat we deelgenoten zijn van de verwerkelijkte nieuwe hemel en aarde.

Nieuwe schepping
We weten niet welke schok de belofte van God door de mond van Jesaja teweegbracht toen hij sprak over eén nieuwe hemel en een nieuwe aarde, die God zou brengen, Jes 65:17;66:22. In ieder geval is dat woord niet verloren gegaan en heeft het een nieuw elan aan het theologich denken van de Joden gegeven. Ook de gemeente van het nieuwe verbond heeft zich in geloof vastgeklamd aan deze belofte voor de toekomst, II Pt 3:13. En tot in de verste uithoeken van de huidige schepping klinken als hamerslagen die slopen en die bouwen de woorden: Zie, Ik maak alle dingen nieuw, Openb. 21:5. En Johannes zag reeds de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, vs 1.

Nieuw gebod
Zei Jezus het niet duidelijk genoeg? Je zou het haast denken, want wat heeft de christenheid ervan gemaakt? Sprak Hij niet: Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander lief hebt? Joh 13:34. Johannes heeft het in ieder geval onthouden toen hij zijn brief schreef. Niet hij, Johannes, gaf een nieuw gebod, maar een oud gebod, een gebod van Jezus, die (toen Johannes schreef) wellicht al zo'n vijftig à zestig jaren geleden naar de hemel was teruggegaan, I Joh 2:7.
Aan de liefde worden de mensen herkend die Jezus volgen. Aan hun onderlinge liefde wordt hun wezen openbaar. Aan hun onderlinge en aan hun naastenliefde is af te lezen dát en in hoeverre zij geloven in de komst van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Ja, daaraan is af te lezen dát en in hoeverre zij zelf geloven dat zij nieuwe schepselen, een nieuwe schepping zijn geworden.
Want Prediker heeft niet gelijk gehad met zijn uitspraak dat er niets nieuws onder de zon is, 1:19. De liefde tussen mensen is nieuw, nieuw sinds de zondeval, nieuw sinds God zijn herstelplannen bekendmaakte.

Dankbaarheid
Er is nog meer nieuw: een nieuw lied. De psalmisten spraken daar telkens van: Zingt de Here een nieuw lied, 33:3;96:1;98:1, enz. Maar ook Jesaja had er weet van, 42:10.
En -alweer- Johannes, de apostel van Jezus Christus, hoorde het nieuwe lied, Openb. 5:9;14:3. Een lied ter verheerlijking van Jezus, een lofzang op het grootse vernieuwingswerk van God, Schepper, Verlosser, Voleinder. Zingen, dat doe je omdat je blij bent. En dankbaar. Want is het niet geweldig, dat onze God een ontfermend God Is, Rijk aan barmhartigheid?

Nieuwe naam
Over naamgeving en uitdrukking van bestemming van een nieuw mens zou heel wat te schrijven zijn. Een nieuwe naam is uitdrukking van een nieuwe situatie, van een nieuwe bestemming. God geeft zijn kinderen een nieuwe naam, Openb. 2:17;3:12. Dat duidt -het zij herhaald- een nieuwe situatie aan: wij zijn kinderen Gods. Wij zijn het. En het is ook al bekend wat we zijn zullen: we zullen Hem gelijk zijn, I Joh. 3:2. Dát is nog niet verschenen, nog niet zichtbaar geworden. Maar het is wel bekend gemaakt. Onze nieuwe naam duidt onze nieuwe bestemming aan: we zullen Hem zien. Niet het oude, maar het nieuwe blijft. God zij dank.

Ploeger

BROEDERSCHAP VAN BAPTISTENGEMEENTEN OPGERICHT

Op initiatief van enkele predikanten van zo genoemde "vrije" Baptistengemeenten zijn kortgeleden een aantal afgevaardigen van deze gemeente te Ede bijeen geweest. Doel van deze bijeenkomst was het maken van kontakt met elkaar, en waar dit reeds aanwezig was, het versterken van dit kontakt, om hierdoor de onderlinge gemeenschap als gelijkgezinde gelovigen en gemeenten te beleven.

Er zijn in ons land een 25-tal van deze gemeenten. Kenmerkend voor deze gemeenten is hun grote mate van zelfstandigheid, waarom ze ook vaak "vrije" Baptistengemeenten genoemd worden, en een sterk evangelische gezindheid. (1)

Het is de eerste keer, dat een dergelijke bijeenkomst gehouden is. Deze bijeenkomst is door de betreffende gemeenten zo positief ervaren, dat besloten werd op de ingeslagen weg verder te gaan en eenmaal per jaar een dergelijke ontmoeting te beleggen, evenals dergelijke bijeenkomsten voor haar predikanten te beleggen.

De deelnemende gemeenten komen samen onder de naam BROEDERSCHAP VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND. Deze broederschap is niet een overkoepelend, besturend orgaan, doch een gemeenschap, waarin deze gemeenten uiting geven aan hun verbondenheid met elkaar. De deelnemende gemeenten zijn dan ook niet "lid" van deze broederschap; men behoort er toe, maakt er deel van uit.(2)

De verbondenheid uit zich ook in praktische zaken. Zo worden er reeds gezamelijke jeugdweekends gehouden, terwijl een aantal gemeenten met elkaar een speciale kerstfolder hebben uitgegeven. Ook zal er jaarlijks een boekje met adressen en gegevens van de deelnemende gemeenten worden uitgegeven. Het secretariaat is gevestigd: P.Foget, Fivelingostraat 108, 9405 EH ASSEN(3)

Naschrift redactie

1.Het is opvallend dat de typering van de zogenoemde "vrije" baptisten gemeenten zo sterk gelijk is aan die van de gemeenten die in de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland zijn samengekomen. Ook deze kenmerken zich door een grote mate van zelfstandigheid (niet door een onbeperkte mate van zelfstandigheid!) en door een sterke evangelische gezindheid (waaronder toch verstaan zal moeten worden de bereidheid der leden dezer gemeenten om in het hart en ziel Jezus Christus na te volgen).

2.Wat betekent! "niet lid zijn", maar "men behoort er toe,maakt er deel van uit?" Op de een of andere wijze zal er toch duidelijkheid bij de deelnemende gemeenten zijn over de vraag wie als zodanig met deze broederschap te maken wil hebben of niet? Zoals het er nú staat, kun je ook gemeenten die bij de Unie zijn aangesloten, tot de broederschap rekenen. Kunnen die ook in het toegezegdè boekje met gegevens worden opgenomen?

3.Het is zeer te wensen dat de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland en de Broederschap van Baptistengemeenten tot een nauw contact komen en onderzoeken op welke wijze samenwerking naar binnen en naar buiten mogelijk is. Het getuigenis van gemeenten van wedergeboren christenen kan er duidelijk door versterkt worden. Meer dan ooit is dat nodig in ons land.

Ploeger

Legaliseren of niet?

Het geruchtmakende besluit van de gemeenteraad van Enschede om in een jongerencentrum marihuana en haschisch te verkopen in verbruikershoeveelheden, is bij rechterlijk bevel op nonactief gesteld. De emoties zijn hoog opgelopen in de discussies daarover. Voor en tegen deed zijn uiterste best om de eigen doelstelling te bewerken: of doorgaan, of stoppen.

Wanhoopsdaad

Ik denk niet dat één van de voorstemmers in de betreffende gemeenteraad ook maar één ogenblik gelukkig is geweest met dit besluit. Men stond voor de vraag op welke wijze paal en perk gesteld kon (en kan) worden aan de verkoop van drugs. Naar algemeen gevoelen kunnen drugs in twee soorten worden verdeeld: harddrugs en softdrugs. Harddrugs zijn drugs waaraan onverantwoorde gevaren zijn verbonden. De risico's, verbonden aan het gebruik van softdrugs, acht men verantwoord. Een uitzondering wordt gemaakt voor de harddrug alcohol; de gevaren die aan dat gebruik zijn verbonden, acht men over het algemeen verantwoord. Maar het gebruik blijft riskant....

Alles wat men totnutoe geprobeerd heeft om de omwettige handel in en het onwettige gebruik van drugs uit te roeien, zijn op niets uitgelopen. De "grote jongens" hebben "het grote geld" geroken; er worden over de hele wereld miljarden verdiend aan de ellende van honderdduizenden verslaafden. De plm.vijftienduizend verslaafden in Nederland bieden aan enkele honderden dealers een dikke boterham. De jongens van het grote geld zijn slim en moeilijk grijpbaar. Naarmate ze meer in het nauw gedreven worden, worden hun methoden driester en meedogenlozer.

Het besluit van de gemeenteraad van Enschede kun je rustig zien als een wanhoopsdaad: als al het andere faalt, laten we dan gedeeltelijk legalisering proberen. Een paardemiddel? Zeker maar soms helpen paardenmiddelen.

Voor en tegen

Ik zou er geen moeite mee hebben de leden van de gemeenteraad van Enschede een pluim op de hoed te steken. Met hun besluit hebben ze immers duidelijk kenbaar gemaakt, dat ze er geen gat meer inzien. Dat het probleem hun boven het hoofd gegroeid is.

Zo'n erkenning lijkt me beter dan een houding van: wij weten het! Of - nog erger - : het valt allemaal wel mee. Het valt niet mee. En als er niets gedaan wordt (ook aan het hand over hand toenemend alcoholgebruik) dan vallen er gaten in de samenleving waarin niet alleen een stuk welvaart, maar vooral een groot stuk welzijn van duizenden mensen valt.

Schapen zonder herder

Schapen hebben een herder nodig. De profeten hebben dat aan Israël al duidelijk gemaakt. Zij verweten de herders dat zij huurlingen waren. Jezus zag de verdoolden en verdwaalden als schapen zonder herder. Hij was met barmhartigheid over hen bewogen. Vooral in onze tijd zullen christenen ten opzichte van misleiden en op een dwaalspoor gedrevenen, ten opzichte van verslaafden en uitgebuiten de gestalte van de Herder moeten afspiegelen. Geen moraalpredikers, maar mensen die bereid zijn in de goten langs de straten te struinen naar gevallenen, zijn dringend nodig.

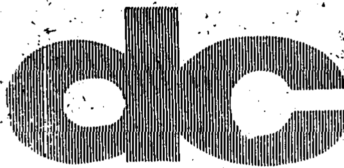
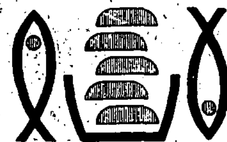
P.

ZENDING WORDT DUUR

Het Baptist Zendings Genootschap der engelse baptisten heeft voor 1983 een begroting van £2.143.680. Dat is 12,7% meer dan vóór 1982 werd begroot. Maar die stijging is niet nodig vanwege uitbreiding van het werk, was het maar zo. Die verhoging is alleen nodig om de gevolgen van de inflatie - die in sommige zendingslanden zeer hoog is - op te vangen.

Wat de britse baptisten overkomt, overkomt vele kerken en zendingsgemeenschappen. We staan daar wellicht niet altijd bij stil, maar het is waar: om het werk te kunnen handhaven op hetzelfde peil, is er telkenjare méér geld nodig dan in het vóórgaande jaar. Als er zich dan nieuwe zendingsmogelijkheden voordoen, is het begrijpelijk dat de begrotingen met tientallen procenten stijgen.

Uitgave van de Baptisten Gemeenten in Nederland
Redaktie: ds F. E. Huizinga, Mevr. A. W. Lindeborn-de Graaff, ds H. Ploeger, dr O. H. de Vries, ds H. G. de Winkel. Alle kopie te zenden aan het adres van de redactiesecretaris Prof. Dr. J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK Bilthoven.
Voor abonnementen en advertenties: Administratie De Christen, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling *f* 38,— per jaar, *f* 19,— per halfjaar; voor abonnees in het buitenland *f* 50,— per jaar.
Administratie: De Vinkenhof, Biltseweg 10, 3735 MC Bosch en Duin, tel. 030-784457 - postgironummer 9260 t.n.v. Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam.

DE CHRISTEN
WEEKBLAD VAN DE BAPTISTENGEMEENTEN

BOEKBESPREKING

Leighton Ford: Goed nieuws moet je doorgeven. Uitg. Bijbel Kiosk Vereniging Postbus 25, 3970 AA Driebergen. Pap. 168 pag. *f* 19.90.

De schrijver is een belangrijk medewerker van Billy Graham, maar treedt ook onafhankelijk van deze op. In ieder geval is hij zeer vertrouwd met de materie die hij aan de orde stelt: het doorgeven van de boodschap van Jezus Christus. Individueel met name, maar Ook als groep, als gemeenschap. Hij doet dat zonder de indruk te willen wekken dat na hem niemand meer over dit onderwerp hoeft te schrijven omdat hij het allemaal al gezegd en goed gezegd heeft.
Hij stelt in het licht hoe noodzakelijk het voor een christen is een discipel te zijn die getuigt. Zonder getuigenis is het leven van een gelovige niet compleet.
Met plezier heb ik dit boek gelezen dat menigeen zeer kan helpen. Juist omdat hij zoveel persoonlijke problemen aan de orde stelt.
Verfrissend is daarbij dat de schrijver altijd weer terecht komt bij de gemeente der gelovigen. Je bent niet christen op je eentje, maar samen met anderen. En anderen moeten tot de gemeente geleid worden.
Graag aanbevolen. Ploeger

BELANGRIJK!

Aan de abonnees van dit weekblad

De administratie van De Christen deelt de abonnees hierdoor mee dat, met goedkeuring van de Algemene Vergadering te Hengelo, besloten is, gelet de stijging van druk- en portokosten, de abonnementsprijs voor het jaar 1983 vast te stellen op *f* 40,—.

In de loop van het eerste kwartaal 1983 zal aan de abonnees een acceptgirokaart worden toegezonden.

De abonnementsprijs voor het buitenland bedraagt vanaf 1 januari 1983 *f* 53,—.

Administratie De Christen.

REDACTIE-BERICHT

Het adres van de nieuwbenoemde secretaris van de redactiecommissie van DE CHRISTEN luidt: Prof. Dr. J. Reiling, Merellaan 5, 3722 AK BILTHOVEN. Hierheen moet alle kopy gezonden worden, en wel uiterlijk zaterdags vóór de vrijdag waarop u iets geplaatst wilt hebben.
Advertenties moeten naar de administratie gezonden worden (ook familieberichten): Biltseweg 10, 3735 MC BOSCH EN DUIN.

EEN KRITISCH GELUID

Christenen behoren in alle opzichten voorbeeldig te zijn. Ook als het gaat om de verzending van hun poststukken. Dat een brief te laag gefrankeerd wordt omdat men het juiste gewicht van een brief niet weet, is te verontschuldigen. Dat men echter brieven als drukwerk verzendt, in open enveloppe en met op de voorkant geschreven of gestempeld: Drukwerk, heeft de oud-eindredacteur meer dan eens pijnlijk getroffen. Zoiets moesten christenen, die toch geen dubbeltje-christenen willen zijn, niet doen.

81255
is het gironummer van NOODFONDS van de Unie van Baptisten Gemeenten, Bosch en Duin
Doe er wat aan !

Het is ons een vreugde u te mogen berichten dat onze lieve ouders, groot- en overgrootouders

T. Smedeman
C. Smedeman-Smid

D.V. op 10 januari 1983 de dag mogen gedenken dat ze 65 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun dankbare kinderen,
klein- en achterkleinkinderen.

Gelegenheid tot feliciteren op 10 januari 1983 in het „Tolhuis", Buiksloterweg 7, van 16.00-17.30 uur.

Correspondentie-adres:
Den Burgstraat 2, 1024 GK Amsterdam.

Fam. W. Veenstra te Wormer wenst alle broeders en zusters een

voorspoedig en gezegend 1983.

Op 16 december j.l. werd op de leeftijd van 90 jaar door de Heere thuisgehaald onze broeder en oudste lid der gemeente

DURK FEKKE VENEMA

„Maar die volharden zal tot het einde, die zal zalig worden". (Matt. 24 : 13).

Baptisten Gemeente Makkum